

در ادامه بحث ASP.NET MVC می‌شود به ابزاری به نام MVC Scaffolding اشاره کرد. کار این ابزار که توسط یکی از اعضای تیم ASP.NET MVC به نام [استیو اندرسون](#) تهیه شده، تولید کدهای اولیه یک برنامه کامل ASP.NET MVC از روی مدل‌های شما می‌باشد. حجم بالایی از کدهای تکراری آغازین برنامه را می‌شود توسط این ابزار تولید و بعد سفارشی کرد. MVC حتی قابلیت تولید کد بر اساس الگوی Repository و یا نوشتن Unit tests مرتبط را نیز دارد. بدیهی است این ابزار جای یک برنامه نویس را نمی‌تواند پر کند اما کدهای آغازین یک سری کارهای متداول و تکراری را به خوبی می‌تواند پیاده سازی و ارائه دهد. زیر ساخت این ابزار، علاوه بر ASP.NET MVC، آشنایی با Entity framework code first است.

در طی سری ASP.NET MVC که در این سایت تا به اینجا مطالعه کردید من به شدت سعی کردم از ابزارگرایی پرهیز کنم. چون شخصی که نمی‌داند مسیریابی چیست، اطلاعات چگونه به یک کنترلر منتقل یا به یک View ارسال می‌شوند، قراردادهای پیش‌فرض فریم ورک چیست یا زیر ساخت امنیتی یا فیلترهای ASP.NET MVC کدامند، چطور می‌تواند از ابزار پیشرفت‌های Code generator ای استفاده کند، یا حتی در ادامه کدهای تولیدی آن را سفارشی سازی کند؟ بنابراین برای استفاده از این ابزار و درک کدهای تولیدی آن، نیاز به یک پیش‌نیاز دیگر هم وجود دارد: «Entity framework code first» امسال دو کتاب خوب در این زمینه منتشر شده‌اند به نام‌های [Programming Entity Framework: DbContext](#), ISBN: 978-1-449-31296-1 و [Programming Entity Framework: Code First](#), ISBN: 978-1-449-31294-7 که هر دو به صورت اختصاصی به مقوله EF Code first پرداخته‌اند.

در طی روزهای بعدی EF Code first را با هم مرور خواهیم کرد و البته این مرور مستقل است از نوع فناوری میزبان آن؛ می‌خواهد یک برنامه کنسول باشد یا WPF یا یک سرویس ویندوز NT و یا ... یک برنامه وب. البته از دیدگاه مایکروسافت، M در MVC به معنای EF Code first است. به همین جهت MVC به صورت پیش‌فرض ارجاعی را به اسمبلی‌های آن دارد و یا حتی به روز رسانی که برای آن ارائه داده نیز در جهت تکمیل همین بحث است.

مروری سریع بر تاریخچه Entity framework code first

ویژوال استودیو 2010 و دات نت 4، به همراه EF 4.0 ارائه شدند. با این نگارش امکان استفاده از حالت‌های طراحی database first و model first مهیا است. پس از آن، به روز رسانی‌های EF خارج از نوبت و به صورت منظم، هر از چندگاهی ارائه می‌شوند و در زمان نگارش این مطلب، آخرین نگارش پایدار در دسترس آن 4.3.1 می‌باشد. از زمان EF 4.1 به بعد، نوع جدیدی از مدل سازی به نام Code first به این فریم ورک اضافه شد و در نگارش‌های بعدی آن، مباحثت DB migration جهت ساده سازی تطابق اطلاعات مدل‌ها با بانک اطلاعاتی، اضافه گردیدند. در روش Code first، کار با طراحی کلاس‌ها که در اینجا مدل داده‌ها نامیده می‌شوند، شروع گردیده و سپس بر اساس این اطلاعات، تولید یک بانک اطلاعاتی جدید و یا استفاده از نمونه‌ای موجود میسر می‌گردد.

پیشتر در روش database first ابتدا یک بانک اطلاعاتی موجود، مهندسی معکوس می‌شد و از روی آن فایل XML ای با پسوند EDMX تولید می‌گشت. سپس به کمک entity data model designer تغییرات بر روی آن میسر می‌شد. همچنین در روش دیگری به نام model first نیز کار از entity data model designer جهت طراحی موجودیت‌ها آغاز می‌گشت.

اما با روش Code first دیگر در ابتدای امر مدل فیزیکی و یک بانک اطلاعاتی وجود خارجی ندارد. در اینجا EF تعاریف کلاس‌های شما را بررسی کرده و بر اساس آن، اطلاعات نگاشتهای خواص کلاس‌ها به جداول و فیلدهای بانک اطلاعاتی را تشکیل می‌دهد. البته عموماً تعاریف ساده کلاس‌ها بر این منظور کافی نیستند. به همین جهت از یک سری متادادتا به نام ویژگی‌ها یا اصطلاحاً annotations مهیا در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations برای افزودن اطلاعات لازم مانند نام فیلدها، جداول و یا تعاریف روابط ویژه نیز استفاده می‌گردد. به علاوه در روش Fluent API یک API جدید به نام Entity framework code first نیز جهت تعاریف این

ویژگی‌ها و روابط، با کدنویسی مستقیم نیز درنظر گرفته شده است. نهایتاً از این اطلاعات جهت نگاشت کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی و یا برای تولید ساختار یک بانک اطلاعاتی خالی جدید نیز می‌توان کمک گرفت.

مزایای EF Code first

- مطلوب برنامه نویس‌ها! : برنامه نویس‌هایی که مدتی تجربه کار با ابزارهای طراح را داشته باشند به خوبی می‌دانند این نوع ابزارها عموماً demo-ware هستند. چندجا کلیک می‌کنید، دوبار Next، سه بار OK و ... به نظر می‌رسد کار تمام شده. اما واقعیت این است که عمری را باید صرف نگهداری و یا پیاده سازی جزئیاتی کرد که انجام آن‌ها با کدنویسی مستقیم بسیار سریعتر، ساده‌تر و با کنترل بیشتری قابل انجام است.
- سرعت: برای کار با EF Code first نیازی نیست در ابتدای کار بانک اطلاعاتی خاصی وجود داشته باشد. کلاس‌های خود را طراحی و شروع به کدنویسی کنید.
- سادگی: در اینجا دیگر از فایل‌های EDMX خبری نیست و نیازی نیست مرتباً آن‌ها را به روز کرده یا نگهداری کرد. تمام کارها را با کدنویسی و کنترل بیشتری می‌توان انجام داد. به علاوه کنترل کاملی بر روی کد نهایی تهیه شده نیز وجود دارد و توسط ابزارهای تولید کد، ایجاد نمی‌شوند.
- طراحی بهتر بانک اطلاعاتی نهایی: اگر طرح دقیقی از مدل‌های برنامه داشته باشیم، می‌توان آن‌ها را به المان‌های کوچک و مشخصی، تقسیم و refactor کرد. همین مساله در نهایت مباحث database normalization را به نحوی مطلوب و با سرعت بیشتری میسر می‌کند.
- امکان استفاده مجدد از طراحی کلاس‌های انجام شده در سایر ORM‌های دیگر. چون طراحی مدل‌های برنامه به بانک اطلاعاتی خاصی گره نمی‌خورند و همچنین الزاماً هم قرار نیست جزئیات کاری EF در آن‌ها لحاظ شود، این کلاس‌ها در صورت نیاز در سایر پروژه‌ها نیز به سادگی قابل استفاده هستند.
- ردیابی ساده‌تر تغییرات: روش اصولی کار با پروژه‌های نرم افزاری همواره شامل استفاده از یک ابزار سورس کنترل مانند SVN، Git، مرکوریال و امثال آن است. به این ترتیب ردیابی تغییرات انجام شده به سادگی توسط این ابزارها میسر می‌شوند.
- ساده‌تر شدن طراحی‌های پیچیده‌تر: برای مثال پیاده سازی ارث بری، ایجاد کلاس‌های خود ارجاع دهنده و امثال آن با کدنویسی ساده‌تر است.

دریافت آخرین نگارش EF

برای دریافت و نصب آخرین نگارش EF نیاز است از [NuGet](#) استفاده شود و این مزایا را به همراه دارد:

به کمک NuGet امکان باخبر شدن از به روز رسانی جدید صورت گرفته به صورت خودکار درنظر گرفته شده است و همچنین کار دریافت بسته‌های مرتبط و به روز رسانی ارجاعات نیز در این حالت خودکار است. به علاوه توسط NuGet امکان دسترسی به کتابخانه‌هایی که مثلاً در گوگل کد قرار دارند و به صورت معمول امکان دریافت آن‌ها برای ما میسر نیست، نیز بدون مشکل فراهم است (برای نمونه ELMAH)، که اصل آن از گوگل کد قابل دریافت است؛ اما بسته نیوگت آن نیز در دسترس می‌باشد).

پس از نصب NuGet، تنها کافی است بر روی گره Solution explorer References در گالری آنلاین آن، عموماً EF اولین گزینه است (به علت تعداد بالای دریافت آن).

کمک NuGet آخرین نگارش EF را نصب کرد. در گالری آنلاین آن، شما را از به روز رسانی‌های بعدی مطلع خواهد شد:

```
System.ComponentModel.DataAnnotations.dll
System.Data.Entity.dll
EntityFramework.dll
```

بدیهی است بدون استفاده از NuGet، تمام این کارها را باید دستی انجام داد.

سپس در پوشه‌ای به نام packages، فایل‌های مرتبط با EF قرار خواهند گرفت که شامل اسambilی آن به همراه ابزارهای Migration است. همچنین فایل packages.config که شامل تعاریف اسambilی‌های نصب شده است به پروژه اضافه می‌شود.

به کمک این فایل و شماره نگارش درج شده در آن، شما را از به روز رسانی‌های بعدی مطلع خواهد ساخت:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<packages>
  <package id="EntityFramework" version="4.3.1" />
</packages>
```

همچنین اگر به فایل web.config یا app.config برنامه نیز مراجعه کنید، یک سری تنظیمات ابتدایی اتصال به بانک اطلاعاتی در آن ذکر شده است:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<configuration>
  <configSections>
    <!-- For more information on Entity Framework configuration, visit
http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=237468 -->
    <section name="entityFramework"
      type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=4.3.1.0,
      Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" />
  </configSections>
  <entityFramework>
    <defaultConnectionFactory type="System.Data.Entity.Infrastructure.SqlConnectionFactory,
      EntityFramework">
      <parameters>
        <parameter value="Data Source=(localdb)\v11.0; Integrated Security=True;
      MultipleActiveResultSets=True" />
      </parameters>
    </defaultConnectionFactory>
  </entityFramework>
</configuration>
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید بانک اطلاعاتی پیش فرضی که در اینجا ذکر شده است، [LocalDB](#) می‌باشد. این بانک اطلاعاتی را از [این آدرس](#) نیز می‌توانید دریافت کنید.

البته ضرورتی هم به استفاده از آن نیست و از سایر نگارش‌های SQL Server نیز می‌توان استفاده کرد ولی خوب ... مزیت استفاده از آن برای کاربر نهایی این است که «نیازی به یک مهندس برای نصب، راه اندازی و نگهداری ندارد». تنها مشکل آن این است که از ویندوز XP پشتیبانی نمی‌کند. البته SQL Server CE 4.0 این محدودیت را ندارد.

ضمن اینکه باید درنظر داشت EF به فناوری میزبان خاصی گره نخوردده است و مثال‌هایی که در اینجا بررسی می‌شوند صرفاً تعدادی برنامه کنسول معمولی هستند و نکات عنوان شده در آن‌ها در تمام فناوری‌های میزبان موجود به یک نحو کاربرد دارند.

قراردادهای پیش فرض

عنوان شد که اطلاعات کلاس‌های ساده تشکیل دهنده مدل‌های برنامه، برای تعریف جداول و فیلدهای یک بانک اطلاعات و همچنین مشخص سازی روابط بین آن‌ها کافی نیستند و مرسوم است برای پر کردن این خلاه از یک سری متادیتا و یا Fluent API مهیا نیز استفاده گردد. اما در EF Code first یک سری قرارداد توکار نیز وجود دارند که مطلع بودن از آن‌ها سبب خواهد شد تا حجم کدنویسی و تنظیمات جانبی این فریم‌ورک به حداقل برسند. برای نمونه مدل‌های معروف بلاگ و مطالب آنرا درنظر بگیرید:

```
namespace EF_Sample01.Models
{
  public class Post
  {
    public int Id { set; get; }
    public string Title { set; get; }
    public string Content { set; get; }
    public virtual Blog Blog { set; get; }
  }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample01.Models
{
```

EF Code First #1

```
public class Blog
{
    public int Id { set; get; }
    public string Title { set; get; }
    public string AuthorName { set; get; }
    public IList<Post> Posts { set; get; }
}
```

یکی از قراردادهای EF Code first این است که کلاس‌های مدل شما را جهت یافتن خاصیتی به نام `Id` یا `BlogId` مانند `ClassId` جستجو می‌کند و از آن به عنوان `key` و `primary key` و `identity` جدول بانک اطلاعاتی استفاده خواهد کرد. همچنین در کلاس `Blog`, خاصیت `Posts` در کلاس `Post` خاصیت `virtual` ای بـ `Blog` وجود دارند. به این ترتیب روابط بین دو کلاس و ایجاد کلید خارجی متناظر با آنرا به صورت خودکار انجام خواهد داد. نهایتاً از این اطلاعات جهت تشکیل `database schema` یا ساختار بانک اطلاعاتی استفاده می‌گردد. اگر به فضاهای نام دو کلاس فوق دقت کرده باشید، به کلمه `Models` ختم شده‌اند. به این معنا که در پوشش‌های به همین نام در پروژه جاری قرار دارند. یا مرسوم است کلاس‌های مدل را در یک پروژه `class library` مجزا به نام `DomainClasses` نیز قرار دهنـد. این پروژه نیازی به ارجاعات اسambilی‌های EF ندارد و تنها به اسambilی `System.ComponentModel.DataAnnotations.dll` نیاز خواهد داشت.

چگونه کلاس‌های مورد نظر را انتخاب می‌کند؟

ممکن است دهـا و صدها کلاس در یک پروژه وجود داشته باشند. EF Code first چگونه از بین این کلاس‌ها تشخیص خواهد داد که باید از کدامیک استفاده کند؟ اینجا است که مفهوم جدیدی به نام `DbContext` معرفی شده است. برای تعریف آن یک کلاس دیگر را به پروژه برای مثال به نام `Context` اضافه کنید. همچنین مرسوم است که این کلاس را در پروژه `class library` دیگری به نام `DataLayer` اضافه می‌کنند. این پروژه نیاز به ارجاعی به اسambilی‌های EF خواهد داشت. در ادامه کلاس جدید اضافه شده باید از کلاس `DbContext` مشتق شود:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample01.Models;

namespace EF_Sample01
{
    public class Context : DbContext
    {
        public DbSet<Blog> Blogs { set; get; }
        public DbSet<Post> Posts { set; get; }
    }
}
```

سپس در اینجا به کمک نوع جنریکی به نام `DbSet`، کلاس‌های دومین برنامه را معرفی می‌کنیم. به این ترتیب، EF ابتدا به دنبال کلاسی مشتق شده از `DbContext` خواهد گشت. پس از یافتن آن، خواصی از نوع `DbSet` را بررسی کرده و نوع‌های متناظر با آن را به عنوان کلاس‌های دومین درنظر می‌گیرد و از سایر کلاس‌های برنامه صرفنظر خواهد کرد. این کل کاری است که باید انجام شود.

اگر دقت کرده باشید، نام کلاس‌های موجودیت‌ها، مفرد هستند و نام خواص تعریف شده به کمک `DbSet`، جمع می‌باشند که نهایتاً متناظر خواهند بود با نام جداول بانک اطلاعاتی تشکیل شده.

تشکیل خودکار بانک اطلاعاتی و افزودن اطلاعات به جداول

تا اینجا بدون تهیه یک بانک اطلاعاتی نیز می‌توان از کلاس `Context` تهیه شده استفاده کرد و کار کدنویسی را آغاز نمود. بدیهی

است جهت اجرای نهایی کدها، نیاز به یک بانک اطلاعاتی خواهد بود. اگر تنظیمات پیش فرض فایل کانفیگ برنامه را تغییر ندهیم، از همان defaultConnectionFactory یاده شده استفاده خواهد کرد. در این حالت نام بانک اطلاعاتی به صورت خودکار تنظیم شده و مساوی «EF_Sample01.Context» خواهد بود.

برای سفارشی سازی آن نیاز است فایل web.config یا app.config را اندکی ویرایش نمود:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<configuration>
  <configSections>
    ...
  </configSections>
  <connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Context"
      connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
      providerName="System.Data.SqlClient"
    />
  </connectionStrings>
  ...
</configuration>
```

در اینجا به بانک اطلاعاتی testdb2012 در وله پیش فرض SQL Server نصب شده، اشاره شده است. فقط باید دقت داشت که تگ configSections باید در ابتدای فایل قرار گیرد و مابقی تنظیمات پس از آن.

یا اگر علاقمند باشید که از SQL Server CE استفاده کنید، تنظیمات رشته اتصالی را به نحو زیر مقدار دهی نمائید:

```
<connectionStrings>
  <add name="MyContextName"
    connectionString="Data Source=|DataDirectory|\Store.sdf"
    providerName="System.Data.SqlClientCe.4.0" />
</connectionStrings>
```

در هر دو حالت، name باید به نام کلاس مشتق شده از DbContext اشاره کند که در مثال جاری همان Context است. یا اگر علاقمند بودید که این قرارداد توکار را تغییر داده و نام رشته اتصالی را با کدنویسی تعیین کنید، می‌توان به نحو زیر عمل کرد:

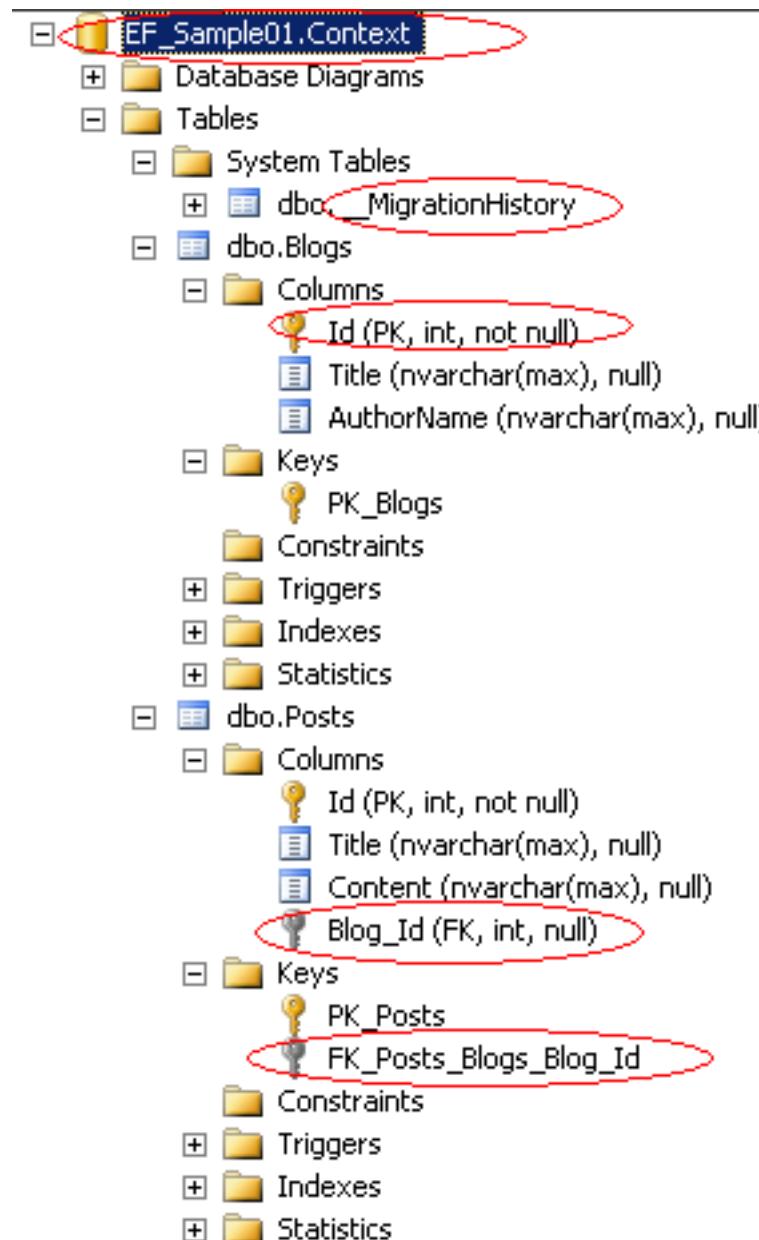
```
public class Context : DbContext
{
  public Context()
    : base("ConnectionStringName")
  {
  }
```

البته ضرورتی ندارد این بانک اطلاعاتی از پیش موجود باشد. در اولین بار اجرای کدهای زیر، به صورت خودکار بانک اطلاعاتی و جداول Posts و روابط بین آنها تشکیل می‌گردد:

```
using EF_Sample01.Models;
namespace EF_Sample01
{
  class Program
  {
    static void Main(string[] args)
```

EF Code First #1

```
using (var db = new Context())
{
    db.Blogs.Add(new Blog { AuthorName = "Vahid", Title = ".NET Tips" });
    db.SaveChanges();
}
```


در این تصویر چند نکته حائز اهمیت هستند:

- الف) نام پیش فرض بانک اطلاعاتی که به آن اشاره شد (اگر تنظیمات رشته اتصالی قید نگردد).
- ب) تشکیل خودکار primary key از روی خواصی به نام Id
- ج) تشکیل خودکار روابط بین جداول و ایجاد کلید خارجی (به کمک خاصیت virtual تعریف شده)
- د) تشکیل جدول سیستمی به نام dbo.MigrationsHistory که از آن برای نگهداری سابقه به روز رسانی‌های ساختار جداول کمک گرفته خواهد شد.
- ه) نوع و طول فیلد های متنی, nvarchar از نوع max است.

تمام این‌ها بر اساس پیش فرض‌ها و قراردادهای توکار EF Code first انجام شده است.

در کدهای تعریف شده نیز، ابتدا یک و هله از شیء Context ایجاد شده و سپس به کمک آن می‌توان به جدول Blogs اطلاعاتی را افزود و در آخر ذخیره نمود. استفاده از using هم در اینجا نباید فراموش شود، زیرا اگر استثنای در این بین رخداد، کار پاکسازی منابع و بستن اتصال گشوده شده به بانک اطلاعاتی به صورت خودکار انجام خواهد شد.
در ادامه اگر بخواهیم مطلبی را به Blog ثبت شده اضافه کنیم، خواهیم داشت:

```
using EF_Sample01.Models;
namespace EF_Sample01
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            //addBlog();
            addPost();
        }

        private static void addPost()
        {
            using (var db = new Context())
            {
                var blog = db.Blogs.Find(1);
                db.Posts.Add(new Post
                {
                    Blog = blog,
                    Content = "data",
                    Title = "EF"
                });
                db.SaveChanges();
            }
        }

        private static void addBlog()
        {
            using (var db = new Context())
            {
                db.Blogs.Add(new Blog { AuthorName = "Vahid", Title = ".NET Tips" });
                db.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

متد `db.Blogs.Find` بر اساس primary key بلاگ ثبت شده، یک و هله از آن را یافته و سپس از آن جهت تشکیل شیء Post و افزودن آن به جدول Posts استفاده می‌شود. متد `Find` ابتدا Context را جهت یافتن شیء ایی با id مسماوی یک جستجو می‌کند (اصطلاحاً به آن first level cache هم گفته می‌شود). اگر موفق به یافتن آن شد، بدون صدور کوئری اضافه‌ای به بانک اطلاعاتی از اطلاعات همان شیء استفاده خواهد کرد. در غیراینصورت نیاز خواهد داشت تا ابتدا کوئری لازم را به بانک اطلاعاتی ارسال کرده و اطلاعات شیء Blog متناظر با `id=1` را دریافت کند. همچنین اگر نیاز داشتیم تا تنها با سطح اول کش کار کنیم، در EF می‌توان از خاصیتی به نام Local نیز استفاده کرد. برای مثال خاصیت `db.Blogs.Local` بیانگر اطلاعات موجود در سطح اول کش می‌باشد.

نهایتاً کوئری Insert تولید شده توسط آن به شکل زیر خواهد بود (لاگ شده توسط برنامه SQL Server Profiler):

```
exec sp_executesql N'insert [dbo].[Posts]([Title], [Content], [Blog_Id])
values (@0, @1, @2)
select [Id]
from [dbo].[Posts]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity(),
N'@0 nvarchar(max) ,@1 nvarchar(max) ,@2 int',
@0=N'EF',
```

```
@1=N'data',
@2=1
```

- این نوع کوئری‌های پارامتری چندین مزیت مهم را به همراه دارند:
- الف) به صورت خودکار تشکیل می‌شوند. تمام کوئری‌های پشت صحنه EF پارامتری هستند و نیازی نیست مرتباً مزایای این امر را گوشزد کرد و باز هم عده‌ای با جمع زدن رشته‌ها نسبت به نوشتن کوئری‌های نا امن SQL اقدام کنند.
 - ب) کوئری‌های پارامتری در مقابل حملات تزریق اس کیوال مقاوم هستند.
 - ج) SQL Server با کوئری‌های پارامتری همانند رویه‌های ذخیره شده رفتار می‌کند. یعنی query execution plan محاسبه شده آن‌ها را کش خواهد کرد. همین امر سبب بالا رفتن کارآیی برنامه در فرآخوانی‌های بعدی می‌گردد. الگوی کلی مشخص است. فقط پارامترهای آن تغییر می‌کنند.
 - د) مصرف حافظه SQL Server کاهش می‌یابد. چون SQL Server مجبور نیست به ازای هر کوئری اصطلاحاً Ad Hoc رسیده یکبار execution plan متفاوت آن‌ها را محاسبه و سپس کش کند. این مورد مشکل مهم تمام برنامه‌هایی است که از کوئری‌های پارامتری استفاده نمی‌کنند؛ تا حدی که گاهی تصور می‌کنند شاید SQL Server دچار نشستی حافظه شده، اما مشکل جای دیگری است.

مشکل! ساختار بانک اطلاعاتی تشکیل شده مطلوب کار ما نیست.

تا همینجا با حداقل کدنویسی و تنظیمات مرتبط با آن، پیشرفت خوبی داشته‌ایم؛ اما نتیجه حاصل آنچنان مطلوب نیست و نیاز به سفارشی سازی دارد. برای مثال طول فیلد را نیاز داریم به مقدار دیگری تنظیم کنیم، تعدادی از فیلد را باید به صورت not null تعریف شوند یا نام پیش فرض بانک اطلاعاتی باید مشخص گردد و مواردی از این دست، با این موارد در قسمت‌های بعدی بیشتر آشنا خواهیم شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهمن

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۰:۵۴:۲۱

سه سوال:

با سلام و خسته نباشد. امید است این سری مطالب هم مانند مطالب MVC فراتر از مقالات و کتب موجود باشد.

1- چطور می توان با Code First برخی از موارد ابتدایی ایجاد بانک مانند Schema و Compatibility Level و Collation و User را به DBMS ارسال کرد.

2- اگر از پروایدرهای دیگر مثلا برای Oracle یا MySQL استفاده شود، آیا Code First قادر است بدون هیچ تغییری نسبت به SQL Server کد را به بانکهای دیگر نگاشت کند؟ در مورد بانک های NOSQL چطور؟

3- آیا اگر این پروژه Code First را در یک هاست اشتراکی Deploy کنیم و در آن هاست برنامه Start شود (مثلا یک پروژه MVC)، آیا پروژه قادر خواهد بود به طور خودکار بانک را تولید نماید و دیگر نخواهیم بصورت دستی بانک و یوزر را در کنترل پنل هاست تعریف کنیم.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۱:۵۹:۴۸

1 و 3 - در انتهای بحث عرض کردم در قسمت های بعدی خیلی از موارد رو توضیح خواهم داد. این قسمت اول و فقط یک «مقدمه» ابتدایی بود.

2- EF با بانک های اطلاعاتی NoSQL کار نمی کند. ضمنا هستند بانک های اطلاعاتی NoSQL ای که برای دات نت نوشته شده اند و از همان روز اول با کلاس ها و LINQ کار می کنند مانند RavenDB . طراحی فوق العاده ای داره [\(^\)](#).استفاده از EF Code first با سایر بانک های اطلاعاتی بجز مشتقات SQL Server نیز میسر است. برای آنها نیاز به پروایدر مخصوص وجود دارد؛ مثلا: [\(^\)](#)

نویسنده: محمدی

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۲:۲۳:۲۳

تعییرات در کدها (دیتابیس) چگونه مدیریت می شوند (بروزرسانی)؟ یکی از کارهای سخت بروز رسانی دیتابیس مشتریه امیدوارم EF راه مناسبی برای این موضوع داشته باشے.

مقادیر پیش فرض در دیتابیس کی و چگونه مدیریت می شوند؟ این سوالات تو ذهنم پیش اومد اینجا نوشتتم که در قسمت های بعد جوابشون رو بگیرم . مطئنم مثل همیشه چیزهای زیادی اینجا یاد میگیرم ، مرسی

نویسنده: MehdiPayervand

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۲:۴۱:۳۱

با عرض سلام و خسته نباشد، جناب مهندس با وجود اینکه معرفیتون در سطح خیلی بالایی هست ولی جای خالی مقایسه با NHibernate رقیب کنه کار و اپن سورس EF خالیه، باز هم ممنون

نویسنده: علی قمشلوی

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۴:۵۹:۵۵

با سلام و تشکر در مورد استفاده از POCO نیز لطف کنید مطلب بزارید

نویسنده: Iman Amirdarabi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۶:۲۲:۵۲

با سلام

ممنون از مطالب مفید شما.

من کلا با اصل code first مشکل دارم.

صرف وقت کم درسته برنامه سریع تر بالا می یاد ولی از طرف دیگه باید وقت بیشتری صرف توسعه مواردی کرد که توسط نویسنده فریم ورک پیش بینی نشده.

مشکل دومی که وجود داره در code first خیلی از ویژگی هایی که در هر دیتابیس وجود داره از دست داده می شه مثل استفاده از sp

در آخر یک سوال آیا شما حاضری یک برنامه پیچیده تحت وب با این مدل پیاده سازی کنی به عنوان یک مهندس صاحب نظر؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۴:۳۶:۴۵ ۱۳۹۱/۰۲/۱۴

- یکی از اهداف ORMها این است که برنامه را مستقل از بانک اطلاعاتی پیاده سازی کنند؛ تا بتوان در صورت نیاز راحت به یک بانک اطلاعاتی دیگر سوئیچ کرد. من اینجا وقت نگذاشتم در مورد «چرا باید از ORM استفاده کرد» توضیح بدم مانند ([^](#)) یا مانند ([^](#)) و ...

باز هم جستجو کنید هست.

- بله. عدم استفاده از یک ORM در پروژه این روزها اشتباه محض است.

نویسنده: Naser Tahery

تاریخ: ۱۴:۳۸:۱۴ ۱۳۹۱/۰۲/۱۴

بی صبرانه منتظر قسمت های بعدی هستم.

ممنون از شما

نویسنده: ZB

تاریخ: ۲۳:۲۷:۳۴ ۱۳۹۱/۰۲/۱۴

سلام آقای نصیری

ممنون بخاطر مطالب مفیدتون. EF یک ORM قوی هست ولی بعضی مواردش هست که به نظر بند نوی در حد این ORM نیست. که دو موردش رو در اینجا ذکر میکنم :

1) در برنامه های چند لایه اگر لایه ها بصورت پروژه های جداگانه در نظر گرفته شده باشند باید Connection String را در لایه UI و DAL قرار داد که به نظر من از لحاظ امنیتی درست نیست. این بهتره که در UI ما اصلا ندونیم Connection String چی هست. البته این مورد با کد نویسی قابل حل هست ولی در کل مناسب نیست

2) من در کی از پروژه های گروهی به این مسئله برخوردم. ما در قسمت DAL فلدرهای مختلف داشتیم و هر کسی در فلدر قسمتی که کار میکرد میخواست یک دیتا مدل داشته باشه. این کار باعث میشد که به تعداد دیتا مدلها ما Connection String داشته باشیم و اگر میخواستیم از یک Connection String استفاده کنیم اسم کلاسی که تولید میشد برای همه یکسان میبود (اما در Name Space های مختلف).

به نظر من EF از لحاظ Connection String یک مقدار ضعف داره. تا نظر دوستان چه باشه. ممنون و موفق باشید

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۲۳:۴۹:۴۵ ۱۳۹۱/۰۲/۱۴

Connection String کاری به دیتمدل نداره. پیش فرض آن نام کلاسی است که از DbContext مشتق می شود (در مطلب فوق توضیح دادم: «در هر دو حالت، name باید به نام کلاس مشتق شده از DbContext اشاره کند که در مثال جاری همان است.»).

نیازی هم نیست در سراسر پروژه تکرار شود. یکبار باید در فایل کانفیگ برنامه تعریف شود.

اطلاع داشتن از این قراردادهای توکار از اتفاف وقت جلوگیری می کند.

نویسنده: وحید نصیری

ضمن اینکه زمانیکه از ORM استفاده میکند لایه DAL همان ORM است و نیازی نیست کار اضافهتری انجام دهید. این لایه خودبخود لحاظ شده است.

نویسنده: رضا

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۰۵:۳۲:۲۰

بسیار عالی. من در مورد `code first` در خود سایت `asp.net` خوندم. اما توضیحات شما بخصوص چون به زبان فارسی است خیلی در درک اونچه درست نفهمیده بودم کمک کرد. منتظر بخش های بعدی هستیم.

نویسنده: Salehi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۹:۵۳:۱۹

برای اینکه بانک اطلاعاتی به طور خودکار تشکیل بشه، اجرای هر دستوری که به بانک مربوط میشه کافیه؟ مثلا دستور `select`؟ بعد از اون به ازای هر بار اجرای یک دستور، وجود یا عدم وجود DB چک میشه؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۳۲:۰۳:۱۲

در قسمت دوم این سری تحت عنوان «استراتژی های مقدماتی تشکیل بانک اطلاعاتی در EF Code first» توضیح دادم.

نویسنده: Iman Amirdarabi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۳۲:۳۸:۱۴

سلام استاد

وقتی قرار برنامه مستقل از دیتابیس باشه ویژگی های هر دیتابیس چی میشه مثل `sp` ها یا `ufn` هایی که مختص یک دیتابیس و

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۵۷:۱۶:۱۶

- این ویژگی ها رو می تونید فراموش کنید. چون مثلا `SP` در SQL Server CE وجود خارجی ندارد. اما برنامه هی نوشته شده با EF راحتی می تونه با انواع و اقسام بانک های اطلاعاتی که پروایدر EF برای آنها مهیا باشد، کار کند. برنامه شما به دیتابیس خاصی گره نمی خوره. اگر لازم بود راحت می تونید با تغییر پروایدر و تغییر کانکشن استرینگ، بدون نیازی به تغییر در کدهای خود، از یک بانک اطلاعاتی دیگر استفاده کنید.

- در EF Code first امکان استفاده از `SP` و امثال آن هم وجود دارد (در جای خودش توضیح خواهم داده به چه نحوی). البته در این حالت برنامه فقط مختص به SQL Server خواهد شد.

نویسنده: ZB

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۴۳:۰۰:۱۴

با تشکر از پاسختون اما باید عرض کنم همونطور که مطلع هستید `Connection String` در EF مثل `Linq 2 SQL` نیست که به یک `ConnectionString` خلاصه باشه بلکه مسیرهای `CSDL`, `SSDL`, `MSL` را هم لازم دارد. بنابراین اگر چند دیتا مدل داشته باشیم مجبوریم که چند `ConnectionString` ذخیره کنیم. دو مین مطلبی که باید عرض کنم اینه که شما برای تغییر در فرآیند برنامه در `ConnectionString` رو در لایه های بالاتر میتوانید تست کنید. البته شما استاد هستید برای دوستان تازه کار عرض میکنم که در `Solution` دو پروژه اضافه کنید یکی برای دیتا مدل و یکی هم برای واسط کاربر. چنانچه از پروژه واسط بخواهید توابعی رو از دیتا مدل صدا بزنید به شما ارور برخواهد گشت و شما باید `ConnectionString` رو به برنامه واسط اضافه کنید. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

بحث من در اینجا EF Code first است. در اینجا شما دیگر با SSDL و غیره کاری ندارید. در مقدمه عرض کردم روش‌های model first و database first هم بودند و هستند. این فرق می‌کنه. code first هست. بحث چیز دیگری است.

نویسنده: آرش
تاریخ: ۲۲:۲۲:۳۶ ۱۳۹۱/۰۲/۱۶

با درود و سپاس از شما - اگر مقدور بود لطفاً یک توضیح کوچک در مورد LocalDB و تفاوت اون با sq1 ce بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۰:۰۱:۴۹ ۱۳۹۱/۰۲/۱۷

یک جدول مقایسه‌ای اینجا هست در این مورد: (^)

نویسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۰۰:۳۰:۳۰ ۱۳۹۱/۰۲/۲۲

سلام استاد خیلی ممنون بابت آموزشهاتون
یه سوال :

همونطور که توضیح دادید در کل ما سه نوع پروژه لازم داریم : ۱- Domain Classes که حاوی های ما هست ۲- DataLayer که حاوی کلاس Context می باشد و در نهایت پروژه خودمان

حال مشکل من اینجاست که در داخل کلاس Context که ایجاد کرده ام کلاس DbContext و رفرنس EF_Sample01.Models (نام EF_Sample01) گذاشتم یعنی داخل یک Solution این سه نوع پروژه رو دارم(رو نمی شناسه. پروژه رو همون EF_Sample01 نیاز به ارجاعی به اسمیلی EF دارد که باید به این class library دیگر هم اضافه شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۰:۳۷:۴۶ ۱۳۹۱/۰۲/۲۲

نیاز به ارجاعی به اسمیلی EF دارد که باید به این class library دیگر هم اضافه شود.

نویسنده: مشعل
تاریخ: ۱۱:۲۰ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

با سلام تشکیل خودکار بانک اطلاعاتی و جداول برای من انجام نمی‌شود. در واقع چون دیتابیس مورد نظر که در Connection String نام برده شده وجود ندارد، برنامه من اصلاً به دیتابیس کانکت نمی‌شود و با خطای زیر هنگام اجرای متدهای SaveChanges مواجه می‌شوم: Cannot open database "EFTest" requested by the login. The login failed.

لطفاً راهنمایی بفرمایید
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۵۹ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

در مورد کانکشن استرینگ، ایجاد بانک اطلاعاتی و غیره در قسمت‌های بعدی بیشتر توضیح داده شده. اگر تعاریف رشته اتصالی شما به این نحو باشد:

```
<connectionStrings>
```

EF Code First #1

```
<clear/>
<add
  name="ProductContext"
  connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
  providerName="System.Data.SqlClient"
/>
</connectionStrings>
```

به این معنا است که کلاس Context شما به نحو زیر تعریف شده است:

```
public class ProductContext : DbContext
```

بنابراین جزو قراردادهای توکار EF Code first است که name ذکر شده در قسمت تعریف رشته اتصالی در فایل کانفیگ، با نام کلاس مشتق شده از DbContext یکی باشد.
با این تعاریف باید برنامه کار کند (البته بر اساس نام کلاس‌های برنامه شما).
ضمنا login failed به این معنا است که رشته اتصالی اشتباه تعریف شده است. رشته فوق به یک بانک اطلاعاتی sql server و به هله پیش فرض آن اشاره می‌کند و از نوع windows authentication است. این موارد را باید بر اساس تنظیمات سیستم خودتون تغییر بدید.

نویسنده: torisoft
تاریخ: ۲۳:۵۹ ۱۳۹۱/۰۴/۱۰

سلام جناب نصیری
سیلور 5 از code first پشتیبانی نمیکنه ؟ موقع نصب از nuget پیغام میده که

```
Could not install package 'EntityFramework 4.3.1'. You are trying to install this package into a project that targets 'Silverlight,Version=v5.0', but the package does not contain any assembly references that are compatible with that framework.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۷ ۱۳۹۱/۰۴/۱۱

سیلورلایت به صورت مستقیم با هیچ نوع ORM ای کار نمی‌کند (چون یک فناوری سمت کاربر است). اما شما در سمت سرور می‌توانید به کمک یک WCF سرویس و مشتقات مشابه آن با EF یا NH و غیره کار کنید و سپس نتیجه را در یک برنامه سیلورلایت مصرف کنید.

نویسنده: mina
تاریخ: ۱۳:۱۴ ۱۳۹۱/۰۴/۲۸

سلام ممنون از مطالب مفیدتون

من تازه 1 روزه شروع کردم کار کنم

تو یه مقاله داشتم می‌خوندم برای تعریف entity ها این association ها رو تو هر دو طرف virtual تعریف کرده بود

مثلا برای blog این طور نوشته بود

```
public virtual IList<post> posts { set; get; }
```

خودم هم این طور نوشتم تا اینجا که فرقی ندیدم میشه توضیح بدید چه فرقی دارن

باز هم ممنونم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۸

مراجعةه کنید به [قسمت ۱۰](#) این سری، بحث lazy loading آن.

نویسنده: هوشنگ
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱

سلام ،
جناب نصیری آیا من میتونم از EF Code First با دیتابیس Oracle استفاده کنم یا خیر ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱

بله. نیاز به [پروایدر خود شرکت اوراکل](#) را دارد و کار میکند.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۶

با سلام، از بین دو کتابی که در ابتداء معرفی کردید، من `code first` رو مطالعه کردم، با توجه به اینکه قصد دارم دوره شما رو هم کامل مطالعه کنم، نیاز به مطالعه کتاب `DbContext` هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۶

هر چقدر بیشتر مطالعه کنید بهتر است.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷

چه پارامترهایی در انتخاب `Code First`, `Model First`, `DataBase First` برای یک پروژه وجود دارد؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷

اگر قبلان خواندید، خواندن این [سوال و جواب](#) خالی از لطف نیست.
چه دلیل قانع کننده ای وجود داره برای پروژه ای که از صفر شروع میشود از روشی غیر از `Code First` استفاده شود؟ حتی برای پروژه هایی که پایگاه داده‌ی آنها وجود دارد هم ابزارهای مهندسی معکوس (جهت تولید خودکار موجودیت ها) وجود دارد.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۸

اشاره‌ی خوبی بود، ولی بیشتر یه محک میخواستم که امکان تشخیص این وجود داشته باشه که برای چه پروژه‌ای از چه رهیافتی استفاده کنیم. البته مطالب سوال و جواب هم تا حدی کمک میکنه

سلام مهندس نصیری، چرا این کد توی EF5 خطای کلید خارجی میده؟
 کدش از کتاب Code First که معرفی کردین استفاده کردم اما کد خودتون خطأ نداره

```
using System;
using System.Collections.Generic;
namespace ChapterOneProject
{
    public class Patient
    {
        public Patient()
        {
            Visits = new List<Visit>();
        }

        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public DateTime BirthDate { get; set; }
        //#[ForeignKey("AnimalTypeId")]

        public AnimalType AnimalType { get; set; }
        //public int AnimalTypeId { get; set; }

        public DateTime FirstVisit { get; set; }
        public List<Visit> Visits { get; set; }
    }

    public class Visit
    {
        [Key]
        public int Id { get; set; }
        public DateTime Date { get; set; }
        public String ReasonForVisit { get; set; }
        public String Outcome { get; set; }
        public Decimal Weight { get; set; }

        //#[ForeignKey("PatientId")]
        //public virtual Patient Patient { get; set; }
        public int PatientId { get; set; }
    }

    public class AnimalType
    {
        public int Id { get; set; }
        public string TypeName { get; set; }
    }
}
```

کد کانتکست

```
public class VetContext : DbContext
{
    public DbSet<Patient> Patients { get; set; }
    public DbSet<Visit> Visits { get; set; }
    //public DbSet<AnimalType> AnimalTypes { get; set; }
}
```

و در تابع Main برنامه Console این نوشته شده اما خطأ میده و ثبت نمی‌شه

```
var dog = new AnimalType { TypeName = "Dog" };
    var visit = new List<Visit>
    {
        new Visit
        {
            Date = new DateTime(2011, 9, 1),
            Outcome = "Test",
            ReasonForVisit = "Test",
            Weight = 32,
```

```

        }
    var patient = new Patient
    {
        Name = "Sampson",
        BirthDate = new DateTime(2008, 1, 28),
        AnimalType = dog,
        Visits = visit,
    };
using (var context = new VetContext())
{
    context.Patients.Add(patient);
    context.SaveChanges();
}

```

کدهای دیگه تست کردم مشکلی نداشت اما این مورد ؟
با profiler چک کردم خطای عدم توانایی در تبدیل نوع datetime به datetime2 میده

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۵:۴۷

اشکالش پیدا کردم توی کتاب برای شی patient مقداردهی نشده و نباید تهی باشد بنابراین زمان اجرا نمی‌تواند تاریخ پیش فرض را تبدیل کند. با اضافه کردن خط زیر

```

.....
BirthDate = new DateTime(2008, 1, 28),
<<< FirstVisit = new DateTime(2008, 1, 12), >>>
AnimalType = dog,
.....

```

مشکل حل شد.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۶:۳۸

. در دات نت value type DateTime هست یعنی نال پذیر نیست مگر اینکه Nullable تعریف شود.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۳:۲۲

چطوری من جداول رو به دیتابیس اضافه کنم
کلاس رو نوشتم و وب کانفیگ رو هم ساختم مثل ef اسکریپت نداره چطوری ادد کنم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۳:۳۳

- جداول رو خودش اضافه می‌کنه به صورت خودکار؛ در اولین بار اجرای برنامه.
- برای سفارشی سازی یا تهیه اسکریپت، در قسمت‌های ۴ و ۵ این سری به تفصیل بحث شده.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۴:۵۷

زمان اجرا این خط را رو میده
 .The type initializer for 'System.Data.Entity.Internal.AppConfig' threw an exception
 مشکل از کجاست

نویسنده: وحید نصیری
 تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۶:۴۸

- حداقل دو علت می‌توانه داشته باشد:
 الف) از پروژه‌ای استفاده می‌کنید که از چند مازول تشکیل شده. اولی به EF نگارش A ارجاع دارد دومی به EF نگارش B. همه این‌ها رو باید یک دست کنید.

ب) رو به روز کردید اما تعریف آن را در فایل کانفیگ به روز نکردید. برای مثال این تعریف قدیمی در فایل کانفیگ شما هست

```
<section name="entityFramework" type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection,
EntityFramework, Version=4.3.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"/>
```

که در آن به EF 4.3 اشاره شده. بعد پروژه رو به ۵ آپدیت کردید اما این مورد به روز نشده که باید به صورت زیر تغییر کند:

```
<section name="entityFramework" type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection,
EntityFramework, Version=5.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"
requirePermission="false" />
```

ج) تعریف ConfigSections در فایل کانفیگ باید بعد از ConnectionStrings باشد و نه قبل از آن.

- ضمناً تمام مثال‌های این سری [از اینجا](#) قابل دریافت است.

نویسنده: امیر
 تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۸:۲۶

اقای نصیری مرسی که واقعاً وقت میزاری. واقعاً زکات علم تو میدی.

sectionname="entityFramework" type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection,>
 app.config</> خط بالا در EntityFramework, Version=4.3.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089 استفاده میشه که مال ویندوze من asp.net کار میکنم پس اضافه بود پاکش کردم درست شد بازم تشکر میکنم

نویسنده: امیر
 تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۷ ۱۳:۵

با سلام

من میخام پی دی اف EF رو تا آخرین درس داشته باشم چیکار باید کرد لینکشو بی زحمت میزارین مثل Asp.net mvc

نویسنده: وحید نصیری
 تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۷ ۱۳:۹

لطفاً مراجعه کنید به [ابتدای گروه EF](#) در سایت. لینک دریافت PDF کلیه مطالب گروه به صورت یکجا قرار دارد. این نکته در مورد سایر گروه‌های سایت هم صادق است.

نویسنده: محمد
 تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۲:۳۷

سلام

وقتی کانکشن استرینگو به این صورت تعریف می‌کنم :

```
<configuration>
<configSections>
</configSections>
<connectionStrings>
<clear/>
<add name="Context" connectionString="Data Source=localhost;Initial Catalog=test;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient"/>
</connectionStrings>
<system.web>
<compilation debug="true"/></system.web>
</configuration>
```

این error میده :

An error occurred while getting provider information from the database. This can be caused by Entity Framework using an incorrect connection string. Check the inner exceptions for details and ensure that the connection .string is correct علتش چی می‌تونه باشه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۲:۵۷

خدوش گفته چکار کنی. باید به inner exceptions مراجعه کنید. این تازه سطح اول خطا است. این خطا تو در تو است و تمام خطاهای EF تو در تو طراحی شدن. مابقی رو هم در یک انجمن پیگیری کنید. نیاز هست کدت باشه. نیاز هست مشخص باشه سطح دسترسی‌ات به کانکشن استرینگی که تعریف کردی برقرار است یا نه و خیلی از مسایل دیگر.

debuger نویسنده: :
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۰ ۱۳:۱۹

سلام
با توجه به خطایی که گذاشته شده به نظر مشکل ازConnectionString هست و اگر مثل این قسمت رو انجام دادی و شما به غیر از (local) است هنگام نوشتن نام DataSource بایستی پرانژها رو برداری

```
<add name="Context"
      connectionString="Data Source=.\sql2012;Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
      providerName="System.Data.SqlClient"
    />
```

موفق باشید

نویسنده: رم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۵ ۰:۵

سلام. اصلا یاد گرفتن code first خوب هست یا نه؟ آیا پیاده سازی‌های اون تو پروژه مشکلی ایجاد نمیکنه؟ در مقابل روش db first چه مزیتها و معایبی داره؟ بهترین منبع یادگیری برای ef کجاست؟ راستی مفهوم change tracking تو ef رو میتوانید توضیح بدید؟
متشر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۲ ۰:۳۵

- از اون بهتر نیست.
- قدم به قدم، عجله نکن. در قسمت 14 این سری بهش پرداخته شده.

نویسنده: ر.م
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۳ ۱۰:۵۱

سلام.
آقا منون از جواب.
ببینید من مطلب لینک رو خوندم. پرداخته به انتخاب .orm
اما حالا من صحبت متمرکز هست روی خود ef. من منظورم اینه که کجا باید codeFirst استفاده بشه کجا dbFirst. آیا کار کردن روی یک پروژه بصورت codeFirst در آینده یعنی وقتی حجم دیتا و ارتباطات زیاد شد مشکلی نخواهد ساخت؟ سرعت کدام بهتر است؟ آیا با وجود قابلیتهای lambda , linq نیازی به ساخت storedProcedure سمت دستابیس اصلا داریم یا نه؟
متشرکم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۳ ۱۱:۱۵

یک موتور اصلی EF بیشتر وجود نداره. برای کار کردن با این موتور اصلی سه روش حداقل تدارک دیده شده:
 الف) database first: مربوط به زمانیکه یک دیتابیس از پیش طراحی شده با ساختار جداول و ارتباطات آن موجود است. این روش، ساختار بانک اطلاعاتی شما رو مهندسی معکوس کرده و یک سری کد و دیاگرام را برای استفاده توسط موتور اصلی EF تولید می کنه.
 ب) روش model first: در VS.NET می تونید طراحی های مرتبط با جداول، کلاس ها و روابط رو انجام بدید. کدهای اضافی برای کار با موتور EF و همچنین به روز رسانی بانک اطلاعاتی رو به صورت خودکار انجام خواهد داد.
 ج) روش code first: در این روش دیگر خبری از طراح بصری نیست. کار با کدنویسی و طراحی کلاس ها و ایجاد روابط بین آنها توسط برنامه نویس شروع می شود. نهایتا این کلاس ها توسط موتور EF استفاده خواهند شد. امکان تبدیل این کلاس ها به بانک اطلاعاتی متناظر و همچنین به روز رسانی خودکار بانک اطلاعاتی با تغییر ساختار کلاس ها هم پیش بینی شده. روش code first بهترین حالت است برای کسانی که نمی خواهند از انبوهی از کدهای تولید شده به صورت خودکار (حاصل از مهندسی معکوس یک بانک اطلاعاتی موجود) استفاده کنند و می خواهند کنترل بیشتری بر روابط و اختصاصی سازی آنها داشته باشند. در این حالت می تونید بدون نیاز به یک بانک اطلاعاتی یک برنامه را کامل کنید (منهای مباحثت تست سیستم).
 روش code first در حال حاضر روشی است که بیشتر توسط تیم EF تبلیغ می شود و در حال توسعه است. مابقی رو هم کم کم دارند تبدیل می کنند به پوسته ای برای حالت code first. مثلا ابزار تهیه کردن برای مهندسی معکوس یک بانک اطلاعاتی موجود به روش code first. کد نهایی تمیزتری دارد؛ چون کلاس ها را خودتان طراحی می کنید و توسط ابزارها به صورت خودکار تولید نمی شوند، کنترل بیشتر و نهایتا کیفیت بالاتری دارند. ساده است؛ در گیر نگهداری model edmx ها نخواهید بود. به روز رسانی بانک اطلاعاتی آن هم می تواند کاملا خودکار شود.

برای اطلاعات بیشتر در مورد مزایای این روش یا تاریخچه EF متن قسمت جاری را یکبار مطالعه کرده و قسمت های «مروری سریع بر تاریخچه Entity framework code first» و «مزایای EF Code first» را برسی کنید.
 + کل قسمت EF از اینجا به صورت یک فایل PDF قابل دریافت است. در مورد اکثر مواردی که عنوان کردید به صورت مجزا بحث شده و توضیحات کافی ارائه شدن.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۶:۸

ممnon از مطلب خوبتون.
 برای جدول های زیاد که توی یک DbContext اضافه شدند، برای اولین لود و ذخیره زمان خیلی زیادی گرفته میشه و البته pre-generating views هم فایده نداشته! او از طرف دیگه توی برنامه مجبورم برای اینکه دیتا رو از دیتابیس بگیرم یکبار

از دیتابیس دریافت میشن که دفعه های بعدی از Cash خونده میشن؟! منون میشم اگر یکم در این مورد توضیح بدید و جایی رو معرفی کنید که بشه مقدار بیشتر در مورد first level cache خوند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۲۹ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

[سایت جاری](#) از EF Code first استفاده میکنه. مشکلی هم با کارآی آن وجود ندارد.
برای مسایل شخصی نیاز به بررسی کدهای شما، بررسی best practices، بررسی های ویژه توسط EF Profilers و همچنین code review هست. به عبارتی نیاز به مشاور خصوصی دارید.
موفق باشید

نویسنده: ahmadb7
تاریخ: ۸:۲۰ ۱۳۹۲/۰۲/۳۱

با سلام کدام را شما ترجیح می دهید EF یا NH و برای شروع کدام بهتر است با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳ ۱۳۹۲/۰۲/۳۱

[توضیحات در اینجا](#)

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۲۳:۳ ۱۳۹۲/۰۴/۰۶

من هم به همین مشکل خوردم. یکی از دلایلش نال بودن مقدار DateTime مدل هست. [SaveChanges](#)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۳۰ ۱۳۹۲/۰۴/۰۷

در EF تا Inner exception را بررسی نکنید، دلیل اصلی را مشاهده نخواهید کرد و نهایتا با سعی و خطأ و حدس و گمان، پیش خواهید رفت.

نویسنده: محمدیوسف میرجلیلی
تاریخ: ۱۴:۵۷ ۱۳۹۲/۰۵/۱۵

سلام. در درس ششم کلاس های کانفیگ را در فضای نام `Mappings` تعریف کردیم. اگر پروژه شامل چند اسمبلی باشه فضای نام `Mappings` و کلاس های مرتبط با اون را بهتره در کدوم یک از پروژه ها ایجاد کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۱۱ ۱۳۹۲/۰۵/۱۵

در قسمت 12 این سری با مثال قابل دریافت توضیح داده شده.

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۱:۲۱ ۱۳۹۲/۰۸/۱۹

یک سوال ابتدایی آیا سرعت کار با دیتابیس و فراخوانی دیتا با استفاده از EF نسبت به Ado.Net و یا همان DataSet و DataReader بیشتر است؟ یا فقط به خاطر یک سری مزیت‌های دیگه باید رو بیاریم به این تکنولوژی؟ راستش من فقط سرعت کار برام مهمه!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۹ ۱۱:۳۱

تمام ORM‌های دات نتی در سطح پایین خودشون از ADO.NET استفاده می‌کنند. بنابراین پشت صحنه این‌ها، استفاده از Data Reader و امثال آن است، به همراه یک سری مزیت جانبی دیگر مانند: «[۵ دلیل برای استفاده از یک ابزار ORM](#)» و جلوگیری از اختراق چرخ‌هایی به شدت ناقص و معیوب مانند: «[مروری بر کدهای کلاس SqlHelper](#)» و همچنین امنیت توکار و پیش فرض لحاظ شده در آن‌ها مانند: «[امنیت در LINQ to SQL](#)»

نویسنده: محمد رضا خزائی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۳ ۲۱:۱۸

با سلام؛ منم این مشکل رو دارم .برای بار اول دیتابیس رو نمیسازه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۳ ۲۱:۲۵

«[وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه](#)»

نویسنده: XPlan
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۱:۵۵

سلام

۱- امی خواستم بدونم برای مثال در کلاس Blog شما

```
public class Blog
{
    public int Id { set; get; }
    public string Title { set; get; }
    public string AuthorName { set; get; }
    public IList<Post> Posts { set; get; }
}
```

۲- دقیقاً چه زمانی (و با فراخوانی چه متدهای) از اکسسورهای set و چه زمانی از get استفاده می‌کند؟
۲- اگر در همین کلاس Blog به هر دلیل نیاز باشد که از اکسسورهای خودکار C# استفاده نکنیم کلاس Blog چگونه خواهد شد؟ لطفاً این کلاس را بدون اکسسورهای خودکار باز نویسی کنید

```
get
{
    return ?
}
set
{
    //push calculated private field to db ?
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۲:۲۵

- با استفاده از امکانات [Reflection](#) دات نت، در زمان خواندن اطلاعات از بانک اطلاعاتی، از set و زمان دریافت اطلاعات از کاربر

و تشکیل کوئری SQL نهایی از get استفاده خواهد کرد.

- در قسمت سوم این سری، در مورد فیلدهای محاسباتی بحث شده « [DatabaseGenerated و NotMapped \(6\)](#) »

نویسنده: منصور جعفری
تاریخ: ۱۲:۵۲ ۱۳۹۲/۱۱/۱۱

سلام؛ آیا روش Code First برای ویندوز اپلیکشن هم استفاده میشه...؟
ممnonem

نویسنده:وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۱۸ ۱۳۹۲/۱۱/۱۱

در هر فناوری مرتبط با دات نت که کل دات نت فریم ورک در دسترس باشد، قابل استفاده است. از WPF تا WinForms و انواع و اقسام برنامه‌های وب؛ از ویندوز سرویس تا یک برنامه‌ی کنسول ساده.

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۶:۵ ۱۳۹۲/۱۱/۲۱

سلام،

منظور شما اینه که باید با Nuget رفرنس Entity Framework رو روی هر سه پروژه (Domain Classes و DataLayer و پروژه اصلی) نصب کنم ؟

من وب اپلیکیشن تازه داره کار می‌کنم و تا الان همش وب سایت کار می‌کردم، آیا بصورت پیش فرض EntityFramework پروژه‌ها وجود نداره و حتما باید با Nuget رفرنس اوно به پروژه اضافه کنیم ؟
(یعنی این d11 با نصب ویژوال استودیو نصب نمیشه ؟! و باید از نوگت دانلودش کنیم ؟)

نویسنده:وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۴۱ ۱۳۹۲/۱۱/۲۱

قدیمی هست نمونه موجود در آن. مگر اینکه از آخرین نگارش VS.NET به همراه آخرین به روز رسانی آن استفاده کنید. اطلاعات بیشتر در مطالب به روز رسانی به EF 6 : [اینجا](#) و [اینجا](#)
همچنین این پروژه به علت ذات سورس باز آن هر از چندگاهی مستقل از VS.NET به روز می‌شود. بنابراین همیشه آخرین نگارش آن را بهتر است از [نیوگت دریافت کنید](#).

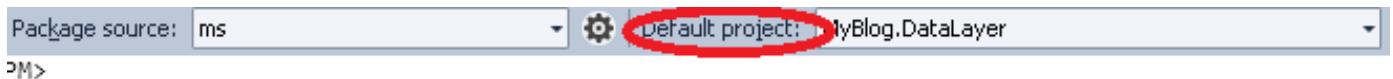
نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۸:۱ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷

سلام

اگه یه پروژه باشه که دارای چند Class Library با نام های DomainClasses و DataLayer و ServiceLayer و Models باشه چطوری با Package Manager Console می‌تونم EF را برای هر پروژه نصب کنم؟ و اینکه چطوری می‌تونم دستور Install-Package را فقط در پروژه DataLayer نصب کنم؟

نویسنده:وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۲۶ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷

پروژه پیش فرض را در کنسول پاورشل نیوگت باید تغییر بدید:

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۲۱:۵۰ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷

با سلام
آیا باید برای هر پروژه از دستور Install-Package EntityFramework استفاده کنم؟
راهی نداره که نخوایم برای هر پروژه ای اونرا دانلود و نصب نماییم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۱ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷

نیوگت خیلی بھینه عمل می‌کند. بار اول که درخواست نصب بسته‌ای را می‌دهید، ابتدا یک کوئری ساده برای دریافت شماره آخرین نگارش موجود در مخزن سایت رسمی آن ارسال می‌کند. بعد این شماره نگارش را با کش محلی سیستم (فایل‌های قبلی دریافت شده آن) مقایسه می‌کند. اگر یکی بود، از کش محلی استفاده می‌شود (چیزی مجدداً دریافت نخواهد شد)؛ در غیراینصورت بسته‌ی جدید را دریافت خواهد کرد.

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۲۲:۱۰ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷

وقتی سعی می‌کنم که از دستور زیر استفاده کنم با خطای زیر روبه رو می‌شوم.

```
PM> Install-Package EntityFramework
Install-Package : Could not connect to the feed specified at 'https://www.nuget.org/api/v2/'. Please
verify that the package source
(located in the Package Manager Settings) is valid and ensure your network connectivity.
At line:1 char:1
+ Install-Package EntityFramework
+ ~~~~~
+ CategoryInfo          : NotSpecified: (:) [Install-Package], InvalidOperationException
+ FullyQualifiedErrorMessage :
NuGetCmdletUnhandledException,NuGet.PowerShell.Commands.InstallPackageCommand
```

راه حل چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۱۵ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷

اینجا بحث شده: «[خلاصه‌ای در مورد روش‌های دریافت فایل از سایت NuGet](#)

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۰:۴۰ ۱۳۹۲/۱۲/۲۰

همانطور که شما فرمودید که کلاس Context را در یک ClassLibrary جداگانه قرار بدیم و نیاز به ارجاعی به اسمبلیهای EF خواهد داشت. این یعنی من باید برای این ClassLibrary هم EF را بوسیله Nuget نصب کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۴۳ ۱۳۹۲/۱۲/۲۰

[کمی بالاتر](#) در نظرات با تصویر پاسخ دادم.

نویسنده: مرتضی احمدی
تاریخ: ۱۹ ۱۳۹۲/۱۲/۲۸

سلام

اگر در سازنده `DbContext` با مقدار ثابتی مثل `base("connectionName")` مقداردهی کنیم به کانکشن موردنظر وصل می‌شود ولی وقتی که این مقدار را `Runtime` سمت می‌کند و خطای میدهد کانکشن پیدا نشود. در حالی که معادل نامی که `RunTime` است شده است کانکشن استرینگ تعریف شده است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰ ۱۳۹۲/۱۲/۲۸

تنظیم رشته اتصالی در زمان اجرا:

```
var ctx = new MyContext();
ctx.Database.Connection.ConnectionString = "...";
```

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۲۱ ۱۳۹۳/۰ ۱/۲۴

سلام

میخوام بدونم فرق دو تا دستور زیر چیه با هم؟

```
public IList<Post> Posts { set; get; }
```

۹

```
public ICollection<Post> Posts { set; get; }
```

و اینکه تا جایی که می‌دونم نباید فیلد اضافی به اسم این `Property`‌ها در `table` ایجاد بشه اما توی کدهایی که من نوشتم (عین همین دو مورد) برای هر کدام فیلد اضافی توی جدولم ایجاد میشه و مقدارش `null` هست.
مگرنه اینکه از این دو مورد برای دریافت اطلاعات اضافی از جدول مثلا `Post` استفاده میشه و لزومی برای درج اطلاعات هنگام ثبت وبلاگ جدید نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۳۱ ۱۳۹۳/۰ ۱/۲۴

در قسمت‌های بعدی به این مباحث پرداخته شده:

- فرق `List` و `كالکشن` و موارد مشابه [در اینجا](#)
- بررسی رابطه `one-to-many` [در قسمت هفتم](#)

نویسنده: رشوند
تاریخ: ۴۷ ۱۳۹۳/۰ ۱/۳۱

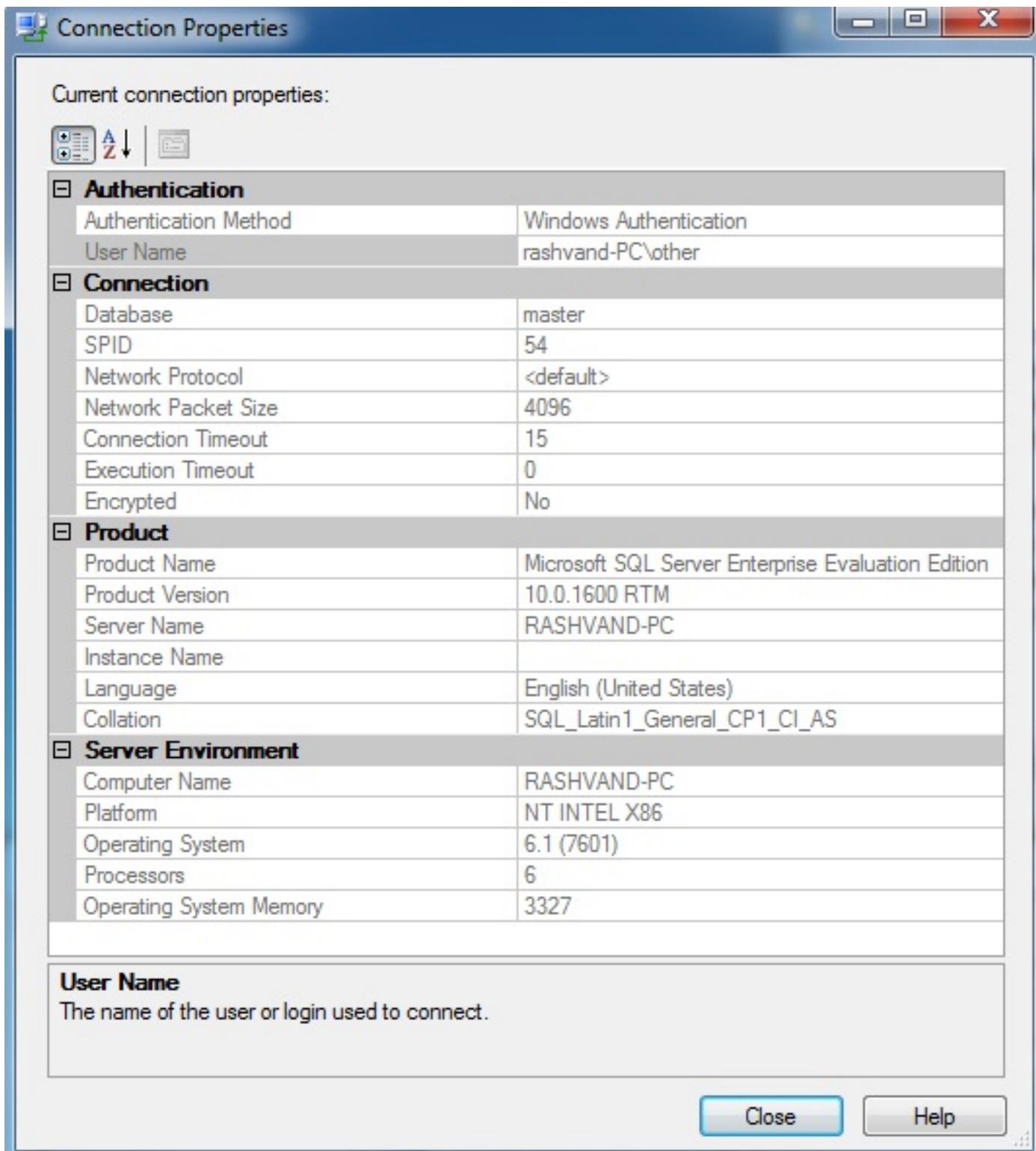
سلام و با عرض تبریک روز زن به همه زنان ایران زمین.
با [پیشنهادتان](#) برای ارتباط با دیتابیس، این سری از آموزش‌ها رو شروع کردم.

سوال:

در قسمت تشکیل خودکار بانک اطلاعاتی و افزودن اطلاعات به جداول `Initial Catalog` و `Data Source` را از کجا باید پیدا کرد؟ یا بهتر بگوییم کانکشن استرینگ را چطوری می‌شه از SQL

بدست آورده؟

این کانکشن بعد از نصب SQL Server 2008 Enterprise

2- ما در [ابتدای اموزش](#) اد گرفتیم که برای شروع کار یک کنترلر و بعد اکشن و بعد ویو ایجاد کنیم و سپس پروژه رو اجرا کنیم (در حال کلی). حالا می خواستم بپرسم که برای اجرای (در اولین بار اجرای کدهای زیر) کلاس Program رو چگونه (کجا و چگونه بنویسیم) اجرا بگیریم تا دیتابیس ایجاد شود..؟

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۴۵ ۱۳۹۳/۰۱/۳۱

- رشته اتصالی به SQL Server حالت‌های مختلفی می‌تواند داشته باشد. [اطلاعات بیشتر](#)
- آن معمولاً نام کامپیوتر جاری است یا IP Server. چون در تصویر شما instance name خالی است، از همان وله‌ی پیش فرض استفاده می‌شود. اگر مقدار داشت می‌شد computer_name-instance_name
- Initial Catalog نام بانک اطلاعاتی مدنظر است که قرار است به آن متصل شوید (یا در اینجا به صورت خودکار ساخته شود).
- Integrated Security = true به معنای استفاده از اعتبارسنجی ویندوزی است برای اتصال به SQL Server. یعنی کاربر جاری لاگین کرده به سیستم باید دسترسی لازم را برای کار با SQL Server داشته باشد.
- برای فرآگیری یک فناوری جدید از برنامه‌های کنسول استفاده کنید و نه ASP.NET. این مباحث عمومی است بین فناوری‌های مختلف استفاده کننده از آن. در یک برنامه‌ی کنسول آغاز کار از متدهای Main است؛ در یک برنامه‌ی وب از متدهای Application_Start و global.asax.cs خواهد بود.

نوبتندۀ: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۹:۴۱ ۱۳۹۳/۰۹/۲۵

در بعضی موارد هنگام کار با EF چنین خطایی رخ میده

Validation failed for one or more entities. See 'EntityValidationErrors' property for more details

البته اگر من از طریق زیر عمل کنم هیچ اتفاق نمیفته و درج انجام میشه

```
db.Entry(message).State = EntityState.Added;
db.SaveChanges();
```

حالا تفاوت این دو روش db.entry.add با db.messages.add چه تفاوتی داره؟
یکی سری کدها هم داخل نت برای catch DbEntityValidationException وجود داره ولی هیچ وقت وارد catch نمیشه ،
مثل اینکه نوع استثنا رخ داده متفاوته

نمونه کدهای موجود

```
try
{
    // Your code...
    // Could also be before try if you know the exception occurs in SaveChanges

    context.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException e)
{
    foreach (var eve in e.EntityValidationErrors)
    {
        Console.WriteLine("Entity of type \"{0}\" in state \"{1}\" has the following validation
errors:", eve.Entry.Entity.GetType().Name, eve.Entry.State);
        foreach (var ve in eve.ValidationErrors)
        {
            Console.WriteLine("- Property: \"{0}\", Error: \"{1}\",
ve.PropertyName, ve.ErrorMessage);
        }
    }
    throw;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۵۲ ۱۳۹۳/۰۹/۲۵

البته این مطلب اول هست. در مطالب بعدی در مورد «اعتبارسنجی» بیشتر بحث شده:

InnerException و Entity Framework

استثناهایی که باید حین استفاده از EF Code first برسی شوند

اعتبارسنجی در Entity framework Code first

همچنین نیاز است با «رفتار متصل و غیر متصل در EF» آشنا شوید. این مورد در مطلب «کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF» هم بیشتر بحث شده است.

تمام این‌ها در مسیر آموزشی EF Code first به ترتیب لیست شده‌اند؛ قسمت‌های «اعتبارسنجی و بررسی استثناءها» و «ردیابی تغییرات».

نویسنده: امیر نوروزیان
تاریخ: ۸:۲۴ ۱۳۹۳/۱۰/۱۸

سلام؛ من میخام بعضی از مباحث سایت رو خروجی pdf بگیرم چیکار باید کنم مثلا همین مبحث ef cf اگر جز امکانات مدیر سایت همین cf بی زحمت لینکش بهم بدین ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۲۳ ۱۳۹۳/۱۰/۱۸

- «دریافت خروجی کامل .NET Tips»

- برای مثال خروجی کامل بحث Entity Framework در پوششی Tags واقع شده: (^)

- بانک اطلاعاتی سایت هم برای دریافت موجود است؛ به همراه Viewer آن: (^)

- در پوششی LearningPaths، خروجی‌های اختصاصی‌تری تهیه شده‌اند. برای مثال این خروجی اختصاصی و انتخابی EF Code First است: (^)

نویسنده: پاییز
تاریخ: ۰:۴۴ ۱۳۹۳/۱۲/۱۴

جدول MigrationHistiry را در اس کیو ال در فلدر System Tables قرار نداده است و آن را کنار دو جدول Posts و Blogs قرار داده است؛ در صورتیکه در عکس شما این جدول به عنوان جدول سیستمی معرفی شده است. علت چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۵۱ ۱۳۹۳/۱۲/۱۴

چون کاربران زیادی با این مساله مشکل پیدا کرده بودند، در نگارش‌های اخیر ترجیح داده شده که این جدول سیستمی نباشد.

برای ارتقاء برنامه‌های قدیمی به EF 6 (که با دات نت 4 به بعد سازگار است) دو حالت استفاده از نیوگت را در حین افزودن ارجاعات لازم به کتابخانه‌های مرتبط با EF باید مد نظر داشت:

الف) از نیوگت استفاده کرده‌اید

در این حالت فقط کافی است کنسول پاورشل نیوگت را در VS.NET گشوده و دستور update-package را صادر کنید. (1) به صورت خودکار آخرین نگارش EF دریافت شده و (2) همچنین فایل کانفیگ برنامه برای افزودن و به روز رسانی تعاریف مرتبط با نگارش 6 به روز گردیده و (3) همچنین اسمبلی اضافی و قدیمی System.Data.Entity.dll نیز حذف خواهد شد.

ب) اگر از نیوگت استفاده نکرده‌اید

ابتدا یک فایل متنی ساده را به نام packages.config با محتوای ذیل به پروژه خود اضافه کنید.

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<packages>
  <package id="EntityFramework" version="5.0.0" targetFramework="net40" />
</packages>
```

سپس بر روی نام Solution در VS.NET کلیک راست کرده و **گزینه فعال سازی Restore** بسته‌های نیوگت را فعال کنید (انتخاب گزینه Enable NuGet Package Restore). در ادامه یکبار برنامه را Build کنید تا پوشه packages به صورت خودکار از اینترنت دریافت و بازسازی شود. اکنون دستور update-package را در کنسول پاورشل نیوگت صادر کنید. همان مراحل قسمت الف تکرار خواهند شد.

لازم به ذکر است، اگر پروژه شما از چندین زیر پروژه تشکیل شده است که هر کدام نیز ارجاعی را به اسمبلی EF دارند، باید فایل packages.config فوق را به این زیر پروژه‌ها نیز اضافه کنید. دستور update-package، زیر پروژه‌ها را نیز اسکن کرده و تمام ارجاعات لازم را به صورت خودکار به روز می‌کند. همچنین اسمبلی‌های اضافی را نیز حذف خواهد کرد. به این ترتیب با تداخل نگارش‌های قدیمی و جدید EF مواجه نخواهید شد.

مشکلاتی که ممکن است با آن‌ها مواجه شوید:

الف) برنامه کامپایل نمی‌شود

تنها تبییری که جهت کامپایل برنامه باید انجام دهید، استفاده از فضاهای نام جدید بجای فضاهای قدیمی موجود در اسمبلی Resharper منسخ و حذف شده System.Data.Entity.dll است. خود VS.NET قابلیت یافتن فضاهای نام مرتبط را دارد و یا اگر از نیز استفاده می‌کنید، این قابلیت بهبود یافته است. در کل مثلا System.EntityState شده است System.Data.EntityState و امثال آن که به روز رسانی آن‌ها نکته خاصی ندارد.

ب) پروايدر بانک اطلاعاتی مورد استفاده یافت نمی‌شود

به صورت پیش فرض فقط پروايدر SQL Server به همراه بسته EF 6 است. حتی پروايدر SQL Server CE نیز با آن ارائه نمی‌شود.
اگر از SQL Server CE استفاده کرده‌اید، باید دستور ذیل را نیز پس از نصب EF 6 صادر کنید:

```
PM> Install-Package EntityFramework.SqlServerCompact
```

تا با خطای ذیل مواجه نشوید:

```
No Entity Framework provider found for the ADO.NET provider with invariant name
'System.Data.SqlClient'.
Make sure the provider is registered in the 'entityFramework' section of the application config file.
See http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=260882 for more information.
```

استفاده از نیوگت به روشنی که عنوان شد، فایل کانفیگ برنامه شما را جهت افزودن تعاریف پروایدرهای لازم، به روز می‌کند و این مورد در 6 EF الزامی است (حتما باید تعریف پروایدر در فایل کانفیگ موجود باشد).

ج) خطای عدم وجود کلید خارجی جدول Migration را دریافت می‌کنید

```
The foreign key constraint does not exist. [ PK_dbo.__MigrationHistory ]
```

تا 5 EF نام کلید اصلی جدول Migration به صورت PK__MigrationHistory می‌باشد.

```
ALTER TABLE [__MigrationHistory] ADD CONSTRAINT [PK__MigrationHistory] PRIMARY KEY ([MigrationId]);
```

در 6 EF این نام شده است PK_dbo.__MigrationHistory برای حل این مشکل تنها کافی است دستورات ذیل را یکبار بر روی بانک اطلاعاتی خود صادر کنید تا نام مورد نظر به عنوان کلید اصلی جدول migration اضافه شود؛ در غیراینصورت اصلاً برنامه اجرا نخواهد شد:

```
ALTER TABLE [__MigrationHistory] drop CONSTRAINT [PK__MigrationHistory];
ALTER TABLE [__MigrationHistory] ADD CONSTRAINT [PK_dbo.__MigrationHistory] PRIMARY KEY (MigrationId);
```

البته یکبار برنامه را اجرا کنید. اگر خطای نبود کلید اصلی یاد شده صادر شد، آنگاه دو دستور فوق را اجرا نمائید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: rezaei
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷

با سلام

توی یک برنامه سه لایه که تو لایه DAL وجود داره به چه صورت میشه فضاهای نام رو update کرد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷

- توضیحات فوق مربوط به EF Code first بود و حتی با VS 2010 نیز قابل پیاده سازی و استفاده است.
- برای حالت database first نیاز به VS 2013 دارید تا از کلیه امکانات 6 استفاده کنید (یا باید به روز رسانی خاصی را برای VS 2012 نصب کنید). حالت Code first مستقل است از IDE (یک مزیت دیگر).
- Entity Framework Designer همراه با VS 2012 فقط از 5 EF پشتیبانی می‌کند (در حالت پیش فرض) و از تغییرات انجام شده در آگاه نیست. به همین جهت اگر با VS 2012 بخواهید با EF6 کار کنید (در حالت database first) باز هم همان اسمنبلی قدیمی را مورد استفاده قرار می‌دهد که در 6 EF اصلا کاربردی ندارد و با آن یکی شده است.
- البته در کل می‌توانید با VS 2012 هم در حالت database first با 6 EF کار کنید ولی نیاز به یک سری تغییرات دستی خواهد داشت (EF قدیمی و همچنین اسمنبلی اضافی یاد شده را باید دستی حذف کنید) و به علاوه از بهبودهای جدید آن (در حالت پیش فرض و بدون به روز رسانی) محروم خواهید بود.
- Entity Framework Designer سورس باز نیست (برخلاف هسته EF) و جزئی از VS.NET است. قرار است در آینده این افزونه را هم سورس باز کنند تا بتوانند مستقل از چرخه طول عمر VS.NET، خود EF Database first را نیز به روز کنند.
- ولی در کل اگر از Code first استفاده می‌کنید، EF6 حتی با VS 2010 هم سازگار است.
- زمانیکه با یک ORM کار می‌کنید (فرقی نمی‌کند به چه اسمی)، لایه DAL همان ORM هست. (دست به اختراع لایه‌های اضافی نزنید)

نویسنده: یک دوست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷

البته برای استفاده کامل از امکانات entity6 در حالت‌های Model first و Database first در VS 2012 می‌توانید VS 2012 خود را با پکیج زیر به روز کنید:

[ماخذ](http://www.microsoft.com/en-us/download/details.aspx?id=40762)

نویسنده: محسن شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۳۰

با تشکر از وقتی که میزارین برا این مقالات ارزنده .
من وقتی به 6 Entity framework ارتقاء داردم مهمترین مشکلم این بود که برای scaffolding t4 palmate هایی که برای استفاده میکردم دیگه جواب نمیداد . مضمون ارورش این بود که این ورژن از Entity framework رو ساپورت نمیکنه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۳۰

بله. مطابق [توضیحات رسمی](#) که دادند، فقط با VS 2013 و 5 MVC این گزینه خاص کار می‌کند. اگر نیاز دارید، [اینجا رای بدید](#) .

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۱

با سلام؛ من تازه 2 روزه با Entity Framework آشنا شدم. حالا به روی VS 2012 و از طریق manage packages و گزینه 6

Entity Framework را نصب کردم و برای قدم اول یک کلاس , یک data layer ، کانکشن استرینگ را هم طبق اون تنظیم کردم.
اما در زمان اجرا خطای Could not find schema را برای کانکشن استرینگ میده. از دوستان کسی میتوانه راهنمایی کنه؟
ممتنون میشم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۲۵ ۱۳۹۲/۰۸/۰۱

- برای اینکه از راه دور کسی بتواند به سؤالات شما پاسخ دهد، [یک سری نکات را باید رعایت کنید](#) . (برای مثال مشخص نیست تنظیمات رشته اتصالی شما چی هست؟ کجا و به چه صورت و ترتیبی تعریف شده. کدهای شما چطور تعریف شده‌اند که به این خط رسیدید؟ اصل خطای stack trace آن چی هست؟ (ذکر اصل کامل خطای مهم‌ترین قسمت پرسش شما باید باشد))
- این خطای عموماً زمانی حاصل می‌شود که محل تعریف `connectionStrings` در فایل کانفیگ قبل از `configSections` باشد.
- به علاوه صرفاً تعریف یک کلاس لایه داده و رشته اتصالی کافی نیست . نیاز است مباحث `migration` را هم اضافه کنید. مراجعه [کنید به سری EF Code first سایت و ۵ قسمت اول آن را مطالعه کنید](#) .

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۲:۱۷ ۱۳۹۲/۰۸/۰۲

یه نکته حاشیه ای: "ناغت" به تلفظ اصلی نزدیک تره تا نوگت یا نیوگت

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۲۳ ۱۳۹۲/۰۸/۰۲

«نیوگت» هست [مطابق نظر خالقین اصلی آن](#) .

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۲۳:۵۳ ۱۳۹۲/۰۹/۲۳

با سلام؛ در صورت امکان مثالی از نحوه ایجاد بانک در اوراکل توسط code first رو قرار بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۱۳ ۱۳۹۲/۰۹/۲۴

اصول کلی آن اینجا بحث شده: «[EF Code first و بانک‌های اطلاعاتی متفاوت](#) »

نویسنده: م ش
تاریخ: ۱۸:۵۸ ۱۳۹۳/۰۳/۰۸

با سلام،

من یک پروژه مطابق ساختاری که در این [مطلوب](#) ذکر شده ایجاد کرده بودم که البته با EF5 ایجاد شده بود. پس از ارتقاء پروژه به EF6 مشکلی که بوجود آمده این است که در حین اجرای آزمون‌ها، بانک اطلاعاتی بهمراه جدول migration ایجاد می‌شود ولی جداول در بانک اطلاعاتی ساخته نمی‌شود و EF تلاش می‌کند که migration را بر روی جداول اعمال کند، در صورتیکه عملأ جداول ایجاد نمی‌شوند.

آیا از دوستان کسی با این مشکل مواجه شده است؟

نویسنده: سام میرزا قراچه
تاریخ: ۲۳:۴۸ ۱۳۹۳/۰۵/۲۸

با سلام؛ من از VS2013 و EF 6.1 استفاده می‌کنم ، مشکلی که وجود دارد این است که ، با توجه به اینکه از Migrations در لایه Application_Start در قسمت Datalayer.Migrations Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyDbContext, Configuration>());

استفاده شده که در ارسال هرگونه Query به لایه Service این : error : An exception occurred while initializing the database. See the InnerException for details دیتابیس در SQL Server ایجاد شده و فقط در زمان ارسال هر گونه کوری به لایه سرویس این مورد پیش می‌آید . اما با جایگزین شدن در قسمت Application_Start() از

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyDbContext, Configuration>());
```

: به

```
Database.SetInitializer<MoneyExDbContext>(null);
```

مشکل حل می‌شود و ارسال هر گونه کوری به لایه سرویس بدون مشکل کار کرده .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۲۲ ۱۳۹۳/۰۵/۲۹

[InnerException و Entity Framework](#) -
[بررسی خطاهای متداول عملیات Migration در حین به روز رسانی پروژه‌های EF Code First](#) -

تغییراتی در 6 Entity framework صورت گرفته و در ذیل لیستی از موارد آن آمده است. همچنین پیشتر در همین سایت نیز به آنها [اشاره‌ای شده](#) که باز تولید پروایدرها برای نسخه جدید Entity framework یکی از آنها می‌باشد:

```

Rebuilding EF Providers for EF6
Updating Applications to use EF6
EF Tools: adding EF6 support & enabling out-of-band releases
Async Query and Save
Connection Resiliency
Code-Based Configuration
Dependency Resolution
Interception/SQL logging
Custom implementations of Equals or GetHashCode on entity classes
Custom Code First Conventions
Code First Mapping to Insert/Update/Delete Stored Procedures
Configurable Migrations History Table
Multiple Contexts per Database
  
```

اکنون برای بروز رسانی به نسخه جدید، جهت ادامه استفاده از SqlServer Compact خواهیم کرد و قبل از آنها رعایت یک سری از پیشنبازها لازم است. برای مثال در وب کانفیگ برای استفاده از پروایدر SqlServer Compact بعنوان پروایدر پیش فرض باید قسمت مربوطه را به نحو ذیل تغییر داده باشیم:

```

<entityFramework>
  <defaultConnectionFactory type="System.Data.Entity.Infrastructure.SqlCeConnectionFactory,
EntityFramework">
    <parameters>
      <parameter value="System.Data.SqlClient.4.0" />
    </parameters>
  </defaultConnectionFactory>
  <providers>
    <provider invariantName="System.Data.SqlClient.4.0"
type="System.Data.Entity.SqlServerCompact.SqlCeProviderServices, EntityFramework.SqlServerCompact" />
  </providers>
</entityFramework>
  
```

حالا در کنسول نیوگت دستور زیر را برای بروز رسانی Entity Framework وارد و اجرا می‌کنیم:

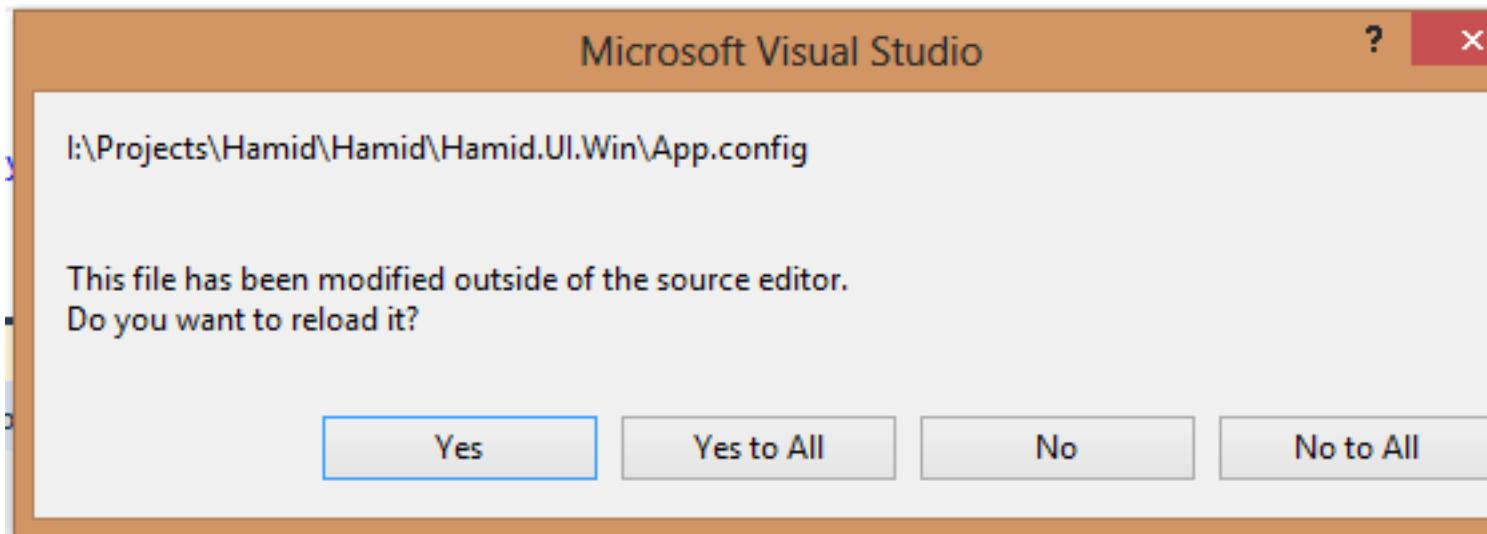
```
Update-Package EntityFramework
```

پیغام موفقیت آمیز بودن بروز رسانی در خروجی نیوگت ظاهر می‌شود

```

PM> Update-Package EntityFramework
Updating 'EntityFramework' from version '5.0.0' to '6.0.1' in project 'Hamid.Core.Model'.
Removing 'EntityFramework 5.0.0' from Hamid.Core.Model.
Successfully removed 'EntityFramework 5.0.0' from Hamid.Core.Model.
  
```

و نیز تاییدی برای اعمال تغییرات بروز رسانی Entity framework انجام می‌شود تا فایل کانفیگ پروژه را تغییر دهد:

این تغییرات شامل موارد ذیل می‌باشند (در صورت بهروز رسانی دستی، منظور کپی پکیج بصورت دستی، اعمال تغییرات در کانفیگ‌ها مورد نیاز است):

```
<!-- 1. Change in <configuration><configSections> -->
<section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=4.4.0.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" requirePermission="false" />
<section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=6.0.0.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" requirePermission="false" />
<!-- 2. Add in <entityFramework><providers> -->
<provider invariantName="System.Data.SqlClient"
type="System.Data.Entity.SqlServer.SqlProviderServices, EntityFramework.SqlServer" />
```

بعد از بهروز رسانی EntityFramework باید پکیج EntityFramework.SqlServerCompact برای ادامه استفاده از پروایدر نصب شود که با دستور نیوگت زیر این امر نیز میسر است:

```
PM> Install-Package EntityFramework.SqlServerCompact
```

حالا بدون مشکل می‌توان از پروژه بیلد گرفت و کار توسعه را ادامه داد.

آشنایی با Code first migrations

ویژگی Code first migrations برای اولین بار در EF 4.3 ارائه شد و هدف آن سهولت هماهنگ سازی کلاس‌های مدل برنامه با بانک اطلاعاتی است؛ به صورت خودکار یا با تنظیمات دقیق دستی.

همانطور که در قسمت‌های قبل نیز به آن اشاره شد، تا پیش از EF 4.3، پنج روال جهت آغاز به کار با بانک اطلاعاتی در EF code first وجود داشت و دارد:

- 1) در اولین بار اجرای برنامه، در صورتیکه بانک اطلاعاتی اشاره شده در رشته اتصالی وجود خارجی نداشته باشد، نسبت به ایجاد خودکار آن اقدام می‌گردد. اینکار پس از وله سازی اولین DbContext و همچنین صدور یک کوئری به بانک اطلاعاتی انجام خواهد شد.
- 2) همواره پس از شروع برنامه، ابتدا بانک اطلاعاتی را drop کرده و سپس نمونه جدیدی را ایجاد می‌کند.
- 3) اگر EF Code first DropCreateDatabaseIfModelChanges تعریف مدل‌های شما با بانک اطلاعاتی مشخص شده توسط رشته اتصالی، هماهنگ نیست، آنرا drop کرده و نمونه جدیدی را تولید می‌کند.
- 4) با مقدار دهی پارامتر متد System.Data.Entity.Database.SetInitializer به نال، می‌توان فرآیند آغاز خودکار بانک اطلاعاتی را غیرفعال کرد. در این حالت شخص می‌تواند تغییرات انجام شده در کلاس‌های مدل برنامه را به صورت دستی به بانک اطلاعاتی اعمال کند.
- 5) می‌توان با پیاده سازی اینترفیس IDatabaseInitializer، یک آغاز کننده بانک اطلاعاتی سفارشی را نیز تولید کرد.

اکثر این روش‌ها در حین توسعه یک برنامه یا خصوصاً جهت سهولت انجام آزمون‌های خودکار بسیار مناسب هستند، اما به درد محیط کاری نمی‌خورند؛ زیرا drop یک بانک اطلاعاتی به معنای از دست دادن تمام اطلاعات ثبت شده در آن است. برای رفع این مشکل مهم، مفهومی به نام «Migrations» در EF 4.3 ارائه شده است تا بتوان بانک اطلاعاتی را بدون تخریب آن، بر اساس اطلاعات تغییر کرده‌ی کلاس‌های مدل برنامه، تغییر داد. البته بدیهی است زمانیکه توسط NuGet نسبت به دریافت و نصب EF اقدام می‌شود، همواره آخرین نگارش پایدار که حاوی اطلاعات و فایل‌های مورد نیاز جهت کار با «Migrations» است را نیز دریافت خواهیم کرد.

تنظیمات ابتدایی Code first migrations

در اینجا قصد داریم همان مثال قسمت قبل را ادامه دهیم. در آن مثال از یک نمونه سفارشی سازی شده DropCreateDatabaseAlways استفاده شد.

نیاز است از منوی Tools در ویژوال استودیو، گزینه Library package manager آن، گزینه package manager console را انتخاب کرد تا کنسول پاورشل NuGet ظاهر شود.

اطلاعات مرتبط با پاورشل EF، به صورت خودکار توسط NuGet نصب می‌شود. برای مثال جهت مشاهده آن‌ها به مسیر packages\EntityFramework.4.3.1\tools در کنار پوشه پروژه خود مراجعه نمائید.

در ادامه در پایین صفحه، زمانیکه کنسول پاورشل NuGet ظاهر می‌شود، ابتدا باید دقت داشت که قرار است فرایین را بر روی چه پروژه‌ای اجرا کنیم. برای مثال اگر تعاریف DbContext را به یک اسمبلی و پروژه class library مجزا انتقال داده‌اید، گزینه Default project را در این قسمت باید به این پروژه مجزا، تغییر دهید.

سپس در خط فرمان پاور شل، دستور enable-migrations را وارد کرده و دکمه enter را فشار دهید.

پس از اجرای این دستور، یک سری اتفاقات رخ خواهد داد:

- الف) پوشه‌ای به نام Migrations به پروژه پیش فرض مشخص شده در کنسول پاورشل، اضافه می‌شود.
 ب) دو کلاس جدید نیز در آن پوشه تعریف خواهد شد به نام‌های Configuration.cs و یک نام خودکار مانند number_InitialCreate.cs
 ج) در کنسول پاور شل، پیغام زیر ظاهر می‌گردد:

```
Detected database created with a database initializer. Scaffolded migration
'201205050805256_InitialCreate'
corresponding to current database schema. To use an automatic migration instead, delete the Migrations
folder and re-run Enable-Migrations specifying the -EnableAutomaticMigrations parameter.
```

با توجه به اینکه در مثال قسمت سوم، از آغاز کننده سفارشی سازی شده استفاده شده بود، اطلاعات آن در جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory در بانک اطلاعاتی برنامه موجود است (تصویری از آن را در قسمت اول این سری مشاهده کردید). سپس با توجه به ساختار بانک اطلاعاتی جاری، دو کلاس خودکار زیر را ایجاد کرده است:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System;
    using System.Data.Entity;
    using System.Data.Entity.Migrations;
    using System.Linq;

    internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = false;
        }

        protected override void Seed(EF_Sample02.Sample2Context context)
        {
            // This method will be called after migrating to the latest version.

            // You can use the DbSet<T>.AddOrUpdate() helper extension method
            // to avoid creating duplicate seed data. E.g.
            //
            //     context.People.AddOrUpdate(
            //         p => p.FullName,
            //         new Person { FullName = "Andrew Peters" },
            //         new Person { FullName = "Brice Lambson" },
            //         new Person { FullName = "Rowan Miller" }
            //     );
            //
        }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System.Data.Entity.Migrations;

    public partial class InitialCreate : DbMigration
    {
        public override void Up()
        {
            CreateTable(
                "Users",
                c => new
                {
                    Id = c.Int(nullable: false, identity: true),
                    Name = c.String(),
                    LastName = c.String(),
                    Email = c.String(),
                    Description = c.String(),
                    Photo = c.Binary(),
                    RowVersion = c.Binary(nullable: false, fixedLength: true, timestamp: true,
storeType: "rowversion"),
                    Interests_Interest1 = c.String(maxLength: 450),
                });
        }

        public override void Down()
        {
            DropTable("Users");
        }
    }
}
```

```
        Interests_Interest2 = c.String(maxLength: 450),
        AddDate = c.DateTime(nullable: false),
    })
.PrimaryKey(t => t.Id);

CreateTable(
    "Projects",
    c => new
    {
        Id = c.Int(nullable: false, identity: true),
        Title = c.String(maxLength: 50),
        Description = c.String(),
        RowVersion = c.Binary(nullable: false, fixedLength: true, timestamp: true,
storeType: "rowversion"),
        AddDate = c.DateTime(nullable: false),
        AdminUser_Id = c.Int(),
    })
.PrimaryKey(t => t.Id)
.Foreignkey("Users", t => t.AdminUser_Id)
.Index(t => t.AdminUser_Id);

}

public override void Down()
{
    DropIndex("Projects", new[] { "AdminUser_Id" });
    DropForeignKey("Projects", "AdminUser_Id", "Users");
    DropTable("Projects");
    DropTable("Users");
}
}
```

در این کلاس خودکار، نحوه ایجاد جداول بانک اطلاعاتی تعریف شده‌اند. در متدهای `Up` و `Down`، کار ایجاد بانک اطلاعاتی و در متدهای `Seed` و `DbMigrationsConfiguration` می‌توان تحریف و مقدار دهی کرد. علاوه بر این‌ها جدول `MigrationHistory` نیز با اطلاعات جاری مقدار دهی می‌گردد.

فعال سازی گزینه‌های مهاجرت خودکار

برای استفاده از این کلاس‌ها، ابتدا به فایل Configuration.cs مراجعه کرده و خاصیت `AutomaticMigrationsEnabled` را **true** کنید:

```
internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
    }
}
```

پس از آن EF به صورت خودکار کار استفاده و مدیریت «Migrations» را عهدهدار خواهد شد. البته برای این منظور باید نوع آغاز کننده بانک اطلاعاتی را از DropCreateDatabaseAlways به نمونه جدید MigrateDatabaseToLatestVersion تغییر دهیم:

```
//Database.SetInitializer(new Sample2DbInitializer());  
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample2Context,  
Migrations.Configuration>());
```

یک نکته:

کلاس Migrations.Configuration میتواند مقدار MigrateDatabaseToLatestVersion را قید شود (همانند کدهای فوق)، از نوع sealed معروفی شده است. بنابراین اگر این کلاس را در یک اسمبلی جداگانه قرار داده‌اید، نیاز است فایل را ویرایش کرده و آنرا به public تغییر دهید.

روش دیگر معرفی کلاس‌های Context و Database.SetInitializer، حذف متدهای Migrations.Configuration و استفاده از فایل web.config یا app.config است به نحو زیر (در اینجا حرف back tick ` اصطلاحاً tick نام دارد. فشردن دکمه ~ در حین تایپ انگلیسی):

```
<entityFramework>
  <contexts>
    <context type="EF_Sample02.Sample2Context, EF_Sample02">
      <databaseInitializer
        type="System.Data.Entity.Migrations.Configuration`2[[EF_Sample02.Sample2Context,
EF_Sample02], [EF_Sample02.Migrations.Configuration, EF_Sample02]], EntityFramework"
      />
    </context>
  </contexts>
</entityFramework>
```

آزمودن ویژگی مهاجرت خودکار

اکنون برای آزمایش این موارد، یک خاصیت دلخواه را به کلاس Project به نام SomeProp اضافه کنید. سپس برنامه را اجرا نمائید. در ادامه به بانک اطلاعاتی مراجعه کرده و فیلدهای جدول Projects را بررسی کنید:

```
CREATE TABLE [dbo].[Projects](
    ...
    [SomeProp] [nvarchar](max) NULL,
    ...)
```

بله. اینبار فیلد SomeProp بدون از دست رفتن اطلاعات و drop بانک اطلاعاتی، به جدول پروژه‌ها اضافه شده است.

عكس العمل ویژگی مهاجرت خودکار در مقابل از دست رفتن اطلاعات

در ادامه، خاصیت public string SomeProp را که در قسمت قبل به کلاس پروژه اضافه کردیم، حذف کنید. اکنون مجدداً برنامه را اجرا نمائید. برنامه بلاfacile با استثنای زیر متوقف خواهد شد:

```
Automatic migration was not applied because it would result in data loss.
```

از آنجاییکه حذف یک خاصیت مساوی است با حذف یک ستون در جدول بانک اطلاعاتی، امکان از دست رفتن اطلاعات در این بین بسیار زیاد است. بنابراین ویژگی مهاجرت خودکار دیگر اعمال نخواهد شد و این مورد به نوعی یک محافظت خودکار است که در نظر گرفته شده است.

البته در EF Code first این مساله را نیز می‌توان کنترل نمود. به کلاس Configuration اضافه شده توسط پاورشل مراجعه کرده و خاصیت AutomaticMigrationDataLossAllowed را به true تنظیم کنید:

```
internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
{
    public Configuration()
    {
        this.AutomaticMigrationsEnabled = true;
        this.AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }
}
```

این تغییر به این معنا است که خودمان صریحاً مجوز حذف یک ستون و اطلاعات مرتبط به آن را صادر کردیم. پس از این تغییر، مجدداً برنامه را اجرا کنید. ستون SomeProp به صورت خودکار حذف خواهد شد، اما اطلاعات رکوردهای موجود تغییری نخواهند کرد.

استفاده از Code first migrations بر روی یک بانک اطلاعاتی موجود

تفاوت یک دیتابیس موجود با بانک اطلاعاتی تولید شده توسط EF Code first در نبود جدول سیستمی dbo._MigrationHistory است.

به این ترتیب زمانیکه فرمان EF code first enable-migrations را در یک پروژه EF متصل به بانک اطلاعاتی قدیمی موجود اجرا می‌کنیم، پوشش Migration در آن ایجاد خواهد شد اما تنها حاوی فایل Configuration.cs است و نه فایلی شبیه به .number_InitialCreate.cs

بنابراین نیاز است به صورت صریح به EF اعلام کنیم که نیاز است تا جدول سیستمی dbo._MigrationHistory و فایل number_InitialCreate.cs را نیز تولید کند. برای این منظور کافی است دستور زیر را در خط فرمان پاورشل NuGet پس از فرآخوانی enable-migrations اولیه، اجرا کنید:

```
add-migration Initial -IgnoreChanges
```

با بکارگیری پارامتر IgnoreChanges، متد Up در فایل number_InitialCreate.cs تولید نخواهد شد. به این ترتیب نگران نخواهیم بود که در اولین بار اجرای برنامه، تعاریف دیتابیس موجود ممکن است اندکی تغییر کند. سپس دستور زیر را جهت به روز رسانی جدول سیستمی dbo._MigrationHistory اجرا کنید:

```
update-database
```

پس از آن جهت سوئیچ به مهاجرت خودکار، خاصیت AutomaticMigrationsEnabled = true را در فایل Configuration.cs همانند قبل مقدار دهی کنید.

مشاهده دستوارت SQL به روز رسانی بانک اطلاعاتی

اگر علاقمند هستید که دستورات T-SQL به روز رسانی بانک اطلاعاتی را نیز مشاهده کنید، دستور Update-Database را با پارامتر Verbose آغاز نمائید:

```
Update-Database -Verbose
```

و اگر تنها نیاز به مشاهده اسکریپت تولیدی بدون اجرای آنها بر روی بانک اطلاعاتی مدنظر است، از پارامتر Script باید استفاده کرد:

```
update-database -Script
```

نکته‌ای در مورد جدول سیستمی `dbo.__MigrationHistory`

تنها دلیلی که این جدول در SQL Server (ونه برای مثال در SQL Server CE) به صورت سیستمی معرفی می‌شود این است که «جلوی چشم نباشد»! به این ترتیب در SQL Server management studio در بین سایر جداول معمولی بانک اطلاعاتی قرار نمی‌گیرد. اما برای EF تفاوتی نمی‌کند که این جدول سیستمی است یا خیر. همین سیستمی بودن آن ممکن است بر اساس سطح دسترسی کاربر اتصالی به بانک اطلاعاتی مساله ساز شود. برای نمونه ممکن است schema کاربر متصل `dbo` نباشد. همینجا است که کار به روز رسانی این جدول متوقف خواهد شد. بنابراین اگر قصد داشتید خواص سیستمی آنرا لغو کنید، تنها کافی است دستورات T-SQL زیر را در SQL Server اجرا نمایید:

```
SELECT * INTO [TempMigrationHistory]
FROM [__MigrationHistory]
DROP TABLE [__MigrationHistory]
EXEC sp_rename [TempMigrationHistory], [__MigrationHistory]
```

ساده سازی پروسه مهاجرت خودکار

کل پروسه‌ای را که در این قسمت مشاهده کردید، به صورت ذیل نیز می‌توان خلاصه کرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.Migrations.Infrastructure;
using System.IO;

namespace EF_Sample02
{
    public class Configuration<T> : DbMigrationsConfiguration<T> where T : DbContext
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
    }

    public class SimpleDbMigrations
    {
        public static void UpdateDatabaseSchema<T>(string SQLScriptPath = "script.sql") where T : DbContext
        {
            var configuration = new Configuration<T>();
            var dbMigrator = new DbMigrator(configuration);
            saveToFile(SQLScriptPath, dbMigrator);
            dbMigrator.Update();
        }

        private static void saveToFile(string SQLScriptPath, DbMigrator dbMigrator)
        {
            if (string.IsNullOrWhiteSpace(SQLScriptPath)) return;

            var scriptor = new MigratorScriptingDecorator(dbMigrator);
            var script = scriptor.ScriptUpdate(sourceMigration: null, targetMigration: null);
            File.WriteAllText(SQLScriptPath, script);
            Console.WriteLine(script);
        }
    }
}
```

```
    }
```

سپس برای استفاده از آن خواهیم داشت:

```
SimpleDbMigrations.UpdateDatabaseSchema<Sample2Context>();
```

در این کلاس ذخیره سازی اسکریپت تولیدی جهت به روز رسانی بانک اطلاعاتی جاری در یک فایل نیز درنظر گرفته شده است.
تا اینجا مهاجرت خودکار را بررسی کردیم. در قسمت بعدی **Code-Based Migrations** را ادامه خواهیم داد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Naser Tahery
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۰۲:۳۳:۰۰

سلام و بسیار ممنون.

مفهومی به نام «Migrations» در EF 4.3 ارائه شده است . آیا این EF 4.3 توسط دات نت 4 پشتیبانی میشود؟ چون در زمینه‌ی وب ، هاست‌ها بیشتر از 4.NET. را پشتیبانی نمیکنند.

نویسنده:وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۸ ۱۳:۲۱:۰۰

- بله. این شماره نگارش کتابخانه است، نه خود دات نت. برای اینکه بتوانند به روز رسانی‌ها را سریعتر کنند، آنرا از پروسه به روز رسانی‌های کل دات نت خارج کردند.
- هاست‌ها فعلا از دات نت 4.5 پشتیبانی نمی‌کنند. چون نگارش بعدی دات نت در این تاریخ در مرحله بتا است.

نویسنده: peyman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۳:۴۷

سلام آقای نصیری . مشکلی که دارم اینه که فقط Configuration.cs ایجاد میشه و اون یکی فایل ایجاد نمیشه ! مشکل از چی میتونه باشه ؟

نویسنده:وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۴:۱۸

حتما تغییراتی رو تشخیص نداده. مراحلی که طی شده، کدهای شما، ساختار بانک اطلاعاتی و اطلاعات جدول migration باید بررسی شوند.

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۳ ۱۲:۵۹

سلام و بسیار ممنون از مطالب آموزشی زیبا و واضح شما . امیدوارم خداوند در هر دو جهان پاداش این کار خیر شما را بدهد. در مورد اینکه هاست‌ها از دات نت 4.5 پشتیبانی نمی‌کنند و ما نمی‌توانیم به عنوان مثال از «Migrations» یا برخی امکانت دیگر استفاده کنیم . آیا راه حلی برای این مساله وجود دارد یا فعلا باید این امکانات را در برنامه‌های تحت وب استفاده نکنیم ؟

نویسنده:وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۳ ۱۳:۲

شماره نگارش EF با شماره نگارش دات نت یکی نیست و مدتی هست که برای انتشار ارائه‌های منظم و در فواصل زمانی کمتر این سیاست رو در پیش گرفتن. EF 4.3 برای مثال مبتنی بر دات نت 4 است و نه دات نت 4 و نیم که در این زمان در نگارش نهایی قرار ندارد.

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۳ ۱۴:۱

ممنون از توضیح شما من درک درستی از کامنت اول این پست و پاسخ شما نداشتم الان همه چیز روشن شد تشکر فراوان

نویسنده: فردی صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۱۱:۳

اینطور که من متوجه شدم ، تا قبل از EF 4.3 ، جدولی به اسم EdmMetadata ساخته می شد که مدل رو به صورت hash نگهدای می کرد و فقط مشخص می شد که آیا مدل با بانک اطلاعاتی منطبق هست یا نه. اما چون نیاز به نگهداری اطلاعات بیشتری برای `MigrationHistory` بود، الان جدول `migration` تولید می شه.

نویسنده: davmszd
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۴ ۱۹:۸

با سلام:

من بعد از این دستورات رو تو پاور شل زدم به همچین خطایی برخوردم، جریان چیه ؟

The term 'enable-migrations' is not recognized as the name of a cmdlet, function, script file, or operable program. Check the spelling of the name, or if a path was included, verify that the path is correct and try again.

```
At line:1 char:18
+ enable-migrations <<<
+ CategoryInfo          : ObjectNotFound: (enable-migrations:String) [], CommandNotFoundException
+ FullyQualifiedErrorId : CommandNotFoundException
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۴ ۱۹:۲۱

فایل های مرتبط با migrations فقط از طریق NuGet به همراه بسته EF دریافت می شوند. بنابراین داشتن فایل های DLL مربوط به EF کافی نیست. بعد از آن، این فرامین از طریق پاورشل خود در vs.net NuGet را باید اجرا شوند.

در کل اگر می خواهید بدانید این بسته درست نصب شده یا نه، دستور زیر را در پاورشل خود NuGet اجرا کنید:

[Get-Package](#)

نویسنده: davmszd
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۶ ۱۶:۴

ممnon از پاسختون با این سرعت (:)
فک کنم مشکل از اینجا بود که من DLL هی EF را خودم دستی اضافه کرده بودم و
یه بار تمام ارجاع ها ش تو پروژه رو حذف کردم و با استفاده از NUGET Manager دوباره نصبش کردم البته NUGET Manager رو هم با استفاده از Extension Manager به روز رسانی کردم
بازم ممنون از زحماتتون جناب نصیری

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۵:۱۹

واقعا عالی بود ممنون

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۱۲:۵۸

سلام

ابتدا از مطالب مفیدتون سپاسگزارم.

من مدل هارو در یک Class Library جداگانه و context رو هم در یک Class Library جداگانه قرار دادم و یک Reference از آنها به پروژه اصلی اضافه کردم.

الان وقتی در Package manager Console دستور enable-migrations رو وارد می کنم خطای 'No context type was found in the assembly 'Online_Store

رو میده که Online_Store نام پروژه اصلیم است.
ممنون میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۱۳:۲۹

در متن توضیح دادم:
 «... ابتدا باید دقت داشت که قرار است فرآمین را بر روی چه پروژه‌ای اجرا کنیم. برای مثال اگر تعاریف DbContext را به یک اسمبلی و پروژه class library مجزا انتقال داده‌اید، گزینه Default project را در این قسمت (Nuget package manager) باید به این پروژه مجزا، تغییر دهید. ...»

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۱:۳۰

ممنونم از راهنماییتون.

با این کار فایل Configuration ایجاد میشه ولی اون فایل دوم ایجاد نمیشه. وقتی بقیه دستورات رو هم اجرا میکنم (Update-
An error occurred while getting provider information from the database. This can be caused by Entity Framework using an incorrect connection string. Check the inner exceptions for details and ensure that the connection .string is correct

رو میده.

تو فایل Connection string مه، app.config رو اضافه کردم ولی باز هم همین خطأ رو میده!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۱:۴۸

قسمت اول را در مورد نحوه صحیح تعریف رشته اتصالی مجدداً [مطالعه کنید](#).

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۱۳:۹

سلام من هر کاری میکنم نمیتونم مشکلم حل کنم این خطأ رو میده دوباره نصب کردم باز این خطأ رو میده اگه میتونید یه کمک بکنید

((The parameter is incorrect. (Exception from HRESULT: 0x80070057 (E_INVALIDARG

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۱۳:۲۶

اینجا انجمن نیست. من از راه دور نمی‌تونم به شما کمک کنم. نمی‌دونم چکار کردی، تنظیماتت چی هست.
اگر در حین کار با enable-migrations این خطأ رو گرفتید، سعی کنید دقیق‌تر کار کنید:

```
enable-migrations -StartUpProjectName "prj name" -ContextTypeName "ctx name"
```

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۱۹:۶

با سلام
اینو خطأ میده

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Context, Migrations.Configuration>());
```

نمیشناسه.
Migrations.Configuration,

نوبتند: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۱۳ ۱۳۹۱/۱۲/۲۷

سورس‌های این سری رو [دربافت کنید](#). کلاس Migrations.Configuration یکی از کلاس‌های سفارشی تعریف شده در sample02 است.

نوبتند: Hamid NCH
تاریخ: ۱۲:۵۲ ۱۳۹۲/۰۴/۲۳

یه مشکلی که من برای بروزرسانی دیتابیسم توسط این روش دارم اینه که وقتی برای بار اول دستور Update-database رو اجرا میکنم دیتابیس بدون هیچ مشکلی ساخته میشه.اما اگه برای بار دوم و بیشتر این دستور اجرا بشه با خطای زیر مواجه میشم:

Sequence contains more than one element
حالا چه کلاسهام رو تغییر بدم چه ندم و این در صورتیه که پیکریندیم به این روش هست:

```
internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<GlucosanContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }
}
```

و همچنین تو کلاس Program این دستور رو نوشتم:

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<GlucosanContext,
    Migrations.Configuration>());
```

پروژه بنده ویندوز فرم هست.باتشکر

نوبتند: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۵۷ ۱۳۹۲/۰۴/۲۳

زمانیکه از روش AutomaticMigrationDataLossAllowed استفاده می‌کنید (تنظیم شده به true البته)، نیازی نیست هیچ کار اضافه‌تری انجام بدید؛ همه چیز خودکار است. به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی، کم و زیاد کردن فیلدها و غیره همگی خودکار است. بنابراین اصلاً نیازی نیست دستورات پاورشل را اجرا کنید و اگر قبلاً اینکار انجام شده و یک سری فایل اضافی migration دارید، همه رو حذف کنید تا تداخل ایجاد نکنند.

نوبتند: Hamid NCH
تاریخ: ۱۳:۲۲ ۱۳۹۲/۰۴/۲۳

خیلی منون؛ اما بفرض مثال من یه فیلد به یکی از جدولهای اضافه می‌کنم.طبعاً باید دیتابیس دوباره بروزرسانی بشه.و این عمل بروزرسانی اگه درست متوجه شده باشم طبق فرمایش شما با است کردن enable-database -force دستور رو تو پاورشل اجرا کنم که این هم منجر به خطایی که عرض کردم میشه.

در کل بنده هربار که تغییری تو دیتابیسم میدم با اینکه دارم از Migration استفاده می‌کنم مجبورم که دیتابیس رو از sql server پاک کنم و دوباره ایجادش کنم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۷ ۱۳۹۲/۰۴/۲۳

- شما باید دستی تغییری در دیتابیس ایجاد کنید. این روش **Code first** است. تغییرات باید شامل افزودن خاصیت به کلاس‌ها باشند.

- باید دستور پاورشلی رو اجرا کنید اگر **AutomaticMigrationsEnabled** فعال است؛ چون سبب بروز تداخل می‌شود.

- روش **Code first**. کار به روز رسانی بانک اطلاعاتی رو تا زمان اجرای اولین کوئری به تأخیر می‌اندازد (اینطوری طراحی شده تا آغاز برنامه سریع به نظر برسد). روش دیگری هم وجود دارد تا این مساله رو تغییر داد:
«وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه»

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۱۵:۴۶ ۱۳۹۲/۰۵/۰۶

سلام آقای نصیری؛

منم همین بیام را دریافت می‌کنم، ولی من EF نسخه 5.0 را استفاده می‌کنم و اونو هم با NuGet به پروژه اضافه کردم. ویژوال استدیو نسخه 2012 هست و با داتنت 4.5 برنامه را ایجاد کردم. برنامه تا آخر درس قبل کاملاً همونطور که انتظار می‌رفت اجرا شد و مشکلی هم نداشت.

اما به محض باز کردن package manager console از منوی Tools، بعد از معرفی نسخه کنسول Package Manager Console Host Version 2.6.40627.9000 خطوط زیر را با زمینه قرمز می‌نویسه:

```
Test-ModuleManifest : The specified module 'D:\Entity Framework Samples\EF Sample 02\packages\EntityFramework.5.0.0\tools\EntityFramework.psd1' was not loaded because no valid module file was found in any module directory.
At D:\Entity Framework Samples\EF Sample 02\packages\EntityFramework.5.0.0\tools\init.ps1:14 char:34
+ $thisModule = Test-ModuleManifest <<< (Join-Path $toolsPath $thisModuleManifest)
+ CategoryInfo          : ResourceUnavailable: (D:\Entity Framework Samples\E...yFramework.psd1:String) [Test-ModuleManifest], FileNotFoundException
+ FullyQualifiedErrorId :
Modules_ModuleNotFound,Microsoft.PowerShell.Commands.TestModuleManifestCommand

Import-Module : Cannot bind argument to parameter 'Name' because it is null.
At D:\Entity Framework Samples\EF Sample 02\packages\EntityFramework.5.0.0\tools\init.ps1:31 char:18
+ Import-Module <<< $thisModule
+ CategoryInfo          : InvalidData: (:) [Import-Module], ParameterBindingValidationException
+ FullyQualifiedErrorId :
ParameterArgumentValidationErrorNullNotAllowed,Microsoft.PowerShell.Commands.ImportModuleCommand
```

برای دستور هم دقیقاً همون چیزی را می‌نویسه که در کامنت اول **davmszd** بیان شده، یعنی اینو:

```
The term 'enable-migrations' is not recognized as the name of a cmdlet, function, script file, or operable program. Check the spelling of the name, or if a path was included, verify that the path is correct and try again.
At line:1 char:18
+ enable-migrations <<<
+ CategoryInfo          : ObjectNotFound: (enable-migrations:String) [], CommandNotFoundException
+ FullyQualifiedErrorId : CommandNotFoundException
```

و هنگامی هم که دستور Get-Package را اجرا می‌کنم، اینو می‌نویسه:

Id	Version	Description/Release Notes
--	-----	-----
EntityFramework	5.0.0	Entity Framework is Microsoft's recommended data access technology for new applications.

ضمیماً در پوشش packages در کنار پروژه، فولدری بنام EntityFramework.5.0.0 و داخل اون هم فولدر tools با این فایل‌ها وجود دارد:

about_EntityFramework.help.txt

```
EntityFramework.PowerShell.dll
EntityFramework.PowerShell.Utility.dll
EntityFramework.PS3.psd1
EntityFramework.psd1
EntityFramework.psm1
init.ps1
install.ps1
migrate.exe
Redirect.config
Redirect.VS11.config
```

ممnon میشم اگر منو راهنمایی بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۲۱ ۱۳۹۲/۰۵/۰۶

powershell ویندوز را اجرا کنید (خارج از ویژوال استودیو). بعد در خط فرمان آن دستور زیر را وارد نمایید:

```
$psversiontable.psversion
```

اگر Major آن مساوی 2 بود، یعنی از نگارش 2 پاورشل در حال استفاده هستید که باید [به روز شود به نگارش 3](#).

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۲۰:۲۹ ۱۳۹۲/۰۵/۰۸

از توجهتون سپاسگزارم.

مهندس جان من اینکار را انجام دادم و پاورشل را هم ارتقاء دادم، ولی مشکل برطرف نشد. یه پروژه جدید ایجاد کردم و همه فایل‌های کد پروژه قبلی (بغیر از app.config) را بهش اضافه کردم و بعد با استفاده از NuGet نسخه آخر EF را به پروژه اضافه کردم. کانکشن استرینگ را به پروژه اضافه نکردم (کلاً به app.config دست نزدم) و دستور enable-migrations را اجرا کردم. دستور با موفقیت اجرا شد و اون چیزهایی که فرمودین به پروژه اضافه شد. دیتابیس را به صورت دستی Drop کردم و یه بار برنامه را اجرا کردم و بعد از اون هم تغییراتی که به مدل دادم به دیتابیس اعمال شد و رکوردهای مربوط بهش داخل جدول dbo._MigrationHistory ثبت شد.

رفتم به درس پنجم، و دوباره به محض بازکردن کنسول همون پیغامی را که توی کامنت اولم نوشتم می‌نویسه و وقتی هم می‌خواهم دستور Add-Migration را اجرا کنم، همون چیزی را می‌نویسه که قبلاً برای enable-migrations می‌نوشت. جالب اینکه برای خود دستور enable-migrations هم همینو می‌نویسه! برای دستور Update-Database هم همینطور، در حالی که برای پروژه شما می‌نوشت که هم اکنون فعال هست.

فکر می‌کنم مشکل از فایل **init.psd1** باشه که هنگام اضافه کردن EF در فولدر tools ایجاد میشه. من فایل **init.psd1** را که در پوشه tools مربوط به پروژه ایجاد شده توسط شما قرار داشت جایگزین فایل با همین نام که در پروژه خودم بود کردم و مشکل برطرف شد. نمی‌دونم ایراد کار چیه؟ من قدم به قدم همونطور که شما نوشتهین پیش رفته‌م و چیزی را هم تغییر ندادم. آیا ممکنه توی پروژه‌هایی که می‌خواه از EF استفاده کنم این مسئله دردرساز بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۴۲ ۱۳۹۲/۰۵/۰۸

این مورد احتمالاً یک باگ هست که [اگر بهشون گزارش کنید](#) بهتره تا برای همه اعمال شود. عنوان کنید بسته نیوگت دریافتی دات نت 4.5 فایل init.ps1 مشکل داره و اگر اون رو با یک نمونه از بسته نیوگت دات نت 4 اندکی قدیمی‌تر جایگزین کنم مشکلی نیست. تمام خطاهای رو هم دقیقاً گزارش بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۵۸ ۱۳۹۲/۰۵/۰۸

ضمناً یک سری تجربه با این خطا [در اینجا](#) هم هست:
 الف) عنوان شده آخرین نسخه بتا این مشکل رو نداره (Install-Package EntityFramework -IncludePrerelease)
 ب) VS.NET را با دسترسی Admin اجرا کنید.
 ج) یک نفر دیگر [در اینجا](#) عنوان کرده که پروژه حتماً باید در VS.NET باز شده باشد.
 د) یا شخص دیگری [عنوان کرده](#) که آدرس فایل‌های پروژه اگر مثلاً یک [داشته باشد، کار نمی‌کند.

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۰۵:۰۹ ۱۳۹۲/۰۵/۰۹

نمی‌دونم چطور تشکر کنم و از وقتی که برای حل شدن مشکل من گذاشته‌اید بی‌اندازه ممنونم.
 مشکل حل شد! من همه‌این چهار مورد را بررسی کردم و اشکال همون وجود کروشه در مسیر پروژه بود. من پروژه‌ها را در فولدری به نام [Projects] نگهداری می‌کنم و تغییر نام دادن اون حذف کروشه‌ها خطا را برطرف کرد.

ضمناً موارد دیگه را هم امتحان کردم:
 مورد الف هم خطا را برطرف می‌کنه. یعنی به نظر میرسه که EF 6.0 این مشکل را نخواهد داشت.
 مورد ب هیچ تأثیری نداشت و مورد ج هم که اصلاً مطرح نبود (چون پروژه داخل VS باز می‌شد).
 پاینده و پیروز باشید.

نویسنده: imo0
تاریخ: ۱۶:۳۷ ۱۳۹۲/۰۶/۰۳

سلام آقای نصیری . من یه گیر اساسی کردم تو این مسئله مهاجرت دیتابیس. بینین من دارم یه ساختاری به شکل ماژولار تو یه وب برای خودم درست می‌کنم . تمام این ماژول هام در نهایت میشن یک دی ال ال . و تمام مسائل مربوط به اونا به صورت خودکار توسط خود ماژول انجام و مدیریت میشه و ...
 یکی از این مسائل، ایجاد و بروز رسانی دیتابیس هستش که من با همین [Code First Migration](#) ایجاد کردم. مشکل اینجاست که وقتی این ماژول هام اجرا میشن هر کدومشون میخوان دیتا بیسو آپدیت کنند و یا جداولشونو ایجاد کنند اما هر ماژولی میاد اول همه جداول دیتابیسو پاک میکنه بعد ماله خودشو ایجاد میکنه.
 این [Context](#)ها و [migration](#)های من هر کدوم جداگانه تو یه دی ال هستند. من چطور به اینا حالی کنم که فقط یه سری جدول خاصو چک کنند اگه نبود ایجاد و اگر بود آپدیت کنند و در نهایت متده [Seed](#) شون رو فرآخوانی کنند و به بقیه جداولم کار نگیرن...
 من حتی از [MigrateDatabaseToLatestVersion](#) هم استفاده می‌کنم اما فایده نداره . چون گفتم [Context](#)های من از هم خبر ندارند و هر کدومشون فکر میکنه فقط دیتابیس ماله خودشه . میخوام برای [migration](#) تعريف کنم و فقط این مهاجرت رو روی یه سری تیبل خاص بررسی کنه . ممنون . منتظر جوابم ...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۳۴ ۱۳۹۲/۰۶/۰۳

یک کلاس [Context](#) و یک کلاس مهاجرت مرکزی درست کنید که با استفاده از [Reflection](#) تمام ماژول‌ها را بارگذاری کرده و تعاریف [DbSet](#)ها را از روی آن‌ها بر اساس مثلاً کلاس پایه‌ای که موجودیت‌های آن‌ها از آن ارث بری می‌کنند، ایجاد کند. در این مورد مطلب داریم در سایت:

[Хودکار کردن تعاریف DbSet‌ها در EF Code first](#)
[افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌ها در EF Code first](#)

نویسنده: rezal10
تاریخ: ۱۱:۱۷ ۱۳۹۲/۰۸/۰۸

بر اساس دیتابیس موجود که دارای اطلاعات است مدل را می‌سازم می‌خواستم migration را فعال کنم. بر اساس دستورات پاور شل قبل آموزش داده اید می‌خواستم بینم چگونه می‌توان این کار را بصورت code base انجام داد. ظاهرا دستورات پاورش معادل code base هم دارند. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۸ ۱۱:۵۰

از کدهای کلاس SimpleDbMigrations ذکر شده در انتهای مطلب استفاده کنید یا ایده بگیرید. ضمناً [سورس کامل ابزارهای migration](#) نیز در دسترس است.

نویسنده: rezal10
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۱ ۱۰:۲۸

یعنی راهکار ساده‌تری وجود دارد که معادل سه دستور پاور شل زیر باشد

```
enable-migrations
add-migration Initial -IgnoreChanges
update-database
```

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۱ ۱۱:۱۶

- این‌ها ساده هستند و قابل اجرا بر روی دیتابیس ریموت (فقط باید ConnectionString را صریحاً ذکر کنید):

```
Update-Database -StartUpProjectName "...name..." -ConnectionString "...data..." -ConnectionProviderName "System.Data.SqlClient"
```

- و بله. «ویژگی مهاجرت خودکار» را در برنامه فعال کنید و لذت ببرید. نیازی به هیچ دستور پاور شلی ندارد. هر زمان که مدل‌های شما تغییر کرد، به صورت خودکار ساختار بانک اطلاعاتی را در اولین اجرای بعدی برنامه، به روز می‌کند.

« [Bazasari Jodol MigrationHistory با کد نویسی در EF Code first](#)

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۴:۳۹

سلام و وقتون بخیر
ممnon بابت مطلبتون من دقیقاً طبق مطلب شما Migrations را پیاده کردم. اما یه مشکل دارم. اونم اینه که وقتی دیتابیس برا اولین بار میخواد ساخته بشه، خطای لاگین میده:

```
Cannot open database "Test" requested by the login. The login failed.  
Login failed for user 'sa'.
```

البته این خطأ فقط در صورتی داده می‌شود که مهاجرت خودکار فعال شده باشد، اگر این خطأ را کامنت کنید دیتابیس بدون مشکل ساخته می‌شود:

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<CommonContext>());
```

با توجه به مطلب شما حدس می‌زدم به خاطر نکته ای باشد که در مورد جدول MigrationHistory گفته شده استفاده از

این [لینک](#) جدول رو از اول به صورت غیر سیستمی میسازم اما بازم مشکل دارم. البته دیتا بیس ایجاد میشه، فقط جدول dbo.__MigrationHistory رو میسازه و بعدش خطایی که گفتم رو میده. ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۵۶ ۱۳۹۲/۰۸/۲۹

قسمت connectionStrings در فایل کانفیگ (connectionString name اضافه شده) را چطور تعریف کردید؟ (Cannot open database 'Test' because it is being used by another process.) ضمناً محتوای inner exception داده شده را هم بررسی کنید.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۵:۷ ۱۳۹۲/۰۸/۲۹

connectionStrings رو به این دو صورت میگذارم:

```
<add name="DbContext"
      connectionString="Data Source=localhost;Initial Catalog=Test;User
ID=sa;Password=123;MultipleActiveResultSets=True;" 
      providerName="System.Data.EntityClient" />
```

۹

```
<add name="DbContext"
      connectionString="Data Source=localhost;Initial Catalog=Test;Integrated Security=True"
      providerName="System.Data.EntityClient" />
```

هر دو یه مشکل رو دارند. فکر نمیکنم چون اگر مشکل دسترسی اکانت بود منطقاً بدون Migration هم باید خطای داد؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۱۶ ۱۳۹۲/۰۸/۲۹

- برای انجام اعمال مختلف در SQL Server، سطوح دسترسی مختلفی وجود دارند. یک کاربر می‌تواند دسترسی درج رکوردها را داشته باشد، اما دسترسی ایجاد یا تغییر ساختار بانک اطلاعاتی را نداشته باشد.
- در EF 6 این جدول MigrationHistory دیگر سیستمی نیست.
- یوزر sa دسترسی مدیریتی دارد (حالت اول). احتمالاً در حالت دوم که یکپارچه با ویندوز است، اکانت وارد شده به سیستم نیز admin است؛ و گرنه دسترسی لازم را نخواهد داشت که دیتابیس ایجاد کند.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۵:۴۰ ۱۳۹۲/۰۸/۲۹

- الان یکبار دیگه یه پروژه کوچیک با EF6 ایجاد کردم و مشکلی نداشت. آیا امکانش هست مربوط به ورژن EF م باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۱۵ ۱۳۹۲/۰۸/۲۹

ممکنه در نگارش‌های اولیه EF Code first از این نوع خطاهای وجود داشته و بعداً برطرف شده. در مورد ارتقاء به EF 6 مطالب مراجعه کنید: «[ارتقاء به Entity framework 6](#) و استفاده از بانک‌های اطلاعاتی غیر از SQL Server» و همچنین «[بروزرسانی استفاده از Entityframework 6.0 در SqlServer Compact](#)

نویسنده: Behnam
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۳ ۱۷:۳

با سلام و عرض خسته نباشید
من از کد قسمت ساده مهاجرت خودکار استفاده کردم، با EF6، مشکلی که هست اینه که وقتی یک فیلد رو کم یا زیاد میکنم پیغام زیر رو میده:

The model backing the 'Sample2Context' context has changed since the database was created. Consider using Code First Migrations to update the database (<http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=238269>).

ولی مثال قبلتون با استفاده از

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample2Context,
Migrations.Configuration>());
```

هیچ مشکلی نداره و اجرا میشه، علت خطای قبل از چه چیزی میتونه باشه؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۳ ۲۲:۴۳

با EF6 هم مشکلی مشاهده نشد:
[Sample27.cs](#)

مثال فوق از کلاس DbMigrator استفاده میکند. متدهای RunTests آن را اجرا کنید؛ البته بعد از اضافه کردن Connection به سورس ذکر شده. بانک اطلاعاتی جدیدی ساخته میشود. سپس به کلاس منو یک فیلد جدید اضافه کنید و مجددا برنامه را اجرا کنید. مشاهده خواهید کرد که این فیلد اضافه شده و خطایی صادر نمیشود.

نویسنده: اس ام
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۶ ۱۵:۵۴

سلام

آیا امکان این وجود داره که Connection string و تنظیمات مربوط به اون مثل نام کاربری دیتابیس و رمز عبور و نام دیتابیس، رو موقع نصب اولین بار برنامه از کاربر دریافت کنیم؟ مثل دات نت نیوک، که همه عملیات به صورت داینامیک انجام بشه؟ و اینکه این عملیات فقط یک بار در هنگام اولین نصب برنامه انجام بگیره و در ادامه دیگه این کار انجام نشه؟ اگر بله! مکان قرار دادن کد ایجاد دیتابیس از روی مدل رو کجای برنامه قرار بدیم بهتره؟ مثلا تو پروژه MVC

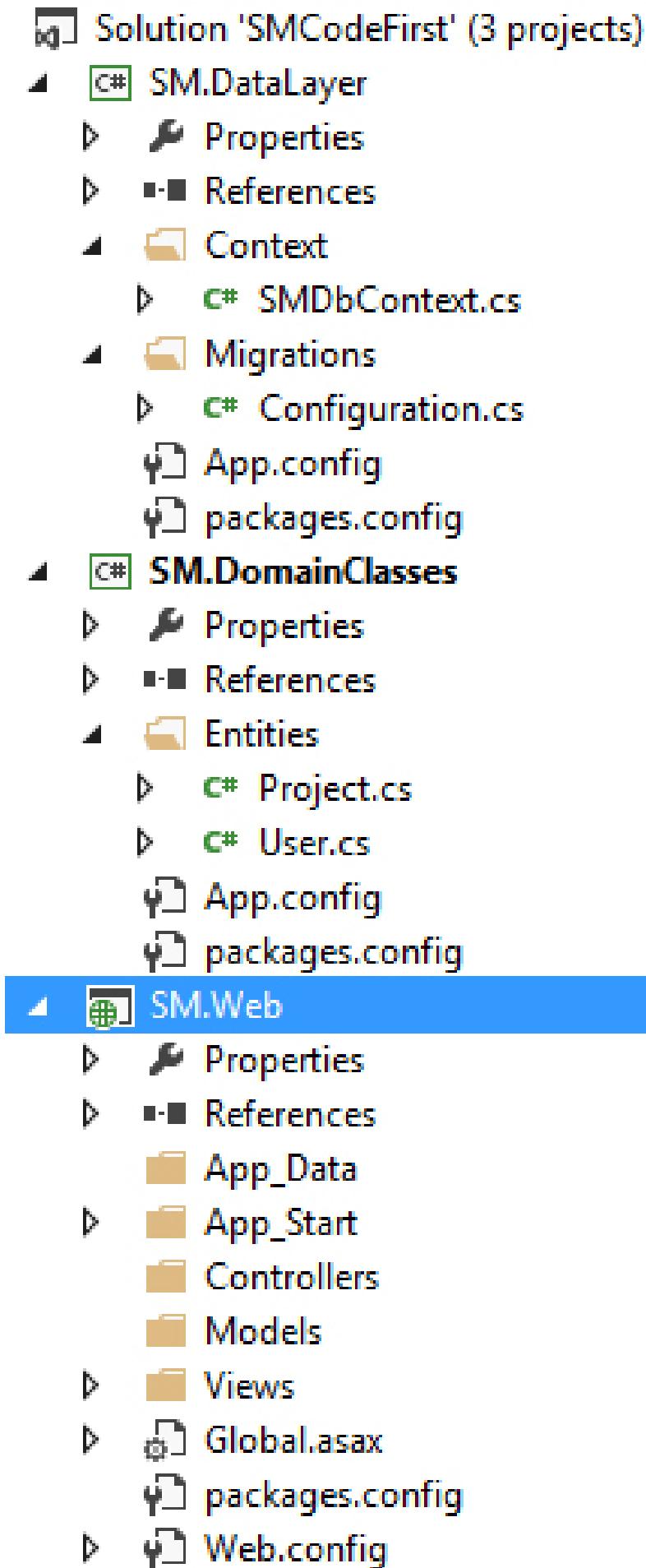
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۶ ۱۶:۲۳

روش‌های زیادی برای تعیین رشته اتصالی در EF وجود دارند. این موارد به همراه نظرات و مطلب «[نحوهی وادار کردن EF Code First به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه](#)» بحث شدند. کدهای آن اگر قرار است در حین نصب اولیه اجرا شوند، میتوانند در همان روال مثلاً دکمه‌ی نصب یا آغاز به نصب قرار گیرند. ابتدا مثلاً مقدار دهی میشود و بعد نکته‌ی وادار سازی EF به ساخت بانک اطلاعاتی ctx.Database.ConnectionString پس از انجام اینکار میتوان این اطلاعات را در فایل کانفیگ برنامه برای استفاده‌های بعدی ذخیره کرد. کلاس [WebConfigurationManager](#) امکان ویرایش قسمت‌های مختلف فایل کانفیگ برنامه را می‌دهد.

نویسنده: اس ام
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۶ ۱۳:۴۶

سلام: من این مقاله رو خوندم و این پروژه رو تو MVC5 و EF6 update1 و vs2013 انجام دادم. همه چی درسته ولی کلاس

رو ایجاد نمیکنه. آیا باید این کلاس رو دستی ایجاد کنم؟ من مدل‌ها و context رو تو اسمبلی‌های جدا گانه گذاشتم.

در ضمن وقتی میخواهی Enable-migrations را انجام بدم اگه تو DataLayer به اسمبلی Web ارجاعی نداشته باشم، میگه در درست نیست ولی کلاس مربوط به migration را میسازه. ممنون میشم راهنمایی کنید. چون در نهایت باید در اسمبلی web به DataLayer ارجاعی داشته باشیم دیگه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۴۳ ۱۳۹۳/۰۱/۰۶

- زمانی ایجاد خواهد شد که دیتابیسی موجود است و اکنون در مدل‌های شما تغییری حاصل شده‌است. اگر بار اول است، نیازی به آن نیست (ایجاد نخواهد شد) و در حین ایجاد اولیه بانک اطلاعاتی، تمام مراحل لازم طی می‌شوند.
- رشته اتصالی را در فایل کانفیگ پروژه‌ای که مهاجرت روی آن فعال می‌شود نیز قرار دهید.
- + تمام این دستورات پارامتر رشته اتصالی هم دارند:

```
Update-Database -Verbose
-ConnectionString "CONNECTIONSTRING"
-ConnectionProviderName "System.Data.SqlClient"
-StartupProjectName WEBSITE_PROJECT -ProjectName MIGRATION_PROJECT
```

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۱۵:۵۷ ۱۳۹۳/۰۷/۱۸

من مراحل بالا را رفتم اما مشکلی که هست اینه که دفعه اول که دستور update-database را اجرا می‌کنم دیتابیس ایجاد میشه اما دفعه دوم باجرای این دستور پیغام خطای زیر میاد

```
.Cannot open database "*****" requested by the login. The login failed.  
*****' Login failed for user
```

در واقع برنامه به دیتابیسی که خودش ساخته دسترسی نداره .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۵۳ ۱۳۹۳/۰۷/۱۸

در خطاینهایی، نام کاربر مشخص شده. بررسی کنید آیا دسترسی کافی دارد یا خیر.
همچنین این اطلاعات را صریحا هم می‌شود مشخص کرد:

```
Update-Database -StartUpProjectName "...name..." -ConnectionString "...data..." -ConnectionProviderName "System.Data.SqlClient"
```

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۱:۵۲ ۱۳۹۳/۰۷/۲۴

سلام
در صورت نیاز به بررسی تطابق مدل با پایگاه داده در نرم افزار :

```
bool isCompatible = Context.Database.CompatibleWithModel(true);
```

نویسنده: زینب
تاریخ: ۱۴:۰ ۱۳۹۳/۰۷/۲۶

سلام و باتشکر

من را فعل کردم ولی کلاس دوم که حاوی متدهای up, dwon migration را برام نساخته و زمانی که نوع خاصیت جدولی را

تغییر می‌دم یا جدولی را دستی حذف می‌کنم پیغام خطای زیر را می‌بینم برای اینکه این پیغام را نبینم چه کار کنم

.There is already an object named 'tablename' in the database

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۵۹ ۱۳۹۳/۰۷/۲۶

مورد پنجم «[بررسی خطاهای متداول عملیات Migration](#) در حین به روز رسانی پروژه‌های

نویسنده: عثمان رحیمی
تاریخ: ۲۰:۶ ۱۳۹۳/۱۱/۱۹

با سلام؛ زیاد متوجه کاربرد کلاس SimpleDbMigrations نشدم . آیا این کلاس رو فقط به جای متده Seed نوشتید ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۲۹ ۱۳۹۳/۱۱/۱۹

بیشتر هدف آن آشنایی با نحوه کارکرد این پروسه است. یک نمونه‌ی دیگر: «[بازسازی جدول MigrationHistory با کد نویسی در EF Code first](#)

در قسمت قبل خاصیت `AutomaticMigrationsEnabled` را در کلاس `Configuration` به `true` تنظیم کردیم. به این ترتیب، عملیات ساده شده، اما یک سری از قابلیت‌های ردیابی تغییرات را از دست خواهیم داد و این عملیات، صرفاً یک عملیات رو به جلو خواهد بود.

اگر `AutomaticMigrationsEnabled` را مجدداً به `false` تنظیم کنیم و هربار به کمک دستوارت `Update-` `Add-Migration` `Database` تغییرات مدل‌ها را به بانک اطلاعاتی اعمال نمائیم، علاوه بر تشکیل تاریخچه این تغییرات در برنامه، امکان بازگشت به عقب و لغو تغییرات صورت گرفته نیز مهیا می‌گردد.

هدف قرار دادن مرحله‌ای خاص یا لغو آن

به همان پروژه قسمت قبل مراجعه نمائید. در کلاس `Configuration` آن، خاصیت `AutomaticMigrationsEnabled` را به `false` تنظیم کنید. سپس یک خاصیت جدید را به کلاس `Project` اضافه نموده و برنامه را اجرا نمائید. بلاfacسله خطای زیر را دریافت خواهیم کرد:

```
Unable to update database to match the current model because there are pending changes and automatic migration is disabled. Either write the pending model changes to a code-based migration or enable automatic migration. Set DbMigrationsConfiguration.AutomaticMigrationsEnabled to true to enable automatic migration.
```

EF تشخیص داده است که کلاس مدل برنامه، با بانک اطلاعاتی تطابق ندارد و همچنین ویژگی مهاجرت خودکار نیز فعال نیست. بنابراین اعمال `code-based migration` را توصیه کرده است.

برای این منظور به کنسول پاورشل NuGet مراجعه نمائید (منوی Tools در ویژوال استودیو، گزینه Library package manager آن و سپس انتخاب گزینه console). در ادامه فرمان `add-m` را نوشته و دکمه tab را فشار دهید. یک منوی Auto Complete ظاهر خواهد شد که از آن می‌توان فرمان `add-migration` را انتخاب نمود. در اینجا یک نام را هم نیاز است وارد کرد؛ برای مثال:

```
Add-Migration AddSomeProp2ToProject
```

به این ترتیب کلاس زیر را به صورت خودکار تولید خواهد کرد:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
  using System.Data.Entity.Migrations;

  public partial class AddSomeProp2ToProject : DbMigration
  {
    public override void Up()
    {
      AddColumn("Projects", "SomeProp", c => c.String());
      AddColumn("Projects", "SomeProp2", c => c.String());
    }

    public override void Down()
    {
    }
}
```

EF Code First #5

```
{  
    DropColumn("Projects", "SomeProp2");  
    DropColumn("Projects", "SomeProp");  
}  
}
```

مدل‌های برنامه را با بانک اطلاعاتی تطابق داده و دریافتہ است که هنوز دو خاصیت در اینجا به بانک اطلاعاتی اضافه نشده‌اند. از متدهای Up برای اعمال تغییرات و از متدهای Down برای بازگشت به قبل استفاده می‌گردد. نام فایل این کلاس هم طبق معمول چیزی است شبیه به `.timeStamp_AddSomeProp2ToProject.cs`.

در ادامه نیاز است این تغییرات به بانک اطلاعاتی اعمال شوند. به همین منظور دستور زیر را در کنسول پاورشل وارد نمایید:

```
Update-Database -Verbose
```

پارامتر Verbose آن سبب خواهد شد تا جزئیات عملیات به صورت مفصل گزارش داده شود که شامل دستورات ALTER TABLE نیز هست:

```
Using NuGet project 'EF_Sample02'.  
Using StartUp project 'EF_Sample02'.  
Target database is: 'testdb2012' (DataSource: (local), Provider: System.Data.SqlClient, Origin: Configuration).  
Applying explicit migration: [201205061835024_AddSomeProp2ToProject].  
Applying explicit migration: 201205061835024_AddSomeProp2ToProject.  
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp] [nvarchar](max)  
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp2] [nvarchar](max)  
[Inserting migration history record]
```

اکنون مجدداً یک خاصیت دیگر را مثلاً به نام `public string SomeProp3` به کلاس `Project` اضافه نمایید. سپس همین روال باید مجدداً تکرار شود. دستورات زیر را در کنسول پاورشل NuGet اجرا نمایید:

```
Add-Migration AddSomeProp3ToProject  
Update-Database -Verbose
```

اینبار نیز یک کلاس جدید به نام `AddSomeProp3ToProject` به پروژه اضافه خواهد شد و سپس بر اساس آن، امکان به روز رسانی بانک اطلاعاتی میسر می‌گردد.

در ادامه برای مثال به این نتیجه رسیده‌ایم که نیازی به خاصیت `public string SomeProp3` اضافه شده، نبوده است. روش متداول، باز هم مانند سابق است. ابتدا خاصیت را از کلاس `Project` حذف خواهیم کرد و سپس دو دستور `Add-Migration` و `Update-Database` را اجرا خواهیم نمود.

اما با توجه به اینکه مهاجرت خودکار را غیرفعال کرده‌ایم و هر بار با فراخوانی دستور `Add-Migration` یک کلاس جدید، با متدهای `Up` و `Down` به پروژه، جهت نگهداری سوابق عملیات اضافه می‌شوند، می‌توان دستور `Update-Database` را جهت فراخوانی متدهای `Up` و `Down` صرفاً یک مرحله موجود نیز فراخوانی نمود.

نکته:

اگر علاقمند باشید که راهنمای مفصل پارامترهای دستور Update-Database را مشاهده کنید، تنها کافی است دستور زیر را در کنسول پاورشل اجرا نمایید:

```
get-help update-database -detailed
```

به عنوان نمونه اگر در حین فرآخوانی دستور Update-Database احتمال از دست رفتن اطلاعات باشد، عملیات متوقف می‌شود. برای وادار کردن پروسه به انجام تغییرات بر روی بانک اطلاعاتی می‌توان از پارامتر Force در اینجا استفاده کرد.

در ادامه برای اینکه دستور Update-Database تنها یک مرحله مشخص را که سابقه آن در برنامه موجود است، هدف قرار دهد، باید از پارامتر TargetMigration به همراه نام کلاس مرتبط استفاده کرد:

```
Update-Database -TargetMigration:"AddSomeProp2ToProject" -Verbose
```

اگر دقت کرده باشید در اینجا AddSomeProp 3 ToProject بکارگرفته شده است. اگر یک مرحله قبل را هدف قرار دهیم، متد Down را اجرا خواهد کرد:

```
Using NuGet project 'EF_Sample02'.
Using StartUp project 'EF_Sample02'.
Target database is: 'testdb2012' (DataSource: (local), Provider: System.Data.SqlClient, Origin: Configuration).
Reverting migrations: [201205061845485_AddSomeProp3ToProject].
Reverting explicit migration: 201205061845485_AddSomeProp3ToProject.
DECLARE @var0 nvarchar(128)
SELECT @var0 = name
FROM sys.default_constraints
WHERE parent_object_id = object_id(N'Projects')
AND col_name(parent_object_id, parent_column_id) = 'SomeProp3';
IF @var0 IS NOT NULL
    EXECUTE('ALTER TABLE [Projects] DROP CONSTRAINT ' + @var0)
ALTER TABLE [Projects] DROP COLUMN [SomeProp3]
[Deleting migration history record]
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا عملیات حذف ستون SomeProp3 انجام شده است. البته این خاصیت به صورت خودکار از کدهای برنامه (کلاس Project در این مثال) حذف نمی‌شود و فرض بر این است که پیشتر اینکار را انجام داده‌اید.

سفرارشی سازی کلاس‌های مهاجرت

تمام کلاس‌های خودکار مهاجرت تولید شده توسط پاورشل، از کلاس DbMigration ارث بری می‌کنند. در این کلاس امکانات قابل توجهی مانند AddColumn، AddForeignKey، AddPrimaryKey، AlterColumn، CreateIndex و امثال آن وجود دارند که در تمام کلاس‌های مشتق شده از آن، قابل استفاده هستند. حتی متد Sql نیز در آن پیش‌بینی شده است که در صورت نیاز به اجرای دستوارت خام SQL، می‌توان از آن استفاده کرد.

برای مثال فرض کنید مجدداً همان خاصیت SomeProp3 را به کلاس Project اضافه کرده‌ایم. اما اینبار نیاز است حین تشکیل این فیلد در بانک اطلاعاتی، یک مقدار پیش فرض نیز برای آن در نظر گرفته شود که در صورت نال بودن مقدار خاصیت آن در برنامه، به صورت خودکار توسط بانک اطلاعاتی مقدار دهی گردد:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
```

```
{
    using System.Data.Entity.Migrations;

    public partial class AddSomeProp3ToProject : DbMigration
    {
        public override void Up()
        {
            AddColumn("Projects", "SomeProp3", c => c.String(defaultValue: "some data"));
            Sql("Update Projects set SomeProp3=N'some data'");
        }

        public override void Down()
        {
            DropColumn("Projects", "SomeProp3");
        }
    }
}
```

متد String در اینجا چنین امضای دارد:

```
public ColumnModel String(bool? nullable = null, int? maxLength = null, bool? fixedLength = null,
bool? isMaxLength = null, bool? unicode = null, string defaultValue = null, string defaultValueSql =
null,
string name = null, string storeType = null)
```

که برای نمونه در اینجا پارامتر defaultValue آنرا در کلاس AddSomeProp3ToProject مقدار دهی کرده‌ایم. برای اعمال این تغییرات تنها کافی است دستور Update-Database -Verbose اجرا گردد. اینبار خروجی SQL اجرا شده آن به نحو زیر است که شامل مقدار پیش فرض نیز شده است:

```
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp3] [nvarchar](max) DEFAULT 'some data'
```

تعیین مقدار پیش فرض، زمانیکه یک فیلد not null تعریف شده است نیز می‌تواند مفید باشد. همچنین در اینجا امکان اجرای دستورات مستقیم SQL نیز وجود دارد که نمونه‌ای از آنرا در متد Up فوق مشاهده می‌کنید.

افزودن رکوردهای پیش فرض در حین به روز رسانی بانک اطلاعاتی

در قسمت‌های قبل با متد Seed که به همراه آغاز کننده‌های بانک اطلاعاتی EF ارائه شده‌اند، جهت افزودن رکوردهای اولیه و پیش فرض به بانک اطلاعاتی آشنا شدید. در اینجا نیز با تحریف متد Seed در کلاس Configuration در کلاس Sample2Context، چنین امری میسر است:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System;
    using System.Data.Entity.Migrations;

    internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
    {
        public Configuration()
        {
            this.AutomaticMigrationsEnabled = false;
            this.AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(EF_Sample02.Sample2Context context)
        {
            context.Users.AddOrUpdate(
                a => a.Name,
```

```

        new Models.User { Name = "Vahid", AddDate = DateTime.Now },
        new Models.User { Name = "Test", AddDate = DateTime.Now });
    }
}

```

متد EF 4.3 AddOrUpdate در اضافه شده است. این متد ابتدا بررسی می‌کند که آیا رکورد مورد نظر در بانک اطلاعاتی وجود دارد یا خیر. اگر خیر، آنرا اضافه خواهد کرد در غیراینصورت، نمونه موجود را به روز رسانی می‌کند. اولین پارامتر آن identifierExpression نام دارد. توسط آن مشخص می‌شود که بر اساس چه خاصیتی باید در مورد update یا add تصمیم‌گیری شود. در اینجا اگر نیاز به ذکر بیش از یک خاصیت وجود داشت، از anonymous type object new { p.Name, p.LastName } می‌توان کمک گرفت.

تولید اسکریپت به روز رسانی بانک اطلاعاتی

بهترین کار و امن‌ترین روش حین انجام این نوع به روز رسانی‌ها، تهیه اسکریپت SQL فرامینی است که باید بر روی بانک اطلاعاتی اجرا شوند. سپس می‌توان این دستورات و اسکریپت‌هایی را دستی هم اجرا کرد (که روش متداول‌تری است در محیط کاری). برای اینکار تنها کافی است دستور زیر را در کنسول پاورشل اجرا نماییم:

```
Update-Database -Verbose -Script
```

پس از اجرای این دستور، یک فایل اسکریپت با پسوند sql تولید شده و بلافصله در ویژوال استودیو جهت مرور نیز گشوده خواهد شد. برای نمونه محتوای آن برای افزودن خاصیت جدید SomeProp5 به صورت زیر است:

```

ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp5] [nvarchar](max)
INSERT INTO [__MigrationHistory] ([MigrationId], [CreatedOn], [Model], [ProductVersion]) VALUES
('201205060852004_AutomaticMigration', '2012-05-06T08:52:00.937Z', 0x1F8B0800000..... '4.3.1')

```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، در یک مرحله، جدول پروژه‌ها را به روز خواهد کرد و در مرحله بعد، سابقه آن را در جدول MigrationHistory ثبت می‌کند.

یک نکته:

اگر دستور فوق را بر روی برنامه‌ای که با بانک اطلاعاتی هماهنگ است اجرا کنیم، خروجی را مشاهده نخواهیم کرد. برای این منظور می‌توان مرحله خاصی را توسط پارامتر SourceMigration هدف گیری کرد:

```
Update-Database -Verbose -Script -SourceMigration:"stepName"
```

استفاده از DB Migrations در عمل

البته این یک روش پیشنهادی و امن است:

الف) در ابتدای اجرا برنامه، پارامتر ورودی متد System.Data.Entity.Database.SetInitializer را به نال تنظیم کنید تا برنامه تغییری را بر روی بانک اطلاعاتی اعمال نکند.

ب) توسط دستور enable-migrations، فایلهای اولیه DB Migration را ایجاد کنید. پیش فرض‌های آن را نیز تغییر ندهید.

ج) هر بار که کلاس‌های مدل برنامه تغییر کردند و پس از آن نیاز به به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی وجود داشت دو دستور زیر را اجرا کنید:

```
Add-Migration AddSomePropToProject  
Update-Database -Verbose -Script
```

به این ترتیب سابقه تغییرات در برنامه نگهداری شده و همچنین بدون اجرای دستورات بر روی بانک اطلاعاتی، اسکریپت نهایی اعمال تغییرات تولید می‌گردد.

د) اسکریپت تولید شده را بررسی کرده و پس از تائید و افزودن به سورس کنترل، به صورت دستی بر روی بانک اطلاعاتی اجرا کنید (مثلاً توسط **management studio**).

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۲ ۱۷:۳۸

آیا در نسخه نهایی باید تنظیمات مربوط به Migrations را حذف کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۲ ۱۷:۴۱

فقط قسمت Database.SetInitializer را نال کنید تا برنامه مستقیماً کار به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی را انجام ندهد. بعد، از اسکریپت تولیدی مطابق روشی که در انتهای بحث توضیح دادم پس از بررسی‌های لازم استفاده کنید. بنابراین تنظیمی را لازم نیست حذف کنید. فقط باید با احتیاط جلو رفت و بررسی کامل اسکریپت تولیدی و سپس اجرای دستی آن روی بانک اطلاعاتی.

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۲۶

من همین کاری که گفتید کردم سایتو آپلود کردم ولی این error میده

Exception Details: System.Data.SqlClient.SqlException: Cannot open database "DataLayer.Context.MedicallexiconContext" requested by the login. The login failed.
.Login failed for user 'ServerName\medicallexicon_web' تو هم مطرح کرم جوای نگرفتم stackoverflow

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۳۴

چندتا بحث هست در مورد این خطأ:

- EF Code first زمانیکه مشاهده کنه دیتابیس تعریف شده در رشته اتصالی وجود خارجی ندارد، سعی در ایجاد آن خواهد کرد. شما در هاستها عموماً دسترسی dbo ندارید. یعنی دسترسی ساخت دیتابیس ندارید. به عبارتی باید یک دیتابیس خالی از پیش تعیین شده داشته باشید. اگر پنل خاصی دارید از آن استفاده کنید برای ساخت دیتابیس. اگر ندارید باید تماس بگیرید تا دیتابیس برای شما ایجاد شود.

- زمانیکه خطای یافت نشدن بانک اطلاعاتی DataLayer.Context.MedicallexiconContex را دریافت می‌کنید یعنی پیش فرض‌های EF Code first رو رعایت نکردید. در اینجا name ای که در رشته اتصالی تعریف می‌کنید مهم است. به صورت پیش فرض این name باید همان نام کلاس Context شما باشد (صرف‌نظر از اینکه رشته اتصالی شما به چه بانک اطلاعاتی اشاره می‌کند).

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۴۴

تو سرور خودم آپلود کردم. در ضمن میدونم اینجا مناسب سوال پرسیدن نیس شرمند

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۴۸

مهم این است که یوزری که قصد اتصال دارد چه دسترسی برای آن تعریف شده. آیا دسترسی ایجاد بانک اطلاعاتی را دارد. همچنین بحث name رشته اتصالی هم هست. این مباحث رو من در قسمت‌های قبل، لابلای مطالب و کامنت‌ها توضیح دادم. باید وقت بگذارید مطالعه کنید.

نوبتندۀ: شهرروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۸:۵

چیزی که برای من جالبه اینکه من تو کانکشن استرینگ User مشخص کردم ولی error که به من میده مربوطه به میگه با این user نمیتونم login کنم اصلاً نمیدون این user باشه چی هست؟

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۸:۱۶

نه. این اصطلاحا [instance](#) نام دارد. در sql server شما چندین [instance](#) می‌توانید تعریف کنید. اگر نام سرور به تنها یک ذکر شود یعنی وله پیش فرض. در غیر اینصورت به این معنا است که یک سری تنظیمات امنیتی خاص بر روی وله‌ای خاص اعمال شده و شما باید از آن استفاده کنید. (البته می‌توانه در خطای ذکر شده نام یوزر هم باشه باید رشته اتصالی رو ببینم که از چه حالت اعتبار سنجی استفاده می‌کنه)

در کل این بحث در اینجا ادامه پیدا نکند بهتر است. چون نه مشخص است تنظیمات سرور شما چی هست. نه رشته اتصالی شما رو من دیدم. نه تنظیمات برنامه و Context شما مشخص است و نه تعداد وله‌های سرور. نه سطح دسترسی یوزر اتصالی شما و نه نوع اعتبار سنجی لاغین یوزر متصل به سرور (ویندوزی است یا مخصوص sql server است).

نوبتندۀ: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶:۴۳

آقای نصیری با سلام. من هر وقت برای بروزرسانی دیتابیس دستور Add-migration را در Package manager console وارد می‌کنیم ، همیشه در اسکریپت ایجاد شده من جدول reportparameter هم وجود دارد ، در حالیکه اصلاً تغییری در آن ایجاد نکردم.

```
namespace Dal.Ef.Migrations
{
    using System;
    using System.Data.Entity.Migrations;
    public partial class AddActiveColumnToClassesTable : DbMigration
    {
        public override void Up()
        {
            CreateTable(
                "dbo.ReportParameters",
                c => new
                {
                    Id = c.Int(nullable: false, identity: true),
                    CenterCode = c.String(maxLength: 10),
                    CenterTitle = c.String(maxLength: 100),
                    TermCode = c.String(maxLength: 10),
                    TermTitle = c.String(maxLength: 100),
                    MasulBarnamerizi = c.String(maxLength: 100),
                    ModirAmuzesh = c.String(maxLength: 100),
                    Term_Id = c.Int(nullable: false),
                    Center_Id = c.Int(nullable: false),
                })
                .PrimaryKey(t => t.Id)
                .ForeignKey("dbo.Terms", t => t.Term_Id, cascadeDelete: true)
                .ForeignKey("dbo.Centers", t => t.Center_Id, cascadeDelete: true)
                .Index(t => t.Term_Id)
                .Index(t => t.Center_Id);
            AddColumn("dbo.Classes", "IsActive", c => c.Boolean(nullable: false));
        }
        public override void Down()
        {
            DropIndex("dbo.ReportParameters", new[] { "Center_Id" });
            DropIndex("dbo.ReportParameters", new[] { "Term_Id" });
            DropForeignKey("dbo.ReportParameters", "Center_Id", "dbo.Centers");
            DropForeignKey("dbo.ReportParameters", "Term_Id", "dbo.Terms");
        }
    }
}
```

```
;"DropColumn("dbo.Classes", "IsActive")
DropTable("dbo.ReportParameters");
}
```

```
}
```

در بالا فقط یک ستون به جدول `classes` ایجاد کردم ولی همیشه برای جدول `reportParameter` که در جدول نیز وجود دارد هم اسکریپت ایجاد میکند.
البته من یکبار بعد از آنکه جدول `reportParameter` را ایجاد کرده بودم ، دستی آن را از دیتابیس حذف کرده بودم.
متشرکم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۷:۲۳

یک روش کلی زمانیکه همه چیز را دستی به هم ریخته اید وجود دارد:
- جدول سیستمی `MigrationHistory` را از بانک اطلاعاتی حذف کنید.
- کلاس های قبلی `migrations` موجود را هم کلا حذف کنید (هر چیزی که وجود دارد).
حالا مراجعه کنید به [قسمت چهارم](#) «استفاده از Code first migrations» تا مجددا بتوانید جدول سیستمی `MigrationHistory` تازه ای را تولید کنید:

```
Add-Migration InitialMigration -IgnoreChanges
Update-Database
```

دستورات فوق به این معنا هستند که فرض می شود تطابق کاملی بین بانک اطلاعاتی و کلاس های مدل وجود دارند. اکنون جدول سیستمی `MigrationHistory` متناظری را تولید کن.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۸:۱۳

مهندس جان سلام.
مشکلم کاملاً برطرف شد.
بسیار ممنون از لطف شما. یاعلی.

نویسنده: سارا زرمهه
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۱ ۱۵:۳

سلام:

با توجه به این قسمت مطالب استفاده از `DB Migrations` در عمل من اگر پارامتر `System.Data.Entity.Database.SetInitializer` رو `null` بدم با خطأ مواجه میشم!

میشه یه نمونه کد برای مثال بزنید که به چه صورت باید این کد رو بنویسم؟
ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۱ ۱۶:۲۶

چه خطای دریافت می کنید؟
ضمنا تمام مثال های این سری را [از اینجا](#) می توانید دریافت کنید.

نویسنده: سارا زرمهه
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۱:۱۴

فکر کنم من صحیح کدمو ننو شتم.

این لینکی که دادید من چطوری کدهاشو دریافت کنم؟
کلیک که میکنم، کدشده به من نشون داده میشه.

نوبسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۱:۲۴

کلیک راست کن، گزینه Save Link As را انتخاب کن (Firefox) یا لینکش رو توی IDM کپی و دانلود کن.

نوبسنده: سارا زرمهه
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۱:۳۸

تشکر استاد راد

نوبسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۸:۳۳

سلام

من هم مشکل ایشون رو دارم

ولی با کارهایی که شما فرمودین مشکل حل نشد

چندین بار جدول و کلاس‌های میگریشن رو حذف کردم ولی گاهی درست کار می‌کند و بعضی وقت‌ها هم خیر.

مشکل اینجاست که در Update-database متدهای Up و Down خالی است یعنی تغییری را تشخیص نداده اما در Add_Migration می‌خواهد مجدداً جدول را ایجاد کند!

نوبسنده: سید مهدی فاطمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۰:۲۲

ضمن تشکر از مطالباتون

آیا میشه این مراحلی رو که گفتید رو خود برنامه انجام بده و کاربر نهایی از اون اطلاعی نداشته باشه؟
مثلاً من یه برنامه دادم تحويل کاربر و دیتابیس اون هم حاوی اطلاعات هست حالا من به این نتیجه رسیدم که تغییری در دیتابیس بدم. طبق گفته شما من باید یه اسکریپت از تغییرات خودم درست کنم و تحويل کاربر بدم تا اونو ایجاد کنه اما من دنبال راهی می‌گردم که در برنامه و قتل کلاس‌ها رو تغییر دادم برنامه‌ی جدید رو تحويل کاربر بدم و کاربر بباید برنامه قدیمشو حذف و برنامه‌ی جدید و نصب کنه و وقتی که برنامه‌ی جدید برای اولین بار اجرا شد تغییرات رو در دیتابیس قدیمی اعمال کنه بدون اینکه کاربر از پشت پرده اطلاعی داشته باشته

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۰:۵۳

- بله. مراجعه کنید به [قسمت چهارم](#) مباحث «فعال سازی گزینه‌های مهاجرت خودکار، آزمودن ویژگی مهاجرت خودکار و عکس العمل ویژگی مهاجرت خودکار در مقابل از دست رفتن اطلاعات» آن.
- امکان ردیابی تغییرات آن (منظور از ردیابی در اینجا، ثبت وقایع و ذخیره سازی خروجی SQL به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی است) هم در همان قسمت چهارم ذیل مبحث «ساده سازی پروسه مهاجرت خودکار» مطرح شده.

نویسنده: حامد رشنو
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۶:۲۱

من از چند کانتکست استفاده میکنم و موقع استفاده از دستورات:

Add-Migration

Update-Database

به مشکل بر میخورم.

آیا برای استفاده از چند کانتکست باید برای هر کدام یک DbMigration جداگانه ساخت؟ با قرار دادن T به جای اسم کانتکست در هم مشکلم حل نشد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۸:۳۱

« استفاده از چندین Context در EF 6 Code first »

نویسنده: مهربانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۲۰:۱۳

با سلام؛ لطفا اگه مقدوره دستورات sql که در روش code first استفاده میشه را هم توضیح بدین. مثل: ... ,select-fine- where

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۲۰:۱۷

مسیر راه « Entity framework code-first » را پیگیری کنید. قسمت کوئری نویسی هم دارد.

یکی از مواردی که در EF سبب سردرگمی تازه کاران می‌شود (بارها در کامنت‌های سایت مطرح شده)، فراخوانی متدهای Database.SetInitializer و ... عدم تشکیل بانک اطلاعاتی در این لحظه است. تنها کاری که توسط متدهای Database.SetInitializer صورت می‌گیرد، مشخص سازی استراتژی نحوه آغاز بانک اطلاعاتی است و نه اجرای آن استراتژی. این اجرا تا زمانیکه اولین کوئری به بانک اطلاعاتی ارسال نشود مثلاً فراخوانی context.Entity.Find، به تعویق خواهد افتاد. به همین جهت برای وادار کردن EF به ساخت بانک اطلاعاتی و یا اعمال تغییرات جدید به آن، می‌توان از نکته زیر استفاده کرد:

```
protected void Application_Start() {
    //...
    Database.SetInitializer<...>(...);
    using (var context = new MyContext()) {
        context.Database.Initialize(force: true);
    }
    //...
}
```

در اینجا در روال آغاز برنامه و پیش از اینکه رابط کاربری نمایان شود، توسط متدهای Database.Initialize و context.Database.Initialize، سبب اجرای اجباری استراتژی آغاز بانک اطلاعاتی خواهیم شد.

نظرات خوانندگان

نوبسند: ایلیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۱۰:۱۸

نکته مفیدی بود . سپاس

نوبسند: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۱۲:۹

خیلی مفیده. ممنون.

در ضمن میشه توی سازنده استاتیک کلاس هم این موارد رو قرار داد تا فورا بعد از شروع برنامه همه کارها انجام شود.

نوبسند: فرشید علی اکبری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۷:۵۷

با سلام

موقعی که برنامه شروع شده و سراغ کانکست میره که او نو چک کنه و دیتابیس رو بسازه این پیغام میده :

The target context 'Common_Infrastructure.ContextCentralSystem' is not constructible. Add a default .constructor or provide an implementation of IDbContextFactory

با وجودیکه من از این دو حالت استفاده کردم :

```
public ContextCentralSystem(DbConnection db)
    : base(db, true)
{
}
public ContextCentralSystem(string connectionnamestring)
    : base(nameOrConnectionString: connectionnamestring)
{}
```

و میخوام طبق مشخصاتی که سیستم از کاربرگرفته کانکت کرده و دیتابیسم رو با نامه مثل `XX` بسازه ولی این پیغام میگه حتما باید یک ctor پیش فرض پیاده کنی ... که با این وجود رشته‌ی منو قبول نمی‌کنه... اگه لطف کنین ممنون میشم در ضمن از فایل app.config هم نمی‌خوام استفاده کنم و برنامه دسکتابپ هستش.

تشکر.

نوبسند: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۸:۵۶

یکی از روش‌های تعریف رشته اتصالی است:

```
public class CustomContext : DbContext
{
    public CustomContext() : base("AppConfigConnectionStringName") { }

    // or
    public class CustomContext : DbContext
    {
        public CustomContext() :
            base(@"Data Source=(local);Initial Catalog=MyDBName;Integrated
Security=True;Pooling=False") { }
```

روش دیگر :

```
var ctx = new MyContext();
ctx.Database.ConnectionString = "...";
```

و یا

```
Database.DefaultConnectionFactory =
new SqlConnectionFactory(@"Data Source=(local);Initial Catalog=MyDBName;Integrated
Security=True;Pooling=False");
```

... ۶

نویسنده: سانای رحیمی
تاریخ: ۹:۲۸ ۱۳۹۳/۰۵/۲۲

سلام

من از الگوی `unitOfWork` استفاده می‌کنم. حالا اومدم داخل `Context` خودم یک متده `InitializeDatabase` نوشتم که دستورات بالا رو داخلش قرار دارد. ولی زمانی که فراخوانی می‌کنم هیچ اتفاقی نمی‌افته. برنامه خطای نمیده ولی اجرا که می‌کنم خود به خود بسته می‌شده، بدون اینکه خطایی بده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۴۷ ۱۳۹۳/۰۵/۲۲

- این کدها دقیقا به همین شکلی که در اینجا مشخص شده باید اجرا شوند. ارتباطی با مباحث `unitOfWork` ندارند. راسا و مستقلان توسعه EF مدیریت می‌شوند و در اصل از یک `Context` درونی مخصوص این کار استفاده می‌کنند که با `Context` اصلی برنامه یکی نیست.
نامش [HistoryContext](#) است.
- اگر برنامه‌ای خودبخود بسته می‌شود، ابتدا به `Event viewer` توکار ویندوز مراجعه کنید. به احتمال زیاد لاغ خطای آن در آنجا قابل مشاهده است. همچنین [خطاهای مدیریت نشده](#) را هم باید بررسی کنید.

1. شاید یکی از آزاردهنده‌ترین مشکلات، برخورد با پیغام‌های خطا، هنگام [عملیات migration](#) باشد. یکی از ده‌ها نوع خطا، زمانی رخ می‌دهد که متدهای seed در حال اجراست. در این حالت هیچ نوع break-point ای بتواند کمک نماید.

سوال ایجاد شده که آیا می‌توان این بخش را دیباگ نمود؟ بهترین راه حل، اجرای آپدیت از طریق متدها (یا اکشن‌ها) است.

فرآخوانی [migration سیار ساده](#) است. باید یک نمونه از کلاس Configuration را ساخته و در جایی از پروژه قرار دهیم و صد البته مطمئن باشیم که migration که فعال است.

```
var configuration = new Configuration();
var migrator = new DbMigrator(configuration);
migrator.Update();
```

اگر بخواهید این تغییرات بر روی دیتابیسی با اسم و رسم انجام شود، از کد زیر بهره بگیرید:

```
var configuration = new Configuration();
configuration.TargetDatabase = new DbConnectionString(
    "Server=MyServer;Database=MyDatabase;Trusted_Connection=True;",
    "System.Data.SqlClient");
var migrator = new DbMigrator(configuration);
migrator.Update();
```

می‌توانید این کد را در ابتدای اکشن index در کنترلر Home قرار دهید و با قرار دادن Break-Point در بخش‌های مختلف متدهای seed آن را بررسی کنید.
2. خطای :

Duplicate type name within an assembly.

معمولًا با خاطر وجود break-point این مشکل رخ میدهد. یا حذف کنید یا جای آنها را تغییر دهید. [[اینجا](#)]

3. خطای :

Validation failed for one or more entities. See 'EntityValidationErrors' property for more details.

این مشکل میتواند دلایل مختلفی داشته باشد. کد درون متدهای seed را داخل try/catch قرار دهید و علت آن را بررسی کنید:

```
try
{
    var user = new ApplicationUser { UserName = "Admin", Phone = "09120000000", Email =
    "m@gmail.com" };
    usermanager.Create(user, "09120000000");
    usermanager.AddToRole(user.Id, "admin");
}
catch (DbEntityValidationException dbEx)
{
    foreach (var validationErrors in dbEx.EntityValidationErrors)
    {
```

```
foreach (var validationError in validationErrors.ValidationErrors)
{
    Trace.TraceInformation("Property: {0} Error: {1}",
validationError.PropertyName, validationError.ErrorMessage);
}
```

فراموش نکنید، seed را به کمک حالتی که در شماره 1 گفته شد اجرا کنید تا بتوانید از BreakPoint استفاده کنید.

خطای 4:

```
More than one context type was found in the assembly 'Ex1_CodeFirst'
```

این خطا وقتی ظاهر میشود که چندین Context برای پروژه جاری داشته باشیم و ویژوال استودیو نتواند Context مورد نظر ما را تشخیص دهد. بهتر است هنگام اجرای migration نام context migration را بنویسیم (مثلا MyConfiguration نام کانتکست شماست) :

```
Update-Database -ConfigurationTypeName MyConfiguration
```

خطای 5:

```
There is already an object named 'UserProfile' in the database.
```

یعنی مدل شما پس از اینکه جدولی با همین نام (در اینجا به عنوان مثال UserProfile) از پیش موجود بوده، تغییر کرده است؛ پس آپدیت شدنی نیست. ابتدا این دستور را مینویسیم (پیش از آنکه تغییراتمان را روی کلاس مربوط به جدول UserProfile اعمال کنیم) :

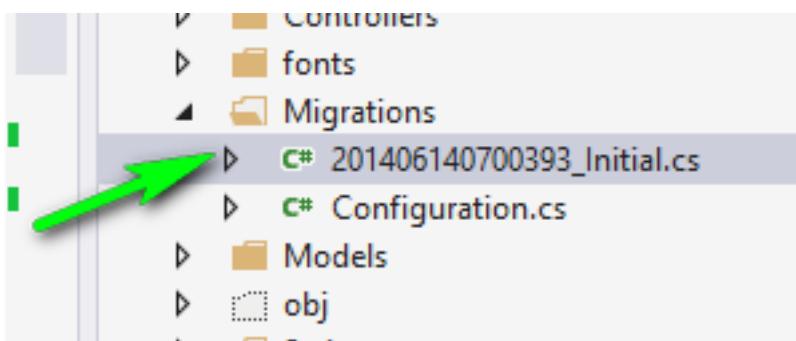
```
Add-Migration Initial -IgnoreChanges
```

اینکار باعث میشود یک فایل خالی به نام InitialMigration ایجاد شود. حالا تنظیمات مورد نظر، اعم از تغییر نام یا اضافه کردن ستون خاص را به کلاس UserProfile اعمال کرده و دیتابیس را آپدیت میکنیم :

```
update-database -verbose
```

گاهی این مشکل زمانی پیش میآید که واقعاً تغییری در جدول نامبرده انجام ندادهایم. در این حالت روش پله‌ای زیر را به کار میبریم:

پاک کردن یا ریست کردن migration (در شماره 9 همین مقاله این کار در چند مرحله توضیح داده شده است. در مرحله سوم حتماً از Add-Migration Initial -IgnoreChanges استفاده کنید) بعد از آپدیت دیتابیس باید فایل زیر دارای محتویات باشد

محتويات اين فايل دقيقا شرایط فعلی جدول شمامست.
اگر اين فايل ايجاد نشه است مراحل را تكرار كنيد تا محتويات درون آن را ببینيد.
حالا تغييری را در يکی از مدل‌های خود انجام دهيد. احتمالاً با مشکل آپديت شدن موافقه ميشويد و پيغام زير را دوباره خواهيد
دید:

There is already an object named 'UserProfile' in the database

جدولی را که پيغام خطأ به آن اشاره کرده، در فايل فوق بيايد و محدوده create آن را کامنت کنيد تا ساخته نشود.
ديتابيس را آپديت کنيد، احتمالاً پيغام خطای فوق برای جدول ديگری نمایش داده می‌شود. آن را هم کامنت کنيد و ديتابيس را آپديت کنيد و اگر باز هم خطأ بود مکانيزم بالا را تا جایي تكرار کنيد که خطایي نبييند.
حالا جدولی را که تغييراتی در آن داده بوديد، در ديتابيس چک کنيد که تغييرات اعمال شده باشد.
هر آنچه را در فايل initial کامنت کرده بوديد، از کامنت خارج کنيد و ديتابيس را آپديت کنيد.
برای آزمایش، يک آيتم به يکی از مدل‌ها اضافه کنيد و ببینيد که migration درست کار می‌کند یا خير.

: 6. خطای

Unable to update database to match the current model because there are pending changes
and automatic migration is disabled. Either write the pending model changes to a code-based
migration or enable automatic migration.
Set DbMigrationsConfiguration.AutomaticMigrationsEnabled to true to enable automatic migration.
You can use the Add-Migration command to write the pending model changes to a code-based migration.

همانطور که از متن اين پيغام پيداست، يعني شما AutomaticMigration را true نکرده‌اید و اينکار را باید در فايل Configuration.cs در فolder Migration انجام داد.
: 7. خطای

Automatic migration was not applied because it would result in data loss.

این خط را در سازنده‌ی کلاس Configuration اضافه می‌کنیم:

```
AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
```

: 8. خطای

Introducing FOREIGN KEY constraint 'FK_dbo.ProductProductGroups_dbo.ProductGroups_ProductGroupId' on
table
'ProductProductGroups' may cause cycles or multiple cascade paths.
Specify ON DELETE NO ACTION or ON UPDATE NO ACTION, or modify other FOREIGN KEY constraints.

Could not create constraint or index. See previous errors.

خطای فوق وقتی رخ میدهد که دو جدول از یک طرف به هم وصل باشند و از طرف دیگر مشخصات ذکر نشده باشد.

9. راه حل برای خطاهاي عجیبی که شاید نیاز به صرف زمان بیشتر برای کشف و برطرف کردن داشته باشند :

بهتر نیست ماイگریشن خود را از نو بسازید؟

روش به روز رسانی و بازسازی migration [اینجا]:

- پاک کردن فolder Migrations در پروژه - پاک کردن جدولی به نام MigrationHistory در دیتابیس (ممکن است زیر مجموعه جدول‌های system باشد) - اجرای دستور زیر کنسول پکیج منیجر ویژوال استودیو :

```
Enable-Migrations -EnableAutomaticMigrations -Force
```

- اجرای دستور زیر :

```
Add-Migration Initial
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: شایان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱

سلام موقع اجرای دستور update-database به من این خطا را میده :

```
Could not load file or assembly 'Microsoft.SqlServer.BatchParser, Version=11.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=89845dcd8080cc91' or one of its dependencies. The system cannot find the file specified
```

شما برخورد نداشتین باهاش ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱

چنین DLL ای (SMO - Shared Management Objects) در هیچ کجای سورس‌های EF استفاده نشده. احتمالاً یک کتابخانه‌ی ثالث در برنامه‌ی شما این مشکل رو درست کرده. اگر ارجاعی در برنامه به آن دارید حذفش کنید. خصوصاً فایل‌های کانفیگ رو هم بررسی کنید.

در کل این DLL رو از اینجا می‌توانید دریافت کنید: <http://www.microsoft.com/en-us/download/details.aspx?id=35580>

نویسنده: محمد صاحب
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۹

با اجازه صاحب مطلب

: ۱۰.خطای

User canceled out of save dialog

وقتی میخواهیم اسکریپت برای ما ساخته بشه

```
update-database -verbose -script
```

در واقع مشکل از SQL Server Data Tools هست و با آپدیت کردن مشکل حل میشه.

فرض کنید با استفاده از ابزار EF Power tools معادل EF Code first یک بانک اطلاعاتی موجود را تهیه کرده‌اید. اکنون برای استفاده از آن با گردش کاری متد اول EF Code first نیاز است تا جدولی را به نام [MigrationHistory](#) نیز به این بانک اطلاعاتی اضافه کنیم. از این جدول برای نگهداری سوابق به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی بر اساس مدل‌های برنامه و سپس مقایسه آن‌ها استفاده می‌شود. یا حتی ممکن است به اشتباه در حین کار با بانک اطلاعاتی این جدول حذف شده باشد. روش باز تولید آن توسط دستورهای پاور شل به سادگی اجرای سه دستور ذیل است:

```
enable-migrations
add-migration Initial -IgnoreChanges
update-database
```

سبب می‌شود تا EF فرض کند، تطابق یک به یکی بین مدل‌های برنامه و ساختار جداول بانک اطلاعاتی وجود دارد. سپس بر این اساس، جدول MigrationHistory جدیدی را آغاز می‌کند.

سؤال: چگونه می‌توان همین عملیات را با کدنویسی انجام داد؟

متد UpdateDatabase کلاس ذیل، دقیقاً معادل است با اجرای سه دستور فوق :

```
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.Migrations.Design;

namespace EFTests
{
    /// <summary>
    /// Using Entity Framework Code First with an existing database.
    /// </summary>
    public static class CreateMigrationHistory
    {
        /// <summary>
        /// Creates a new '__MigrationHistory' table.
        /// Enables migrations using Entity Framework Code First on an existing database.
        /// </summary>
        public static void UpdateDatabase(DbMigrationsConfiguration configuration)
        {
            var scaffolder = new MigrationScaffolder(configuration);
            // Creates an empty migration, so that the future migrations will start from the current
            state of your database.
            var scaffoldedMigration = scaffolder.Scaffold("IgnoreChanges", ignoreChanges: true);

            // enable-migrations
            // add-migration Initial -IgnoreChanges
            configuration.MigrationsAssembly = new
            MigrationCompiler(ProgrammingLanguage.CSharp.ToString())
                .Compile(configuration.MigrationsNamespace,
            scaffoldedMigration);

            // update-database
            var dbMigrator = new DbMigrator(configuration);
            dbMigrator.Update();
        }
    }
}
```

توضیحات

کار تولید خودکار کلاس‌های cs مهاجرت‌های EF را انجام می‌دهد. زمانیکه به متد Scaffold آن پارامتر ignoreChanges: true ارسال شود، کلاس مهاجرتی را ایجاد می‌کند که خالی است (متدهای up و down آن خالی تشکیل می‌شوند). سپس این کلاس‌ها کامپایل شده و در حین اجرای برنامه مورد استفاده قرار می‌گیرند.

برای استفاده از آن، نیاز به کلاس MigrationCompiler خواهد داشت. این کلاس در مجموعه آزمون‌های واحد EF به عنوان یک

کلاس کمکی وجود دارد: [MigrationCompiler.cs](#)

صرفاً جهت تکمیل بحث و همچنین سهولت ارجاعات آتی، کدهای آن در ذیل نیز ذکر خواهد شد:

```
using System;
using System.CodeDom.Compiler;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.Migrations.Design;
using System.Data.Entity.Spatial;
using System.IO;
using System.Linq;
using System.Linq.Expressions;
using System.Reflection;
using System.Resources;
using System.Text;

namespace EF_General.Models.Ex22
{
    public enum ProgrammingLanguage
    {
        CSharp,
        VB
    }

    public class MigrationCompiler
    {
        private readonly CodeDomProvider _codeProvider;

        public MigrationCompiler(string language)
        {
            _codeProvider = CodeDomProvider.CreateProvider(language);
        }

        public Assembly Compile(string @namespace, params ScaffoldedMigration[] scaffoldedMigrations)
        {
            var options = new CompilerParameters
            {
                GenerateExecutable = false,
                GenerateInMemory = true
            };

            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(string).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(Expression).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbMigrator).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbContext).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbConnection).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(Component).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(MigrationCompiler).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbGeography).Assembly.Location);

            var embeddedResources = GenerateEmbeddedResources(scaffoldedMigrations, @namespace);
            foreach (var resource in embeddedResources)
                options.EmbeddedResources.Add(resource);

            var sources = scaffoldedMigrations.SelectMany(g => new[] { g.UserCode, g.DesignerCode });

            var compilerResults = _codeProvider.CompileAssemblyFromSource(options, sources.ToArray());
            foreach (var resource in embeddedResources)
                File.Delete(resource);

            if (compilerResults.Errors.Count > 0)
            {
                throw new InvalidOperationException(BuildCompileErrorMessage(compilerResults.Errors));
            }

            return compilerResults.CompiledAssembly;
        }

        private static string BuildCompileErrorMessage(CompilerErrorCollection errors)
        {
            var stringBuilder = new StringBuilder();
            foreach (CompilerError error in errors)
            {
                stringBuilder.AppendLine(error.ToString());
            }
        }
    }
}
```

```
        return stringBuilder.ToString();
    }

    private static IEnumerable<string> GenerateEmbeddedResources(IEnumerable<ScaffoldedMigration>
scaffoldedMigrations, string @namespace)
{
    foreach (var scaffoldedMigration in scaffoldedMigrations)
    {
        var className = GetClassName(scaffoldedMigration.MigrationId);
        var embededResource = Path.Combine(
            Path.GetTempPath(),
            @namespace + "." + className + ".resources");

        using (var writer = new ResourceWriter(embededResource))
        {
            foreach (var resource in scaffoldedMigration.Resources)
                writer.AddResource(resource.Key, resource.Value);
        }

        yield return embededResource;
    }
}

private static string GetClassName(string migrationId)
{
    return migrationId
        .Split(new[] { '_' }, 2)
        .Last()
        .Replace(" ", string.Empty);
}
```

جهت مطالعه توضیحات بیشتری در مورد CodeDom می‌توان به مطلب «[کامپایل پویای کد در دات نت](#)» مراجعه کرد.
استفاده از این کلاس‌ها نیز بسیار ساده است. یکبار دستور ذیل را در ابتدای کار برنامه فراخوانی کنید تا جدول MigrationHistory دوباره ساخته شود:

```
CreateMigrationHistory.UpdateDatabase(new Configuration());
```

با این فرض که کلاس Configuration شما چنین شکلی را دارد:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: rezal10 | تاریخ: ۱۴:۵۸ ۱۳۹۲/۰۸/۱۴

با تشکر از اینکه به این مطلب مستقلا پرداختید
 فقط قسمتهای زیر شناخته نمی‌شد آیا به اسمبلی خاصی نیاز دارد؟

```
using System.Data.Entity.Spatial;
options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbGeography).Assembly.Location);
scaffoldedMigration.Resources
```

نویسنده: وحید نصیری | تاریخ: ۱۷:۱۹ ۱۳۹۲/۰۸/۱۴

EF 5 از DBGeography به بعد اضافه شده. اگر پروژه 4 EF دارد، راحت [قابل ارتقاء](#) به نگارش 6 هست. البته EF نگارش 5 مخصوص دات نت 4 این قابلیت را نداشت (فقط نگارش مخصوص دات نت 4.5 آن شامل این پیشرفت‌ها می‌شد). اما EF 6 مخصوص دات نت 4 هم این فضاهای نام رو داره و این محدودیت‌ها برطرف شده.

نویسنده: rezal10 | تاریخ: ۱۴:۴۹ ۱۳۹۲/۰۸/۱۹

در خط

```
var scaffolded = new MigrationScaffolder(configuration);
```

با خطای زیر مواجه شد:

The Entity Framework provider type 'System.Data.Entity.SqlServer.SqlProviderServices, EntityFramework.SqlServer, Version=6.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089' for the 'System.Data.SqlClient' ADO.NET provider could not be loaded. Make sure the provider assembly is available to the running application. See <http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=260882> for more information

ضمنا آیا اسمبلی مربوط به EF6 را نمی‌توان بجز نیوگت از روش دیگری بدست آورد؟
همچنین EF Power Tools مربوط به EF6 را از کجا می‌توان تهیه کرد؟

نویسنده: وحید نصیری | تاریخ: ۱۵:۱۴ ۱۳۹۲/۰۸/۱۹

- مطلب جاری فقط برای حالتی است که جدول migration حذف شده یا وجود ندارد.
- + مطلب «[ارتقاء به 6 Entity framework و استفاده از بانک‌های اطلاعاتی غیر از SQL Server](#)» را باید دقیق مطالعه کنید. یک سری اسمبلی باید حذف شوند. تعدادی اضافه شوند. فایل کانفیگ حتما باید ویرایش شود و تعریف پروایدر را داشته باشد. این کارها را نیوگت به صورت خودکار انجام می‌دهد. ضمنا اینکار باید برای تمام زیر پروژه‌های شما نیز تکرار شود و طوری نباشد که دو کتابخانه از 4 استفاده کنند، دوتای دیگر از 5 و اصلی هم از 6. همه باید یک دست شوند و اسمبلی منسوخ شده قدیمی نیز حذف.
- اسمبلی EF به تنهایی کافی نیست ولی [از اینجا](#) به صورت جداگانه قابل دریافت است. باید دقت داشت که ارتقاء به نگارش 6 سه مرحله‌ای است که عنوان شد.
- [از اینجا](#)

نویسنده: rezal10

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۰:۳۸

با تشکر فراوان از زحمات شما
با دانلود پکیچی که اشاره کردید و افزودن اسمبلی‌های مربوطه (Entityframework.sqlserver, Entityframework6,) و اصلاح آدرس فضای نام در قسمتهای مختلف برنامه قابلیت ایجاد جدول مهاجرت ایجاد گردید.
سوالی که داشتم این بود که در سایت نیوگت پکیچ هایی که وجود دارد را چگونه می‌توان مستقیماً بدون استفاده از vs دریافت کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۰:۵۰

[اینجا توضیح دادم](#)

در نگارش قبلی EF به ازای یک پروژه تنها یک سیستم مهاجرت، تنها با یک DbContext کار می‌کرد. در نگارش ششم این کتابخانه، سیستم مهاجرت آن از چندین Code first به ازای یک DbContext می‌گردد. مزیت اینکار اندکی بیشتر در نگهداری تنها کلاس DbContext تعریف شده است. برای مثال می‌توان یک کلاس DbContext مخصوص قسمت ثبت نام را ایجاد کرد. یک کلاس DbContext مخصوص کلیه جداول مرتبط با مقالات را و همینطور الى آخر. نهایتاً تمام این Context‌ها سبب ایجاد یک بانک اطلاعاتی واحد خواهند شد.

اگر در یک پروژه EF چندین Context وجود داشته باشد و دستور enable-migrations را بدون پارامتری فراخوانی کنیم، پیغام خطای More than one context type was found in the assembly xyz را دریافت خواهیم کرد.

(الف) اما در 6 EF می‌توان با بکار بردن سوئیچ جدید ContextType‌Name، مهاجرت مرتبط با آن را تنظیم نمود:

```
enable-migrations -ContextTypeName dbContextName1 -MigrationDirectory DataContexts\Name1Migrations
```

همچنین در اینجا نیز می‌توان با استفاده از سوئیچ MigrationDirectory، فایل‌های تولید شده را در پوشش‌های مجازی ذخیره کرد.

ب) در مرحله بعد، نیاز به فراخوانی دستور add-migration است:

```
add-migration -ConfigurationTypeName FullNameSpaceCtx1.Configuration "InitialCreate"
```

با اجرای دستور enable-migrations یک کلاس Configuration مخصوص شده، ایجاد می‌شود. سپس آدرس کامل این کلاس را به همراه ذکر دقیق فضای نام آن در اختیار دستور add-migration قرار می‌دهیم. ذکر کامل فضای نام، از این جهت مهم است که کلاس Configuration به ازای Context‌های مختلف ایجاد شده، یک نام را خواهد داشت؛ اما در فضاهای نام متفاوتی قرار می‌گیرد.

با اجرای دستور add-migration، کدهای سی شارپ مورد نیاز جهت اعمال تغییرات بر روی ساختار بانک اطلاعاتی تولید می‌شوند. در مرحله بعد، این کدها تبدیل به دستورات SQL متناظری شده و بر روی بانک اطلاعاتی اجرا خواهند شد. بدیهی است اگر دو Context در برنامه تعریف کرده باشید، دوبار باید دستور enable-migrations و دوبار دستور add-migration را با پارامترهای اشاره کننده به های مدنظر اجرا کرد.

ج) سپس برای اعمال این تغییرات، باید دستور update-database را اجرا کرد.

```
update-database -ConfigurationTypeName FullNameSpaceCtx1.Configuration
```

اینبار دستور update-database نیز بر اساس نام کامل کلاس Configuration مدنظر باید اجرا گردد و به ازای هر Context موجود، یکبار نیاز است اجرا گردد. نهایتاً اگر به بانک اطلاعاتی مراجعه کنید، تمام جداول و تعاریف را یکجا در همان بانک اطلاعاتی می‌توانید مشاهده نمائید.

داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت تراکنش‌ها

در EF، هر DbContext معرف یک واحد کار است. یعنی تراکنش‌ها و چندین عمل متوالی مرتبط انجام شده، درون یک DbContext معنا پیدا می‌کنند. متد SaveChanges نیز بر همین اساس است که کلیه اعمال ردیابی شده در طی یک واحد کار را در طی یک تراکنش به بانک اطلاعاتی اعمال می‌کند. همچنین مباحثی مانند lazy loading نیز در طی یک Context مفهوم دارند. به علاوه دیگر امکان join نویسی بین دو Context وجود نخواهد داشت. باید اطلاعات را از یکی واکشی و سپس این اطلاعات درون حافظه‌ای را به دیگری ارسال کنید.

یک نکته

می‌توان یک DbSet را در چندین Context تعریف کرد. یعنی اگر بحث join نویسی مطرح است، با تکرار تعریف Context‌ها اینکار قابل انجام است اما این مساله اساس جداسازی Context‌ها را نیز زیر سؤال می‌برد.

داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت رشته‌های اتصالی

در EF Code first روش‌های مختلفی برای تعریف رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی وجود دارند. اگر تغییر خاصی در کلاس مشتق شده از DbContext ایجاد نکنیم، نام کلید رشته اتصالی تعریف شده در فایل کانفیگ باید به نام کامل کلاس Context برنامه اشاره کند. اما با داشتن چندین Context به ازای یک دیتابیس می‌توان از روش ذیل استفاده کرد:

```
public class Ctx1 : DbContext
{
    public Ctx1()
        : base("DefaultConnection")
    {
        //Database.Log = sql => Debug.WriteLine(sql);
    }
}

public class Ctx2 : DbContext
{
    public Ctx2()
        : base("DefaultConnection")
    {
        //Database.Log = sql => Debug.WriteLine(sql);
    }
}
```

```
<connectionStrings>
    <add name="DefaultConnection" connectionString="..." providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

در اینجا در سازنده کلاس‌های Context تعریف شده، نام کلید رشته اتصالی موجود در فایل کانفیگ برنامه ذکر شده است. به این ترتیب این دو Context به یک بانک اطلاعاتی اشاره خواهند کرد.

چه زمانی بهتر است از چندین Context در برنامه استفاده کرد؟

عموماً در طراحی‌های سازمانی SQL Server، تمام جداول از schema مدیریتی به نام dbo استفاده نمی‌کنند. جداول فروش از schema خاص خود و جداول کاربران از schema دیگری استفاده خواهند کرد. با استفاده از چندین Context می‌توان به ازای هر کدام از schema‌های متفاوت موجود، «یک ناحیه ایزوله» را ایجاد و مدیریت کرد.

```
public class Ctx2 : DbContext
{
    public Ctx2()
        : base("DefaultConnection")
    {
        //Database.Log = sql => Debug.WriteLine(sql);
    }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.HasDefaultSchema("sales");
        base.OnModelCreating(modelBuilder);
    }
}
```

در این حالت در EF 6 می‌توان Context کلی یک DbSet را در متاداده بازنویسی شده OnModelCreating به نحو فوق تعریف و مدیریت کرد. در این مثال به صورت خودکار کلیه DbSet‌های Context از schema sales به نام استفاده می‌کنند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۰۹/۰۹/۱۳۹۲ ۲۲:۴۹

می خواستم ببینم می توان از این امکان برای پیاده سازی دیتابیس های توزیع شده استفاده کرد؟
مثل جدول کاربران در یک پایگاه داده مستقل و جدول دیدگاه های کاربران در یک پایگاه داده مستقل دیگر باشد و به ازای هر کدام یک Context جداگانه تعریف کرد و در برنامه با آنها تعامل کرد به گونه ای که به نظر آید با یک پایگاه داده سر و کار داریم.
آیا اگر از این شیوه ای طراحی استفاده شود دیگر مسائل رابطه ای بین جداول منتفی است؟ و اگر بله شبیه سازی رابطه ها باید به این صورت پیاده سازی شود که اطلاعات جداول به صورت جداگانه از دیتابیس ها خوانده شود و سپس با استفاده از To Linq رابطه ای بین آنها برقرار شود؟
با این شیوه ای طراحی تراکنش ها چگونه پیاده سازی می شود؟ آیا هر Context دارای یک تراکنش جداگانه است و یا امکان پیاده سازی آن به صورت یک تراکنش هم وجود دارد؟ الگوی Unit Of Work را باید به ازای هر Context جداگانه تعریف کرد؟
البته من اطلاعات خیلی ناقصی از پایگاه های داده توزیع شده دارم و ممکن هر فرام کاملاً اشتباه باشد. متاسفانه من جایی را پیدا نکردم که در مورد پیاده سازی عملی آن بحث کرده باشد و بیشتر با یک سری مفاهیم تئوری برخورد کردم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۹/۰۹/۱۳۹۲ ۱۲:۳۳

- در SQL Server قابلیتی به نام Linked servers وجود دارد که توسط آن در یک شبکه داخلی می شود چندین بانک اطلاعاتی Server را در نواده های مختلف شبکه به هم متصل کرد و با آنها یکپارچه و مانند یک دیتابیس واحد کار کرد. این مورد در برنامه های سازمانی خیلی مرسوم است. قرار نیست به ازای هر برنامه ای که برای یک سازمان نوشته می شود، هر کدام جداگانه بانک اطلاعاتی کاربران و لاین خاص خودشان را داشته باشند. عموماً یک دیتابیس مرکزی مثلاً مدیریت منابع انسانی وجود دارد که مابقی برنامه ها را تغذیه می کند. حتی می شود به یک بانک اطلاعاتی MySQL هم متصل شد ([^](#)).
- صرفاً کارهایی را قادر به انجام هستند که بانک اطلاعاتی مورد استفاده پشتیبانی می کند. برای نمونه در SQL Server امکان ORM ها ممکن است و نه نوشتن کوئری بین آنها که از این لحاظ مشکلی نیست.

A FOREIGN KEY constraint can reference columns in tables in the same database or within the same table

- هدف از پشتیبانی چند Context در EF 6، تلفیق اینها با هم در قالب یک بانک اطلاعاتی است (مطلوب فوق).
- همچنین در EF 6 می توان چندین Context را به چندین بانک اطلاعاتی مختلف با رشته های اتصالی متفاوت، انتساب داد. مباحث آغاز بانک های اطلاعاتی هر کدام جداگانه عمل کرده و مستقل از هم عمل می کنند.
یک مثال جهت اجرا و آزمایش:

[Sample25.cs](#)

- اگر می خواهید به انعطاف پذیری Linked servers بررسید (مثلاً در طی یک کوئری و نه چند کوئری از جداول دو بانک اطلاعاتی مختلف در دو سرور متفاوت کوئری بگیرید)، نیاز خواهید داشت مثلاً View یا SP تهیه کنید و سپس اینها را در برنامه مورد استفاده قرار دهید. View ها با استفاده از T-SQL می توانند کوئری واحدی از چند بانک اطلاعاتی تهیه کنند. اینبار برنامه هم نهایتاً به یک بانک اطلاعاتی متصل می شود و برای آن اهمیتی ندارد که View یا SP به چه نحوی تهیه شده و با چند بانک اطلاعاتی کار می کند.
- تراکنش های توزیع شده هم نیاز به تنظیمات خاصی در SQL Server دارند و باید MSDTC راه اندازی و تنظیم شود: ([^](#)). در غیر اینصورت پیام خطای The underlying provider failed on Open. MSDTC on server is unavailable بعد از آن باید از TransactionScope برای کار همزمان با چند Context استفاده کنید.

نویسنده: محمد دیرسیاقي
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۷ ۲۱:۱۷

من از دو context در برنامم برای schema های مختلف استفاده میکنم مشکلی که دارم اینه که entity schema یک entity وابستگی به شما دیگر دارد و من entity schema را در یک assembly قرار دادم. الان نمیدانم چطور روابط را برقرار کنم مثل در یک schema جدول کاربران را دارم که در یک Assembly است و در شما دیگر جدول مقالات را در assembly دارم

ارتباط این دو به این صورت است که وقتی مقاله ای درج می‌شود باید کاربری که مقاله را درج کرده نیز در دیتابیس درج شود. الان باید یک پروپرتی از جنس مقاله در کلاس کاربر و یک پروپرتی از جنس کاربر در کلاس مقاله در نظر بگیرم. با وجود اینکه هر کدام در یک Assembly هستند باید Reference از یک اسمبلی در دیگری داشته باشم که این موضوع امکان پذیر نیست لطفاً راهنمایی نمائید ممنون

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۳ ۲۳:۵۴

- عموماً circular reference بین اسمبلی‌ها نشانه‌ی طراحی بد است.
 - استفاده از چند Context برای اینکه هر کدام قرار است در یک دیتابیس جدا ذخیره شوند؟ نمی‌شود FK بین این‌ها (جداول دو دیتابیس مختلف) تعریف کرد SQL Server چنین کاری را پشتیبانی نمی‌کند.
 - اگر برنامه مازولار است، در EF می‌توان به صورت خودکار تمام مازول‌ها را در طی یک Context یکپارچه بارگذاری کرد (↑ و ⌄).
 - هدف از ایجاد Schema در SQL Server، ایجاد ظروفی برای گروه بندی منطقی اشیاء است. مثلاً عده‌ای به سه SP خاص دسترسی داشته باشند. عده‌ای فقط بتوانند با View‌ها کار کنند. یا حتی عده‌ای به تمام موارد دسترسی داشته باشند. بنابراین یک نوع ایزوله سازی قسمت‌های مختلف بانک اطلاعاتی مدنظر هست، در اصل. حالا اگر عده‌ای فقط به سه جدول خاص دسترسی دارند، آیا می‌توانند ارجاعی را به جدول چهارمی که در یک schema دیگر تعریف شده داشته باشند؟ بله. البته فقط به این شرط که کاربران schema سه جدول فعلی به schema جدول چهارم، دسترسی و مجوز لازم را داشته باشد و برای این دسترسی دادن‌ها هم باید مستقلان T-SQL بنویسید.
- و ... ضمناً گاهی از اوقات از Schema برای مدیریت نام‌های هم نام استفاده می‌شود. چیزی شبیه به namespace در سی‌شارپ مثلاً نمونه‌اش طراحی چند مستاجری است.

نتیجه گیری؟ برای سرگرمی Schema ایجاد نکنید؛ مگر اینکه واقعاً قصد ایزوله سازی قسمت‌های مختلف یک بانک اطلاعاتی را از کاربرانی خاص داشته باشید. به شکل یک Schema امنیتی (یک قرنطینه) نگاه کنید.

برای مطالعه بیشتر

[Understanding the Difference between Owners and Schemas in SQL Server](#)
[Implementation of Database Object Schemas](#)

نویسنده: **میثم فغفوری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۰:۱۹

خسته نباشد. سناریوی بندۀ این است که می‌خوام سایت طراحی کنم که کاملاً مازولار باشد یعنی هر بخش رو به صورت user controller طراحی و در هسته اصلی لود کنم و هر کدام از این کنترلرها جداول مخصوص به خودشون رو دارن توی بانک اطلاعاتی که خوب طبیعتاً کلاس POCO و DBContext مخصوص هر مازول باید توی سورس کد خود مازول نوشته بشه. با فرض اینکه بعد از کامپایل پروژه دیگه دسترسی به migration نداریم می‌توانیم بندۀ رو راهنمایی کنیم که چطور می‌تونم با این روشی که فرمودید جداول جداگانه هر کنترلر یا مازول رو به بانک اضافه کنم بدون دسترسی به migration؟ خودم هر راهی به ذهنم رسید انجام دادم ولی همچنان ارور تغییر در کلاس‌های POCO را میدهد سایت.

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۰:۴۷

از یک مرکزی استفاده کنید که موجودیت‌ها را به صورت خودکار خوانده و اضافه می‌کند. همچنین فعال سازی گزینه‌های مهاجرت خودکار را هم مطالعه کنید.

نویسنده: **میثم فغفوری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۰:۱۵

ممنون مشکلم حل شد فقط برای عملیات Seed برای جداول هر مازول هم راهی هست؟ با استفاده از همون Reflection

نوبتند: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۱۵ ۱۳۹۲/۱۱/۰۷

ایده کار، این بود که قسمتی را مثلاً توسط یک کلاس پایه، یا یک اینترفیس خالی علامتگذاری کنید و سپس اطلاعات آن را تک به متاد DbModelBuilder ارسال کنید. همین ایده را در متاد Entity Seed هم می‌شود پیاده سازی کرد. یک اینترفیس خالی را مثلاً به نام `IMySeed` تعریف کنید و به کلاس دلخواهی انتساب دهید (یا از [MEF استفاده کنید](#)). سپس اینظرف با `Reflection` این نوع کلاس‌ها را بارگذاری کرده و `Context` را به طراحی انجام شده، برای عملیات نهایی و دلخواه ارسال کنید.

نوبتند: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۹:۲۵ ۱۳۹۳/۰۳/۰۳

با سلام
من از EF 5 به صورت `dbfirst` های جداگانه در پروژه‌های وب جدا استفاده کردم و در نهایت تمامی این‌ها را در یک وب سایت `publish` می‌کنم . در صورتی که از یک Entity به صورت مشترک در 2 `context` استفاده کرده باشم با خطای زیر

```
System.Data.MetadataException: Schema specified is not valid. Errors:  
Multiple types with the name 'Customer' exist in the EdmItemCollection in different  
namespaces . Convention based mapping requires unique names without regard to namespace in the  
EdmItemCollection
```

مواجه می‌شم . با اینکه `Assembly` های مربوط به `Context` ها متفاوت هست اما با این خطأ روبرو می‌شم . آیا قابلیت گفته شده در EF 6 این مشکل برطرف شده است ؟ و یا در ef 5 راهکاری برای این مشکل وجود ندارد ؟
با تشکر

نوبتند: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۱۴ ۱۳۹۳/۰۳/۰۳

[جستجوی](#) عین خطأ در گوگل، [پاسخ اول](#) .

نوبتند: محمد رعیت پیشه
تاریخ: ۱۲:۷ ۱۳۹۳/۰۳/۲۶

در خط

```
enable-migrations -ContextTypeName dbContextName1 -MigrationDirectory DataContexts\Name1Migrations
```

فکر می‌کنم `MigrationDirectory` باید به `MigrationsDirectory` تغییر کند.

در قسمت قبل با تنظیمات و قراردادهای ابتدایی EF Code first آشنا شدیم، هرچند این تنظیمات حجم کدنویسی ابتدایی راه اندازی سیستم را به شدت کاهش می‌دهند، اما کافی نیستند. در این قسمت نگاهی سطحی و مقدماتی خواهیم داشت بر امکانات مهیا جهت تنظیم ویژگی‌های مدل‌های برنامه در EF Code first.

تنظیمات EF Code first توسط اعمال متادیتای خواص

اغلب متادیتای مورد نیاز جهت اعمال تنظیمات EF Code first در اسمبلی System.ComponentModel.DataAnnotations.dll قرار دارد. بنابراین اگر مدل‌های خود را در اسمبلی و پروژه class library جداگانه‌ای تعریف و نگهداری می‌کنید (مثلاً به نام DomainClasses)، نیاز است ابتدا ارجاعی را به این اسمبلی به پروژه جاری اضافه نماییم. همچنین تعدادی دیگر از متادیتای قابل استفاده در خود اسمبلی EntityFramework.dll قرار دارد. بنابراین در صورت نیاز باید ارجاعی را به این اسمبلی نیز اضافه نمود. همان مثال قبل را در اینجا ادامه می‌دهیم. دو کلاس Blog و Post در آن تعریف شده (به این نوع کلاس‌ها POCO - the Plain Old CLR Objects نیز گفته می‌شود)، به همراه کلاس Context که از کلاس DbContext مشتق شده است. ابتدا دیتابیس قبلی را دستی کنید. سپس در کلاس Blog، خاصیت public int Id را مثلاً به drop public int MyTableKey تغییر دهید و پروژه را اجرا کنید. برنامه بلافاصله با خطای زیر متوقف می‌شود:

```
One or more validation errors were detected during model generation:  
\tSystem.Data.Entity.Edm.EdmEntityType: : EntityType 'Blog' has no key defined.
```

زیرا EF Code first در این کلاس خاصیتی به نام Id یا BlogId را نیافرته است و امکان تشکیل Primary key جدول را ندارد. برای رفع این مشکل تنها کافی است ویژگی Key را به این خاصیت اعمال کنیم:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample01.Models
{
    public class Blog
    {
        [Key]
        public int MyTableKey { set; get; }
```

همچنین تعدادی ویژگی دیگر مانند Required و MaxLength را نیز می‌توان بر روی خواص کلاس اعمال کرد:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample01.Models
{
    public class Blog
    {
        [Key]
        public int MyTableKey { set; get; }

        [MaxLength(100)]
```

```

public string Title { set; get; }

[Required]
public string AuthorName { set; get; }

public IList<Post> Posts { set; get; }
}
}

```

این ویژگی‌ها دو مقصود مهم را برآورده می‌سازند:
 الف) بر روی ساختار بانک اطلاعاتی تشکیل شده تاثیر دارند:

```

CREATE TABLE [dbo].[Blogs](
    [MyTableKey] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
    [Title] [nvarchar](100) NULL,
    [AuthorName] [nvarchar](max) NOT NULL,
    CONSTRAINT [PK_Blogs] PRIMARY KEY CLUSTERED
    (
        [MyTableKey] ASC
    )WITH (PAD_INDEX = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF,
    IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا طول فیلد Title به 100 تنظیم شده است و همچنین فیلد AuthorName اینبار NOT NULL است. به علاوه primary key نیز بر اساس ویژگی Key اعمالی تعیین شده است.
 البته برای اجرای کدهای تغییر کرده مدل، فعلًا بانک اطلاعاتی قبلی را دستی می‌توان حذف کرد تا بتوان به ساختار جدید رسید. در مورد جزئیات مبحث DB Migration در قسمت‌های بعدی مفصلًا بحث خواهد شد.

ب) اعتبار سنجی اطلاعات پیش از ارسال کوئری به بانک اطلاعاتی
 برای مثال اگر در حین تعریف وله‌ای از کلاس Blog، خاصیت AuthorName مقدار دهی نگردد، پیش از اینکه رفت و برگشتی به بانک اطلاعاتی صورت گیرد، یک validation error را دریافت خواهیم کرد. یا برای مثال اگر طول اطلاعات خاصیت Title پیش از 100 حرف باشد نیز مجدداً در حین ثبت اطلاعات، یک استثنای اعتبار سنجی را مشاهده خواهیم کرد. البته امکان تعریف پیغام‌های خطای سفارشی نیز وجود دارد. برای این حالت تنها کافی است پارامتر ErrorMessage این ویژگی‌ها را مقدار دهی کرد. برای مثال:

```

[Required(ErrorMessage = "لطفاً نام نویسنده را مشخص نماید")]
public string AuthorName { set; get; }

```

نکته‌ی مهمی که در اینجا وجود دارد، وجود یک اکوسیستم هماهنگ و سازگار است. این نوع اعتبار سنجی هم با هماهنگ است و هم برای مثال در ASP.NET MVC به صورت خودکار جهت اعتبار سنجی سمت سرور و کلاینت یک مدل می‌تواند مورد استفاده قرار گیرد و مفاهیم و روش‌های مورد استفاده در آن نیز یکی است.

تنظیمات Fluent API به کمک EF Code first

اگر علاقمند به استفاده از متادیتا، جهت تعریف قیود و ویژگی‌های خواص کلاس‌های مدل خود نیستید، روش دیگری نیز در EF Code first به نام Fluent API تدارک دیده شده است. در اینجا امکان تعریف همان ویژگی‌ها توسط کدنویسی نیز وجود دارد، به علاوه اعمال قیود دیگری که توسط متادیتا مهیا قابل تعریف نیستند.
 محل تعریف این قیود، کلاس Context که از کلاس DbContext مشتق شده است، می‌باشد و در اینجا، کار با تحریف متده شروع می‌شود:

```

using System.Data.Entity;
using EF_Sample01.Models;

namespace EF_Sample01
{
    public class Context : DbContext
    {
        public DbSet<Blog> Blogs { set; get; }
        public DbSet<Post> Posts { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Entity<Blog>().HasKey(x => x.MyTableKey);
            modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.Title).HasMaxLength(100);
            modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.AuthorName).IsRequired();

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }
}

```

به کمک پارامتر `modelBuilder`, امکان دسترسی به متدهای تنظیم کننده ویژگی‌های خواص یک مدل یا موجودیت وجود دارد. در اینجا چون می‌توان متدها را به صورت یک زنجیره به هم متصل کرد و همچنین حاصل نهایی شبیه به جمله بندی انگلیسی است، به آن API روان نیز گفته می‌شود. البته در این حالت امکان تعریف `ErrorMessage` وجود ندارد و برای این منظور باید از همان `data annotations` استفاده کرد.

نحوه مدیریت صحیح تعاریف نگاشت‌ها به کمک Fluent API

محل مناسبی جهت تعریف حجم انبوهی از تنظیمات کلاس‌های مختلف مدل‌های برنامه نیست. در حد سه چهار سطر مشکلی ندارد اما اگر بیشتر شد بهتر است از روش زیر استفاده شود:

```

using System.Data.Entity;
using EF_Sample01.Models;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace EF_Sample01
{
    public class BlogConfig : EntityTypeConfiguration<Blog>
    {
        public BlogConfig()
        {
            this.Property(x => x.Id).HasColumnName("MyTableKey");
            this.Property(x => x.RowVersion).HasColumnType("Timestamp");
        }
    }
}

```

با ارث بری از کلاس `EntityTypeConfiguration`, می‌توان به ازای هر کلاس مدل، تنظیمات را جداگانه انجام داد. به این ترتیب اصل SRP یا Single responsibility principle نقض نخواهد شد. سپس برای استفاده از این کلاس‌های `Config` تک مسئولیتی به نحو زیر می‌توان اقدام کرد:

```

protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
    modelBuilder.Configurations.Add(new BlogConfig());
}

```

نحوه تنظیمات ابتدایی نگاشت کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی در EF Code first

الزامی ندارد که EF Code first حتما با یک بانک اطلاعاتی از نو تهیه شده بر اساس پیش فرض‌های آن کار کند. در اینجا می‌توان از بانک‌های اطلاعاتی موجود نیز استفاده کرد. اما در این حالت نیاز خواهد بود تا مثلاً نام جدولی خاص با کلاسی مفروض در برنامه، یا نام فیلدی خاص که مطابق استانداردهای نامگذاری خواص در سی شارپ تعریف نشده، با خاصیتی در یک کلاس تطابق داده شوند. برای مثال اینبار تعاریف کلاس Blog را به نحو زیر تغییر دهید:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample01.Models
{
    [Table("tblBlogs")]
    public class Blog
    {
        [Column("MyTableKey")]
        public int Id { set; get; }

        [MaxLength(100)]
        public string Title { set; get; }

        [Required(ErrorMessage = "لطفاً نام نویسنده را مشخص نمایید")]
        public string AuthorName { set; get; }

        public IList<Post> Posts { set; get; }

        [Timestamp]
        public byte[] RowVersion { set; get; }
    }
}
```

در اینجا فرض بر این است که نام جدول متناظر با کلاس Blog در بانک اطلاعاتی مثلاً tblBlogs است و نام خاصیت Id در بانک اطلاعاتی مساوی فیلدی است به نام MyTableKey. چون نام خاصیت را مجدداً به Id تغییر داده‌ایم، دیگر ضرورتی به ذکر ویژگی Key وجود نداشته است. برای تعریف این دو از ویژگی‌های Table و Column جهت سفارشی سازی نام‌های خواص و کلاس استفاده شده است.

یا اگر در کلاس خود خاصیت محاسبه شده بر اساس سایر خواص، تعریف شده است و قصد نداریم آن را به فیلدی در بانک اطلاعاتی نگاشت کنیم، می‌توان از ویژگی NotMapped برای مزین سازی و تعریف آن کمک گرفت.
به علاوه اگر از نام پیش فرض کلید خارجی تشکیل شده خرسند نیستید می‌توان به کمک ویژگی ForeignKey، نسبت به تعریف مقداری جدید مطابق تعاریف یک بانک اطلاعاتی موجود، اقدام کرد.
همچنین خاصیت دیگری به نام RowVersion در اینجا اضافه شده که با ویژگیTimeStamp مزین گردیده است. از این خاصیت ویژه برای بررسی مسایل همزمانی ثبت اطلاعات در EF استفاده می‌شود. به علاوه بانک اطلاعاتی می‌تواند به صورت خودکار آن را در حین ثبت مقدار دهی کند.
تمام این تغییرات را به کمک Fluent API نیز می‌توان انجام داد:

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs");
modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.Id).HasColumnName("MyTableKey");
modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.RowVersion).HasColumnType("Timestamp");
```

تبدیل پروژه‌های قدیمی EF به کلاس‌های EF Code first به صورت خودکار

روش متداول کار با EF از روز اول آن، مهندسی معکوس خودکار اطلاعات یک بانک اطلاعاتی و تبدیل آن به یک فایل EDMX بوده است. هنوز هم می‌توان از این روش در اینجا نیز بهره جست. برای مثال اگر قصد دارید یک پروژه قدیمی را تبدیل به نمونه جدید

Code first کنید، یا یک بانک اطلاعاتی موجود را مهندسی معکوس کنید، بر روی پروژه در Solution explorer کلیک راست کرده و گزینه Add|New Item را انتخاب کنید. سپس از صفحه ظاهر شده، ADO.NET Entity data model را انتخاب کرده و در ادامه گزینه «Generate from database» را انتخاب کنید. این روال مرسوم کار با EF Database first است.

پس از اتمام کار به entity data model designer مراجعه کرده و بر روی صفحه کلیک راست نمایید. از منوی ظاهر شده گزینه «Add code generation item» را انتخاب کنید. سپس در صفحه باز شده از لیست قالب‌های موجود، گزینه «ADO.NET DbContext Generator» را انتخاب نمایید. این گزینه به صورت خودکار اطلاعات فایل EDMX قدیمی یا موجود شما را تبدیل به کلاس‌های مدل معادل به همراه DbContext کلاس Code first معرف آنها خواهد کرد.

روش دیگری نیز برای اینکار وجود دارد. نیاز است افزونه‌ی به نام Entity Framework Power Tools را دریافت کنید. پس از نصب، از منوی Entity Framework آن گزینه Reverse Engineer Code First را انتخاب نمایید. در اینجا می‌توان مشخصات اتصال به بانک اطلاعاتی را تعریف و سپس نسبت به تولید خودکار کدهای مدل‌ها و DbContext مرتبط اقدام کرد.

استراتژی‌های مقدماتی تشکیل بانک اطلاعاتی در EF Code first

اگر مثال این سری را دنبال کرده باشید، مشاهده کرده‌اید که با اولین بار اجرای برنامه، یک بانک اطلاعاتی پیش فرض نیز تولید خواهد شد. یا اگر تعاریف ویژگی‌های یک فیلد را تغییر دادیم، نیاز است تا بانک اطلاعاتی را دستی drop کرده و اجازه دهیم تا بانک اطلاعاتی جدیدی بر اساس تعاریف جدید مدل‌ها تشکیل شود که ... هیچکدام از این‌ها بهینه نیستند. در اینجا دو استراتژی مقدماتی را در حین آغاز یک برنامه می‌توان تعریف کرد:

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseIfModelChanges<Context>());
// or
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<Context>());
```

می‌توان بانک اطلاعاتی را در صورت تغییر اطلاعات یک مدل به صورت خودکار drop کرده و نسبت به ایجاد نمونه‌ای جدید اقدام کرد (DropCreateDatabaseIfModelChanges)؛ یا در حین آزمایش برنامه همیشه (DropCreateDatabaseAlways) با شروع برنامه، ابتدا باید بانک اطلاعاتی drop شده و سپس نمونه جدیدی تولید گردد. محل فراخوانی این دستور هم باید در نقطه آغازین برنامه، پیش از وله سازی اولین DbContext باشد. مثلاً در برنامه‌های وب در متدهای Application_Start فایل global.asax یا در برنامه‌های WPF در متدهای سازنده کلاس App می‌توان بانک اطلاعاتی را آغاز نمود.

البته الزاماً به استفاده از کلاس‌های DropCreateDatabaseAlways یا DropCreateDatabaseIfModelChanges وجود ندارد. می‌توان با پیاده سازی اینترفیس IDatabaseInitializer از نوع کلاس Context تعریف شده در برنامه، همان عملیات را شبیه سازی کرد یا سفارشی نمود:

```
public class MyInitializer : IDatabaseInitializer<Context>
{
    public void InitializeDatabase(Context context)
    {
        if (context.Database.Exists() ||
            context.Database.CompatibleWithModel(throwIfNoMetadata: false))
            context.Database.Delete();

        context.Database.Create();
    }
}
```

سپس برای استفاده از این کلاس در ابتدای برنامه، خواهیم داشت:

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new MyInitializer());
```

نکته:

اگر از یک بانک اطلاعاتی موجود استفاده می‌کنید (محیط کاری) و نیازی به پیش فرض‌های EF Code first ندارید و همچنین این بانک اطلاعاتی نیز نباید drop شود یا تغییر کند، می‌توانید تمام این پیش فرض‌ها را با دستور زیر غیرفعال کنید:

```
Database.SetInitializer<Context>(null);
```

بدیهی است این دستور نیز باید پیش از ایجاد اولین وله از شیء DbContext فراخوانی شود.

همچنین باید درنظر داشت که در آخرین نگارش‌های پایدار EF Code first، این موارد بهبود یافته‌اند و مبحثی تحت عنوان DB Migration ایجاد شده است تا نیازی نباشد هربار بانک اطلاعاتی drop شود و تمام اطلاعات از دست برود. می‌توان صرفاً تغییرات کلاس‌ها را به بانک اطلاعاتی اعمال کرد که به صورت جداگانه، در قسمتی مجزا بررسی خواهد شد. به این ترتیب دیگر نیازی به drop بانک اطلاعاتی نخواهد بود. به صورت پیش فرض در صورت از دست رفتن اطلاعات یک استثناء را سبب خواهد شد (که توسط برنامه نویس قابل تنظیم است) و در حالت خودکار یا دستی با تنظیمات ویژه قابل اعمال است.

تنظیم استراتژی‌های آغاز بانک اطلاعاتی در فایل کانفیگ برنامه

الزامی ندارد که حتماً متده Database.SetInitializer را دستی فراخوانی کنیم. با اندکی تنظیم فایل‌های app.config و یا web.config نیز می‌توان نوع استراتژی مورد استفاده را تعیین کرد:

```
<appSettings>
  <add key="DatabaseInitializerForType MyNamespace.MyDbContextClass, MyAssembly"
       value="MyNamespace.MyInitializerClass, MyAssembly" />
</appSettings>

<appSettings>
  <add key="DatabaseInitializerForType MyNamespace.MyDbContextClass, MyAssembly"
       value="Disabled" />
</appSettings>
```

یکی از دو حالت فوق باید در قسمت appSettings فایل کانفیگ برنامه تنظیم شود. حالت دوم برای غیرفعال کردن پروسه آغاز بانک اطلاعاتی و اعمال تغییرات به آن، بکار می‌رود.
برای نمونه در مثال جاری، جهت استفاده از کلاس MyInitializer فوق، می‌توان از تنظیم زیر نیز استفاده کرد:

```
<appSettings>
  <add key="DatabaseInitializerForType EF_Sample01.Context, EF_Sample01"
       value="EF_Sample01.MyInitializer, EF_Sample01" />
</appSettings>
```

اجرای کدهای ویژه در حین تشکیل یک بانک اطلاعاتی جدید

امکان سفارشی سازی این آغاز کننده‌های پیش فرض نیز وجود دارد. برای مثال:

```
public class MyCustomInitializer : DropCreateDatabaseIfModelChanges<Context>
{
    protected override void Seed(Context context)
    {
        context.Blogs.Add(new Blog { AuthorName = "Vahid", Title = ".NET Tips" });
        context.Database.ExecuteSqlCommand("CREATE INDEX IX_title ON tblBlogs (title)");
        base.Seed(context);
    }
}
```

در اینجا با ارت بری از کلاس `DropCreateDatabaseIfModelChanges` یک آغاز کننده سفارشی را تعریف کردی‌ایم. سپس با تحریف متدهای آن می‌توان در حین آغاز یک بانک اطلاعاتی، تعدادی رکورد پیش فرض را به آن افزود. کار ذخیره سازی نهایی در متدهای `base.Seed` انجام می‌شود.

برای استفاده از آن اینبار در حین فراخوانی متدهای `System.Data.Entity.Database.SetInitializer` از کلاس `MyCustomInitializer` استفاده خواهیم کرد.

و یا توسط متدهای `context.Database.ExecuteNonQuery` می‌توان دستورات SQL را مستقیماً در اینجا اجرا کرد. عموماً دستوراتی در اینجا مدنظر هستند که توسط ORM‌ها پشتیبانی نمی‌شوند. برای مثال تغییر `collation` یک ستون یا افزودن یک ایندکس و مواردی از این دست.

سطح دسترسی مورد نیاز جهت فراخوانی متدهای `Database.SetInitializer`

استفاده از متدهای آغاز کننده بانک اطلاعاتی نیاز به سطح دسترسی بر روی بانک اطلاعاتی `master` دارند (زیرا با انجام کوئری بر روی این بانک اطلاعاتی مشخص می‌شود، آیا بانک اطلاعاتی مورد نظر پیشتر تعریف شده است یا خیر). البته این مورد حین کار با SQL Server CE شاید اهمیتی نداشته باشد. بنابراین اگر کاربری که با آن به بانک اطلاعاتی متصل می‌شود سطح دسترسی پایینی دارد نیاز است `Persist Security Info=True` را به رشته اتصالی اضافه کرد. البته این مورد را پس از انجام تغییرات بر روی بانک اطلاعاتی جهت امنیت بیشتر حذف کنید (یا به عبارتی در محیط کاری `Persist Security Info=False` باید باشد).

```
Server=(local);Database=yourDatabase;User
ID=yourDBUser;Password=yourDBPassword;Trusted_Connection=False;Persist Security Info=True
```

تعیین Schema و کاربر فراخوان دستورات

در EF Code first به صورت پیش فرض همه چیز بر مبنای کاربری با دسترسی مدیریتی یا `dbo schema` در اس کیوال سرور تنظیم شده است. اما اگر کاربر خاصی برای کار با دیتابیس تعریف گردد که در هاست‌های اشتراکی بسیار مرسوم است، دیگر از دسترسی مدیریتی `dbo` خبری نخواهد بود. اینبار نام جداول ما بجای `dbo.tableName` مثلاً `someUser.tableName` می‌باشند و عدم دقیقت به این نکته، اجرای برنامه را غیرممکن می‌سازد.

برای تغییر و تعیین صریح کاربر متعلق شده به بانک اطلاعاتی اگر از متادیتا استفاده می‌کنید، روش زیر باید بکار گرفته شود:

```
[Table("tblBlogs", Schema="someUser")]
public class Blog
```

و یا در حالت بکارگیری Fluent API به نحو زیر قابل تنظیم است:

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs", schemaName:"someUser");
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: Mohammad
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۰:۲۰:۲۴

سلام آقای نصیری.

اجازه درست کردن code first trigger رو میدی؟ کلا من یه مکانیزمی میخوام که اگه کسی (غیر خودم) تو یه جدول خاص insert کرد با یه چیزی مثل event تو برنامه متوجه بشم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۰:۳۹:۱۵

لطف کنید سؤالی رو که مطرح میکنید در حیطه مطلب جاری عنوان شده باشد و خارج از آن نباشد.

سؤال شما هم بحث کلاینت سروری است و نه بحث کلاینت تنها که EF روی آن مشغول به کار است.

- میشود در متدهای Seed که در بالا توضیح دادم در SQL Server تریگر درست کرد. (که مثلا اگر کاربر دیگری به شرط اینکه این کاربر جزو کاربران تعریف شده در خود SQL Server باشد نه در برنامه شما، اتفاق خاصی رخ دهد. برنامه شما هم بدیهی است باید سرور را مدام چک کند تا از این مساله مطلع شود)- [Service Broker](#) . توسط آن میتوان از طریق سرور به کلاینت اطلاع رسانی کرد. باز هم خارج است از بحث یک ORM. یا تمامORM‌های موجود. - مبحثی دارد به نام Concurrency check که اگر شخصی در شبکه بر روی رکوردی که همین الان شما مشغول به کار هستید، تغییری را ایجاد کرد، به شما اطلاع رسانی کند. (در قسمت‌های بعدی بحث خواهد شد). البته این هم خودکار نیست. در همان کلاس DbContext فوق که از سرور انجام شود-. entity framework auditing هم میسر است. خودکار نیست. در اینجا میتوان به تمام تغییراتی که مشتق میشود میتوان متدهای `public override int SaveChanges()` را تعریف کرد. در اینجا میتوان به داشت از قرار است اعمال شوند دسترسی داشت. مثلا آن‌ها را در یک جدول مجزا ثبت کرد. بدیهی است برنامه بعداً نیاز خواهد داشت از این جدول گزارشگیری کند.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۰۳:۵۰

با سلام و تشکر

سوال اول:

این قسمت آخری را که فرمودید:

"در EF Code first به صورت پیش فرض همه چیز بر مبنای کاربری با دسترسی مدیریتی یا `dbo schema` در اس کیوال سرور تنظیم شده است. اما اگر کاربر خاصی برای کار با دیتابیس تعریف گردد که در هاست‌های اشتراکی بسیار مرسوم است، دیگر از دسترسی مدیریتی `dbo` خبری نخواهد بود."

من متوجه نشدم! ما در هاستهای اشتراکی مثلا از طریق پنل پلسک یک بانک به همراه یک کاربر به نام فرضی `user1` ایجاد می‌کنم و در کانشنکن استرینگ هم با همین نام کاربری متصل می‌شویم. حال منظور شما از کاربر خاص یعنی چه کسی؟ این `scheme` که نام آنرا `someUser` گذاشتید، مربوط به چه کسی است و از کجا آمده است؟

سوال دوم:

آیا در مورد بانک `Membership` پیش فرض مایکروسافت و تلفیق آن با بانک اصلی برنامه در EF راه کاری اندیشیده شده؟ بنده هیچ وقت از این امکان به جهت دو دسته شدن جداول و ساختار بانک استفاده نکردم ولی با توجه به یکپارچه شدن آن با ASP.NET MVC کم دارم متقاعد می‌شوم که به جای منطق `Membership` خودم از این امکان استفاده کنم، نظر شما در مورد منطق برنامه ای که با EF و MVC نوشته می‌شود چیست؟

نویسنده: مهمان

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۶:۵۱

آیا EF امکاناتی دارد که به کمک آن بتوان پس از ران شدن برنامه و ساخت بازک به صورت پویا به آن جدول یا فیلد و چیزهایی مثل اضافه کرد و بعد از هم از POCO آنها در حالت Runtime استفاده کرد؟ Data Annotation ترکیب EF با پروژه Roslyn برای رسیدن به این منظور مناسب است؟ (گرچه فکر کنم راسلين هنوز کلاس های پیچیده زبان را پشتیبانی نمی کند)

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۴۹:۱۸

بله؛ این امکان وجود دارد که سیستم را افزونه پذیر کرد و مدل‌ها رو در زمان اجرا به DbContext اضافه کرد. جزئیات آن خارج است از بحث «قسمت دوم» ما.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۵۵:۵۶

- این‌ها مباحثت پایه‌ای SQL Server است. در مورد schema ای که از آن صحبت شد می‌توانید اینجا بیشتر مطالعه کنید: ([۱](#))
 - شما در ASP.NET MVC می‌توانید این موارد رو سفارشی کنید و از پیاده سازی خودتون استفاده کنید. در یک قسمت مجزا به این مورد پرداختم که در سایت هست ([۲](#)). به علاوه پروژه‌هایی مانند این هم وجود دارند: ([۳](#))

نویسنده: مهمان

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۹:۰۷:۰۷

سوال بندۀ این بود که این someUser که شما به عنوان schema تعریف کرده اید از کجا آمده است؟ متعلق به کدام کاربر است؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۹:۲۶:۰۷

در SQL Server برای کار با بانک اطلاعاتی یک سری سطوح امنیتی وجود دارد. عنوان کردید که من یک نام کاربری دارم و پسورد و از آن در رشته اتصالی استفاده می‌کنیم. بله، این درسته. اما این فقط ابتدای کار است. زمانیکه کاربری در SQL Server تعريف drop می‌شود یک سری سطح دسترسی را می‌شود به آن داد یا از آن گرفت. مثلاً دسترسی اجرای SP‌ها را نداشته باشد؛ دسترسی بانک اطلاعاتی را نداشته باشد؛ یا امکان فرآخوانی delete را نداشته باشد. برای اینکه این موارد را بهتر مدیریت کنند یک schema تعريف می‌شود که در حقیقت قالبی است جهت مشخص سازی این سطوح دسترسی. dbo یکی از این قالب‌ها است که جزو مجموعه بالاترین سطوح دسترسی است. در هاست‌های اشتراکی که به مسایل امنیتی اهمیت می‌دهند امکان نداره به شما دسترسی dbo بدن. بله شما نام کاربری و کلمه عبور دارید اما schema سفارشی شما ممکن است دسترسی drop یا create بانک اطلاعاتی رو نداشته باشه (که در هاست‌های خوب ندارید). این مساله چه مشکلی رو ایجاد می‌کنه؟

اگر کوئری پیش فرض شما select * from dbo.table1 باشد، در یک هاست اشتراکی با سطح دسترسی بالا که به شما دسترسی drop یک بانک اطلاعاتی رو نداده، دیگر اجرا نخواهد شد چون dbo نیستید. ضمناً روش صحیح و توصیه شده کار با SQL Server نیز ذکر schema در کوئری‌ها است زیرا سرعت اجرا را بالا می‌برد از این لحاظ که اگر آنرا ذکر نکنید، SQL Server مجبور خواهد شد دست به سعی و خطاب زند. اما با ذکر آن یک راست از سطح دسترسی صحیح استفاده می‌شود. هم از همین روش استفاده می‌کنیم. بنابراین لازم است schema را اینجا در صورت مساوی نبودن با dbo حتماً ذکر کرد و گرنه کوئری‌های شما دیگر اجرا نخواهند شد، چون دسترسی dbo رو ندارید.

نویسنده: مرادی

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۲۳:۳۹:۲۰

امکانش هست به خاطر عوض کردن اسم یه Property، کل دیتابیس رو Drop نکنه؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵

- می‌توانید `SetInitializer` را به `null` مقدار دهی کنید تا کاری به بانک اطلاعاتی نداشته باشد.
و در حالت کلی، بله. مبحثی هست که اخیراً اضافه شده به نام `DB Migration` که در چند قسمت بعد به آن خواهیم رسید.

نویسنده: Navid
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶

با سلام خدمت جناب نصیری
بنده از روی مثاله شما جلو رفتم و الگوی خودم رو در آوردم به این ترتیب که :
یک کلاس پایه استرکت درست کردم که یکسری پر اپریتی در آن تعریف نمودم (فرضا کلاس جانداران)
چند کلاس دیگر ایجاد کردم که از کلاس پایه ارث برده بودند و پر اپریتی های خود را هم داشتند
زمانیکه برنامه را اجرا کردم و دیتابیس از روی برنامه ایجاد شد ، تنها به ازای کلاس های فرزند جدول درست شده بود ولی تمامی
پر اپریتی های کلاس پایه در جداول ایجاد شده بود اما جدولی به اسم جاندار (کلاس پایه) ایجاد نشده بود .
سواله بنده اینه که آیا بایستی کاره خاصی کرد که یک جدول جداگانه برای کلاس پایه هم ایجاد شود ؟
من این کار رو توی مدل فرست بدون مشکل انجام میدارم و نتیجه کار هم خوب بود .
با تشکر از زحمات جنابعالی

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴۰۲/۰۱/۳۱

نویسنده: مرادی
تاریخ: ۱۶/۰۲/۹۳

ممnon از پاسخ دهی شما، ولی فکر کنم منظورم رو بد رسوندم، من دقیقا می خوام برای Alter Table بزن، نه این که کاری به دیتابیس نداشته باشد، (مثل NHibernate)

آیا با Migration ها چنین چیزی به سادگی (در حد چند خط کد قابل استفاده برای کل برنامه)، امکانپذیر هست یا خیر؟
متاسفانه من همچنین حیزی نمیدم تو امکاناتش

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ:

بله. بحث DB Migration روی همین مورد تمرکز دارد. جزئیات آن مفصل است. بسیار کاملتر است از نمونه NHibernate و طراحی مهندسی قابل توجهی دارد. شاید توضیحش نیاز به دو جلسه داشته باشد.

نویسنده: Salehi | تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹

اگه از خاصیت RowVersion استفاده نشه، همزمان، کنترل نم، شه؟

نویسنده: وحید نصیری تاریخ:

نه. همانطوری که کوئری را صادر کردید اجرا می‌شود. یعنی فقط بر اساس primary key کار آیدیت یا delete را انجام می‌دهد.

نویسنده: Salehi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۹:۵۸:۵۸

۱- آیا منظور از کنترل همزمانی اینه : "من یه رکورد رو گرفتم و ویرایش کردم، و قبل از ثبت ، شخص دیگه ای اون رو ویرایش و ثبت کرد، اجازه ثبت رکورد ویرایش شده به من داده نمی شه"

۲- در حالت database first که این فیلد وجود نداره چطور؟ اونجا که کنترل همزمانی انجام میشه. اونجا از چه روشی استفاده می کنه.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۴:۳۲:۰۵

- بله. استثنای زیر را دریافت خواهید کرد:

Entities may have been modified or deleted since entities were loaded

- اونجا هم وجود داره. در طراح EF در VS.NET یک فیلد رو می تونید انتخاب کنید. بعد در برگه خواص، ConcurrencyMode را تعیین کنید.

نویسنده: peyman

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۱۷:۲۵

سلام مهندس . EF 4.3 دسترسی به EntityTypeConfiguration ندارم . چون میخوام بصورت Fluent کار مپینگ رو انجام بدم و یک نفر اشاره کرده بود که از ۴.1 به اینور حذف شده آیا درسته ؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۱۷:۳۱

خیر. در [قسمت ششم](#) توضیح دادم.

نویسنده: torisoft

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۰:۱۶

سلام جناب نصیری
ببخشید سوالات من در سطح پائینیه و وقت شمارو هم میگیره ولی خوب....
پروژه من بصورت زیر تعریف شده :

۱- MVVMLight SL5 بدون هیچ هاستی
۲- Wcf service که تو این پروژه او مدم هاست رو تعریف کردم و همچنین پروژه SL رو در Properties این قسمت Add کردم
۳- دو پروژه مجزا مطابق با درس شما DomainClasses و DataLayer .
پروژه بعد از Run شدن دیتابیس رو تشکیل نمیده ضمن اینکه هیچ خطای هشداری هم ندارم.
لطفا در صورت فرصت راهنمائی بفرمایید.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۰:۵۵

در برنامه های وب، قسمت DatabaseInitializer باید در روال Application_Start فایل Global.asax.cs اضافه شود.
ضمن اینکه مکان تعریف رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی اینبار فایل web.config خواهد بود.

نویسنده: torisoft

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۹:۲۵

سلام جناب نصیری
ممnon از پاسخگوئیتون

مواردی رو که شما فرمودید انجام دادم (رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی در web.config از قبل درست بود) با سه حالت مختلف
1- فقط از متد Application_Start در روال Database.SetInitializer استفاده کردم که با خطای زیر مواجه شدم

```
GenericArguments[0], 'DataLayer.TestContext', on
'System.Data.Entity.IDatabaseInitializer`1[TContext]' violates the
constraint of type parameter 'TContext'.
```

از متد Database.SetInitializer صرف نظر کردم و موارد زیر رو به web.config اضافه کردم 2-

```
<contexts>
  <context type=" DataLayer.TestContext, DataLayer">
    <databaseInitializer type="System.Data.Entity.DropCreateDatabaseAlways`1[
      [DataLayer.TestContext, DataLayer]], EntityFramework" />
  </context>
</contexts>
```

که با خطای زیر مواجه شدم

An error occurred during the processing of a configuration file required to service this request.
Please review the specific error details below and modify your configuration file appropriately

3- فقط از <appSettings> استفاده کردم که بدون هیچ خطا و هشداری بود ولی باز هم دیتابیس تشکیل نشد.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۹:۳۳

به نظر می رسه یک آغاز کننده سفارشی رو تهیه کردید و نوع جنریک ارسالی به آن از DbContext مشتق نشده. این مساله بیشتر زمانی رخ می ده که در پروژه جاری از چند نگارش مختلف EF در حال استفاده هستید. مثلا لایه سرویس A.1 است و لایه دیگر A.2 و فایل کانفیگ برنامه به نگارش A.3 اشاره می کند. همه رو باید یک دست کنید.

نویسنده: torisoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۵ ۱۷:۵۷

سلام جناب نصیری
یه سوال
نحوه ارتباط wcf با فرض استفاده از تکنولوژی code first در mvvm با ممکن است چه صورت است ؟
آیا از DomainClasses می توان به عنوان model در mvvm استفاده کرد ؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۵ ۱۸:۵۶

بهتر است که یک view با domain model یکی نباشد. هر view ممکن است در عمل فقط به تعدادی فیلد محدود نیاز داشته باشد. اینها با entity تعریف شده یکی نیستند و ضرورتی هم ندارد یکی باشند. حتی ممکن است جهت راهنمایی یک View تعدادی خاصیت جدید را هم تعریف کنید، اما از حاصل محاسباتی خاص بر روی آنها، یک نتیجه را در بانک اطلاعاتی ثبت کنید.
ضمن اینکه تا این سری 15 قسمتی که به عمد با برنامه کنسول جلو رفته رو تومون نکنید، درک صحیحی از اجزای مختلف آن پیدا نخواهید کرد.

هر زمانی هم خواستید مطلبی را در این سطح آموزش دهید با برنامه کنسول کار کنید چون هدف در اینجا نحوه نمایش آن با

سیلورلایت یا asp.net و غیره نیست. هدف آشنایی با زیرساخت‌های اصلی یک فناوری است؛ صرفنظر از نحوه نمایش آن به کاربر.

چگونه باید کلاس‌ها را به بانک اطلاعاتی نگاشت کرد. چگونه باید پس از تغییر کلاس‌ها، بانک اطلاعاتی را با برنامه هماهنگ کرد. چطور باید حالت‌های یک به چند و امثال آن را تعریف کرد. چطور باید یک Context را صحیح مدیریت کرد و غیره. هدف این سری، این نوع مباحث پایه‌ای بوده نه فناوری نمایش نهایی آن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۱۳:۵۵

یک مورد را هم اضافه کنم. تا زمانیکه اولین کوئری، به بانک اطلاعاتی ارسال نشود، کار آغاز دیتابیس انجام نشده و تا آن زمان به تاخیر خواهد افتاد. بنابراین اجرای برنامه به معنای ساخت همزمان بانک اطلاعاتی نخواهد بود.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۶:۴

با سلام

در صورتی که بخواهیم از یک Initializer استفاده کنم و کلاس رو از DropCreateDatabaseAlways به ارث ببرم . و در متدهای Seed مانند مثال همین جلسه دیتابیس را مقدار دهی اولیه کنم با خطای Cannot drop database "testdb2012" because it is currently in use روبرو می‌شویم و اصلاً متدهای Seed فراخوانی نمی‌شود . در صورتی که در مثال نمونه که ([^](#)) در بخش ارسال نظر گذاشته اید این مورد به درستی اجرا می‌شود . آیا به نوع پروژه بستگی دارد ؟ پروژه ای که من ایجاد کردم از نوع Console می‌باشد.

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۶:۳۳

پیغام خطای «it is currently in use» جزو پیغام‌های معروف SQL Server است. زمانیکه در SQL Server بانک اطلاعاتی مورد نظر در حال استفاده باشد، امکان drop آن نیست. اگر تنها در محیط توسعه خودتان دارید با SQL Server لوکال سیستم کار می‌کنید، این خطأ به معنای باز بودن یک کانکشن از SQL Server به management studio است که با بستن management studio مشکل حل می‌شود. اگر دیتابیس کاری است یا دیتابیس راه دور است، باید بانک اطلاعاتی را [به حالت single user](#) دربیارید و بعد می‌توانید اون را درآپ کنید.

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۲۳:۴

با سلام و تشکر بخاطر مقالات مفید EF بنده طبق مثال مقاله پیش رفتم و متادیتاهای Key و Required را اضافه کردم اما با متادیتای MaxLength به مشکل خوردم . ویژوال همچین پیغامی میده :

```
/*
The type 'System.ComponentModel.DataAnnotations.MaxLengthAttribute' exists in both
'c:\Program Files\Microsoft ADO.NET Entity Framework 4.1\Binaries\EntityFramework.dll'
and
'c:\Program Files\Reference Assemblies\Microsoft\Framework\.NETFramework\v4.5\System.ComponentModel.DataAnnotations.dll'
*/
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۲۳:۱۷

شما در حال استفاده از EF 4.1 با دات نت 4 و نیم هستید. این دو با هم سازگاری ندارند. از ۵ EF با دات نت 4 و نیم استفاده کنید تا مشکل تداخل فضاهای نامی که ذکر شده، برطرف شود.

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۷ ۰:۱

بسیار ممنون - مشکل با نصب [این پک](#) برطرف شد :

```
/*
Install-Package EntityFramework -Version 5.0.0-beta2 -Pre
*/
```

فقط :

امکان نصب EF5 بدون NuGet وجود نداره؟
اگر خیر ، پس باید برای هر پروژه یکبار یک دستور را اجرا کنیم؟
اگر بخوایم پروژه رو روی یک سیستم دیگه که EF5 نداره اجرا کنیم تکلیف چیه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۷ ۰:۱۰

- EF 5 [نسخه نهایی](#) دارد. نیازی به نسخه بتا نیست.
- بهترین روش استفاده از NuGet است چون دفعه‌ی بعد که به روز رسانی شد به شما اطلاع خواهد داد. مانند به روز رسانی افزونه‌های فایرفاکس. به علاوه سورس آن هم در [CodePlex موجود است](#).
- زمانیکه یکبار دریافت شد در پوشه packages شما قرار می‌گیرد. به این صورت در پروژه‌های دیگر هم قابل ارجاع است.
- توزیع فایل dll آن به همراه برنامه. نیازی به نصب ندارد.

MehRad نویسنده:
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۳:۵۹

با سلام

اگر برنامه ما به شکلی باشد که ماژول پذیر باشد و در DLL جداگانه همانند این مثال یک ماژول با نام Blog داشته باشیم برای اضافه کردن به Context باید چگونه عمل نماییم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۴:۳

« [خودکار کردن تعاریف DbSetها در Code first](#) »

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۴ ۱۰:۲

- با سلام (چند سوال)
- ۱- زمانی که ef کار میکردم اگه میومدیم تبیل درست میکردیم و داخل مثلاً ۳۰۰ رکورد بود اگه وسط کار این جدول تغییرات لازم داشت دوباره اسکریپت میگرفتیم تمامی رکوردها حذف و دوبار جدول ساخته میشد این مشکل در ef cf حل میشد. ایدار cf هست که میدونم نیست چطوری حل کرده. مخصوصا در ef
- ۲- من در cf ادم جدول دستی از بانک حذف کردم الان که تغییران رو میدم میخام دوباره درست کنم این خط را رو میده

.An error occurred while updating the entries. See the inner exception for details
البته قبلاش یه خطای دیگه میداد

The model backing the 'MyDbContext' context has changed since the database was created. Either manually delete/update the database, or call Database.SetInitializer with an IDatabaseInitializer instance. For example, the DropCreateDatabaseIfModelChanges strategy will automatically delete and recreate the database, and optionally seed it with new data

که با این دستور حلش کردم

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer<Context>(null);
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۴ ۱۰:۱۰

- این هم EF هست. یکی code first، یکی database first و یکی model first. ولی زیر ساخت همشون یکی هست.
- اکثر خطاهای EF به صورت inner exception است. یعنی صفحه نمایش استثناء رو باید باز کنید و کمی درخت نمایش داده شده را پیمایش کنید تا به inner exception برسید.
- ریز مسایل به روز رسانی بانک اطلاعاتی، در قسمت‌های ۴ و ۵ این سری بررسی شده. عجله نکنید. قدم به قدم ...

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۱:۱۰

سلام

من از ابزار Power tools جهت استخراج Context از دیتابیس موجود استفاده نکرم بلکه از Ado.net data model خود ویژوال استدیو اما مدلی که به من میده خیلی شلوغ و پیچیده است و قابل استفاده نیست و این در حالی است که من یک جدول ساده بدون هیچ گونه ریلیشن و یا روابط پیچیده را استفاده کرم!

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۹:۱۲

یکی از مزایای Code first همین مسایل است. چون کد رو ابزار تولید نمی‌کنه تمیزتر هست. ضمناً روش Database first که شما رفته‌ید، به ObjectContext ختم می‌شه اما روش DbContext به Code first هم می‌تونه سفارشی سازی داشته باشه مثل [اضافه شدن تعاریف Fluent API](#).

نویسنده: پویا امینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۸ ۰:۱

با سلام؛ الان که داشتم این بخش رو می‌خوندم به این قسمت رسیدم

البته در این حالت امکان تعریف ErrorMessage وجود ندارد و برای این منظور باید از همان data annotations استفاده کرد.

حال با توجه به این مطلب آیا بهتره که در MVC از Fluent API به جای annotations استفاده کنیم؟ (چون با استفاده از Fluent API نمی‌توانیم متن خطای را ایجاد کنیم)

ممnonem.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۸

عموما در یک پروژه واقعی، از ترکیبی از هر دو روش استفاده می‌شود.
در قسمت‌های بعد مواردی عنوان شده‌اند که با ویژگی‌ها قابل تنظیم نیست؛ مثلا تعیین نام سفارشی جدول واسطه چند به چند یا تنظیم روابط خود ارجاع دهنده و موارد پیشرفته دیگری.

نویسنده: پوریا یک کدنویس
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۴

بنده از NuGet نسخه EF6 را نصب کردم...
در بخشی گفتید که

```
[Column("MyTableKey")]
public int Id { set; get; }
```

اما فکر کنم در این نسخه خاصیت Column وجود نداره... معادلش وجود داره؟ یا حذف شده این خاصیت؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۴

- حذف نشده. منتقل شده به فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema.
- عموما در VS.NET اگر اشاره‌گر را در محل یک کلاس نامشخص قرار دهید، یک منوی drop down ظاهر می‌شود که امکان انتخاب فضای نام ممکن و یافت شده‌ای را برای آن میسر می‌کند.

نویسنده: vici
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶

سلام: اسم schemaName هر چیزی می‌تونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶

بحث استفاده از چند Context در یک برنامه و نظرات آن را مطالعه کنید. بررسی [معماری چند مستاجری](#) هم مفید است.

نویسنده: امیر حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱

با توجه به اینکه در یک فیلد RowVersion جهت همزمانی ایجاد نمودین، آیا این فیلد رو باید برای همه جداول در نظر گرفت؟ به همه جداول این فیلد رو اضافه کنم؟

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs", schemaName:"someUser");
```

در مورد کد بالا: آیا اگر رشته اتصال با نام user1 بود این قسمت رو به این صورت پر کنم؟

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs", schemaName:"user1");
```

چطور متوجه بشم در هاست اشتراکی از چه schema استفاده می‌کنم؟

نویسنده: وحید نصیری

- به هر قسمتی که فکر می‌کنید این مورد همزمانی ورود یا ویرایش اطلاعات امکان رخ دادن دارد، بله. بهتر است اضافه شود.
 - تا زمانیکه خطای نگرفتید، هیچ تنظیمی را تغییر ندهید.
- برای یافتن schema، با استفاده از management studio به سرور متصل شده و یک جدول ساده را درست کنید. بعد مشاهده کنید که ابتدای نام جدول، به چه صورتی شروع شده. مثلا user1.table1 است؟ یا مورد دیگری.

نویسنده: جوادنبی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۲ ۱۲:۵۱

با سلام من کد زیر را در application_Start برنامه ام گذاشته ام

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<ProductContext>());
```

اما خطای به این صورت می‌دهد.
 .Cannot drop database "testdb" because it is currently in use
 باید چه کار انجام دهم تا هر دفعه که پروژه‌ام را اجرا می‌کنم دیتابیس از نو ساخته بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۲ ۱۳:۲

- در SQL Server اگر تنها یک کانکشن باز به دیتابیس مفروضی وجود داشته باشد، امکان drop آن را نمی‌دهد. برای مثال اگر همزمان management studio هم باز است، این مورد یعنی یک کانکشن باز. آن را ببندید تا SQL Server به این نتیجه برسد که کسی از بانک اطلاعاتی درخواستی در حال استفاده نیست.
- در کل رویه ذخیره شده سیستمی به نام SP_WHO وجود دارد که مصرف کنندگان را لیست می‌کند. شماره آن‌ها را یافته و سپس توسط رویه ذخیره شده دیگری به نام Kill، حذف‌شان کنید.
- روش دیگر drop آنی یک بانک اطلاعاتی، تک کاربره کردن و سپس حذف آن است:

```
alter database [MyDatabase] set single_user with rollback immediate
drop database [MyDatabase]
```

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۰ ۱۹:۴۸

با سلام
 من تمام مراحل توضیح داده شده رو انجام دادم ولی متاسفانه دیتابیس رو نمی‌سازه که ناچار شدم برم از خود منو ado.net بسازم ولی باز مشکل اینه که تیبل‌ها رو اضافه نمی‌کنه ممنون می‌شم راهنمایی بفرمایید

```
protected void Application_Start()
{
    System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<SchoolContext>());

    AreaRegistration.RegisterAllAreas();
    FilterConfig.RegisterGlobalFilters(GlobalFilters.Filters);
    RouteConfig.RegisterRoutes(RouteTable.Routes);
    BundleConfig.RegisterBundles(BundleTable.Bundles);
}

public partial class SchoolContext : DbContext
{
    public SchoolContext(): base("name=SchoolDBContext")
    {
        // Database.SetInitializer<SchoolContext>(new CreateDatabaseIfNotExists<SchoolContext>());
    }
    public DbSet<student> Students { get; set; }
    public DbSet<Enrollment> Enrollments { get; set; }
    public DbSet<Course> Courses { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
```

```
{
}

public class Sample2DbInitializer : DropCreateDatabaseAlways<SchoolContext>
{
    protected override void Seed(SchoolContext context)
    {
        context.Courses.Add(new Course
        {
            Credits = 20,
            Title = "Vahid"
        });

        base.Seed(context);
    }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۷ ۱۳۹۳/۰۸/۱۰

«[وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه](#)»

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۲۲:۲۵ ۱۳۹۳/۰۸/۱۴

ممنون بابت متن و توضیحاتتون
نکته ای که الان در مورد هاستهای اشتراکی زدید این بود که او مدید schema را برای یک کلاس تعریف کردید
آیا این امکان هست که بتونیم schema را به تمامی کلاس‌ها ست کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۳۱ ۱۳۹۳/۰۸/۱۴

«[بازنویسی ساده‌تر پیش فرض‌های EF Code first در نگارش ۶ آن](#)»

کلاس‌های زیر را در نظر بگیرید:

```
public class Customer
{
    public virtual string Id { get; set; }
    public virtual string Name { get; set; }
    public virtual DateTime HireDate { get; set; }
}
```

و Context که کلاس فوق به آن اضافه می‌شود:

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<Customer> Customers{ set; get; }
}
```

حالا زمان ایجاد جدول، با توجه به دسترسی کاربر بانک داده، جداول ایجاد می‌شوند:

```
CREATE TABLE Customers (
    [Id] [int] NOT NULL IDENTITY,
    [Name] [nvarchar](max),
    [HireDate] datetime,
    CONSTRAINT [PK_Product] PRIMARY KEY ([Id])
)
```

ولی به محض ارسال درخواست و عدم دسترسی و نیز اقدام به ایجاد دوباره جداول در صورت نبود آن، به مشکل زیر بر می‌خوریم:

```
Invalid object name 'dbo.Customers'.
```

لشکال در شمای پیش فرض Entityframework است که در زمان درخواست بصورت پیش فرض از dbo استفاده می‌کند، برای حل مشکل در هنگام نگاشت دو راه موجود است:
 راه حل اول(مزین کردن کلاس):

```
[Table("Customers", Schema = "dbSchemaUser")]
public class Customer
{
    ...
}
```

راه حل دوم(استفاده از نگاشت کننده در context):

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
    modelBuilder.Entity<Customer>().ToTable(tableName: "Customers", schemaName: "dbSchemaUser");
    ...
}
```

که نتیجه کار بصورت عبارات sql زیر می‌باشد:

```
CREATE TABLE dbSchemaUser.Customers (
    [Id] [int] NOT NULL IDENTITY,
    [Name] [nvarchar](max),
    [HireDate] datetime,
    CONSTRAINT [PK_Product] PRIMARY KEY ([Id])
```

)

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۱ ۱۷:۱

با توجه به نوع تعریف شما برای Migration میتوانید آپدیت شمای بانک رو بصورت اتوماتیک به ef بسپارید:

```
// DAL Layer
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext> {
    public Configuration() {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;

    }
}

// Global.asax
void Application_Start(object sender, EventArgs e) {
    Database.SetInitializer(
        new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
}

// Program.cs
class Program
{
    static void Main(string[] args) {
        Database.SetInitializer(
            new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
    }
}
```

ولی برای درخواست شما از سمت بانک به مدل باید فعلاً بطور دستی این کار رو انجام بدید

بررسی تعاریف نگاشت‌ها به کمک متادیتا در EF Code first

در قسمت قبل موروری سطحی داشتیم بر امکانات مهیای جهت تعاریف نگاشت‌ها در EF Code first. در این قسمت، حالت استفاده از متادیتا یا همان data annotations را با جزئیات بیشتری بررسی خواهیم کرد. برای این منظور پروژه کنسول جدیدی را آغاز نمائید. همچنین به کمک NuGet، ارجاعات لازم را به اسمبلی EF، اضافه کنید. در ادامه مدل‌های زیر را به پروژه اضافه نمائید؛ یک شخص که تعدادی پروژه منتب می‌تواند داشته باشد:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample02.Models
{
    public class User
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Name { set; get; }
        public string LastName { set; get; }
        public string Email { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public byte[] Photo { set; get; }
        public IList<Project> Projects { set; get; }
    }
}
```

```
using System;
namespace EF_Sample02.Models
{
    public class Project
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public virtual User User { set; get; }
    }
}
```

به خاصیت public virtual User User در کلاس Project اصطلاحاً navigation property نام دارد. دو کلاس زیر را نیز جهت تعریف کلاس Context که بیانگر کلاس‌های شرکت کننده در تشکیل بانک اطلاعاتی هستند و همچنین کلاس آغاز کننده بانک اطلاعاتی سفارشی را به همراه تعدادی رکورد پیش فرض مشخص می‌کنند، به پروژه اضافه نمائید.

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample02.Models;

namespace EF_Sample02
{
    public class Sample2Context : DbContext
    {
```

EF Code First #3

```
public DbSet<User> Users { set; get; }
public DbSet<Project> Projects { set; get; }
}

public class Sample2DbInitializer : DropCreateDatabaseAlways<Sample2Context>
{
    protected override void Seed(Sample2Context context)
    {
        context.Users.Add(new User
        {
            AddDate = DateTime.Now,
            Name = "Vahid",
            LastName = "N.",
            Email = "name@site.com",
            Description = "-",
            Projects = new List<Project>
            {
                new Project
                {
                    Title = "Project 1",
                    AddDate = DateTime.Now.AddDays(-10),
                    Description = "..."
                }
            }
        });
        base.Seed(context);
    }
}
```

به علاوه در فایل کانفیگ برنامه، تنظیمات رشته اتصالی را نیز اضافه نمایید:

```
<connectionStrings>
<add
    name="Sample2Context"
    connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
    providerName="System.Data.SqlClient"
/>
</connectionStrings>
```

همانطور که ملاحظه می کنید، در اینجا name به نام کلاس مشتق شده از DbContext اشاره می کند (یکی از قراردادهای توکار EF است Code first).

یک نکته:

مرسوم است کلاس های مدل را در یک class library جداگانه اضافه کنند به نام DomainClasses و کلاس های مرتبط با DbContext را در پروژه class library دیگری به نام DataLayer. هیچ کدام از این پروژه ها نیازی به فایل کانفیگ و تنظیمات رشته اتصالی ندارند؛ زیرا اطلاعات لازم را از فایل کانفیگ پروژه اصلی که این دو پروژه class library را به خود الحاق کرده، دریافت می کنند. دو پروژه class library اضافه شده تنها باید ارجاعاتی را به اسمبلی های EF و data annotations داشته باشند.

در ادامه به کمک متده Database.SetInitializer که در قسمت دوم به بررسی آن پرداختیم و با استفاده از کلاس سفارشی Sample2DbInitializer فوق، نسبت به ایجاد یک بانک اطلاعاتی خالی تشکیل شده بر اساس تعاریف کلاس های دومین پروژه، اقدام خواهیم کرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
namespace EF_Sample02
{
    class Program
```

```

    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new Sample2DbInitializer());
            using (var db = new Sample2Context())
            {
                var project1 = db.Projects.Find(1);
                Console.WriteLine(project1.Title);
            }
        }
    }
}

```

تا زمانیکه وله‌ای از Sample2Context ساخته نشود و همچنین یک کوئری نیز به بانک اطلاعاتی ارسال نگردد، در عمل فراخوانی نخواهد شد. Sample2DbInitializer ساختار بانک اطلاعاتی پیش فرض تشکیل شده نیز مطابق اسکریپت زیر است:

```

CREATE TABLE [dbo].[Users](
[Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[AddDate] [datetime] NOT NULL,
[Name] [nvarchar](max) NULL,
[LastName] [nvarchar](max) NULL,
[Email] [nvarchar](max) NULL,
[Description] [nvarchar](max) NULL,
[Photo] [varbinary](max) NULL,
CONSTRAINT [PK_Users] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF,
IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

```

```

CREATE TABLE [dbo].[Projects](
[Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[AddDate] [datetime] NOT NULL,
[Title] [nvarchar](max) NULL,
[Description] [nvarchar](max) NULL,
[User_Id] [int] NULL,
CONSTRAINT [PK_Projects] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF,
IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

GO

ALTER TABLE [dbo].[Projects] WITH CHECK ADD CONSTRAINT [FK_Projects_Users_User_Id] FOREIGN
KEY([User_Id])
REFERENCES [dbo].[Users] ([Id])
GO

ALTER TABLE [dbo].[Projects] CHECK CONSTRAINT [FK_Projects_Users_User_Id]
GO

```

توضیحاتی در مورد ساختار فوق، جهت یادآوری مباحث دو قسمت قبل:

- خواصی با نام Id تبدیل به primary key و identity field شده‌اند.
- نام جداول، همان نام خواص تعریف شده در کلاس Context است.
- تمام رشته‌ها به max nvarchar از نوع نگاشت شده‌اند و null پذیر می‌باشند.
- خاصیت تصویر که با آرایه‌ای از بایت‌ها تعریف شده به varbinary از نوع max نگاشت شده است.
- بر اساس ارتباط بین کلاس‌ها فیلد User_Id در جدول Projects اضافه شده است که توسط قیدی به نام FK_Projects_Users_User_Id، جهت تعریف کلید خارجی عمل می‌کند. این نام گذاری پیش فرض هم بر اساس نام خواص در دو

کلاس انجام می‌شود.
 - schema پیش فرض بکارگرفته شده، dbo است.
 - null پذیری پیش فرض فیلدها بر اساس اصول زبان مورد استفاده تعیین شده است. برای مثال در سی شارپ، نوع int نال پذیر نیست یا نوع DateTime نیز به همین ترتیب یک value type است. بنابراین در اینجا این دو نوع به صورت not null تعریف شده‌اند (صرف‌نظر از اینکه در SQL Server هر دو نوع یاد شده، null پذیر هم می‌توانند باشند). بدیهی است امکان تعریف nullable types نیز وجود دارد.

مروری بر انواع متادیتای قابل استفاده در EF Code first

Key (1)

همانطور که ملاحظه کردید اگر نام خاصیتی Id یا ClassName+Id باشد، به صورت خودکار به عنوان primary key جدول، مورد استفاده قرار خواهد گرفت. این یک قرارداد توکار است.
 اگر یک چنین خاصیتی با نام‌های ذکر شده در کلاس وجود نداشته باشد، می‌توان با مزین سازی خاصیتی مفروض با ویژگی Key که در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارد، آنرا به عنوان Primary key معرفی نمود. برای مثال:

```
public class Project
{
    [Key]
    public int ThisIsMyPrimaryKey { set; get; }
```

و ضمناً باید دقت داشت که حین کار با ORMs فرقی نمی‌کند EF باشد یا سایر فریم ورک‌های دیگر، داشتن یک key جهت عملکرد صحیح فریم ورک، ضروری است. بر اساس یک Key است که Entity معنا پیدا می‌کند.

Required (2)

ویژگی Required که در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations تعریف شده است، سبب خواهد شد یک خاصیت به صورت not null در بانک اطلاعاتی تعریف شود. همچنین در مباحث اعتبارسنجی برنامه، پیش از ارسال اطلاعات به سرور نیز نقش خواهد داشت. در صورت نال بودن خاصیتی که با ویژگی Required مزین شده است، یک استثنای اعتبارسنجی پیش از ذخیره سازی اطلاعات در بانک اطلاعاتی صادر می‌گردد. این ویژگی علاوه بر ASP.NET MVC در EF Code first نیز به نحو یکسانی تاثیرگذار است.

MinLength و MaxLength (3)

این دو ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارند (اما در اسمنبلی EntityFramework.dll تعريف شده‌اند و جزو اسمنبلی پایه System.ComponentModel.DataAnnotations.dll نیستند). در ذیل نمونه‌ای از تعریف این‌ها را مشاهده می‌کنید. همچنین باید در نظر داشت که روش دیگر تعریف متادیتا، ترکیب آن‌ها در یک سطر نیز می‌باشد. یعنی الزامی ندارد در هر سطر یک متادیتا را تعریف کرد:

```
[MaxLength(50, ErrorMessage = "حداکثر 50 حرف"), MinLength(4, ErrorMessage = "حداقل 4 حرف")]
public string Title { set; get; }
```

ویژگی MaxLength بر روی طول فیلد تعریف شده در بانک اطلاعاتی تاثیر دارد. برای مثال در اینجا فیلد Title از نوع nvarchar با طول 30 تعریف خواهد شد.
 ویژگی MinLength در بانک اطلاعاتی معنایی ندارد.
 هر دوی این ویژگی‌ها در پروسه اعتبارسنجی اطلاعات مدل دریافتی تاثیر دارند. برای مثال در اینجا اگر طول عنوان کمتر از 4 حرف باشد، یک استثنای اعتبارسنجی صادر خواهد شد.

ویژگی دیگری نیز به نام `StringLength` وجود دارد که جهت تعیین حد اکثر طول رشته‌ها به کار می‌رود. این ویژگی سازگاری بیشتر با `Client side validation` در ASP.NET MVC دارد از این جهت که آنرا نیز فعال می‌کند.

Column و Table (4)

این دو ویژگی نیز در فضای نام `System.ComponentModel.DataAnnotations` قرار دارند، اما در اسمبلی `EntityFramework.dll` تعریف شده‌اند. بنابراین اگر تعاریف مدل‌های شما در پروژه `Class library` جدآگانه‌ای قرار دارند، نیاز خواهد بود تا ارجاعی را به اسمبلی `EntityFramework.dll` نیز داشته باشند.

اگر از نام پیش فرض جداول تشکیل شده خرسند نیستید، ویژگی `Table` را بر روی یک کلاس قرار داده و نام دیگری را تعریف کنید. همچنین اگر `Schema` کاربری رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی شما `dbo` نیست، باید آنرا در اینجا صریحاً ذکر کنید تا کوئری‌های تشکیل شده به درستی بر روی بانک اطلاعاتی اجرا گردند:

```
[Table("tblProject", Schema="guest")]
public class Project
```

توسط ویژگی `Column` سه خاصیت یک فیلد بانک اطلاعاتی را می‌توان تعیین کرد:

```
[Column("DateStarted", Order = 4, TypeName = "date")]
public DateTime AddDate { set; get; }
```

به صورت پیش فرض، خاصیت فوق با همین نام `AddDate` در بانک اطلاعاتی ظاهر می‌گردد. اگر برای مثال قرار است از یک بانک اطلاعاتی قدیمی استفاده شود یا قرار نیست از شیوه نامگذاری خواص در سی شارپ در یک بانک اطلاعاتی پیروی شود، توسط ویژگی `Column` می‌توان این تعاریف را سفارشی نمود.

توسط پارامتر `Order` آن که از صفر شروع می‌شود، ترتیب قرارگیری فیلدها در حین تشکیل یک جدول مشخص می‌گردد. اگر نیاز است نوع فیلد تشکیل شده را نیز سفارشی سازی نماید، می‌توان از پارامتر `TypeName` استفاده کرد. برای مثال در اینجا علاقمندیم از نوع `date` SQL Server 2008 مهیا در استفاده کنیم و نه از نوع `datetime` پیش فرض آن.

:Order در مورد نکته‌ای

`Order` پیش فرض تمام خواصی که قرار است به بانک اطلاعاتی نگاشت شوند، به `int.MaxValue` تنظیم شده‌اند. به این معنا که تنظیم فوق با `Order=4` سبب خواهد شد تا این فیلد، پیش از تمام فیلدهای دیگر قرار گیرد. بنابراین نیاز است `Order` اولین خاصیت تعیین شده را به صفر تنظیم نمود. (البته اگر واقعاً نیاز به تنظیم دستی `Order` داشتید)

نکاتی در مورد تنظیمات ارث بری در حالت استفاده از متادیتا:

حداقل سه حالت ارث بری را در EF code first می‌توان تعریف و مدیریت کرد:

الف) Table per Hierarchy - TPH

حالت پیش فرض است. نیازی به هیچگونه تنظیمی ندارد. معنای آن این است که «لطفاً تمام اطلاعات کلاس‌هایی را که از هم ارث بری کرده‌اند در یک جدول بانک اطلاعاتی قرار بده». فرض کنید یک کلاس پایه شخص را دارید که کلاس‌های بازیکن و مربی از آن ارث بری می‌کنند. زمانیکه کلاس پایه شخص توسط `DbContext` در کلاس `DbSet` مشتق شده از `DbContext` در معرض استفاده EF قرار می‌گیرد، بدون نیاز به هیچ تنظیمی، تمام این سه کلاس، تبدیل به یک جدول شخص در بانک اطلاعاتی خواهند شد. یعنی یک `table` به ازای سلسله مراتبی (Hierarchy) که تعیین شده.

ب) Table per Type - TPT

به این معنا است که به ازای هر نوع، باید یک جدول تشکیل شود. به عبارتی در مثال قبل، یک جدول برای شخص، یک جدول برای مربی و یک جدول برای بازیکن تشکیل خواهد شد. دو جدول مربی و بازیکن با یک کلید خارجی به جدول شخص مرتبط می‌شوند.

تنها تنظیمی که در اینجا نیاز است، قرار دادن ویژگی `Table` بر روی نام کلاس‌های بازیکن و مربی است. به این ترتیب حالت پیش فرض الف (TPH) اعمال نخواهد شد.

ج) Table per Concrete Type - TPC

در این حالت فقط دو جدول برای بازیکن و مربی تشکیل می‌شوند و جدولی برای شخص تشکیل نخواهد شد. خواص کلاس شخص، در هر دو جدول مربی و بازیکن به صورت جداگانه‌ای تکرار خواهد شد. تنظیم این مورد نیاز به استفاده از Fluent API دارد.

توضیحات بیشتر این موارد به همراه مثال، موقول خواهد شد به مباحث استفاده از Fluent API که برای تعریف تنظیمات پیشرفتی نگاشت‌ها طراحی شده است. استفاده از متادیتا تنها قسمت کوچکی از توانایی‌های Fluent API را شامل می‌شود.

Timestamp و ConcurrencyCheck (5)

هر دوی این ویژگی‌ها در فضای نام `System.ComponentModel.DataAnnotations` و اسمبلی به همین نام تعریف شده‌اند. در EF Code first دو راه برای مدیریت مسایل همزمانی وجود دارد:

```
[ConcurrencyCheck]
public string Name { set; get; }

[Timestamp]
public byte[] RowVersion { set; get; }
```

زمانیکه از ویژگی `ConcurrencyCheck` استفاده می‌شود، تغییر خاصی در سمت بانک اطلاعاتی صورت نخواهد گرفت، اما در برنامه، کوئری‌های `update` و `delete` ای که توسط EF صادر می‌شوند، اینبار اندکی متفاوت خواهند بود. برای مثال برنامه جاری را به نحو زیر تغییر دهید:

```
using System;
using System.Data.Entity;

namespace EF_Sample02
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new Sample2DbInitializer());
            using (var db = new Sample2Context())
            {
                //update
                var user = db.Users.Find(1);
                user.Name = "User name 1";
                db.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

متد `Find` بر اساس `primary key` عمل می‌کند. به این ترتیب، اول رکورد یافت شده و سپس نام آن تغییر کرده و در ادامه، اطلاعات ذخیره خواهند شد.

اکنون اگر توسط SQL Server Profiler `update` کوئری حاصل را بررسی کنیم، به نحو زیر خواهد بود:

```
exec sp_executesql N'update [dbo].[Users]
set [Name] = @0
where (([Id] = @1) and ([Name] = @2))
',N'@0 nvarchar(max) ,@1 int,@2 nvarchar(max) ',@0=N'User name 1',@1=1,@2=N'Vahid'
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، برای به روز رسانی فقط key primary جهت یافتن رکورد استفاده نکرده، بلکه فیلد Name را نیز دخالت داده است. از این جهت که مطمئن شود در این بین، رکوردی که در حال به روز رسانی آن هستیم، توسط کاربر دیگری در شبکه تغییر نکرده باشد و اگر در این بین تغییری رخ داده باشد، یک استثناء صادر خواهد شد.

همین رفتار در مورد delete نیز وجود دارد:

```
//delete
var user = db.Users.Find(1);
db.Users.Remove(user);
db.SaveChanges();
```

که خروجی آن به صورت زیر است:

```
exec sp_executesql N'delete [dbo].[Users]
where (([Id] = @0) and ([Name] = @1))',N'@0 int,@1 nvarchar(max) ',@0=1,@1=N'Vahid'
```

در اینجا نیز به علت مزین بودن خاصیت ConcurrencyCheck به ویژگی CConcurrencyCheck که یافت شده باید حذف شود و نه نمونه تغییر یافته آن توسط کاربری دیگر در شبکه. البته در این مثال شاید این پروسه تنها چند میلی ثانیه به نظر برسد. اما در برنامه‌ای با رابط کاربری، شخصی ممکن است اطلاعات یک رکورد را در یک صفحه دریافت کرده و 5 دقیقه بعد بر روی دکمه save کلیک کند. در این بین ممکن است شخص دیگری در شبکه همین رکورد را تغییر داده باشد. بنابراین اطلاعاتی را که شخص مشاهده می‌کند، قادر اعتبار شده‌اند.

ConcurrencyCheck را بر روی هر فیلدی می‌توان بكاربرید، اما ویژگی Timestamp کاربرد مشخص و محدودی دارد. باید به خاصیت byte array اعمال شود (که نمونه‌ای از آن را در بالا در خاصیت RowVersion public byte[] RowVersion مشاهده نمودید). علاوه بر آن، این ویژگی بر روی بانک اطلاعاتی نیز تاثیر دارد (نوع فیلد را در SQL Server تبدیل به timestamp می‌کند و نه از نوع varbinary مانند فیلد تصویر). SQL Server با این نوع فیلد به خوبی آشنا است و قابلیت مقدار دهی خودکار آن را دارد. بنابراین نیازی نیست در حین تشکیل اشیاء در برنامه، قید شود.

پس از آن، این فیلد مقدار دهی شده به صورت خودکار توسط بانک اطلاعاتی، در تمام updateها و deleteهای EF Code first حضور خواهد داشت:

```
exec sp_executesql N'delete [dbo].[Users]
where ((([Id] = @0) and ([Name] = @1)) and ([RowVersion] = @2))',N'@0 int,@1 nvarchar(max) ,
@2 binary(8)',@0=1,@1=N'Vahid',@2=0x0000000000000007D1
```

از این جهت که اطمینان حاصل شود، واقعاً مشغول به روز رسانی یا حذف رکوردی هستیم که در ابتدای عملیات از بانک اطلاعاتی دریافت کردہ‌ایم. اگر در این بین RowVersion تغییر کرده باشد، یعنی کاربر دیگری در شبکه این رکورد را تغییر داده و ما در حال حاضر مشغول به کار با رکوردی غیرمعتبر هستیم. بنابراین استفاده از best practices طراحی برنامه‌های چند کاربره ASP.NET در نظر داشت.

DatabaseGenerated و NotMapped (6)

این دو ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارند، اما در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده‌اند.

به کمک ویژگی DatabaseGenerated، مشخص خواهیم کرد که این فیلد قرار است توسط بانک اطلاعاتی تولید شود. برای مثال خواصی از نوع public int Id به صورت خودکار به فیلدهایی از نوع identity که توسط بانک اطلاعاتی تولید می‌شوند، نگاشت خواهند شد و نیازی نیست تا به صورت صریح از ویژگی DatabaseGenerated جهت مزین سازی آن‌ها کمک گرفت. البته اگر

علاوه بر این، می‌توانید از گزینه `DatabaseGeneratedOption.None` استفاده نمایید:

```
[DatabaseGenerated(DatabaseGeneratedOption.None)]
public int Id { set; get; }
```

در اینجا یک `enum` است که به نحو زیر تعریف شده است:

```
public enum DatabaseGeneratedOption
{
    None = 0,
    Identity = 1,
    Computed = 2
}
```

تا اینجا حالت‌های `None` و `Identity` آن، بحث شدند.

در SQL Server امکان تعریف فیلدهای محاسباتی و `Computed` با T-SQL نویسی نیز وجود دارد. این نوع فیلدها در هر بار `insert` یا `update` یک رکورد، به صورت خودکار توسط بانک اطلاعاتی مقدار دهی می‌شوند. بنابراین اگر قرار است خاصیتی به این نوع فیلدها در SQL Server نگاشت شود، می‌توان از گزینه `DatabaseGeneratedOption.Computed` استفاده کرد.

یا اگر برای فیلدی در بانک اطلاعاتی `default value` تعریف کرده‌اید، مثلاً برای فیلد `date` متدهای `getdate` و `setdate` SQL Server را به عنوان پیش‌فرض در نظر گرفته‌اید و قرار هم نیست توسط برنامه مقدار دهی شود، باز هم می‌توان آن را از نوع `DatabaseGeneratedOption.Computed` تعریف کرد.

البته باید در نظر داشت که اگر خاصیت `DateTime` تعریف شده در اینجا به همین نحو بکاربرده شود، اگر مقداری برای آن در حین تعریف یک وله جدید از کلاس `User` در کدهای برنامه در نظر گرفته نشود، یک مقدار پیش‌فرض حداقل به آن انتساب داده خواهد شد (چون `value type` است). بنابراین نیاز است این خاصیت را از نوع `nullable DateTime` تعریف کرد (`public DateTime? AddDate`).

همچنین اگر یک خاصیت محاسباتی در کلاسی به صورت `ReadOnly` تعریف شده است (توسط کدهای مثلاً سی‌شارپ یا وی‌بی):

```
[NotMapped]
public string FullName
{
    get { return Name + " " + LastName; }
}
```

بدیهی است نیازی نیست تا آنرا به یک فیلد بانک اطلاعاتی نگاشت کرد. این نوع خواص را با ویژگی `NotMapped` می‌توان مزین کرد.

همچنین باید دقت داشت در این حالت، از این نوع خواص دیگر نمی‌توان در کوئری‌های EF استفاده کرد. چون نهایتاً این کوئری‌ها قرار هستند به عبارات SQL ترجمه شوند و چنین فیلدی در جدول بانک اطلاعاتی وجود ندارد. البته بدیهی است امکان تهیه کوئری LINQ to Objects (کوئری از اطلاعات درون حافظه) همیشه مهیا است و اهمیتی ندارد که این خاصیت درون بانک اطلاعاتی معادلی دارد یا خیر.

ComplexType (7)

ComplexType یا Component mapping مربوط به حالتی است که شما یک سری خواص را در یک کلاس تعریف می‌کنید، اما قصد ندارید این‌ها واقعاً تبدیل به یک جدول مجزا (به همراه کلید خارجی) در بانک اطلاعاتی شوند. می‌خواهید این خواص دقیقاً در همان جدول اصلی کنار مابقی خواص قرار گیرند؛ اما در طرف کدهای ما به شکل یک کلاس مجزا تعریف و مدیریت شوند. یک مثال:

کلاس زیر را به همراه ویژگی ComplexType به برنامه مطلب جاری اضافه نمائید:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
namespace EF_Sample02.Models
{
    [ComplexType]
    public class InterestComponent
    {
        [MaxLength(450, ErrorMessage = "حداکثر 450 حرف")]
        public string Interest1 { get; set; }

        [MaxLength(450, ErrorMessage = "حداکثر 450 حرف")]
        public string Interest2 { get; set; }
    }
}
```

سپس خاصیت زیر را نیز به کلاس User اضافه کنید:

```
public InterestComponent Interests { set; get; }
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید کلاس InterestComponent فاقد Id است؛ بنابراین هدف از آن تعریف یک Entity نیست و قرار هم نیست در کلاس مشتق شده از DbContext تعریف شود. از آن صرفاً جهت نظم بخشیدن به یک سری خاصیت مرتبط و همانواده استفاده شده است (مثلآ آدرس یک، آدرس 2، تا آدرس 10 یک شخص، یا تلفن یک تلفن 2 یا موبایل 10 یک شخص).
اکنون اگر پروژه را اجرا نماییم، ساختار جدول کاربر به نحو زیر تغییر خواهد کرد:

```
CREATE TABLE [dbo].[Users](
    ...
    [Interests_Interest1] [nvarchar](450) NULL,
    [Interests_Interest2] [nvarchar](450) NULL,
    ...
)
```

در اینجا خواص کلاس InterestComponent کلاس User تعریف شده‌اند و نه در یک جدول مجزا. تنها در سمت کدهای ما است که مدیریت آن‌ها منطقی‌تر شده‌اند.

یک نکته:

یکی از الگوهایی که حین تشکیل مدل‌های برنامه عموماً مورد استفاده قرار می‌گیرد، null object pattern نام دارد. برای مثال:

```
namespace EF_Sample02.Models
{
    public class User
    {
        public InterestComponent Interests { set; get; }
        public User()
        {
            Interests = new InterestComponent();
        }
    }
}
```

در اینجا در سازنده کلاس User، به خاصیت Interests و هلهای از کلاس InterestComponent نسبت داده شده است. به این

ترتیب دیگر در کدهای برنامه مدام نیازی نخواهد بود تا بررسی شود که آیا Interests نال است یا خیر. همچنین استفاده از این الگو حین کار با یک ComplexType ضروری است؛ زیرا EF امکان ثبت رکورد جاری را در صورت نال بودن خاصیت Interests (صرفنظر از اینکه خواص آن مقدار دهی شده‌اند یا خیر) نخواهد داد.

ForeignKey (8)

این ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations تعريف EntityFramework.dll قرار دارد، اما در اسمبلی EntityFramework.dll شده است.

اگر از قراردادهای پیش فرض نامگذاری کلیدهای خارجی در EF Code first خرسند نیستید، می‌توانید توسط ویژگی ForeignKey نامگذاری مورد نظر خود را اعمال نمایید. باید دقت داشت که ویژگی ForeignKey را باید به یک Reference property همچنین در این حالت، کلید خارجی را با یک value type نیز می‌توان نمایش داد:

```
[ForeignKey("FK_User_Id")]
public virtual User User { set; get; }
public int FK_User_Id { set; get; }
```

در اینجا فیلد اضافی دوم FK_User_Id به جدول Project اضافه نخواهد شد (چون توسط ویژگی ForeignKey تعریف شده است و فقط یکبار تعريف می‌شود). اما در این حالت نیز وجود Reference property ضروری است.

InverseProperty (9)

این ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations تعريف EntityFramework.dll شده است.

از ویژگی InverseProperty برای تعريف روابط دو طرفه استفاده می‌شود. برای مثال دو کلاس زیر را درنظر بگیرید:

```
public class Book
{
    public int ID {get; set;}
    public string Title {get; set;}
    [InverseProperty("Books")]
    public Author Author {get; set;}
}

public class Author
{
    public int ID {get; set;}
    public string Name {get; set;}
    [InverseProperty("Author")]
    public virtual ICollection<Book> Books {get; set;}
}
```

این دو کلاس همانند کلاس‌های User و Project فوق هستند. ذکر ویژگی InverseProperty برای مشخص سازی ارتباطات بین این دو غیرضروری است و قراردادهای توکار EF Code first یک چنین مواردی را به خوبی مدیریت می‌کنند. اما اکنون مثال زیر را درنظر بگیرید:

```
public class Book
{
    public int ID {get; set;}
    public string Title {get; set;}
    public Author FirstAuthor {get; set;}
    public Author SecondAuthor {get; set;}
}

public class Author
{
```

EF Code First #3

```
public int ID {get; set;}
public string Name {get; set;}

public virtual ICollection<Book> BooksAsFirstAuthor {get; set;}
public virtual ICollection<Book> BooksAsSecondAuthor {get; set;}
}
```

این مثال ویژه‌ای است از کتابخانه‌ای که کتاب‌های آن، تنها توسط دو نویسنده نوشته شده‌اند. اگر برنامه را بر اساس این دو کلاس اجرا کنیم، EF Code first قادر نخواهد بود تشخیص دهد، روابط کدام به کدام هستند و در جدول Books چهار کلید خارجی را ایجاد می‌کند. برای مدیریت این مساله و تعین ابتدا و انتهای روابط می‌توان از ویژگی InverseProperty کمک گرفت:

```
public class Book
{
    public int ID {get; set;}
    public string Title {get; set;}

    [InverseProperty("BooksAsFirstAuthor")]
    public Author FirstAuthor {get; set;}
    [InverseProperty("BooksAsSecondAuthor")]
    public Author SecondAuthor {get; set;}
}

public class Author
{
    public int ID {get; set;}
    public string Name {get; set;}

    [InverseProperty("FirstAuthor")]
    public virtual ICollection<Book> BooksAsFirstAuthor {get; set;}
    [InverseProperty("SecondAuthor")]
    public virtual ICollection<Book> BooksAsSecondAuthor {get; set;}
}
```

اینبار اگر برنامه را اجرا کنیم، بین این دو جدول تنها دو رابطه تشکیل خواهد شد و نه چهار رابطه؛ چون EF اکنون می‌داند که ابتدا و انتهای روابط کجا است. همچنین ذکر ویژگی InverseProperty در یک سر رابطه کافیت می‌کند و نیازی به ذکر آن در طرف دوم نیست.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۹:۰۸:۳۲

سلام . آقای نصیری بابت زحمات متشکر خیلی خیلی.
یه سوال. برای سیلورلایت و استفاده از قابلیت های بایندهینگ، اون ، مدلها باید `IPropertyChanged` رو پیاده سازی کنن ولی در `Code First` پیاده سازی نشده ، آیا در ادامه شرح میدید یا باید خودمون دستی اونو پیاده سازی کنیم؟
یاحق.

نویسنده: Ali
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۹:۳۲:۱۷

خیلی عالی. امیدوارم به زودی شاهد کتاب ام.وی.سی و ای.اف شما باشیم. (کتاب چاپ شده! البته)

نویسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۲:۲۷:۳۷

خیلی ممنون

واقعا عالی بود هرچند از اول بصورت کامل نخوندم ولی این سری آموزش هاتون واقعا کیفیتش عالیه، برای من هم که مبتدی هستم خیلی خوب و قدم به قدم توضیح دادید. خیلی ممنون

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۲:۴۶:۱۱

سلام
به یاد دارم قبلا NH را به عنوان قویترین ORM موجود آموزش می دادید.
با توجه به ویژگی های ۵ قبول دارید در حال حاضر EF قویترین ORM موجود در دنیای Developing است؟
آیا نقطه ضعف یا کمبودی شما در آن مشاهده می کنید؟

نویسنده: AhmadAlliShafiee
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۳:۵۰:۳۶

با سلام
۲ تا سوال داشتم: اول این که دوستدارم از EF Code First توی نرم افزارهای ویندوزی استفاده کنم ولی راه حلی برای پیدا نکردم NuGet فقط توی Visual Web Developer (کار میکنه)
دوم این که امکانش وجود داره که مجموعه آموزش های MVC تون را به صورت یک فایل PDF در سایت قرار بدید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۰۰:۰۷:۲۹

- بله. تعاریف کلاس رو که دارید. اینها رو هم باید دستی اضافه کنید.
- در قسمت اول اشاره کردم به db.Blogs.Local . این خاصیت Local از نوع ObservableCollection است که در برنامه های WPF و Silverlight می تونه جذاب باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۰۰:۱۳:۰۶

- NuGet فقط یک ابزار دریافت و افزودن خودکار اسمبلی ها به بروزه است. کاری به برنامه وب یا ویندوز ندارد. حتی نیازی به

ویژوال استودیو هم ندارد. از طریق خط فرمان هم قابل اجرا است: [\(۸\)](#)
- فایل CHM سایت در دسترس هست. بالای سایت قسمت گزیده‌ها. خلاصه و بلاگ.

نویسنده: m_dabirsiaghi
تاریخ: ۱۰:۵۶ ۱۳۹۱/۰۴/۲۳

آقای نصیری سپاسگزار از بابت مطالب

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۹:۴۳ ۱۳۹۱/۰۵/۱۷

ممکنه این سوال مستقیما به اینجا مربوط نشه، اما به هر حال اینجا هم خودشو نشون میده. چرا امکان دسترسی به نام **property** ها به صورت **strongly type** وجود نداره؟ آیا تو پیاده سازی مشکلی داره؟
مثلا در مثال **inverse property**, باید اسم فیلد معادل به صورت رشته ای ذکر بشه. حالا اگه این اسم تغییر کرد چطور باید ردیابی بشه.

این مساله به فرض تو بایندینگ ها، مثلا برای **dropdownlist**، هم یه مقدار آدم رو نگران میکنه و یکی از ویژگی‌های مثبت استفاده از **Linq** رو که وجود **intelisence** و بررسی در زمان کامپایل هست نقض میکنه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۵۶ ۱۳۹۱/۰۵/۱۷

در قسمت جاری زمانی که با **attributes** کار می‌کنید، محدود هستید به امکانات زبان مورد استفاده. در تعریف و مقدار دهی ویژگی‌ها امکان استفاده از **lambda expressions** وجود ندارد و مقادیر تعریف شده در آن باید در زمان کامپایل ثابت باشند.

+
قسمت‌های بعدی رو که مطالعه کنید به روش دوم تعریف‌های نگاشت‌ها به نام **Fluent API** خواهد رسید. در آنجا همه چیز **strongly typed** است.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۹:۳۵ ۱۳۹۱/۰۶/۲۸

اگر بخواهیم فیلدهای به اسم **Id** کلید جدول باشد ولی **Identity** نباشد چکار باید کرد؟
من میخوام یک سری دیتا رو از یک تبیل دیتابیس قدیمی، منتقل کنم به دیتابیس جدیدم ولی اگر **Identity** باشه نمیشه دیتا رو **Paste** کرد توی تبیل دیتابیس جدید.
دیتابیس من **SQL CE 4.0** هستش. ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۴۵ ۱۳۹۱/۰۶/۲۸

- در متن فوق قسمت ششم توضیح داده شده: «اگر علاقمند نیستید که **primary key** شما از نوع **identity** باشد، می‌توانید از گزینه **DatabaseGeneratedOption.None** استفاده نمائید»
- ضمناً این روش کار نیست برای انتقال اطلاعات. اگر از **sql server 2008** استفاده می‌کنید، امکان [تهیه خروجی به صورت اسکریپت](#) را دارد. یکی از نکاتی که در این اسکریپت لحاظ می‌شود، دو دستور **IDENTITY_INSERT** زیر است که با **SQL CE** هم کار می‌کند:

```
SET IDENTITY_INSERT [table1] ON;
GO
INSERT INTO [table1] ([Id],...) VALUES (1,...);
GO
SET IDENTITY_INSERT [table1] OFF;
GO
```

برای اجرای اسکریپت نهایی می‌توانید از [sql ce toolbox](#) استفاده کنید.

نویسنده: kia

تاریخ: ۱۶:۴۷ ۱۳۹۱/۰۷/۰۷

در مورد مسئله همزمانی بهترین راهکار چیست از نظر شما؟ (منظور در همین EF هست) استفاده از `ConcurrencyCheck` یا `Timestamp` و به چه صورتی؟ (فرقشون رو از لحاظ فنی می‌دونم، اینکه کدوم رو در کجا و چه مسائلی باید استفاده کرد رو می‌خوام بدونم)

مثلا استفاده از `ConcurrencyCheck` (LastModifiedTime) در جداول مهم که امکان تداخل همزمانی در شبکه را دارند، و مزین کردن این فیلد با `[ConcurrencyCheck]` یا ستونهای جدول رو همگی مزین کنیم به `[ConcurrencyCheck]` یا یک فیلد از جنس `timestamp` تعریف کنیم؟ یا جور دیگه ای حل کنیم این قضیه رو در جاهای مختلف؟

ممnon

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۷:۱۰ ۱۳۹۱/۰۷/۰۷

بهترین راه حل استفاده از `Timestamp` بر روی خاصیتی مانند `RowVersion` است که در متون با مثال و خروجی SQL متناظر توضیح داده شد. مقداری که در این فیلد به صورت خودکار مدیریت شونده، ذخیره می‌شود تاریخ یا زمان نیست. یک عدد ترتیبی است که با هر با آپدیت رکورد، افزایش می‌یابد. بنابراین به صورت خودکار بر روی تمام فیلدها اعمال می‌شود و زحمت تعریف و مدیریت آن از `ConcurrencyCheck` کمتر و نهایتا سریعتر است. [یک مثال کامل](#) در مورد نحوه استفاده از آن.

نویسنده: علی

تاریخ: ۹:۴۷ ۱۳۹۲/۰۱/۰۷

با سلام

شما اشاره کردید

"مرسوم است کلاس‌های مدل را در یک `class library` جدایگانه اضافه کنند به نام `DomainClasses` و کلاس‌های مرتبط با "DataLayer" را در پروژه `class library` دیگری به نام `DbContext` اگر امکان دارد یک توضیح مختصری راجب پیاده سازی معماری 3 لایه برای همین مثال (`BlogPost`) بدید مثلا برای افزودن یک پست باید یک متد به کلاس `Post` اضافه کنم یا مکان آن در جایی دیگر است؟ منطق سیستم را کجا قرار بدم؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۹:۵۰ ۱۳۹۲/۰۱/۰۷

در قسمت 12 این سری توضیح داده شده به تفصیل.

نویسنده: بهروز

تاریخ: ۱۱:۷ ۱۳۹۲/۰۱/۱۷

با سلام

اگه بخواه که همین کلاس User فیلد Id آن کلید باشد ولی Identity نباشد چه کار باید انجام دهیم لطفا به هر دو صورت Meta و Fluent API توضیح دهید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۴۷ ۱۳۹۲/۰۱/۱۷

متن رو یکبار کامل مطالعه کنید: «...اگر علاقمند نیستید که primary key شما از نوع identity باشد، می‌توانید از گزینه DatabaseGeneratedOption.None استفاده نمایید ...»

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۷:۴۲ ۱۳۹۲/۰۲/۰۹

سلام

خسته نباشید

ضمن تشکر از مطالب پربارتون

سوالی که برای من پیش اومده این است که در پروژه خوب است که یک کلاس Dbocontext داشته باشیم و تمام جداول در آن تعريف بشوند و یا برای یک یا گروهی از جداول DbContext مجزا داشته باشیم؟

اگر در مواردی خوب است که چند DbContext داشته باشیم چگونه به همه DbContextها یک کانکشن بدون تحریف متدها است کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۴۹ ۱۳۹۲/۰۲/۰۹

یک کلاس DbContext باید داشته باشید:

تمام مباحث ردیابی تغییرات EF در یک context کار می‌کنند (در یک قسمت مجزا به این موضوع پرداخته شده). همچنین به روز رسانی خودکار ساختار بانک اطلاعاتی هم بر اساس اطلاعات یک context صورت می‌گیرد؛ بر این اساس، یک هش را در بانک اطلاعاتی در جدولی خاص ذخیره خواهد کرد و هر بار این هش را با هش اطلاعات context موجود مقایسه می‌کند. ضمن اینکه در قسمت 11 این سری به مفهومی به نام unit of work پرداخته شده. در EF کلاس DbContext پیاده سازی کننده الگوی واحد کار است.

نویسنده: مسعود 2
تاریخ: ۹:۵۵ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

در مواردی که تعداد جداول زیاد باشند، یکی گرفتن DbContext کارایی رو پایین نمی‌یاره؟ به خصوص اگه entityها با روابط ارث بری و Self referencing توی مدل‌مون وجود داشته باشند. برای این موارد چه راهی وجود داره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۱۱ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

- تا 5.0 EF اینپوری طراحی شده و طراحی صحیحی هم هست؛ چون از دیدگاه الگوی واحد کار شما در آن واحد نیاز خواهد داشت در یک تراکنش با چندین موجودیت کار کنید. نه اینکه تعدادی موجودیت در یک تراکنش و دیگری در تراکنشی دیگر قرار داشته باشند.
- این مساله تاثیری روی کارآیی ندارد. چون تمام روابط در آغاز برنامه خوانده شده و کش می‌شوند. تنها تاثیری که تعداد مدل‌های

زیاد دارند، کند کردن آغاز برنامه است (همان زمان کش کردن اولیه). راه حل برای آن وجود دارد : همچنین این مساله در EF6 که به زودی منتشر خواهد شد به صورت جداگانه‌ای بررسی و بهبود کلی داده شده است.

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳:۴۲ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

در مورد SimpleMembership چطور؟
پروژه پیش فرض Visual Studio آبجکت DbContext رو به صورت زیر است می‌کند.

```
Database.SetInitializer<UsersContext>(null);
```

ست کردن آن با SimpleMigration در آینده مشکلی ایجاد نمی‌کند و یا در شیوه فراخوانی

خود مایکروسافت در مثال خود چرا از Migration استفاده نکرده است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۵۲ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

این تنظیمات مرتبط است به غیرفعال سازی مباحث Migration جهت اعمال دستی اسکریپت تولیدی آن‌ها؛ برای توضیحات مرتبط با آن مراجعه کنید به انتهایی قسمت پنجم در مورد «استفاده از DB Migrations در عمل». این تنظیم، ارتباطی به تشکیل روابط بین کلاس‌های مدل‌های برنامه در ابتدای کار آن ندارد.
حتی در حالت دستی هم پاورشل، اطلاعات را از DbContext دریافت و با ساختار بانک اطلاعاتی مقایسه می‌کند. سپس بر این اساس می‌تواند فایل SQL قابل اجرای بر روی بانک اطلاعاتی را تولید کند.

نویسنده: سید مهدی فاطمی
تاریخ: ۲۲:۴۳ ۱۳۹۲/۰۵/۰۱

چطور من می‌تونم در code first یک جدول بدون کلید داشته باشم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۲۹ ۱۳۹۲/۰۵/۰۱

کلا در EF (تمام نگارش‌ها و حالت‌های مختلف آن) نمی‌توانید جدول بدون PK داشته باشد چون EF از آن برای سیستم ردیابی و همچنین تولید کوئری‌های به روز رسانی اطلاعات استفاده می‌کند. یک سری راه حل عجیب و غریب هم ممکن است پیدا کنید و بهترین کار همان تعریف یک کلید ساده است.

نویسنده: مصطفی حسینی
تاریخ: ۱۹:۳۱ ۱۳۹۲/۰۵/۲۱

سلام.

من طبق برنامه و حرف شما در اینجا کد رو به صورت زیر نوشتم:

```
public class Post : BaseEntity
{
    public new int Id { get; set; }
    public virtual ICollection<Comment> Comments { get; set; }
```

```
[NotMapped]
public int CommentsCount
{
    get
    {
        if (Comments == null || !Comments.Any())
            return 0;
        return Comments.Count;
    }
}

public Post()
{
    Comments = new List<Comment.Comment>();
}
```

و زمان استفاده از آن :

```
var post = _tEntities.Include(p => p.User).Include(p => p.Comments)
    .Select(p => new PostListViewModels
    {
        Id = p.Id,
        Username = p.Username,
        CommentCount = p.CommentsCount
    });

```

خطای زیر صادر میشود :

The specified type member 'CommentsCount' is not supported in LINQ to Entities. Only initializers, entity members, and entity navigation properties are supported

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۱۵ ۱۳۹۲/۰۵/۲۱

بله. علت اینجا است که کوئری‌های LINQ to Entities بر روی دیتابیس اجرا می‌شوند و خاصیت NotMapped شما سمت کلاینت محاسبه خواهد شد. ترکیب این دو با هم در select و projection نگارش فعلی EF میسر نیست. اطلاعات خاصیت سمت کلاینت فقط پس از فرآخوانی AsEnumerable و یا AsQueryable انجام شده قابل دسترسی است و نه قبل از آن.

نویسنده: مصطفی حسینی
تاریخ: ۲۱:۰ ۱۳۹۲/۰۵/۲۱

به نظر شما بهتر نیست به جای استفاده از این گونه فیلد‌ها که باید بعد از AsEnumerable استفاده شوند، به شکل زیر به فرض مثال عمل کرد؟ :

```
var post = _tEntities.Include(p => p.User).Include(p => p.Comments).Select(p => new PostListViewModels
{
    Id = p.Id,
    Username = p.Username,
    CommentCount = p.Comments.Count(c => c.IsApproved != true)
});
```

از جهت کوئری SQL ایجاد شده می‌گم. کل فیلد‌ها را ابتدا می‌گیره و بعد Select روی اون انجام می‌شه.
کدوم راه به نظر شما بهینه‌تر هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۳۳ ۱۳۹۲/۰۵/۲۱

بستگی دارد. اگر تمام فیلد ها مورد نیاز باشند، روش `NotMapped` یک `sub query` کمتر دارد. اگر فقط سه فیلد مدنظر شما باید واکشی شوند، بله؛ محاسبه آن در سمت دیتابیس بهتر است.

نویسنده: rezaei
تاریخ: ۹:۴۲ ۱۳۹۲/۰۸/۲۵

با سلام؛ در `database first` ما میتوانیم به صورت دستی در جداول مون رکورد وارد کنیم مثلًا نام کاربری و کلمه عبور مدیر یا برخی جداول که دارای اطلاعات اولیه دارند. در `code First` ما چطور باید اینکار را انجام بدیم به نحوی که فقط یکبار مقدار دهی اولیه صورت بگیره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۴۶ ۱۳۹۲/۰۸/۲۵

به متدها `protected override void Seed` در مطلب جاری و همچنین قسمت های بعدی این بحث، دقت کنید.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۰:۴۵ ۱۳۹۲/۰۹/۱۷

سلام
من `DataLayer` را درون یک پروژه `library` ایجاد کردم سوالی که دارم اینه که آیا تو تنظیمات کانکشن استرینگ برنامه تو پروژه `mvc` باید کار خاصی کنم یا فقط با `add` کردن `reference` تو پروژه `mvc` و نوشتن نام کلاس برای `name` کافیست؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۱۴ ۱۳۹۲/۰۹/۱۷

در قسمت اول بحث شده؛ باید نام رشته اتصالی ذکر شده در وب کانفیگ، `FullNamespaceDbContextClassName` باشد.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۲۳:۳ ۱۳۹۳/۰۱/۲۵

سلام
آیا روش دیگه برای درج کلید خارجی هست بدون اینکه یک `select` انجام بدیم و اونو از دیتابیس بخونیم به صورت زیر؟

```
var user = db.Users.FirstOrDefault(x=>x.UserName == "hamid");
db.Post.Add(new Post
{
    Title = txtTitle.Text,
    Content = txtContent.Text,
    User = user
});
db.SaveChanges();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۵۴ ۱۳۹۳/۰۱/۲۵

- کار با کلیدهای اصلی و خارجی در [EF Code first](#)
- چند نکته کاربردی درباره [Entity Framework](#)

+ در ذیل هر مطلب، «مطلوب مرتبه» و همچنین «ارجاع دهنده های داخلی» نیز جهت مطالعه و یافتن پاسخها بسیار مفید هستند.

نویسنده: سوین

با سلام؛ در یه برنامه حسابداری برای ذخیره عناوین اسناد یه جدول به صورت زیر طراحی کردم

```
public partial class Sanad
{
    public int Sanad_FixCode { get; set; }
    public int Sanad_Code { get; set; }
    public string Sanad_Date { get; set; }
    ....
}
```

که پر اپرتی `Sanad_FixCode` به صورت identity و PK هست و شماره ثابت اسناد رو نگهداری می کنه و پر اپرتی `Sanad_Code` شماره جاری اسناد رو نگه می داره و امکان sort اسناد بر اساس این پر اپرتی وجود داره و در موقع افزودن سند جدید به این پر اپرتی یکی افزوده میشه و شماره سند جدید بدست میاد در حالت Single User مشکلی نیست اما در Multi User ممکنه مشکل پیش بیاد و دوتا `Sanad_Code` یکی ایجاد بشه برای رفع این مشکل ممنون میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۰ ۱۳۹۳/۰۷/۱۸

روی فیلد، [ایندکس منحصر بفرد](#) ایجاد کنید. در این حالت توسط خود بانک اطلاعاتی تضمین می شود که فقط یک کاربر موفق به ثبت شماره سندی مشخص شود.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱:۲ ۱۳۹۳/۰۹/۰۲

با سلام و خسته نباشد
الان گفتید که خوب هست کلاس مدلها در یک جای جداگانه نوشته بشن ولی اگه بخوایم در پروژه اصلی از ریسورسها روی متاتگها استفاده کنیم به چه صورت هست؟
چون ریسورسها در پروژه اصلی قرار دارن و مدلها در یک پروژه دیگه که به این پروژه اصلی رفرنس شدند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱:۱۴ ۱۳۹۳/۰۹/۰۲

مراجعه کنید به مطلب و نظرات «[ASP.NET MVC #22](#)». روش کار یکی هست. در نظرات آن حداقل دو مثال را در اینباره می توانید دریافت کنید.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۹:۲۲ ۱۳۹۳/۰۹/۲۴

یک موردی که وجود داره این هست که انگار `[compare]` و `[notmapped]` بهم نمی سازن
این مورد رو برای فیلد تکرار کلمه عبور قرار دادم که هم به جدول نگاشت نشه و هم بتونم توی فرم استفاده کنم ولی مثل اینکه این دو بهم نمی سازن
مورد بعدی اینکه وقتی از یک ویو مدل استفاده میشه که از یک مدل ارث بری می کنه، `ef` موقع ساخت دیتابیس ساختار جدول رو از روی ویومدل بر میداره

نویسنده: آسمونی
تاریخ: ۱۵:۴۰ ۱۳۹۳/۱۱/۱۸

سلام؛ موقع استفاده از annotationها

```
public class KalaType
{
    [Key, Column(Order = 0)]
```

EF Code First #3

```
public int kalaID { get; set; }
[Key, Column(Order = 1)]
public int typeID { get; set; }
...
```

با اینکه از

```
using System.Data.Entity;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
using System.ComponentModel.Design;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Resources;
```

استفاده میکنم، این ارور میده! چیکار کنم؟

Compiler Error Message: CS0246: The type or namespace name 'Column' could not be found (are you missing a using directive or an assembly reference?)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۵۱ ۱۳۹۳/۱۱/۱۸

- ایجاد کلید منحصر بفرد ترکیبی روی چند ستون

+ یک سری از فضاهای نام از **4** EF به **6** EF اندکی تغییر کرده‌اند که در مطلب «[ارتقاء به 6 Entity framework](#)» به آن اشاره شده است. در کل باید اجازه دهید تا NuGet ارجاعات قدیمی را به صورت خودکار حذف کند و ارجاعات جدید را اضافه کند. بعد هم از فضای نام جدید بدون مشکل می‌توانید استفاده کنید.

```
PM> update-package
```

+ اگر از دات نت **4** استفاده می‌کردید و اکنون برنامه را به دات نت **4.5** ارتقاء دادید، باید این دستور را صادر کنید:

```
PM> update-package -reinstall
```

به این ترتیب از EF مخصوص دات نت 4.5 استفاده خواهد شد. در غیر اینصورت تداخل فضای نام پیدا می‌کنید.

نویسنده: مهربانی
تاریخ: ۱۱:۳۹ ۱۳۹۳/۱۱/۲۹

به روش `codefirst` وقتی میخواهیم سایت را روی هاست قرار بدم، اطلاعاتی که توی دیتابیس داریم منتقل نمیشه؟
مثلا برای بخش رجیستر و لاگین ادمین سایت.
و اینکه ممنون میشم بفرمایین با همین روش چطوری `sql server` table توی `Seed` که فیلد جدید نپذیره.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۴۳ ۱۳۹۳/۱۱/۲۹

کمی بالاتر پاسخ داده شده: «به متده `protected override void Seed` در مطلب جاری و همچنین قسمتهای بعدی این بحث، دقت کنید.»

در متده `Seed` اطلاعات اولیه جداول قرار داده می‌شوند. همچنین اگر نیاز باشد دستورات SQL بومی خاصی نیز بر روی دیتابیس اجرا شوند، همینجا باید صورت گیرد.

نویسنده: پاییز
تاریخ: ۱۸:۳۰ ۱۳۹۳/۱۲/۱۵

فرض کنید به یکی از خصیت‌های کلاس، متادیتای DatabaseGeneratedOption.Computed داده ایم. اما سوال اینجاست که چگونه می‌توانیم فرمول t-Sql مربوط به اون فیلد یا مقدار default value مربوط به اون فیلد را در EF به دیتابیس معرفی کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۱۴ ۱۳۹۳/۱۲/۱۵

از متد Seed مباحث Migrations برای اینکار استفاده می‌کنند (`^` و `_` و `^`).

نویسنده: پاییز
تاریخ: ۱۴:۹ ۱۳۹۳/۱۲/۱۶

در EF6 بحث ComplexType‌ها بدون نیاز به متادیتا، به صورت خودکار انجام می‌شود؟

در جدول بانک اطلاعاتی، فیلدهایی که از نوع کامپلکس منتقل می‌شوند، در نام خود اسم نوع کامپلکس را هم دارند (مثلاً `Interests_Interest1` nvarchar(100) null)، آیا راهی وجود دارد که نام نوع کامپلکس در فیلدها ذکر نشود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۳۵ ۱۳۹۳/۱۲/۱۶

- خیر.

- کلیه سفارشی سازی‌های ویژه توسط Fluent API قابل انجام هستند:

```
// How to rename complex type to not having the prefix of the class name
modelBuilder
    .ComplexType<InterestComponent>()
    .Property(type => type.Interest1)
    .HasColumnName("Interest1");
```

ادامه بررسی Fluent API جهت تعریف نگاشت کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی

در قسمت‌های قبل با استفاده از متادیتا و data annotations جهت بررسی نحوه نگاشت اطلاعات کلاس‌ها به جداول بانک اطلاعاتی آشنا شدیم. اما این موارد تنها قسمتی از توانایی‌های Fluent API مهیا در EF Code first است. آن هم به محدود بودن توانایی‌های ذاتی Attributes بر می‌گردد. برای مثال حین کار با Attributes امکان استفاده از متغیرها یا data annotations و امثال آن وجود ندارد. به علاوه شاید عده‌ای علاقمند باشند تا کلاس‌های خود را با lambda expressions شلوغ کنند.

در قسمت دوم این سری، مروری مقدماتی داشتیم بر Fluent API. در آنجا ذکر شد که امکان تعریف نگاشت‌ها به کمک توانایی‌های Fluent API به دو روش زیر میسر است:

- الف) می‌توان از متد protected override void OnModelCreating در کلاس مشتق شده از DbContext کار را شروع کرد.
- ب) و یا اگر بخواهیم Context برنامه را شلوغ نکنیم بهتر است به ازای هر کلاس مدل برنامه، یک کلاس mapping مشتق شده از EntityTypeConfiguration را تعریف نمائیم. سپس می‌توان این کلاس‌ها را در متد OnModelCreating یاد شده، توسط متد modelBuilder.Configurations.Add جهت استفاده و اعمال، معرفی کرد.

کلاس‌های مدلی را که در این قسمت بررسی خواهیم کرد، همان کلاس‌های User و Project قسمت سوم هستند و هدف این قسمت بیشتر تطابق Fluent API با اطلاعات ارائه شده در قسمت سوم است؛ برای مثال در اینجا چگونه باید از خاصیتی صرفنظر کرد، مسایل همزمانی را اعمال نمود و امثال آن.

بنابراین یک پروژه جدید کنسول را آغاز نمائید. سپس با کمک NuGet ارجاعات لازم را به اسمبلی‌های EF اضافه نمائید.

در پوشه Models این پروژه، سه کلاس تکمیل شده زیر، از قسمت سوم وجود دارند:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample03.Models
{
    public class User
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Name { set; get; }
        public string LastName { set; get; }

        public string FullName
        {
            get { return Name + " " + LastName; }
        }

        public string Email { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public byte[] Photo { set; get; }
        public IList<Project> Projects { set; get; }
        public byte[] RowVersion { set; get; }
        public InterestComponent Interests { set; get; }

        public User()
        {
            Interests = new InterestComponent();
        }
    }
}
```

```
using System;
namespace EF_Sample03.Models
{
    public class Project
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public virtual User User { set; get; }
        public byte[] RowVersion { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample03.Models
{
    public class InterestComponent
    {
        public string Interest1 { get; set; }
        public string Interest2 { get; set; }
    }
}
```

سپس یک پوشه جدید به نام `Mappings` را به پروژه اضافه نمایید. به ازای هر کلاس فوق، یک کلاس جدید را جهت تعاریف اطلاعات نگاشت‌ها به کمک Fluent API اضافه خواهیم کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample03.Models;

namespace EF_Sample03.Mappings
{
    public class InterestComponentConfig : ComplexTypeConfiguration<InterestComponent>
    {
        public InterestComponentConfig()
        {
            this.Property(x => x.Interest1).HasMaxLength(450);
            this.Property(x => x.Interest2).HasMaxLength(450);
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample03.Models;

namespace EF_Sample03.Mappings
{
    public class ProjectConfig : EntityTypeConfiguration<Project>
    {
        public ProjectConfig()
        {
            this.Property(x => x.Description).IsRequired();
            this.Property(x => x.RowVersion).IsRowVersion();
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample03.Models;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample03.Mappings
{
```

```

public class UserConfig : EntityTypeConfiguration<User>
{
    public UserConfig()
    {
        this.HasKey(x => x.Id);
        this.Property(x => x.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
        this.ToTable("tblUser", schemaName: "guest");
        this.Property(p =>
p.AddDate).HasColumnName("CreateDate").HasColumnType("date").IsRequired();
        this.Property(x => x.Name).HasMaxLength(450);
        this.Property(x => x.LastName).HasMaxLength().IsConcurrencyToken();
        this.Property(x => x.Email).HasMaxLength(255); //nchar(128)
        this.Property(x => x.Photo).IsOptional();
        this.Property(x => x.RowVersion).IsRowVersion();
        this.Ignore(x => x.FullName);
    }
}

```

توضیحاتی در مورد کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌های خواص به جداول و فیلدهای بانک اطلاعاتی

نظم بخشیدن به تعاریف نگاشت‌ها

همانطور که ملاحظه می‌کنید، جهت نظم بیشتر پروژه و شلوغ نشدن متدهای آن معرفی خواهد شد، به ازای هر کلاس مدل، یک کلاس تنظیمات نگاشت‌ها را اضافه کرده‌ایم. کلاس‌های معمولی نگاشت‌ها از کلاس InterestComponentConfiguration مشتق خواهند شد و جهت تعریف کلاس به عنوان Complex Type، اینبار از کلاس ComplexTypeConfiguration ارث بری شده است.

تعیین طول فیلدها

در کلاس InterestComponentConfig، به کمک متدهای HasMaxLength و MaxLength، همان کار ویژگی در نهایت، طول فیلد nvarchar تشکیل شده در بانک اطلاعاتی را مشخص می‌کند. اگر نیاز است این فیلد از نوع max باشد، نیازی به تنظیم خاصی نداشته و حالت پیش فرض است یا اینکه می‌توان صریحاً از متدهای IsMaxLength و IsMaxLength برای max استفاده کرد.

تعیین مسایل همزمانی

در قسمت سوم با ویژگی‌های ConcurrencyCheck و Timestamp آشنا شدیم. در اینجا اگر نوع خاصیت byte array بود و نیاز به تعريف آن به صورت timestamp وجود داشت، می‌توان از متدهای IsRowVersion و IsConcurrencyCheck استفاده کرد. معادل ویژگی در اینجا، متدهای IsConcurrencyToken است.

تعیین کلید اصلی جدول

اگر پیش فرض‌های EF Code first مانند وجود خاصیتی به نام Id یا ClassName+Id رعایت شود، نیازی به کار خاصی نخواهد بود. اما اگر این قراردادها رعایت نشوند، می‌توان از متدهای HasKey و UserConfig (که نمونه‌ای از آن را در کلاس Identity فوچ مشاهده می‌کنید)، استفاده کرد.

تعیین فیلدهای تولید شده توسط بانک اطلاعاتی

به کمک متدهای HasDatabaseGeneratedOption و Identity، می‌توان مشخص کرد که آیا یک فیلد از کلاس محاسباتی ویژه و یا هیچ‌کدام.

تعیین نام جدول و آن schema

اگر نیاز است از قراردادهای نامگذاری خاصی پیروی شود، می‌توان از متدهای ToTable و Schema تعريف نام جدول متناظر با کلاس جاری استفاده کرد. همچنین در اینجا امکان تعريف schema نیز وجود دارد.

تعیین نام و نوع سفارشی فیلدها

همچنین اگر نام فیلدها نیز باید از قراردادهای دیگری پیروی کنند، می‌توان آن‌ها را به صورت صريح توسط متد `HasColumnName` معرفی کرد. اگر نیاز است این خاصیت به نوع خاصی در بانک اطلاعاتی نگاشت شود، باید از متد `HasColumnType` کمک گرفت. برای مثال در اینجا بجای نوع `datetime`، از نوع ویژه `date` استفاده شده است.

معرفی فیلدها به صورت `nchar` بجای `nvarchar`

برای نمونه اگر قرار است هش کلمه عبور در بانک اطلاعاتی ذخیره شود، چون طول آن ثابت می‌باشد، توصیه شده است که بجای `nchar` از `nvarchar` برای تعریف آن استفاده شود. برای این منظور تنها کافی است از متد `IsFixedLength` استفاده شود. در این حالت طول پیش فرض 128 برای فیلد درنظر گرفته خواهد شد. بنابراین اگر نیاز است از طول دیگری استفاده شود، می‌توان همانند سابق از متد `HasMaxLength` کمک گرفت. ضمناً این فیلدها همگی یونیکد هستند و با `n` شروع شده‌اند. اگر می‌خواهید از `char` یا `varchar` استفاده کنید، می‌توان از متد `IsUnicode` با پارامتر `false` استفاده کرد.

معرفی یک فیلد به صورت `null` پذیر در سمت بانک اطلاعاتی

استفاده از متد `IsOptional`، فیلد را در سمت بانک اطلاعاتی به صورت فیلدي با امکان پذيرش مقادير `null` معرفی می‌کند. البته در اينجا به صورت پيش فرض `byte array` به همين نحو معرفی می‌شوند و تنظيم فوق صرفاً جهت ارائه توضيحات بيشتر در نظر گرفته شد.

صرف النظر کردن از خواص محاسباتی در تعاریف نگاشت‌ها

با توجه به اينکه خاصیت `FullName` به صورت يك خاصیت محاسباتی فقط خواندنی، در کدهای برنامه تعریف شده است، با استفاده از متد `Ignore`، از نگاشت آن به بانک اطلاعاتی جلوگیری خواهیم کرد.

معرفی کلاس‌های تعاریف نگاشت‌ها به برنامه

استفاده از کلاس‌های `Config` فوق خودکار نیست و نیاز است توسط متد `modelBuilder.Configurations.Add` معرفی شوند:

```
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample03.Mappings;
using EF_Sample03.Models;

namespace EF_Sample03.DataLayer
{
    public class Sample03Context : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { set; get; }
        public DbSet<Project> Projects { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new InterestComponentConfig());
            modelBuilder.Configurations.Add(new ProjectConfig());
            modelBuilder.Configurations.Add(new UserConfig());

            //modelBuilder.ComplexType<InterestComponent>();
            //modelBuilder.Ignore<InterestComponent>();

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample03Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample03Context context)
        {
            base.Seed(context);
        }
    }
}
```

```

        }
    }
}
```

در اینجا کلاس Context برنامه مثال جاری را ملاحظه می‌کنید؛ به همراه کلاس Configuration مهاجرت خودکار که در قسمت‌های قبل بررسی شد.

در متده `OnModelCreating` نیز می‌توان یک کلاس را از نوع `Complex` معرفی کرد تا برای آن در بانک اطلاعاتی جدول جداگانه‌ای تعریف نشود. اما باید دقت داشت که اینکار را فقط یکبار می‌توان انجام داد؛ یا توسط کلاس `InterestComponentConfig` و یا توسط متده `.modelBuilder.ComplexType`.

و در نهایت، قسمت آغازین برنامه اینبار به شکل زیر خواهد بود که از آغاز کننده `MigrateDatabaseToLatestVersion` (قسمت `چهارم این سری`) نیز استفاده کرده است:

```

using System;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample03.DataLayer;

namespace EF_Sample03
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample03Context,
Configuration>());
            using (var db = new Sample03Context())
            {
                var project1 = db.Projects.Find(1);
                if (project1 != null)
                {
                    Console.WriteLine(project1.Title);
                }
            }
        }
    }
}
```

ضمناً رشته اتصالی مورد استفاده تعریف شده در فایل کانفیک برنامه نیز به صورت زیر تعریف شده است:

```

<connectionStrings>
    <clear/>
    <add
        name="Sample03Context"
        connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
        providerName="System.Data.SqlClient"
    />
</connectionStrings>
```

در قسمت‌های بعد مباحث پیشرفت‌تری از تنظیمات نگاشت‌ها را به کمک Fluent API، بررسی خواهیم کرد. برای مثال روابط ارث بری، many-to-many و ... چگونه تعریف می‌شوند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۷:۰۶:۱۹

سلام. بسیار ممنون بایت مقالات مفید.
چند تاسوال. من یک پروژه class library جدا برای DataLayer و DomainClasses ایجاد کردم ولی نمی‌توانم آنها را به پروژه سیلورلایت خود reference دهم.
دوم اینکه validation در codeFirst را نمی‌توان بطور کامل در api fluent پیاده سازی کرد و حتماً باید annotation annotation بکار برد.
نمی‌شود بطور کامل از fluent api استفاده کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۹:۳۲:۴۸

- بحث سیلورلایت جدا است. سیلورلایت یک فناوری سمت کاربر است. برای دسترسی به سرور نیاز دارد با وب سرویس کار کند. متداول‌ترین آن WCF RIA Services است که نگارش‌های جدید آن امکان استفاده از EF Code first را هم دارد. بنابراین مستقیماً نمی‌توانید از «هیچ» ORM ای در سیلورلایت «مستقیماً» استفاده کنید؛ اما ... لایه سرویس سمت سرور شما این امکان را دارد. در مورد WCF RIA Services قبل مطلب نوشتم (البته مربوط به database first است؛ در آن زمان که نوشتۀ شده): ([\(۲۶\)](#)

- این رو به نظر در قسمت‌های قبل ذکر کردم که فقط پیغام‌های خطأ را نمی‌توانید اینجا ذکر کنید و گرنه حداقل طول و فیلداجباری و غیره همان اثر را دارد.

نویسنده: Hassan
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۰:۱۷:۴۷

Code generator ها تمامی لایه‌ها را می‌سازند. Entity Framework Code First می‌تواند لایه‌های DAL و BLL را بسازد یا این کار وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۰:۵۰:۵۵

یکی از مهم‌ترین اهداف EF Code first این است که با زیرساخت‌های یک ORM آشنا شوید. نیاید سؤال پرسید که مسایل همزمانی رو اعمال می‌کنه؛ ولی اطلاع نداشته باشید که پشت صحنه آن در تنظیمات خواص یک فیلد یا جدول، چه امکاناتی وجود دارد و چه مسایلی از چشم شما دور مانده است. این فرق کسی است که اول کد می‌نویسد و طراحی می‌کند (code first)، با کسی که فقط وابسته است به یک سری ابزار که سازوکار درونی آن‌ها را نمی‌داند (database first). بنابراین سؤال اینجا است که آیا وظیفه‌ی یک ORM است که برای شما کدنویسی لایه‌های مختلف را انجام دهد؟ یا اینکه او مدید اینجا یک سطح بالاتر رو تجربه کنید؟
البته ابزار هم وجود دارد مانند EF code first MVC Scaffolding که بر مبنای Code generator کار می‌کند و یک ASP.NET MVC است برای . ولی هدف از این مباحث چیز دیگری است.

نویسنده: Mohammadreza Shakeri
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۲:۵۵:۲۳

سلام. ممنون به خاطر مطالبی که قرار میدید.
من در قسمت دوم به خطای برخورد کردم که تو این قسمت هم دوباره با این خطأ مواجه شدم.

```
Inconsistent accessibility: property type 'System.Data.Entity.DbSet' is less accessible than property
'EF_Sample03.DataLayer.Sample03Context.Projects
```

اشکال کار چی می تونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۳:۲۱:۳۱

پاسخ دقیق نیاز به بررسی کدهای شما دارد ولی ... اشکال کار فقط در سطح دسترسی کلاس‌ها و خواص تعریف شده می‌تواند باشد. برای مثال تعدادی رو مثلا `internal class` تعریف کردید تعداد دیگر رو `public class` و از این نوع موارد.

نویسنده: peyman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۱۹:۴۶

سلام آقای نصیری . وقتی EF code First رو در این وب سایت سرج میکنم تمامی سری آموزشی EF code First بجز شماره 5 نمایش داده میشه ! و در واقع نتونستم شماره 5 رو ببینم .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۲۰

از [تگ مربوطه](#) استفاده کنید.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۸ ۱۲:۳۰

سلام آقای نصیری - میخواستم بدونم نحوه ایجاد Unique Constraint روی فیلدهای دیتابیس با روش Code First به چه شکلی است؟

دیتابیس من Sql Ce 4.0 SP1 هستش و از 5.0 Entity Framework هم استفاده میکنم.
ممnon.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۸ ۱۲:۳۸

در متدهای Seed، متدهای زیر را فراخوانی کنید:

```
private static void createUniqueIndex(MyContext context, string tableName, string fieldName)
{
    try
    {
        context.Database.ExecuteSqlCommand("CREATE UNIQUE INDEX [IX_Unique_" + tableName + "_" + fieldName
+ "] ON [" + tableName + "]([" + fieldName + "] ASC);");
    }
    catch { }
}
```

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۳۰ ۱۹:۴۹

واقعاً ممنون آقای نصیری.
حالا اگر بخواهیم Unique Constraint رو همزمان روی دو فیلد اعمال کنیم به چه صورت خواهد بود؟ یعنی من توی جدول دیتابیسم ProductId و CustomerId دارم که میخواهم هیچ دو رکوردی نباشه که این مقادیرش تکراری باشه.
بی نهایت ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۳۰ ۱۹:۵۴

مراجعه کنید به قسمت هشتم، بحث . [composite keys](#)

نویسنده: محسن کریمی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۰:۵۵

سلام

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
```

در کلاس userconfig باید کامل بشه به این:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۱:۲۲

در ۵ EF جای یک سری از کلاس‌ها تغییر کرده. مثلاً ویژگی‌های ForeignKey، ComplexType و ... به فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema منتقل شده‌اند. در همین حد تغییر جهت کامپایل مجدد کد کفايت می‌کند.

نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۲:۲۶

در مورد ASP.NET Web API و UpShot و اینها که از EF 4.3 تو خودشون استفاده کردند چی؟
متاسفانه دیگه نمی‌شه با assembly binding بشون بگیم که از ۵ EF استفاده کنید
چون Runtime خطای دن و مثلاً می‌گن که System.ComponentModel.DataAnnotations.ForeignKey در ۵ Entity Framework

نیست!

بله نیست، چون رفته به DLL مربوط به Component Model.Data Annotation راه حلی جز گرفتن سورس کد upshot و Build مجددش هست؟
و غیر از عقب گرد به EF 3 ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۳:۲۵

- البته ۵ EF فقط یک نام تجاری است. نگارش اسمبلی آن ۴.۴.۰.۰ است.
- هم باید کار کنه چون فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema داخل خود اسمبلی جدید EF هست؛ هرچند به ظاهر جزئی از یک اسمبلی دیگر به نظر می‌رسد، که در عمل اینطور نیست. به این ترتیب امکان استفاده از EF5 در برنامه‌های دات نت ۴ هم هست.

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۱۸:۲۰

سلام.

اگر بخواهیم برای فیلدی که آن را Identity کرده‌ایم، مقادیر Seed و Step را تغییر دهیم، مثلاً هر دو را از یک تنظیم کنیم، راهکار چیست؟

نویسنده: وحید نصیری

برای هر قابلیتی که در تنظیمات نگاشتها وجود ندارد و سفارشی است باید در تعاریف Migrations در متدهای Seed آن، SQL مرتبط را ذکر کنید. مانند «[ایجاد ایندکس منحصر بفرد در EF Code first](#)» و یا «[ایندکس منحصر به فرد با استفاده از Data Annotation در EF Code First](#)». اصول و روش کار یکی است؛ فقط کوئری SQL ایی که باید اجرا شود، بنابر نیاز تفاوت می‌کند.

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۲۲:۵۸ ۱۳۹۳/۰۹/۱۷

سلام. توی 6 متدهای HasKey کجاست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۸ ۰:۱۰

در همان فضای نام [System.Data.Entity.ModelConfiguration](#)

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳ ۱۳۹۳/۰۹/۱۸ ۰:۱۳

بله ممنون. من اشتباها بجای ComplexTypeConfiguration استفاده می‌کرم که توی اون HasKey استفاده از EntityTypeConfiguration وجود نداشت.

مدیریت روابط بین جداول در EF Code first به کمک Fluent API

بجای اتفاف وقت شما با نوشتتن فایل‌های XML تهیه نگاشت‌ها یا تنظیم آن‌ها با کد، رویه Convention over configuration را پیشنهاد می‌دهد. همین رویه، جهت مدیریت روابط بین جداول نیز برقرار است. روابط one-to-one، one-to-many، many-to-many و موارد دیگر را بدون یک سطر تنظیم اضافی، صرفاً بر اساس یک سری قراردادهای توکار می‌تواند تشخیص داده و اعمال کند. عموماً زمانی نیاز به تنظیمات دستی وجود خواهد داشت که قراردادهای توکار رعایت نشوند و یا برای مثال قرار است با یک بانک اطلاعاتی قدیمی از پیش موجود کار کنیم.

مفاهیمی به نام‌های Dependent و Principal

در EF Code first از یک سری وازه‌های خاص جهت بیان ابتدا و انتهای روابط استفاده شده است که عدم آشنایی با آن‌ها در ک خطاهای حاصل را مشکل می‌کند:

- الف) Principal : طرفی از رابطه است که ابتدا در بانک اطلاعاتی ذخیره خواهد شد.
- ب) Dependent : طرفی از رابطه است که پس از ثبت Principal در بانک اطلاعاتی ذخیره می‌شود. می‌تواند بدون نیاز به Dependent وجود داشته باشد. وجود Dependent بدون Principal ممکن نیست زیرا ارتباط بین این دو توسط یک کلید خارجی تعریف می‌شود.

کدهای مثال مدیریت روابط بین جداول

در دنیای واقعی، همه‌ی مثال‌ها به مدل بلاگ و مطالب آن ختم نمی‌شوند. به همین جهت نیاز است یک مدل نسبتاً پیچیده‌تر را در اینجا بررسی کنیم. در ادامه کدهای کامل مثال جاری را مشاهده خواهید کرد:

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample35.Models
{
  public class Customer
  {
    public int Id { set; get; }
    public string FirstName { set; get; }
    public string LastName { set; get; }

    public virtual AlimentaryHabits AlimentaryHabits { set; get; }
    public virtual ICollection<CustomerAlias> Aliases { get; set; }
    public virtual ICollection<Role> Roles { get; set; }
    public virtual Address Address { get; set; }
  }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
  public class CustomerAlias
  {
    public int Id { get; set; }
    public string Aka { get; set; }

    public virtual Customer Customer { get; set; }
  }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Role
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

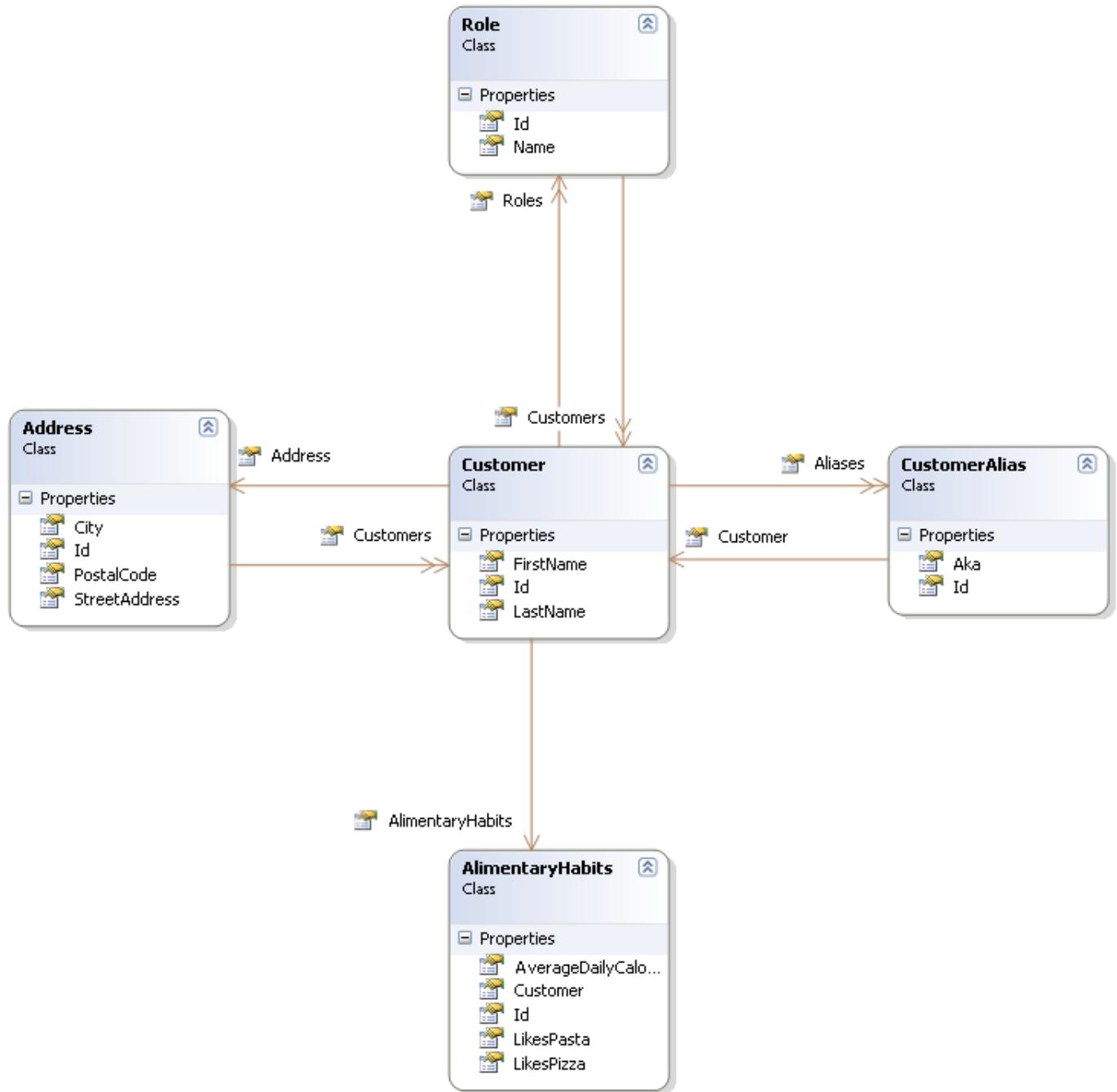
        public virtual ICollection<Customer> Customers { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class AlimentaryHabits
    {
        public int Id { get; set; }
        public bool LikesPasta { get; set; }
        public bool LikesPizza { get; set; }
        public int AverageDailyCalories { get; set; }

        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Address
    {
        public int Id { set; get; }
        public string City { set; get; }
        public string StreetAddress { set; get; }
        public string PostalCode { set; get; }

        public virtual ICollection<Customer> Customers { set; get; }
    }
}
```


همچنین تعاریف نگاشتهای برنامه نیز مطابق کدهای زیر است:

```

using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerAliasConfig : EntityTypeConfiguration<CustomerAlias>
    {
        public CustomerAliasConfig()
        {
            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Customer)
                .WithMany(x => x.Aliases)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
  
```

EF Code First #7

```
        }
    }

using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
            // one-to-one
            this.HasOptional(x => x.AlimentaryHabits)
                .WithRequired(x => x.Customer)
                .WillCascadeOnDelete();

            // many-to-many
            this.HasMany(p => p.Roles)
                .WithMany(t => t.Customers)
                .Map(mc =>
                {
                    mc.ToTable("RolesJoinCustomers");
                    mc.MapLeftKey("RoleId");
                    mc.MapRightKey("CustomerId");
                });
           

            // many-to-one
            this.HasOptional(x => x.Address)
                .WithMany(x => x.Customers)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

به همراه **Context** زیر:

```
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample35.Mappings;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.DataLayer
{
    public class Sample35Context : DbContext
    {
        public DbSet<AlimentaryHabits> AlimentaryHabits { set; get; }
        public DbSet<Customer> Customers { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new CustomerConfig());
            modelBuilder.Configurations.Add(new CustomerAliasConfig());

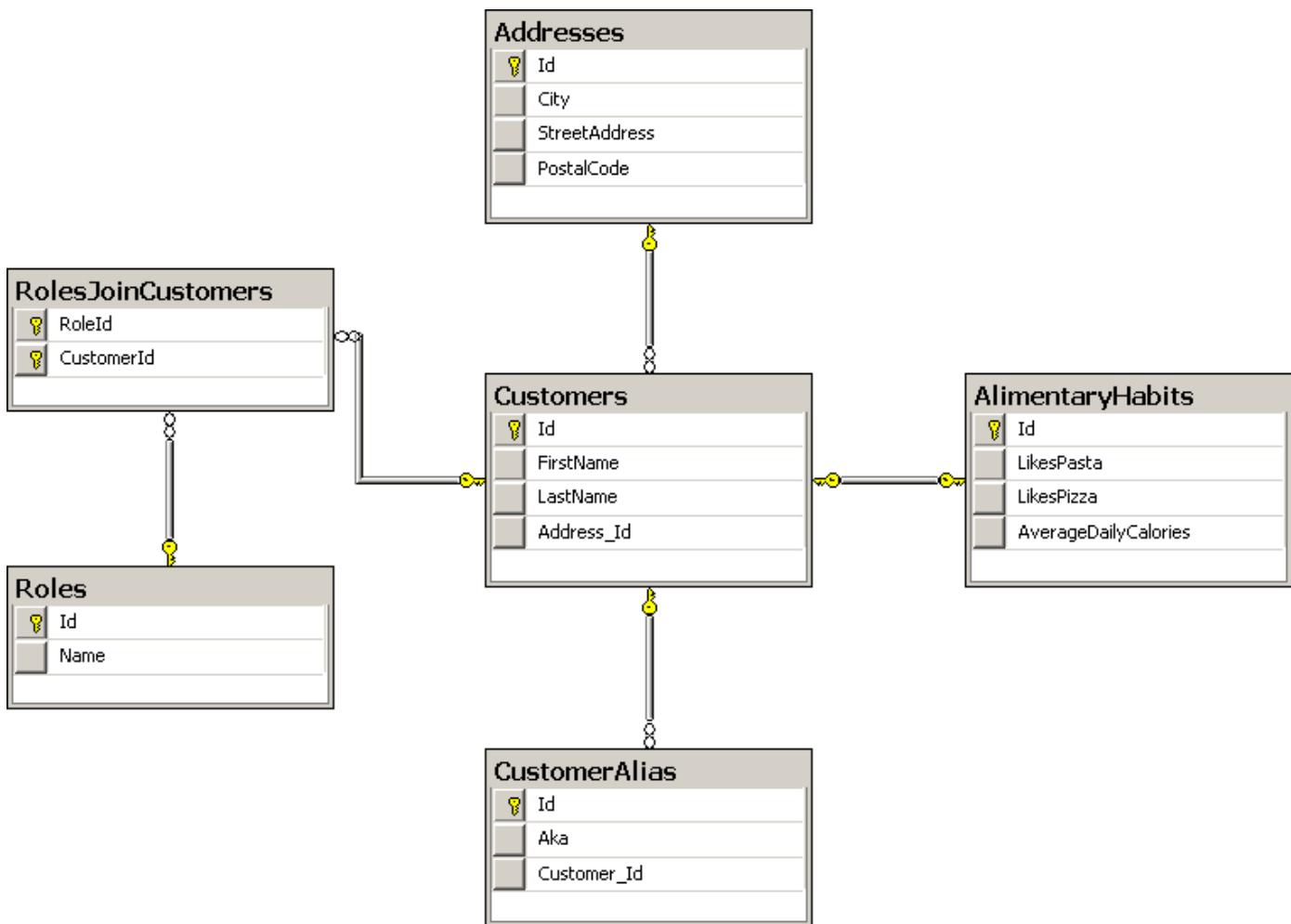
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample35Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample35Context context)
        {
            base.Seed(context);
        }
    }
}
```

}

که نهایتاً منجر به تولید چنین ساختاری در بانک اطلاعاتی می‌گردد:

توضیحات کامل کدهای فوق:

one-to-zero و one-to-one روابط تنظيمات

زمانیکه رابطه‌ای 1..0 و یا 1..1 است، مطابق قراردادهای توکار EF Code first تنها کافی است یک navigation property را که سانگ ارجاع، است به شرء دیگر، تعریف کنیم (در هر دو طرف رابطه).

برای مثال در مدل‌های فوق یک مشتری که در حین ثبت اطلاعات اصلی او، «ممکن است» اطلاعات جانبی دیگری (AlimentaryHabits) نیز از او تنها در طی یک رکورد، دریافت شود. قصد هم نداریم یک ComplexType را تعریف کنیم. نیاز است جدول AlimentaryHabits جدأگانه وجود داشته باشد.

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        ...
        public virtual AlimentaryHabits AlimentaryHabits { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class AlimentaryHabits
    {
        ...
        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

در اینجا خواص `virtual` تعریف شده در دو طرف رابطه، به EF خواهد گفت که رابطه‌ای، 1:1 برقرار است. در این حالت اگر برنامه را اجرا کنیم، به خطای زیر برخواهیم خورد:

```
Unable to determine the principal end of an association between
the types 'EF_Sample35.Models.Customer' and 'EF_Sample35.Models.AlimentaryHabits'.
The principal end of this association must be explicitly configured using either
the relationship fluent API or data annotations.
```

EF تشخیص داده است که رابطه 1:1 برقرار است؛ اما با قاطعیت نمی‌تواند طرف `Principal` را تعیین کند. بنابراین باید اندکی به او کمک کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
            // one-to-one
            this.HasOptional(x => x.AlimentaryHabits)
                .WithRequired(x => x.Customer)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا توسط متدهای `HasOptional` و `WithRequired` طرف `Principal` و توسط متدهای `WillCascadeOnDelete` و `WithRequired` طرف `Dependent` تعیین شده است. به این ترتیب EF می‌توان یک رابطه 1:1 را تشکیل دهید. توسط متدهای `WillCascadeOnDelete` هم مشخص می‌کنیم که اگر `Principal` حذف شد، لطفاً `Dependent` را به صورت خودکار حذف کن.

توضیحات ساختار جداول تشکیل شده:
هر دو جدول با همان خواص اصلی که در دو کلاس وجود دارند، تشکیل شده‌اند.

فیلد Id جدول AlimentaryHabits دیگر Identity نیست. اگر به تعریف قید FK_AlimentaryHabits_Customers_Id کنیم، در اینجا مشخص است که فیلد Id جدول AlimentaryHabits متصل شده است (یعنی در آن one-to-one association with shared primary key است و هم foreign key به این روش primary key گذاشته شده است).

تنظیمات روابط one-to-many

برای مثال همان مشتری فوق را درنظر بگیرید که دارای تعدادی نام مستعار است:

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        // ...
        public virtual ICollection<CustomerAlias> Aliases { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class CustomerAlias
    {
        // ...
        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

همین میزان تنظیم کفايت می‌کند و نیازی به استفاده از Fluent API برای معرفی روابط نیست. در طرف Principal، یک مجموعه یا لیستی از Dependent وجود دارد. در هم یک navigation property معرف طرف اضافه شده است. جدول CustomerAlias اضافه شده، توسط یک کلید خارجی به جدول مشتری مرتبط می‌شود.

سؤال: اگر در اینجا نیز بخواهیم CascadeOnDelete را اعمال کنیم، چه باید کرد؟ پاسخ: جهت سفارشی سازی نحوه تعاریف روابط حتماً نیاز به استفاده از Fluent API به نحو زیر می‌باشد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerAliasConfig : EntityTypeConfiguration<CustomerAlias>
    {
        public CustomerAliasConfig()
        {
            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Customer)
                .WithMany(x => x.Aliases)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

اینکار را باید در کلاس تنظیمات CustomerAlias انجام داد تا بتوان Principal را توسط متدهای HasRequired و سپس

را به کمک متدهای `WithMany` مشخص کرد. در ادامه می‌توان متدهای `WillCascadeOnDelete` یا هر تنظیم سفارشی دیگری را نیز اعمال نمود.

متدهای `HasRequired` سبب خواهد شد فیلد `Customer_Id`, به صورت `not null` در سمت بانک اطلاعاتی تعریف شود؛ متدهای `HasOptional` عکس آن است.

تنظیمات روابط many-to-many

برای تنظیم روابط many-to-many تنها کافی است دو سر رابطه ارجاعاتی را به یکدیگر توسط یک لیست یا مجموعه داشته باشند:

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Role
    {
        // ...
        public virtual ICollection<Customer> Customers { set; get; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        // ...
        public virtual ICollection<Role> Roles { get; set; }
    }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، یک مشتری می‌تواند چندین نقش داشته باشد و هر نقش می‌تواند به چندین مشتری مرتبط باشد. اگر برنامه را به این ترتیب اجرا کنیم، به صورت خودکار یک رابطه many-to-many تشکیل خواهد شد (بدون نیاز به تنظیمات نگاشت‌های آن). نکته جالب آن تشکیل خودکار جدول ارتباط دهنده واسطه یا اصطلاحاً `join-table` می‌باشد:

```
CREATE TABLE [dbo].[RolesJoinCustomers](
    [RoleId] [int] NOT NULL,
    [CustomerId] [int] NOT NULL,
)
```

سؤال: نام‌های خودکار استفاده شده را می‌خواهیم تغییر دهیم. چکار باید کرد؟
پاسخ: اگر بانک اطلاعاتی برای بار اول است که توسط این روش تولید می‌شود شاید این پیش فرض‌ها اهمیتی نداشته باشد و نسبتاً هم مناسب هستند. اما اگر قرار باشد از یک بانک اطلاعاتی موجود که امکان تغییر نام فیلدها و جداول آن وجود ندارد استفاده کنیم، نیاز به سفارشی سازی تعاریف نگاشت‌ها به کمک Fluent API خواهیم داشت:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {

```

```
// many-to-many
this.HasMany(p => p.Roles)
    .WithMany(t => t.Customers)
    .Map(mc =>
{
    mc.ToTable("RolesJoinCustomers");
    mc.MapLeftKey("RoleId");
    mc.MapRightKey("CustomerId");
});
```

روابط many-to-one تنظیمات

در تکمیل مدل‌های مثال جاری، به دو کلاس زیر خواهیم رسید. در اینجا تنها در کلاس مشتری است که ارجاعی به کلاس آدرس او وجود دارد. در کلاس آدرس، یک navigation property `navigation property همانند حالت 1:1 تعریف نشده است:`

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Address
    {
        public int Id { set; get; }
        public string City { set; get; }
        public string StreetAddress { set; get; }
        public string PostalCode { set; get; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;  
  
namespace EF_Sample35.Models  
{  
    public class Customer  
    {  
        // ...  
        public virtual Address Address { get; set; }  
    }  
}
```

این رابطه توسط EF Code first به صورت خودکار به یک رابطه many-to-one تفسیر خواهد شد و نیازی به تنظیمات خاصی ندارد. زمانیکه جداول برنامه تشکیل شوند، جدول Addresses موجودیت مستقل خواهد داشت و جدول مشتری با یک فیلد به نام Address_Id به جدول آدرس‌ها متصل می‌گردد. این فیلد نال پذیر است؛ به عبارتی ذکر آدرس مشتری الزامی نیست. اگر نیاز بود این تعاریف نیز توسط Fluent API سفارشی شوند، باید خاصیت `public virtual ICollection<Customer> Customers` به کلاس `Address` اضافه شود تا بتوان رابطه زیر را توسط کدهای برنامه تعریف کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
            // many-to-one
            this.HasOptional(x => x.Address)
                .WithMany(x => x.Customers)
```

```
        .WillCascadeOnDelete();
    }
}
```

متده `HasOptional` سبب میشود تا فیلد `Address_Id` اضافه شده به جدول مشتریها، `null` پذیر شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: MehdiPayervand
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۶:۵۳:۵۲

سلام جناب مهندس، تشکر از لطفتون، اگه ممکنه کدهای این سری رو هم توی کدپلس آپ کنین. ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۲۰:۰۵:۳۲

سلام، از اینجا می‌توانید دریافت کنید: ([^](#))

نویسنده: amir
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۲۲:۳۹:۰۴

سلام خیلی ممنون بابت مطالب بسیار مفیدتون. اگر ممکنه نحوه ارتباط یک Sql View رو با EF Code First هم توضیح بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۰۰:۳۶:۵۳

استفاده از View نکته خاص و اضافه‌تری نداره؛ از این لحاظ که عموماً به View‌ها به شکل یک جدول فقط خواندنی نگاه می‌شود. بنابراین یک کلاس تعریف کنید حاوی فیلد‌های همان View. بعد هم یک data annotations برای مثال Table را بالای این کلاس قرار دهید (اگر نیاز بود از نام خاصی که جزو اصول نامگذاری کلاس‌ها در سی شارپ نیست استفاده کند).

نویسنده: amir
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۲۰:۵۶

سلام دیتابیس من به صورت خلاصه از دو تا جدول تشکیل شده یک مشتریان (Customers) و یک هم دریافت و پرداخت‌ها (Payments). حالا می‌خواهم وقتی یک مشتری حذف می‌شه کل دریافت پرداخت هاش هم حذف بشه. از کد زیر استفاده کردم ولی نمیدونم چرا تو دیتابیس یه فیلد اضافی Customer_ID رو به جدول دریافت پرداخت هام اضافه می‌کنه در حالی که من خودم یه فیلد CustomerID گذاشته بودم!

```
()modelBuilder.Entity<br>(<code>(HasRequired(s => s.Customer)</code><code>()WithMany</code>().WillCascadeOnDelete();</code>)
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۳۵:۱۲

لطف تعریف دقیق کلاس‌های مدل‌تون رو اینجا قرار بدم و لینک بدم: pastebin.com

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۵۴:۴۷

ضمناً در قسمت هشتم (قسمت بعدی)، در مورد Self Referencing Entity بحث شده. نگاشت شما خیلی شبیه به آن است. در کل نیاز است تعریف دقیق مدل‌ها و روابط تعریف شده رو دید.

نویسنده: amir
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۵:۱۵:۳۸

اینقدر باهاش ور رفتم تا درست شد (با استفاده از متدهای `HasForeignKey` و `Cascade Update`). الان مشکلی که دارم در مورد `MVVM` و `WPF` مطالب بیشتری اگر اینم تو قسمت های بعدی توضیح بدید عالی میشه.

فقط یه خواهش دیگه که داشتم (البته مرتبط با این موضوع نیست)، اینکه اگر وقت کردید در مورد `WPF` و `MVVM` مطالب بیشتری بذارید چون این دو موضوع الان خیلی طرفدار دارن ولی یه خورده سخت هستن!.

من روزی چند بار به سایت شما میام و از مطالب مفیدتون استفاده میکنم. واقعاً ازتون ممنونم.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۷:۳۷ ۱۳۹۱/۰۵/۱۷

د صورتی که یک رابطه `many-to-many` داشته باشیم و ابتدا مثل رابطه `Role`, `Customer` ذخیره سازی ارتباط این جداول به چه صورت است؟

در حالت عادی برای هر ذخیره سازی هم اطلاعات `Role` و هم `Customer` ذخیره می‌گردد.
آیا باید یه `Entity` واسط هم در نظر بگیریم و پس از ثبت اطلاعات مثلاً `Customer` با `ID` مربوط به `Role` از طریق `Entity` واسط اطلاعات ارتباط این ۲ ذخیره شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۵۸ ۱۳۹۱/۰۵/۱۷

خیر. مدیریت این جدول واسط کاملاً خودکار است.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۵:۳ ۱۳۹۱/۰۵/۲۲

با تشکر از پاسخ دهنده شما به سوالات؛ موقع `Create` درست اعمال می‌شود، اما هنگام `Edit` جدول واسط به روز نمی‌گردد.
مثلاً برای دو جدول `User`, `Role` که نقش‌های یک کاربر بوسیله یک `string[]` به اکشن `Edit` پاس داده شده کد مربوطه به صورت زیر می‌باشد

```
[HttpPost]
public ActionResult Edit(User user, string[] tags)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        List<Role> roles = new List<Role>();
        foreach (var item in tags)
        {
            Role role = db.Roles.Find(long.Parse(item));
            roles.Add(role);
        }
        user.Roles = roles;

        db.Entry(user).State = EntityState.Modified;
        db.SaveChanges();
        return RedirectToAction("Index");
    }
    return View(user);
}
```

اما جدول واسط در این قسمت به روز نمی‌شود. متأسفانه چیز خاصی در این رابطه پیدا نکردم و مجدداً مزاحم شما شدم.

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۳۴ ۱۳۹۱/۰۵/۲۲

قبل از ویرایش این سطر را اضافه کنید

```
if(user.Roles != null && user.Roles.Any())
    user.Roles.Clear();
```

همچنین اگر item ایtems دریافتی primary key می توانید از متدهای attach مراجعه به بانک اطلاعاتی، استفاده کنید:

```
ctx.Roles.Attach(new Role { Id = item });
```

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۲۳:۲۸ ۱۳۹۱/۰۵/۲۲

سلام

در action مربوط به Edit که در بالا امده است فیلد Roles برابر null می باشد . دلیل این رو نمی دانم شاید مشکل از bind فرم هست اما entity که در متدهای Get مقدار دهی میشه Roles مقدار دارد .
در مورد attach میشه توضیح بدید . البته با این هم نتوونstem کاری انجام بدم .
در اخر ناچار شدم ابتدا User رو یک بار find کنم و سپس با مقدار مدل مقدار دهی کنم به نظر خودم که کار درستی نیست .
خوشحال میشم که با راه حل اساسی آشنا بشم .
امکانش هست .

کدها رو به این صورت تغییر دادم که مشکلم برطرف شد ولی فکر میکنم که بدون find هم باید راه حلی باشه که بلد نیستم

```
[HttpPost]
public ActionResult Edit(User user, string[] tags)
{
    User Currentuser = db.Users.Find(user.Id);

    Currentuser.FirstName = user.FirstName;
    Currentuser.LastName = user.LastName;
    if (ModelState.IsValid)
    {
        List<Role> roles = new List<Role>();
        if (Currentuser.Roles != null && Currentuser.Roles.Any())
            Currentuser.Roles.Clear();
        foreach (var item in tags)
        {
            Role role = db.Roles.Find(long.Parse(item));
            roles.Add(role);
        }
        Currentuser.Roles = roles;

        db.Entry(Currentuser).State = EntityState.Modified;
        db.SaveChanges();
        return RedirectToAction("Index");
    }
    return View(Currentuser);
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۳:۲۷ ۱۳۹۱/۰۵/۲۳

اگر با attach جواب نگرفتید، لیست نقشها رو با یک رفت و برگشت هم می توان بدست آورد:

```
var listOfActualRoles = db.Roles.Where(x => tags.Contains(x.Id)).ToList();
```

سلام وحید جان ممنون از این همه لطف

من یک پروژه را با CodeFirst شروع کردم اما یه جایی اشتباه کردم فکر کنم اشتباهم توی یکی از Mapping‌ها باشه. اگه لطف کنید بینید مشکل چیه. بدون استفاده از Mapping مشکلی نیست و دیتا بیس با روابطی که میخوام ایجاد میشه اما وقتی از استفاده میکنم با این خطای مواجه میشم:

```
{"Sequence contains more than one matching element"}
```

چندتا کلاس‌ها به شکل زیر هست:

```
public class Driver
{
    public int Id { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
    public string NationalCode { get; set; }
    public string CellPhone { get; set; }
    public string LicenseNumber { get; set; }
    public bool IsDriverAssistance { get; set; }

    [InverseProperty("Driver")]
    public virtual ICollection<Transference> Transferences { get; set; }
    [InverseProperty("DriverAssistance")]
    public virtual ICollection<Transference> TransferencesForAssistance { get; set; }
    [InverseProperty("Driver")]
    public virtual ICollection<Tanker> Tankers { get; set; }
    [InverseProperty("DriverAssistance")]
    public virtual ICollection<Tanker> TankersForAssistance { get; set; }
}
```

```
public class Transference
{
    public string Id { get; set; }
    public DateTime Date { get; set; }
    public Int16 Lytrazh { get; set; }
    public bool IsEMS { get; set; }
    public DateTime LoadingDate { get; set; }
    public DateTime DeliveryDate { get; set; }
    [InverseProperty("Transferences")]
    public virtual Driver Driver { get; set; }
    [InverseProperty("TransferencesForAssistance")]
    public virtual Driver DriverAssistance { get; set; }
    public virtual TypeOfTanker TypesOfTanker { get; set; }
    public virtual Tanker Tanker { get; set; }
    public virtual Consumer Consumer { get; set; }
}
```

فکر کنم مشکل از این کلاس زیر باشه:

```
public class TransferenceConfig : EntityTypeConfiguration<Transference>
{
    public TransferenceConfig()
    {
        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.Consumer)
            .WithMany(x => x.Transferences);

        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.TypesOfTanker)
            .WithMany(x => x.Transferences);

        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.Tanker)
            .WithMany(x => x.Transferences);
    }
}
```

```

    // one-to-many
    this.HasRequired(x => x.Driver)
        .WithMany(x => x.Transferences);

    // one-to-many
    this.HasRequired(x => x.DriverAssistance)
        .WithMany(x => x.Transferences);

}
}

```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۱۸:۲۳

- مشکل کلاس کانفیگ فوق در این است که از یک طرف InverseProperty تعریف کردید، از طرف دیگر در حالت تنظیمات Fluent، این مورد رعایت نشده. مثلا DriverAssistance باید به TransferencesForAssistance (مطابق تعريف شده) مرتبط می‌شد و الى آخر (الان همگی به یک مورد مرتبط شدن).

- در کل نیازی به کلاس کانفیگ فوق ندارید. حذف کنید. EF می‌توانه روابط one-to-many رو بدون کانفیگ خاصی تشخیص بده. علت وجود قسمت هفتم، اعمال یک سری تنظیمات اضافه‌تر است نسبت به تنظیمات پیش فرض. مثلا اگر از نام‌های پیش فرض خرسند نیستید، اینجا می‌توانید توسط Fluent API خیلی از این موارد رو سفارشی سازی کنید و تغییر بدید. البته شرطش هم این است که از ICollection برای معرفی موارد one-to-many استفاده کنید (که اینکار در کلاس Driver انجام شده، همچنان یک سر دیگر آن به صورت virtual در کلاس مقابل وجود دارد. به علاوه مطلب [نحوه تعریف صحیح کلیدهای خارجی](#) را هم اضافه کنید تا طراحی بهتری داشته باشد).

نویسنده: علیرضا پایدار
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۱:۲۷

ممnon از پاسخ.

درست می‌فرمایید من می‌توانستم کلاس کانفیگ را حذف کنم اما می‌خواستم با کانفیگ تست کنم که نتوانستم. البته تنظیمات اضافه هم قراره وقتی این مشکل رفع شد اضافه نمایم مثل تنظیم حد اکثر طول فیلد، یا عنوان مناسب برای کلید خارجی و NOT NULL از این جور تنظیمات که خودتون توی مطالب قبلی ارائه نمودید. فرمودید: "مشکل کلاس کانفیگ فوق در این است که از یک طرف InverseProperty تعریف کردید، از طرف دیگر در حالت تنظیمات Fluent، این مورد رعایت نشده. مثلا DriverAssistance باید به TransferencesForAssistance (مطابق تعريف شده) مرتبط می‌شد و الى آخر (الان همگی به یک مورد مرتبط شدن)." منظور اینه به شکل زیر تبدیل بشه:

```

public class TransferenceConfig : EntityTypeConfiguration<Transference>
{
    public TransferenceConfig()
    {
        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.Consumer)
            .WithMany(x => x.Transferences);

        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.TypesOfTanker)
            .WithMany(x => x.Transferences);

        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.Tanker)
            .WithMany(x => x.Transferences);

        // one-to-many
        this.HasRequired(x => x.Driver)
            .WithMany(x => x.Transferences);
    }
    //-----
    // one-to-many
    this.HasRequired(x => x.DriverAssistance)
        .WithMany(x => x.TransferencesForAssistance);
    //-----
}

```

بخشی که بین ۲ تا خط نقطه چین قرار گرفته. بله؟
بجای اینکه از InverseProperty API بشه آیا معادلی توی داره؟

بازم ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۳۳ ۱۳۹۱/۱۰/۲۱

زمانیکه از Fluent API استفاده میکنید نیازی به ذکر Attributes ندارید؛ چون طرفین یک ارتباط و ریز مشخصات آنها بگذارید (و بدون هیچگونه قرارداد خاصی) مشخص میشوند. یک نمونه رو در مثال شما عنوان کردم، مثلا DriverAssistance از یک کلاس به TransferencesForAssistance کلاس دیگر مرتبط شده. به این ترتیب نیازی به ذکر ویژگی خاصی برای مشخص سازی مجدد آن نیست (چون دیگر جای حدس و گمان و پیشفرضی باقی نمیماند. صریحاً تنظیمات مشخص شده‌اند). برای سایر موارد هم باید به همین ترتیب عمل کنید.

نویسنده: مسعود
تاریخ: ۹:۲۱ ۱۳۹۱/۱۱/۰۲

سلام
مدیریت روابط n-n در کلاسهای Poco به چه صورت است؟ من یک برنامه tier-2 دارم و برای Entity هایم state گرفتم و سمت کلاینت وضعیت ها را مدیریت میکنم و سمت سرور اونا رو روی DbContext اعمال میکنم.
دو کلاس Role و Permission دارم که باهم رابطه n-n دارند؛ حال اگه یک Role چند Permission داشته باشه و بخواه یکی از اونا رو حذف کنم و یا آپدیت کنم بهم پیغام خطای میده (An error occurred while saving entities that do not expose foreign key)
Violation of PRIMARY KEY constraint 'PK_dbo.SecurityRolePermission'. Cannot insert () ... properties for their relationships. The EntityEntries property will return null because a single e 'duplicate key in object 'dbo.SecurityRolePermission' یعنی در حالتی آپدیت و حذف هم میخواهد insert انجام بده (با ef profiler) البته فکر کنم تا حدودی معلوم باشه چرا اینکار رو میکنه؛ چون مدیریتی روی state اون کلاس واسط (RolePermission) انجام نمیشه، ممکنه بگید چطوری این مشکل رفع میشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۳۰ ۱۳۹۱/۱۱/۰۲

در مطلب «[کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first](#)» توضیح دادم چرا و در چه صورتی رکورد تکراری تولید میشه.

نویسنده: سارا زرمهه
تاریخ: ۱۲:۱ ۱۳۹۱/۱۱/۰۳

سلام

توی کلاس Context ما کدام موجودیت‌ها در DbSet میگزاریم؟ در اینجا چرا شما فقط Customer و AlimentaryHabits رو توی Context گذاشتید؟

```
namespace EF_Sample35.DataLayer
{
    public class Sample35Context : DbContext
    {
        public DbSet<AlimentaryHabits> AlimentaryHabits { set; get; }
        public DbSet<Customer> Customers { set; get; }
        ...
        ...
    }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۱۲:۱۷

- قرار دادن تمام کلاس‌های شرکت کننده در تشکیل جداول، حالت پیش فرض و معمول است. از این جهت که برای ثبت اطلاعات جدآگانه در هر کدام نیاز به DbSet متناظر خواهد بود.
- + EF توانایی یافتن روابط و تشکیل جداول متناظر را بر اساس روابط بین کلاس‌ها، دارا است. اگر به تصویر اسکیمای حاصل دقت کنید این مساله مشهود است.
- در کل در این «مثال» ذکر دو مورد جهت برآوردن مقصود توضیحات داده شده کافی بود.

نویسنده: حسین غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۹ ۱۷:۴۲

سلام:

در بخش SQL SERVER قسمتی داریم به نام INSERT And UPDATE Specification که دو گزینه‌ی Update Rule و Delete Rule برای ارتباط‌ها وجود دارند.
در اینجا شما WillCascadeonDelete را بیان کردید ولی من هر چه دنبال متده متناظر با Update Rule میگردم وجود نداره.
یه چیزی مثل WillCascadeOnUpdate آیا در EF ساپورت نمیشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۹ ۱۸:۱۷

خیر. ON UPDATE CASCADE عموماً به معنای به روز رسانی primary key است که در جداول دیگر ارجاع دارد و از دیدگاه EF یک کلید اصلی، read only است.
به نظر من کار درستی انجام دادن. زمانیکه نیاز به بهروز رسانی primary key دارید یعنی طراحی بانک اطلاعاتی شما یا نرمال نیست یا مشکل داره.
البته می‌تونید رویه ذخیره شده درست کنید برای اینکارها و دستی مسایل رو به زور اعمال کنید ولی به صورت پیش فرض خارج از سیستم Tracking آن که به صورت خودکار اطلاعات اشیاء مرتبط را به روز می‌کند، Cascade Update دیگری وجود ندارد.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۱ ۱۸:۳۲

سلام

من هم با نظر شما در مورد بروز رسانی کلید اصلی موافقم.

اما واقعیت متفاوت تره.

من تو یه نرم افزار شماره پرسنلی که نوعش هم عدد صحیح بود کردم کلید اصلی.

بعد از 6 ماه متوجه شدن که شماره پرسنلی یکی از کارمندان رو اشتباه وارد کردن!

البته من از ef database first استفاده میکردم که اونجا هم مثل بقیه update اجازه update کردن کلید اصلی رو نمیده.

نویسنده: سعید

۱۹:۴۹ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

تاریخ:

همه این‌ها به طراحی بر می‌گردد. می‌توانستید شماره پرسنلی را به صورت `unique` تعریف کنید و کلید اصلی رو یک فیلد `auto increment`، تا مشکل نداشته باشد. مثل آدرس ایمیل کاربران در یک بانک اطلاعاتی. این آدرس باید منحصر بفرد باشه به ازای یک کاربر در سایت. یک کاربر باز هم می‌توانه از این نوع فیلد‌های `unique` داشته باشه در یک جدول. مثل نام کاربر و یا مثل کد ملی.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۲۰:۱۷ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

سعید جان میدونم که اینکار میشه- مطمئناً شماره مليشون رو `unique` کردم!

ما برای انتخاب کلید اصلی دو حالت داریم -

۱- استفاده از کلیدهای طبیعی مثل شماره پرسنلی

۲- استفاده از کلیدهای جانشین مثل یک فیلد `identity` - این حالت موقعی استفاده میشه که کلید طبیعی نداشته باشیم

نویسنده: سعید
تاریخ: ۲۰:۲۸ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

زمانيکه شماره پرسنلی رو تبدیل به کلید اصلی می‌کنید یعنی تکرار داده در جداول مختلفی که به آن ارتباط پیدا می‌کنند و نیاز به آپدیت تمام جداول مرتبط با تعییر حتی یک نقطه در آن. به نظر شما این نوع دیتابیس نرم‌مال شده است؟

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۲۱:۱۴ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

تکرار داده در جداول مختلفی که به آن ارتباط پیدا می‌کنند ??

تکرار چه داده ای؟

سعید جان مطمئناً کلید شما تو جداول برای رابطه استفاده میشه حالا چه طبیعی باشه چه جانشین.

با فرض اینکه با ۱۰ جدول ارتباط داشته باشه با `n` تعداد رکورد . حالا ۶ ماهی یک بار این اتفاق چه ایرادی داره؟

بگذریم . موفق باشید

نویسنده: سعید
تاریخ: ۲۲:۲۵ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

- تکرار داده‌ای که قرار هست ویرایش بشه. فرض کن که یک لینک از کارمند مورد نظر ایجاد شده با شماره پرسنلی که `pk` است. الان این لینک یاد داشت شده دیگه کار نمی‌کنه. این یک مثال ساده است. یا به روز رسانی تمام رکوردهای یک جدول با یک `update` که تریگر هم روش تعریف شده ممکنه مشکل ساز بشه یا اصلاً کار نکنه.

- در `ef` هر موجودیت نیاز به یک کلید منحصر بفرد داره برای شناسایی و از این کلید در سیستم ردیابی خودش استفاده می‌کنه. اگر این کلید قرار باشه تعییر کنه. `ef` نیاز داره تا یک وله جدید رو خلق کنه و نمونه قبلی رو نابود. به این ترتیب عملکردش بهم می‌خوره و مجبور میشه رکورد جدید ثبت کنه بجای آپدیت قبلی. البته این کارها هم بدعتی نیست چون طراحی اون برای اساس

اصول domain driven design انجام شده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۵:۱

اگر نیاز به یک مثال تکمیلی مشابه دیگر دارید که اکثر روابط در آن مطرح شده باشد به مطلب زیر مراجعه کنید:

[Creating a More Complex Data Model for an ASP.NET MVC Application](#)

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۵:۶

ممnon ولی متأسفانه اونجا هم این رابطه (۰..۱ - ۰..۱) رو نگفته.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۷:۱۹

- در مثال قسمت هفتم، رابطه مشتری با عادت‌های آن «one-to-zero- or -one» است. یک مشتری رو میشه تعریف کرد، صرفنظر از عادت‌های ویژه او؛ البته نه بر عکس.

- [در مثال سایت MVC](#)، رابطه دپارتمان و ادمین آن هم «one-to-zero-or-one» است. به این نحو هم تعریف شده

```
modelBuilder.Entity<Department>()
    .HasOptional(x => x.Administrator);
```

بدون اضافه کردن قسمت WithRequired و با داشتن یک Id نال پذیر در کلاس دپارتمان:

```
public int? InstructorID { get; set; }
```

اگر به تعاریف آن دقت کنید، کلاس Instructor رابطه‌ای با دپارتمان نداره اما رابطه دپارتمان با ادمین آن که از نوع Instructor است نال پذیر تعریف شده تا رابطه «یک به صفر یا یک» میسر شود.

- رابطه کلاس‌های Instructor و OfficeAssignment مانند مثال سایت MVC مانند قسمت هفتم فوق است و متد WithRequired را ذکر کرده.

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۸:۳۱

یعنی میفرمایید من چه رابطه‌ای بین این دو کلاس تعریف کنم تا رابطه ۰..۱-۱..۰ داشته باشم؟

```
public class Order
{
    public int OrderId { get; set; }
    public virtual Quotation Quotation { get; set; }
}
public class Quotation
{
    public int QuotationId { get; set; }
    public virtual Order Order { get; set; }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۲۱:۴۴

با این تنظیمات

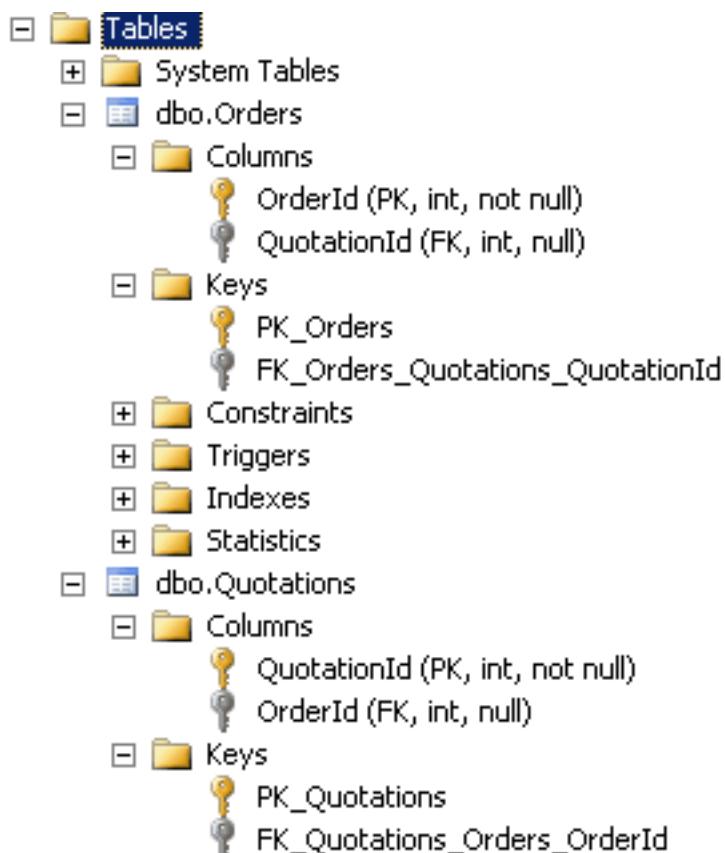
```

public class OrderMap : EntityTypeConfiguration<Order>
{
    public OrderMap()
    {
        this.HasOptional(x => x.Quotation)
            .WithOptionalPrincipal()
            .Map(x => x.MapKey("OrderId"));
    }
}

public class QuotationMap : EntityTypeConfiguration<Quotation>
{
    public QuotationMap()
    {
        this.HasOptional(x => x.Order)
            .WithOptionalPrincipal()
            .Map(x => x.MapKey("QuotationId"));
    }
}

```

با این خروجی

نویسنده: مسعود ۲۶/۱۱/۱۳۹۱
تاریخ: ۲۶/۱۱/۱۳۹۱

ممنون، جواب داد.

نویسنده: سعید یزدانی
تاریخ: ۲۷/۱۱/۱۳۹۱ ۱۳:۱۹

چرا برای مشخص کردن Principal، همیشه در کلاس mapping جدولی که در رابطه Dependent است باید اقدام کنیم . ایا قانون تو کار خود ef است ؟

نویسنده: میهمان
تاریخ: ۱۷:۵۹ ۱۳۹۱/۱۱/۳۰

با سلام

اگر ما این چنین ساختار را داشته باشیم مانند مثال ذکر شده در این پست ، در مورد قسمت زیر

```
public CustomerConfig()
{
    // many-to-many
    this.HasMany(p => p.Roles)
        .WithMany(t => t.Customers)
        .Map(mc =>
    {
        mc.ToTable("RolesJoinCustomers");
        mc.MapLeftKey("RoleId");
        mc.MapRightKey("CustomerId");
    });
}
```

با حذف یک Role و یا Customer ، رکوردهای مربوط به آن در جدول RolesJoinCustomers به صورت خود کار حذف می‌شود؟
اگر نه ، راه حل چیست ؟ چون من برای حذف رکورد ، با error برخورد میکنم
مورد دوم : اگر یک customer به عنوان مثال با تعدادی customer دیگر در ارتباط باشد(با تعدادی customer نه با یک customer) در این صورت چگونه باید پیاده سازی شود ؟ در صورت یک Customer ، رکوردهای مربوط به آن به صورت خود کار حذف می‌شود؟ اگر نه ، راه حل چیست ؟
با تشکر فراوان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۴۶ ۱۳۹۱/۱۲/۰۴

در مطلب « [بررسی تفصیلی روابط many-to-many](#) » بیشتر توضیح دادم.

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۰:۰ ۱۳۹۱/۱۲/۰۷

سلام: اگر ما جداولی داشته باشیم که ارتباط many-to-many داشته باشند مثل کالا و انبار و بخواهیم که یک اطلاعات اضافی ای در جدول واسط آنها ذخیره شود (مثلاً تعداد کالاهای در هر انبار) . در این شرایط باید جدول واسط را خودمان ایجاد کنیم یا این کار را نیز میتوان توسط EF-Code First انجام داد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۲ ۱۳۹۱/۱۲/۰۷

- در مطلب « [بررسی تفصیلی روابط many-to-many](#) » توضیح داده شده.
- تعداد ستون‌های جدول واسط خارج از دسترس شما است و توسط EF مدیریت می‌شود.
- تعداد کالا در هر انبار را یا کوئی بگیرید که روش انجام کار در انتهای [مطلوب یاد شده](#) با مثال عنوان شده یا اینکه یک فیلد محاسبه شده در جدول انبار ایجاد کنید و نه در جدول واسط.

تعریف این فیلد اضافی در جدول واسط بی‌معنا است؛ چون در این جدول، در هر سطر، رابطه بین یک کالا و یک انبار ذخیره می‌شود. بنابراین نگهداری تعداد کل کالاهای یک انبار خارج از مسئولیت یک ردیف این جدول واسط است.

نویسنده: dream
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۸ ۱۲:۳

با سلام:

من یه مشکلی داشتم ، می خواستم بدونم برای اینکه بتوانیم بین سه جدول ارتباط many-to-many داشته باشیم چه جوری باید پیاده سازی کنیم، مثلا کلاس "دانشجو" و "درس" و استاد" که ID هر کدام توی یه جدول واسط قرار بگیره مثل ارتباط Many-to-many بین دو جدول با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۸ ۱۲:۳۴

- نیازی به رابطه many-to-many در تمام حالات مثال شما نیست.
رابطه دانشجو و درس چند به چند است.
رابطه درس و استاد چند به چند است.
نیازی نیست بین استاد و دانشجو رابطه مستقیمی تعریف شود.
نیاز به جدول چهارمی وجود دارد به نام «واحدهای اخذ شده» که در اینجا ID یک درس و یک استاد و یک دانشجو ثبت می شود.
رابطه ها هم یک به چند است. یک دانشجو چند واحد اخذ شده می تواند داشته باشد. یک استاد چند واحد ارائه شده را می تواند اداره کند.

+ مراجعه کنید به بحث بررسی تفصیلی رابطه چند به چند و [کامنت های آن](#) و لینکی که در آن به راه حل خاصی اشاره شده که کار جدول واسط را شبیه سازی می کند با دو رابطه یک به چند.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۱:۸

سلام. ممنون از توضیحات خوبتون.

من یک رابطه many-to-one بین جداول ProjectRow و Project دارم که به این صورت map شده:

```
HasOptional ( c => c.Project ).WithMany ( c => c.ProjectRowCollection ).HasForeignKey(c => c.ProjectID).WillCascadeOnDelete();
```

حالا وقتی میخوام یک ProjectRow را حذف کنم به این صورت عمل میکنم:

```
ProjectRowCollection.Remove(ProjectRowItem);
```

اما وقتی یک ردیف پروژه را حذف میکنم به جای اینکه ردیف را از جدول حذف کنه فقط کلید خارجی رو NULL میکنه مگر اینکه مستقیم از خود ProjectRow ردیف را حذف کنم. مشکل از کجا میتوانه باشه؟!
ممنون از اینکه وقت گذاشتید و خوندید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۱:۳۷

- علت به Required و Optional بودن روابط برمی گردد. حالت Required یعنی فرزند، بدون والد نمی تواند وجود داشته باشد؛ بر عکس حالت optional. بنابراین فقط در حالت Required حذف فرزندان در صورت حذف والد صورت خواهد گرفت.

- جزئیات بیشتر از زبان طراحان EF:
[Deleting orphans with Entity Framework](#)
+ طراحی پیش فرض است؛ [مطابق مستندات MSDN](#)

If a foreign key on the dependent entity is nullable, Code First does not set cascade delete on the relationship, and when the principal is deleted the foreign key will be set to null.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۶ ۱۲:۱۶

خیلی منونم.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۴ ۱۴:۳۴

راستش هنوز این مشکل برای من حل نشده، اینطور که من فهمیدم برای حذف یه فرزند باید مستقیما خودش رو حذف کنیم، با استفاده از حذف کردنش از Collection مربوط به والدش نمیشه، درسته؟ ببینید نمیخواه والد رو حذف کنم، میخام از طریق لیستی که از فرزندها توی والد هست یکی از فرزندها رو حذف کنم. آیا امکانش هست؟

```
Project.ProjectRowCollection.Remove(ProjectRowItem);
```

یعنی من مجبورم تو مثال بالا مستقیم ProjectRowItem رو حذف کنم با استفاده از دستور بالا نمیشه؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۸ ۱۸:۴

- در هر حالتی، زمانیکه یک شیء کامل را به همراه Id تحت نظر سیستم ردیابی آن دارید (مثل ProjectRowItem)، ساده‌ترین راه حذف آن، ابتدا حذف آن از DbSet مرتبط، مانند ctx.ProjectRowItems.Remove و بعد فراخوانی SaveChanges است (جهت اعمال نهایی تغییرات به بانک اطلاعاتی).

- این شیء اگر تحت نظر سیستم ردیابی نباشد، فراخوانی متده Remove اثری نخواهد داشت. اطلاعات بیشتر: [^](#) و [^](#)
- زمانیکه فقط یک شیء تحت ردیابی را از یک لیست حذف می‌کنید، این مورد فقط به معنای null کردن ID آن است؛ چون فرمان اصلی حذف خود شیء صادر نشده است. فقط دیگر علاقمند نیستید که این رابطه برقرار باشد.

نویسنده: سارا محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۱ ۱۰:۲

ممnon از مطلب خوبtan من رابطه مشتری و آدرس را متوجه نشدم یعنی هر آدرس میتواند برای چند مشتری باشد و آیا کلید جدول آدرس کلید خارجی هم هست اگه ممکنه بیشتر توضیح بدید ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۱ ۱۰:۹

قسمت «تنظیمات روابط many-to-one» و تصویر ساختار ذیل عبارت «که نهایتاً منجر به تولید چنین ساختاری در بانک اطلاعاتی می‌گردد» را مطالعه کنید.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۶:۴۹

نتونstem از روابط استفاده کنم. (یک به چند)

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace DomainClasses.EntityConfiguration
{
    public class UserConfig : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserConfig()
        {
            HasRequired(x=>x.Username).WithMany(x=>x.)
        }
    }
}

```

Aggregate<>
All<>
Any<>
AsEnumerable<>
AsParallel
AsParallel<>
AsQueryable
AsQueryable<>
Average<>

علت اینکه میخوام از رابطه one to more استفاده کنم اینه که چندین جدول دیگه دارم که همه شون مرتبط به جدول User هستند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۷:۲

- در قسمت Username که HasRequired است باید تعريف شود. در اینجا یک سر دیگر رابطه باید معرفی گردد. همان روابط و کلاس هایی که به صورت virtual در کدها آمده.

- در متن ذکر کردم «همین میزان تنظیم کفايت می کند و نيازی به استفاده از Fluent API برای معرفی روابط نیست.» برای بسیاری از تنظیمات EF، اگر پیش فرض های آن را رعایت کنید، نیازی به هیچگونه تنظیم اضافه تری ندارید. مثلا برای رابطه one-to-many فقط کافی است در دو سر رابطه ([نه فقط یک سر آن](#))، تنظیمات زیر را داشته باشید:

```

// یک سایت که چندین بلاگ دارد
public class Site
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public virtual ICollection<Blog> Blogs { set; get; }
}

public class Blog
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { set; get; }

    [ForeignKey("SiteId")]
    public virtual Site Site { get; set; }
    public int SiteId { set; get; }
}

```

}

همین مقدار کافی است و پیش فرض‌ها را پوشش می‌دهد. تنظیمات Fluent برای زمانی است که می‌خواهید پیش فرض‌ها را بازنویسی کنید. مثلاً نام جدول خودکار تشکیل شده توسط آن مدنظر شما نیست. یا حالت بسیار خاصی از روابط مانند مدل‌های خودار جای دهنده باید تشکیل شود و در این حالت فقط حالت Fluent است که پاسخگوی یک چنین سناریوهایی است.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۷:۳۳

بله شما درست می‌فرمایید اما اگه بخواه وقتي رکوردي از جدول User حذف ميشه رکوردهای مربوط به اين يوزر در جداول ديگه (حدود 5 جدول) حذف بشه باید از WillCascadeonDelete استفاده کنم.

مي‌تونم به صورت زير استفاده کنم اما ميخواه ببینم چرا نمي‌تونم به صورت يك به چند استفاده کنم.

```
HasMany(x => x.Ads).WithRequired(x => x.User).WillCascadeonDelete();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۷:۴۵

- در قسمت Username که HasRequired است باید تعريف شود. در اينجا يك سر ديگر رابطه باید معرفی گردد. همان روابط و کلاس‌هایی که به صورت virtual در کدها آمده است HasRequired با IsRequired متفاوت است.

+ حذف آبشاری به صورت [پیش فرض فعال است](#) (برای مواردی که کلید خارجی نال پذیر نیست). نيازی به فعال سازی دستی آن نیست.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۵ ۱۰:۰۷

سلام: کد زير رو نوشتتم طبق اون چيزی که توی اين لينک که داده بوديد اما وقتی حذف انجام ميدم فقط کلیدهای خارجی رو نال ميکنه و خود رکورد رو از جدول اصلی حذف ميکنه.

```
modelBuilder.Conventions.Remove<OneToManyCascadeDeleteConvention>();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۵ ۱۰:۳۹

- کدهایی که در مأخذ رسمي [ذکر شدند](#)، برای حذف پیش فرض‌های EF هست. به صورت پیش فرض OneToManyCascadeDeleteConvention وجود دارد. اگر بخواهید در همه جا آن را حذف کنید، modelBuilder.Conventions.Remove را بر روی آن فراخوانی کنید. اگر نياز است فقط در يك رابطه خاص اين مورد حذف شود از متدها WillCascadeonDelete با پaramتر false استفاده کنید.

- همچنان مطابق اين مأخذ: اگر کلید خارجی مدنظر نال پذير باشد (مانند نوع‌های nullable string و امثال آن)، حذف آبشاری را اعمال نمی‌کند. فقط يك سر رابطه را نال کرده و آن را حذف می‌کند.

If a foreign key on the dependent entity

is nullable

, Code First does not set cascade delete on the relationship, and when the principal is deleted the foreign key will be set to null

If a foreign key on the dependent entity

is not nullable

, then Code First sets cascade delete on the relationship

نویسنده: جواد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۵ ۱۰:۳۶

سلام؛ من یک جدول دارم که در اون کتاب‌های امانت گرفته شده را ثبت می‌کنم. یعنی این که در اون کلید خارجی کتاب و همچنین کلید خارجی اون عضو وجود دارد. حالا وقتی که می‌خواهم یک رکورد را از این جدول حذف بکنم به ارور زیر بر می‌خورم.

.The object cannot be deleted because it was not found in the ObjectStateManager

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۵ ۱۱:۳۲

یعنی سیستم tracking اطلاعی از وجود شیء شما ندارد (_ و ^).).

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۹ ۰:۴

سلام؛ من دو تا مدل دارم که ارتباط یک به یک دارن. یک کلاس **Attachment** که تمامی فایل هامو تو دیتابیس قرار میدم. اینجا هم این کلاس نگه دارنده تصویر **ImageGallery** من هست. میخوام وقتی حذف میشه به صورت **ImageGallery** خودکار تصویرش هم حذف شه.

این کد fluent Api من هست

```
modelBuilder.Entity<ImageGallery>().HasOptional(T =>
T.Pic).WithOptionalPrincipal().WillCascadeOnDelete(true);
```

جالب اینجاست که وقتی دستی از تو دیتابیس رکورد **ImageGallery** حذف میشه تصویرش هم حذف میشه ولی با EF توی کنترلر که حذف میکنم عکسه حذف نمیشه. اینم کد سمت کنترلر :

```
db.ImageGalleries.Remove(db.ImageGalleries.Find(imageGallery_ID));
db.SaveChanges();
```

ممnon میشم اگه راهنمایی بفرمایید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۹ ۰:۵۷

کمی بالاتر توضیح دادم « طراحی پیش فرض است ... »

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۷ ۸:۴۲

سلام؛ فرض کنیم چند جدول داشته باشیم (**Principal**) که هر کدام از آنها بتوانند با **tblAddress** ارتباط 1 / 0..1 داشته باشند. در برنامه قصد داریم با بررسی **tblAddress** تشخیص دهیم که کدام جدول به جدول فوق لینک شده است. EF تووانایی اجرای چنین ساختاری را دارد؟ چندین بار سعی در اجرای چنین ساختاری کردم اما خطأ اعلام میکند که یک سر رابطه باید * باشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۷ ۱۶:۴۲

one-to-zero- or -one را در صفحه‌ی جاری جستجو کنید.

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۹ ۱۰:۲۶

سلام

شاید من سوالم را بد مطرح کرده باشم اگر رابطه یک به (یک یا صفر) باشد جدولی که (یک یا صفر) است کلید اصلی اش را از جدول دیگر رابطه میگیرد. حال اگر چند جدول با یک جدول رابطه یک به (یک یا صفر) داشته باشند، جدولی که کلید اصلی آن Identity نیست، کلید یکتای آن و کلید خارجی آن چطور تعریف میشود؟

مدل مد نظر را در [اینجا](#) قرار دادم.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۹ ۱۱:۳۶

اگر توضیحات one-to-one association with shared primary key در متن فوق کافی نبوده، یک مثال کامل آنرا در اینجا مطالعه کنید: « [Associations in EF Code First CTP5: Part 2 – Shared Primary Key Associations](#) »

نویسنده: حمیدرضا کبیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۰ ۱۸:۵

زمانی که از EF Database first استفاده میکنم، جدولی مثل RolesJoinCustomers در مثال بالا جزء جداول قرار نمیگیرد! چطور میتوانم از طریق database first به این جدول دستیابی پیدا کنم و ردیفی را اضافه کنم یا با جداول دیگه عمل join را انجام دهم؟ لطفا راهنمایی کنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۰ ۱۸:۳۵

در حالت Code first هم دسترسی مستقیمی به این جدول وجود ندارد. باید از خواص راهبری (navigation properties) برای افزودن ردیفها و یا کار با ارتباطات مختلف استفاده کرد. اطلاعات بیشتر: « [بررسی تفصیلی روابط many-to-many](#) »

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱۵:۱۱

سلام؛ فرض کنید دو تا جدول داریم که ارتباط یک به چند یا چند به چند داریم. باید درون کدام یک از فایل‌های کانفیگ تنظیمات کلیدهای dependent,principal Fluent API می‌نویسیم قرار داد؟ آیا اصلاً مهم است یا فرقی نداره تو هر کدام از کلاس‌ها باشه؟

ادامه بحث بررسی جزئیات نحوه نگاشت کلاس‌ها به جداول، توسط EF Code first

استفاده از View‌های SQL Server در EF Code first

از View‌ها عموماً همانند یک جدول فقط خواندنی استفاده می‌شود. بنابراین نحوه نگاشت اطلاعات یک کلاس به یک View دقیقاً همانند نحوه نگاشت اطلاعات یک کلاس به یک جدول است و تمام نکاتی که تا کنون بررسی شدند، در اینجا نیز صادق است. اما ... (الف) بر اساس تنظیمات توکار EF Code first، نام مفرد کلاس‌ها، حین نگاشت به جداول، تبدیل به اسم جمع می‌شوند. بنابراین اگر View ما در سمت بانک اطلاعاتی چنین تعریفی دارد:

```
Create VIEW EmployeesView
AS
SELECT id,
       FirstName
FROM   Employees
```

در سمت کدهای برنامه نیاز است به این شکل تعریف شود:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample04.Models
{
  [Table("EmployeesView")]
  public class EmployeesView
  {
    public int Id { set; get; }
    public string FirstName { set; get; }
  }
}
```

در اینجا به کمک ویژگی Table، نام دقیق این View را در بانک اطلاعاتی مشخص کردیم. به این ترتیب تنظیمات توکار EF بازنویسی خواهد شد و دیگر به دنبال EmployeesViews نخواهد گشت؛ یا جدول متناظر با آنرا به صورت خودکار ایجاد خواهد کرد.

(ب) View شما نیاز است دارای یک فیلد Primary key نیز باشد.
 (ج) اگر از مهاجرت خودکار توسط MigrateDatabaseToLatestVersion استفاده کنیم، پیغام خطای زیر را دریافت خواهیم کرد:

```
There is already an object named 'EmployeesView' in the database.
```

علت این است که هنوز جدول dbo.__MigrationHistory از وجود آن مطلع نشده است، زیرا یک View، خارج از برنامه و در سمت بانک اطلاعاتی اضافه می‌شود.
 برای حل این مشکل می‌توان همانطور که در قسمت‌های قبل نیز عنوان شد، EF را طوری تنظیم کرد تا کاری با بانک اطلاعاتی نداشته باشد:

```
Database.SetInitializer<Sample04Context>(null);
```

به این ترتیب EmployeesView در همین لحظه قابل استفاده است.
و یا به حالت امن مهاجرت دستی سوئیچ کنید:

```
Add-Migration Init -IgnoreChanges  
Update-Database
```

پارامتر IgnoreChanges سبب می‌شود تا متدهای Up و Down کلاس مهاجرت تولید شده، خالی باشد. یعنی زمانیکه دستور Update-Add-Migration Init -IgnoreChanges انجام می‌شود، نه آیی در اپ خواهد شد و نه جدول اضافه‌ای ایجاد می‌گردد. فقط جدول Database._MigrationHistory می‌توان CreateTable اضافی را به سادگی از این همچنین در این حالت کنترل کاملی بر روی کلاس‌های Up و Down وجود دارد. می‌توان گردها خود خورد و دیگر از سایر بانک‌های اطلاعاتی که از کلاس‌ها حذف کرد.

ضمن اینکه باید دقت داشت یکی از اهداف کار با ORMs، فراهم شدن امکان استفاده از بانک‌های اطلاعاتی مختلف، بدون اعمال تغییری در کدهای برنامه می‌باشد (فقط تغییر کانکشن استرینگ، به علاوه تعیین Provider جدید، باید جهت این مهاجرت کفايت کند). بنابراین اگر از View استفاده می‌کنید، این برنامه به SQL Server گرده خواهد خورد و دیگر از سایر بانک‌های اطلاعاتی که از این مفهوم پشتیبانی نمی‌کنند، نمی‌توان به سادگی استفاده کرد.

استفاده از فیلد های XML اس کیوال سرور

در حال حاضر پشتیبانی توکاری توسط EF Code first از فیلد های ویژه XML اس کیوال سرور وجود ندارد؛ اما استفاده از آن‌ها با رعایت چند نکته ساده، به نحو زیر است:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Xml.Linq;

namespace EF_Sample04.Models
{
    public class MyXMLTable
    {
        public int Id { get; set; }

        [Column(TypeName = "xml")]
        public string XmlValue { get; set; }

        [NotMapped]
        public XElement XmlValueWrapper
        {
            get { return XElement.Parse(XmlValue); }
            set { XmlValue = value.ToString(); }
        }
    }
}
```

در اینجا توسط Column ویژگی TypeName string معرفی شده است. این فیلد در طرف کدهای کلاس‌های برنامه، به صورت string تعریف می‌شود. سپس اگر نیاز بود به این خاصیت توسط LINQ to XML دسترسی یافت، می‌توان یک فیلد محاسباتی را همانند خاصیت XmlValueWrapper فوق تعریف کرد. نکته دیگری را که باید به آن دقت داشت، استفاده از ویژگی NotMapped

می باشد، تا EF سعی نکند خاصیتی از نوع XElement (یک CLR Property) به بانک اطلاعاتی نگاشت کند.

و همچنین اگر علاقمند هستید که این قابلیت به صورت توکار اضافه شود، می توانید [اینجا را دهید](#) !

نحوه تعریف Composite keys

کلاس نوع فعالیت زیر را در نظر بگیرید:

```
namespace EF_Sample04.Models
{
    public class ActivityType
    {
        public int UserId { set; get; }
        public int ActivityID { get; set; }
    }
}
```

در جدول متناظر با این کلاس، نباید دو رکورد تکراری حاوی شماره کاربری و شماره فعالیت یکسانی باهم وجود داشته باشند.
بنابراین بهتر است بر روی این دو فیلد، یک کلید ترکیبی تعریف کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample04.Models;

namespace EF_Sample04.Mappings
{
    public class ActivityTypeConfig : EntityTypeConfiguration<ActivityType>
    {
        public ActivityTypeConfig()
        {
            this.HasKey(x => new { x.ActivityID, x.UserId });
        }
    }
}
```

در اینجا نحوه معرفی بیش از یک کلید را در متده HasKey ملاحظه می کنید.

یک نکته:

اینبار اگر سعی کنیم مثلا از متده db.ActivityTypes.Find «The number of primary key» با یک پارامتر استفاده کنیم، پیغام خطای «values passed must match number of primary key values defined on the entity» را دریافت خواهیم کرد. برای رفع آن باید هر دو کلید، در این متده قید شوند:

```
var activity1 = db.ActivityTypes.Find(4, 1);
```

ترتیب آنها هم بر اساس ترتیبی که در کلاس ActivityTypeConfig، ذکر شده است، مشخص می گردد. بنابراین در این مثال، اولین پارامتر متده Find، به اشاره می کند و دومین پارامتر به UserId.

بررسی نحوه تعریف نگاشت جداول خود ارجاع دهنده (Self Referencing Entity)

سناریوهای کاربردی بسیاری را جهت جداول خود ارجاع دهنده می توان متصور شد و عموما تمام آنها برای مدل سازی اطلاعات

چند سطحی کاربرد دارند. برای مثال یک کارمند را درنظر بگیرید. مدیر این شخص هم یک کارمند است و الى آخر. نمونه دیگر آن، طراحی منوهای چند سطحی هستند و یا یک مشتری را درنظر بگیرید. مشتری دیگری که توسط این مشتری معرفی شده است نیز یک مشتری است. این مشتری نیز می‌تواند یک مشتری دیگر را به شما معرفی کند و این سلسله مراتب به همین ترتیب می‌تواند ادامه پیدا کند.

در طراحی بانک‌های اطلاعاتی، برای ایجاد یک چنین جداولی، یک کلید خارجی را که به کلید اصلی همان جدول اشاره می‌کند، ایجاد خواهند کرد؛ اما در EF Code first چطور؟

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample04.Models
{
    public class Employee
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }

        //public int? ManagerID { get; set; }
        public virtual Employee Manager { get; set; }
    }
}
```

در این کلاس، خاصیت Manager دارای ارجاعی است به همان کلاس؛ یعنی یک کارمند می‌تواند مسئول کارمند دیگری باشد. برای تعریف نگاشت این کلاس به بانک اطلاعاتی می‌توان از روش زیر استفاده کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample04.Models;

namespace EF_Sample04.Mappings
{
    public class EmployeeConfig : EntityTypeConfiguration<Employee>
    {
        public EmployeeConfig()
        {
            this.HasOptional(x => x.Manager)
                .WithMany()
                //.HasForeignKey(x => x.ManagerID)
                .WillCascadeOnDelete(false);
        }
    }
}
```

با توجه به اینکه یک کارمند می‌تواند مسئولی نداشته باشد (خودش مدیر ارشد است)، به کمک متدها HasOptional و HasOptionalFor که فیلد Manager_ID را که می‌خواهی به این کلاس اضافه کنی باید نال پذیر باشد. توسط متدها WithMany و WillCascadeOnDelete که در طرف دیگر رابطه مشخص شده است.

اگر نیاز بود فیلد Manager_Id اضافه شده نام دیگری داشته باشد، یک خاصیت ManagerID nullable مانند ManagerID را که در کلاس Employee مشاهده می‌کنید، اضافه نمایید. سپس در طرف تعاریف نگاشت‌ها به کمک متدها HasOptional و HasOptionalFor که این خاصیت، همان کلید خارجی است. از این نکته در سایر حالات تعاریف نگاشت‌ها نیز می‌توان استفاده کرد، خصوصاً اگر از یک بانک اطلاعاتی موجود قرار است استفاده شود و از نام‌های دیگری بجز نام‌های پیش فرض EF استفاده کرده است.

The diagram shows a relationship between two tables: Employees and ActivityTypes. A line connects the Manager_Id column in the Employees table to the User_Id column in the ActivityTypes table. A yellow key icon is placed at the connection point.

	Column Name	Data Type	Allow Nulls
Id	int	☐	
FirstName	nvarchar(MAX)	☒	
LastName	nvarchar(MAX)	☒	
Manager_Id	int	☒	
		☐	

	Column Name	Data Type	Allow Nulls
ActivityID	int	☐	
User_Id	int	☐	
		☐	

مثال‌های این سری را از این آدرس هم می‌توانید دریافت کنید: ([^](#))

نظرات خوانندگان

نویسنده: Dsictco | تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۲۰:۰۹:۱۷

سلام

با تشکر از آموزش های مفید شما آیا امکان Bind کردن گرید به EF وجود دارد؟ منظورم مثل ADO.NET. اونجا راحت می تونیم هر فیلدی که میخواهیم به هر ستونی کنیم، این کار رو با EF هم میشه انجام داد؟ یا باید کدنویسی کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری | تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۲۲:۵۰:۴۹

این مورد به توانایی های LINQ شما بر می گردد. در اینجا کوئری ها رو باید با LINQ نوشت و سپس مباحث Projection و امثال آن برای تهیه لیست مورد نظر جهت Bind به گریدها می تونه مد نظر باشه. یک قسمت رو به مروری سریع به کوئری نوشتن در EF اختصاص خواهم داد.

نویسنده: مهمان | تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۹:۴۷

سلام در قسمت اگر بخواهیم کلید خارجی نام دیگری داشته باشد طبق گفته شما که عمل کردم خطای Sequence contains no elements را میدهد.

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample04.Models
{
    public class Employee
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }

        public int? ManagerID { get; set; }
        public virtual Employee Manager { get; set; }
    }
}
```

```
using EF_Sample04.Models;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
namespace EF_Sample04.Mappings
{
    public class EmployeeConfig : EntityTypeConfiguration<Employee>
    {
        public EmployeeConfig()
        {
            this.HasOptional(x => x.Manager)
                .WithMany()
                .HasForeignKey(x => x.ManagerID)
                .WillCascadeOnDelete(false);
        }
    }
}
```

نویسنده: وحید نصیری | تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۰:۴۰

مدل مشکلی نداره (تست شده). اطلاعات بیشتر: « استثنای Sequence contains no elements » در حین استفاده از LINQ ضمن اینکه مطلب فوق در اینجا کامل شده: « مباحث تکمیلی مدل های خود ارجاع دهنده در EF Code first »

نویسنده: Programer
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۱:۴۰

علت خطای این قسمت به علت کد زیر بود

```
public ActionResult Index()
{
    NewsContext db = new NewsContext();
    var Query = db.Employee.ToList();
    return View(Query);
}
```

که با تغییر کد به شکل زیر حل شد

```
public ActionResult Index(){
    NewsContext db = new NewsContext();
    var Query = db.Employee.ToList().Where(x=>x.ManagerID==null).ToList();
    return View(Query);
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۲:۲۴

چقدر خوب که این مطلب رو تکمیل کردید (هرچند View متناظر در اینجا هم باید ذکر می‌شد). همچنین چقدر خوب می‌شد زمانیکه سؤال اصلی رو اینجا پرسیدید، موارد فوق رو هم ذکر می‌کردید. چون افراد نمی‌توانند از راه دور کار شما را مشاهده یا دیباگ کنند یا دقیقاً بدانند که چه کدی را نوشته‌اید که این خطا را داده. به همین جهت سعی می‌کنند حدس بزنند که در مرحله آخر و پس از نگاشتها، چکار کرده‌اید که خطای فوق حاصل شده.

مطلوب خوبی در این زمینه: «[نحوه صحیح گزارش دادن یک باگ](#)»

نویسنده: Programer
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۲:۳۷

مرسى از راهنماییتون

نویسنده: رضا بزرگی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۸:۱۴

میشه در مورد این کوئری بیشتر توضیح بدین؟

```
db.Employee.ToList().Where(x=>x.ManagerID==null).ToList();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۹:۱

در این مطلب «[مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first](#)

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۷ ۱۸:۵۱

سلام. توی مدل‌های خود ارجاع دهنده، چجوری می‌شه Mapping رو طوری تنظیم کرد که در صورت پاک شدن یک عنصر، عناصر زیرمجموعه‌ی اون هم پاک بشن؟

نویسنده: وحید نصیری

در نظرات بحث «[مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first](#)» به این موضوع پرداخته شده.

زمانیکه در EF Code first تعریف خاصیتی به نحو زیر باشد

```
public string Content { get; set; }
```

در حین کار با SQL Server به صورت خودکار به max nvarchar در SQL Server CE می‌شود. اما همین تعریف در 4000 نگاشت خواهد شد؛ چون این بانک اطلاعاتی نوع‌های max دار را پشتیبانی نمی‌کند.
بنابراین اگر هدف، ثبت اطلاعات در فیلدی از نوع ntext در این بانک اطلاعاتی باشد باید به یکی از دو روش زیر عمل کرد:

```
[MaxLength]  
public string Content { get; set; }
```

بله. فقط کافی است یک MaxLength را بالای خاصیت قرار داد (بدون تعیین طول آن) تا به صورت خودکار در SQL Server CE به ntext نگاشت شود و یا می‌توان نوع ستون را صریحاً تعیین کرد:

```
[Column(TypeName = "ntext")]  
public string Text { get; set; }
```

روش اول بهتر است از این جهت که با بانک‌های اطلاعاتی مختلف سازگاری بهتری دارد. برای مثال نوع ntext در SQL Server کامل، منسوخ شده درنظر گرفته می‌شود اما اگر از ویژگی MaxLength در اینجا استفاده گردد به صورت خودکار به ntext در SQL Server CE نگاشت خواهد شد و در بنابراین قید MaxLength بر روی خواصی که قرار است حاوی متونی طولانی باشند، می‌تواند به عنوان یک کار مفید جهت سازگاری با بانک‌های مختلف، به شمار آید.

فرض کنید مطابق اصول نامگذاری که تعیین کردۀ اید، تمام جداول بانک اطلاعاتی شما باید با پیشوند `tbl` شروع شوند. برای انجام اینکار در نگارش‌های قبلی EF می‌بایستی از ویژگی `Table` جهت مزین کردن تمامی کلاس‌ها استفاده می‌شد و یا به ازای تک تک موجودیت‌ها، یک کلاس تنظیمات ویژه را افزود و سپس از متده `ToTable` برای تعیین نامی جدید، استفاده می‌شد. در EF 6 امکان بازنویسی ساده‌تر پیش فرض‌های تعیین نام جداول، طول فیلدها و غیره، پیش‌بینی شده‌اند که در ادامه تعدادی از آن‌ها را مرور خواهیم کرد.

تعیین پیشوندی برای نام کلیه‌ی جداول بانک اطلاعاتی

اگر نیاز باشد تا به تمامی جداول تهیه شده، بر اساس نام کلاس‌های مدل‌های برنامه، یک پیشوند `tbl` اضافه شود، می‌توان با بازنویسی متده `OnModelCreating` کلاس `Context` برای شروع کرد:

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
    // TableNameConvention
    modelBuilder.Types()
        .Configure(entity => entity.ToTable("tbl" + entityClrType.Name));
    base.OnModelCreating(modelBuilder);
}
```

سپس متده `modelBuilder.Types`، کلیه موجودیت‌های برنامه را در اختیار قرار داده و در ادامه می‌توان برای مثال از متده `ToTable` برای تعیین نامی جدید به ازای کلیه کلاس‌های مدل‌های برنامه استفاده کرد.

تعیین نام دیگری برای کلید اصلی کلیه‌ی جداول برنامه

فرض کنید نیاز است کلیه PK‌ها، با پیشوند نام جدول جاری در بانک اطلاعاتی تشکیل شوند. یعنی اگر نام PK مساوی `Id` است و نام جدول `Menu`، نام کلید اصلی نهایی تشکیل شده در بانک اطلاعاتی باید `MenuItemId` باشد و نه `Id`.

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
    // PrimaryKeyNameConvention
    modelBuilder.Properties()
        .Where(p => p.Name == "Id")
        .Configure(p => p.IsKey().HasColumnName(p.ClirPropertyInfo.ReflectedType.Name +
    "Id"));
    base.OnModelCreating(modelBuilder);
}
```

این مورد نیز با بازنویسی متده `OnModelCreating` کلاس `Context` و سپس استفاده از متده `modelBuilder.Properties` برای دسترسی به کلیه خواص در حال نگاشت، قابل انجام است. در اینجا کلیه خواصی که نام `Id` دارند، توسط متده `IsKey` تبدیل به `PK` شده و سپس به کمک متده `HasColumnName` نام دلخواه جدیدی را خواهند یافت.

تعیین حداقل طول کلیه فیلدهای رشته‌ای تمامی جداول بانک اطلاعاتی

اگر نیاز باشد تا پیش فرض `MaxLength` تمام خواص رشته‌ای را تغییر داد، می‌توان از پیاده سازی اینترفیس جدید `IStoreModelConvention` کمک گرفت:

```
public class StringConventions : IStoreModelConvention<EdmProperty>
{
```

```
public void Apply(EdmProperty property, DbModel model)
{
    if (property.PrimitiveType.PrimitiveTypeKind == PrimitiveTypeKind.String)
    {
        property.MaxLength = 450;
    }
}
```

در اینجا `MaxLength` کلیه خواص رشته‌ای در حال نگاشت به بانک اطلاعاتی، به 450 تنظیم می‌شود. سپس برای معرفی آن به برنامه خواهیم داشت:

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
    modelBuilder.Conventions.Add<StringConventions>();
    base.OnModelCreating(modelBuilder);
}
```

توسط متدهای `modelBuilder.Conventions.Add`، می‌توان قراردادهای جدید سفارشی را به برنامه افزود.

نظم بخشیدن به تعاریف قراردادهای پیش فرض

اگر علاقمند نیستید که کلاس `Context` برنامه را شلوغ کنید، می‌توان با ارث بری از کلاس پایه `Convention`، قراردادهای جدید را تعریف و سپس توسط متدهای `modelBuilder.Conventions.Add` کلاس نهایی تهیه شده را به برنامه معرفی کرد.

```
public class MyConventions : Convention
{
    public MyConventions()
    {
        // PrimaryKeyNameConvention
        this.Properties()
            .Where(p => p.Name == "Id")
            .Configure(p => p.IsKey()).HasColumnName(pClr PropertyInfo.ReflectedType.Name + "Id"));

        // TableNameConvention
        this.Types()
            .Configure(entity => entity.ToTable("tbl" + entityClr Type.Name));
    }
}
```

مثال‌های بیشتر

اگر به مستندات [EF 6 مراجعه کنید](#)، مثال‌های بیشتری را در مورد بکارگیری اینترفیس `IStoreModelConvention` و یا بازنویسی [قراردادهای موجود، خواهید یافت](#).

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۲۲:۵ ۱۳۹۲/۱۱/۲۲

سلام ،

من رو مطابق گفته شما انجام دادم ولی کار نکرد . هیچ خطای هم نداد . فکر نمی‌کنید که از <> StringConventions باشد استفاده کنیم ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۵۰ ۱۳۹۲/۱۱/۲۳

بعد از [MaxLengthAttributeConvention](#) باید اضافه شود تا تنظیمات پیش فرض آنرا بازنویسی کند و چون کلاس پایه Convention است باید از روش زیر استفاده کرد:

```
public class CustomMaxLengthConvention : Convention
{
    public CustomMaxLengthConvention()
    {
        this.Properties<string>().Configure(p => p.HasMaxLength(450));
    }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Conventions.AddAfter<MaxLengthAttributeConvention>(new
CustomMaxLengthConvention());
```

نویسنده: مسعود سنائی
تاریخ: ۱۴:۳۴ ۱۳۹۳/۰۴/۲۷

از این امکان چطور برای Ignore کردن یک Property میشه استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۰ ۱۳۹۳/۰۴/۲۷

```
برای یک خاصیت مشخص در یک کلاس مشخص //  
modelBuilder.Entity<Department>().Ignore(t => t.Budget);

برای یک کلاس مشخص //  
modelBuilder.Ignore<OnlineCourse>();

برای نام خاصیت مشخص در تمام کلاس‌های نگاشت شده //  
modelBuilder.Types().Configure(c => c.Ignore("IsDeleted"));

صرفنظر کردن از تمام این‌نام‌ها در تمام کلاس‌های نگاشت شده //  
modelBuilder.Types().Configure(typeConfiguration =>
{
    foreach (var property in typeConfiguration.ClrType
        .GetProperties().Where(p => p.PropertyType.IsEnum))
    {
        typeConfiguration.Ignore(property);
    }
});

صرفنظر کردن از خواصی که با یک نام مشخص شروع می‌شوند در تمام کلاس‌ها //  
modelBuilder.Types().Configure(typeConfiguration =>
{
    foreach (var property in typeConfiguration.ClrType
        .GetProperties().Where(p => p.Name.StartsWith("someName")))
    {
        typeConfiguration.Ignore(property);
    }
});
```

نویسنده: مسعود سنائی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۲ ۱۷:۶

من با EF6 از

```
modelBuilder.Types().Configure(c=>c.Ignore("IsDeleted"));
```

استفاده کردم ولی خطای زیر رو می‌گیرم:

You cannot use Ignore method on the property 'IsDeleted' on type 'MyEntity'
because this type inherits from the type 'BaseEntity' where this property is mapped.
To exclude this property from your model, use NotMappedAttribute or Ignore method on the base type.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۲ ۲۲:۴۴

```
modelBuilder.Entity< BaseEntity >().Ignore(p => p.IsDeleted);
```

در مورد طراحی Self Referencing Entities پیشتر مطلبی را در این سایت [مطالعه کرده‌اید](#).

یک مثال دیگر آن می‌تواند نظرات چند سطحی در یک سایت باشد. نحوه تعریف آن با مطالبی که در قسمت هشتم عنوان شود تفاوتی نمی‌کند؛ اما ... زمانیکه نوبت به نمایش آن فرا می‌رسد، چند نکته اضافی را باید درنظر گرفت. ابتدا مثال کامل زیر را در نظر بگیرید:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;

namespace EFGeneral
{
    public class BlogComment
    {
        public int Id { set; get; }

        [MaxLength]
        public string Body { set; get; }

        public virtual BlogComment Reply { set; get; }
        public int? ReplyId { get; set; }
        public ICollection<BlogComment> Children { get; set; }
    }
}

public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<BlogComment> BlogComments { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        // Self Referencing Entity
        modelBuilder.Entity<BlogComment>()
            .HasOptional(x => x.Reply)
            .WithMany(x => x.Children)
            .HasForeignKey(x => x.ReplyId)
            .WillCascadeOnDelete(false);

        base.OnModelCreating(modelBuilder);
    }
}

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        var comment1 = new BlogComment { Body = "نظر من این است که" };
        var comment12 = new BlogComment { Body = "پاسخی به نظر اول", Reply = comment1 };
        var comment121 = new BlogComment { Body = "پاسخی به پاسخ به نظر اول", Reply = comment12 };

        context.BlogComments.Add(comment121);
        base.Seed(context);
    }
}

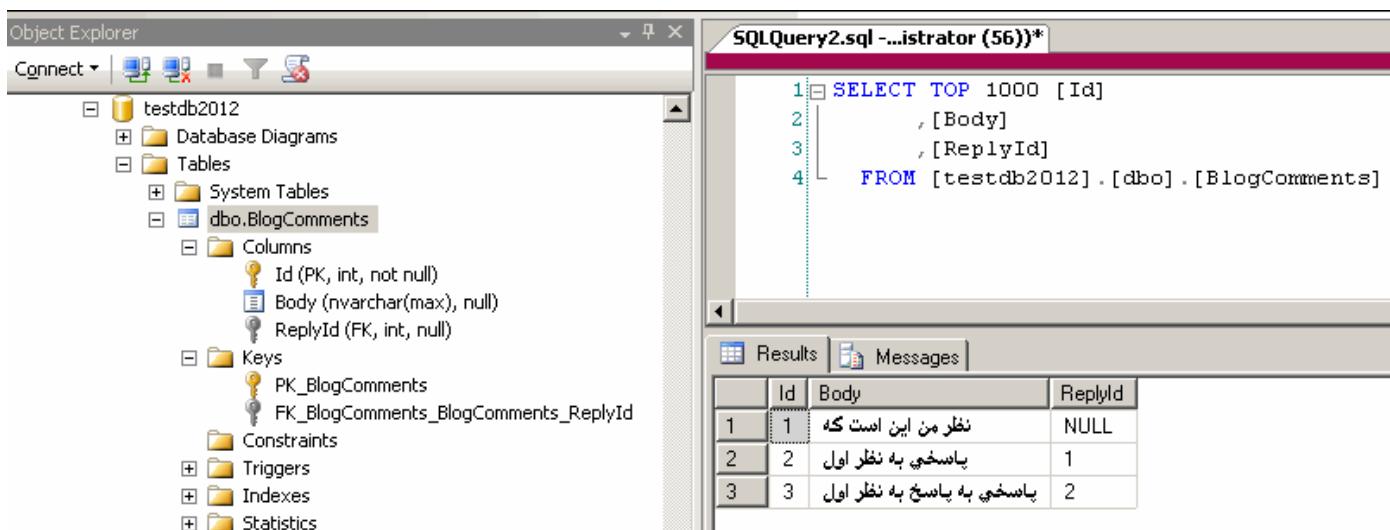
public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        using (var ctx = new MyContext())
        {
            var list = ctx.BlogComments
```

```
//.where ...
    .ToList() // fills the childs list too
    .Where(x => x.Reply == null) // for TreeViewHelper
    .ToList();

        if (list.Any())
        {
            }

        }
    }
}
```

در مثال فوق کلاس نظرات به صورت خود ارجاع دهنده (خاصیت Reply به همین کلاس اشاره می‌کند) تعریف شده است تا کاربران بتوانند تا هر چند سطح لازم، به یک نظر خاص، پاسخ دهند.
در اینجا یک جنین جدولی با اطلاعاتی که ملاحظه می‌کنید تشکیل خواهد شد:

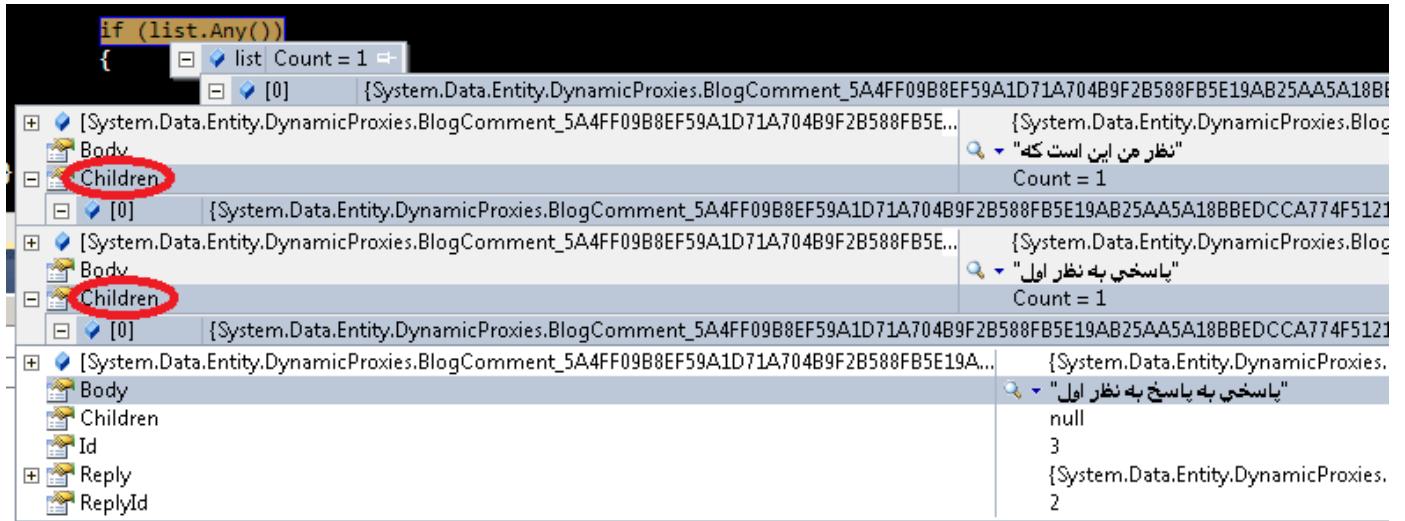

ک نظر ارائه شده و سیس، دو نظر تو در تون، دیگر برای، این نظر شت شده است.

اولین نکته اضافه‌تری، که نسبت به قسمت هشتم قابل ملاحظه است، تعریف خاصیت حدد Children به نحو زیر می‌باشد:

```
public class BlogComment
{
    // ...
    public ICollection<BlogComment> Children { get; set; }
}
```

این خاصیت تاثیری در نحوه تشکیل جدول ندارد. علت تعریف آن به توانمندی EF در پرکردن خودکار آن بر می‌گردد. اگر به کوئری نوشته شده در متدهای RunTests دقت کنید، ابتدا یک `ToList` نوشته شده است. این مورد سبب می‌شود که تمام رکوردهای مرتبط دریافت شوند. مثلاً در اینجا سه رکورد دریافت می‌شود. سپس برای اینکه حالت درختی آن حفظ شود، در مرحله بعد ریشه‌ها فیلتر می‌شوند (مواردی که `reply` آن‌ها `null` است). سپس این مورد تبدیل به `list` خواهد شد. اینبار اگر خروجی را بررسی کنیم، به ظاهر فقط یک رکورد است اما ... به نحو زیبایی توسط EF به شکل یک ساختار درختی، بدون نیاز به کدنویسی خاصی، منظم شده است:

سؤال:

برای نمایش این اطلاعات درختی و تو در تو در یک برنامه وب چکار باید کرد؟
تا اینجا که توانستیم اطلاعات را به نحو صحیحی توسط EF مرتب کنیم، برای نمایش آن‌ها در یک برنامه ASP.NET MVC می‌توان از یک [TreeViewHelper](#) سورس باز استفاده کرد.
البته کد آن در اصل برای استفاده از EF Code first طراحی نشده و نیاز به اندکی تغییر به نحو زیر دارد تا با هماهنگ شود (متدهای `ToList` و `Count` موجود در سورس اصلی آن باید به نحو زیر حذف و اصلاح شوند):

```
private void AppendChildren(TagBuilder parentTag, T parentItem, Func<T, IEnumerable<T>>
childrenProperty)
{
    var children = childrenProperty(parentItem);
    if (children == null || !children.Any())
    {
        return;
    }
    //...
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۹:۲۷ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

آیا میشه این خاصیت رو اینطور پیاده سازی کرد که:

```
public class Person
{
    // other properties

    [Required]
    public virtual Person RelatedPerson {get; set;}
}
```

حالا برای شروع در متدهای Seed یا معرفی اولین شخص با توجه به این که این `RelatedPerson` نمیتواند خالی باشد چطور میتوان خود شخص را به این پراپریتی معرفی کرد و بعنوان روت اشخاص از آن استفاده کرد و مپ آن به چه شکل است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۱ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

نمی‌شود. ویژگی `Required` را حذف کنید تا فیلد `nullable` شود. در مورد مباحث اولیه نگاشت آن [به این مطلب](#) مراجعه کنید.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۹:۳۵ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

در مورد NHibernate هم این محدودیت وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۸ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

این محدودیت نیست. کار یک ORM نگاشت اطلاعات کلاس‌های شما به جداول بانک اطلاعاتی است. زمانیکه سمت بانک اطلاعاتی این فیلد باید `null` پذیر باشد چون ریشه یک درخت تشکیل شده والدی ندارد، سمت کدهای شما هم به همین ترتیب باید تعریف شود تا نگاشت به نحو صحیحی صورت گیرد.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۹:۵۴ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

در مورد تعریف ORM حق با شمامست ولیا اینکه میشه این رکورد رو تو بانک ایجاد کرد، پس شاید راهی برای اینکار در ORM هم باشه، من کلاس رو این شکلی تعریف کردم و مطمئن هستم حین این ذخیره سازی که این رکورد، رکورد اول جدول هم هست مثلاً شناسه اون حتماً با یک ذخیره میشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۵۷ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

اولین رکورد یا به عبارتی ریشه یک درخت، ریشه‌ای ندارد. این ریشه نال رو چطور در بانک اطلاعاتی تعریف و ذخیره می‌کنید؟ بحث ما `Id` اولین رکورد نیست. بحث کلید خارجی است که باید نال پذیر باشد و به همین جدول هم اشاره می‌کند و نمایانگر رکورد والد یک رکورد خاص است (جدول خود ارجاع دهنده). در همین مطلب جاری به تصویر اول دقت کنید. بحث ما `ReplyId` است که نال پذیر است. این `ReplyId` کلید خارجی اشاره کننده به همین جدول هم هست.

نویسنده: مهدی پایروند

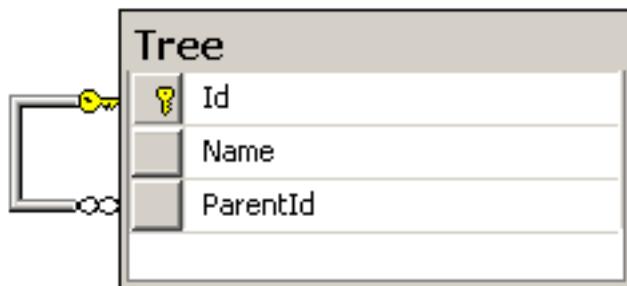
موضوعی که من میخوام براس تو ORM راهی پیدا کنم مربوط به اینه که بتونم کلاسم رو تغییر ندم و از بتونم فیلد پرنت رو غیر نال تعریف کنم، این اسکریپت رو ببینید:

```
CREATE TABLE [dbo].[Tree](
[Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[Name] [nchar](10) NOT NULL,
[ParentId] [int] NOT NULL,
CONSTRAINT [PK_Tree] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF, IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON,
ALLOW_PAGE_LOCKS = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

GO

ALTER TABLE [dbo].[Tree] WITH CHECK ADD CONSTRAINT [FK_Tree_Tree] FOREIGN KEY([ParentId])
REFERENCES [dbo].[Tree] ([Id])
GO

ALTER TABLE [dbo].[Tree] CHECK CONSTRAINT [FK_Tree_Tree]
```


حالا برای ایجاد رکورد اولی میدونید که شناسه اون یک هست و برای همین میشه رکورد فیلد [ParentId] رو پر کرد من این امتحان رو انجام دادم و مشکلی پیش نیومد

	Id	Name	ParentId
1	1	Root	1

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۹

فیلد id-parent رو دستی مقدار دهی کردی؟ یا با EF مقدار دهی شد؟

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۱۵

تو این مورد با بانک ولی میگم حتما باید برای سمت ORM هم راهی باشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۳۷ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

کلید خارجی است. برای مقدار دهی آن (ثبت اولیه رکورد مرتبط) اگر null پذیر نباشد نیاز است حتماً رکورد اشاره کننده به آن وجود خارجی داشته باشد.
به همین دلیل باید در این حالت خاص آنرا نال پذیر تعريف کرد؛ چون رکورد ریشه، والدی ندارد و کلید خارجی آن نال خواهد بود.
همچنین در این حالت خاص مورد بحث ما، کلید خارجی به خود جدول جاری اشاره می‌کند (و اگر نال پذیر نباشد کل رکورد ریشه، در بار اول ثبت آن، قابل ذخیره سازی نیست).

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۳۷ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

برای درک بهتر این موضوع، سعی کنید دستور زیر را اجرا کنید (از management studio استفاده نکنید):

```
INSERT INTO [Tree]
([Name]
,[ParentId])
VALUES
('12'
,2)
```

قابل ثبت نیست. ضمناً امکان مقدار دهی دستی ParentId هم در اینجا تا زمانیکه رکورد ثبت نشده باشد، میسر نیست (کاری که به صورت دستی انجام داده، چند مرحله کار بوده نه صرفاً یک insert معمولی).

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۰:۴۵ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

بله ممنون، همین موردی که میگید چند مرحله رو باید بشه با ORM بدست آورد، با SQL Profiler میشه از کارکرد SQL Management نمونه برداری کرد، البته شاید این کار خروجی مناسبی برای سمت کد نداشته باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۵۰ ۱۳۹۱/۰۵/۲۶

طراحی مدنظر شما اصلاً متداول نیست. برای مطالعه بیشتر مراجعه کنید به این مقاله:

[SQL Server CTE Basics](#)

در اینجا هم ManagerID int NULL تعریف شده.

نویسنده: Mina
تاریخ: ۲۳:۴۳ ۱۳۹۱/۰۹/۱۷

با سلام؛

اگر ما در مدل یک فیلد به عنوان مثال status داشته بایم و بخواهیم آنهايی که status ok است را بر گردانیم

```
var model = _efComment.List(p => p.PostId == postId);
var list = model.ToList()
.Where(p => p.ComentStatus == ComentStatus.Ok)
.Where(x => x.Reply == null)
.ToList();
```

کد بالا جواب نمیده چون اگه پدرش status با وضعیت ok داشته باشه فرزندانش با هر وضعیتی باش میاره
راه حلی به نظرتون میاد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴۰۹/۰۹/۱۸

همان ابتدای کار از && برای فیلتر کردن استفاده کنید

```
p => p.PostId == postId && p.ComentStatus == ComentStatus.Ok
```

نویسنده: میلاد محسنی
تاریخ: ۲۲:۲۹ ۱۳۹۱/۱۱/۱۹

با سلام.

برای تهییه مدل‌های خود ارجاع دهنده، نظرتان در خصوص استفاده از hierarchy ID چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۶ ۱۳۹۱/۱۱/۱۹

قابل انتقال نیست به سایر بانک‌های اطلاعاتی. یکی از اهداف کار با ORM‌ها مستقل کردن برنامه از بانک اطلاعاتی است. مثلاً بتونید با SQL CE هم کار کنید که این نوع داده رو پشتیبانی نمی‌کنه و خیلی از بانک‌های اطلاعاتی دیگر نیز به همین ترتیب.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۹:۴۴ ۱۳۹۱/۱۲/۰۱

با سلام

بنده مدل زیر را دارم که مربوط به صفحاتی هستند که والد هم دارند.

```
public class Page
{
    public virtual int Id { get; set; }
    public virtual string Title { get; set; }
    public virtual DateTime? CreatedDate { get; set; }
    public virtual DateTime? ModifiedDate { get; set; }
    public virtual string Body { get; set; }
    public virtual string Keyword { get; set; }
    public virtual string Description { get; set; }
    public virtual string Status { get; set; }
    public virtual bool? CommentStatus { get; set; }
    public virtual int? Order { get; set; }
    public virtual User User { get; set; }
    public virtual User EditedByUser { get; set; }
    public virtual ICollection<Comment> Comments { get; set; }
    public virtual int? ParentId { get; set; }
    public virtual Page Parent { get; set; }
    public virtual ICollection<Page> Children { get; set; }
}
```

و با دستور زیر می‌خواهم از آن کوئری بگیرم:

```
this._pages.ToList().Where(page => page.Parent == null).ToList();
```

دستور فوق به خوبی کار می‌کنه. ولی وقتی با که دستوراتی که توسط mini-profiler لاغ شده را می‌بینیم که اخطار duplicate reader را می‌دهد.

برای هر page موجود دستور زیر را صادر می‌کند

```

SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate],
[Extent1].[ModifiedDate] AS [ModifiedDate],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[Keyword] AS [Keyword],
[Extent1].[Description] AS [Description],
[Extent1].[Status] AS [Status],
[Extent1].[CommentStatus] AS [CommentStatus],
[Extent1].[Order] AS [Order],
[Extent1].[ParentId] AS [ParentId],
[Extent2].[Id] AS [Id1],
[Extent2].[Title] AS [Title1],
[Extent2].[CreatedDate] AS [CreatedDate1],
[Extent2].[ModifiedDate] AS [ModifiedDate1],
[Extent2].[Body] AS [Body1],
[Extent2].[Keyword] AS [Keyword1],
[Extent2].[Description] AS [Description1],
[Extent2].[Status] AS [Status1],
[Extent2].[CommentStatus] AS [CommentStatus1],
[Extent2].[Order] AS [Order1],
[Extent2].[ParentId] AS [ParentId1],
[Extent2].[User_Id] AS [User_Id],
[Extent2].[EditedByUser_Id] AS [EditedByUser_Id],
[Extent1].[User_Id] AS [User_Id1],
[Extent1].[EditedByUser_Id] AS [EditedByUser_Id1]
FROM [dbo].[Pages] AS [Extent1]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Pages] AS [Extent2] ON [Extent1].[ParentId] = [Extent2].[Id]

```

می‌خواستم ببینم کاری می‌شده کرد تا سربار این کوئری را کمتر کرد؟

در ضمن اگر بخواهم viewmodel را طوری تعریف کنم تا فیلد‌های اضافی مانند createddate و user و ... که در هنگام نمایش منوی آبشاری به آنها نیازی ندارم چه کار باید کرد؟ چون من هر کاری کردم نتوانستم parent را برای viewmodel را به خوبی تعریف کنم.

ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۲۹ ۱۳۹۱/۱۲/۰۱

- این خروجی SQL لاغ شده مطلب جاری (با تمام توضیحات و نگاشت‌های آن) توسط برنامه مطمئن SQL Server Profiler است:

```

SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[ReplyId] AS [ReplyId]
FROM [dbo].[BlogComments] AS [Extent1]

```

منطقی هم هست. چون درToList اول، کار با دیتابیس تمام و قطع می‌شود. دوم سمت کلاینت اجرا می‌شود. یعنی تشکیل درخت نهایی توسط امکانات LINQ to Objects انجام می‌شود و نه هیچ کار اضافه‌ای در سمت سرور.

- اگر اینجا join اضافی بپیدا کردید ... حتما مشکلی در تنظیمات نگاشت‌ها دارید.
- اگر EditByUser duplicate reader دارید شاید بخارط [lazy loading](#) سایر خواص راهبری است که تعریف کردید مانند User و eager loading اینها اگر قرار است نمایش داده شوند، پیش ازToList اول باید توسط متدهای [Include](#) به صورت تعريف شوند تا lazy loading و duplicate reader نداشته باشید.
- برای فیلتر فیلد‌های اضافی، پیش ازToList اول، با استفاده از [Projection](#) و نوشتن یک Select، موارد مورد نیاز را انتخاب کنید.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۲۲:۳۰ ۱۳۹۱/۱۲/۰۱

با راهنمایی شما مشکل Duplicate Reader با نوشتن دستور به شکل زیر حل شد.

```
this._pages.Include(page => page.Children).ToList().Where(page => page.Parent == null).ToList();
```

الان مشکلی دارم اینه که نمیتونم یه select خوب بنویسم تا فقط مواردی را که میخوام برگردونم.
مثلا من.viewmodel را این شکلی تعریف کردم.

```
public class NavBarModel
{
    public virtual int Id { get; set; }
    public virtual string Title { get; set; }
    public virtual string Status { get; set; }
    public virtual int? Order { get; set; }
    public virtual NavBarModel Parent { get; set; }
    public virtual ICollection<Page> Children { get; set; }
}
```

توی select زدن نمیدونم چه شکلی باید کد بزنم تا parent و children هم یه صورت خودکار پر شوند.

در حقیقت من میخوام این موارد را در یک navigation bar به صورت منوی آبشاری نشون بدم.

در ضمن شما میتوانید در نشان دادن اطلاعات فوق به صورت منوی آبشاری با امکان تعریف فرزند تو در تو بدون محدودیت راهنماییم کنید. من کدی واسش نوشتم ولی متاسفانه برای پیاده سازی نامحدود بودن فرزندان منو مشکل دارم.

ممnon

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۱:۴۰

سلام

راستش من منوهای چند سطحی پویا را برای bootstrap navbar نوشتم. الگوریتمش را مجبور شدم به صورت بازگشتی بنویسم. اگر کسی می‌توانه به صورت غیر بازگشتی بگه ممنونش میشم.
این کد یه partialpage برای navbar هست که هر کسی برای bootstrap به راحتی میتوانه استفاده کنه.

```
@model IEnumerable<DomainClasses.Page>
@helper ShowNavBar(IEnumerable<DomainClasses.Page> pages)
{
    foreach (var page in pages)
    {
        if (page != null)
        {
            if (page.Children.Count == 0)
            {
                <text><li><a tabindex="-1" href="#">@page.Title</a></li></text>
            }

            if (page.Children.Count > 0 && page.Parent == null)
            {

```

```

<text><li class="dropdown"><a class="dropdown-toggle" id="dLabel" role="button" data-
toggle="dropdown" data-target="#" href="/page.html">@page.Title<b class="caret"></b></a><ul
class="dropdown-menu" role="menu" aria-labelledby="dLabel"><li><a tabindex="-1"
href="#">@page.Title</a></li></ul>
@ShowNavBar(page.Children)
@:</ul></li>
}
}

if (page.Children.Count > 0 && page.Parent != null)
{
    <text><li class="dropdown-submenu"><a tabindex="-1" href="#">@page.Title</a><ul
class="dropdown-menu"></text>
    @ShowNavBar(page.Children)
    @:</ul></li>
}
}

}

<div class="navbar" style="margin-bottom: 10px;">
    <div class="navbar-inner">
        <a class="brand" href="www.google.com">IT-EBOOK</a>
        <ul class="nav">
            <li class="active"><a href="#">خانه</a></li>
            <li><a href="#">ورود</a></li>
            @ShowNavBar(Model)
            <li><a href="#">ارتباط با ما</a></li>
        </ul>
        <div class="input-append pull-left visible-desktop" style="margin-top: 5px;">
            <input class="span6 search-input" id="Text1" type="text">
            <button class="btn btn-primary" type="button">جست و جو</button>
            <button class="btn btn-info btn-advanced-search" type="button">پیشرفته</button>
        </div>
    </div>
</div>

```

الان تنها مشکلم اینه که فیلد های اضافی هم کوئری گرفته میشه. میدونم فیلد های اضافی (بر اساس مدلی که ذکر کردم) را چگونه با استفاده از `select` حذف کنم اما توی `viewmodel` نمیدونم چه جوری `children` را از اطلاعات پر کنم؟

ممnon

نوبسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۳:۵۶

با سلام و تشکر از این مطلب عالی.
یک سوال:

اگر جدول BlogComment با یک یا چند جدول دیگر رابطه داشته باشد (مثلاً جدول کاربر، جدول دسترسی و غیره)، چه راه حلی وجود دارد تا در روش خود ارجاع دهنده سایر رابطه ها شرکت نکنند، یعنی فقط تعدادی فیلد از جدول BlogComment انتخاب شود. در حالت فعلی تمام فیلد ها از تمام جدول های مرتبط استخراج می شوند.

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۴:۴۰

- جدول نظرات اگر با موجودیتی به نام کاربر سر و کار دارد، این خاصیت عموماً به صورت `virtual` تعریف می شود یعنی `lazy` قرار است رخدهد. به عبارتی با `ToList` اولیه اگر از متدهای `Include` استفاده نشده باشد (برای `eager loading` اطلاعات وابسته)، به هیچ عنوان خواص `lazy` بارگذاری نخواهند شد. شاید عنوان کنید که من با استفاده از امکانات دیباگ VS.NET اگر نود مربوط به `User` رو باز کنم، اطلاعاتش هست. پاسخ این است که بله. دقیقاً در همین لحظه که نود رو باز کردید یک کوئری برای دریافت اطلاعات یوزر به سرور ارسال شده و نه پیش از آن. البته می شود `loading lazy` را در EF کلا خاموش کرد یا حتی به صورت مقطعی با استفاده از متدهای `AsNoTracking`.

بنابراین در حالت فعلی تمام فیلد‌های وابسته از بانک اطلاعاتی استخراج نمی‌شوند مگر اینکه lazy loading را به نحوی تبدیل به eager loading کرده باشد.

- ضمناً در حالت فعلی اگر دقت کرده باشید پیش از `ToList` اول یک سه نقطه گذاشته شده است. یعنی اینجا می‌توانید `where` بنویسید. می‌توانید `Select` بنویسید و به صورت اختصاصی یک سری خاصیت مشخص را انتخاب کنید و خیلی از کارهای دیگر.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۵:۱۹ ۱۳۹۲/۰۱/۱۴

با تشکر فراوان از پاسخ کامل جنابعالی.

مشکل من از اینجا شروع شد که با `Json` خواستم نتیجه این کوئری را به `Json` تبدیل کنم، من دستور زیر را نوشتم، پس از اولین اجرا رکورد اول دو فیلد `Body` و `Id` را دارد که کاملاً درست است، اما رکورد بعدی که فرزند رکورد اول است شامل تمام فیلد‌های جدول `BlogComment` و تمام جداول مرتبط با آن است.

ممnon از شما به خاطر صرف وقت گرانبها.

```
var list = context.BlogComment.Where(p => p.UserId == 100)
    .Select(p => p.Body, p.Id, p.Children)
    .ToList();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۱۰ ۱۳۹۲/۰۱/۱۴

از ویژگی `Newtonsoft.Json.JsonIgnore` برای عدم `serialization` یک خاصیت خاص به JSON استفاده کنید.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۲۱:۴۰ ۱۳۹۲/۰۱/۱۴

با تشکر فراوان، مشکل من با `Newtonsoft.Json.JsonIgnore` حل شد.
اما من برای انتخاب تعدادی خصوصیت از کد زیر استفاده کردم، در نتیجه نهایی که در عکس مشخص است، فقط رکورد اول شامل فیلد‌های مشخص شده توسط من است، فرزندان این رکورد حاوی تمام فیلد‌ها هستند.
البته در این کدها از `using` استفاده نشده چون باعث خطای `The ObjectContext instance` می‌شود.
باز هم ممنون برای اختصاص وقت.

```
public partial class BlogComment
{
    public BlogComment()
    {
        this.Children = new HashSet<BlogComment>();
    }

    public int Id { get; set; }
    public string Body { get; set; }
    public Nullable<System.DateTime> DateSend { get; set; }
    public Nullable<System.DateTime> DateRead { get; set; }
    public bool IsDeleted { get; set; }
    public int UserId { get; set; }

    [Newtonsoft.Json.JsonIgnore]
    public virtual BlogComment Reply { get; set; }

    public int? ReplyId { get; set; }
    public virtual ICollection<BlogComment> Children { get; set; }
}
```

```
public JsonResult Index()
{
    var ctx = new testEntities();
    var list = ctx.BlogComments
        .Where(p => p.Id == 1)
        .Select(p => new
        {
            p.Id,
            p.Body,
            p.Children
        })
    .ToList();

    JsonResult jsonNetResult = new JsonResult();
    jsonNetResult.Formatting = Formatting.Indented;

    jsonNetResult.SerializerSettings = new JsonSerializerSettings()
    {
        ReferenceLoopHandling =
ReferenceLoopHandling.Ignore
    };
    jsonNetResult.Data = list;
    return jsonNetResult;
}
```

```
[  
  - {  
    Id: 1,  
    Body: "نظر ۱",  
    - Children: [  
      - {  
        - Children: [  
          - {  
            Children: [],  
            Id: 4,  
            Body: "۱-۲ نظر",  
            DateSend: "2013-03-03T00:00:00",  
            DateRead: null,  
            IsDeleted: false,  
            UserId: 1,  
            ReplyId: 2  
          }  
        ],  
        Id: 2,  
        Body: "۱-۱ نظر",  
        DateSend: "2013-03-03T00:00:00",  
        DateRead: null,  
        IsDeleted: false,  
        UserId: 1,  
        ReplyId: 1  
      }  
    ]  
  }  
]
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۱/۱۴/۱۳۹۲ ۲۲:۵۹

علت این است که p.Children به تمام خواص عمومی شء BlogComment اشاره می‌کند؛ این رو هم میشه یک سطح دیگر با Projection سبکتر کرد و یا بجای JsonIgnore در حالت شما ساده‌تر است که JsonIgnore را روی تمام خواصی قرار دهید که نباید توسط EF.NET توسعه JSON بررسی شود. با توجه به lazy loading، این خواص virtual در بدرو امر بارگذاری نمی‌شوند و

همچنین چون توسط JSON.NET به دلیل `[JsonIgnore]` معرفی شدن واکاوی مجدد نخواهد شد، بنابراین مشکلی از لحاظ کارآیی یا حجم بالای خروجی نخواهد داشت.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۲۳:۳۲ ۱۳۹۲/۰۱/۱۴

ممnon از لطف شما.
عالی و جامع بود.

نویسنده: مولانا
تاریخ: ۲۰:۳۹ ۱۳۹۲/۰۲/۱۲

دوست عزیز،
از مطلب مفید شما متشکرم. من هم مشکل شما رو دارم. آیا به جواب رسیدید؟

نویسنده: مولانا
تاریخ: ۲۲:۴۶ ۱۳۹۲/۰۲/۲۴

بسلام.
برای مدل‌های خود ارجاع دهنده در هنگام حذف یک رکورد، خطای زیر بوجود می‌آید.

The DELETE statement conflicted with the SAME TABLE REFERENCE constraint

چاره کار چیست؟ (می‌خواهم با حذف یک فولدر تمام محتویات آن نیز حذف شوند.)

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۱:۳۱ ۱۳۹۲/۰۴/۱۰

سلام
در مثال بالا چون نظرات با یک پست مرتبط هستند قاعده‌تا براساس یک پست خاص کامنت‌ها رو محدود می‌کنیم. ولی اگه بخواهیم یک کامنت خاص رو با زیر مجموعه هاش دریافت کنیم شرط جستجو رو چطور باید بنویسیم؟
راهکار زیر در sql هست که دیتابیس رو به معادل لینک هم فکر نکنم داشته باشه.

```
DECLARE @Table TABLE(
    ID INT,
    ParentID INT,
    NAME VARCHAR(20)
)

INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 1, NULL, 'A'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 2, 1, 'B-1'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 3, 1, 'B-2'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 4, 2, 'C-1'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 5, 2, 'C-2'
```

```
DECLARE @ID INT
SELECT @ID = 2

;WITH ret AS(
    SELECT*
    FROM @Table
    WHERE ID = @ID
    UNION ALL
    SELECT t.*
    FROM @Table t INNER JOIN
        ret r ON t.ParentID = r.ID
)
SELECT *
```

FROM ret

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۳:۵۱

نیازی نیست زیاد پیچیده فکر کنید. یک لیست ساده رو واکشی کنید (مثلاً یک کامنت که سه زیر مجموعه مرتبط دارد با یک select ساده)، اتصال نهایی آن‌ها در سمت کلاینت خودکار است. به عبارتی شکل دهی تو در تو در اینجا در سمت کلاینت انجام می‌شود و نه سمت سرور. سمت سرور آن، یک select معمولی از رکوردهای مورد نظر بیشتر نیست.

```
var specifiedCommentId = 4; // specifiedCommentId is a comment id
var list = ctx.BlogComments
    .Include(x => x.Reply)
    .Where(x => x.Id >= specifiedCommentId && (x.ReplyId == x.Reply.Id || x.Reply ==
null))
    .ToList() // fills the childs list too
    .Where(x => x.Reply == null) // for TreeViewHelper
    .ToList();
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۶:۱۰

ممnon ولی مشکلی با سمت کلاینت ندارم مشکل من شرطی هست که بدون واکشی کل سطرها، خود ارجاعی رو تا هر سطحی که هست پیمایش کنه.

فکر کنم سوالم رو اینجوری مطرح کنم بهتر باشه، ما تعدادی کارمند داریم که عضو گروههای زیر هستند. گروه بندی خود ارجاع دهنده هست.

```
GroupRoot {id=1, Name="گروه اصلی", ParentId=null}
Group2 {id=2, Name="بازرگانی", ParentId=1}
Group3 {id=3, Name="فروش", ParentId=2}
Group4 {id=4, Name="فروش قطعات", ParentId=3}
Group5 {id=5, Name="خدمات", ParentId=1}
person1 {name="Ali", GroupId=2}// بازرگانی
person2 {name="reza", GroupId=3}// فروش
person3 {name="iman", GroupId=3}// فروش قطعات
person4 {name="hamid", GroupId=4}// فروش قطعات
person5 {name="hasan", GroupId=4}// خدمات
person6 {name="Ahmad", GroupId=5}// گروه اصلی
person7 {name="vahid", GroupId=1}// بازرگانی
```

گزارش 1: نمایش گروه بازگانی شناسه 2 به همراه زیر مجموعه هاش؟ {بازرگانی، فروش، فروش قطعات}

گزارش 2: نمایس پرسنل گروه فروش و زیر مجموعه‌های گروه فروش؟ {reza, iman, hamid, hasan}

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۶:۳۳

کوئری رو که در پاسخ سؤال قبلی شما نوشته شد، یکبار اجرا کنید.
تمام رکوردها رو واکشی نمی‌کنه. فقط از یک آی دی خاص شروع می‌کنه و مواردی رو که ReplyId اون‌ها با id یکی است انتخاب می‌کنه. یعنی فقط یک سری زیر خانواده خاص.

مسایل و پروژه‌های شخصی خودتون رو هم در انجمن‌ها پیگیری کنید.

نویسنده: وحید نصیری

برای تکمیل بحث، روش مایکروسافت برای حل مساله مدل‌های خود ارجاع دهنده:

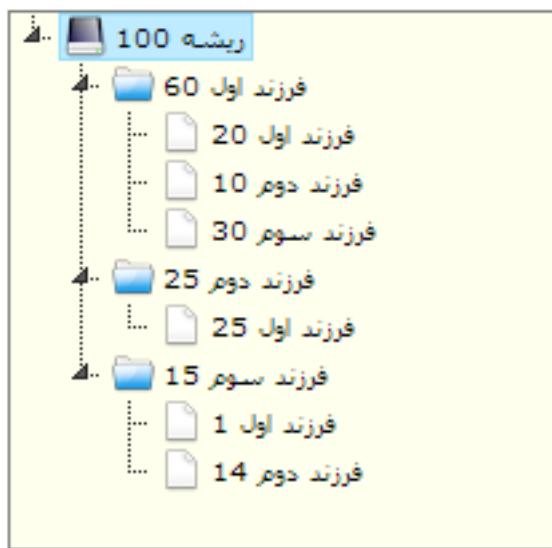
[Recursive or hierarchical queries using EF Code First and Migrations](#)

از نوشتمن مستقیم SQL و ایجاد View استفاده کرده.

نویسنده: ali.rezayee

تاریخ: ۰۴/۰۴/۱۳۹۲ ۱۲:۵۹

با سلام و عرض تشکر بابت این مطلب کامل

در خصوص مدل‌های خود ارجاع دهنده، اگر بخواهیم مثل عکس بالا هر نود جدیدی که ثبت میشود مقادیر امتیاز تمام والدهای آن تا ریشه تغییر کند بهترین راه حل چیست؟

به بیانی دیگر اگر به شکل دقت کنید هر نود جدیدی که ثبت میشود امتیاز تمامی والدهای آن تا ریشه به روز میشود، برای این کار راه حلی که به نظرم رسید این بود که با ثبت هر نود جدید، تمامی والدهای آن واکنشی و مقدار امتیاز آن به روز شوند تا به ریشه بررسیم؛ راه حل دیگر نوشتمن تریگر در سمت دیتابیس است. فکر میکنم در هر دو حالت سربار زیادی داشته باشیم. آیا راه بهتری وجود دارد؟

ممnon

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۰۴/۰۴/۱۳۹۲ ۱۴:۷

کم هزینه‌ترین روش: جمع‌ها رو سمت کلاینت مدیریت کنید و اصلاً اطلاعات جمع آن‌ها رو سمت سرور ثبت نکنید. زمانیکه این TreeView در حال رندر هست، جمع گره‌های والد رو بر اساس فرزندان محاسبه و نمایش بدید.

نویسنده: ali.rezayee

تاریخ: ۰۴/۰۴/۱۳۹۲ ۱۴:۲۳

بسیار ممنونم از پاسخ شما.

روش شما برای زمانی که تمام درخت لود شود و به کلاینت فرستاده شود کاملاً عالی است. اما اگر با Ajax مرحله به مرحله نودها لود شود دیگر این روش پاسخ نمیدهد چون پدر از امتیازات تمامی فرزندانش بی خبر است.
باز هم ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۴:۳۲ ۱۳۹۲/۰۴/۲۴

برای نمایش اول کار: جمع کل ریشه اصلی مساوی است با جمع فرزندانی که والد غیر null دارد. یک کوئری سبک بیشتر نیست.
ما بقی جمع‌های درخت رو میشه سمت کلاینت مدیریت کرد.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳:۲۲ ۱۳۹۲/۰۵/۰۷

روش بهینه‌ی حذف پدر و فرزندان اون چیه؟! ... ممنون میشم اگه رو همین مثال لطف کنین

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۳۰ ۱۳۹۲/۰۵/۰۷

- نمی‌تونید والد رو یک ضرب حذف کنید. از آخرین فرزند به اول ریشه (والد ریشه جاری) باید (یکی یکی) حذف کنید تا قیود تعريف شده مانع حذف اطلاعات نشوند.
- یا اینکه ... soft delete انجام بدید. یک فیلد bool تعریف کنید که این رکورد خاص deleted هست یا خیر.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳:۳۲ ۱۳۹۲/۰۵/۰۷

من از این استفاده می‌کنم.(مدل کامنت و پاسخ هاش)

```
public void Remove(int id)
{
    var selectedComment = _comments.Find(id);
    _comments.Where(x => x.ParentId == id).Load();
    _comments.Remove(selectedComment);
}
```

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۴:۲۳ ۱۳۹۲/۰۵/۰۷

روش شما رو تست کردم ولی جواب نداد!... فکر میکنم این ساختاری که شما تعريف کردید برای حالت cascadeDelete جواب میده ...

طبق فرمایش آقای نصیری کاری که من کردم اینه (روی سیستم گروه و زیرگروه) :
1 - واکنشی گروه انتخاب شده و فرزندان آن با استفاده از الگوریتم اول سطح :

```
private Stack<Group> GetChildsAndRoot(Group group)
{
    var stack = new Stack<Group>();
    var queue = new Queue<Group>();
    stack.Push(group);
    queue.Enqueue(group);
    while (queue.Any())
    {
        var currGroup = queue.Dequeue();
        foreach (var child in currGroup.Childs)
        {
            queue.Enqueue(child);
            stack.Push(child);
        }
    }
    return stack;
}
```

2- پاک کردن پشته‌ی بازگشتی :

```
var group = _groupRepository.GetByID(id);
var nodes = GetChildsAndRoot(group);
while (nodes.Any())
{
    _groupRepository.Delete(nodes.Pop());
}
_unitOfWork.SaveChanges();
```

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۵:۱۶ ۱۳۹۲/۰۵/۰۷

نه کار میده. اون هم در حالتی که cascade نباشه.
این کدی که نوشتمن دقیقاً مال پروژه‌ی IRIS هست. یک بار کدش را در اون پروژه ببینید؛ ضرری نداره.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۱:۱۸ ۱۳۹۳/۰۳/۱۷

با سلام.

چگونه می‌توان child‌ها را نیز بر اساس فیلد دلخواه مرتب سازی کرد. برای مثال کوئری زیر تنها سطح اول را مرتب می‌کند و فرزندان را مرتب نمی‌کند.

```
var query = _tEntities.AsNoTracking()
    .Where(p => p.Parent_Id == null && p.IsActive == true)
    .OrderBy(sortExpression);
var result = query.ToList();
return result;
```

نویسنده: پریسا زاهدی
تاریخ: ۲۰:۳۹ ۱۳۹۳/۱۲/۰۳

سلام

- شما برای نمایش نظرات چند سطحی سایت جاری چه روشی را بکار بردۀ اید و پیشنهاد می‌کنید (در پروژه‌های MVC و EF CF) ؟
 - استفاده از Recursive CTE برای نمایش نظرات چند سطحی روش مناسبیه ؟
- ممnonem

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۴۴ ۱۳۹۳/۱۲/۰۳

- مطلب جاری دقیقاً خلاصه‌ی کاری است که انجام شده؛ به همراه روش نمایشی آن که در انتهای بحث ذکر شد.
- بله. البته اگر بخواهید مستقیماً SQL بنویسید، دیگر نیازی به ORM‌ها نخواهد بود و خیلی از قابلیت‌های بومی دیتابیس‌ها امکان انتقال ندارند و پروژه را وابسته به یک دیتابیس خاص می‌کنند.

رابطه چند به چند در مطالب EF Code first سایت جاری، در حد [تعريف نگاشت‌های آن](#) بررسی شده، اما نیاز به جزئیات بیشتری برای کار با آن وجود دارد که در ادامه به بررسی آن‌ها خواهیم پرداخت:

(1) پیش فرض‌های EF Code first در تشخیص روابط چند به چند

تشخیص اولیه روابط چند به چند، مانند یک مطلب موجود در سایت و برچسب‌های آن؛ که در این حالت یک برچسب می‌تواند به چندین مطلب مختلف اشاره کند و یا بر عکس، هر مطلب می‌تواند چندین برچسب داشته باشد، نیازی به تنظیمات خاصی ندارد. همینقدر که دو طرف رابطه توسط یک `ICollection` به یکدیگر اشاره کنند، مابقی مسائل توسط EF به صورت خودکار حل و فصل خواهند شد:

```

using System;
using System.Linq;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace Sample
{
    public class BlogPost
    {
        public int Id { set; get; }

        [StringLength(maximumLength: 450, MinimumLength = 1), Required]
        public string Title { set; get; }

        [MaxLength]
        public string Body { set; get; }

        public virtual ICollection<Tag> Tags { set; get; } // many-to-many

        public BlogPost()
        {
            Tags = new List<Tag>();
        }
    }

    public class Tag
    {
        public int Id { set; get; }

        [StringLength(maximumLength: 450), Required]
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { set; get; } // many-to-many

        public Tag()
        {
            BlogPosts = new List<BlogPost>();
        }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
        public DbSet<Tag> Tags { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
    }
}

```

```

protected override void Seed(MyContext context)
{
    var tag1 = new Tag { Name = "Tag1" };
    context.Tags.Add(tag1);

    var post1 = new BlogPost { Title = "Title...1", Body = "Body...1" };
    context.BlogPosts.Add(post1);

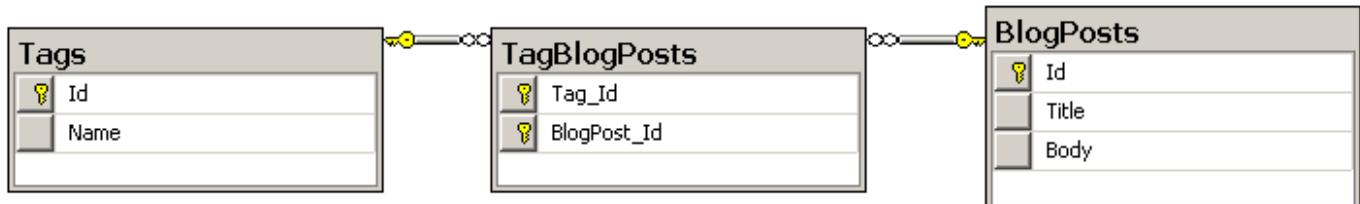
    post1.Tags.Add(tag1);

    base.Seed(context);
}
}

public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        using (var ctx = new MyContext())
        {
            var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
            if (post1 != null)
            {
                Console.WriteLine(post1.Title);
            }
        }
    }
}
}

```

در این مثال، رابطه بین مطالب ارسالی در یک سایت و برچسب‌های آن به صورت many-to-many تعریف شده است و همینقدر که دو طرف رابطه توسط یک ICollection به هم اشاره می‌کنند، رابطه زیر تشکیل خواهد شد:

در اینجا تمام تنظیمات صورت گرفته بر اساس یک سری از پیش فرض‌ها است. برای مثال نام جدول واسط تشکیل شده، بر اساس تنظیم پیش فرض کنار هم قرار دادن نام دو جدول مرتبط تهیه شده است. همچنین بهتر است بر روی نام برچسب‌ها، یک ایندکس منحصر‌بفرد نیز تعیین شود: (↑ و ↓)

2) تنظیم ریز جزئیات روابط چند به چند در EF Code first

تنظیمات پیش فرض انجام شده آنچنان نیازی به تغییر ندارند و منطقی به نظر می‌رسند. اما اگر به هر دلیلی نیاز داشتید کنترل بیشتری بر روی جزئیات این مسایل داشته باشید، باید از Fluent API جهت اعمال آن‌ها استفاده کرد:

```

public class TagMap : EntityTypeConfiguration<Tag>
{
    public TagMap()
    {
        this.HasMany(x => x.BlogPosts)
            .WithMany(x => x.Tags)
            .Map(map =>
            {
                map.MapLeftKey("TagId");
            });
    }
}

```

```

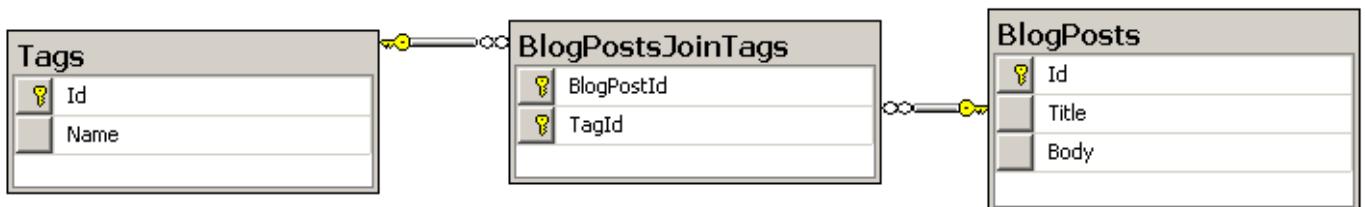
        map.MapRightKey("BlogPostId");
        map.ToTable("BlogPostsJoinTags");
    });
}

public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
    public DbSet<Tag> Tags { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Configurations.Add(new TagMap());
        base.OnModelCreating(modelBuilder);
    }
}

```

در اینجا توسط متد Map، نام کلیدهای تعریف شده و همچنین جدول واسطه تغییر داده شده‌اند:

(3) حذف اطلاعات چند به چند

برای حذف تگ‌های یک مطلب، کافی است تک آن‌ها را یافته و توسط متد Remove جهت حذف علامتگذاری کنیم. نهایتاً با فراخوانی متد SaveChanges، حذف نهایی انجام و اعمال خواهد شد.

```

using (var ctx = new MyContext())
{
    var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
    if (post1 != null)
    {
        Console.WriteLine(post1.Title);
        foreach (var tag in post1.Tags.ToList())
            post1.Tags.Remove(tag);
        ctx.SaveChanges();
    }
}

```

در اینجا تنها اتفاقی که رخ می‌دهد، حذف اطلاعات ثبت شده در جدول واسطه BlogPostsJoinTags است. Tag1 ثبت شده در متد Seed فوق، حذف نخواهد شد. به عبارتی اطلاعات جداول Tags و BlogPosts بدون تغییر باقی خواهند ماند. فقط یک رابطه بین آن‌ها که در جدول واسطه تعریف شده است، حذف می‌گردد.

در ادامه اینبار اگر خود post1 را حذف کنیم:

```

var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
if (post1 != null)
{
    ctx.BlogPosts.Remove(post1);
    ctx.SaveChanges();
}

```

علاوه بر حذف post1، رابطه تعریف شده آن در جدول BlogPostsJoinTags نیز حذف می‌گردد؛ اما Tag1 حذف نخواهد شد. بنابراین در اینجا cascade delete ای که به صورت پیش فرض وجود دارد، تنها به معنای حذف تمامی ارتباطات موجود در جدول میانی است و نه حذف کامل طرف دوم رابطه. اگر مطلبی حذف شد، فقط آن مطلب و روابط برچسب‌های متعلق به آن از جدول میانی حذف می‌شوند و نه برچسب‌های تعریف شده برای آن.

البته این تصمیم هم منطقی است. از این لحاظ که اگر قرار بود دو طرف یک رابطه چند به چند با هم حذف شوند، ممکن بود با حذف یک مطلب، کل بانک اطلاعاتی خالی شود! فرض کنید یک مطلب دارای سه برچسب است. این سه برچسب با 20 مطلب دیگر هم رابطه دارند. اگر مطلب اول را حذف می‌کیم، برچسب‌های متناظر آن نیز باید حذف شوند. با حذف این برچسب‌ها طرف دوم رابطه آن‌ها که چندین مطلب دیگر است نیز باید حذف شوند!

4) ویرایش و یا افزودن اطلاعات چند به چند

در مثال فوق فرض کنید که می‌خواهیم به اولین مطلب ثبت شده، تعدادی تگ جدید را اضافه کنیم:

```
var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
if (post1 != null)
{
    var tag2 = new Tag { Name = "Tag2" };
    post1.Tags.Add(tag2);
    ctx.SaveChanges();
}
```

در اینجا به صورت خودکار، ابتدا tag2 ذخیره شده و سپس ارتباط آن با post1 در جدول رابط ذخیره خواهد شد.

در مثالی دیگر یک برنامه ASP.NET را در نظر بگیریم، در هربار ویرایش یک مطلب، تعدادی Tag به سرور ارسال می‌شوند. در ابتدای امر هم مشخص نیست کدامیک جدید هستند، چه تعدادی در لیست تگ‌های قبلی مطلب وجود دارند، یا اینکه کلا از لیست برچسب‌ها حذف شده‌اند:

```
// نام تگ‌های دریافتی از کاربر
var tagsList = new[] { "Tag1", "Tag2", "Tag3" };

// بارگذاری یک مطلب به همراه تگ‌های آن
var post1 = ctx.BlogPosts.Include(x => x.Tags).FirstOrDefault(x => x.Id == 1);
if (post1 != null)
{
    // ابتدا کلیه تگ‌های موجود را حذف خواهیم کرد
    if (post1.Tags != null && post1.Tags.Any())
        post1.Tags.Clear();

    // سپس در طی فقط یک کوئری بررسی می‌کنیم کدامیک از موارد ارسالی موجود هستند
    var listOfActualTags = ctx.Tags.Where(x => tagsList.Contains(x.Name)).ToList();
    var listOfActualTagNames = listOfActualTags.Select(x => x.Name.ToLower()).ToList();

    // فقط موارد جدید به تگ‌ها و ارتباطات موجود اضافه می‌شوند
    foreach (var tag in tagsList)
    {
        if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))
        {
            ctx.Tags.Add(new Tag { Name = tag.Trim() });
        }
    }

    // ثبت موارد جدید
    ctx.SaveChanges(); // موارد قبلی هم حفظ می‌شوند
    foreach (var item in listOfActualTags)
    {
        post1.Tags.Add(item);
    }
    ctx.SaveChanges();
}
```

در این مثال فقط تعدادی رشته از کاربر دریافت شده است، بدون Id آن‌ها. ابتدا مطلب متناظر، به همراه تگ‌های آن توسط متاد دریافت می‌شود. سپس نیاز داریم به سیستم ردیابی EF اعلام کنیم که اتفاقاتی قرار است رخ دهد. به همین جهت تمام

تگ‌های مطلب یافت شده را خالی خواهیم کرد. سپس در یک کوئری، بر اساس نام تگ‌های دریافته، معادل آن‌ها را از بانک اطلاعاتی دریافته خواهیم کرد؛ کوئری `tagsList.Contains` به `where in` در طی یک رفت و برگشت، ترجمه می‌شود:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[Tags] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Name] IN (N'Tag1',N'Tag2',N'Tag3')
```

آن‌هایی که جدید هستند به بانک اطلاعاتی اضافه شده (بدون نیاز به تعریف قبلی آن‌ها)، آن‌هایی که در لیست قبلی برچسب‌های مطلب بوده‌اند، حفظ خواهند شد.

لازم است لیست موارد موجود را (`listOfActualTags`) از بانک اطلاعاتی دریافت کنیم، زیرا به این ترتیب سیستم ردیابی EF آن‌ها را به عنوان رکوردی جدید و تکراری ثبت نخواهد کرد.

5) تهیه کوئری‌های LINQ بر روی روابط چند به چند

الف) دریافت یک مطلب خاص به همراه تمام تگ‌های آن:

```
ctx.BlogPosts.Where(p => p.Id == 1).Include(p => p.Tags).FirstOrDefault()
```

ب) دریافت کلیه مطالبی که شامل Tag1 هستند:

```
var posts = from p in ctx.BlogPosts
            from t in p.Tags
            where t.Name == "Tag1"
            select p;
```

: و یا

```
var posts = ctx.Tags.Where(x => x.Name == "Tag1").SelectMany(x => x.BlogPosts);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: MehRad
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۳:۲۶

با سلام؛ اگر بخواهیم به جدول tagblogpost یک آیتم دیگه اضافه کنیم مثلاً تاریخ رو به این جدول اضافه کنیم باید به چه شکل این کار رو انجام دهیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۳:۵۷

پشتیبانی نمی‌شود. این جدول واسط در رابطه many-to-many به صورت داخلی توسط EF مدیریت می‌شود و از دسترس برنامه نویس خارج است.
البته یک راه حل برای آن در اینجا مطرح شده. رابطه دیگر many-to-many نیست. دو رابطه one-to-many تشکیل شده به جدول واسط.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۵ ۱۳:۵۴

سلام . یه سوالی که به نظرم رسید و شما نگفتنی رومی خواه بپرسم. الان توی این مثال اگه ما بخوایم به یه پست جدید تگی رو که موجوده اختصاص بدیم باید چی کار کنیم چون اگه به این صورت عمل کنیم

```
post1.Tags.Add(tag);
```

باید مشخص بشه این تگ یه new object هستش یا خیر یا تگ هست که بیار از طریق context انتخاب شده و داخل حافظه موجوده . اگه این تگ قبلاً از طریق context آورده شده باشه آیا به صورت تگی که از قبل در دیتابیس موجوده به پست مورد نظر تخصیص داده میشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۵ ۱۴:۶

توضیح دادم با مثال: «... در مثالی دیگر یک برنامه ASP.NET را درنظر بگیریم ...»
listOfActualTags از بانک اطلاعاتی دریافت شده؛ بر اساس مواردی که موجود بوده.
به این ترتیب چون این تگ‌ها به سیستم ردیابی EF وارد می‌شوند و همچنین post1.Tags.Clear در ابتدای کار فراخوانی شده، استفاده از متده استفاده از متده post1.Tags.Add(item) سبب ثبت مورد تکراری نخواهد شد.
کلاً EF هر آیتمی رو که Id آن را از طریق دریافت اطلاعات از بانک اطلاعاتی در سیستم ردیابی خودش داشته باشد، جدید و تکراری ثبت نمی‌کنه. برای نمونه در حالت Tag new استفاده از کلیدهای خارجی در EF . (حتی می‌شود یک شیء را بدون واکشی از دیتابیس به سیستم ردیابی وارد کرد؛ البته اگر Id آن را داشته باشد)

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۸ ۲۳:۱

سلام آقای نصیری بنده یه سوال داشتم بهترین روش برای پیاده سازی رابطه n به m برای طراحی صفحه ادمین چیه؟ بینید بنده توییه قسمت ادمین سایت یک صفحه برای هر جدول طراحی میکنم که از طریق اون بتونم اطلاعات جدول رو حذف و یا بروزرسانی و یا رکورد جدید وارد کنم حالا برای صفحه ای که جداول اون رابطه n به m دارن دچار مشکل شدم . مثلاً فرض بکنید که جدول پست 1000 رکورد داره و جدول tags هم 500 رکورد . حالا برای وارد کردن یک رکورد در داخل جدول رابط باید ID یک رکورد پست و همچنین ID یک رکورد tags رو تویه جدول رابط قرار بدیم بنده خودم از dropdownlist استفاده کردم برای اینکار

که چون تعداد رکوردهای خیلی زیاده این روش جواب گو نیست به نظر شما بهترین روش چیه؟ اگه منظورم رو متوجه نشید بگید توضیح بیشتری بدم. ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۸ ۲۳:۹

من در سایت جاری برای تعریف روابط چند به چند از [افزونه TagIt](#) استفاده کردم.

نویسنده: ناصر طاهری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۱:۲۶

سلام

در قسمت :

```
فقط موارد جدید به تگها و ارتباطات موجود اضافه می‌شوند //  
foreach (var tag in data.Tags)  
{  
    if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))  
    {  
        _tag.Add(new Tag { Title = tag.Trim() });  
    }  
}  
_uow.SaveChanges(); // ثبت موارد جدید
```

فقط تگها در جدول خودشون ذخیره می‌شون و ارتباطی با پست مربوطه ایجاد نمی‌شوند.
آیا نباید به کد زیر تغییر داد؟

```
if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))  
{  
    var tags = new Tag { Title = tag.Trim() };  
    _tag.Add(tags);  
    posts.Tags.Add(tags);  
}
```

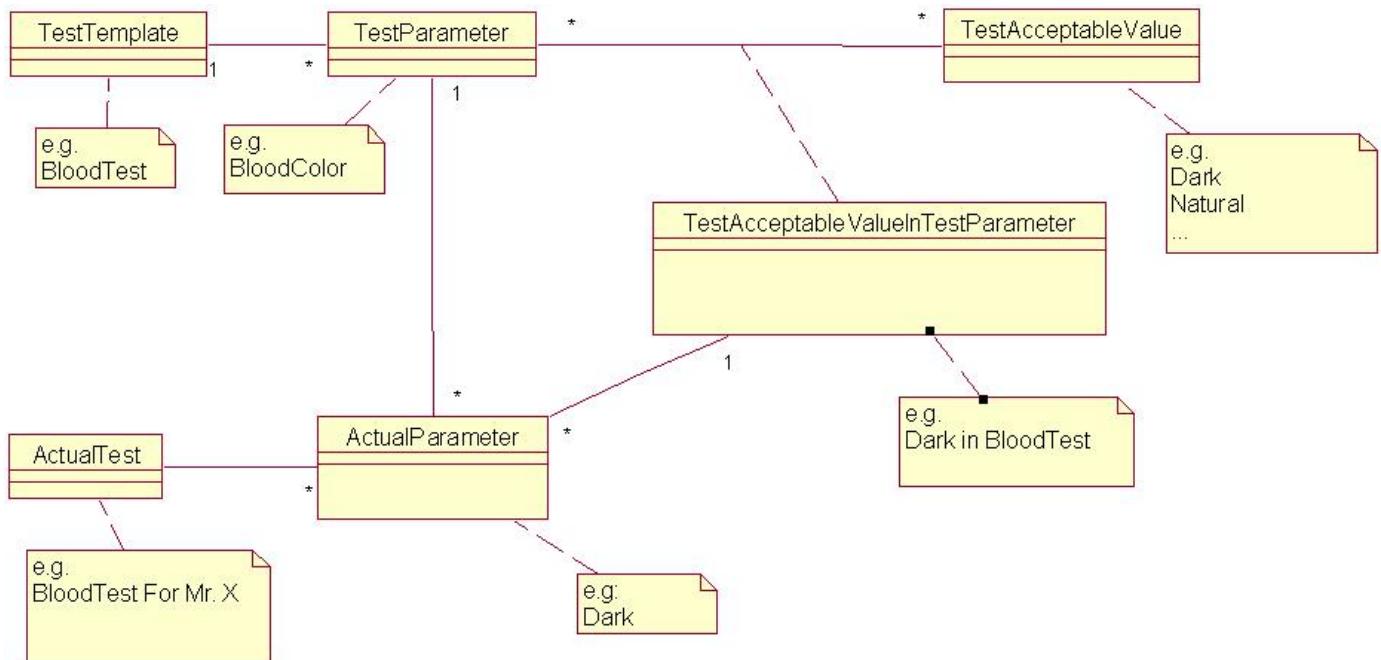
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۱۰:۷

درسته. اصلاحیه کدهای مطلب فوق:

```
var newTag = ctx.Tags.Add(new Tag { Name = tag.Trim() });  
post1.Tags.Add(newTag);
```

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۷:۱۹

فرض کنید من لازم دارم در یک برنامه مدیریت آزمایشگاه؛ کاربر بتوانه ساختار تستها را تعریف کنه و بگه اون تست چه پارامترهایی داره و مقادیر مجاز هر پارامتر چی‌ها هست و بعدش بر اساس این ساختار تعریف شده، مقادیر مشاهده شده در آزمایش واقعی رو برای این تست ثبت کنه بنابر این من این کلاسها رو طراحی کرده‌ام:

تا اینجا ساختار تست که شامل چند پارامتر با مقادیر مجاز شون هست رو میشه با این کلاسها تعریف کرد. حالا فرض کنید برای یک تست تعریف شده با این ساختار میخواهیم مقادیر مشاهده شده واقعی رو ثبت کنیم(ActualTest,ActualParameterValue). وقتی بخواهیم رنگ خون رو از لیست رنگهای مجاز تعریف شده برای این پارامتر انتخاب کنم، قاعده‌تا بایستی id مربوط به جدول واسطه(TestAcceptableValueInTestParameter) به عنوان id رنگ انتخاب شده در جدول مقدار واقعی پارامتر ثبت بشه. به عبارت دیگه من با id کلاسی کار دارم که اگر با روش many-to-many ذکر شده برای کار کنم، همچین کلاسی جزو مدل‌های من نیست. آیا EF راهکاری برای این موارد دارد؟ ممنون.

چرا رابطه TestAcceptedValue و TestParameter به صورت many-to-many تعریف شده؟ رنگ خون چندین مقدار دارد، اما عکس آن صادق نیست. یعنی یک رنگ خون را نمی‌شود به چندین TestParameter مختلف مانند قند خون یا سطح فلان هورمون انتساب داد.

مثال ساده آن کاربر و نقش‌های او است. یک کاربر می‌تواند چندین نقش داشته باشد (نویسنده، ادیتور و غیره). یک نقش می‌تواند به چندین کاربر منتبپ شود (مثلاً نقش ادیتور را می‌شود به ده‌ها کاربر انتساب داد). یعنی می‌شود از هر طرف این رابطه، یک رکورد را به چندین رکورد طرف دیگر ربط منطقی داد. اما در حالت مداخل یک آزمایش و مقادیر مجاز جهت یک مدخل، اینچنین نیست و رابطه one-to-many است.

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۹:۵۹

فرض کنید آزمایش دیگری غیر از آزمایش خون تعریف شود، مثلاً آزمایش ادرار؛ اونوقت این رنگ (و نه رنگ خون) در اونجا هم مورد استفاده پیدا میکند. بنابر این رابطه بایستی many-to-many باشد. یا حتی میتوان برای TestParameter واحد اندازه گیری (UOM) در نظر گرفت که برای آن هم همین مساله رخ میدهد (چون هر پارامتر تست میتواند چندین واحد اندازه گیری داشته باشد و هر واحد اندازه گیری در مورد حندین بار امتر تست استفاده شود).

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳/۰۹/۱۳۹۲: ۵/۲۱

- در مورد واحدهای اندازه‌گیری منطقی است.
- آیا EF راهکاری برای این موارد دارد؟ مراجعه کنید به [پاسخ اولین نظر](#) مطرح شده. کمی بالاتر.

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۹۹۳/۰۹/۱۹

سلام. من ساختاری شبیه به این دارم:

```
public class Person
{
    //...
    public virtual IList<Center> PreferredCenters { get; set; }
    public virtual IList<Center> ActiveCenters { get; set; }

    public Person()
    {
        PreferredCenters = new List<Center>();
        ActiveCenters = new List<Center>();
    }
}
```

و کلا Center هم به شکل زیره:

```
public class Center
{
    //...
    public virtual IList<Person> Persons { get; set; }

    public Center()
    {
        Persons = new List<Person>();
    }
}
```

مشکلی که دارم اینه که منطقا باید دو تا رابطه‌ی Many-to-many PreferredCenters و ActiveCenters تشکیل بشه: ولی توی جدول خروجی EF، فقط ستونی به اسم Center_ID ساخته می‌شه و وقتی هم که می‌خواه به سیستم چیزی اضافه کنم اروری شبیه به این می‌گیرم:

```
An unhandled exception of type 'System.InvalidOperationException' occurred in EntityFramework.dll
Additional information: Multiplicity constraint violated. The role 'Center_Persons_Source' of the relationship 'Yarigaran.DataLayer.Center_Persons' has multiplicity 1 or 0..1.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹۹۳/۰۹/۱۹

- به ازای هر سر رابطه‌ی چند به چند، باید یک ICollection در دو طرف وجود داشته باشد (EF حالت پیش‌فرض است و نه IList). در حالت شما، 2 مورد در کلاس شخص و دو مورد در کلاس مرکز. در غیر اینصورت رابطه‌ها یک به چند تفسیر می‌شوند. به علاوه در این حالت مشخص نیست که هر خاصیت به کدام خاصیت باید متصل شود چون InverseProperty ذکر نشده است.

- زمانیکه بیش از یک ستون یک جدول قرار است با یک جدول خاص دیگر رابطه‌ی چند به چند داشته باشند، نیاز به چندین جدول واسط خواهد بود [که باید به صورت صریح مشخص شود](#):

```
modelBuilder.Entity<Person>()
    .HasMany(u => u.PreferredCenters)
    .WithMany(t => t.Persons)
    .Map(x =>
    {
        x.MapLeftKey("PersonId");
        x.MapRightKey("CenterId");
        x.ToTable("Center_Persons1"); // جدول واسط یک
    });
}
```

```
modelBuilder.Entity<Person>()
    .HasMany(u => u.ActiveCenters)
    .WithMany(t => t.Persons)
    .Map(x =>
    {
        x.MapLeftKey("PersonId");
        x.MapRightKey("CenterId");
        x.ToTable("Center_Persons2"); // جدول واسط دو
    });
}
```

سناریو هایی هستند که در آن ها، تعداد ستون های یک جدول، بیش از اندازه زیاد می شوند و یا آن جدول حاوی فیلدهای هست که منابع زیادی مصرف می کنند، به مانند فیلدهای متغیر طولانی یا عکس. معمولاً متوجه می شویم که در اکثر مواقع، به هنگام واکشی اطلاعات آن جدول، احتیاجی به داده های آن فیلدها نداریم و با واکشی بی مورد آن ها، سربار اضافه ای به سیستم تحمیل می کنیم، چرا که این داده ها، منابع حافظه ای ما را به هدر می دهند.

برای مثال، جدول Post مدل بلاگ را در نظر بگیرید که در آن دو فیلد Body و Image تعریف شده اند. فیلد Body از نوع nvarchar و فیلد Image از نوع varbinary max است و بدیهی است که این دو داده، به هنگام واکشی حافظه زیادی مصرف می کنند. موارد بسیاری وجود دارند که ما به اطلاعات این دو فیلد احتیاجی نداریم از جمله: نمایش پست های پر بازدید، پسته هایی که اخیراً ارسال شده اند و اصولاً ما فقط به چند فیلد جدول Post احتیاج داریم و نه همه آن ها.

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class Post
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
        public virtual DateTime CreatedDate { get; set; }
        public virtual string Body { get; set; }
        public virtual byte[] Image { get; set; }
    }
}
```

دلیل اینکه در مدل فوق، تمامی خواص به صورت virtual تعریف شده اند، فعال سازی پروکسی های ردیابی تغییر است. اگر دستور زیر را برای واکشی اطلاعات post با id=1 اجرا کنیم:

```
using (var context = new MyDbContext())
{
    var post = context.Posts.Find(1);
```

خروجی زیر را در SQL Server Profiler مشاهده خواهید کرد:

```
exec sp_executesql N'SELECT TOP (2)
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[Image] AS [Image]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @p0',N'@p0 int',@p0=1
```

همان طور که مشاهده می کنید، با اجرای دستور فوق تمامی فیلدهای جدول Posts که id آن ها برابر 1 بود واکشی شدند، ولی من تنها به فیلدهای Id و Title آن احتیاج داشتم. خب شاید بگویید که من به سادگی با projection، این مشکل را حل می کنم و تنها از فیلد هایی که به آن ها احتیاج دارم، کوئری می گیرم. همه این ها درست، اما projection هم مشکلات خود را دارد، به صورت پیش فرض، نوع بدون نام بر می گرداند و اگر بخواهیم این گونه نباشد، باید مقادیر آن را به یک کلاس (MVC ViewModel) نگاشت کنیم و کلی مشکل دیگر.

راه حل دیگری که برای حل این مشکل ارائه می شود و برای نرم افزاری جداول نیز کاربرد دارد این است که، جدول Posts را به دو جدول مجزا که با یکدیگر رابطه ای یک به یک دارند تقسیم کنیم، فیلدهای پر مصرف را در یک جدول و فیلدهای حجمی و کم

صرف را در جدول دیگری تعریف کنیم و سپس یک رابطه‌ی یک به یک بین آن دو برقرار می‌کنیم.
به طور مثال این کار را بر روی جدول Posts، به شکل زیر انجام شده است:

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class Post
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
        public virtual DateTime CreatedDate { get; set; }
        public virtual PostMetaData PostMetaData { get; set; }
    }
}
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostMetaData
    {
        public virtual int PostId { get; set; }
        public virtual string Body { get; set; }
        public virtual byte[] Image { get; set; }
        public virtual Post Post { get; set; }
    }
}
```

همان طور که می‌بینید، خواص حجیم به جدول دیگری به نام PostMetaData منتقل شده و با تعریف خواص راهبری ارجاعی در هر دو کلاس، رابطه‌ی یک به یک بین آن‌ها برقرار شده است. جز الزامات تعریف روابط یک به یک این است که، با استفاده از Fluent API یا Data Annotations، طرف‌های Depenedent و Principal، صریحاً به EF معرفی شوند.

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostMetaDataConfig : EntityTypeConfiguration<PostMetaData>
    {
        public PostMetaDataConfig()
        {
            HasKey(x => x.PostId);
            HasRequired(x => x.Post).WithRequiredDependent(x => x.PostMetaData);
        }
    }
}
```

اولین نکته‌ای که باید به آن توجه شود، این است که در کلاس PostMetaData، قوانین پیش فرض EF برای تعیین کلید اصلی نقض شده است و به همین دلیل، صراحتاً با استفاده از متدهای HasKey و HasRequired این کار انجام نمی‌شود. نکته‌ی مهم دیگری که به آن باید توجه شود این است که هر دو سر رابطه به صورت Required تعریف شده است. دلیل این موضوع هم با توجه به مطلبی که قرار است گفته شود، کمی جلوتر خواهد فهمید. حال اگر تعاریف DbSet‌ها را نیز اصلاح کنیم و دستور زیر را اجرا کنیم:

```
var post = context.Posts.Find(1);
```

خروجی sql زیر را مشاهده خواهید کرد:

```
exec sp_executesql N'SELECT TOP (2)
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @p0',N'@p0 int',@p0=1
```

خیلی خوب! دیگر خبری از فیلد‌های اضافی Body و Image نیست. دلیل اینکه در اینجا join بین دو جدول مشاهده نمی‌شود،

قابلیت lazy loading است، که با `virtual` تعریف کردن خواص راهبری حاصل شده است. پس `lazy loading` در اینجا واقعاً مفید است.

اما راه حل ذکر شده نیز کاملاً بدون ایراد نیست. مشکل اساسی آن تعدد تعداد جداول آن است. آیا جدول `Post`، واقعاً احتیاج به چنین سطح نرم‌افزاری و تبدیل آن به دو جدول مجزا را داشت؟ مطمئناً خیر. آیا واقعاً راه حل وجود دارد که ما در سمت کدهای خود با دو موجودیت مجزا کار کنیم، در صورتی که در دیتابیس این دو موجودیت، ساختار یک جدول را تشکیل دهند. در اینجا روشی مطرح می‌شود به نام تقسیم جدول (Table Splitting).

برای انجام این کار فقط چند تنظیم ساده لازم است:

1) فیلد‌های موجودیت مورد نظر را به موجودیت‌های کوچکتر، نگاشت می‌کنیم.

2) بین موجودیت‌های کوچک‌تر، رابطه‌ی یک به یک که هر دو سر رابطه `Required` هستند، رابطه برقرار می‌کنیم.

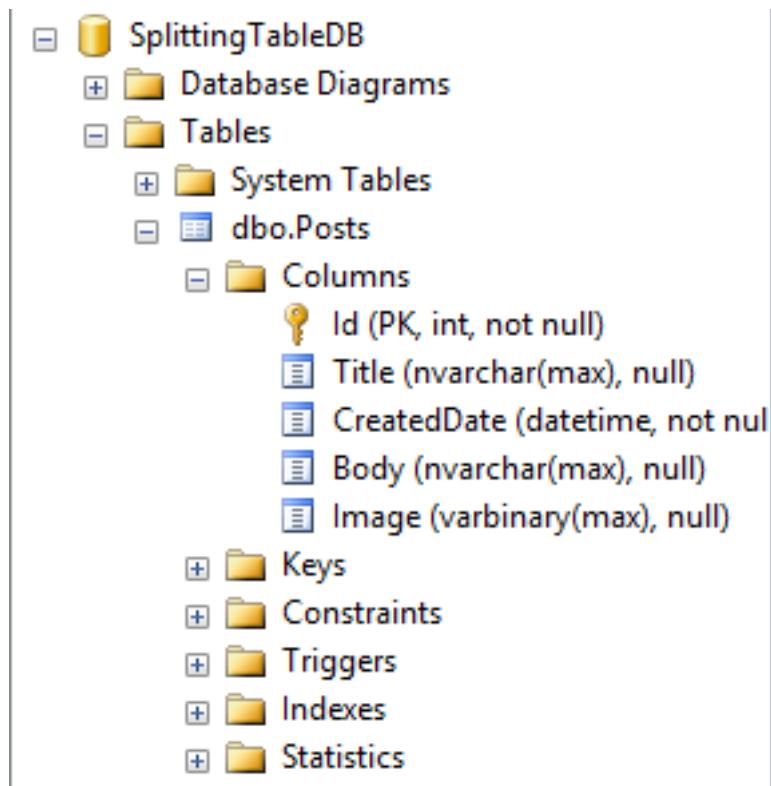
3) با استفاده از Fluent API یا `DataAnnotations`، تمامی موجودیت‌ها را به یک نام در دیتابیس نگاشت می‌کنیم.

برای مثال، تنظیمات Fluent برای کلاس `Post` و `PostMetaData` که رابطه‌ی بین آن‌ها یک به یک است را مشاهده می‌کنید:

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostConfig : EntityTypeConfiguration<Post>
    {
        public PostConfig()
        {
            ToTable("Posts");
        }
    }
}

namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostMetaDataConfig : EntityTypeConfiguration<PostMetaData>
    {
        public PostMetaDataConfig()
        {
            ToTable("Posts");
            HasKey(x => x.PostId);
            HasRequired(x => x.Post).WithRequiredDependent(x => x.PostMetaData);
        }
    }
}
```

نکته مهم این است که در هر دو کلاس (حتی کلاس `Post`) باید با استفاده از متدهای `ToTable`، کلاس‌ها را به یک نام در دیتابیس نگاشت کنیم. در نتیجه با استفاده از متدهای `ToTable` در هر دو موجودیت، آنها در دیتابیس به جدولی به نام `Posts` نگاشت خواهند شد. تصویر زیر پس از اجرای برنامه، بیان گر این موضوع خواهد بود.

اگر دستورات زیر را اجرا کنید:

```
var post = context.Posts.Find(1);
Console.WriteLine(post.PostMetaData.Body);
```

خروجی زیر را در SQL Server Profiler مشاهده خواهید کرد:

برای متدهای Find خروجی زیر:

```
exec sp_executesql N'SELECT TOP (2)
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @p0',N'@p0 int',@p0=1
```

و برای دستور sql زیر را مشاهده می‌کنید:

```
exec sp_executesql N'SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[Image] AS [Image]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @EntityKeyValue1',N'@EntityKeyValue1 int',@EntityKeyValue1=1
```

دلیل این که در اینجا دو دستور sql به دیتابیس ارسال شده است، فعال بودن ویژگی lazy loading به دلیل virtual تعریف کردن خواص راهبری موجودیت‌ها است.

حال اگر بخواهیم با یک رفت و آمد به دیتابیس کلیه اطلاعات را واکشی کنیم، می‌توانیم از Eager Loading استفاده کنیم:

```
var post = context.Posts.Include(x => x.PostMetaData).SingleOrDefault(x => x.Id == 1);
```

که خروجی sql آن نیز به شکل زیر است:

```
SELECT
[Limit1].[Id] AS [Id],
[Limit1].[Title] AS [Title],
[Limit1].[CreatedDate] AS [CreatedDate],
[Extent2].[Id] AS [Id1],
[Extent2].[Body] AS [Body],
[Extent2].[Image] AS [Image]
FROM (SELECT TOP (2) [Extent1].[Id] AS [Id], [Extent1].[Title] AS [Title], [Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE 1 = [Extent1].[Id] ) AS [Limit1]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Posts] AS [Extent2] ON [Limit1].[Id] = [Extent2].[Id]
```

در نتیجه با کمک این تکنیک توانستیم، با چند موجودیت، در قالب یک جدول رفتار کنیم و از مزیت‌های آن همچون lazy loading نیز بهره مند شویم.

[دریافت کدهای این بخش](#): [SplittingTable-Sample.rar](#)

نظرات خوانندگان

نوبتند: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۹:۱۳ ۱۳۹۲/۰۳/۲۹

ممnon ... bra من ke خیلی مفید بود :)

نوبتند: محمد
تاریخ: ۲۲:۳۹ ۱۳۹۳/۰۵/۰۱

مطلوبی که ارائه دادید در مورد ef6 صدق نمی‌کنه و خطای اینکه این تبیل نمی‌تواند دو کلید داشته باشد را می‌دهد و این در حالی هست که مدل رو با ef5 انجام میدهیم مشکلی نداره

نوبتند: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۳۶ ۱۳۹۳/۰۵/۰۲

.Ra در کلاس PostMetaData تبدیل کنید به .Id

در حین کار با ارتباطات بین اشیاء و جداول، دانستن یک سری از نکات می‌تواند در کم کردن تعداد رفت و برگشت‌های به سرور مؤثر واقع شده و نهایتاً سبب بالا رفتن سرعت برنامه شوند. از این دست می‌توان به یک سری نکات ریز همراه با primary-keys و foreign-keys اشاره کرد که در ادامه به آن‌ها پرداخته خواهد شد.

در ابتدا کلاس‌های مدل و Context برنامه را به شکل زیر درنظر بگیرید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;

namespace TestKeys
{
    public class Bill
    {
        public int Id { get; set; }
        public decimal Amount { set; get; }
        public virtual Account Account { get; set; }
    }

    public class Account
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<Bill> Bills { get; set; }
        public DbSet<Account> Accounts { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var a1 = new Account { Name = "a1" };
            var a2 = new Account { Name = "a2" };

            var bill1 = new Bill { Amount = 100, Account = a1 };
            var bill2 = new Bill { Amount = 200, Account = a2 };

            context.Bills.Add(bill1);
            context.Bills.Add(bill2);
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void Start()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
                Console.WriteLine(bill1.Amount);
            }
        }
    }
}
```

در اینجا کلاس صورتحساب و حساب مرتبط به آن تعریف شده‌اند. سپس به کمک DbContext این دو کلاس در معرض دید

قرار گرفته‌اند و در کلاس Configuration نحوه آغاز بانک اطلاعاتی به همراه تعدادی رکورد اولیه مشخص شده است.

نحوه صحیح مقدار دهنده کلید خارجی در EF Code first

تا اینجا یک روال متداول را مشاهده کردیم. اکنون سؤال این است که اگر بخواهیم اولین رکورد صورتحساب ثبت شده توسط متدهای Seed را ویرایش کرده و مثلاً حساب دوم را به آن انتساب دهیم، بهینه‌ترین روش چیست؟ بهینه‌ترین در اینجا منظور روشی است که کمترین تعداد رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را داشته باشد. همچنین فرض کنید در صفحه ویرایش، اطلاعات حساب‌ها در یک Drop down list شامل نام و id آن‌ها نیز وجود دارد.

روش اول:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
    var a2 = new Account { Id = 2, Name = "a2" };
    bill1.Account = a2;
    ctx.SaveChanges();
}
```

این روش مخصوص تازه واردہای EF است و آنطور که مدنظر آن‌ها است کار نمی‌کند. به کمک متدهای Find اولین رکورد یافت شده و سپس بر اساس اطلاعات drop down در دسترس، یک شیء جدید حساب را ایجاد و سپس تغییرات لازم را اعمال می‌کنیم. در نهایت اطلاعات را هم ذخیره خواهیم کرد. این روش به ظاهر کار می‌کنه اما حاصل آن ذخیره رکورد حساب سومی با id=3 در بانک اطلاعاتی است و سپس انتساب آن به اولین صورتحساب ثبت شده.

نتیجه: Id را دستی مقدار دهنده نکنید؛ تاثیری ندارد. زیرا اطلاعات شیء جدید حساب، در سیستم tracking مرتبط با جاری وجود ندارد. بنابراین EF آنرا به عنوان یک شیء کاملاً جدید درنظر خواهد گرفت، صرفنظر از اینکه Id را به چه مقداری تنظیم کرده‌اید.

روش دوم:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
    var a2 = ctx.Accounts.Find(2);
    bill1.Account = a2;
    ctx.SaveChanges();
}
```

اینبار بر اساس Id دریافت شده از Drop down list، شیء حساب دوم را یافته و به صورتحساب اول انتساب می‌دهیم. این روش درست کار می‌کند؛ اما ... بهینه نیست. فرض کنید شیء جاری دارای 5 کلید خارجی است. آیا باید به ازای هر کلید خارجی یکبار از بانک اطلاعاتی کوئری گرفت؟ مگر نه این است که اطلاعات نهایی ذخیره شده در بانک اطلاعاتی منتظر با حساب صورتحساب جاری، فقط یک عدد بیشتر نیست. بنابراین آیا نمی‌شود ما تنها همین عدد منتظر را بجای دریافت کل شیء به صورتحساب نسبت دهیم؟ پاسخ: بله. می‌شود! ادامه آن در روش سوم.

روش سوم:

در اینجا بهترین کار و یکی از best practices طراحی مدل‌های EF این است که طراحی کلاس صورتحساب را به نحو زیر تغییر دهیم:

```
public class Bill
{
    public int Id { get; set; }
    public decimal Amount { set; get; }
```

```
[ForeignKey("AccountId")]
public virtual Account Account { get; set; }
public int AccountId { set; get; }
```

به این ترتیب هم navigation property که سبب تعریف رابطه بین دو شیء و همچنین lazy loading اطلاعات آن می‌شود پایر جا خواهد بود و هم توسط خاصیت جدید AccountId که توسط ویژگی ForeignKey معرفی شده است، ویرایش اطلاعات آن دقیقاً همانند کار با یک بانک اطلاعاتی واقعی خواهد شد.
اینبار به کمک خاصیت متناظر با کلید خارجی جدول، مقدار دهی و ویرایش کلیدهای خارجی یک شیء به سادگی زیر خواهد بود؛
خصوصاً بدون نیاز به رفت و برگشت اضافی به بانک اطلاعاتی جهت دریافت اطلاعات متناظر با اشیاء تعریف شده به صورت : navigation property

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
    bill1.AccountId = 2;
    ctx.SaveChanges();
}
```

وارد کردن یک شیء به سیستم Tracking

در قسمت قبل عنوان شد که Id را دستی مقدار دهی نکنید، چون تاثیری ندارد. سؤال: آیا می‌شود این شیء ویژه تعریف شده را به سیستم Tracking وارد کرد؟
پاسخ: بلی. به نحو زیر:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    var a2 = new Account { Id = 2, Name = "a2_a2" };
    ctx.Entry(a2).State = System.Data.EntityState.Modified;
    ctx.SaveChanges();
}
```

در اینجا شیء حساب دوم را به صورت دستی و بدون واکنشی از بانک اطلاعاتی ایجاد کرده‌ایم. بنابراین از دیدگاه Context جاری هیچ ارتباطی به بانک اطلاعاتی نداشته و یک شیء جدید درنظر گرفته می‌شود (صرفنظر از Id آن). اما می‌توان این وضعیت را تغییر داد. فقط کافی است State آن را به نحوی که ملاحظه می‌کنید به Modified تغییر دهیم. اکنون اگر اطلاعات این شیء را ذخیره کنیم، دقیقاً حساب با id=2 در بانک اطلاعاتی ویرایش خواهد شد و نه اینکه حساب جدیدی ثبت گردد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۹:۲۲ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

سلام

اگر از الگوی `unitOfWork` که پیاده سازی شده درس دادید استفاده کرده باشیم نحوه استفاده از `using` ب چه صورت هستش؟

نویسنده: حمید بهروزی
تاریخ: ۱۹:۲۴ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

درود به آقای نصیری عزیز

بر اساس آموزه های شما پژوهش ای در `asp.net mvc4` و `ef code first` نوشته ام اما برای وله سازی اینترفیس های سرویس و واحد کار برنامه، نمی خواهم از کتابخانه `structuremap` استفاده کنم . پژوهش [weapsy](#) را مطالعه کردم منتها متوجه نشدم چه جایگزینی برای `structuremap` برگزیده است . لطفا راهنمایی بفرمایید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۵۲ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

نیازی نیست به صورت مستقیم فراخوانی شود. کار `using` رها سازی منابع مرتبط با `Context` است. اینکار در آنجا در `ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects` به صورت خودکار انجام می شود (با کد `Application_EndRequest` که نوشته شد).

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۳۳ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

از [Autofac](#) استفاده کرد.

نویسنده: حمید بهروزی
تاریخ: ۸:۲۵ ۱۳۹۱/۰۴/۲۰

سپاس

و این نسبت به `structuremap` چگونه است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۸:۴۲ ۱۳۹۱/۰۴/۲۰

از این دست [کتابخانه ها](#) زیاد است. استفاده از این ها بیشتر سلیقه ای است. یک نفر بر اساس سرعت این ها رو بررسی می کنه یک نفر بر اساس تعداد قابلیت ها. در کل نهایتا تمام این ها یک هدف رو برآورده می کنند و عموما در `Syntax` بیشتر با هم تفاوت دارند.

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۰:۳۷ ۱۳۹۱/۰۴/۲۲

An object with the same key already exists in the ObjectStateManager. The ObjectStateManager cannot track multiple objects with the same key.

وقتی می‌خواهیم یک entity را به context اتچ کنم قبل از آن کلید در entity باشد و وقتی که یک entity را با ریلیشن‌های اون اتچ می‌کنم ممکنه یک ریلیشن تکراری وجود داشته باشد که باعث خطای فوق می‌شود. یک راه حل اینه که موجودیت‌ها را به جای attach کردن دوباره از context فراخوانی کنم ولی مطمئناً راه حل اصولی نیست، ممنون می‌شم راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۰:۵۸

در EF Code first می‌شود از این متد جهت بازنویسی مقادیر سیستم tracking استفاده کرد:

```
context.Entry(oldEntity).CurrentValues.SetValues(newEntity)
```

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۱:۲۷

در نظر بگیرید از فرم انتخاب کالا 10 عدد کالا انتخاب کردیم و می‌خواهیم به پیش فاکتور اضافه کنیم و همزمان روی خود کالا هم تغییراتی بدیم و هر کالا هم سه تا ریلیشن دارد و... (البته موضوع من سیستم بارنامه و... است و جهت مثال گفتم درج کالا) قاعده‌تا باید آپشنی باشه که به بگیم که از ردگیری تغییرات و... صرف نظر نکنه که من از آپشن زیر استفاده کردم ولی برای اتچ تاثیری نداشت.

```
context.Customers.MergeOption = System.Data.Objects.MergeOption.NoTracking;
```

و یا موقع attach کردن به اون بگیم از ریلیشن‌ها صرف نظر کن. و یا ریلیشن‌ها مورد نظر ما رو باز نویسی کن. من پروژه رو با Database first شروع کردم البته قراره اونو به Code first تبدیل کنم که هنوز وقت نشده! برای first راهکاری نیست؟

یه سوالی که ذهنمو خیلی مشغول کرده چطور می‌تونم یک موجودیت رو از ObjectStateManager حذف کنیم به طوری که چیزی در مورد اون موجودیت ندونه، با detach کردن باز هم وضعیت اون موجودیت رو در خودش نگه می‌داره. ببخشید که طولانی شد و ممنون از حوصله شما باش پاسخگویی.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۱:۵۰

برای حالت database first جهت بازنویسی مقادیر سیستم tracking آن:

```
context.YourEntitySet.ApplyCurrentValues(newEntity)
```

همچنین امکان detach آن هم وجود دارد: (^)

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۲۳:۵۷

ممنون با کد زیر مشکلم حل شد.

```
foreach (var item in frm.SelectedServices)
{
    ObjectStateEntry temp;
    if (context.ObjectStateManager.TryGetObjectStateEntry(item.Customer.EntityKey, out
```

```
temp))  
    {  
        context.Detach(temp.Entity);  
    }  
context.Services.Attach(item)  
  
. .  
.  
}
```

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۸

سلام آقای نصیری،
AccountID پر اپرتی ای که تو روش سوم به کار بر دید اصطلاحاً بهش Foreign Key Property میگن،
حالا سوال بنده اینه که از این Foreign Key Property فقط توى رابطه های one-to-many (many-to-one) استفاده میکنن، درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۱۹

در هر رابطه ای که نیاز به تعریف کلید خارجی داشته باشد، بهتر است استفاده شود.
مثلاً رابطه many-to-many نیازی به این تعریف ندارد چون مدیریت جدول واسطه بین دو موجودیت مرتبط که حاوی کلیدهای خارجی
به این دو جدول است، خودکار میباشد.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۲۸

درسته، ولی تو رابطه های one-to-zero و one-to-one کاربرد نداره، چون کلید Dependent همین کلید خارچی میشه
دیگه، اینم درسته دیگه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۴۰

جمله «در هر رابطه ای که نیاز به تعریف کلید خارجی داشته باشد، بهتر است استفاده شود.» نسبتاً جامع و مانع است. چون در
رابطه ۱:۱ خودبخود کلید اصلی، کلید خارجی اشتراکی هم هست و نیازی به تعریف مجدد آن نیست.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۴۸

بازم ممنونم.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۱:۲۰

سلام ...

این مدلو بینید :

```
public class FileUpload  
{  
    public int FileUploadId { get; set; }
```

```

public string FileName { get; set; }

}

public class Company
{
    public int CompanyId { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public FileUpload Logo { get; set; }
    public int? LogoId { get; set; }

    public FileUpload Catalog { get; set; }
    public int? CatalogId { get; set; }
}

public class Ads
{
    public int AdsId { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public FileUpload Picture { get; set; }
    public int? PictureId { get; set; }
}

public class TestContext : DbContext
{
    public DbSet<Company> Companies { get; set; }
    public DbSet<Ads> Adses { get; set; }
    public DbSet<FileUpload> FileUploads { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Conventions.Remove<PluralizingTableNameConvention>();
        modelBuilder.Entity<Ads>()
            .HasOptional(a => a.Picture)
            .WithMany()
            .HasForeignKey(a => a.PictureId)
            .WillCascadeOnDelete();

        modelBuilder.Entity<Company>()
            .HasOptional(a => a.Logo)
            .WithMany()
            .HasForeignKey(a => a.LogoId)
            .WillCascadeOnDelete();

        modelBuilder.Entity<Company>()
            .HasOptional(a => a.Catalog)
            .WithMany()
            .HasForeignKey(a => a.CatalogId)
            .WillCascadeOnDelete();
    }
}

```

اینو اگه ازش migration بگیرین متوجه ارور اش میشین من میخوام هر شرکت بتونه به صورت optional لوگو یا کاتالوگ داشته باشه و همین طور قسمت تبلیغات هم همین طور! همین طور موقعي هم که مثلا یه شرکت پاک میشه لوگو و کاتالوگشم تو جدول FileUpload پاک شه (cascade delete) همین طور هر رکورد FileUpload رو بتونم به صورت مستقیم حذف کنم میشه این کارا که گفتمو کرد؟! چون واقعا یه همچین چیزی نیازه!

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۴:۰

طراحی رو می‌تونید ساده‌تر کنید با قابلیت توسعه بعدی. کلاس Ads رو حذف کنید. خواص لوگو و کاتالوگ رو هم حذف کنید. یک خاصیت به نام FileType به کلاس FileUpload اضافه کنید که می‌توانه تبلیغ، کاتالوگ، لوگو و بسیاری موارد دیگر که در آینده اضافه خواهند شد، باشد. بنابراین این FileType نیاز به یک کلاس جداگانه خواهد داشت برای مدیریت بهتر. استفاده از Enum هم پیشنهاد نمی‌شود چون توسط برنامه و کاربر قابل ویرایش نیست. در آخر یک خاصیت لیستی File هم از نوع FileUpload به کلاس شرکت اضافه کنید.

پ.ن.

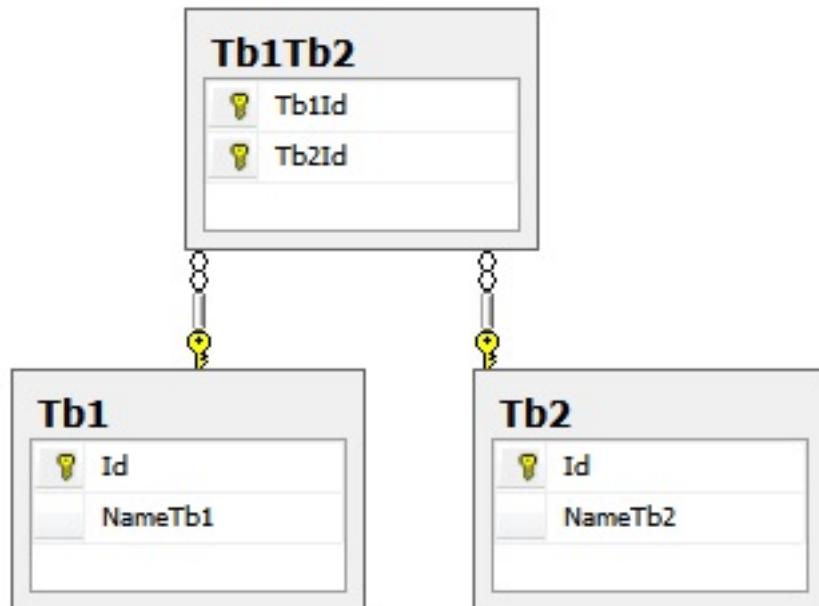
این نوع سوالات شخصی را لطفا در انجمان‌ها پیگیری کنید.

نویسنده: کیا

۱۳۹۱/۰۸/۲۱

تاریخ:

من ۳ تا جدول زیر رو در بانک ساختم :

و کلاسها به صورت زیر تعریف کردم:

```

public class Tb1
{
    public Tb1()
    {
        ListTb2 = new List<Tb2>();
    }
    public int Id { get; set; }
    public string NameTb1 { get; set; }

    public virtual ICollection<Tb2> ListTb2 { get; set; }
}
public class Tb2
{
    public Tb2()
    {
        ListTb1 = new List<Tb1>();
    }
    public int Id { get; set; }
    public string NameTb2 { get; set; }

    public virtual ICollection<Tb1> ListTb1 { get; set; }
}
  
```

: mapping همینطور

```

public class Tb1Map : EntityTypeConfiguration<Tb1>
{
    public Tb1Map()
    {
        this.HasKey(x => x.Id);
        this.HasMany(x => x.ListTb2)
    }
}
  
```

کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first

```
.WithMany(xx => xx.ListTb1)
    .Map
    (
        x =>
        {
            x.MapLeftKey("Tb1Id");
            x.MapRightKey("Tb2Id");
            x.ToTable("Tb1Tb2");
        }
    );
}

public class Tb2Map : EntityTypeConfiguration<Tb2>
{
    public Tb2Map()
    {
        this.HasKey(x => x.Id);
    }
}
```

موقعی که در برنامه به صورت زیر استفاده می‌کنم:

```
var sv1 = new TableService<Tb1>(_uow);
var sv2 = new TableService<Tb2>(_uow);

var t1 = new Tb1 { NameTb1 = "T111" };
sv1.Add(t1);
//var res1= _uow.SaveChanges();

var t2 = new Tb2 { NameTb2 = "T222" };
sv2.Add(t2);
//var res2 = _uow.SaveChanges();

t1.ListTb2.Add(t2);
var result = _uow.SaveChanges();
```

هنگام این خط را رو می‌ده:

An error occurred while saving entities that do not expose foreign key properties for their relationships. The EntityEntries property will return null because a single entity cannot be identified as the source of the exception. Handling of exceptions while saving can be made easier by exposing foreign key properties in your entity types. See the InnerException for details.

همراه با innerException زیر:

```
{"The INSERT statement conflicted with the FOREIGN KEY constraint \"FK_Tb1Tb2_Tb2\". The conflict occurred in database \"dbTest\", table \"dbo.Tb2\", column 'Id'.\r\nThe statement has been terminated."}
```

در واقع همینطور که مشخصه من می‌خوام اون جدول رابطه رو در codeFirst حذف کنم یجورایی و رابطه رو بین 2 جدول اصلی بیارم. کجای کارم اشتباهه؟ و راهکارش چیه؟
من با پروفایلر هم نگاه کردم همه چی تا آخر داره پیش می‌رده!
(آیا ForeignKey رو باید طور دیگه ای تعریف کنم؟)
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱

مثال شما رو به صورت مستقل اجرا کردم، جداول ساخته شدند، رکوردها در هر سه جدول ثبت شدند و مشکلی مشاهده نمیشه. اگر برای دیتابیس موجود قصد دارید mapping تعريف کنید ممکن است کلیدهای تعريف شده در آن کم یا زیاد باشند. بهتر است یک خروجی مستقل از کلاس‌های فوق تهیه کنید (اجازه بدید EF دیتابیس را تولید کند) و بعد با کار خودتون مقایسه کنید که چه

چیزهایی را کم و زیاد دارد.

اگر عمل می‌کنید و دیتابیس قرار است از روی کدهای فوق تهیه شود، تمام نگاشتها را حذف کنید (کلاس‌های Map تعريف شده را)، EF به راحتی روابط many-to-many را تشخیص داده و کلیدهای خارجی و جدول واسطه را تهیه می‌کند. نام‌های پیش فرض آن هم از نظر من بسیار مناسب است و نیازی به تغییر ندارند. (تنها تغییری که با بودن کلاس‌های Map فوق حاصل می‌شود، تعیین نام فیلد های جدول واسطه است و زمانیکه code-first کار می‌کنید این نام‌ها مهم نیستند؛ چون با LINQ نهایتاً قرار است کار کنید و خواص کلاس‌ها)

نویسنده: کیا

تاریخ: ۱۴:۲۷ ۱۳۹۱/۰۸/۲۱

ولی با این مثالی که زدم برای من رکوردها ثبت نشدنند که! :-؟

اما این راههایی که گفتید رو رفتم بیشترشو و در نهایت مشکل با حذف خط ۹ حل شد.
فکر کنم مشکل از ۲ بار ثبت شدن موجودیتی تکراری از Tb2 در این جدول باشه! (گرچه علت رو نفهمیدم فکر کنم هنوز!) یکبار در خط ۹ که مستقیماً موجودیت را به نشانه Added علامت گذاری می‌کنم در sv2.Add(t2);

و یکبار در خط ۱۲ که همان موجودیت را در navigation property مربوط به موجودیتی از Tb1 مقدار دهی می‌کنم و در خط بعدش که SaveChanges را فراخوانی می‌کنم :

```
t1.ListTb2.Add(t2);
```

(گرچه فکر می‌کرم یک خطای منطقی باید رخ بدهد و حداقل ۲ بار بصورت duplicate و با id متفاوت ثبت بشه نه اینکه به اینصورت خطابگیره)

من من کار می‌کنم که البته بیشتر اوقات بانک ساخته شده هست و باید به بانک موجود mapping کنم. بیشتر می‌خواستم نحوه عملکرد ef رو روی روابط چند-ب-چند ببینم و اینکه روی یک بانک از قبل آماده به چه صورت باید انجامش بدم. از PowerTools کمک می‌گیرم و روی مسایل حول اینها مشغول تست و کلنجر هستم. مخصوصاً حالت‌های مختلف در روابط و جداول رابطه. تشکر مجدد

نویسنده: علیرضا

تاریخ: ۹:۲۰ ۱۳۹۲/۰۱/۲۱

سلام؛ من با این روشی که شما فرمودید کار کردم ولی موقع آپدیت با خطای زیر متوقف می‌شود.
A referential integrity constraint violation occurred: The property values that define the referential constraints are not consistent between principal and dependent objects in the relationship

دقیقاً هم زمانی که می‌خوام State رو به Modified تغییر بدم این خطای خطا رخ می‌ده. اما وقتی که هم foreign key رو مقدار می‌دم و هم مقدار شی navigation property رو از DB واکشی می‌کنم و مقدار دهی می‌کنم درست کار می‌کنه.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۹:۵۰ ۱۳۹۲/۰۱/۲۱

- کدهای این مطلب قبل از ارسال، آزمایش شده‌اند و همین کدهایی را که ملاحظه می‌کنید بدون مشکل کار می‌کنند.
- روش صحیح سؤال پرسیدن این است که مشخص کنید چه مدلی، چه کدی، چه مقادیری در حال استفاده هستند تا این خطای خطا رخ

داده. (امکان باز تولید یک استثناء را باید بتوانید فراهم کنید)

- این خطا زمانی رخ می‌ده که مقادیر کلید اصلی و کلید خارجی در حال ثبت یکی نباشند.

نویسنده: محمد صاحب
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۱۵:۰

برای مواردی که کلید اصلی Identity Nebaše راه حلی هست؟

کد

```
namespace TestKeys
{
    class Program
    {
        public class Bill
        {
            [DatabaseGenerated(DatabaseGeneratedOption.None)]
            public string Id { get; set; }
            public decimal Amount { set; get; }
            [ForeignKey("AccountId")]
            public virtual Account Account { get; set; }
            public string AccountId { set; get; }
        }

        public class Account
        {
            [DatabaseGenerated(DatabaseGeneratedOption.None)]
            public string Id { get; set; }
            public string Name { get; set; }
        }

        public class MyContext : DbContext
        {
            public DbSet<Bill> Bills { get; set; }
            public DbSet<Account> Accounts { get; set; }
        }

        public class BillFromWebsrv
        {
            public string Id { get; set; }
            public decimal Amount { set; get; }
            public DateTime DateTime { get; set; }

            public Account Account { get; set; }
        }
    }

    static void Main(string[] args)
    {
        Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseIfModelChanges<MyContext>());
        using (var ctx = new MyContext())
        {

            foreach (var dummyBill in DummyBills())
            {
                var bl = new Bill { Id = dummyBill.Id, Amount = dummyBill.Amount, Account =
dummyBill.Account };

                ctx.Bills.Add(bl);
            }
            ctx.SaveChanges();
        }
    }

    public static List<BillFromWebsrv> DummyBills()
    {
        return new List<BillFromWebsrv>
        {
            new BillFromWebsrv
            {

```

کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first

```
        Id = "1",
        Amount = 1231,
        DateTime = DateTime.Now,
        Account = new Account {Id = "1", Name = "ac1"}
    },
    new BillFromWebsrv
    {
        Id = "2",
        Amount = 1232,
        DateTime = DateTime.Now,
        Account = new Account {Id = "2", Name = "ac2"}
    },
    new BillFromWebsrv
    {
        Id = "3",
        Amount = 1233,
        DateTime = DateTime.Now,
        Account = new Account {Id = "2", Name = "ac2"}
    },
    new BillFromWebsrv
    {
        Id = "4",
        Amount = 1134,
        DateTime = DateTime.Now,
        Account = new Account {Id = "3", Name = "ac3"}
    }
}
};
```

{"Violation of PRIMARY KEY constraint 'PK_dbo.Accounts'. Cannot insert duplicate key in object 'dbo.Accounts'. The duplicate key value is (2).\r\nThe statement has been terminated."}

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲

Account هایی که اضافه می‌کنید تحت نظر Context نیستند؛ یک شیء ساده هستند که عنوان کردید، Add اش کن؛ EF هم دقیقاً همینکار را انجام داده. زمانیکه به سومین رکورد با اکانتی دارای id=2 می‌رسد، کار متوقف می‌شود چون این id قبلاً در رکورد قبلی سعی شده در بانک اطلاعاتی ذخیره شود.

بنابراین باید Context را بررسی کرد که در حال اضافه شدن، آیا قبلاً در کش Local آن وجود خارجی داشته یا خیر. به این صورت:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    foreach (var dummyBill in DummyBills())
    {
        var account = dummyBill.Account;

        var entry = ctx.Entry<Account>(account);
        if (entry.State == EntityState.Detached)
        {
            var attachedEntity = ctx.Accounts.Local.SingleOrDefault(e => e.Id ==
account.Id);
            if (attachedEntity != null)
            {
                // ثبت مجدد آن نیست
                account = attachedEntity;
            }
        }

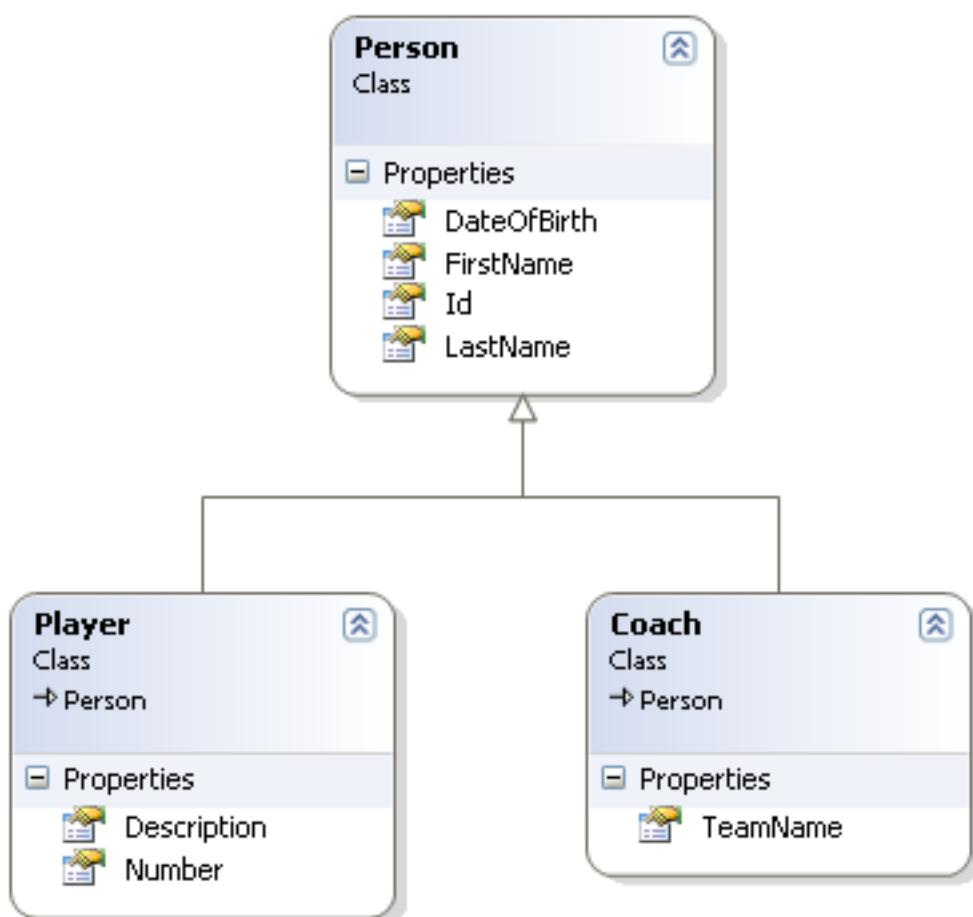
        var bl = new Bill { Id = dummyBill.Id, Amount = dummyBill.Amount, Account = account
};

        ctx.Bills.Add(bl);
    }
    ctx.SaveChanges();
}
```

اگر قبل از نظر قرار گرفته (در کش Accounts.Local موجود است)، باید از همان وله موجود در Context استفاده شود و نه اینکه یک شیء جدید منقطع را درخواست داد که مجدداً ثبت شود.

تنظیمات ارث بری کلاس‌ها در EF Code first

بانک‌های اطلاعاتی مبتنی بر SQL، تنها روابطی از نوع «*has a*» یا «دارای» را پشتیبانی می‌کنند؛ اما در دنیای شی‌عگرا روابطی مانند «*is a*» یا «هست» نیز قابل تعریف هستند. برای توضیحات بیشتر به مدل‌های زیر دقت نمائید:


```

using System;
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
  public abstract class Person
  {
    public int Id { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
    public DateTime DateOfBirth { get; set; }
  }
}
  
```

```
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    public class Coach : Person
    {
        public string TeamName { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    public class Player : Person
    {
        public int Number { get; set; }
        public string Description { get; set; }
    }
}
```

در این مدل‌ها که بر اساس ارث بری از کلاس شخص، تهیه شده‌اند؛ بازیکن، یک شخص است. مربی نیز یک شخص است؛ و به این ترتیب خوانده می‌شوند:

```
Coach "is a" Person
Player "is a" Person
```

در EF Code first سه روش جهت کار با این نوع کلاس‌ها و کلا ارث بری وجود دارد که در ادامه به آن‌ها خواهیم پرداخت:

الف) TPH یا Table per Hierarchy

همانطور که از نام آن نیز پیدا است، کل سلسله مراتبی را که توسط ارث بری تعریف شده است، تبدیل به یک جدول در بانک اطلاعاتی می‌کند. این حالت، شیوه برخورد پیش فرض EF با ارث بری کلاس‌ها است و نیاز به هیچگونه تنظیم خاصی ندارد.

برای آزمایش این مساله، کلاس Context را به نحو زیر تعریف نمائید و سپس اجازه دهید تا EF بانک اطلاعاتی معادل آن را تولید کند:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Context
{
    public class Sample05Context : DbContext
    {
        public DbSet<Person> People { set; get; }
    }
}
```

ساختار جدول تولید شده آن همانند تصویر زیر است:

	Column Name	Data Type	Allow Nulls
Id	int	☐	
FirstName	nvarchar(MAX)	☒	
LastName	nvarchar(MAX)	☒	
DateOfBirth	datetime	☐	
Number	int	☒	
Description	nvarchar(MAX)	☒	
TeamName	nvarchar(MAX)	☒	
Discriminator	nvarchar(128)	☐	
		☐	

همانطور که ملاحظه می‌کنید، تمام کلاس‌های مشتق شده از کلاس شخص را تبدیل به یک جدول کرده است؛ به علاوه یک فیلد جدید را هم به نام Discriminator به این جدول اضافه نموده است. برای درک بهتر عملکرد این فیلد، چند رکورد را توسط برنامه به بانک اطلاعاتی اضافه می‌کنیم. حاصل آن به شکل زیر خواهد بود:

	Id	FirstName	LastName	DateOfBirth	Number	Description	TeamName	Discriminator
1	1	Coach F1	Coach L1	1962-05-11 10:59:25.853	NULL	NULL	Team A	Coach
2	2	Coach F2	Coach L2	1962-05-11 10:59:29.883	NULL	NULL	Team B	Coach
3	3	Coach F1	Coach L1	1962-05-11 10:59:29.883	1	...	NULL	Player

از فیلد Discriminator جهت ثبت نام کلاس‌های متناظر با هر رکورد، استفاده شده است. به این ترتیب EF حین کار با اشیاء دقیقاً می‌داند که چگونه باید خواص متناظر با کلاس‌های مختلف را مقدار دهی کند. به علاوه اگر به ساختار جدول تهیه شده دقت کنید، مشخص است که در حالت TPH، نیاز است فیلد‌های متناظر با کلاس‌های مشتق شده از کلاس پایه، همگی null پذیر باشند. برای نمونه فیلد Number که از نوع int تعریف شده، در سمت بانک اطلاعاتی نال پذیر تعريف شده است. و برای کوئری نوشتن در این حالت می‌توان از متد الحاقی OfType<Coach>() جهت فیلتر کردن اطلاعات بر اساس کلاسی خاص، کمک گرفت:

```
db.People.OfType<Coach>().FirstOrDefault(x => x.LastName == "Coach L1")
```

سفارشی سازی نحوه نگاشت TPH

همانطور که عنوان شد، TPH نیاز به تنظیمات خاصی ندارد و حالت پیش فرض است؛ اما برای مثال می‌توان بر روی مقادیر و نوع ستون Discriminator تولیدی، کنترل داشت. برای این منظور باید از Fluent API به نحو زیر استفاده کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class CoachConfig : EntityTypeConfiguration<Coach>
    {
        public CoachConfig()
        {
            // For TPH
            this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(1));
        }
    }
}
```

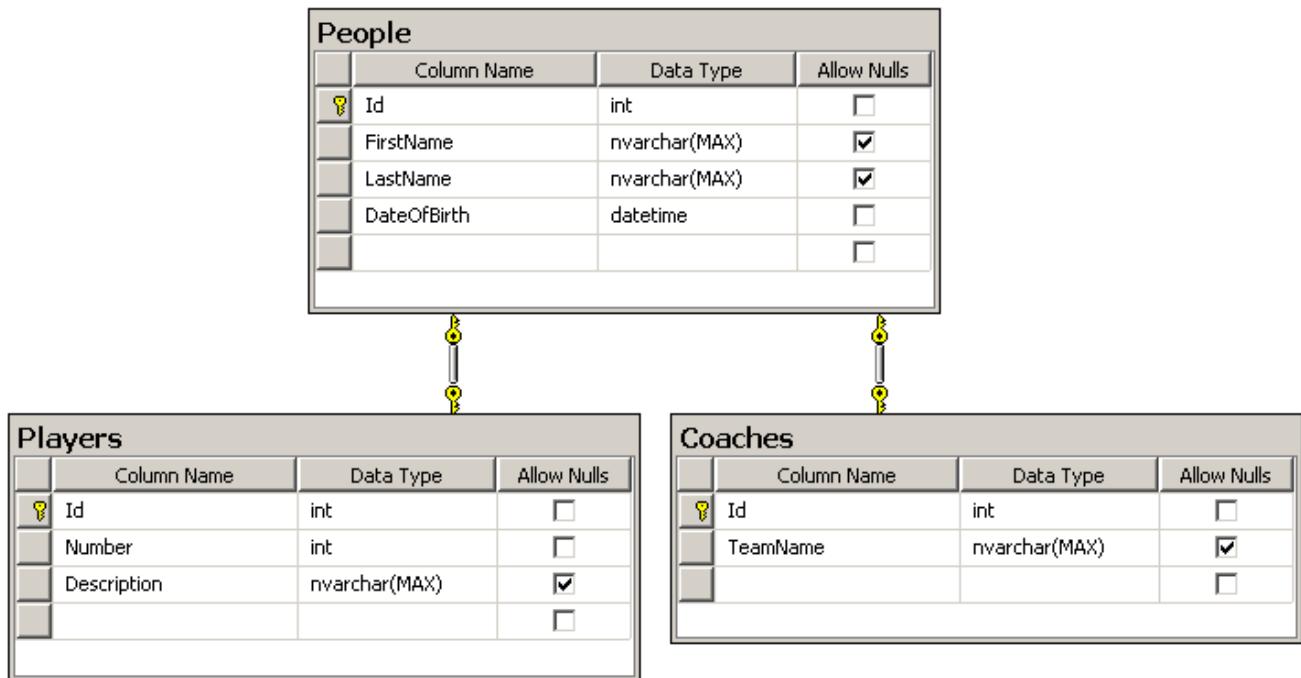
```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class PlayerConfig : EntityTypeConfiguration<Player>
    {
        public PlayerConfig()
        {
            // For TPH
            this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(2));
        }
    }
}
```

در اینجا توسط متدهای Map، نام فیلد discriminator به PersonType تغییر کرده. همچنین چون مقدار پیش فرض تعیین شده توسط متدهای HasValue عددی است، نوع این فیلد در سمت بانک اطلاعاتی به int null تغییر می‌کند.

ب) TPT یا Table per Type

در حالت TPT، به ازای هر کلاس موجود در سلسله مراتب تعیین شده، یک جدول در سمت بانک اطلاعاتی تشکیل می‌گردد. در جداول متناظر با Sub classes، تنها همان فیلدی‌های وجود خواهند داشت که در کلاس‌های هم نام وجود دارد و فیلدی‌های کلاس پایه در آن‌ها ذکر نخواهد گردید. همچنین این جداول دارای یک Primary key نیز خواهند بود (که دقیقاً همان کلید اصلی جدول پایه است که به آن Shared primary key هم گفته می‌شود). این کلید اصلی، به عنوان کلید خارجی اشاره کننده به کلاس یا جدول پایه نیز تنظیم می‌گردد:

برای تنظیم این نوع ارث بری، تنها کافی است ویژگی Table را بر روی Sub classes قرار داد:

```

using System.ComponentModel.DataAnnotations;
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    [Table("Coaches")]
    public class Coach : Person
    {
        public string TeamName { set; get; }
    }
}
  
```

```

using System.ComponentModel.DataAnnotations;
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    [Table("Players")]
    public class Player : Person
    {
        public int Number { get; set; }
        public string Description { get; set; }
    }
}
  
```

یا اگر حالت Fluent API را ترجیح می‌دهید، همانطور که در قسمت‌های قبل نیز ذکر شد، معادل ویژگی Table در اینجا، متد ToTable است.

TPC یا Table per Concrete type (ج)

در تعاریف ارث بری که تاکنون بررسی کردیم، مرسوم است کلاس پایه را از نوع abstract تعریف کنند. به این ترتیب هدف اصلی،

Sub classes تعریف شده خواهند بود؛ چون نمی‌توان مستقیماً و هله‌ای را از کلاس abstract تعریف شده ایجاد کرد. در حالت TPC، به ازای هر sub class غیر abstract، یک جدول ایجاد می‌شود. هر جدول نیز حاوی فیلدهای کلاس پایه می‌باشد (برخلاف حالت TPT که جداول متناظر با کلاس‌های مشتق شده، تنها حاوی همان خواص و فیلدهای کلاس‌های متناظر بودند و نه بیشتر). به این ترتیب عمل جداول تشکیل شده در بانک اطلاعاتی، از وجود ارث بری در سمت کدهای ما بی‌خبر خواهد بود.

Coaches			
	Column Name	Data Type	Allow Nulls
Id	int	☐	
FirstName	nvarchar(MAX)	☒	
LastName	nvarchar(MAX)	☒	
DateOfBirth	datetime	☐	
TeamName	nvarchar(MAX)	☒	

Players			
	Column Name	Data Type	Allow Nulls
Id	int	☐	
FirstName	nvarchar(MAX)	☒	
LastName	nvarchar(MAX)	☒	
DateOfBirth	datetime	☐	
Number	int	☐	
Description	nvarchar(MAX)	☒	

برای پیاده سازی TPC نیاز است از Fluent API استفاده شود:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class PersonConfig : EntityTypeConfiguration<Person>
    {
        public PersonConfig()
        {
            // for TPC
            this.Property(x => x.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.None);
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class CoachConfig : EntityTypeConfiguration<Coach>
    {
        public CoachConfig()
        {
            // For TPH
            //this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(1));

            // for TPT
            //this.ToTable("Coaches");

            //for TPC
            this.Map(m =>
            {
                m.MapInheritedProperties();
                m.ToTable("Coaches");
            });
        }
    }
}
```

```

using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class PlayerConfig : EntityTypeConfiguration<Player>
    {
        public PlayerConfig()
        {
            // For TPH
            //this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(2));

            // for TPT
            //this.ToTable("Players");

            //for TPC
            this.Map(m =>
            {
                m.MapInheritedProperties();
                m.ToTable("Players");
            });
        }
    }
}

```

ابتدا نوع فیلد `Id` از حالت `Identity` خارج شده است. این مورد جهت کار با `TPC` ضروری است در غیراینصورت EF هنگام ثبت، به مشکل بر می‌خورد، از این لحاظ که برای دو شیء، به یک `Id` خواهد رسید و امکان ثبت را نخواهد داد. بنابراین در یک چنین حالتی استفاده از نوع `Guid` برای تعریف `primary key` شاید بهتر باشد. بدیهی است در این حالت باید `Id` را به صورت دستی مقدار دهی نمود.

در ادامه توسط متدهای `MapInheritedProperties`، به همان مقصود لحاظ کردن تمام فیلدهای ارث بری شده در جدول حاصل، خواهیم رسید. همچنین نام جداول متناظر نیز ذکر گردیده است.

سؤال : از این بین، بهتر است از کدامیک استفاده شود؟

- برای حالت‌های ساده از `TPH` استفاده کنید. برای مثال یک بانک اطلاعاتی قدیمی دارید که هر جدول آن 200 تا یا شاید بیشتر فیلد دارد! امکان تغییر طراحی آن هم وجود ندارد. برای اینکه بتوان به حس بهتری حین کارکردن با این نوع سیستم‌های قدیمی رسید، می‌شود از ترکیب `TPH` و `ComplexTypes` (که در قسمت‌های قبل در مورد آن بحث شد) برای مدیریت بهتر این نوع جداول در سمت کدهای برنامه استفاده کرد.
- اگر علاقمند به استفاده از روابط پلی‌مرفیک هستید (برای مثال در کلاسی دیگر، ارجاعی به کلاس پایه `Person` وجود دارد) و `sub classes` دارای تعداد فیلداتی کمی هستند، از `TPH` استفاده کنید.
- اگر تعداد فیلداتی `sub classes` زیاد است و بسیار بیشتر است از کلاس پایه، از روش `TPT` استفاده کنید.
- اگر عمق ارث بری و تعداد سطوح تعریف شده بالا است، بهتر است از `TPC` استفاده کنید. حالت `TPT` از `join` استفاده می‌کند و حالت `TPC` از `union` برای تشکیل کوئری‌ها کمک خواهد گرفت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۲۰:۱۴ ۱۳۹۱/۰۷/۳۰

آقای نصیری با سلام.
من ۴ تا Entity دارم و یک Entity استرکچر پیاده سازی اون هم TPT است. جدول پایه حدود 100 فیلد دارد. موجودیت‌های فرزند هم هر کدام حدود 30 ستون دارند. وقتی با EF Code First داده‌ها را واکنش می‌کنم کوئری بسیار سنگین را در SQL Server Profiler ایجاد می‌شود که وقتی آنرا در NotePad کپی می‌کنم چیزی حدود 60 کیلوبايت می‌شود. ضمناً به تمام ستون‌های جداول نیاز دارم تا آنها را در گردید نمایش دهم.
[heavyQuery.txt](#) در صورت امکان راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۴۱ ۱۳۹۱/۰۷/۳۰

سنگینی یا سبکی یک کوئری بر اساس execution plan آن محاسبه می‌شود و نه حجم کوئری در notepad. بررسی این مورد هم نیاز به جزئیات دقیق کار شما دارد مانند ساختار کلاس‌ها و کوئری LINQ نوشته شده. (ضمن اینکه جوین ۵ جدول با هم، با هر ابزاری کند است. این مورد ربطی به EF ندارد. باید طراحی کار خودتون رو بررسی و تصمیم گیری یا اصلاح کنید)

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۵:۵۵ ۱۳۹۲/۰۲/۰۷

سلام. میشه در حالت TPH برای فیلد discriminator یک پروپرتی تعریف کنیم؟ یعنی اگر بخواهیم به مقدار فیلد discriminator از طریق کد دسترسی داشته باشیم چکار باید کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۳۲ ۱۳۹۲/۰۲/۰۷

- این فیلد ویژه به صورت خودکار توسط ساز و کار داخلی EF مدیریت می‌شود و امکان نوشتندن یا خواندن مستقیم آن وجود ندارد.
(مگر اینکه مستقیماً SQL بنویسید و توسط SqlCommand آنرا اجرا کنید)
- اما ... برای دسترسی به آن جهت یافتن نوعی خاص، فقط کافی هست بنویسید:

```
db.People.OfType<Coach>() // .Where ...
```

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۲۲:۲۷ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

سلام

زمانی که از TPT استفاده می‌کنم و نیاز دارم که یکسری اطلاعات را از جدول پایه فراخوانی کنم بدون اینکه به جداول دیگه نیاز داشته باشم کوئری عجیب غریب می‌سازم.
آیا روشی برای اصلاح این نوع کوئری‌ها هست؟ شاید هم من اشتباه استفاده کردم!

این یک تیکه از کوئری ساخته شده است که در آخر هم همه جداول رو با هم جوین می‌کند.

```
CASE WHEN ((CASE WHEN ([Extent1].[Discriminator] = N'Person') THEN cast(1 as bit) ELSE cast(0 as bit)
END) = 1) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN (([Project6].[C1] = 1) AND ([Project6].[C1] IS NOT NULL)
AND ( NOT ([[Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project6].[C3] = 1)
AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT
```

```

NULL))) THEN [Project6].[Name] WHEN ([[Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[Name] WHEN ([[Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS
varchar(1)) WHEN ([[Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Name] WHEN
([[Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN
([[Project6].[C3] = 1) AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Name] END AS [C2],
CASE WHEN ((CASE WHEN ([Extent1].[Discriminator] = N'Person') THEN cast(1 as bit) ELSE cast(0 as bit)
END) = 1) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN ([[Project6].[C1] = 1) AND ([Project6].[C1] IS NOT NULL)
AND ( NOT ([[Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project6].[C3] = 1)
AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT
NULL))) THEN [Project6].[Family] WHEN ([[Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[Family] WHEN ([[Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS
varchar(1)) WHEN ([[Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Family]
WHEN ([[Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN
([[Project6].[C3] = 1) AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Family] END AS [C3],
CASE WHEN ((CASE WHEN ([Extent1].[Discriminator] = N'Person') THEN cast(1 as bit) ELSE cast(0 as bit)
END) = 1) THEN CAST(NULL AS datetime2) WHEN ([[Project6].[C1] = 1) AND ([Project6].[C1] IS NOT NULL)
AND ( NOT ([[Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project6].[C3] = 1)
AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT
NULL))) THEN [Project6].[DateOfBirth] WHEN ([[Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))
THEN CAST(NULL AS datetime2) WHEN ([[Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[DateOfBirth] WHEN ([[Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL
AS datetime2) WHEN ([[Project6].[C3] = 1) AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[DateOfBirth]
END AS [C4],

```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۱ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

تنظیمات شما اشتباه است. وجود فیلد Discriminator در بانک اطلاعاتی به معنای استفاده از روش TPH است و نه TPT. در حالت کل کلاس‌های مشتق شده از کلاس پایه، با آن یکی می‌شوند که نیاز به Discriminator برای تمایز قائل شدن بین آن‌ها وجود دارد (در یک جدول و نه در بیش از سه جدولی که در کوئری شما نامبرده شد).

در کل نیاز به بررسی کدهای شما و روابط آن هست. شاید خاصیت ارتباطی اضافه‌ای وجود دارد، شاید روابط صحیح تنظیم نشدن.

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۲۳:۲۷ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

```

public class Person:BaseEntity
{
    public int PersonId { get; set; }
    [StringLength(100)]
    public string Title { get; set; }
    public PersonType PersonType { get; set; }
    public virtual ICollection<PrivacyPolicy> PrivacyPolicies { get; set; }

    public override string ToString()
    {
        return Title;
    }
}

```

کلاس دوم

```

[Table("Organs")]
public class Organ:Person
{
    [StringLength(100)]
    public string FullName { get; set; }
    [StringLength(1000)]
    public string Address { get; set; }

    public override string ToString()
    {
        return FullName;
    }
    public Organ()
    {
        PersonType = PersonType.Organ;
    }
}

```

تو این مثال از Discriminator استفاده کرده ولی بعضی وقتها کوئری‌ها به این شکل ایجاد می‌کنند

```
CASE WHEN (( NOT ([[UnionAll2].[C7] = 1) AND ([[UnionAll2].[C7] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[UnionAll2].[C8] = 1) AND ([[UnionAll2].[C8] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[UnionAll2].[C9] = 1) AND ([[UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)))) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN ([[UnionAll2].[C9] = 1) AND ([[UnionAll2].[C9] IS NOT NULL))) THEN [[UnionAll2].[C2]] WHEN ([[UnionAll2].[C8] = 1) AND ([[UnionAll2].[C8] IS NOT NULL))) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) END AS [C2],  
CASE WHEN (( NOT ([[UnionAll2].[C7] = 1) AND ([[UnionAll2].[C7] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[UnionAll2].[C8] = 1) AND ([[UnionAll2].[C8] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[UnionAll2].[C9] = 1) AND ([[UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)))) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN ([[UnionAll2].[C9] = 1) AND ([[UnionAll2].[C9] IS NOT NULL))) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN ([[UnionAll2].[C8] = 1) AND ([[UnionAll2].[C8] IS NOT NULL))) THEN [[UnionAll2].[C3]] END AS [C3],  
CASE WHEN (( NOT ([[UnionAll2].[C7] = 1) AND ([[UnionAll2].[C7] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[UnionAll2].[C8] = 1) AND ([[UnionAll2].[C8] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[UnionAll2].[C9] = 1) AND ([[UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)))) THEN CAST(NULL AS int) WHEN ([[UnionAll2].[C9] = 1) AND ([[UnionAll2].[C9] IS NOT NULL))) THEN CAST(NULL AS int) WHEN ([[UnionAll2].[C8] = 1) AND ([[UnionAll2].[C8] IS NOT NULL))) THEN [[UnionAll2].[C4]] END AS [C4],
```

زمان اجرای کوئری پایین هست ، ولی حجم کد تولید شده بالا هست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

بهتر هست این مسایل رو در انجمن‌ها پیگیری کنید. کوئری قبلی شما در مورد پروژه و DateOfBirth بود، کلاس‌هایی که ارائه دادید در مورد شخص و ارگان است با یک سری فیلد دیگر. صحبت از TPT بود بعد فیلد Discriminator داشتید. کار می‌کنه سیستم؟ همین خوبه. دستی هم بخواهید با بیش از سه جدول با هم کار کنید باید جوین بنویسید. موفق باشید

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

مهندس جان سوء تفاهم شده ، کوئری که گذاشت قسمتی از کوئری بود ، من یک کلاس پایه دارم به نام Person و یکسری کلاس مثل Organ,University,User,Role..... که از Person ارث بری میکنند .
هم فالت خودم بود که برای یکی از کلاس‌ها فراموش کرده بودم با Table مزینش کنم .
بحث اصلی من سر کوئری حجیمی هست که تولید میشه.

تو این مسئله من نیازی به جوین ندارم و فقط میخواهم اطلاعات پایه خونده بشه نه بقیه کلاس‌ها ، که این مشکل را با پروژیکشن حل کردم . ولی مخواهم بودنم چرا همچین کوئری میسازه زمانی که از TPT استفاده میکنم . اونم با این همه Union Case When و

```
SELECT  
CASE WHEN (( NOT ([[Project7].[C1] = 1) AND ([[Project7].[C1] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project3].[C1] = 1) AND ([[Project3].[C1] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[Project2].[C1] = 1) AND ([[Project2].[C1] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[Project1].[C1] = 1) AND ([[Project1].[C1] IS NOT NULL)))) THEN '0X' WHEN ([[Project7].[C1] = 1) AND ([[Project7].[C1] IS NOT NULL))) AND ( NOT ([[Project7].[C2] = 1) AND ([[Project7].[C2] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[Project7].[C3] = 1) AND ([[Project7].[C3] IS NOT NULL)))) AND ( NOT ([[Project7].[C4] = 1) AND ([[Project7].[C4] IS NOT NULL)))) THEN '0X0X' WHEN ([[Project7].[C2] = 1) AND ([[Project7].[C2] IS NOT NULL))) THEN '0X0X0X' WHEN ([[Project7].[C3] = 1) AND ([[Project7].[C3] IS NOT NULL))) THEN '0X1X' WHEN ([[Project7].[C4] = 1) AND ([[Project7].[C4] IS NOT NULL))) THEN '0X0X1X' WHEN ([[Project3].[C1] = 1) AND ([[Project3].[C1] IS NOT NULL))) THEN '0X2X' WHEN ([[Project7].[C3] = 1) AND ([[Project7].[C3] IS NOT NULL))) THEN '0X0X2X' ELSE '0X3X' END AS [C1],  
[Extent1].[PersonId] AS [PersonId],  
[Extent1].[Title] AS [Title],  
[Extent1].[PersonType] AS [PersonType],
```

آیا واقعاً این همه Case لازم داره ، یا بازم من اشتباه کردم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

- کارآیی یک کوئری بر اساس execution plan آن بررسی می‌شود و نه حجم حاصل از فیلدهای درگیر در آن.
- هرگونه مشکلات و ناراحتی‌های خودتون رو در مورد طراحی EF در [اینجا](#) و یا [اینجا](#) ارسال کنید.

نویسنده: **وحید م**
تاریخ: ۱۷:۲۴ ۱۳۹۲/۰۹/۲۹

با سلام یک کلاس person بنام abstract که یک سری خصوصیات دارد و یکسری کلاس از آن مشتق شده حال کلاس person چگونه می‌تواند به فیلدهای کلاس مشتق شده دسترسی داشته باشد مثل حالت tph که ما فقط به مان dbset person را دادیم و آن توانت جدولی با تمام فیلدهای کلاس مستقیم شده برایمان درست نماید منون. این روند فقط codefirst موجود است یا خاصیت oop است

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۸:۳۷ ۱۳۹۲/۰۹/۲۹

از متدهای [OfType](#) برای دسترسی به خواص زیرکلاس‌ها استفاده کنید. [مثالش](#) در متن هست.

نویسنده: **محمد رضا خزائی**
تاریخ: ۱۴:۱۵ ۱۳۹۲/۱۲/۱۷

با سلام در روش TPT اگر بخواهیم فقط اطلاعات جدول پایه (پدر) را select بزنیم، متأسفانه تمامی جداول مشتق شده با هم Union شده و بعد با جدول پایه Join می‌خورد.
آیا راهی وجود داره که فقط از جدول پایه Select زده شود؟
مرسی

نویسنده: **محمد رضا خزائی**
تاریخ: ۱۶:۱۴ ۱۳۹۲/۱۲/۱۷

پیدا کردم
باید کلاس پایه رو از حالت Abstract خارج کنیم.

نویسنده: **علی یگانه مقدم**
تاریخ: ۲۳:۷ ۱۳۹۳/۰۸/۱۷

خیلی منون؛ من الان یه کلاس انتزاعی تعریف کردم که دو کلاس به نام‌های Article و page ازش ارث بری می‌کنن. حالا توی کلاس انتزاعی من یه خاصیت دارم که لیستی از کلاس tag هست و میخوام که تگ‌های اضافه شده برای هر رکورد در یک جدول بشینه. حالا مشکلی که پیش می‌یاد طبیعتاً EF فقط یک جدول تگ می‌سازه که اون رو هم نمی‌دونم بر چه اساسی برای article کاربرد داره. آیا باید خاصیت تگ روی برای کلاس‌های فرزند جداگانه تعریف کنم یا راهکاری هم برash هست؟
حواسم به یک چیزی نبود که فقط تگ‌ها رو برای article ثبت می‌کرد. الان مشکلی که هست یک جدول تگ برای هر دو در نظر گرفته که اینطوری هم متوجه نمی‌شیم که کلید مربوطه مال جدول page میشه یا article؟ در این حالت من باید کلاس تگ رو برای هر کدام جدایگانه بنویسم که دو جدول بسازه؟

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۰:۱ ۱۳۹۳/۰۸/۱۸

بله. رابطه [many-to-many](#) هست و هر کدام جدول و خاصیت جدایگانه خاص خودشان را باید داشته باشند.

نویسنده: **محمد جلیل عبدالله زاده**
تاریخ: ۳:۲۴ ۱۳۹۳/۱۰/۲۵

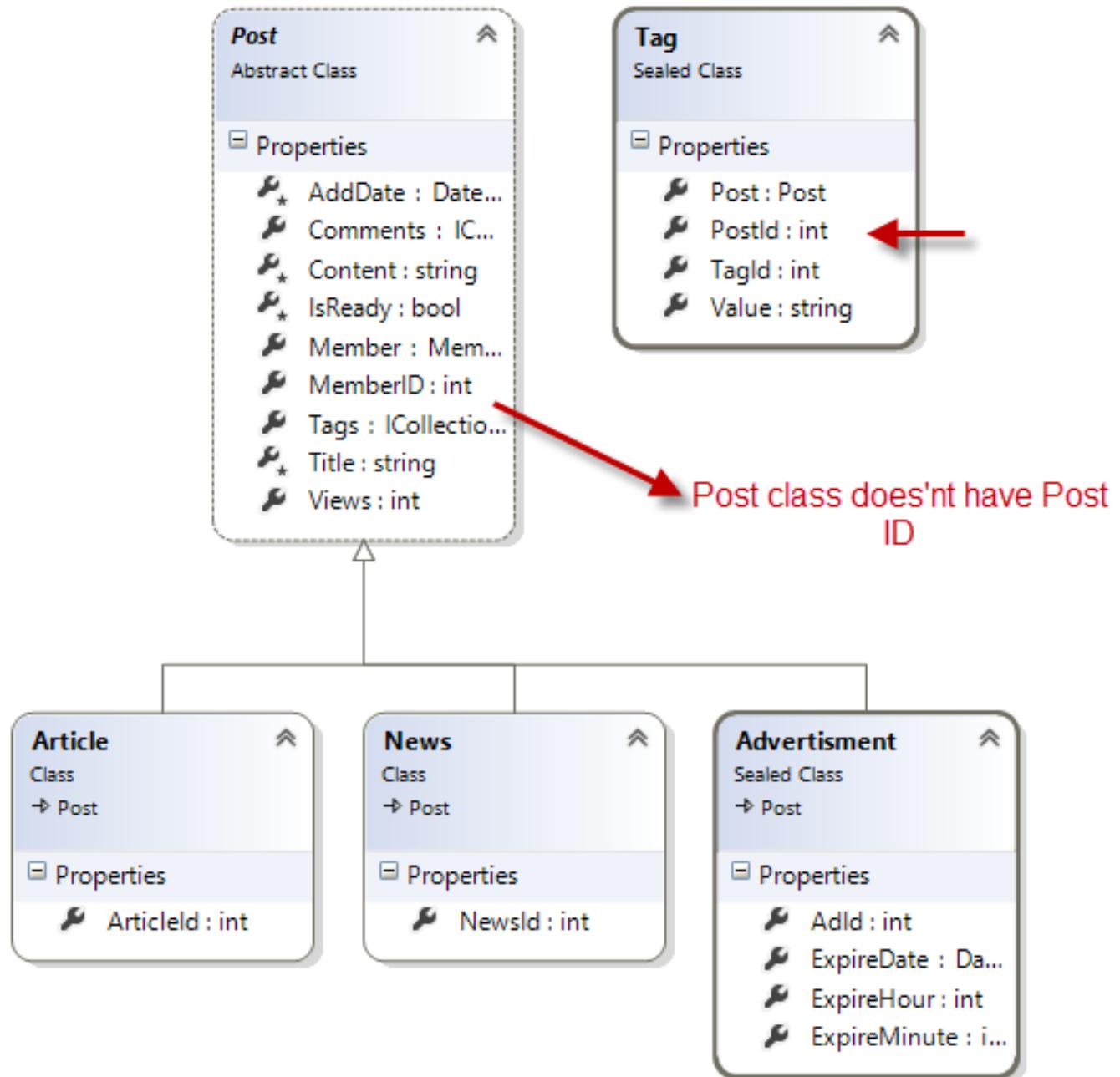
با سلام؛ من یک کلاس Person دارم که یک کلاس مشتق شده به نام Teacher داره (ساختار به صورت TPT) و مجدداً کلاس Teacher لیستی از کلاسی به نام Expert داره. زمانی که میخوام یک Teacher را حذف کنم با خطای وجود وابستگی با موافقه میشم و زمانی که در TypeConfiguration تنظیمات مربوط به WillCascadeOnDelete برای Teacher و Expert مقدار True میدم ارتباط این دو جدول همچنان NoAction هست و فکر میکنم این امر بخارط ارتباط NoAction والد Teacher یعنی باشه که با CaseCascade کردن آن مشکل حل شود. سوال اصلی؟! در ساختار TPT راهی برای CaseCascade کردن روابط جداول که براساس ارث بری ساخته میشن وجود داره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۲ ۱۳۹۳/۱۰/۲۵

یکبار رکوردهای وابسته را در حافظه بارگذاری و بعد دستور حذف را صادر کنید ([^](#)).

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱۶:۴ ۱۳۹۳/۱۱/۱۴

سلام؛ شکل زیر را نگاه کنید.

حال سوال من اینه. اگه بخوام یک کلید خارجی را به جدول tag postID اضافه کنم، باید sub class کلید مربوطه رو اضافه کنم؟ اگه به جدول Tags یه کلید خارجی اضافه کنم با عنوان postId مشکل اینجاست که جدول Post فقط یک الگو هستش و خودش شامل کلید نیست. ممنون میشم راهنمایی بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۴ ۱۸:۷

[کمی بالاتر](#) در نظرات قبلی همین سوال پرسیده شده است.

پاسخ: «رابطه‌ی برچسب با هر جدول، هر کدام جدول و خاصیت جداگانه خاص خودشان را باید داشته باشند. یعنی مقالات، برچسب‌های خاص خودشان را خواهند داشت. خبرها، برچسب‌های خاص خودشان، با کلاس برچسب مجزای دیگری و به همین ترتیب برای مابقی. نمی‌شود از این کلاس برچسب در یک رابطه‌ی many-to-many، برای چندین کلاس دیگر هم استفاده کرد. جدول واسطه تشکیل شده‌ی در این حالت، توسط EF یا هر ORM دیگری، قابل دسترسی و سفارشی سازی نیست.»

نویسنده: عثمان رحیمی

سلام . ممنون از مطالب .

"الان مشکلی که هست یک جدول تگ برای هر دو در نظر گرفته که اینطوری هم متوجه نمیشیم که کلید مربوطه مال جدول page میشه یا Article ؟ در این حالت من باید کلاس تگ رو برای هر کدام جداگانه بنویسم که دو جدول بسازه ؟ "

به نظر من اگه از نگاشت TPT استفاده کنی مشکلی پیش نمیاد ، چون هیچ دو Id تکراری در Article,Page نخواهیم داشت ، به این دلیل میگم که Id از کلاس های Article و Page میشن که در کلاس والد Identity هستش .

در حال حاضر امکان خاصی برای ایجاد ایندکس منحصر به فرد در EF First Code وجود ندارد، برای این کار راههای زیادی وجود دارد مانند بست قبلی آقای نصیری، در این آموزش از Data Annotation و یا همان Attribute هایی که بالای مدلها قرار می‌دهیم، مانند کد زیر :

```
public class User
{
    public int Id { get; set; }

    [Unique]
    public string Email { get; set; }

    [Unique("MyUniqueIndex", UniqueIndexOrder.ASC)]
    public string Username { get; set; }

    [Unique(UniqueIndexOrder.DESC)]
    public string PersonalCode { get; set; }

    public string Password { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
}
```

همانطور که در کد بالا می‌بینید با استفاده از Attribute Unique ایندکس منحصر به فرد آن در دیتابیس ساخته خواهد شد.

ابتدا یک کلاس برای Attribute Unique به صورت زیر ایجاد کنید :

```
using System;
namespace SampleUniqueIndex
{
    [AttributeUsage(AttributeTargets.Property, Inherited = false, AllowMultiple = false)]
    public class UniqueAttribute : Attribute
    {
        public UniqueAttribute(UniqueIndexOrder order = UniqueIndexOrder.ASC)
        {
            Order = order;
        }
        public UniqueAttribute(string indexName, UniqueIndexOrder order = UniqueIndexOrder.ASC)
        {
            IndexName = indexName;
            Order = order;
        }
        public string IndexName { get; private set; }
        public UniqueIndexOrder Order { get; set; }
    }

    public enum UniqueIndexOrder
    {
        ASC,
        DESC
    }
}
```

در کد بالا یک Enum برای مرتب سازی ایندکس به دو صورت سعودی و نزولی قرار دارد، همانند کد ابتدای آموزش که مشاهده می‌کنید امکان تعریف این Attribute به سه صورت امکان دارد که به صورت زیر می‌باشد:

1. ایجاد Attribute بدون هیچ پارامتری که در این صورت نام ایندکس با استفاده از نام جدول و آن فیلد ساخته خواهد شد :

IX_Unique_TableName_FieldName

2. نامی برای ایندکس انتخاب کنید تا با آن نام در دیتابیس ذخیره شود، در این حالت مرتب سازی آن هم به صورت سعودی می‌باشد.

3. در حالت سوم شما ضمن وارد کردن نام ایندکس مرتب سازی آن را نیز وارد می‌کنید.

بعد از کلاس Attribute حالا نوبت به کلاس اصلی میرسد که به صورت زیر می‌باشد:

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Metadata.Edm;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace SampleUniqueIndex
{
    public static class DbContextExtention
    {
        private static BindingFlags PublicInstance = BindingFlags.Public | BindingFlags.Instance | BindingFlags.FlattenHierarchy;

        public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
        {
            var tables = GetTables(context);
            var query = "";
            foreach (var dbSet in GetDbSets(context))
            {
                var entityType = dbSet.PropertyType.GetGenericArguments().First();
                var table = tables[entityType.Name];
                var currentIndexes = GetCurrentUniqueIndexes(context, table.TableName);
                foreach (var uniqueProp in GetUniqueProperties(context, entityType, table))
                {
                    var indexName = string.IsNullOrWhiteSpace(uniqueProp.IndexName) ?
                        "IX_Underline_" + uniqueProp.TableName + "_" + uniqueProp.FieldName : uniqueProp.IndexName;

                    if (!currentIndexes.Contains(indexName))
                    {
                        query += "ALTER TABLE [" + table.TableSchema + "].[ " + table.TableName + "] ADD CONSTRAINT [" + indexName + "] UNIQUE (" + uniqueProp.FieldName + " " + uniqueProp.Order + "); ";
                    }
                    else
                    {
                        currentIndexes.Remove(indexName);
                    }
                }
                foreach (var index in currentIndexes)
                {
                    query += "ALTER TABLE [" + table.TableSchema + "].[ " + table.TableName + "] DROP CONSTRAINT " + index + "; ";
                }
            }

            if (query.Length > 0)
                context.Database.ExecuteSqlCommand(query);
        }

        private static List<string> GetCurrentUniqueIndexes(DbContext context, string tableName)
        {
            var sql = "SELECT CONSTRAINT_NAME FROM INFORMATION_SCHEMA.TABLE_CONSTRAINTS where table_name = '" +
                + tableName + "' and CONSTRAINT_TYPE = 'UNIQUE'";
            var result = context.Database.SqlQuery<string>(sql).ToList();
            return result;
        }

        private static IEnumerable<PropertyDescriptor> GetDbSets(DbContext context)
        {
            foreach (PropertyDescriptor prop in TypeDescriptor.GetProperties(context))
            {
                var notMapped = prop.GetType().GetCustomAttributes(typeof(NotMappedAttribute), true);
                if (prop.PropertyType.Name == typeof(DbSet<>).Name && notMapped.Length == 0)
                    yield return prop;
            }
        }

        private static List<UniqueProperty> GetUniqueProperties(DbContext context, Type entity,
TableInfo tableInfo)
        {
            var indexedProperties = new List<UniqueProperty>();
            var properties = entity.GetProperties(PublicInstance);
            var tableName = tableInfo.TableName;
            foreach (var prop in properties)
            {

```

```

        if (!prop.PropertyType.IsValueType && prop.PropertyType != typeof(string)) continue;

        UniqueAttribute[] uniqueAttributes =
(UniqueAttribute[])prop.GetCustomAttributes(typeof(UniqueAttribute), true);
        NotMappedAttribute[] notMappedAttributes =
(NotMappedAttribute[])prop.GetCustomAttributes(typeof(NotMappedAttribute), true);
        if (uniqueAttributes.Length > 0 && notMappedAttributes.Length == 0)
        {
            var fieldName = GetFieldName(context, entity, prop.Name);
            if (fieldName != null)
            {
                indexedProperties.Add(new UniqueProperty
                {
                    TableName = tableName,
                    IndexName = uniqueAttributes[0].IndexName,
                    FieldName = fieldName,
                    Order = uniqueAttributes[0].Order.ToString()
                });
            }
        }
    }
    return indexedProperties;
}
private static Dictionary<string, TableInfo> GetTables(DbContext context)
{
    var tablesInfo = new Dictionary<string, TableInfo>();
    var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
    var tables = metadata.GetItemCollection(DataSpace.SSpace)
        .GetItems<EntityContainer>()
        .Single()
        .BaseEntitySets
        .OfType<EntitySet>()
        .Where(s => !s.MetadataProperties.Contains("Type")
            || s.MetadataProperties["Type"].ToString() == "Tables");
    foreach (var table in tables)
    {
        var tableName = table.MetadataProperties.Contains("Table")
            && table.MetadataProperties["Table"].Value != null
            ? table.MetadataProperties["Table"].Value.ToString()
            : table.Name;
        var tableSchema = table.MetadataProperties["Schema"].Value.ToString();
        tablesInfo.Add(table.Name, new TableInfo
        {
            EntityName = table.Name,
            TableName = tableName,
            TableSchema = tableSchema,
        });
    }
    return tablesInfo;
}
public static string GetFieldName(DbContext context, Type entityModel, string propertyName)
{
    var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
    var osMembers = metadata.GetItem<EntityType>(entityModel.FullName,
DataSpace.OSpace).Properties;
    var ssMembers = metadata.GetItem<EntityType>("CodeFirstDatabaseSchema." + entityModel.Name,
DataSpace.SSpace).Properties;
    if (!osMembers.Contains(propertyName)) return null;
    var index = osMembers.IndexOf(osMembers[propertyName]);
    return ssMembers[index].Name;
}

internal class UniqueProperty
{
    public string TableName { get; set; }
    public string FieldName { get; set; }
    public string IndexName { get; set; }
    public string Order { get; set; }
}
internal class TableInfo
{
    public string EntityName { get; set; }
    public string TableName { get; set; }
    public string TableSchema { get; set; }
}
}

```

در کد بالا با استفاده از [Extension Method](#) برای کلاس DbContext یک متده با نام ExecuteUniqueIndexes ایجاد می‌کنیم تا برای ایجاد ایندکس‌ها در دیتابیس از آن استفاده کنیم.
روند اجرای کلاس بالا به صورت زیر می‌باشد:
در ابتدای متده ExecuteUniqueIndexes()

```
public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
{
    var tables = GetTables(context);
    ...
}
```

با استفاده از متده GetTables() می‌توان تمام جداول ساخته توسط DbContext را گرفته:

```
private static Dictionary<string, TableInfo> GetTables(DbContext context)
{
    var tablesInfo = new Dictionary<string, TableInfo>();
    var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
    var tables = metadata.GetItemCollection(DataSpace.SSpace)
        .GetItems<EntityContainer>()
        .Single()
        .BaseEntitySets
        .OfType<EntitySet>()
        .Where(s => !s.MetadataProperties.Contains("Type")
            || s.MetadataProperties["Type"].ToString() == "Tables");
    foreach (var table in tables)
    {
        var tableName = table.MetadataProperties.Contains("Table")
            && table.MetadataProperties["Table"].Value != null
            ? table.MetadataProperties["Table"].Value.ToString()
            : table.Name;
        var tableSchema = table.MetadataProperties["Schema"].Value.ToString();
        tablesInfo.Add(table.Name, new TableInfo
        {
            EntityName = table.Name,
            TableName = tableName,
            TableSchema = tableSchema,
        });
    }
    return tablesInfo;
}
```

با استفاده از [این طریق](#) چنانچه کاربر نام دیگری برای هر جدول در نظر بگیرد مشکلی ایجاد نمی‌شود و همینطور Schema جدول نیز گرفته می‌شود، سه مشخصه نام مدل و نام جدول و Schema جدول در کلاس TableInfo قرار داده می‌شود و در انتهای تمام جداول در یک Collection قرار داده می‌شوند و به عنوان خروجی متده استفاده می‌شوند.
بعد از آنکه نام جداول منتظر با نام مدل آنها را در اختیار داریم نوبت به گرفتن تمام DbSet‌ها در DbContext می‌باشد که با استفاده از متده GetDbSets()

```
public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
{
    var tables = GetTables(context);
    var query = "";
    foreach (var dbSet in GetDbSets(context))
    {
    ....
}
```

در این متده چنانچه Property دارای Attribute NotMapped باشد در لیست خروجی متده قرار داده نمی‌شود.
سپس داخل چرخه DbSet‌ها نوبت به گرفتن ایندکس‌های موجود با استفاده از متده GetCurrentUniqueIndexes() برای این مدل می‌باشد تا از ایجاد دوباره آن جلوگیری شود و البته اگر ایندکس‌هایی را در مدل تعریف نکرده باشید از دیتابیس حذف شوند.

```
public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
{
}
```

```

    ...
    foreach (var dbSet in GetDbSets(context))
    {
        var entityType = dbSet.PropertyType.GetGenericArguments().First();
        var table = tables[entityType.Name];
        var currentIndexes = GetCurrentUniqueIndexes(context, table.TableName);
    }
}

```

بعد از آن نوبت به گرفتن Property‌های دارای Unique Attribute می‌باشد که این کار نیز با استفاده از متدهای GetUniqueProperties() و GetUniqueProperties() انجام خواهد شد.

در متدهای GetUniqueProperties() و GetUniqueProperties() چند شرط بررسی خواهد شد از جمله اینکه Property از نوع Value Type باشد و نه یک کلاس سپس Attribute NotMapped را نداشته باشد و بعد از آن می‌بایست نام متناظر با آن Property را در دیتابیس به دست بیاریم برای این کار از متدهای GetFieldName() و GetFieldId() استفاده می‌کنیم:

```

public static string GetFieldName(DbContext context, Type entityModel, string propertyName)
{
    var metadata = ((IOObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
    var osMembers = metadata.GetItem<EntityType>(entityModel.FullName,
DataSpace.OSpace).Properties;
    var ssMembers = metadata.GetItem<EntityType>("CodeFirstDatabaseSchema." + entityModel.Name,
DataSpace.SSpace).Properties;

    if (!osMembers.Contains(propertyName)) return null;

    var index = osMembers.IndexOf(osMembers[propertyName]);
    return ssMembers[index].Name;
}

```

برای این کار با استفاده از DbContext در دو لیست SSpace و OSpace استفاده می‌کنیم که در ادامه در مورد این گونه لیست‌ها بیشتر توضیح می‌دهیم، سپس با استفاده از Member‌های این دو لیست و ایندکس‌های متناظر در این دو لیست نام متناظر با Property را در دیتابیس پیدا خواهیم کرد، البته یک نکته مهم هست چنانچه برای فیلد‌های دیتابیس OrderColumn قرار داده باشید دو لیست Member‌ها از نظر ایندکس متناظر متفاوت خواهد شد پس در نتیجه ایندکس به اشتباہ برروی یک فیلد دیگر اعمال خواهد شد.

لیست‌ها در MetadataWorkspace:

1. CSpace : این لیست شامل آبجکت‌های Conceptual از مدل‌های شما می‌باشد تا برای Mapping دیتابیس با مدل‌های شما مانند مبدلی این بین عمل کند.

2. OSpace : این لیست شامل آبجکت‌های مربوط به دیتابیس از مدل‌های شما می‌باشد.

3. SSpace : این لیست نیز شامل آبجکت‌های مربوط به دیتابیس از مدل‌های شما می‌باشد.

4. CSSpace : این لیست شامل تنظیمات Mapping بین دو لیست SSpace و CSpace می‌باشد.

5. OCSpace : این لیست شامل تنظیمات Mapping بین دو لیست OSpace و CSpace می‌باشد.

روند مدل‌های شما از OSpace شروع شده و به SSpace ختم می‌شود که سه لیست دیگر شامل تنظیماتی برای این کار می‌باشند.

و حالا در متدهای اصلی ExecuteUniqueIndexes() و ExecuteUniqueIndexer() ما کوئری مورد نیاز برای ساخت ایندکس‌ها را ساخته ایم.

حال برای استفاده از متدهای ExecuteUniqueIndexes() و ExecuteUniqueIndexer() آن را صدا بزنیم تا کار ساخت ایندکس‌ها شروع شود مانند کد زیر:

```

protected override void Seed(myDbContext context)
{
    // This method will be called after migrating to the latest version.

    // You can use the DbSet<T>.AddOrUpdate() helper extension method
    // to avoid creating duplicate seed data. E.g.
    //
    //     context.People.AddOrUpdate(
    //         p => p.FullName,
    //         new Person { FullName = "Andrew Peters" },
    //         new Person { FullName = "Brice Lambson" },
    //
}

```

```
//      new Person { FullName = "Rowan Miller" }  
// );  
// context.ExecuteUniqueIndexes();  
}
```

چند نکته برای ایجاد ایندکس منحصر به فرد وجود دارد که در زیر به آنها اشاره می‌کنیم:

1. فیلد های متغیر باید حداقل تا 350 کاراکتر باشند تا ایندکس اعمال شود.
2. همانطور که بالاتر اشاره شد برای فیلد های دیتابیس OrderColumn اعمال نکنید که علت آن در بالا توضیح داده شد

دانلود فایل پروژه:

[Sample_UniqueIndex.zip](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: rahimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۳ ۱۶:۳۲

سلام ممنون از آموزش‌های خوبتون
می‌خواستم خواهش کنم ازتون مثال‌هایی که توضیح دادید را فایلشو هم قرار بدید تا بتونیم استفاده کنیم
ممنون

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۴ ۹:۲۷

سلام
خواهش می‌کنم
فایل پروژه به انتهای آموزش اضافه شد.

نویسنده: آرش مصیر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۱۶:۶

با تشکر از سایت خوبتون من چند ماه پیش به این مشکل بر خورد بودم و در متدهای Seed مربوط به Context مستقیماً اسکریپت ساخت ایندکس رو گذاشته بودم حالا می‌خوام از روشی که گفتید استفاده کنم

نویسنده: اکبر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۲ ۲۱:۱۰

با سلام.
وقتی از این اتریبیوت بر روی پر اپرتی email استفاده می‌کنم، و چون مقدار این فیلد الزامی نیست، وقتی کاربر این فیلد را خالی بگذارد خطای زیر را دریافت می‌کنم.

Violation of UNIQUE constraint 'IX_Unique_Members_Email'. Cannot insert duplicate key in object 'dbo.Members'

با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۲ ۲۱:۲۸

از چه دیتابیسی استفاده می‌کنید؟ اگر SQL Server است که تا قبل از نگارش 2008 آن چنین اجازه‌ای را به شما نمی‌دهد تا یک فیلد منحصر‌بفرد نال پذیر داشته باشد. اگر 2008 به بعد است، باید ایندکس فیلتر شده برای اینکار تعریف کنید. مثلا:

```
create unique nonclustered index idx on dbo.DimCustomer(emailAddress)
where EmailAddress is not null;
```

اطلاعات بیشتر [اینجا](#) و [اینجا](#)
بر همین مبنای باید قسمت ADD CONSTRAINT ExecuteUniqueIndexes متد ADD مربوط نیاز بازنویسی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۲۳:۱۳

یک نکته‌ی تکمیلی

از 6.1 EF به بعد ، دیگر نیازی به این مطلب نیست. تعریف ایندکس به صورت توکار میسر شده است.

اگر از روش [Fluent-API](#) برای تنظیم و افزودن نگاشت‌های کلاس‌ها استفاده کنیم، با زیاد شدن آن‌ها ممکن است در این بین، افزودن یک فراموش شود یا کلا اضافه کردن دستی آن‌ها در متاداده آنچنان جالب نیست. می‌شود این کار را به کمک Reflection ساده‌تر و خودکار کرد:

```
void loadEntityConfigurations(Assembly asm, DbModelBuilder modelBuilder, string nameSpace)
{
    var configurations = asm.GetTypes()
        .Where(type => type.BaseType != null &&
                      type.Namespace == nameSpace &&
                      type.BaseType.IsGenericType &&
                      type.BaseType.GetGenericTypeDefinition() ==
typeof(EntityTypeConfiguration<>))
        .ToList();

    configurations.ForEach(type =>
    {
        dynamic instance = Activator.CreateInstance(type);
        modelBuilder.Configurations.Add(instance);
    });
}
```

در این متاداده، در یک اسمبلی مشخص و فضای نامی در آن، به دنبال کلاس‌هایی از نوع `EntityTypeConfiguration` خواهیم گشت. در ادامه این کلاس‌ها و هله سازی شده و به صورت خودکار به `modelBuilder` اضافه می‌شوند.

یک مثال کامل که بیانگر نحوه استفاده از متاداده فوق است:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace EFGeneral
{
    public class User
    {
        public int UserNumber { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class UserConfig : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserConfig()
        {
            this.HasKey(x => x.UserNumber);
            this.Property(x => x.Name).HasMaxLength(450).IsRequired();
        }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            // modelBuilder.Configurations.Add(new UserConfig());

            var asm = Assembly.GetExecutingAssembly();
            loadEntityConfigurations(asm, modelBuilder, "EFGeneral");
        }
    }

    void loadEntityConfigurations(Assembly asm, DbModelBuilder modelBuilder, string nameSpace)
    {
        var configurations = asm.GetTypes()
            .Where(type => type.BaseType != null &&
```

```
        type.Namespace == nameSpace &&
        type.BaseType.IsGenericType &&
        type.BaseType.GetGenericTypeDefinition() ==
typeof(EntityTypeConfiguration<>))
    .ToList();

    configurations.ForEach(type =>
    {
        dynamic instance = Activator.CreateInstance(type);
        modelBuilder.Configurations.Add(instance);
    });
}

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        context.Users.Add(new User { Name = "name-1" });
        context.Users.Add(new User { Name = "name-2" });
        context.Users.Add(new User { Name = "name-3" });
        base.Seed(context);
    }
}

public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        using (var context = new MyContext())
        {
            var user1 = context.Users.Find(1);
            if (user1 != null)
                Console.WriteLine(user1.Name);
        }
    }
}
```

در این مثال، در متد OnModelCreating بجای اضافه کردن دستی تک تک تنظیمات تعریف شده، از متد loadEntityConfigurations جهت یافتن آن‌ها در اسمبلی جاری و فضای نام مشخصی به نام EFGeneric استفاده شده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۳ ۱۳:۵۹

یک نکته تکمیلی

در ۶ EF متد ذیل جهت پوشش این مطلب اضافه شده است:

```
modelBuilder.Configurations
    .AddFromAssembly(Assembly.GetExecutingAssembly())
```

نویسنده: سدا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۳:۴۵

اگر نگاشت در مسیر DomainClasses.Mappings باشد چه تغییری باید ایجاد کیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۳:۵۳

از [AppDomain](#) برای یافتن اسمبلی مدنظر استفاده کنید:

```
var enumerable = AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies()
    .SelectMany(assembly => assembly.GetTypes())
    .Select(type => type.Namespace)
    .Distinct()
    .Where(name => name != null &&
        name == "DomainClasses.Mappings");
```

نویسنده: سدا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۶:۵۶

در حالت اینکه از BaseEntity استفاده شده مشکلی نیست . ولی یه نوع وابستگی میشه... درسته؟
من در حالت BaseEntity جواب گرفتم. اما حالتی که فضای نام رو جستجو کنه خیلی منطقی‌تر و انعطاف‌پذیرتره.
ولی دقیقاً شکل پیاده سازیش به مشکل برخوردم از DbSet خودکار که تو سایت هست استفاده کردم اما موفق نشدم.

امکان داره بگید زمانی که تمامی اسمبلی‌ها با دستور فوق در متغیر تعریف شده ذخیره شدن چطور در ModelBinder ست کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۷:۹

- [کمی بالاتر](#) عنوان شد: modelBuilder.Configurations.AddFromAssembly
- مطلب فوق در مورد کلاس‌های مشتق شده از EntityTypeConfiguration نوشته شد. این کلاس‌ها در EF همیشه به همین شکل هستند؛ مگر اینکه طراحی کل آن تغییر کند.
- در [مطلوب دیگری](#) که به خودکار کردن تعاریف DbSet‌ها اختصاص داشت، سطر ذیل را از آن مطابق نیاز خودتان، حذف کنید:

```
type.BaseType == typeof(BaseEntity)
```

بررسی فضای نام را هم دارد.

پیش‌نیاز:

تعریف نوع جزیریک به صورت متغیر

مطلوبی را چندی قبل در مورد نحوه خودکار کردن افزودن کلاس‌های EntityTypeConfiguration به modelBuilder در این سایت [مطالعه کردید](#). در مطلب جاری به خودکار سازی تعاریف مرتبط با DbSet‌ها خواهیم پرداخت.

ابتدا مثال کامل زیر را در نظر بگیرید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace MyNamespace
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
        public string CreatedBy { set; get; }
    }

    public class User : BaseEntity
    {
        public string Name { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            var asm = Assembly.GetExecutingAssembly();
            loadEntities(asm, modelBuilder, "MyNamespace");
        }

        void loadEntities(Assembly asm, DbModelBuilder modelBuilder, string nameSpace)
        {
            var entityTypes = asm.GetTypes()
                .Where(type => type.BaseType != null &&
                    type.Namespace == nameSpace &&
                    type.BaseType.IsAbstract &&
                    type.BaseType == typeof(BaseEntity))
                .ToList();

            var entityMethod = typeof(DbModelBuilder).GetMethod("Entity");
            entityTypes.ForEach(type =>
            {
                entityMethod.MakeGenericMethod(type).Invoke(modelBuilder, new object[] { });
            });
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-1" });
            context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-2" });
            context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-3" });
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
```

```
{  
    public static void RunTests()  
    {  
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());  
        using (var context = new MyContext())  
        {  
            var user1 = context.Set<User>().Find(1);  
            if (user1 != null)  
                Console.WriteLine(user1.Name);  
        }  
    }  
}
```

توضیحات:

همانطور که ملاحظه می‌کنید در این مثال خبری از تعاریف DbSet‌ها نیست. به کمک Reflection تمام مدل‌های برنامه که از نوع کلاس پایه BaseEntity هستند (روشی مرسوم جهت مدیریت خواص تکراری مدل‌ها) یافت شده (در متدهای LoadEntities و سپس نتیجه حاصل به صورت پویا به متدهای Entity ارسال می‌شود. حاصل، افزوده شدن خودکار کلاس‌های مورد نظر به سیستم EF است.

البته در این حالت چون دیگر کلاس‌های مدل‌ها در MyContext به صورت صریح تعریف نمی‌شوند، نحوه استفاده از آن‌ها را توسط متدهای Set و Seed، در متدهای RunTests و یا RunTests ملاحظه می‌کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۲۳:۴۴ ۱۳۹۱/۰۸/۲۷

البته کد

```
var asm = Assembly.GetExecutingAssembly();
```

در صورتی کار میکنه که مدل‌ها در همین پروژه باشند ولی اگر در یک پروژه جداگانه تعریف شده باشند باید از

```
var asm = Assembly.GetAssembly(typeof(DomainModels BaseEntity));
```

استفاده کرد . که یکی از کلاس‌های موجود در اسمبلی مربوط به مدلها باید باشد .

نویسنده: ali mazinani
تاریخ: ۱۴:۳۹ ۱۳۹۱/۰۸/۲۸

سلام آیا این کار سربار اضافی نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۱۴ ۱۳۹۱/۰۸/۲۸

نه. اینکار فقط یکبار در آغاز برنامه انجام می‌شود. نتیجه کار هم توسط EF کش خواهد شد.

نویسنده: hoseini
تاریخ: ۲۳:۲۴ ۱۳۹۱/۱۲/۰۴

سلام

این متده کار افزودن نگاشتهای کلاس‌ها رو هم انجام میده؟
و اگر بخواهد انجام بدے باید چه تغییراتی روی کد انجام بشه؟
ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۳۶ ۱۳۹۱/۱۲/۰۴

« [افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشتهای در EF Code first](#) »

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۵:۵۱ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

سلام

اگر مدلها در چندین پروژه بودن چطور؟
مثلا به صورت مازول هر مازول مدل خود را دارد

نویسنده: وحید نصیری

(الف)

- تمام مدل های شما باید از کلاس مشخصی مثل `BaseEntity` مشتق شوند.
- یا در تنظیمات برنامه مشخص کنید در حین `Reflection` چه فضای نامی باید جستجو شود.
- یا مثلاً مانند ASP.NET MVC اگر کلاسی نامش به عبارت خاصی ختم شد و همچنین از کلاس پایه خاصی نیز مشتق شده بود آنگاه بررسی شود.

(ب)

- مرحله بعد اندکی ویرایش متد `loadEntities` است جهت خواندن مدل های واقع شده مثلاً در یک فضای نام خاص یا مشتق شده از یک کلاس پایه خاص و سپس افزودن خودکار آنها به `modelBuilder` همانند چیزی که در مثال فوق پیاده سازی شده.
- در مثال بالا فقط یک اسمبلی جستجو می شود؛ اگر نیاز است تمام اسمبلی های بارگذاری شده در برنامه جستجو شوند، روش کار مراجعه به `AppDomain` است:

```
foreach (Assembly currentassembly in AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies())
{
    Type t = currentassembly.GetType("typeName", false, true);
    if (t != null) {return currentassembly.FullName;}
```

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۸:۱۱ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

ممنونم از جوابتون

اسمبلی ها را از پوشه `Bin` اضافه نماید یا اینکه جستجویی در کل `AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies()` انجام می دهد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۲۰ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

خیر. چیزی را اضافه یا بارگذاری نمی کند. فقط در `AppDomain` برنامه، کل اسمبلی ها و ماژول های بارگذاری شده موجود را [لیست می کند](#).

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۸:۲۳ ۱۳۹۱/۱۲/۲۶

سلام
من به این طریق `Dbset` ها را اضافه می کنم و مشکلی پیش نمی دارد. اما وقتی می خواهم نگاشت ها را به وسیله توضیحات [این لینک](#) انجام بدم به مشکل می خورم
من ابnda `Dbset` ها را با این کد شما اضافه می کنم سپستابع اضافه کردن نگاشت ها را اجرا می کنم
اما به مشکل می خورم
ممنون می شم اگه راهنمایی نمایید به چه شکل باید هم موجودیت ها و هم نگاشت های آنها را همزمان انجام داد
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۱ ۱۳۹۱/۱۲/۲۶

عکس عمل کنید. ابتدا تنظیمات، بعد موجودیت ها اضافه شوند.
ضمna اگر احیاناً گذارتan به انجمنی افتاد این «به مشکل برخوردم» رو باید توضیح بدید. باید خطای حاصل رو ذکر کنید (علاوه بر روشی که طی شده).

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۹ ۱۳:۵۹

با سلام

چندوقتی هست که دارم از این روش برای برنامه هام استفاده میکنم و هیچ مشکلی نداشتم تا اینکه دیشب با یک مشکل عجیب برخورد کردم و مشکل این بود که زمان ساخت جداول به Property که به صورت NotMaped در کلاس Base تعریف کرده بودم ایراد گرفت. پس از بررسی که انجام دادم متوجه شدم که ترتیب Map کردن Entityها باعث این مشکل میشه.

<http://entityframework.codeplex.com/workitem/481>

این لینک مشکلی که گزارش شده، راه حلی که نوشته شده این که ترتیب Map کردن کلاس‌ها باید تغییر کند. این در حالی است که در این روش هیچ ترتیبی در نظر گرفته نمیشه و براساس خواندن کلاس‌ها از اسمبلی ساخته میشه. برای رفع این مشکل اومدم و یک ویژگی ترتیب به کلاس‌هایی که میدونستم ترتیب‌شون مهم هست اضافه کردم و زمان خواندن کلاس‌ها از اسمبلی مورد نظر اونها مرتب کردم و مشکل حل شد.
آیا راه حل بهتری وجود داره یا نه؟

```
var entityTypes = modelAssembly.GetTypes()
    .Where(type => type.Namespace != null
        && (type.Namespace.StartsWith(domainNamespace)
            && type.CustomAttributes.All(c => c.AttributeType != typeof(ComplexTypeAttribute))
                && !type.IsAbstract && !type.IsEnum)
        )
    .OrderBy(c => c.CustomAttributes.Any(
        x => x.AttributeType == typeof(EntityOrderAttribute)) ?
    c.GetCustomAttribute<EntityOrderAttribute>().OrderNumber : 100).ToList();
```

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۰ ۹:۹

این مساله در حالت معمولی تعریف DbSet‌ها هم پیش میاد. یعنی الزاماً محدود به روش گفته شده در این مطلب نیست. خودشون هم پذیرفتن که یک باگ است و در حال رفعش هستند.

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۱:۲۷

با سلام

من برای پروژه‌ای که در حال انجام اون هستم چون تعداد جداول زیاد هست برای آنکه زمان نمونه ساختن هر context کاهش پیدا کنه، برای هر بخش از پروژه Context متفاوتی ایجاد کردم تا زمان نگاشت تنظیمات جداول کاهش پیدا کنه، البته یک Context کلی هست که اون وظیفه ساخت دیتابیس رو داره (داخل EF 6 این امکان هست که یک دیتابیس از چند Context متفاوت ایجاد شده باشه، ولی خوب برای این کار تو EF5 باید یک Context کلی داشت که مشکلی ایجاد نشه) به نظر شما کار درستی هست؟ اصلاً تاثیری داره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۱:۵۳

- بحث جاری در مورد EF 5 هست. کل مباحثی که در سایت مطرح شده در مورد [تا قبل از 6 EF است](#). (هرچند هدف اصلی EF6 از بحث چند Context ای پوشش دادن ایجاد جداول مختلف به ازای Schema‌های مختلف است. پیشتر مد نظر بود (پشتیبانی از تک schema به ازای یک دیتابیس). الان پوشش چندین Schema با هم در طی چندین Context مختلف در یک بانک اطلاعاتی)

- تاثیری نداره. نگاشت‌ها فقط یکبار در آغاز کار برنامه انجام می‌شوند و بعد کش خواهند شد. هر بار و هله سازی context به

معنای انجام چند باره نگاشت‌ها و یافتن و برقراری آن‌ها نیست. اتفاقاً این و هله سازی‌های ثانویه پس از آغاز برنامه، فوق العاده هم سریع هستند.

خلاصه اینکه مباحثت مطرح شده در مطلب جاری فقط در آغاز برنامه اجرا می‌شوند و نه به ازای هر بار و هله سازی تک Context برنامه.

- در مورد اینکه چرا باید یک کلاس Context در برنامه داشت [اینجا توضیح دادم](#). بحث الگوی واحد کار مهم‌ترین آن‌ها است.

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۳:۴۳

ممnon بابت جوابتون، واقعاً نمی‌دونم چرا همیشه فکر می‌کرم به این صورت نیست و هر بار بخش نگاشت‌ها انجام می‌شود، تقریباً بیشتر مقاله‌های مربوط به افزایش سرعت رو در EF رو در وبسایت مطالعه کردم و کل روند انجام کار مفهوم شد برام، شاید بیشتر به خاطر عدم اطمینانم به EF بود که همچین فکری کردم.
واقعاً ممنون بابت مطالبتون که در وبسایت قرار دادید خیلی به من کمک کرده از همه نظر.

نویسنده: بهنام حقی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۲:۳۶

سلام

من یه مشکلی دارم توی این قسمت.

توی پروژه از خودکار سازی نگاشت‌ها و همین بخش استفاده کردم که در نهایت پیغام خطای زیر رو میده:

The entity type User is not part of the model for the current context.

قسمت نگاشت‌ها همانند همین که تو سایت گفتین استفاده کردم. پروژه شامل سه بخش Console و Model و Domain هست برای تست این دو بخش. قسمت خودکار سازی نگاشت‌ها بدون خود کارسازی تعاریف DbSet‌ها به درستی کار می‌کنه، وقتی این بخش رو پیاده می‌کنم پیغام خطای بالا رو میده تو متده Seed واسه دیتاهای پیش فرض User.

```
namespace Test.Domain
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
    }
}

namespace Test.Domain.Entities
{
    public class User : BaseEntity
    {
        public int UserNumber { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }
}

namespace Test.Domain.Mappings
{
    public class UserMap : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserMap()
        {
            this.HasKey(x => x.UserNumber);
            this.Property(x => x.Name).HasMaxLength(450).IsRequired();
        }
    }
}
```

loadEntities(asm, modelBuilder, "Test.Domain");

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۲:۵۱

درسته. چون کلاس User در فضای نام Test.Domain قرار ندارد. بررسی انجام شده به صورت type.Namespace == nameSpace است ولی حالت مدنظر شما type.Namespace.StartsWith(nameSpace) است.

نویسنده: بهنام حقی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۳:۱۱

خیلی ممنون. برای اینکه همه اسمبلی هارو بگرد، و یه اسمبلی خاص رو بهش معرفی نکنیم، چطور از این تابع استفاده کنم:

```
foreach (Assembly asm in AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies())
{
    //...
}
```

تابع زیر رو به ازای هر فضای نام که میده باید فراخونی کنم؟

```
loadEntities(asm, modelBuilder, ("نام فضا",
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۳:۲۲

بله. ولی این حالت مقرنون به صرفه نیست. چون تعداد اسمبلی های بارگذاری شده در یک App domain زیاد است و شامل موارد پایه و سیستمی دات نت هم هست (با هزاران فضای نام). در این حالت این جستجو زمان زیادی را به خود اختصاص خواهد داد. بهتر است لیست یک سری اسمبلی مشخص را درنظر داشته باشید تا اینکه کل سیستم را جستجو کنید.

نویسنده: سدا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۷:۱۵

اگر بخوایم خودکار DbSet ها تعریف شه و Models در پروژه ای دیگه باشه، متود Seed که نیاز مستقیم به Context و DbSet ها داره. یعنی بر فرض بخوایم یک User به Context.Users اضافه کنیم امکان پذیر نیست درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۷:۲۲

از متод Set استفاده کنید. در مثال فوق در متود protected override void Seed نمونه اش ارائه شده:

```
context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-1" });
```

ابتدا مثال کامل این قسمت را با شرح زیر درنظر بگیرید؛ در اینجا هر کارتابل می‌تواند داشته باشد (رابطه یک به صفر یا یک) و تعدادی سند منتبه به او (رابطه یک به چند). همچنین روابط بین کارتابل و استاد نیز چند به چند است:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace EF_General.Models.Ex18
{
    public class UserProfile
    {
        public int UserProfileId { set; get; }
        public string UserName { set; get; }

        [ForeignKey("CartableId")]
        public virtual Cartable Cartable { set; get; } // one-to-zero-or-one
        public int? CartableId { set; get; }

        public virtual ICollection<Doc> Docs { set; get; } // one-to-many
    }

    public class Doc
    {
        public int DocId { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Body { set; get; }

        [ForeignKey("UserProfileId")]
        public virtual UserProfile UserProfile { set; get; }
        public int UserProfileId { set; get; }

        public virtual ICollection<Cartable> Cartables { set; get; } // many-to-many
    }

    public class Cartable
    {
        public int CartableId { set; get; }

        [ForeignKey("UserProfileId")]
        public virtual UserProfile UserProfile { set; get; }
        public int UserProfileId { set; get; }

        public virtual ICollection<Doc> Docs { set; get; } // many-to-many
    }

    public class UserProfileMap : EntityTypeConfiguration<UserProfile>
    {
        public UserProfileMap()
        {
            this.HasOptional(x => x.Cartable)
                .WithRequired(x => x.UserProfile)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}

public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<UserProfile> UserProfiles { get; set; }
    public DbSet<Doc> Docs { get; set; }
    public DbSet<Cartable> Cartables { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Configurations.Add(new UserProfileMap());
        base.OnModelCreating(modelBuilder);
    }
}

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
```

```

{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }
}

public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        using (var context = new MyContext())
        {
            var user = context.UserProfiles.Find(1);
            if (user != null)
                Console.WriteLine(user.UserName);
        }
    }
}
}

```

اگر این مثال را اجرا کنیم، به خطای ذیل برخواهیم خورد:

```

Introducing FOREIGN KEY constraint 'FK_DocCartables_Cartables_Cartable_CartableId'
on table 'DocCartables' may cause cycles or multiple cascade paths. Specify
ON DELETE NO ACTION or ON UPDATE NO ACTION, or modify other FOREIGN KEY constraints.
Could not create constraint. See previous errors.

```

علت اینجا است که EF به صورت پیش فرض ویژگی cascade delete را برای حالات many-to-many و یا کلیدهای خارجی غیرنال پذیر اعمال می‌کند.

این دو مورد در کلاس‌های Doc و Cartable با هم وجود دارد که در نهایت سبب بروز circular cascade delete (حذف آبشاری حلقوی) می‌شوند و بیشتر مشکل SQL Server است تا EF: از این لحاظ که در این حالت نمی‌تواند در مورد نحوه حذف خودکار رکوردهای وابسته درست تصمیم‌گیری و عمل کند. برای رفع این مشکل تنها کافی است کلید خارجی تعریف شده در دو کلاس Doc و کارتابل را nullable تعریف کرد تا cascade delete اضافی پیش فرض را لغو کند:

```
public int? UserProfileId { set; get; }
```

راه دیگر، استفاده از تنظیمات Fluent و تنظیم WillCascadeOnDelete به false است که به صورت پیش فرض در حالات ذکر شده (روابط چند به چند و یا کلید خارجی غیرنال پذیر)، true است.

شبیه به همین خطا نیز زمانی رخ خواهد داد که در یک کلاس حداقل دو کلید خارجی تعریف شده باشند:

```
The referential relationship will result in a cyclical reference that is not allowed. [ Constraint name
= ]
```

در اینجا نیز با نال پذیر تعریف کردن این کلیدهای خارجی، خطای cyclical reference برطرف خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: imo0
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۸ ۱۶:۲۲

سلام اقای نصیری . من دقیقا همین مشکل و خطا رو دارم با این تفاوت که نمیخواهم Cascade delete را غیر فعال کنم . در واقع من یه کلاس دارم که یکی از properties هاش یه لیستی از خود همین کلاس هست . یعنی به صورت تو در تو با خودش رابطه دارد . مثله یه View tree . حالا من میخواهم با حذف پدر تمام فرزندان و فرزندان فرزندان و ... تا پایین همسنون دیلیت بشن . یعنی همون خودمون . ولی خب اینجا میشه همونی که گفتیم . حذف ابشاری حلقوی . این کار بخواه بکنم باید چیکار کنم . ؟ ممنون از لطفتون . منتظر پاسخم...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۸ ۱۷:۳۴

مراجعةه کنید به آخرین نظرات [مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first](#)

نویسنده: دانش پژوه
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۱:۱۶

سلام

من با چنین مشکلی بر خوردم و به این آدرس رسیدم که از روش زیر استفاده می‌کرد:

```
modelBuilder.Entity<Employee>()
    .IsRequired(e => e.SecondTeam)
    .WithMany(t => t.SecondEmployees)
    .HasForeignKey(e => e.FirstTeamId)
    .WillCascadeOnDelete(false);
```

که مatasfanه متوجه نشد. اگه زحمتی نبود در مورد این روش هم کمی توضیح بدید.
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۲:۵

در متن عنوان شد «راه دیگر، استفاده از تنظیمات Fluent و تنظیم WillCascadeOnDelete به false است که به صورت پیش فرض در حالات ذکر شده (روابط چند به چند و یا کلید خارجی غیرنال پذیر)، true است. » از این لحاظ که SQL Server در این حالت (true بودن حذف ابشاری) نمی‌تواند در مورد نحوه حذف خودکار رکوردهای وابسته درست تصمیم‌گیری و عمل کند

EF Code first هر بار در حین آغاز اجرای برنامه و اولین کوئری که به بانک اطلاعاتی ارسال می‌کند، کار تشخیص روابط بین کلاس‌ها و همچنین نگاشت آن‌ها را به بانک اطلاعاتی، انجام می‌دهد. این مورد شاید با تعداد کم کلاس‌ها آنچنان به نظر نرسد، اما اگر تعداد کلاس‌های شما به بالای 200 عدد رسید، زمان آغاز برنامه آزار دهنده خواهد شد. راه حلی برای این مساله وجود دارد به نام ایجاد View‌های متناظر با نگاشت‌ها و سپس کامپایل آن به عنوان جزئی از برنامه، که در ادامه نحوه انجام این کار را مرور خواهیم کرد.

بررسی ساختار pre-generated views

برای کامپایل نگاشت‌های EF در خود برنامه (بجای تولید پویای هر بار آن‌ها)، ابتدا باید فایل edmx متناظر با مدل‌ها و روابط بین آن‌ها تشکیل شود:

```
var ms = new MemoryStream();
using (var writer = XmlWriter.Create(ms))
{
    EdmxWriter.WriteEdmx(new Context(), writer);
}
```

پس از اینکه edmx تشکیل شد، باید از ساختار فشرده آن سه جزء زیر را استخراج کرد:

(الف) ssdl : storageModels

(ب) csdl : conceptualModels

(ج) msl : mappings

اینکار را به صورت زیر می‌توان انجام داد:

```
var xDoc = XDocument.Load(ms);

var ssdl = xDoc.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2009/02/edm/ssdl}Schema").Single();
var csdl = xDoc.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/edm}Schema").Single();
var msl =
xDoc.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/mapping/cs}Mapping").Single();
```

پس از آن باید محتوای این سه جزء را توسط متدهای Save و XML ذخیره کرد و توسط ابزاری به نام EdmGen.exe که جزئی از ویژوال استودیو است، فایل Context.Views.cs را تولید، به برنامه اضافه و سپس کامپایل کرد:

```
EdmGen.exe /mode:ViewGeneration /incsdl:Context.csdl /inmsl:Context.msl /inssdl:Context.ssdl
/outviews:Context.Views.cs
```

بهتر است این پروسه هر بار که قرار است ارائه نهایی برنامه صورت گیرد، انجام شود.

علاوه بر این‌ها اگر علاقمند باشید که کار فایل EdmGen را شبیه سازی کنید، کلاس زیر این کار را انجام داده و قادر است خروجی vb یا cs متناظری را نیز تولید کند:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Design;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Mapping;
using System.Data.Metadata.Edm;
using System.IO;
using System.Linq;
```

```
using System.Xml;
using System.Xml.Linq;

namespace EfUtils
{
    public static class PreGeneratedViewsWriter
    {
        public static void CreatePreGeneratedViewsFile(
            this DbContext contextInstance,
            LanguageOption language = LanguageOption.GenerateCSharpCode,
            string viewsFile = "Context.Views.cs",
            string edmxFile = "context.edmx",
            string ssdlFile = "context.ssdl.xml",
            string csdlFile = "context.csdl.xml",
            string mslFile = "context.msl.xml")
        {
            using (var contextViewsMemoryStream = new MemoryStream())
            {
                using (var edmxMemoryStream = new MemoryStream())
                {
                    var edmx = createEdmx(contextInstance, edmxFile, edmxMemoryStream);
                    var mappingItemCollection = createMappingItemCollection(ssdlFile, csdlFile,
mslFile, edmx);
                    generateViews(language, viewsFile, contextViewsMemoryStream,
mappingItemCollection);
                }
            }
        }

        private static void generateViews(LanguageOption language, string viewsFile, MemoryStream
contextViewsMemoryStream, StorageMappingItemCollection mappingItemCollection)
        {
            var viewGenerator = new EntityViewGenerator // It's defined in
System.Data.Entity.Design.dll
            {
                LanguageOption = language
            };
            using (var streamWriter = new StreamWriter(contextViewsMemoryStream))
            {
                var errors = viewGenerator.GenerateViews(mappingItemCollection, streamWriter).ToList();
                if (errors.Any())
                    throw new InvalidOperationException(errors.First().Message);

                contextViewsMemoryStream.Position = 0;
                using (var reader = new StreamReader(contextViewsMemoryStream))
                {
                    var codeData = reader.ReadToEnd();
                    File.WriteAllText(viewsFile, codeData);
                }
            }
        }

        private static StorageMappingItemCollection createMappingItemCollection(string ssdlFile, string
csdlFile, string mslFile, XDocument edmx)
        {
            var ssdl =
edmx.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2009/02/edm/ssdl}Schema").Single();
            ssdl.Save(ssdlFile);
            var storeItemCollection = new StoreItemCollection(new[] { ssdl.CreateReader() });

            var csdl =
edmx.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/edm}Schema").Single();
            csdl.Save(csdlFile);
            var edmItemCollection = new EdmItemCollection(new[] { csdl.CreateReader() });

            var msl =
edmx.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/mapping/cs}Mapping").Single();
            msl.Save(mslFile);

            var mappingItemCollection = new StorageMappingItemCollection(edmItemCollection,
storeItemCollection, new[] { msl.CreateReader() });
            return mappingItemCollection;
        }

        private static XDocument createEdmx(DbContext contextInstance, string edmxFile, MemoryStream
edmxMemoryStream)
        {
            var settings = new XmlWriterSettings { Indent = true };
            using (var writer = XmlWriter.Create(edmxMemoryStream, settings))
            {
```

```
        EdmxWriter.WriteEdmx(contextInstance, writer);
    }
    File.WriteAllBytes(edmxFile, edmxMemoryStream.ToArray());
    edmxMemoryStream.Position = 0;
    var edmx = XDocument.Load(edmxMemoryStream);
    return edmx;
}
}
```

در اینجا همان مراحلی که عنوان شد، تکرار می‌شود. فایل edmx متناظر با وله‌ای از DbContext برنامه، تولید شده و سه جزء آن استخراج می‌شوند. سپس این موارد به EntityViewGenerator موجود در اسمبلی System.Data.Entity.Design.dll ارسال شده و کد نهایی متناظر قابل کامپایل در برنامه تولید می‌گردد. پس از تولید فایل Context.Views.cs یا Context.Views.vb، آن را به پروژه اضافه کنید. اینبار نحوه استفاده از آن باید به صورت زیر باشد:

```
Database.SetInitializer<MyContext>(null);
```

از این جهت که تمام اطلاعات لازم جهت آغاز کار، در فایل تولیدی Context.Views وجود دارد و اکنون جزئی از فایل اجرایی برنامه است و نیازی به تکرار ساخت مجدد پویای آن نیست.

مرجع:

[Entity Framework Code First View Generation Templates On Visual Studio Code Gallery](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۲۰:۳۸ ۱۳۹۱/۰۷/۰۹

در یکی از پژوهش‌هایی که بجای تعداد 200 جدول رابطه زیادی هم داشت مجبور به استفاده از این روش شدم، البته سبک Model First

نویسنده: Petek
تاریخ: ۱۱:۴۶ ۱۳۹۱/۰۷/۱۱

با سلام
آیا امکان این هست که بشه از این در روش DataBase First استفاده کرد . با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۰ ۱۳۹۱/۰۷/۱۱

بله. همین روال رو می‌توانید توسط افزونه « Entity Framework Power Tools » هم انجام بدید (گزینه Views را به منوی کلیک راست بر روی Entity Data Model/*.EDMX اضافه می‌کند).

نویسنده: Petek
تاریخ: ۱۷:۵۰ ۱۳۹۱/۰۷/۱۱

با سلام
ممnom از راهنماییتون خیلی عالیه .

با استفاده از این کار به view در کنار Model ام ایجاد شد و سرعت بارگذاری برای این اولین بار رو از 10 ثانیه به کمتر از 2 ثانیه تقلیل داد آیا چیز دیگه ای نیاز نیست و نیز من برای ایجاد دیتابیس با استفاده از Model در اولین واکنشی به این صورت عمل می‌کنم آیا مشکلی پیش نمی‌یاد در استفاده از این روش . با تشکر

```
if (!db_Context.DatabaseExists())
    db_Context.CreateDatabase();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۵۵ ۱۳۹۱/۰۷/۱۱

- خیر. به تنظیم دیگری نیاز ندارد. این کلاس‌ها به صورت خودکار تشخیص داده شده و استفاده می‌شوند. البته به ازای هربار تغییر مدل‌ها نیاز است مجدداً تولید شوند.
- اگر روش شما db first است که عنوان کردید، بررسی فوق (ایجاد بانک اطلاعاتی) کار اضافی است. اگر روش code first است، باز هم نیازی نیست چون در حالت خودکار migrations اینکار را انجام می‌دهد.
- در کل بهتر است تمام جواب را بررسی و آزمایش کنید.
- کاری که در اینجا انجام می‌شود ایجاد یک [cached metadata](#) کامپایل شده است بجای تولید پویای هربار آن (تفاوت مهم و اصلی با روش‌های متداول).

نویسنده: امیر
تاریخ: ۰:۵۲ ۱۳۹۱/۱۱/۲۸

سلام و خسته نباشید
سوالی که من دارم اینکه بعد از ساختن فایل Context.Views.cs چطور باید ازش استفاده کرد . من این فایل‌و ساختم و کنار Context.cs تو پژوهش‌هام گذاشتم . ولی فرق خاصی احساس نمی‌کنم . میشه بیشتر راهنمایی کنید

بالا بردن سرعت بارگذاری اولیه EF Code first با تعداد مدل‌های زیاد

نویسنده: محسن ۱۳۹۱/۱۱/۲۸ تاریخ:

اگر فرقی احساس نکردید منتظر نگارش بعدی EF باشید. [این مورد رو برو](#) برطرف کردن:

«significantly improved warm up time (view generation), especially for large models»

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷

به روز شده این اطلاعات برای 6 اطلاعات بیشتر

نويسنده: سوين نویسنده: تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۴

آیا بعد از ایجاد View برای بالا بردن لود اولیه، باز هم migration کار میکنه یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری تاریخ: ۱۴۰۹/۰۴/۱۱

بله. هم روش دستی migrations و هم روش خودکار در اینجا کار می‌کنند. اینکه در انتهای بحث عنوان شده مقدار را null قرار بدید، برای رسیدن به حداقل سرعت بارگذاری برنامه است. در این حالت می‌توانید از روش دستی برای انجام migrations استفاده کنید. این نکته در انتهای [مطلوب پنجم](#) سری EF سایت بحث شده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴

اگر علاقمند باشید که مدیریت تولید این View‌ها را خود کار کنید می‌توانید از پروژه Interactive Pre Generated Views استفاده نمایید:

پروژہ: Interactive Pre Generated Views for Entity Framework 6

نحوه استفاده: Using Pre-Generated Views Without Having To Pre-Generate Views

نویسنده: امین تاریخ: ۱۱/۲۲/۱۳۹۲: ۱۵: ۱۸

باسلام. این کد را در کجا و حطایری در مدل code first استفاده نکنیم؟

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    InteractiveViews
        .SetViewCacheFactory(
            ctx,
            new FileViewCacheFactory(@"C:\MyViews.xml"));
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴۰۲/۱/۲۶

در آغاز برنامه application_start (مثلا در `Main` برای اندیاد متد `Main` برنامه‌های دسکتاب): « وارد کردن EF Code »

«به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه first»

نویسنده: دانش پژوه
تاریخ: ۱۴:۲۴ ۱۳۹۳/۰۹/۲۹

با سلام
میشه خواهش کنم یک نمونه پروژه برای استفاده از این روش بزارید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۳۳ ۱۳۹۳/۰۹/۲۹

نیازی به مثال آنچنانی ندارد. ابتدا بسته‌ی نیوگت [این پروژه](#) را نصب کنید:

PM> Install-Package EFInteractiveViews

بعد یکبار در ابتدای برنامه در اولین کوئری، متدهای `InteractiveViews.SetViewCacheFactory` آن را فراخوانی کنید. البته بهتر است آن را درون یک [سینکلتون thread safe](#) قرار دهید. بار اولی که فایل XML آن ایجاد می‌شود زمان خواهد برد. بار دوم اجرای برنامه سریع است.

```
private static bool _isPreGeneratedViewCacheSet;

private void InitializationPreGeneratedViews()
{
    if (_isPreGeneratedViewCacheSet) return;

    var precompiledViewsFilePath = new FileInfo(Assembly.GetExecutingAssembly().Location).DirectoryName
+ @"\EF6PrecompiledViews.xml";
    InteractiveViews.SetViewCacheFactory(this, new FileViewCacheFactory(precompiledViewsFilePath));
    _isPreGeneratedViewCacheSet = true;
}
```

نویسنده: دانش پژوه
تاریخ: ۱۰:۳۶ ۱۳۹۳/۱۰/۰۲

با سلام و ممنون از جوابتون
روشی رو گفتید رفتم گفتن اینجا بزارم هم دیگران استفاده کنند و اگه هم اشتباه کردم بفرمایید اصلاح کنم.
پکیج رو تو پروژه ای که کلاس context هست نصب کردم و تابع زیر رو

```
private static bool _isPreGeneratedViewCacheSet;

private void InitializationPreGeneratedViews()
{
    if (_isPreGeneratedViewCacheSet) return;

    var precompiledViewsFilePath = new FileInfo(Assembly.GetExecutingAssembly().Location).DirectoryName
+ @"\EF6PrecompiledViews.xml";
    InteractiveViews.SetViewCacheFactory(this, new FileViewCacheFactory(precompiledViewsFilePath));
    _isPreGeneratedViewCacheSet = true;
}
```

توی کلاس context گذاشتم بعد از اجرای یک فایل XML در مسیر
C:\Users\Hadi\AppData\Local\Temp\Temporary ASP.NET
Files\root\2781dacc\5d62fdaf\assembly\d13\142eef19\00077ffc_731ed001

میسازه، البته من بصورت دستی این تابع رو یک بار اجرا کردم و بعد غیرفعالش کردم.
بعد این تابع رو در application_start نوشتم:

InteractiveViews

```
.SetViewCacheFactory(ctx, new FileViewCacheFactory(new  
FileInfo(Assembly.GetExecutingAssembly().Location).DirectoryName + @"\EF6PrecompiledViews.xml"));
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۳۹ ۱۳۹۳/۱۰/۰۲

- این فایل باید به ازای هربار تغییر در مدل‌ها دوباره ساخته شود. بنابراین تولید دوباره آن نباید غیرفعال شود.
- برای برنامه‌های دسکتاپ مفید است (یعنی مسیر فایل اجرایی). در برنامه‌های HttpRuntime.AppDomainAppPath استفاده کنید.

در Entity Framework بیشتر استثناهای تودرتو هستند و ما باید تمام استثناهای را بررسی کنیم تا به پیغام اصلی خطا برسیم. با استفاده از تکه کد زیر به راحتی می‌توانیم استثناهای را پیمایش کنیم و متن خطا را مشخص کنیم.

```
catch (Exception ex)
{
    StringBuilder errorMsg = new StringBuilder();
    for (Exception current = ex; current != null; current = current.InnerException)
    {
        if (errorMsg.Length > 0)
            errorMsg.Append("\n");

        errorMsg.Append(current.Message.Replace("See the inner exception for details.",
string.Empty));
    }
    // log
    errorMsg.ToString();
}
```

برای استفاده در قسمت‌های مختلف برنامه یک متد الحاقی مانند زیر تعریف می‌کنیم:

```
public static string ExceptionToString(this Exception ex)
{
    StringBuilder errorMsg = new StringBuilder();
    for (Exception current = ex; current != null; current = current.InnerException)
    {
        if (errorMsg.Length > 0)
            errorMsg.Append("\n");
        errorMsg.Append(current.Message.
Replace("See the inner exception for details.", string.Empty));
    }
    return errorMsg.ToString();
}

catch (Exception ex)
{
    // log
    ex.ExceptionToString();
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: f.beigirad
تاریخ: ۱۵:۱۳ ۱۳۹۲/۰۵/۰۴

من که نتونستم از کد بالا استفاده کنم.

[لينك رو ببینید](http://barnamenevis.org/showthread.php?410767) :

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۸:۳۹ ۱۳۹۲/۰۵/۰۴

نتونستید یعنی چکار کردید دقیقا؟ در خطای شما هم UpdateException -> InnerException بوده مثل توضیحات بالا. یعنی اول UpdateException صادر میشه، بعد باید محتویات InnerException اون رو بررسی کرد تا به خطای اصلی رسید مثل کدهای فوق.

سه نوع استثنای مهم ممکن است حین ذخیره سازی تغییرات در EF code first رخ دهد که بررسی جزئیات آن‌ها می‌تواند راهنمای خوبی برای کاربر و همچنین برنامه نویس در عیب یابی سیستم باشد. این استثناءها باید به صورت مستقل و جداگانه بررسی شوند و نه اینکه از حالت عمومی catch Exception استفاده شود.

این سه نوع استثناء شامل موارد `DbUpdateException`, `DbEntityValidationException`, `DbUpdateConcurrencyException` هستند که به صورت خلاصه به شکل زیر باید تعریف شوند:

```
try
{
    context.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
    //...
}
catch (DbUpdateConcurrencyException concurrencyException)
{
    //...
}
catch (DbUpdateException updateException)
{
    //...
}
```

توضیحات تکمیلی

در حالت خطاهای حاصل از اعتبار سنجی اطلاعات خواهیم رسید. برای مثال اگر قرار است طول فیلدی 30 حرف باشد و کاربر 40 حرف را وارد کرده است، نام خاصیت و همچنین پیغام خطای در نظر گرفته شده را دقیقاً در اینجا می‌توان دریافت کرد و به نحو مقتضی به کاربر نمایش داد:

```
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
    foreach (var error in validationException.EntityValidationErrors)
    {
        var entry = error.Entry;
        foreach (var err in error.ValidationErrors)
        {
            Debug.WriteLine(err.PropertyName + " " + err.ErrorMessage);
        }
    }
}
```

نوع استثنای `DbUpdateConcurrencyException` به مسایل همزمانی و به روز رسانی یک رکورد توسط دو یا چند کاربر در شبکه مرتبط می‌شود که در [قسمت سوم](#) EF code first با معرفی ویژگی‌های `ConcurrencyCheck` و `Timestamp` در مورد آن بحث شد. در اینجا به کلیه موجودیت‌های تداخل دار توسط خاصیت `ConcurrencyExceptionEntries` خواهیم رسید و همچنین به کمک متدهای موجودیت با این موجودیت تداخل دار را از بانک اطلاعاتی نیز دریافت کرد:

```
catch (DbUpdateConcurrencyException concurrencyException)
{
    // بررسی مورد اول
    var dbEntityEntry = concurrencyException.Entries.First();
    var dbPropertyValues = dbEntityEntry.GetDatabaseValues();
```

}

و یا کلا ممکن است حین به روز رسانی بانک اطلاعاتی مشکلی رخ داده باشد که در اینجا عموماً پیغام حاصل را باید در `InnerException` تولیدی یافت و همچنین در اینجا لیست موجودیت‌های مشکل دار نیز قابل دریافت و بررسی هستند:

```
catch (DbUpdateException updateException)
{
    if (updateException.InnerException != null)
        Debug.WriteLine(updateException.InnerException.Message);

    foreach (var entry in updateException.Entries)
    {
        Debug.WriteLine(entry.Entity);
    }
}
```

بنابراین بررسی `catch exception` کلی در EF Code first مناسب نبوده و نیاز است بیشتر به جزئیات ذکر شده، وارد و دقیق شد.

یک نکته:

بهتر است یک کلاس پایه عمومی مشتق شده از `DbContext` را ایجاد و متدهای `SaveChanges` آن را تحریف کرد. سپس سه حالت فوق را به آن اعمال نمود. اکنون می‌توان از این کلاس پایه بارها استفاده کرد بدون اینکه نیازی به تکرار کدهای آن در هرجایی که قرار است از متدهای `SaveChanges` استفاده شود، باشد. شبیه به این کار را در [قسمت 14](#) سری EF code first مشاهده نموده‌اید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: علی قمشلوی
تاریخ: ۲۲:۸ ۱۳۹۱/۰۳/۳۱

با سلام و تشکر مثل همیشه عالی

نویسنده: Mona
تاریخ: ۲۳:۱۶ ۱۳۹۱/۰۳/۳۱

یک خواهش، بدلیل اینکه سطوح علمی مراجعین متفاوت است، پیشنهاد میکنم در صورت امکان مثل codeproject یک فایل Sample هم برای پستها آپلود شود.
ممnon

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۲۲:۳۷ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

آیا می‌توان به جای نمایش یک پیام انگلیسی هنگام وقوع خطای اعتبارسنجی مثلاً از [Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نماید")]

استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۳۹ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

بله. اگر از ASP.NET MVC استفاده کنید به صورت خودکار تبدیل به پیغام‌های اعتبارسنجی سمت کاربر هم می‌شود. ولی در کل اثر بررسی سمت سرور هم دارد و همین پیغام‌ها توسط DbEntityValidationException قابل دریافت هستند.

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۲۲:۵۹ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

من یک پیام خطای برای یکی از Property‌ها تعیین کردم. وقتی می‌خواهیم به طریق زیر پیام رو دریافت کنم بازم همون خطای انگلیسی رو مشاهده می‌کنم!؟

```
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
    var errors = validationException.EntityValidationErrors.First();
    foreach (var propertyError in errors.ValidationErrors)
    {
        Console.WriteLine(propertyError.PropertyName + "----" +
propertyError.ErrorMessage);
    }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۳ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

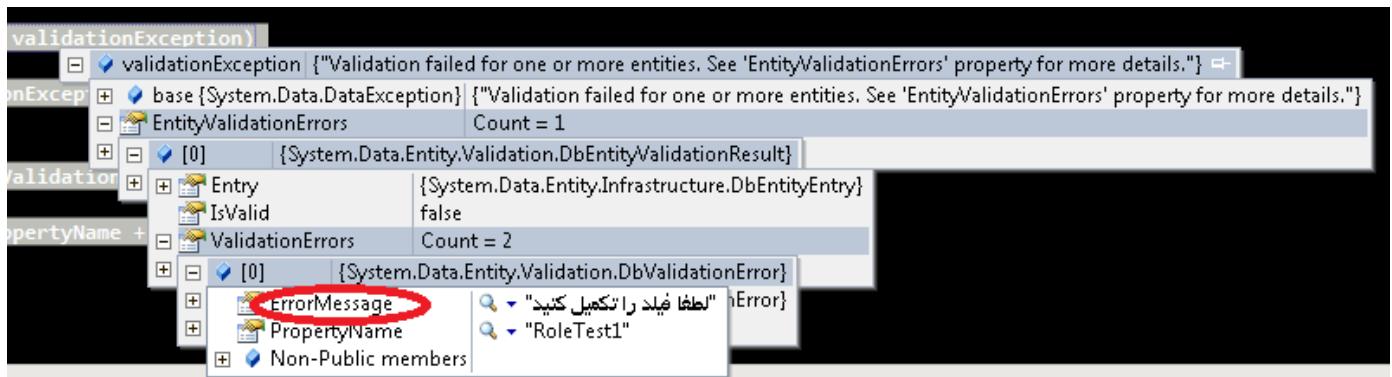
شما از مت First اینجا استفاده کردید. به عبارتی فقط اولین مورد گزارش داده شده رو دارید بررسی می‌کنید و از بقیه موارد صرفنظر کردید.

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۲۳:۵ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

درسته چونکه میخواستم فقط همین خط را که عمدی ایجاد کردم ببینم ولی نشد.

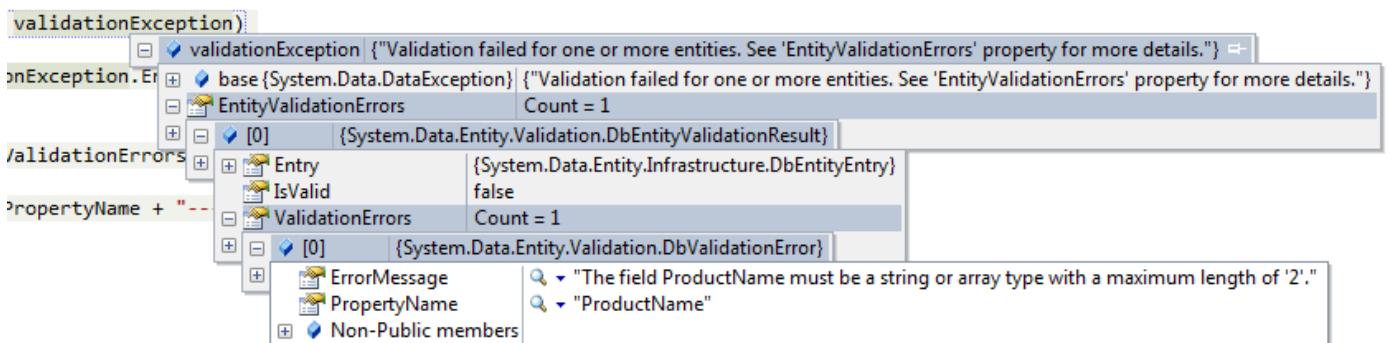
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۱۴ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

کد کاملی که من در مطلب فوق نوشتم چنین چیزی را نشون می‌ده:

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۲۳:۳۵ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

[MaxLength(2), Required(ErrorMessage = "طول فیلد بیش از حد مجاز است")]
public string ProductName { get; set; }

من از MySQL استفاده کردم. میتوانه مشکل از این باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۴۰ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

خیر. علت این است که به ازای تک تک ویژگی‌هایی که تعریف می‌کنید باید ErrorMessage مقدار دهی شود. مثلا در اینجا maxLength تعریف شده دارای پیغام خطای نیست و آنرا از پیغام خطای required دریافت نمی‌کند.

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۴۴

بله همینطوره باید به این شکل می‌نوشتم.

[MaxLength(2, ErrorMessage = "طول فیلد بیش از حد مجاز است")]

خیلی ممنون آقای نصیری.

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۱۹:۳۸

بهتر است یک کلاس پایه عمومی مشتق شده از DbContext را ایجاد و متدهای SaveChanges را تحریف کرد. سپس سه حالت فوق را به آن اعمال نمود. اگر نمی‌توان از این کلاس پایه بارها استفاده کرد بدون اینکه نیازی به تکرار کدهای آن در هرجایی که قرار است از متدهای SaveChanges استفاده شود، باشد.

چطور میشه از این استثنایا در override متدهای savechange استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۲۹

به این شکل کلی

```
try
{
    return base.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
    //...
}
//...
```

نویسنده: محمد رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۴۴

منظورم اینه که متدهای savechange فقط مقدار int برمیگردونه. اگر استثنایی رخ داد فقط می‌توانیم یه عدد خاص برمگردونیم که نشانه‌ی وجود استثنا هست. در این صورت چطور می‌توانیم پیام خطاهای اعتبارسنجی رو کنترل کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۵۵

اینکه شما چه کاری با این اطلاعات انجام می‌دهید به طراحی سیستم خودتون مرتبط است. یکی یک پیغام popup نمایش می‌دهید یکی messagebox می‌نماید. یعنی فقط اینها رو لاغ می‌کنه برای بررسی بعدی و یک پیغام کلی به کاربر نمایش می‌دهد که مشکلی رخ داده. من اینها رو لاغ می‌کنم و پیغام کلی نمایش می‌دم.

نویسنده: حسینی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۹ ۲۲:۲۳

بسم الله الرحمن الرحيم
با سلام

چه جوری میشه بعد از درآوردن اعتبارسنجی‌های مربوط به تک تک پر اپرتی‌ها پیام اونها رو در جلوی تکس باکس مربوطه نوشت. راهی که به ذهن بنده میرسه به شکل زیر است:

```
ICollection<DbValidationError> ValidationProperty =  
    context.Entry(product).Property(p => p.Name).GetValidationErrors();  
  
    if (ValidationProperty.Count() > 0)  
    {  
        DbValidationError Error=ValidationProperty.First();  
        errorProvider1.SetError(txtName, Error.ErrorMessage);  
    }
```

خواستم ببینم راه بهتر و سریعتری وجود داره؟
با سپاس فراوان
شب خوش

نویسنده: سارا کیانی
تاریخ: ۱۵:۱۳ ۱۳۹۳۰ ۱/۲۷

سلام
چنانچه قصد داشته باشیم در Context خودمان استثنای Connect به سرویس دهنده رو هم در نظر گرفته تا در صورت قطع ارتباط، پیغام خاصی به کاربر نمایش دهیم با کدام Exception در Code First تشخیص داده خواهد شد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۳۰ ۱۳۹۳۰ ۱/۲۷

مانند دوران ADO.NET است:

```
catch (System.Data.SqlClient.SqlException ex)  
{  
    foreach (SqlError error in ex.Errors)  
    {  
        switch (error.Number)  
        {  
            case 1205:  
                System.Diagnostics.Debug.WriteLine("SQL Error: Deadlock condition.");  
                return true;  
  
            case -2:  
                System.Diagnostics.Debug.WriteLine("SQL Error: Timeout expired.");  
                return true;  
  
            case -1:  
                System.Diagnostics.Debug.WriteLine("SQL Error: Timeout expired.");  
                return true;  
        }  
    }  
}
```

ضمنا یک سری مباحثت به نام اتصال بهبودپذیر و مقاوم به 6 در این زمینه اضافه شده:

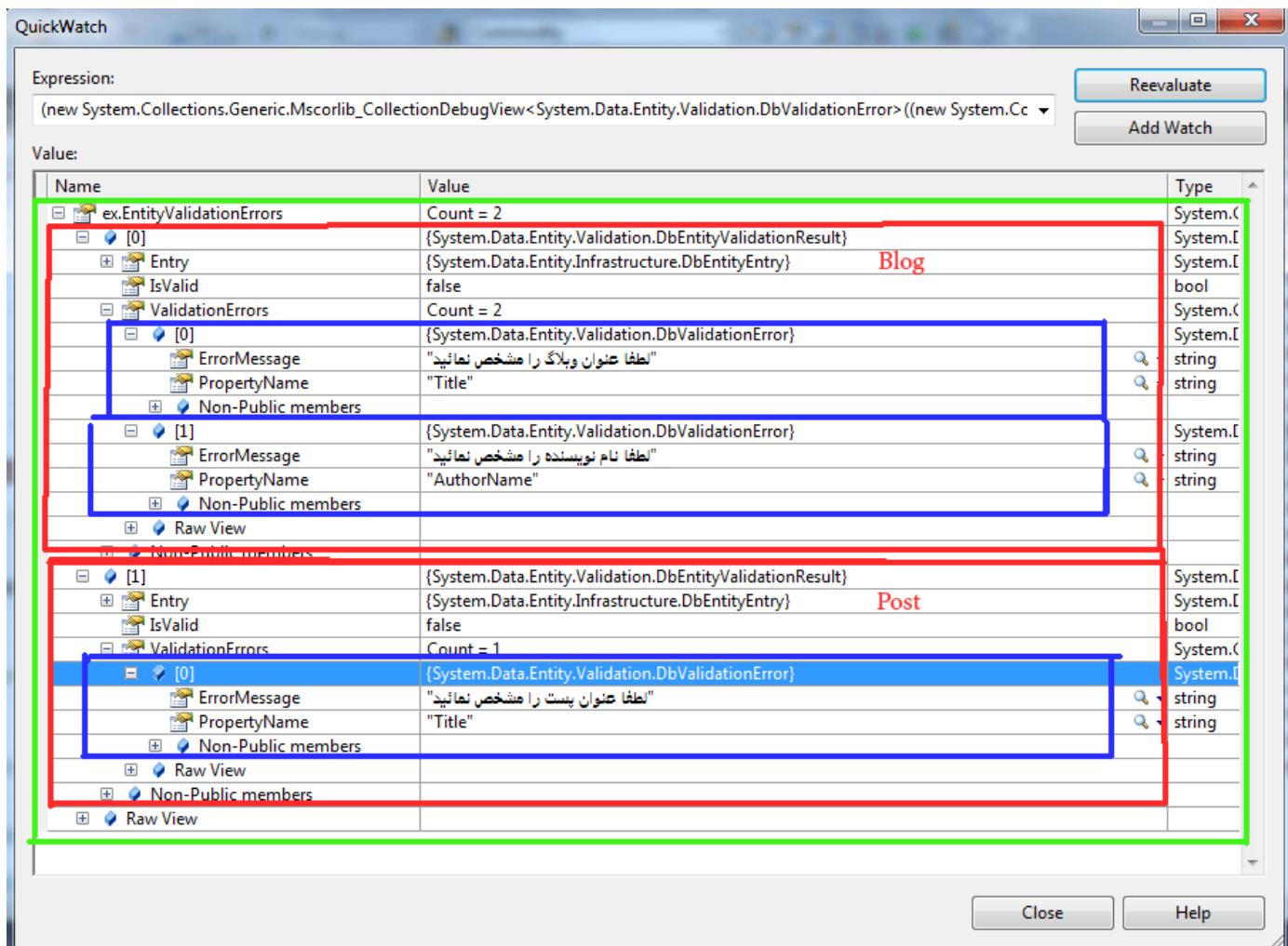
[Connection Resiliency Spec](#)

+

[نحوه راه اندازی مجدد یک دیتابیس اس کیوال سرور پس از پر شدن هارد دیسک](#)

در سری مباحث آموزشی [EntityFramework](#) وحیدی نصیری عزیز بصورت مختصر با اعتبار سنجی داده‌ها آشنا شدیم، در این آموزش سه قسمتی سعی می‌کنیم شناخت بیشتری از اعتبار سنجی داده در EF بدست بیاریم.

در EF CodeFirst بصورت پیش فرض پس از فراخوانی متدهای `SaveChanges()` اعتبار سنجی داده‌ها انجام می‌پذیرد؛ در صورتیکه که اعتبار سنجی با موفقیت انجام نشود با استثنای `DbEntityValidationException` جهت اعلام خطاهای اعتبارسنجی استفاده می‌شود. `EntityValidationErrors` مجموعه‌ای از خطاهای مربوط به هر موجودیت می‌باشد و هر `EntityValidationErrors` شامل یک خاصیت `ValidationErrors` که خود مجموعه‌ای از خطاهای مربوط به `property`‌ها می‌باشد. در تصویر زیر به خوبی می‌توانید این قضیه را مشاهده کنید.

برای درک بهتر موضوع به ساختار کلاس‌های اعتبارسنجی در تصویر بعدی دقت کنید.

اعتبارسنجی در Entity framework Code first قسمت اول

```
namespace System.Data.Entity.Validation
{
    public class DbEntityValidationException : DataException
    {
        // ...
        public IEnumerable<DbEntityValidationResult> EntityValidationErrors { get; }
    }

    public class DbEntityValidationResult
    {
        // ...
        public DbSetEntry Entry { get; }
        public bool IsValid { get; }
        public ICollection<DbValidationError> ValidationErrors { get; }
    }

    public class DbValidationError
    {
        // ...

        public string ErrorMessage { get; }
        public string PropertyName { get; }
    }
}
```

اعتبار سنجی Context (مجموعه ای از موجودیت ها)

اعتبار سنجی موجودیت (مجموعه ای از پرопرتی ها)

اعتبار سنجی یک پرپرتی

اعتبار سنجی در چه قسمت های اتفاق میافتد:

- 1.Property
- 2.Entity
- 3.Context

الف - Property

در بخش سوم آموزش [EF Code First](#) با متادیتای مورد استفاده در EF و طرز استفاده از آنها آشنا شدیم.

```
[Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمایید")]
public string AuthorName { set; get; }

[StringLength(100, MinimumLength=3, ErrorMessage="حداقل سه حرف و حداکثر 100 حرف وارد نمایید")]
public string AuthorName { set; get; }
```

همانطور که در ادامه میبینید برای اعتبار سنجی فقط به متادیتاهای واقع در `DataAnnotations.dll` نیاز داریم. بقیه متادیتاهای مربوط به نگاشت روابط موجودیتها و نحوه ذخیره اون در دیتابیس میباشد.

```
Validation Attributes
AssemblySystem.ComponentModel.DataAnnotations.dll
NamespaceSystem.ComponentModel.DataAnnotations
StringLength
RegularExpression
DataType
Required
Range
CustomValidation
```

```
Mapping Attributes
AssemblyEntityFramework.dll
NamespaceSystem.ComponentModel.DataAnnotations
Key
Column,Table
ComplexType
Concurrency
TimeStamp
DatabaseGenerated
ForeignKey
InverseProperty
MaxLength
MinLength
NotMapped
```

ب- Entity

برای اعتبار سنجی یک موجودیت باید اینترفیس `IValidatableObject` پیاده سازی شود:

```
public class Blog : IValidatableObject
{
    public int blogID { set; get; }

    [Required(ErrorMessage = "لطفا عنوان وبلاگ را مشخص نمایید")]
    public string Title { set; get; }

    [Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمایید")]
    [StringLength(100, MinimumLength=3, ErrorMessage="حداقل سه حرف و حداکثر 100 حرف وارد نمایید")]
    public string AuthorName { set; get; }

    public IEnumerable<ValidationResult> Validate(ValidationContext ValidationContext)
    {
        if (this.AuthorName == "بدون نام")
            yield return new ValidationResult("این نام برای نام نویسنده مجاز نمی باشد");

        if (this.AuthorName == this.Title)
            yield return new ValidationResult("نام نویسنده وبلاگ و عنوان وبلاگ نمی توانند همسان باشد");
    }
}
```

نکته: در بررسی هم نام بودن نام نویسنده و نام وبلاگ هردو خاصیت ("AuthorName", "Title") را درج کردیم اینکار باعث ایجاد دو خطای اعتبارسنجی می شود.

پ- Context

برای اعتبار سنجی در سطح `Context` باید متدهای `ValidateEntity()` واقع در کلاس `DbContext` را تحریف کنیم. این قسمت در بخش دوم مقاله کامل شرح داده خواهد شد.

```
protected override DbEntityValidationResult ValidateEntity(DbEntityEntry entityEntry,
System.Collections.Generic.IDictionary<object, object> items)
{
    return base.ValidateEntity(entityEntry, items);
}
```

نحوه فراخوانی اعتبار سنجی ها:

```
// اعتبار سنجی یک خاصیت
ICollection<DbValidationError> ValidationProperty = Context.Entry(Blog).Property(p =>
p.AuthorName).GetValidationErrors();

// اعتبار سنجی یک موجودیت
DbEntityValidationResult ValidationEntity = Context.Entry(Blog).GetValidationResult();

// اعتبار سنجی همه موجودیت ها
IEnumerable<DbEntityValidationResult> ValidationContext = Context.GetValidationErrors();
```

نکته: در اعتبار سنجی `Context` بصورت پیش فرض فقط موجودیت های جدید و یا تغییر یافته اعتبار سنجی می شوند.

```
EntityState.Added || EntityState.Modified
```

ترتیب فراخوانی اعتبار سنجی‌ها :

ابتدا اعتبار سنجی روی Property انجام می‌گیرد در صورتی که خطای وجود نداشته باشد اعتبار سنجی مرحله بعد یعنی موجودیت‌ها بررسی می‌شود. اگر در مرحله اعتبار سنجی خاصیت‌ها خطای وجود داشته باشد اعتبار سنجی موجودیت انجام نمی‌گیرد. ترتیب اعتبار سنجی در مرحله Context بستگی به نحوه پیاده سازی ما دارد که در بخش دوم آموزش شرح داده خواهد شد.

سوال:

اعتبار سنجی چند زبانی رو چگونه تعریف کنیم؟

متدهای Repository، UoW و GetValidationErrors را در الگوی () معرفی کنید؟

آیا اعتبار سنجی در کنار موجودیت‌ها از نظر معماری چند لایه کار درستی می‌باشد؟

با پاسخ دادن به سوالات بالا در قالب نظر و یا مقاله به تکمیل موضوع کمک کنید و فضای آموزشی سایت را رونق ببخشید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۲۱:۵۱ ۱۳۹۲/۰۲/۰۹

سلام؛ من دارم با wpf کار می‌کنم و همین طور که می‌دونید در این تکنولوژی اعتبار سنجی خوبی داره حالا سوال من اینه که چطور می‌تونم اعتبار سنجی EF را با اعتبار سنجی WPF تلفیق کنم و چیز جامع و یکپارچه ای ازش در بیاد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۱۰ ۱۳۹۲/۰۲/۰۹

مراجعه کنید به [قسمت پنجم سری MVVM](#) که در مورد نحوه استفاده از [data annotations](#) برای اعتبار سنجی در WPF مطلب دارد (محل دریافت دوم کل سری).

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۸:۴۷ ۱۳۹۲/۰۲/۱۰

من از ValidationHelper که شما قرار دادید در کلاس زیر استفاده کردم و از کلاس زیر مشتق شده تا تمام موجودیت‌ها اینترفیس IDataErrorInfo را برای wpf پیاده کرده باشد.

```
public abstract class DataErrorInfo : ObservableObject, IDataErrorInfo
{
    [Browsable(false)]
    public string Error
    {
        get
        {
            var errors = ValidationHelper.GetErrors(this);
            return string.Join(Environment.NewLine, errors);
        }
    }

    public string this[string columnName]
    {
        get
        {
            var errors = ValidationHelper.ValidateProperty(this, columnName);
            return string.Join(Environment.NewLine, errors);
        }
    }
}
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۰۵۲ ۱۳۹۲/۰۲/۲۲

: DataErrorInfo مورد نیاز جهت کلاس ValidationHelper

```
public class ValidationHelper
{
    public static IList<ValidationResult> GetErrors(object instance)
    {
        var res = new List<ValidationResult>();
        Validator.TryValidateObject(instance,
            new ValidationContext(instance, null, null), res, true);
        return res;
    }

    public static IList<ValidationResult> ValidateProperty(object value, string propertyName)
```

```

        if (string.IsNullOrEmpty(propertyName))
            throw new ArgumentException("Invalid property name", propertyName);

        var PropertyValue = value.GetType().GetProperty(propertyName).GetValue(value, null);

        var results = new List<ValidationResult>();
        var context = new ValidationContext(value, null, null) { MemberName = propertyName };
        Validator.TryValidateProperty(PropertyValue, context, results);
        return results;
    }
}

```

نویسنده: ایمان
تاریخ: ۱۲:۳۹ ۱۳۹۲/۱۱/۱۴

سلام خسته نباشد

قسمت دوم این مقاله رو ننوشتن تو سایت؟

خیلی خوبه و من واقعا بهش احتیاج دارم چون دارم الگوی `IRepositor` را پیاده سازی میکنم و تو اعتبار سنجی هاش به مشکل خوردم و نمیدونم تو یه بیزینس بزرگ چجوری باید اون رو پیاده سازی کرد که به مشکل نخوره

نویسنده: ابوالفضل موسوی
تاریخ: ۱۶:۱۸ ۱۳۹۳/۰۴/۱۹

سلام . یه سوال داشتم . توی `codefirst` می خواه فیلد های جدول تولید شده نالیبل باشند و از اعتبار سنجی سمت کلاینت و سرور (MVC) هم استفاده کنم [Required] . اگه امکانش هست راهنمای کنید ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۶:۳۵ ۱۳۹۳/۰۴/۱۹

از [ViewModel](#) باید استفاده و اعتبارسنجی رو به `ViewModel` اعمال کنید.

نویسنده: ابوالفضل موسوی
تاریخ: ۱۲:۴۹ ۱۳۹۳/۰۴/۲۰

این کاری که شما گفتین دوباره کاریه! و فیلد های که من دارم و همچنین جداول خیلی زیادن. من تونستم `NULL` بودن و اعتبار سنجی سمت سرور رو انجام بدم؛ با کدهایی که زیر قرار میدم . اما چطوری با جی کوری ایجکس باید این ولیدیشنو سمن کلاینت نیز فرا خواهی بکنم ؟

```

[AttributeUsage(AttributeTargets.Field | AttributeTargets.Property, AllowMultiple = false, Inherited = true)]
public class RequiredExAttribute : ValidationAttribute
{
    public RequiredExAttribute(string ErrorMessage)
        : base()
    {
        this.ErrorMessage = ErrorMessage;
    }

    public override bool IsValid(object value)
    {
        if (value == null) return false;
    }
}

```

```
        return true;  
    }
```

حالا بجای `Required` روی فیلدها از `RequiredEx` استفاده میکنم که فیلد مورد نظر در دیتا بیس نال پذیر ساخته میشه . اما مشکل اعتبار سنجی سمت کلاینته ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۰ ۱۳:۰

- کاری که میخوای، منطقا زیر سؤاله . هم قرار نال پذیر باشه . هم کاربر باید اجبارا پرسش کنه ! یعنی چی اینکار ؟ !

- در مورد ویزگی های اعتبار سنجی سفارشی و مدیریت کدهای سمت کلاینت اونها مطلب در سایت موجوده :

[طراحی MVC ValidationAttribute دلخواه و هماهنگ سازی آن با ASP.NET MVC](#)

[MVC قسمت اعتبارسنجی سفارشی](#)

نویسنده: ابوالفضل موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۰ ۱۵:۴۰

تا حالا شده که شما بخوای یه فیلد از جدولو در یه مقطعی پر کنی بعد فیلدهای بعدی رو در جاهای دیگه پر کنید ؟ خوب وقتی مقدار فیلدها نال پذیر نباشه نمیشه در مرحله ای اول اون فیلدو ذخیره کرد ! حالا چون ولیدیشن های MVC رو هم نیاز دارم پس باید `Required` هم باشه فیلد ها... تا در مراحل بعدی بگم کدام فیلدها ورودشون اجباریه ! منطقش درسته ! این کاری که میگم برای ذخیره سازی چند جدول به صورت همزمانه ! که چند جدول با هم ارتباط هم دارن ! توی `database first` کار میکنه اما توی `code first` به دلیل این مشکل کار نمیکرد ! من فقط میخوام وقتی داده هی در جدول اولی ذخیره شد ایدی اون در جدول دومی ذخیره بشه به عنوان کلید خارجی بعد اطلاعات دیگه بعدا پر بشه ! همین ! مرسی از لینک های که قرارا دادین برسی کردم لینک دوم کاری که من انجام دادمو اورده سمت کلاینت . و تقریبا مشکلم حل شد . تشکر

ردیابی تغییرات در EF Code first

از EF برای ذخیره اطلاعات مرتبط با تغییرات موجودیت‌های تحت کنترل خود کمک می‌گیرد. این نوع اطلاعات توسط Change Tracker API مقداری اصلی و مقداری تغییر کرده آن در دسترس هستند. همچنین در اینجا امکان بارگذاری مجدد اطلاعات موجودیت‌ها از بانک اطلاعاتی جهت اطمینان از به روز بودن آن‌ها تدارک دیده است.

ساده‌ترین روش دستیابی به این اطلاعات، استفاده از متدهای context.Entry می‌باشد که یک وله از موجودیتی خاص را دریافت کرده و سپس به کمک خاصیت State خروجی آن، وضعیت‌هایی مانند Modified یا Unchanged را می‌توان به دست آورد. علاوه بر آن خروجی متدهای context.Entry خواصی مانند OriginalValues و CurrentValues نیز می‌باشد. OriginalValues شامل مقادیر خواص موجودیت درست در لحظه اولین بارگذاری در DbContext برنامه است. CurrentValues مقادیر جاری و تغییر یافته موجودیت را باز می‌گرداند. به علاوه این خروجی امکان فراخوانی متدهای GetDatabaseValues را جهت بدست آوردن مقادیر جدید ذخیره شده در بانک اطلاعاتی نیز ارائه می‌دهد. ممکن است در این بین، خارج از Context اطلاعات بانک اطلاعاتی توسط کاربر دیگری تغییر کرده باشد. به کمک GetDatabaseValues می‌توان به این نوع اطلاعات نیز دست یافت.

حداقل چهار کاربرد عملی جالب را از اطلاعات موجود در Change Tracker API می‌توان مثال زد که در ادامه به بررسی آن‌ها خواهیم پرداخت.

کلاس‌های مدل مثال جاری

در اینجا یک رابطه many-to-one بین جدول هزینه‌های اقلام خریداری شده یک شخص و جدول فروشنده‌گان تعریف شده است:

```
using System;
namespace EF_Sample09.DomainClasses
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { get; set; }

        public DateTime CreatedOn { set; get; }
        public string CreatedBy { set; get; }

        public DateTime ModifiedOn { set; get; }
        public string ModifiedBy { set; get; }
    }
}
```

```
using System;
namespace EF_Sample09.DomainClasses
{
    public class Bill : BaseEntity
    {
        public decimal Amount { set; get; }
        public string Description { get; set; }

        public virtual Payee Payee { get; set; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample09.DomainClasses
{
    public class Payee : BaseEntity
    {
        public string Name { get; set; }
        public virtual ICollection<Bill> Bills { set; get; }
    }
}
```

به علاوه همانطور که ملاحظه می‌کنید، این کلاس‌ها از یک abstract class `BaseEntity` مشتق شده‌اند. هدف از این کلاس پایه تنها تأمین یک سری خواص تکراری در کلاس‌های برنامه است و هدف از آن، مباحث ارث بری مانند TPH و TPC نیست. به همین جهت برای اینکه این کلاس پایه تبدیل به یک جدول مجزا و یا سبب یکی شدن تمام کلاس‌ها در یک جدول نشود، تنها کافی است آنرا به عنوان `DbSet` معرفی نکنیم و یا می‌توان از متدهای `Ignore` استفاده کرد:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample09.DomainClasses;

namespace EF_Sample09.DataLayer.Context
{
    public class Sample09Context : MyDbContextBase
    {
        public DbSet<Bill> Bills { set; get; }
        public DbSet<Payee> Payees { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Ignore<BaseEntity>();
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }
}
```

الف) به روز رسانی اطلاعات `Context` در صورتیکه از متدهای `context.Database.ExecuteSqlCommand` مستقیماً استفاده شود

در قسمت قبل با متدهای `context.Database.ExecuteSqlCommand` برای اجرای مستقیم عبارات SQL بر روی بانک اطلاعاتی آشنا شدیم. اگر این متدهای نیمه کاریکاریکاری فراخوانی شود، به معنای کنار گذاشتن API Change Tracker می‌باشد؛ زیرا اکنون در سمت بانک اطلاعاتی اتفاقاتی رخداده‌اند که هنوز در `Context` جاری کلاینت منعکس نشده‌اند:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample09.DataLayer.Context;
using EF_Sample09.DomainClasses;

namespace EF_Sample09
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample09Context,
Configuration>());
            using (var db = new Sample09Context())
            {
                var payee = new Payee { Name = "فروشگاه سر کوچه" };
            }
        }
    }
}
```

```
        var bill = new Bill { Amount = 4900, Description = "یک سطل ماست", Payee = payee };
        db.Bills.Add(bill);

        db.SaveChanges();
    }

    using (var db = new Sample09Context())
    {
        var bill1 = db.Bills.Find(1);
        bill1.Description = "ماست";

        db.Database.ExecuteSqlCommand("Update Bills set Description=N'سطل ماست' where id=1");
        Console.WriteLine(bill1.Description);

        db.Entry(bill1).Reload(); //Refreshing an Entity from the Database
        Console.WriteLine(bill1.Description);

        db.SaveChanges();
    }
}
```

در این مثال ابتدا دو رکورد به بانک اطلاعاتی اضافه می‌شوند. سپس توسط متدهای db.Bills.Find و db.Database.ExecuteNonQueryCommand بازگشت داده می‌شود. در ادامه، خاصیت توضیحات آن به روز شده و سپس با استفاده از متدهای db.Database.ExecuteSqlCommand و db.Database.ExecuteScalarCommand اکنون اگر مقدار bill1.Description را برسی کنیم، هنوز دارای مقدار پیش از فراخوانی می‌باشد، زیرا تغییرات سمت بانک اطلاعاتی هنوز به Context مورد استفاده منعکس نشده است. در اینجا برای هماهنگی کلاینت با بانک اطلاعاتی، کافی است متدهای Reload و db.Database.ExecuteSqlCommand را بر روی موجودیت مورد نظر فراخوانی کنیم.

ب) بکسان سازی و ک اطلاعات رشته‌ای دریافتی پیش از ذخیره سازی در بانک اطلاعاتی

یکی از الزامات برنامه‌های فارسی، یکسان سازی و ک دریافتی از کاربر است. برای این منظور باید پیش از فراخوانی متدهای SaveChanges نهاد، مقادیر رشته‌ای کلیه موجودیت‌ها را بافته و به روز رسانی کرد:

```
using System;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using System.Reflection;
using EF_Sample09.DataLayer.Toolkit;
using EF_Sample09.DomainClasses;

namespace EF_Sample09.DataLayer.Context
{
    public class MyDbContextBase : DbContext
    {
        public void RejectChanges()
        {
            foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries())
            {
                switch (entry.State)
                {
                    case EntityState.Modified:
                        entry.State = EntityState.Unchanged;
                        break;

                    case EntityState.Added:
                        entry.State = EntityState.Detached;
                        break;
                }
            }
        }

        public override int SaveChanges()
        {

```

```

        applyCorrectYeKe();
        auditFields();
        return base.SaveChanges();
    }

    private void applyCorrectYeKe()
    {
        // پیدا کردن موجودیت‌های تغییر کرده
        var changedEntities = this.ChangeTracker
            .Entries()
            .Where(x => x.State == EntityState.Added || x.State ==
EntityState.Modified);

        foreach (var item in changedEntities)
        {
            if (item.Entity == null) continue;

            // یافتن خواص قابل تنظیم و رشته‌ای این موجودیت‌ها
            var propertyInfos = item.Entity.GetType().GetProperties(
                BindingFlags.Public | BindingFlags.Instance
            ).Where(p => p.CanRead && p.CanWrite && p.PropertyType == typeof(string));

            var pr = new PropertyReflector();

            // اعمال یکپارچگی نهایی
            foreach (var PropertyInfo in propertyInfos)
            {
                var propName = PropertyInfo.Name;
                var val = pr.GetValue(item.Entity, propName);
                if (val != null)
                {
                    var newVal = val.ToString().Replace("ى", "ي").Replace("ك", "ق");
                    if (newVal == val.ToString()) continue;
                    pr.SetValue(item.Entity, propName, newVal);
                }
            }
        }
    }

    private void auditFields()
    {
        // var auditUser = User.Identity.Name; // in web apps
        var auditDate = DateTime.Now;
        foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries< BaseEntity>())
        {
            // Note: You must add a reference to assembly : System.Data.Entity
            switch (entry.State)
            {
                case EntityState.Added:
                    entry.Entity.CreatedOn = auditDate;
                    entry.Entity.ModifiedOn = auditDate;
                    entry.Entity.CreatedBy = "auditUser";
                    entry.Entity.ModifiedBy = "auditUser";
                    break;

                case EntityState.Modified:
                    entry.Entity.ModifiedOn = auditDate;
                    entry.Entity.ModifiedBy = "auditUser";
                    break;
            }
        }
    }
}

```

اگر به کلاس Context مثال جاری که در ابتدای بحث معرفی شد دقت کرده باشید به این نحو تعریف شده است (بجای DbContextBase از MyDbContextBase مشتق شده):

```
public class Sample09Context : MyDbContextBase
```

علت هم این است که یک سری کد تکراری را که می‌توان در تمام Context‌ها قرار داد، بهتر است در یک کلاس پایه تعریف کرده و سپس از آن ارث بری کرد.

تعاریف کامل کلاس MyDbContextBase را در کدهای فوق ملاحظه می‌کنید.

در اینجا کار با تحریف متدهای موجودیت‌های تحت نظر `applyCorrectYield` در متدهای `SaveChanges` شروع می‌شود. سپس در متدهای `ChangeTracker` که تغییر کرده باشند یا به آن اضافه شده باشند، یافت شده و سپس خواص رشته‌ای آن‌ها جهت یکسانی سازی می‌کنند. بررسی می‌شوند.

ج) ساده‌تر سازی به روز رسانی فیلدهای بازبینی یک رکورد مانند `DateCreated`, `DateLastUpdated` و امثال آن بر اساس وضعیت جاری یک موجودیت

در کلاس `MyDbContextBase` فوق، کار متدهای `auditFields`, `auditFields`, `auditFields` تکراری تاریخ ایجاد، تاریخ به روز رسانی، شخص ایجاد کننده و شخص تغییر دهنده یک رکورد است. به کمک `ChangeTracker` می‌توان به موجودیت‌هایی از نوع کلاس پایه `BaseEntity` دست یافت. در اینجا اگر `entry.State` آن‌ها مساوی `EntityState.Added` بود، هر چهار خاصیت یاد شده به روز می‌شوند. اگر حالت موجودیت جاری، `EntityState.Modified` بود، تنها خواص مرتبط با تغییرات رکورد به روز خواهند شد. به این ترتیب دیگر نیازی نیست تا در حین ثبت یا ویرایش اطلاعات برنامه نگران این چهار خاصیت باشیم؛ زیرا به صورت خودکار مقدار دهی خواهند شد.

د) پیاده سازی قابلیت لغو تغییرات در برنامه

علاوه بر این‌ها در کلاس `MyDbContextBase`، متدهای `RejectChanges` نیز تعریف شده است تا بتوان در صورت نیاز، حالت موجودیت‌های تغییر کرده یا اضافه شده را به حالت پیش از عملیات، بازگرداند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۲ ۱۰:۲۵

بعضی مواقع ممکنه نیاز باشه بررسی کنیم آیا موجودیت‌های ما تغییر داشته اند یا خیر (برای مثال در صورتی که تغییرات ذخیره شده در سیستم وجود دارد؛ پیغامی مبنی بر ذخیره یا عدم ذخیره کردن تغییرات نمایش دهیم). برای اینکار من از متذیر در استفاده میکنم Context

```
public bool HasChanges()
{
    foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries())
    {
        if (entry.State == EntityState.Modified || entry.State = EntityState.Added)
        {
            return true;
        }
    }
    return false;
}
```

در کد بالا State موجودیت‌ها بررسی می‌شود. اگر با یکی از دو مقدار Modified و یا Added برابر باشد مقدار true و در غیر این صورت false برگرداند.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۲ ۹:۵۹

با سلام .

- 1) کلاس PropertyReflector در کدام Namespace قرار دارد ؟
 - 2) چرا برای متذ SaveChanges حالت EntryState.Deleted در نظر گرفته نشده است؟
- با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۲ ۱۰:۳۰

- یک کلاس سفارشی است که در سورس‌های این سری قرار دارد ([^](#)).
- چون زمانیکه رکوردی به صورت فیزیکی حذف شد، نیازی به اصلاحی و ک آن نیست (وجود خارجی ندارد که اهمیت داشته باشد).

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۵

سلام آقای نصیری،
تو عمل ما از Unit of Work استفاده میکنیم، حالا در اینصورت نحوهی استفاده از این روش چجوره؟
1- باید اینترفیس IUnitOfWork رو توی کلاس MyDbContextBase پیاده سازی کنیم و پیاده سازی متذ SaveChanges اینترفیس
2- توی کلاس MyDbContextBase باید به شکل زیر باشه؟

```
applyCorrectYeKe();
auditFields();
return base.SaveChanges();
```

2- یا باید اینترفیس IUnitOfWork رو توی کلاس به ارث رسیده از MyDbContextBase یعنی Sample09Context پیاده سازی کرد و
MyDbContextBase باید بی خبر از وجود اینترفیس IUnitOfWork و پیاده سازی هاش باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۱۶

ارث بری رو به صورت «`is`» معرفی می‌کنند و می‌خونند. یعنی هر دو حالتی که نام بردید یکی است و فرقی نمی‌کنه.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۲۴

گیج شدم آقای نصیری، میشه یکم موضوع رو بازش کنید؟
پس اینجوری بگیم، به نظر شما کدام استانداردتره (بهتره) ۱۲ یا ۱۳؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۴۰

هدف الگوی واحد کار این است که یک سری اعمال مرتبط با موجودیت‌های مختلف در یک تراکنش انجام شوند. در اینجا هم این مورد (مثلاً یکی کردن ی و ک) در طی تراکنش جاری انجام خواهد شد. ضمن اینکه زمانیکه با `IUnitOfWork` کار می‌کنید هیچ وقت به صورت مستقیم با کلاس‌های مشتق شده از `DbContext` کار نخواهید کرد. و هله سازی و `dispose` این‌ها کار مثلاً و `StructureMap` و امثال آن خواهد بود.

فقط برای مدیریت کدهای تکراری بین برنامه‌های مختلف ایجاد شده است. اصلاً می‌تواند وجود خارجی هم نداشته باشد. اگر کل سیستم شما یک پروژه است و از این کدها نمی‌خواهید در پروژه دیگری استفاده کنید، یک کلاس مشتق شده از `DbContext` کافی است می‌کند. بنابراین اگر قصد استفاده مجدد از کدهای زیرساخت پروژه جاری خودتون رو در پروژه‌های دیگر دارید، می‌توانید به غنی سازی `MyDbContextBase` بیشتر پردازید.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۵۰

منم گیرما:D
پس روش ۲ استانداردتره؟ درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۱

روش اول بهتره. در کلاس `Context` نهایی و اصلی فقط باید تعاریف `DbSet` و حداقل تحریف متده `OnModelCreating` وجود داشته باشد. مابقی کد تکراری است (و پایه انجام پروژه‌های دیگر) که می‌شود به `MyDbContextBase` انتقالشون داد. کل هدف این کلاس پایه، مدیریت کدهای تکراری بین پروژه‌های مختلف است.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۶

یه دنیا ممنون.

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱:۳۸

مهندس عزیز ، من در برنامم در یه فرم برا خروج باید `entity` رو چک کنم که اگه کاربر درخواست درج یه رکورد رو زده باشه و بعدش حداقل یک پارامتر رو پر کرده و دکمه ذخیره رو نزدہ براش یه پیغام بیاد که شما مایل به درج رکورد هستید یانه.

خطوری می‌تونم این حالت رو چک کنم؟

برا ویرایش مشکلی نیست ، طبق گفته خودتون state را چک می کنم اگه modified بود پیغام مایل به ذخیره تغرات رو می دم اما
برا درج نمی دونم چه شرطی رو بنویسم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۸:۴۴

حالت Added هم دارد:

```
// پیدا کردن موجودیت‌های تغییر کرد
var changedEntities = this.ChangeTracker
    .Entries()
    .Where(x => x.State == EntityState.Added || x.State ==
EntityState.Modified);
```

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۰:۲۳

ممnon

این کد شما زمانی هست که من رکورد رو ذخیره کرده باشم و لی من حالتی رو می خواهم که یک شی از جدول رو در برنامه ایجاد کردم و بعدش می خواهم تست کنم که کاربر در ستون هاش مقداری وارد کرده یا نه که اگه حتی یک مقدار وارد کرده بود پیغام >> آیا می خواهید شخص مورد نظر اضافه شود << را بدم که اگه تایید کرد من اونو ضافه کنم .

من وقتی با کد : context.entry(table1).state وضعیت شی table1 را که ایجاد کردم رو قبل از هر کاری چک می کنم این کد مقدار detected رو می ده و وقتی که ستونهای شی table1 رومقدار دهی می کنم مقدار detected رو باز میده و وقتی این شی رو با استفاده از متده savechanges در دیتابیس ذخیره می کنم بعد state رو چک می کنم مقدار unchaged رو بهم می ده

لطفا در این خصوص کمک کنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۰:۳۹

- آزمایش کردی یکبار؟ (من این رو در یک برنامه WPF استفاده کردم؛ با یک Context در سطح ViewModel که کار تحت نظر قرار دادن اطلاعات رو داره. حتی دکمه undo هم میشه طراحی کرد با استفاده از متده RejectChanges و در WPF با سیستم خوبی که داره بلافصله UI به صورت خودکار به روز میشه)

- مربوط به زمانی است که اطلاعات به سیستم ردیابی (context در اینجا) اضافه شده و نه به بانک اطلاعاتی. Modified مربوط به حالتی است که اطلاعات تحت نظر سیستم ردیابی مثلای خاصیت آن تغییر کرده است؛ پیش از ذخیره سازی در بانک اطلاعاتی. EF بر همین اساس هست که تشخیص می ده چه کوئری را باید صادر کند برای ذخیره یا به روز رسانی نهایی اطلاعات.

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۲۲:۴

آقا وحید عزیز حرف شما درست بود و من تقریباً اشتباه فهمیده بودم .

من در برنامم اول میام یک شی از تبیلم رو می سازم :

```
var t=new db.table1();
```

که اگه بیای state اونو بگیری بهت detached نشون میده
و اگه بیای اونو به مدل اضافه کنی :

```
db.table1.add(t);
```

حالا سوال من اینه که اگه من بخوام قبل از اینکه شی رو add کنم بخوام فهمم که مقداری به ستونها اضافه شده باید چکار کنم که اگه بیای state اونو بگیری بہت added نشون میده

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷

- بدون Add شدن یک شیء که Context از وجود آن اطلاعاتی نخواهد داشت. صرفاً یک شیء معمولی تشکیل شده در حافظه است.

+ طفا بحث و پاسخهای داده شده را یکبار بررسی کنید. امکان کوئیری گرفتن از DbContext برای درک اینکه چه چیزی به آن پیش از درج در بانک اطلاعاتی کم یا زیاد شده، موجود است؛ که با مثال در مطلب جاری عنوان شده

```
var changedEntries = con.ChangeTracker.Entries().Where(x => x.State == EntityState.Added || x.State == EntityState.Modified).ToList();
if (changedEntries.Any())
{
    يعني یک سری مدخل ثبت نشده داریم که الان لیستش رو هم داریم //
}
```

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴

بهترین راه برای مدیریت تغییرات در یک سناریوی Disconnected چیه؟
منظورم اینه که اگر از کلاس‌های POCO استفاده کنیم و بخواهیم تغییرات سمت کلاینت (WinForm) روی Entity‌های DbContext اعمال کنیم مناسب‌ترین راه چیه؟ (هم کشف تغییرات سمت کلاینت و هم اعمال اونها سمت سرور)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ:

برای اتصال به Context یک سری روش مانند Attach و غیره هست که در بحث « استفاده از کلیدهای خارجی در EF » مطرح قسمت وارد کردن نک شرء به سیستم (Tracking) و مثال زده شد.

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴

ممنون؛ ولی منظورم اینه که چجوری میشه این تغییرات سمت کلاینت رو بصورت خودکار تشخیص داد و سمت سرور اعمال کرد؟ یعنی ممکنه یک سری از POCO‌ها در سمت کلاینت ایجاد شده باشند یک سری دیگه ویرایش و یک سری دیگه حذف. در اینصورت چجوری میشه این تغییرات را تشخیص داد و مدیریت کرد؟ و ما از قبل نمیدونم سمت کلاینت دقیقاً کدام یک از عملیات CRUD اتفاقاً، افتاده.

نویسنده: مسعود م. پاکدل
تاریخ:

در سیستم‌های Disconnected، یعنی زمانی که ارتباط دائم بین Entity و Context وجود ندارد (مثل سیستم‌های مبتنی بر WCF و SOA) باید از Entity Self Tracking استفاده کنید که برای اولین بار در VS2010 و Net4.0 معرفی شد و این امکان رو به شما می‌ده تمام تغییرات موجود در Entity + وضعیت Entity مثل Added و Deleted و Modified را به سمت سرور ارسال کنید.

هر تغییری رو که در خواص یک کلاس اعمال کنید مقدار جدید و مقدار قدیم به عنوان Property در خود مدل Track می‌شوند و تمام این اطلاعات همراه Entity به سرور ارسال شده و در سمت سرور هم یک Extension Method به نام ApplyChanged برای

وجود داره که با توجه به تغییرات و Entity State هر دادهها را ذخیره می‌کنه. در ضمن شما از طریق دو متد StartTracking و StopTracking می‌توانید تمام تغییرات Entity را استارت یا متوقف کنید. فقط نکته مهم اینه که استفاده از این روش کمی هزینه بر است (چون هر Entity تمام تغییرات خود را در 2 نامهای CurrentValueCollection و OriginalValueCollection ذخیره می‌کنه در نتیجه هنگام انتقال دادهها باید حواستون به حجم داده‌های ارسالی هم باشه). در ضمن در این حالت دیگه Lazy Loading ساپورت نمی‌شده و فقط می‌توانید از Include استفاده کنید.

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۲۳:۰

مدیریت Context (یا همان سیستم ردیابی خودکار به بیانی دیگر) در برنامه‌های ویندوزی «معمولی» مانند WPF یا سرویس‌های ویندوز NT و ..., یا در سطح فرم است (با آغاز فرم، Context، وهله سازی می‌شود و با بسته شدن آن خاتمه خواهد یافت) یا در طی یک عملیات کوتاه مانند کلیک بر روی یک دکمه فعال و سپس Dispose می‌شود. یکی از این دو حالت را بسته به سناریویی که دارید می‌توانید دنبال کنید. شما شیء Context را در سطح فرم تعریف می‌کنید (چون می‌توانید؛ چون برنامه‌های ویندوزی متفاوت‌اند از برنامه‌های وب بدون حالت که در آن‌ها پس از نمایش صفحه، کلیه اشیاء تخریب می‌شوند)، حالا هر شیء‌ایی که اضافه بشه، به Context جاری اضافه شده، حذف بشه از این مرجع حذف شده یا اگر ویرایش شود باز هم به صورت خودکار، تحت نظر Context تعریف شده در سطح فرم است. نهایتاً با فراخوانی یک SaveChanges تمام این تغییرات بدون نیاز به محاسبه خاصی در کدهای ما، توسط EF اعمال می‌شوند. سیستم Tracking به صورت خودکار، کوئری‌های insert, update و delete را محاسبه و اجرا می‌کنه. نیازی به مدیریت خاصی بجز تعریف Context در سطح فرم نداره. به صورت خلاصه مرسوم نیست در مثلا WinForms «متداول»، منقطع از Context کار کرد، چون اساساً می‌شود به سادگی، تا زمانیکه یک فرم در حال نمایش است، Context و سیستم ردیابی خودکار آن را زنده نگه داشت و از آن استفاده کرد.

نویسنده: **مسعود م.پاکدل**
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۲۳:۱۹

درسته جناب نصیری ولی در صورتی که پروژه به صورت SOA باشه مثل WCF (خواه Win App باشد خواه Web App) دیگه در سطح فرم معنی پیدا نمی‌کنه. در این حالت اصلاً Context سمت کلاینت وجود ندارد که بتونیم ردیابی خودکار اشیا را به عهده اون بزاریم. سمت کلاینت فقط مدل برنامه است به علاوه یک ChannelFactory برای ارتباط با سرور. در این حالت خود مدل‌های برنامه باید توانایی Track کردن را داشته باشند و Context سمت برنامه با استفاده از این اطلاعات Track شده توسط Entity عملیات CRUD را رو دیتابیس اجرا می‌کنه.

در این حالت می‌توانیم تا Entity رو که هر کدام یک State دارند مثل Added, Deleted, modified از دستور SaveChanged که برای ObjectContext تعریف شده به EntityManager اضافه کنیم و در نهایت با دستور ApplyChanged اطلاعات به صورت نهایی روی دیتابیس اعمال می‌شوند.
[توضیحات تکمیلی \(^ \)](#)

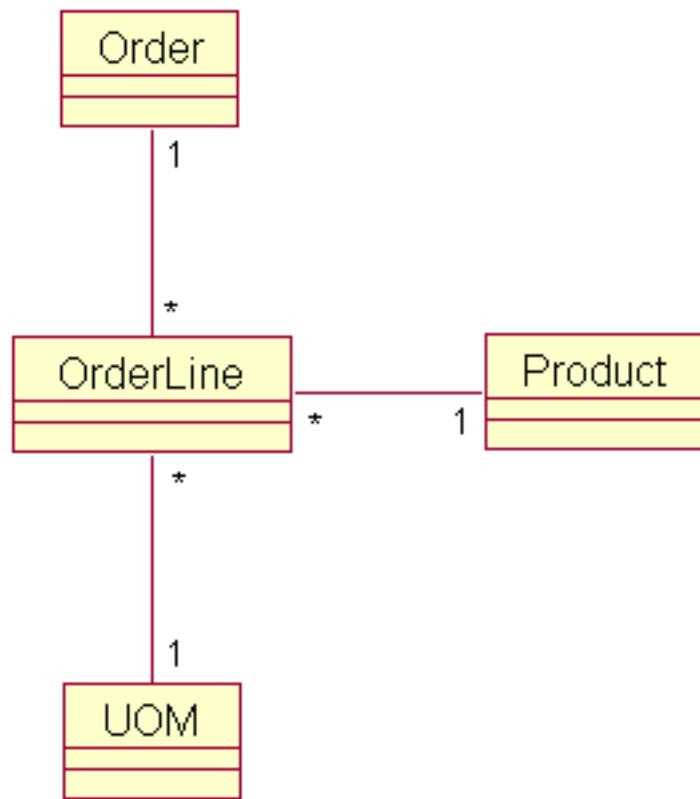
نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۵ ۰:۴

- بحث Self tracking entities در حالت database first است و در Code first [پشتیبانی نمی‌شود](#) و احتمالاً هم [نخواهد شد](#).

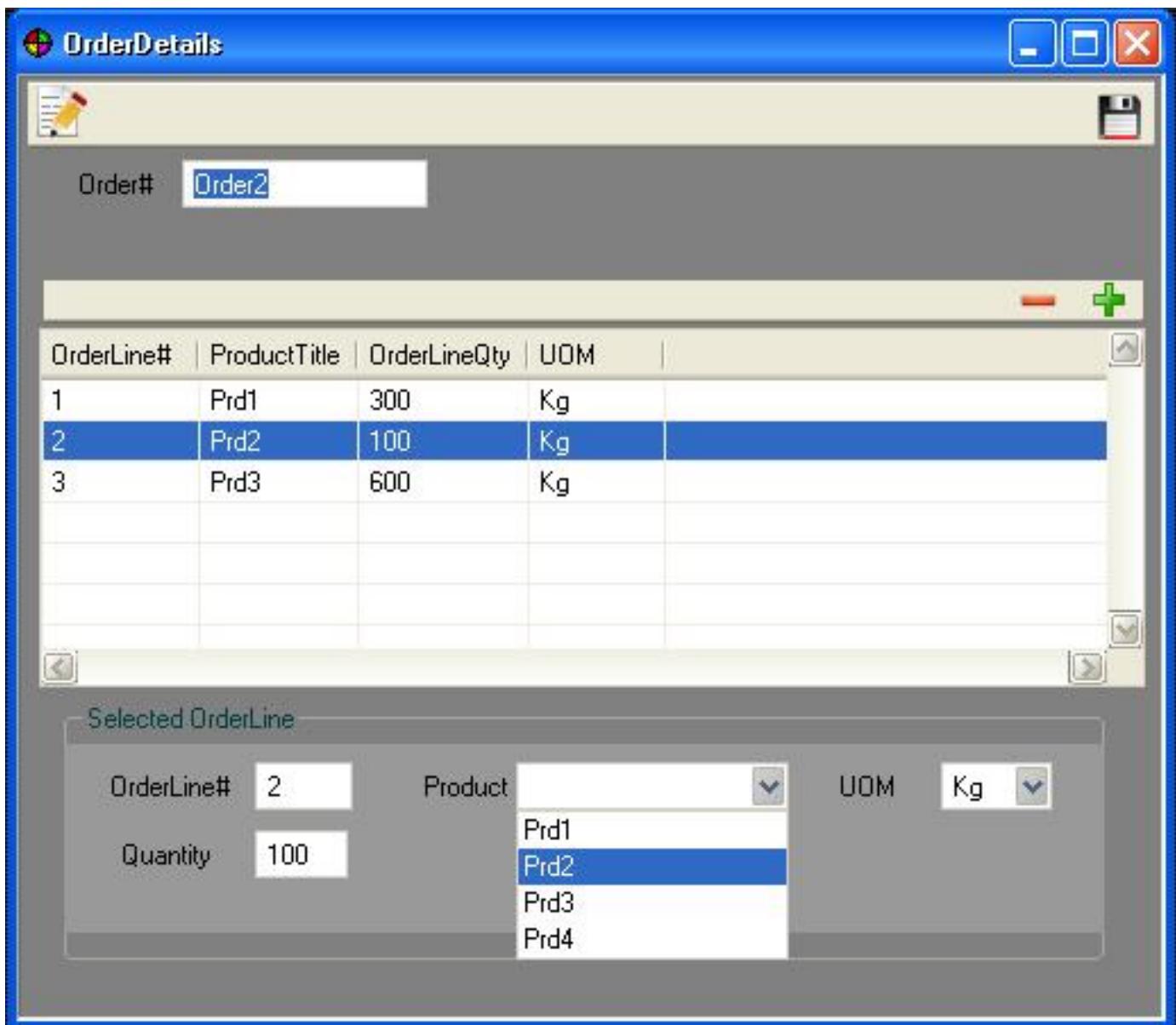
- در اینجا [رسماً](#) پایین صفحه قید شده که دیگر از STE با EF 5.0 برای حالت‌های N-Tier استفاده نکنید.
- در EF Code first توصیه می‌شود که برای کار با WCF از WCF Data Services و یا RIA Services استفاده کنید. هر دوی این‌ها برای کار با EF Code first به روز شدن اخیراً هر دوی این‌ها change tracking سمت کاربر رو هم پشتیبانی می‌کنند.

نویسنده: **مسعود ۲**
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۲:۱۹

جناب نصیری ممنون از جوابتون، با رووشی که میفرمایید (استفاده از DbContext در سطح فرم) چنانچه مدل من به شکل زیر باشه :

و صفحه ویرایش سفارش من به شکل زیر:

و کاربر پس از زدن دکمه ویرایش قادر به انجام کارهای زیر باشه:

ویرایش شماره سفارش

ویرایش یک OrderLine

حذف یک OrderLine

ویرایش یک OrderLine

اضافه کردن یک OrderLine

و سپس بخواه دکمه ذخیره رو بزن؛ برای اینکه کل تغییرات کاربر رو ذخیره کنم کدوم یک از روش‌های زیر رو بايستی استفاده کنم؟

event مناسبی رو پیدا کنم و به محض رخدادن اونها بر اساس اونها تصمیم بگیرم که entity مورد نظر بايستی در DbContext (اضافه/حذف و یا ویرایش) بشه؟

تا زمانی که کاربر دکمه ذخیره رو نزد، کاری با DbContext نداشته باشم و وقتی کاربر دکمه ذخیره رو زد، گراف (سفارش و آیتم‌های سفارش) رو به DbContext بدم؟

در WPF مفهومی وجود دارد به نام انقیاد دو طرفه (two way binding). زمانیکه کاربر UI را به روز می‌کند، خود به خود (بدون نیاز به کدنویسی اضافه‌تری، منهای تنظیمات اولیه آن)، اشیاء یک لیست به روز می‌شوند و بر عکس. در این بین EF Code first با استفاده از خاصیت [Local](#) آن توانایی اتصال به یک چنین سیستمی را دارد و در اینجا عملایکپارچگی کاملی رخداده و نیازی نیست کار اضافه‌تری انجام دهید. Context از تمام تغییرات شما مطلع است. فقط کافی است SaveChanges فراخوانی شود تا کلیه تغییرات انجام شده و تحت نظر آن به صورت یکجا در بانک اطلاعاتی ثبت شوند. این خاصیت Local در WinForms هم قابل استفاده است.

برای مطالعه بیشتر:

[Databinding with WPF](#)

[Databinding with WinForms](#)

نویسنده: مسعود ۲

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۳:۴۲

ممنون ولی در مثال [Databinding with WinForms](#)، در متد OnLoad فرم این دستور استفاده شده:

```
this.categoryBindingSource.DataSource = _context.Categories.Local.ToBindingList();
```

از خواص DbContext در لایه UI استفاده شده، این کار درست به نظر نمی‌ماید، نظر شما چیه؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۳:۴۶

در WinForms مگر اینکه از [الگوی MVP](#) استفاده شود جهت جداسازی لایه‌ها، و گرنه روش متداول آن همان مثالی است که مایکروسافت ارائه داده.

نویسنده: مسعود ۲

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۷:۳۱

با توجه به اینکه طول عمر یک DbContext در وب معادل طول عمر یک درخواست است ([EF Code First #12](#))، سناریو فوق در وب چطور میتواند پیاده شود؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۷:۳۹

به پیاده سازی [پروژه IRIS](#) مراجعه کنید؛ برای مشاهده یک نمونه واقعی استفاده از آن در وب.

نویسنده: مسعود ۲

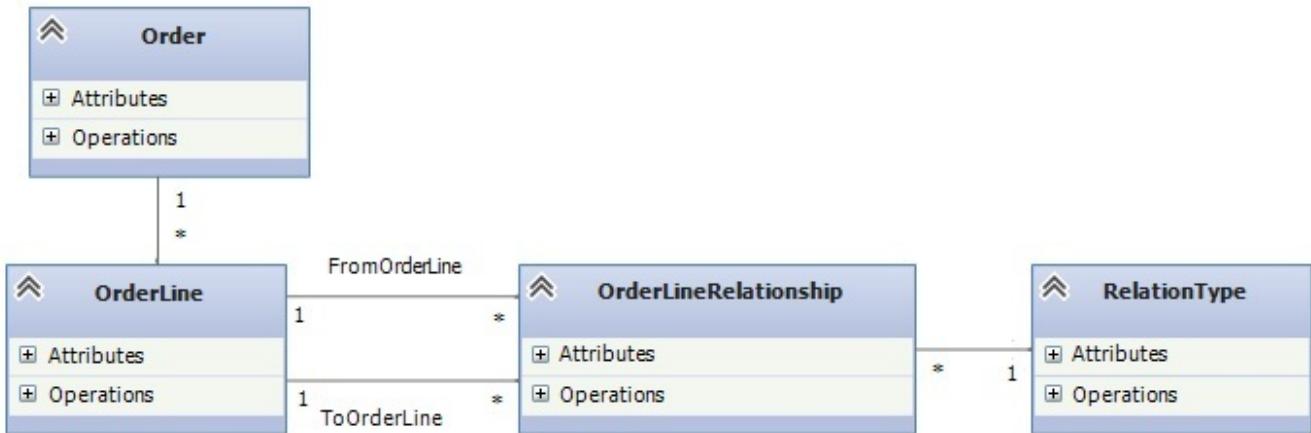
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۹:۵۳

ممنون از راهنماییتون، پروژه رو نگاه کردم، شبیه به سناریو فوق در بخش ویرایش یک پست وجود داره که در اونجا رابطه یک به چند بین [Post](#) و [DownLoadLink](#) هست.

اما روشی که برای ویرایش در اونجا استفاده شده به این صورت هست که ابتدا در در اکشن متد [EditPost](#) کنترلر [PostController](#) ناحیه ادمین، همه [DownLoadLink](#) های پستی که در حال ویرایش آن هستیم، پاک می‌شوند و سپس در متد [EditPost](#) مربوط به [EditPostModel](#)، [PostService](#)، [PostController](#)، [DownLoadLink](#) های [EditPostModel](#) به جای آنها مینشینند، در واقع در صورت ویرایش دانلودلینکهای یک پست، ویرایش واقعی انجام نمی‌شود، بلکه این کار با حذف(sql Delete) کلیه دانلودلینکهای آن پست از DB و درج مجدد دانلودلینکهای تغییر یافته و نیافته (sql Insert)، شبیه سازی می‌شود. درست است که نتیجه کار با ویرایش واقعی (sql Update) تفاوت نمیکند اما به نظر من ویرایش با این روش سه مشکل زیر را دارد:

حتی اگر هنگام ویرایش یک پست هیچ تغییری در دانلودلینکها داده نشود باز هم حذف تمامی آنها و درج مجدد آنها صورت خواهد گرفت.

پایین آمدن کارایی وقتی که تعداد رکوردهای طرف چند رابطه یک به چند زیاد باشد (در اینجا دانلود لینکها). در برخی موارد مثل مورد زیر که طرف چند رابطه (**OrderLine**) دارای ارتباطاتی باشد، حذف فیزیکی و درج مجدد آن به هنگام ویرایش **Order** دردرساز خواهد شد:

آیا راهی برای رفع این موارد وجود دارد؟ به عبارت دیگر آیا راهی وجود دارد که به جای حذف فیزیکی رکوردها و درج تغییرات (Delete, Insert)؛ فقط تغییرات را اعمال کنیم (Update)؟

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۱۱:۱

به چه مشکلی برخوردید زمانیکه رکوردهای **OrderLine** را مستقیماً واکشی و ویرایش کردید؟ هر **Order** در **OrderLine** های مرتبط وجود دارد. بنابراین یک کوئری بگیرید بر این اساس. نتیجه‌ی این کوئری الان تحت نظر سیستم **Tracking** است. در این بین آن‌ها را ویرایش کرده و سپس **SaveChanges** در آخر کار، احتمالاً علت حذف لینک‌ها در آن پژوهش این بوده: من یک سری لینک دارم. اما زمان ارسال به سرور نمی‌دانم کدام یکی جدید است و کدام یکی دارد ویرایش می‌شود. برای حل این مساله باید **id** هر رکورد را در یک فیلد مخفی کنار لینک قرار داد؛ یا حتی در یک ویژگی **-data**، بعد هنگام ارسال به سرور، بر اساس این **id**ها می‌شود تصمیم گیری کرد. اگر رکوردی جدید است و می‌شود به صورت پویا ردیفی را به لیست اضافه کرد، این **id** وجود ندارد. اگر قدیمی است، **id** آن دقیقاً مشخص است و به سرور ارسال می‌شود. ضمن اینکه با داشتن این **id** حتی دیگر نیازی به واکشی رکورد متناظر آن از دیتابیس نخواهد بود. می‌شود به کمک روش **علامتگذاری** یک شیء به صورت **EntityState.Modified** کرد. در این مورد در مطلب «[کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first](#)» بیشتر بحث شده و نکته‌ی مهم آن، کار کردن با **Id** یک شیء است در ارتباطات و تعريف صريح آن توسط ویژگی **ForeignKey**. همچنین مطلب «[رفتار متصل و غیر متصل در EF چیست؟](#)» نیز مفید است.

نویسنده: **مسعود ۲**
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۱۳:۱۷

پستها را خواندم، درست است؛ با این روش که شما فرمودید، میتوان رکوردهای جدید از قدیم را تشخیص داد (با استفاده از **id** ولی موردی که باقی می‌ماند این است که سمت کلاینت ممکن است برخی از **OrderLine** ها ویرایش شوند و برخی نشوند و ما دقیقاً نمیدانیم کدامها ویرایش شده اند و کدامها نشده اند، تا در سرور **state** آنها را بصورت **Unchanged** و یا **Modified** قرار دهیم. آیا روشی برای تشخیص این مورد وجود دارد؟

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳:۵۹ ۱۳۹۲/۱۰/۲۵

با استفاده از فناوری‌های SPA اینکار ممکن است. دقیقاً می‌توان در سمت کلاینت تشخیص داد که چه فیلد‌هایی تغییر کرده‌اند و صرفاً آن‌ها را به سرور ارسال کرد. یک مثال AngularJS آن در [اینجا](#) و یا اینکار با jQuery هم میسر است: [یک مثال](#)

نویسنده: سهیل
تاریخ: ۲۰:۵۹ ۱۳۹۲/۱۱/۱۰

با سلام. اگر بخواهیم همه پروپرتی‌های از جنس رشته رو قبل از ذخیره در دیتابیس Trim کنیم میشه همونجا بی که "ی" و "ک" رو عوض میکنیم Trim رو هم انجام بدیم؟ آیا این کار درست هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۵۸ ۱۳۹۲/۱۱/۱۰

- بله. در همانجا قابل تنظیم است.
- بستگی دارد به پژوهش و نوع کاربرد. اگر جهت مقاصد امنیتی یا نمایشی است، این فضاهای خالی نیاز است و معنا دار.

ضمناً اگر از SQL Server استفاده می‌کنید و نوع داده‌ی مورد استفاده nvarchar است و همچنین off به `set ansi_padding` تنظیم شده، این trim خودکار خواهد بود (البته در حالت پیش فرض، `ansi_padding` خاموش نیست).

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۲:۱۷ ۱۳۹۳/۱۰/۰۱

سلام

من از این روش استفاده کردم اما متاسفانه در زمان بروزرسانی و استفاده از متدهای `AddOrUpdate` با خطأ مواجه می‌شود بررسی کردم در زمان ثبت داده چون دو فیلد `CreatedOn`, `ModifiedOn` مقداردهی می‌شود و مشکلی نیست. اما در زمان بروزرسانی چون فقط مقدار `ModifiedOn` می‌گیره و فیلد تاریخ ایجاد مقدار پیش فرض می‌گیره و در زمان بروزرسانی با خطای زیر مواجه می‌شم.
نظر شما چیه؟

The conversion of a datetime2 data type to a datetime data type resulted in an out-of-range value.

The statement has been terminated.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۲۰ ۱۳۹۳/۱۰/۰۱

متدهای `AddOrUpdate` مطابق توصیه تیم EF فقط برای متدهای `Seed` طراحی شده‌است و از آن در برنامه استفاده نکنید (چون برخلاف تصویر، تمام خواص را به روزرسانی می‌کند و اگر در این بین اطلاعاتی مقداردهی نشود، با نال جایگزین خواهد شد که علت بروز خطای فوق است). هدف اصلی آن هم صرفاً عدم ثبت اطلاعات تکراری در حین فراخوانی متدهای `Seed` است. به همین جهت آن را در فضای نام `System.Data.Entity.Migrations` قرار داده‌اند. [اطلاعات بیشتر](#)

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۰:۱۱ ۱۳۹۳/۱۰/۰۲

بله کاملاً درسته
منم در زمان `Seed` فراخوانی می‌کنم اما همین خطأ در هر بار اجرای برنامه رخ میده (غیر از دفعه اول که دیتابیس می‌سازه)، در بقیه موارد هر بار مدل‌تم تغییر کنه این خطأ رخ میده.
در صورتی که فیلد کلید مقداردهی نشده تکراری ثبت می‌شود در هر باز اجرا اگر هم فیلد کلید مقداردهی بشه (به صورت دستی) خطای فوق الذکر رخ میده

نویسنده: صابر فتح الهی

مثلا من دستور زیر بنویسم خطای دارم

```
context.MemberSettings.AddOrUpdate(new MemberSetting { Id = 1, AllowableFileTypeUpload =
".jpg;.jpeg;.bmp;.png;.gif;.tif", RowCount = 10, MaxFileSize = 512 });
```

اما در صورتی که فیلد Id حذف کنم خطای رخ نمیده اما در عوض داده تکراری ثبت میشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۴ ۱۳۹۳/۱۰/۰۲

از متدهای Any قبل از ثبت در متدهای Seed استفاده کنید:

```
if (!context.MemberSettings.Any())
{
    // ... add new MemberSettings
}
```

همان طور که می‌دانید، Entity Framework تغییراتی را که بر روی اشیا انجام می‌دهید، ردیابی می‌کند. بدیهی است که EF از طریق ردیابی این تغییرات است که می‌تواند تغییرات انجام شده را شناسایی کند و آن‌ها را در موقع مورد نیاز مانند ذخیره‌ی تغییرات (DbContext.SaveChanges)، بر روی پایگاه داده اعمال کند. شما می‌توانید به اطلاعات این ردیاب تغییر و اعمال مرتبط به آن از طریق ویژگی DbContext.ChangeTracker دسترسی پیدا کنید.

در این مقاله بیشتر سعی به بررسی مفاهیم ردیابی و روش‌هایی که EF برای ردیابی تغییرات استفاده می‌کند، بسنده می‌کنم و بررسی API‌های مختلف آن را به مقاله‌ای دیگر موكول می‌کنم.

به طور کلی EF از دو روش برای ردیابی تغییرات رخ داده شده در اشیا استفاده می‌کند:

- (1) ردیابی تغییر عکس فوری! (Snapshot change tracking)
- (2) پروکسی‌های ردیابی تغییر (Change tracking proxies)

ردیابی تغییر عکس فوری

به نظر من، اسم مناسبی برای این روش انتخاب کرده اند و دقیقاً بیان گر کاری است که EF انجام می‌دهد. در حالت عادی کلاس‌های دامین ما یا همان کلاس‌های POCO، هیچ منطق و کدی را برای مطلع ساختن EF از تغییراتی که در آن‌ها رخ می‌دهد پیاده سازی نکرده اند. چون هیچ راهی برای EF، برای مطلع شدن از تغییرات رخ داده وجود ندارد، راه جالبی را بر می‌گزیند. هر گاه شیئی را می‌بیند از مقادیر ویژگی‌های آن یک عکس فوری می‌گیرد! و آن‌ها را در حافظه ذخیره می‌کند. این عمل هنگامی که یک شی از پرس و جو (query) حاصل می‌شود، و یا شیئی را به DbSet اضافه می‌کنیم رخ می‌دهد.

زمانی که EF می‌خواهد بهفهمد که چه تغییراتی رخ داده است، مقادیر کنونی موجود در کلیه اشیا را اسکن می‌کند و با مقادیری که در عکس فوری ذخیره کرده است مقایسه می‌کند و متوجه تغییرات رخ داده می‌شود. این فرآیند اسکن کردن کلیه اشیا زمانی رخ می‌دهد که متد DetectChanges ویژگی DbSet.ChangeTracker صدا زده شود.

پروکسی‌های ردیابی تغییر

پروکسی‌های ردیابی تغییر، مکانیزم دیگری برای ردیابی تغییرات EF است و به EF این اجازه را می‌دهد تا از تغییرات رخ داده، مطلع شود.

اگر به یاد داشته باشید در مباحث Lazy loading نیز از واژه پروکسی‌های پویا استفاده شد. پروکسی‌های ردیابی تغییر نیز با استفاده از همان مکانیزم کار می‌کنند و علاوه بر فراهم کردن Lazy loading، این امکان را می‌دهند تا تغییرات را به Context انتقال دهند.

برای استفاده از پروکسی‌های ردیابی تغییر، شما باید ساختار کلاس‌های خود را به گونه‌ای تغییر دهید، تا EF بتواند در زمان اجرا، نوع پویایی را که هریک، از کلاس‌های POCO شما مشتق می‌شوند ایجاد کند، و تک تک ویژگی‌های آن‌ها را تحریف (override) کند. این نوع پویایی که به عنوان پروکسی پویا نیز شناخته می‌شود، منطقی را در ویژگی‌های تحریف شده شامل می‌شود، تا EF را از تغییرات صورت گرفته در ویژگی هایش مطلع سازد.

برای بیان ادامه‌ی مطلب، من مدل یک دفترچه تلفن ساده را به شرح زیر در نظر گرفتم که روابط مهم و اساسی در آن در نظر گرفته شده است.

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
  public class Person
  {
    public int Id { get; set; }
```

```

public string FirstName { get; set; }
public string LastName { get; set; }
public DateTime BirthDate { get; set; }
public virtual PersonInfo PersonInfo { get; set; }
public virtual ICollection<PhoneNumber> PhoneNumbers { get; set; }
public virtual ICollection<Address> Addresses { get; set; }
}
}

```

```

namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class PersonInfo
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Note { get; set; }
        public string Major { get; set; }
    }
}

```

```

namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public enum PhoneType
    {
        Home,
        Mobile,
        Work
    }

    public class PhoneNumber
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Number { get; set; }
        public PhoneType PhoneType { get; set; }
        public virtual Person Person { get; set; }
    }
}

```

```

namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class Address
    {
        public int Id { get; set; }
        public string City { get; set; }
        public string Street { get; set; }
        public virtual ICollection<Person> Persons { get; set; }
    }
}

```

طبق کلاس‌های فوق، ما تعدادی شخص، اطلاعات شخص، شماره تلفن و آدرس داریم. رابطه‌ی بین شخص و اطلاعات آن شخص یک به یک، شخص و آدرس چند به چند و شخص با شماره تلفن یک به چند است. همچنین به این نکته توجه داشته باشید که کلیه کلاس‌های فوق به صورت `public` تعریف، و کلیه خواص راهبری (navigation properties) به صورت `virtual` تعریف شده‌اند. دلیل این کار هم این است که این دو مورد، جز الزامات، برای فعال سازی `Lazy loading` هستند.

تعریف کلاس `context` نیز به شکل زیر است:

```

namespace EntitySample1.DataLayer
{
    public class PhoneBookDbContext : DbContext
    {
        public DbSet<Person> Persons { get; set; }
        public DbSet<PhoneNumber> PhoneNumbers { get; set; }
        public DbSet<Address> Addresses { get; set; }
    }
}

```

استفاده از ردیابی تغییر عکس فوری

ردیابی تغییر عکس فوری، وابسته به این است که EF بفهمد، چه زمانی تغییرات رخ داده است. رفتار پیش فرض API DbContext این هست که به صورت خودکار بازرسی لازم را در نتیجه‌ی رخدادهای DetectChanges DbContext تنها اطلاعات مدیریت حالت context، که وظیفه‌ی انکاس تغییرات صورت گرفته به پایگاه داده را دارد، به روز نمی‌کند، بلکه اصلاح رابطه (relationship) ترکیبی از خواص راهبری مرجع، مجموعه‌ی و کلیدهای خارجی را انجام می‌دهد. این خیلی مهم خواهد بود که درک روشی داشته باشیم از این که چگونه و چه زمانی تغییرات تشخیص داده می‌شوند، چه چیزی باید از آن انتظار داشته باشیم و چگونه کنترل ش کنیم.

چه زمانی تشخیص خودکار تغییرات اجرا می‌شود؟

متد DetectChanges کلاس ObjectContext از EF نسخه 4 به عنوان بخشی از الگوی ردیابی تغییر عکس فوری اشیای POCO در دسترس بوده است. تفاوتی که در مورد DetectChanges (DataContext.ChangeTracker.DetectChanges) در حقیقت ObjectContext.DetectChanges فرآخوانی می‌شود وجود دارد این است که، رویدادهای خیلی بیشتری وجود دارند که به صورت خودکار DetectChanges را فرآخوانی می‌کنند. لیستی از متدهایی که باعث انجام عمل تشخیص تغییرات (DetectChanges)، می‌شوند را در ادامه مشاهده می‌کنید:

- DbSet.Add
- DbSet.Find
- DbSet.Remove
- DbSet.Local
- DbSet.SaveChanges
- فرآخوانی DbSet از Linq Query
- DbSet.Attach
- DbContext.GetValidationErrors
- DbContext.Entry
- DbSetChangeTracker.Entries

کنترل زمان فرآخوانی DetectChanges

بیشترین زمانی که احتیاج به فهمیدن تغییرات دارد، در زمان SaveChanges است، اما حالت‌های زیاد دیگری نیز هست. برای مثال، اگر ما از ردیاب تغییرات، درخواست وضعیت فعلی یک شی را بکنیم، EF احتیاج به اسکن کردن و بررسی تغییرات رخ داده را دارد. همچنین وضعیتی را در نظر بگیرید که شما از پایگاه داده یک شماره تلفن را واکشی می‌کنید و سپس آن را به مجموعه شماره تلفن‌های یک شخص جدید اضافه می‌کنید. آن شماره تلفن اکنون تغییر کرده است، چرا که انتساب آن به یک شخص جدید، خاصیت PersonId آن را تغییر داده است. ولی برای اینکه بفهمد تغییر رخ داده است (یا حتی نداده است)، احتیاج به اسکن کردن همه‌ی اشیا Person دارد.

بیشتر عملیاتی که بر روی DbContext API انجام می‌دهید، موجب فرآخوانی DetectChanges می‌شود. در بیشتر موارد DetectChanges به اندازه کافی سریع هست تا باعث ایجاد مشکل کارایی نشود. با این حال ممکن است، شما تعداد خیلی زیادی اشیا در حافظه داشته باشید، و یا تعداد زیادی عملیات در DbContext، در مدت خیلی کوتاهی انجام دهید، رفتار تشخیص خودکار تغییرات ممکن است، باعث نگرانی‌های کارایی شود. خوشبختانه گزینه‌ای برای خاموش کردن رفتار تشخیص خودکار تغییرات وجود دارد و هر زمانی که می‌دانید لازم است، می‌توانید آن را به صورت دستی فرآخوانی کنید. EF بر مبنای این فرض ساخته شده است که شما، در صورتی که در فرآخوانی آخرین API، موجودیتی تغییر پیدا کرده است، قبل از فرآخوانی API جدید، باید DetectChanges صدا زده شود. این شامل فرآخوانی DetectChanges است، قبل از اجرای هر نیز query می‌شود. اگر این عمل ناموفق یا نابجا انجام شود، ممکن است عواقب غیرمنتظره‌ای در بر داشته باشد. DbContext انجام این وظیفه را بر عهده گرفته است و به همین دلیل به طور پیشفرض تشخیص تغییرات خودکار آن فعال است.

نکته: تشخیص اینکه چه زمانی احتیاج به فراخوانی DetectChanges است، آن طور که ساده و بدیهی به نظر می‌آید نیست. تیم EF شدیداً توصیه کرده اند که فقط، وقتی با مشکلات عدم کارایی روپرتو شدید، تشخیص تغییرات را به حالت دستی در بیاورید. همچنین توصیه شده که در چنین موقعی، تشخیص خودکار تغییرات را فقط برای قسمتی از کد که با کارایی پایین مواجه شدید خاموش کنید و پس از اینکه اجرای آن قسمت از کد تمام شد، دوباره آن را روشن کنید.

برای خاموش یا روشن کردن تشخیص خودکار تغییرات، باید متغیر بولین DbContext.Configuration.AutoDetectChangesEnabled را تنظیم کنید. در مثال زیر، ما در متدهای ManualDetectChanges، تشخیص خودکار تغییرات را خاموش کرده ایم و تاثیرات آن را بررسی کرده ایم.

```
private static void ManualDetectChanges()
{
    using (var context = new PhoneBookDbContext())
    {
        context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false; // turn off Auto Detect Changes
        var p1 = context.Persons.Single(p => p.FirstName == "joe");
        p1.LastName = "Brown";
        Console.WriteLine("Before DetectChanges: {0}", context.Entry(p1).State);
        context.ChangeTracker.DetectChanges(); // call detect changes manually
        Console.WriteLine("After DetectChanges: {0}", context.Entry(p1).State);
    }
}
```

در کدهای بالا ابتدا تشخیص خودکار تغییرات را خاموش کرده ایم و سپس یک شخص با نام joe را از دیتابیس فراخواندیم و سپس نام خانوادگی آن را به Brown تغییر دادیم. سپس در خط بعد، وضعیت فعلی موجودیت p1 را از context جاری پرسیدیم. در خط بعدی، DetectChanges را به صورت دستی صدای زده ایم و دوباره همان پروسه را برای به دست آوردن وضعیت شی p1، انجام داده ایم. همان طور که می‌بینید، برای به دست آوردن وضعیت فعلی شی مورد نظر از متدهای Entry API متعلق به ChangeTracker استفاده می‌کنیم، که در آینده مفصل در مورد آن بحث خواهد شد. اگر شما متدهای Main را با صدای زدن ManualDetectChanges استفاده می‌کنید، خروجی زیر را مشاهده خواهید کرد:

```
Before DetectChanges: Unchanged
After DetectChanges: Modified
```

همان طور که انتظار می‌رفت، به دلیل خاموش کردن تشخیص خودکار تغییرات، context قادر به تشخیص تغییرات صورت گرفته در شی p1 نیست، تا زمانی که متدهای DetectChanges را به صورت دستی صدای زنیم. دلیل این که در دفعه اول، ما نتیجه‌ی غلطی مشاهده می‌کنیم، این است که ما قانون را نقض کرده ایم و قبل از صدای زدن هر API، متدهای DetectChanges را صدای زده ایم. خوبشخтанه چون ما در اینجا وضعیت یک شی را بررسی کردیم، با عوارض جانبی آن روپرتو نشدمیم.

نکته: به این نکته توجه داشته باشید که متدهای Entry به صورت خودکار، DetectChanges را فراخوانی می‌کند. برای اینکه دانسته بخواهیم این رفتار را غیرفعال کنیم، باید AutoDetectChangesEnabled را غیرفعال کنیم. در مثال فوق، خاموش کردن تشخیص خودکار تغییرات، برای ما مزیتی به همراه نداشت و حتی ممکن بود برای ما دردرس ساز شود. ولی حالتی را در نظر بگیرید که ما یک سری API را فراخوانی می‌کنیم، بدون این که در این بین، در حالت اشیا تغییری ایجاد کنیم. در نتیجه می‌توانیم از فراخوانی‌های بی‌جهت DetectChanges جلوگیری کنیم.

```

private static void AddMultiplePerson()
{
    using (var context = new PhoneBookDbContext())
    {
        context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;

        context.Persons.Add(new Person
        {
            FirstName = "brad",
            LastName = "watson",
            BirthDate = new DateTime(1990, 6, 8)
        });

        context.Persons.Add(new Person
        {
            FirstName = "david",
            LastName = "brown",
            BirthDate = new DateTime(1990, 6, 8)
        });

        context.Persons.Add(new Person
        {
            FirstName = "will",
            LastName = "smith",
            BirthDate = new DateTime(1990, 6, 8)
        });

        context.SaveChanges();
    }
}

```

در مثال بالا ما از فراخوانی چهار DetectChanges غیر ضروری که شامل DbSet.Add و SaveChanges می‌شود، جلوگیری کرده‌ایم.

استفاده از DetectChanges برای فراخوانی اصلاح رابطه

همچنین مسئولیت انجام اصلاح رابطه، برای هر رابطه‌ای که تشخیص دهد تغییر کرده است را دارد. اگر شما بعضی از روابط را تغییر دادید و مایل بودید تا همه‌ی خواص راهبری و خواص کلید خارجی را منطبق کنید، DetectChanges این کار را برای شما انجام می‌دهد. این قابلیت می‌تواند برای سنتاریوهای data-binding که در آن ممکن است در رابط کاربری (UI) یکی از خواص راهبری (یا حتی یک کلید خارجی) تغییر کند، و شما بخواهید که خواص دیگری این رابطه به روز شوند و تغییرات را نشان دهند، مفید واقع شود.

متد DetectChanges در مثال زیر از DetectRelationshipChanges برای انجام اصلاح رابطه استفاده می‌کند.

```

private static void DetectRelationshipChanges()
{
    using (var context = new PhoneBookDbContext())
    {

        var phone1 = context.PhoneNumbers.Single(x => x.Number == "09351234567");

        var person1 = context.Persons.Single(x => x.FirstName == "will");

        person1.PhoneNumbers.Add(phone1);

        Console.WriteLine("Before DetectChanges: {0}", phone1.Person.FirstName);

        context.ChangeTracker.DetectChanges(); // relationships fix-up

        Console.WriteLine("After DetectChanges: {0}", phone1.Person.FirstName);
    }
}

```

در اینجا ابتدا ما شماره تلفنی را از دیتابیس لود می‌کنیم. سپس شخص دیگری را نیز با نام will از دیتابیس می‌خوانیم. قصد داریم

شماره تلفن خوانده شده را به اين شخص نسبت دهيم و مجموعه شماره تلفن های وی اضافه کنيم و ما اين کار را با افزودن phone1 به مجموعه شماره تلفن های person1 انجام داده ايم. چون ما از اشيای POCO استفاده کرده ايم، EF نمي فهمد که ما اين تغيير را ايجاد کرده ايم و در نتيجه کلید خارجي PersonId شى DetectChanges را اصلاح نمي کند. ما مي توانيم تا زمانی صبر کنيم تا متدى مثل SaveChanges، متى DetectChanges را فراخوانی کند، ولی اگر بخواهيم اين عمل در همان لحظه انجام شود، مي توانيم DetectChanges را دستی صدا بزنيم.

اگر ما متى Main را با اضافه کردن فراخوانی DetectRealtionShipsChanges تغيير بدھيم و آن را اجرا کنيم، نتيجه زير را مشاهده مي کنيد:

```
Before DetectChanges: david
After DetectChanges: will
```

تا قبل از فراخوانی تشخيص تغييرات(DetectChnages)، هنوز phone1 منتبه به شخص قدیمي(david) بوده، ولی پس از فراخوانی DetectChanges، اصلاح رابطه رخ داده و همه چيز با يكديگر منطبق مي شوند.

فعال سازی و کار با پروکسی های رديابي تغيير

اگر پروفایلر کاري شما، فراخوانی های بيش از اندازه DetectChnages را به عنوان يك مشكل شناسايی کند، و يا شما ترجيح مي دهيد که اصلاح رابطه به صورت بلادرنگ صورت گيرد، رديابي تغيير پروکسی های پويا، به عنوان گزينه اي ديجر مطرح مي شود. فقط با چند تغيير کوچک در کلاس های POCO، EF قادر به ساخت پروکسی های پويا خواهد بود. پروکسی های رديابي تغيير به احازه رديابي تغييرات در همان لحظه اي که ما تغييري در اشيای خود مي دهيم را مي دهنند و همچنين امكان انجام اصلاح رابطه را در هر زمانی که تغييرات روابط را تشخيص دهد، دارد. برای اينکه پروکسی رديابي تغيير بتواند ساخته شود، باید قوانين زير رعایت شود:

- کلاس باید public باشد و sealed نباشد.
- همهی خواص(properties) باید virtual تعریف شوند.
- همهی خواص باید getter و setter با سطح دسترسی public داشته باشند.
- همهی خواص راهبری مجموعه اي باید نوعشان، از نوع `ICollection<T>` تعریف شوند.

کلاس Person مثال خود را به گونه اي بازنويسي کرده ايم که تمام قوانين فوق را پياده سازی کرده باشد.

نکته: توجه داشته باشید که ما ديجر در داخل سازنده کلاس، کدی نمي نويسيم و منطقی که باعث نمونه سازی اوليه خواص راهبری مي شدند، را پياده سازی نمي کنیم. اين پروکسی ردياب تغيير، همهی خواص راهبری مجموعه اي را تحریف کرده و ار نوع مجموعه اي مخصوص خود(`T`) استفاده مي کند. اين نوع مجموعه اي، هر تغييري که در اين مجموعه صورت گيرد را زير نظر گرفته و به ردياب تغيير گزارش مي دهد. اگر تلاش کنيد تا نوع ديجري مانند `List<T>` که معمولا در سازنده کلاس از آن استفاده مي کردیم را به آن انتساب دهيم، پروکسی، استثنای را پرتاپ مي کند.

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class Person
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string FirstName { get; set; }
        public virtual string LastName { get; set; }
        public virtual DateTime BirthDate { get; set; }
        public virtual PersonInfo PersonInfo { get; set; }
        public virtual ICollection<PhoneNumber> PhoneNumbers { get; set; }
        public virtual ICollection<Address> Addresses { get; set; }
    }
}
```

همان طور که در مباحث مربوط به Lazy loading زمانی مشاهده کردید، EF پروکسی های پویا را برای یک کلاس ایجاد می کند که یک یا چند خاصیت راهبری آن با virtual علامت گذاری شده باشند. آن پروکسی ها که از کلاس مورد نظر، مشتق شده اند، به خواص راهبری امکان می دهند تا به صورت lazy لود شوند. پروکسی های ردیابی تغییر نیز به همان شکل در زمان اجرا ایجاد می شوند، با این تفاوت که این پروکسی ها، امکانات بیشتری دارند.

با این که احتیاجات رسیدن به پروکسی های ردیابی تغییر خیلی ساده است، اما ساده تر از آن ها، فراموش کردن یکی از آن هاست. حتی از این هم ساده تر می شود که در آینده تغییری در آن کلاس ها ایجاد کنید و ناخواسته یکی از آن قوانین را نقض کنید. به این خاطر، فکر خوبیست که یک آزمون واحد نیز اضافه کنیم تا مطمئن شویم که EF توانسته، پروکسی ردیابی تغییر را ایجاد کند یا نه.

در مثال زیر یک متد نوشته شده که این مورد را مورد آزمایش قرار می دهد. همچنین فراموش نکنید که فضای نام using System.Data.Object.DataClasses را به

```
private static void TestForChangeTrackingProxy()
{
    using (var context = new PhoneBookDbContext())
    {
        var person = context.Persons.First();
        var isProxy = person is IEntityWithChangeTracker;
        Console.WriteLine("person is a proxy: {0}", isProxy);
    }
}
```

زمانی که EF، پروکسی پویا برای ردیابی تغییر ایجاد می کند، اینترفیس IEntityWithChangeTracker را پیاده سازی خواهد کرد. متد تست در مثال بالا، نمونه ای از Person را با دریافت آن از دیتابیس ایجاد می کند و سپس آن را با اینترفیس ذکر شده چک می کند تا مطمئن شود که Person، توسط پروکسی ردیابی تغییر احاطه شده است. این نکته را نیز به یاد داشته باشید که چک کردن این که Lazy Loading کلاس پروکسی ای که از کلاس ما مشتق شده است ایجاد کرده است یا نه، کفایت نمی کند، چرا که پروکسی های EF نیز چنین کاری انجام می دهند. در حقیقت آن چیزی که سبب می شود EF به تغییرات صورت گرفته به صورت بلادرنگ گوش دهد، حضور IEntityWithChangeTracker است.

اکنون متد ManualDetectChanges را که کمی بالاتر بررسی کرده ایم را در نظر بگیرید و کد آن را حذف کنید و بار دیگر آن را فرا بخوانید و نتیجه را مشاهده کنید:

```
Before DetectChanges: Modified
After DetectChanges: Modified
```

این دفعه EF از تغییرات صورت گرفته آگاه است، حال چه DetectChanges فراخوانده شود یا نشود.

اکنون متد DetectRelationshipChanges را ویرایش کرده و برنامه را اجرا کنید:

```
Before DetectChanges: will
After DetectChanges: will
```

این بار می بینیم که EF، تغییر رابطه را تشخیص داده و اصلاح رابطه را بدون فراخوانی DetectChanges انجام داده است.

نکته: زمانی که شما از پروکسی های ردیابی تغییر استفاده می کنید، احتیاجی به غیرفعال کردن تشخیص خودکار تغییرات نیست. DetectChanges برای همه اشیایی که تغییرات را به صورت بلادرنگ گزارش می دهد، فرآیند تشخیص تغییرات را انجام نمی دهد. بنابراین سازی پروکسی های ردیابی تغییر، برای رسیدن به مزایای کارایی بالا در هنگام عدم استفاده از DetectChanges کافی است. در حقیقت زمانی که EF، یک پروکسی ردیابی پیدا می کند، از مقدار خاصیت ها، عکس فوری نمی گیرد. همچنین DetectChanges این را نیز می داند که نباید تغییرات موجودیت هایی که عکسی از مقدار اصلی آنها ندارد را اسکن کند.

تذکر: اگر شما موجودیت هایی داشته باشید که شامل انواع پیچیده (Complex Types) می‌شوند، EF هنوز هم از ردیابی تغییر عکس فوری، برای خواص موجود در نوع پیچیده استفاده می‌کند، و از این جهت لازم است که EF، برای نمونه‌ی نوع پیچیده، پروکسی ایجاد نمی‌کند. شما هنوز هم، تشخیص خودکار تغییرات خواصی که مستقیماً درون آن موجودیت (Entity) تعریف شده اند را دارید، ولی تغییرات رخ داده درون نوع پیچیده، فقط از طریق DetectChanges قابل تشخیص است.

چگونگی اطمینان از اینکه نمونه‌های جدید، پروکسی‌ها را دریافت خواهند کرد

EF به صورت خودکار برای نتایج حاصل از کوئری هایی که شما اجرا می‌کنید، پروکسی‌ها را ایجاد می‌کند. با این حال اگر شما فقط از سازنده‌ی کلاس POCO خود برای ایجاد نمونه‌ی جدید استفاده کنید، دیگر پروکسی‌ها ایجاد نخواهند شد. بدین منظور برای دریافت پروکسی‌ها، شما باید از متد DbSet.Create برای دریافت نمونه‌های جدید آن موجودیت استفاده کنید.

نکته: اگر شما، پروکسی‌های ردیابی تغییر را برای موجودیت از مدل‌تان فعلی کرده باشید، هنوز هم می‌توانید نمونه‌های فاقد پروکسی آن موجودیت را ایجاد و بیافزایید. خوشبختانه EF با موجودیت‌های پروکسی و غیر پروکسی در همان مجموعه (set) کار می‌کند. شما باید آگاه باشید که ردیابی خودکار تغییرات و یا اصلاح رابطه، برای نمونه‌هایی که پروکسی‌ها را ردیابی تغییر نیستند، قابل استفاده نیستند. داشتن مخلوطی از نمونه‌های پروکسی و غیر پروکسی در همان مجموعه، می‌تواند گیج کننده باشد. بنابر این عموماً توصیه می‌شود که برای ایجاد نمونه‌های جدید از DbSet.Create استفاده کنید، تا همه‌ی موجودیت‌های موجود در مجموعه، پروکسی‌های ردیابی تغییر باشند.

متد CreateNewProxies را به برنامه‌ی خود اضافه کرده و آن را اجرا کنید.

```
private static void CreateNewProxies()
{
    using (var context = new PhoneBookDbContext())
    {
        var phoneNumber = new PhoneNumber { Number = "987" };

        var davidPersonProxy = context.Persons.Create();
        davidPersonProxy.FirstName = "david";
        davidPersonProxy.PhoneNumbers.Add(phoneNumber);

        Console.WriteLine(phoneNumber.Person.FirstName);
    }
}
```

خروجی مثال فوق david خواهد بود. همان طور که می‌بینید با استفاده از context.Persons.Create، نمونه‌ی ساخته شده، دیگر شی POCO نیست، بلکه davidPersonProxy، از جنس پروکسی ردیابی تغییر است و تغییرات آن به طور خودکار ردیابی شده و رابطه آن نیز به صورت خودکار اصلاح می‌شود. در اینجا نیز با افزودن phoneNumber به شماره تلفن‌های davidPersonProxy، به طور خودکار رابطه‌ی بین davidPersonProxy و phoneNumber برقرار شده است. همان طور که می‌دانید این عملیات بدون استفاده از پروکسی‌های ردیابی تغییرات امکان پذیر نیست و موجب بروز خطا می‌شود.

ایجاد نمونه‌های پروکسی برای انواع مشتق شده

اول‌لود جنریک دیگری برای DbSet.Create وجود دارد که برای نمونه سازی کلاس‌های مشتق شده در مجموعه ما استفاده می‌شود. برای مثال، فرآخوانی Create بر روی مجموعه‌ی Persons، نمونه‌ای از کلاس Person را بر می‌گرداند. ولی ممکن است کلاس‌هایی در مجموعه‌ی Persons وجود داشته باشند، که از آن مشتق شده باشند، مانند Student. برای دریافت نمونه‌ی پروکسی Student، از اول‌لود جنریک Create استفاده می‌کنیم.

```
var newStudent = context.Persons.Create<Student>();
```

واکشی موجودیت‌ها بدون ردیابی تغییرات

تا به این جای کار باید متوجه شده باشید که ردیابی تغییرات، فرآیندی ساده و بدیهی نیست و مقداری سربار در کار است. در بعضی از بخش‌های برنامه تان، احتمالاً داده‌ها را به صورت فقط خواندنی در اختیار کاربران قرار می‌دهید و چون اطلاعات هیچ وقت تغییر نمی‌کنند، شما می‌خواهید که سربار ناشی از ردیابی تغییرات را حذف کنید.

خوشبختانه EF شامل متد AsNoTracking است که می‌توان از آن برای اجرای کوئری‌های بدون ردیابی استفاده کرد. یک کوئری بدون ردیابی، یک کوئری ساده هست که نتایج آن توسط context برای تشخیص تغییرات ردیابی نخواهد شد.

متد PrintPersonsWithoutChangeTracking را به برنامه اضافه کنید و آن را اجرا کنید:

```
private static void PrintPersonsWithoutChangeTracking()
{
    using (var context = new PhoneBookDbContext())
    {
        var persons = context.Persons.AsNoTracking().ToList();
        foreach (var person in persons)
        {
            Console.WriteLine(person.FirstName);
        }
    }
}
```

در مثال بالا از متد AsNoTracking برای گرفتن کوئری فاقد ردیابی استفاده کردیم تا محتویات مجموعه Persons را دریافت کنیم. در نهایت با یک حلقه‌ی foreach، نتایج را بر روی کنسول به نمایش در آورده‌یم. به دلیل اینکه، این یک کوئری بدون ردیابی هست، context دیگر تغییراتی که روی Persons رخ می‌دهد را ردیابی نمی‌کند. در نتیجه اگر شما یکی از خواص یکی از Persons را تغییردهید و SaveChanges را صدا بزنید، تغییرات به دیتابیس ارسال نمی‌شوند.

نکته: واکشی داده‌ها بدون ردیابی تغییرات، معمولاً وقتی باعث افزایش قابل توجه کارایی می‌شود که بخواهیم تعداد خیلی زیادی داده را به صورت فقط خواندنی نمایش دهیم. اگر برنامه‌ی شما داده‌ای را تغییر می‌دهد و می‌خواهد آن را ذخیره کند، باید از AsNoTracking استفاده نکنید.

یک متد الحقی است، که در <T> IQueryble<T> تعریف شده است، در نتیجه شما می‌توانید از آن، در کوئری‌های LINQ نیز استفاده کنید. شما می‌توانید از AsNoTracking در انتهای DbSet در خط from استفاده کنید.

```
var query = from p in context.Persons.AsNoTracking()
            where p.FirstName == "joe"
            select p;
```

شما همچنین از AsNoTracking می‌توانید برای تبدیل یک کوئری LINQ موجود، به یک کوئری فاقد ردیابی استفاده کنید. این نکته را به یاد داشته باشید که فقط AsNoTracking بر روی کوئری، فرانخوانده شده است، بلکه متغیر query را با نتیجه‌ی حاصل از فراخوانی AsNoTracking (override بازنویسی) کرده است و این، از این جهت لازم است که AsNoTracking، تغییری در کوئری ای که بر روی آن فرانخوانده شده نمی‌دهد، بلکه یک کوئری جدید بر می‌گردداند.

```
var query = from p in context.Persons
            where p.FirstName == "joe"
            select p;
query = query.AsNoTracking();
```

نکته: به دلیل اینکه AsNoTracking یک متد الحقی است، شما احتیاج به افزودن فضای نام System.Data.Entity به فضاهای نام خود دارید.

منبع: ترجمه‌ای آزاد از کتاب *Programming Entity Framework: DbContext*

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۳۸

یعنی با یکی از 2 روش گفته شده در بالا میتوان دیتابیس را مانیتور کرد و از تغییرات ایجاد شده در دیتابیس در همان لحظه با خبر شد؟ مثلاً ثبت نام یک کاربر جدید، یا ارسال یک نظر جدید و همان لحظه نمایش یک پیغام در صفحه ادمین؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۴۶

خیر. در ORM‌ها کلا ردیابی منظور [ردیابی تغییرات انجام شده در اشیایی است](#) که در حال کار با آن‌ها هستیم آن هم در طی یک Context موجود. مثلاً در یک باز شده و فعال، یک شیء اضافه می‌شود. دو خاصیت شیء ای دیگر ویرایش می‌شوند. دو شیء دیگر نیز حذف خواهند شد. اینجا است که ORM باید بتواند این موارد و تغییرات را ردیابی کرده و سپس SQL صحیح و بهینه‌ای را جهت اعمال بر روی بانک اطلاعاتی تولید کند.

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۵۳

خیلی ممنون از جوابتون اگه امکان داره لطف بفرمایین با یک راهنمایی کوچک که برای مانیتور دیتابیس و اون هدفی که در بالا گفتم از چه روشی میتوان استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۵۹

دوره «[معرفی SignalR و ارتباطات بلادرنگ](#)» در سایت می‌توانه شروع خوبی باشه.

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۹ ۰:۴۴

با سلام من قبل در EF 4 برای ذخیره اطلاعات با استفاده از دیتاگرید در WPF App می‌آمدم یه Context ایجاد می‌کردم و اطلاعات رو از جدول به صورت [DataSource](#) به [IQueryable](#) دیتاگراید بایند می‌کردم و بعد از تغییر اطلاعات در انتهای آنها با یه [SaveChange](#) تغییرات رو تو دیتابیس ذخیره می‌شد اما الان در EF 6 این خطای را می‌ده [Data binding directly to a store query \(DbSet, DbSetQuery, DbSetSqlQuery\) is not supported. Instead populate a DbSet with data, for example by calling Load on the DbSet, and then bind to local data. For WPF bind to DbSet.Local. For WinForms bind to DbSet.Local.ToBindingList](#).

ممنون میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۹ ۰:۵۸

استفاده از خاصیت Local در Entity Framework
مدیریت تغییرات گریدی از اطلاعات به کمک استفاده از الگوی واحد کار مشترک بین [ViewModel](#) و لایه سرویس

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۸ ۱۷:۸

با این تفاسیر الان ما باید خاصیت‌های کلاس هامون، مثلا Id را هم به صورت virtual تعریف کنیم؟ یا لزومی نداره؟

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۹ ۸:۳۳

به شخصه من این کار را انجام میدهم. ولی یادم هست که در یک پروژه و در یک سناریوی خاص Entity framework یک استشنا صادر می‌کرد که با جست و جو در اینترنت، یکی از اعضای توسعه دهنده‌ی تیم گفته بود که در این سناریو، Entity framework توانایی کار با تمام اعضای virtual را ندارد.

البته این موضوع به به نسخه‌ی 4.3 بر می‌گردد و احتمالش هست که اشکالش در نسخه‌های بعد رفع شده باشد.
از نظر شخصی خودم در پروژه‌های توسعه دهنده‌ی ویندوزی به عنوان یک best practice همه‌ی اعضاء را virtual تعریف کنید مگر اینکه به مشکل بر بخورید.

۱) رفتار متصل و غیر متصل در EF چیست؟

اولین نکته‌ای که به ذهنم می‌رسه اینه که برای استفاده از EF حتما باید درک صحیحی از رفتارها و قابلیت‌های اون داشته باشیم. نحوه استفاده از EF رو به دو رفتار متصل و غیر متصل تقسیم می‌کنیم.

حالات پیش فرض EF بر مبنای رفتار متصل می‌باشد. در این حالت شما یک موجودیت رو از دیتابیس فرا می‌خونید EF این موجودیت رو ردگیری می‌کنه اگه تغییری در اون مشاهده کنه بر روی اون برچسب "تغییر داده شد" می‌زنه و حتی اونقدر هوشمند هست که وقتی تغییرات رو ذخیره می‌کنید کوئری آپدیت رو فقط براساس فیلدهای تغییر یافته اجرا کنه. یا مثلا در صورتی که شما بخواهید به یک خاصیت رابطه ای دسترسی پیدا کنید اگر قبل از نشدن باشه در همون لحظه از دیتابیس فراخوانی می‌شه، البته این رفتارها هزینه برخواهد بود و در تعداد زیاد موجودیت‌ها می‌توانه کارایی رو به شدت پایین بیاره.

رفتار متصل شاید در ویندوز اپلیکیشن کاربرد داشته باشه ولی در حالت وب اپلیکیشن کاربردی نداره چون با هر درخواستی به سرور همه چیز از نو ساخته می‌شه و پس از پاسخ به درخواست همه چی از بین میره. پس DbContext همیشه از بین می‌ره و ما بر حسب نیاز، در درخواست‌های جدید به سرور، دوباره DbContext رو می‌سازیم. پس از ساخته شدن DbContext باید موجودیت مورد استفاده رو به اون معرفی کنیم و وضعیت اون موجودیت رو هم مشخص کنیم. (جدید، تغییر یافته، حذف، بدون تغییر) در این حالت سیستم ردگیری تغییرات بی استفاده است و ما فقط در حال هدر دادن منابع سیستم هستیم.

در حالت متصل ما باید همیشه از یک DbContext استفاده کنیم و همه موجودیت‌ها در آخر باید تحت نظر این DbContext باشند در یک برنامه واقعی کار خیلی سخت و پیچیده ای است. مثلا بعضی وقت‌ها مجبور هستیم از موجودیت‌هایی که قبلا در حافظه برنامه بوده اند استفاده کنیم اگر این موجودیت در حافظه DbContext جاری وجود نداشته باشه با معرفی کردن اون از طریق متد کار ادامه پیدا می‌کنه ولی اگر قبلا موجودیتی در سیستم ردگیری DbContext با همین شناسه وجود داشته باشد با خطای زیر مواجه می‌شویم.

An object with the same key already exists in the ObjectStateManager. The ObjectStateManager cannot track multiple objects with the same key

این خطأ مفهوم ساده و مشخصی داره، دو شی با یک شناسه نمی‌توانند در یک DbContext وجود داشته باشند. معمولا در این حالت ما با این اشیا تکراری کاری نداریم و فقط به شناسه اون شی برای نشان دادن روابط نیاز داریم و از دیگر خاصیت‌های اون جهت نمایش به کاربر استفاده می‌کنیم ولی متناسبانه DbContext نمی‌دونه چی تو سر ما می‌گذره و فقط حرف خودشو می‌زنه! البته اگه خواستید با DbContext بر سر این موضوع گفتگو کنید از کدهای زیر استفاده کنید:

```
T attachedEntity = set.Find(entity.Id);
var attachedEntry = dbContext.Entry(attachedEntity);
attachedEntry.CurrentValues.SetValues(entity);
```

خوب با توجه به صحبت‌های بالا اگر بخواهیم از رفتار غیر متصل استفاده کنیم باید تنظیمات زیر رو به متد سازنده DbContext اضافه کنیم. از اینجا به بعد همه چیز رو خودمون در اختیار می‌گیریم و ما مشخص می‌کنیم که کدوم موجودیت باید چه وضعیتی داشته باشه (افزودن، بروز رسانی، حذف) و اینکه چه موقع روابط خودش را با دیگر موجودیتها فراخوانی کنه.

```
public DbContext()
{
    this.Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
    this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
    this.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
}
```

۲) تعیین وضعیت یک موجودیت و روابط آن در EF چگونه است؟

با کد زیر می‌توانیم وضعیت یک موجودیت رو مشخص کنیم، با اجرای هر یک از دستورات زیر موجودیت تحت نظر DbContext

قرار می‌گیره یعنی عمل attach نیز صورت گرفته است :

```
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Unchanged ;
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Added ; //or DbSet.Add(entity)
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Modified ;
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Deleted ; // or DbSet.Remove(entity)
```

با اجرای این کد موجودیت از سیستم ردگیری DbContext خارج می‌شود.

```
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Detached;
```

در موجودیت‌های ساده با دستورات بالا نحوه ذخیره سازی را مشخص می‌کنیم در وضعیتی که با موجودیت‌های رابطه‌ای سروکار داریم باید به نکات زیر توجه کنیم.

در نظر بگیرید یک گروه از قبل وجود دارد و ما مشتری جدیدی می‌سازیم در این حالت انتظار داریم که فقط یک مشتری جدید ذخیره شده باشد:

```
// group id=19 Name="General"
var customer = new Customer();
customer.Group = group;
customer.Name = "mohammadi";
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Added;
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Added
var groupstate = dbContext.Entry(group);// groupstate=EntityState.Added
```

اگه از روش بالا استفاده کنید می‌بینید گروه General جدیدی به همراه مشتری در دیتابیس ساخته می‌شود. نکته مهمی که اینجا وجود داره اینه که id موجودیت گروه توجهی نداره، برای جلوگیری از این مشکل باید قبل از معرفی موجودیت‌های جدید رابطه‌هایی که از قبل وجود دارند را به صورت بدون تغییر attach کنیم و بعد وضعیت جدید موجودیت رو اعمال کنیم.

```
// group id=19 Name="General"
var customer = new Customer();
customer.Group = group;
customer.Name = "mohammadi";
dbContext.Entry(group).State = EntityState.Unchanged;
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Added;
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Added
var groupstate = dbContext.Entry(group)// groupstate=EntityState.Unchanged
```

در مجموع بهتره که موجودیت ریشه رو attach کنیم و بعد با توجه به نیاز تغییرات رو اعمال کنیم.

```
// group id=19 Name="General"
var customer = new Customer();
customer.Group = group;
customer.Name = "mohammadi";
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Unchanged;
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Added;
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Added
var groupstate = dbContext.Entry(group)//// groupstate=EntityState.Unchanged
```

(3) AsNoTracking و Include دو ابزار مهم در رفتار غیر متصل:

در صورتیکه ما تغییراتی روی داده‌ها نداشته باشیم و یا از روش‌های غیر متصل از موجودیت‌ها استفاده کنیم با استفاده از متد `()` در زمان و حافظه سیستم صرف جویی می‌کنیم در این حالت موجودیت‌های فراخوانی شده از دیتابیس در سیستم

ردگیری DbContext قرار نمی‌گیرند و اگر وضعیت آنها را بررسی کنیم در وضعیت Detached قرار دارند.

```
var customer = dbContext.Customers.FirstOrDefault();
var customerAsNoTracking = dbContext.Customers.AsNoTracking().FirstOrDefault();
var customerState = dbContext.Entry(customer).State; // customerState=EntityState.Unchanged
var customerStateAsNoTracking = dbContext.Entry(customerAsNoTracking).State; //
customerState=EntityState.Detached
```

نحوه بررسی کردن موجودیت‌های موجود در سیستم ردگیری DbContext :

```
var Entries = dbContext.ChangeTracker.Entries();
var AddedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State== EntityState.Added);
var ModifiedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State== EntityState.Modified);
var UnchangedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State== EntityState.Unchanged);
var DeletedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State== EntityState.Deleted);
var DetachedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State== EntityState.Detached); /* not working !
```

* در نظر داشته باشید وضعیت Detached وجود خارجی ندارد و به حالتی گفته می‌شود که DbContext در سیستم ردگیری خود اطلاعی از موجودیت مورد نظر نداشته باشد.

وقتی که سیستم فراخوانی خودکار رابطه‌ها خاموش باشد باید موقع فراخوانی موجودیت‌ها روابط مورد نیاز را هم با دستور Include در سیستم فراخوانی کنیم.

```
var CustomersWithGroup = dbContext.Customers.AsNoTracking().Include("Group").ToList();
var CustomerFull =
dbContext.Customers.AsNoTracking().Include("Group").Include("Bills").Include("Bills.BillDetails").ToList();
```

(4) از متده استفاده نکنیم، چرا؟

در صورتی که از فیلد RowVersion و کنترل مسایل همزمانی استفاده کرده باشیم هر وقتی متده AddOrUpdate را فراخوانی کنیم، تغییر اطلاعات توسط دیگر کاربران نادیده گرفته می‌شود. با توجه به این که متده AddOrUpdate برای عملیات Migrations گرفته شده است، این رفتار کاملاً طبیعی است. برای حل این مشکل می‌توانیم این متده رو با بررسی شناسه به سادگی پیاده سازی کنیم:

```
public virtual void AddOrUpdate(T entity)
{
    if (entity.Id == 0)
        Add(entity);
    else
        Update(entity);
}
```

(5) اگر بخواهیم موجودیت‌های رابطه‌ای در دیتا گرید ویو (ویندوز فرم) نشون بدیم باید چه کار کنیم؟

گرید ویو در ویندوز فرم قادر به نشون دادن فیلد‌های رابطه‌ای نیست برای حل این مشکل می‌توانیم یک نوع ستون جدید برای گرید ویو تعریف کنیم و برای نشون دادن فیلد‌های رابطه‌ای از این نوع ستون استفاده کنیم:

```
public class DataGridViewChildRelationTextBoxCell : DataGridViewTextBoxColumn
{
    protected override object GetValue(int rowIndex)
    {
        try
        {
```

```

        var bs = (BindingSource)DataGridView.DataSource;
        var cl = (DataGridViewChildRelationTextBoxColumn)DataGridView.Columns[ColumnIndex];
        return getChildValue(bs.List[rowIndex], cl.DataPropertyName).ToString();
    }
    catch (Exception)
    {
        return "";
    }
}

private object getChildValue(object dataSource, string childMember)
{
    int nextPoint = childMember.IndexOf('.');
    if (nextPoint == -1) return
dataSource.GetType().GetProperty(childMember).GetValue(dataSource, null);
    string proName = childMember.Substring(0, nextPoint);
    object newDs = dataSource.GetType().GetProperty(proName).GetValue(dataSource, null);
    return getChildValue(newDs, childMember.Substring(nextPoint + 1));
}
}

public class DataGridViewChildRelationTextBoxColumn : DataGridViewTextBoxColumn
{
    public string DataMember { get; set; }
    public DataGridViewChildRelationTextBoxColumn()
    {
        CellTemplate = new DataGridViewChildRelationTextBoxCell();
    }
}

```

نحوه استفاده را در ادامه می‌بینید. این روش توسط ویزارد گردیویو هم قابل استفاده است. موقع Add کردن Column نوع اون رو روی DataGridViewChildRelationTextBoxColumn تنظیم کنید.

```

GroupNameColumn= new DataGridViewChildRelationTextBoxColumn(); //from your class
GroupNameColumn.HeaderText = "گروه مشتری";
GroupNameColumn.DataPropertyName = "Group.Name"; //EF Property: Customer.Group.Name
GroupNameColumn.Visible = true;
GroupNameColumn.Width = 300;
DataGridView.Columns.Add(GroupNameColumn);

```

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۶:۹

سلام ... مطلب بسیار کاربردی بود ...
در برنامه های وب با استفاده از ابزارهایی مثه HttpContext میتوان DbContext را به Stucturemap محدود کرد که فک میکنم باعث رفتار متصل میشه !

با توجه به [این مقاله](#) (قسمت تعیین طول عمر اشیاء در StructureMap)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۳

در حالت Detached (مثل ایجاد یک شیء CLR ساده) در متدهای Update که نوشته شده است، قسمت Find حتماً اتفاق میافته. چون خاموش هست (مطابق تنظیماتی که عنوان کردید)، بنابراین Find چیزی را از کشی که وجود نداره نمیتوانه دریافت کنه و میره سراغ دیتابیس. ماخذ:

The Find method on DbSet uses the primary key value to attempt to find an entity tracked by the context.
If the entity is not found in the context then a query will be sent to the database to find the entity there.
Null is returned if the entity is not found in the context or in the database.

حالا تصور کنید که در یک حلقه میخواهید 100 آیتم را ویرایش کنید. یعنی 100 بار رفت و برگشت خواهد داشت با این متدهای Update سفارشی که ارائه دادید. البته منهای کوئری های آپدیت متناظر. این 100 تا کوئری فقط Find است. قسمت Find متدهای Update شما در حالت detached اضافی است. یعنی اگر میدونید که این Id در دیتابیس وجود داره نیازی به Find نیست. فقط State اون را تغییر بدید کار میکنه.

در حالت نه آنچنان Detached ! (دریافت یک لیست از Context ای که ردیابی نداره) با خاموش کردن Tracking حتماً نیاز خواهد داشت تا متدهای context.ChangeTracker.DetectChanges رو هم پیش از ذخیره سازی یک لیست دریافت شده از بانک اطلاعاتی فراخوانی کنید. و گرنه چون این اطلاعات ردیابی نمیشوند، هر تغییری در آنها، وضعیت Unchanged رو خواهد داشت و نه SaveChanges. بنابراین Detached عمل نمیکنه؛ مگر اینکه DetectChanges فراخوانی بشه.

سؤال: این سریار که میگن چقدر هست؟ ارزشش رو داره که راساً خاموشش کنیم؟ یا بهتره فقط برای گزارشگیری این کار رو انجام بدیم؟
یک آزمایش:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Diagnostics;
using System.Linq;

namespace EF_General.Models.Ex21
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
    }

    public class Factor : BaseEntity
    {
        public int TotalPrice { set; get; }
    }
}
```

```

public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<Factor> Factors { get; set; }

    public MyContext() { }
    public MyContext(bool withTracking)
    {
        if (withTracking)
            return;

        this.Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
        this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
        this.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
    }

    public void CustomUpdate<T>(T entity) where T : BaseEntity
    {
        if (entity == null)
            throw new ArgumentException("Cannot add a null entity.");

        var entry = this.Entry<T>(entity);
        if (entry.State != EntityState.Detached)
            return;

        /*var set = this.Set<T>(); // اینها اضافی است
        متد فایند اگر اینجا باشه حتما به بانک اطلاعاتی رجوع می‌کنه در حالت منقطع از زمینه و در یک حلقه// به روز رسانی کارایی مطلوبی نخواهد داشت
        T attachedEntity = set.Find(entity.Id);
        if (attachedEntity != null)
        {
            var attachedEntry = this.Entry(attachedEntity);
            attachedEntry.CurrentValues.SetValues(entity);
        }
        else
        */
        entry.State = EntityState.Modified;
        //}
    }
}

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        if (!context.Factors.Any())
        {
            for (int i = 0; i < 20; i++)
            {
                context.Factors.Add(new Factor { TotalPrice = i });
            }
        }
        base.Seed(context);
    }
}

public class Performance
{
    public TimeSpan ListDisabledTracking { set; get; }
    public TimeSpan ListNormal { set; get; }
    public TimeSpan DetachedEntityDisabledTracking { set; get; }
    public TimeSpan DetachedEntityNormal { set; get; }
}

public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        startDb();

        var results = new List<Performance>();
        var runs = 20;
        for (int i = 0; i < runs; i++)
        {
    
```

```

        Console.WriteLine("\nRun {0}", i + 1);

        var tsListDisabledTracking = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
updateListTotalPriceDisabledTracking());
        var tsListNormal = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
updateListTotalPriceNormal());
        var tsDetachedEntityDisabledTracking = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
=> updateDetachedEntityTotalPriceDisabledTracking());
        var tsDetachedEntityNormal = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
updateDetachedEntityTotalPriceNormal());
        results.Add(new Performance
    {
        ListDisabledTracking = tsListDisabledTracking,
        ListNormal = tsListNormal,
        DetachedEntityDisabledTracking = tsDetachedEntityDisabledTracking,
        DetachedEntityNormal = tsDetachedEntityNormal
    });
}

var detachedEntityDisabledTrackingAvg = results.Average(x =>
x.DetachedEntityDisabledTracking.TotalMilliseconds);
Console.WriteLine("detachedEntityDisabledTrackingAvg: {0} ms.", detachedEntityDisabledTrackingAvg);

var detachedEntityNormalAvg = results.Average(x =>
x.DetachedEntityNormal.TotalMilliseconds);
Console.WriteLine("detachedEntityNormalAvg: {0} ms.", detachedEntityNormalAvg);

var listDisabledTrackingAvg = results.Average(x =>
x.ListDisabledTracking.TotalMilliseconds);
Console.WriteLine("listDisabledTrackingAvg: {0} ms.", listDisabledTrackingAvg);

var listNormalAvg = results.Average(x => x.ListNormal.TotalMilliseconds);
Console.WriteLine("listNormalAvg: {0} ms.");
}

private static void updateDetachedEntityTotalPriceNormal()
{
    using (var context = new MyContext(withTracking: true))
    {
        var detachedEntity = new Factor { Id = 1, TotalPrice = 10 };

        var attachedEntity = context.Factors.Find(detachedEntity.Id);
        if (attachedEntity != null)
        {
            attachedEntity.TotalPrice = 100;

            context.SaveChanges();
        }
    }
}

private static void updateDetachedEntityTotalPriceDisabledTracking()
{
    using (var context = new MyContext(withTracking: false))
    {
        var detachedEntity = new Factor { Id = 2, TotalPrice = 10 };
        detachedEntity.TotalPrice = 200;

        context.CustomUpdate(detachedEntity); // custom update with change tracking disabled.
        context.SaveChanges();
    }
}

private static void updateListTotalPriceNormal()
{
    using (var context = new MyContext(withTracking: true))
    {
        foreach (var item in context.Factors)
        {
            item.TotalPrice += 10; // normal update with change tracking enabled.
        }
        context.SaveChanges();
    }
}

private static void updateListTotalPriceDisabledTracking()
{
    using (var context = new MyContext(withTracking: false))
    {
        foreach (var item in context.Factors)
    }
}

```

```

    {
        item.TotalPrice += 10;
        // نیازی به این دو سطر نیست //
        // context.ChangeTracker.DetectChanges(); //
        // هر بار باید محاسبه صورت گیرد در //
        // context.CustomUpdate(item); // custom update with change tracking disabled.
    }
    // در غیر این صورت وضعیت تغییر نیافته گزارش می شود
    context.ChangeTracker.DetectChanges();
    context.SaveChanges();
}

private static void startDb()
{
    Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
    // Forces initialization of database on model changes.
    using (var context = new MyContext())
    {
        context.Database.Initialize(force: true);
    }
}

public class PerformanceHelper
{
    public static TimeSpan RunActionMeasurePerformance(Action action)
    {
        var stopwatch = new Stopwatch();
        stopwatch.Start();

        action();

        stopwatch.Stop();
        return stopwatch.Elapsed;
    }
}
}

```

نتیجه این آزمایش بعد از 20 بار اجرا و اندازه گیری:

```

detachedEntityDisabledTrackingAvg: 22.32089 ms.
detachedEntityNormalAvg: 54.546815 ms.
listDisabledTrackingAvg: 413.615445 ms.
listNormalAvg: 393.194625 ms.

```

در حالت کار با یک شیء ساده، به روز رسانی حالت منقطع بسیار سریعتر است (چون یکبار رفت و برگشت کمتری داره به دیتابیس).

در حالت کار با لیستی از اشیاء دریافت شده از بانک اطلاعاتی، به روز رسانی حالت متصل به Context سریعتر است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۱۱ ۱۳۹۲/۰۳/۰۹

طول عمر یک شیء، کاری به خاموش یا روشن بودن سیستم ردیاب ندارد. مقصود از متصل و غیر متصلی که در اینجا عنوان شده، فعال و غیرفعال سازی مباحث [Context Tracking](#) است و وضعیت یک شیء نسبت به Context (به علاوه خاموش کردن lazy loading و غیره). مثلاً اگر خاصیت Name رو تغییر دادید، Context می دونه اتفاقی رخ داده یا اینکه وضعیت رو [detached](#) یا [unchanged](#) گزارش می دهد؟

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۷:۳۱ ۱۳۹۲/۰۳/۰۹

در کد آپدیت بالا هدف نشان دادن نحوه بروز رسانی یک شی اتج شده بود که به اشتباه متد آپدیت رو قراردادم. (اصلاح شد)

```

T attachedEntity = set.Find(entity.Id);
var attachedEntry = dbContext.Entry(attachedEntity);
attachedEntry.CurrentValues.SetValues(entity);

```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۴۸

در حالت نه آنچنان Detached ! (دریافت یک لیست از Context ای که ردیابی نداره)

...

در متن هم گفته شد وقتی همه چیز را خاموش کردیم ما باید وضعیت موجودیت را مشخص کنیم. مثلاً لیستی از اشیا را می‌سازیم کاربر یکی را انتخاب می‌کند و ما در لحظه ذخیره سازی وضعیت او را به "تغییر داده شده" تغییر می‌دهیم.

```
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Modified;
```

در حقیقت همه اشیا CLR ساده هستند و در موقع درخواست ثبت تغییرات از ef کمک می‌گیریم.

نویسنده: arezoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۶:۲۸

سلام . من یه راهنمایی میخوام ممنون میشم کمک کنین برآ آپدیت مشکل دارم، کدش رو به این صورت نوشتتم اما چنین اروری میدهد An object with the same key already exists in the ObjectStateManager. The ObjectStateManager cannot track (.multiple objects with the same key

```
public void InsertOrUpdate(Core.Models.PersonelAction personnelAction {
    if (personnelAction.Id == default(int))
    {
        _unitOfWork.Entry(personnelAction).State = EntityState.Added;
    }
    else
    {
        _unitOfWork.Entry(personnelAction).State=EntityState.Modified;
    }
}
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۴۹

احتمالاً رابطه‌های PersonnelAction با دیگر موجودیت باعث این ارور شده، کدی که اینجا نوشتشد برای پاسخ دادن خیلی ناقصه.

نویسنده: arezoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۲۲:۲۴

ممنون که جواب دادین ، موجودیت‌های من به این صورت هستن
(...)

```
customerAction(customerId,Money,PersonelAction
```

```
(PersonelAction(Id,User,Pass,ReceivedMoeny
```

در واقع PersonelAction کارمندی هست که بعد از هر واریز مبلغ به موسسه باید مبلغ دریافتی کارمند مربوطه آپدیت شه و در

جدول ۵ مخصوص میشه که کدوم کارمند دریافت وجه رو انجام داده customerAction

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۰ ۲۳:۲۱

- ممکنه نتونسته باشد unit of work رو درست مدیریت کنید و در پاس دادن اون به لایه های مختلف، چند وله ازش ساخته شده. در این حالت خطای فوق رو می گیرد.
- ممکنه شئ در حال استفاده قبلاً توسط Context بارگذاری شده و هنوز هست، مثلاً در یک متده GetAll الان دوباره می خواهد اضافه اش کنید که نمی شود. یا مدیریت ناصحیح Context و باز نگه داشتن بیش از حد آن به ازای کل برنامه یا چندین فرم مختلف با هم که باز هم سبب این مساله می شود.
- یا حتی ممکنه وضعیت موجودیت EntityState.Detached باشه که باید اول Attach شود. (وضعیت اتصال موجودیت ها رو ابتدا چک کنید)
- اگر قراره موجودیت جدیدی اضافه بشه چرا از متده Add استفاده نکردید؟

نویسنده: arezoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۳:۷

بله حق با شما بود این موجودیت توی یکی از فرم ها به context اضافه شده بود
در مورد add کردن مشکلی نداشتمن
میشه در مورد مدیریت unit of work یه توضیحی بدین؟ ما توی هر فرم برای ذخیره تغییرات آیا یک instance از unit of work می سازیم؟

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۸:۴۵

این خطای زمانی پیش می آید که personnelAction ای قبلاً با همین Id در DbContext شما موجود باشد و شما بخواهید وله ای (نمونه ای) دیگر از DbContext personnelAction را به State وارد کرده و آن را Modified قرار بدم. بنابراین در else نیاز هست که چک کنید Id personnelAction قبلاً در DbContext موجود است یا خیر

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۸:۵۲

بستگی به فرم داره. اگر شما دو فرم داشته باشید که یکی MasterDetail هست و دیگری UnitOfWork برای دو فرم استفاده کنید چراکه دو فرم به هم وابسته هستند و نیاز هست که یکجا ذخیره شوند. نمی شود که اقلام سفارش ذخیره شود ولی خود سفارش ذخیره نشود

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۹:۹

یعنی الان یک Context به ازای کل برنامه دارید که دچار این تداخل شدید؟ معمولاً در WPF و همچنین WinForms این Context به ازای هر فرم تعریف می شود و با بسته شدن آن تخریب.

حالا یک سؤال مهم! به نظر شما در اولین سؤالی که پرسیدید، یک شخص چطور می بایستی ساختار کار شما رو که بر مبنای یک Context در کل برنامه است، حدس می زد و عیب یابی می کرد؟!

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۸:۵۶

طرح کردید:

در حالت کار با لیستی از اشیاء دریافت شده از بانک اطلاعاتی، به روز رسانی حالت متصل به `Context` سریعتر است.
چرا؟ چه توجیهی برای این هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۸:۵۸

چون عناصر آن متصل هستند. یعنی `Context` نیازی به اتصال مجدد و بررسی وضعیت تک تک عناصر آن برای تولید SQL صحیح ندارد و همه چیز از پیش محاسبه شده است (این دو مورد اتصال و محاسبه وضعیت، زمانبر است؛ برای 20 عنصر در محاسبات فوق نزدیک به 20 میلی ثانیه تفاوتش است).

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۲۳:۲۲

به نظر من عنوان صحیح نیست. اصولا EF نامتصل هست. اینی که اینجا بحث شده در حقیقت دو حالت `Dispose` شده با نشده `Disconnected` یا `Connected` هست نه چیزی به عنوان `Context`

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۲۳:۳۳

اگر این توضیح صحیح باشه باید برای هر تعداد از عناصر هم صحیح باشه. یعنی با هر تعداد شیی در لیست. خوب حالا فرض کنید لیست ما 1 عنصر داره. این یعنی همون حالت "کار با یک شیی ساده". چرا در این حالت توضیحی که شما گفتید صادق نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۲۳:۵۱

- سورس آزمایش به عمد ارسال شد، تا بتونید خودتون اجرаш کنید و اندازه گیری کنید. اینها چشم بندی نبوده یا نظر شخصی نیست. یک سری اندازه گیری است.

- توضیح دادم در انتهای همان آزمایش. برای تکرار مجدد: چون یکبار رفت و برگشت کمتری داره به دیتابیس. چون تغییر `State` یک شیء و ورود آن به سیستم ردیابی، خیلی سریعتر است از واکنش اطلاعات از بانک اطلاعاتی. اما در مورد لیستی از اشیاء، توسط `context.Factors` سیستم EF دسترسی به IDها می‌پیدا می‌کنه (در هر دو حالت متصل و منقطع). اگر سیستم ردیابی خاموش شود، برای اتصال مجدد اینها زمان خواهد برد (چون IDهای دریافت شده از بانک اطلاعاتی ردیابی نمی‌شوند)، اما در حالت متصل، همان بار اولی که کوئری گرفته شده، همانجا اتصال هم برقرار شده و در حین به روز رسانی اطلاعات می‌داند چه تغییراتی رخ داده و چگونه سریعا باید محاسبات رو انجام بده. اما در حالت منقطع توسط متدهای `DetectChanges` تازه شروع به اتصال و محاسبه می‌کند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۰:۰

واژه‌های `Attached` و `Detached` مانند `EntityState.Detached` جزو [فرهنگ لغات EF](#) هستند. این معانی هم مرتبط هستند با این کلمات و نه هیچ برداشت دیگری.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۱:۱۷

احتمالا برداشت شما متصل بودن به دیتابیس است، اینجا منظور متصل بودن یک شی به `DbContext` است. که این متصل بودن مزایایی همچون ردگیری تغییرات توسط `DbContext` را دارد.

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۱۱:۴۸

درسته شاید پیدا کردن 2 واژه فارسی متفاوت برای `Attached` و `Connected` کمی سخت باشه. زبان فارسی در رشته ما کمی ناکارآمد.^۵

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۱۱:۵۷

درسته. من کد رو با دقت نخونده بودم مخصوصا متدهای `CustomUpdate`. ممنون از توضیح دوباره.

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۱ ۱۴:۴۵

در حالت غیر متصل؛ روش پیگیری و مدیریت تغییرات `Entity`‌های سمت کلاینت و اعمال اونها سمت سرور به چه صورته؟ منظورم اینه که فرض کنید من یک موجودیت سفارش با چندین آیتم سفارش دارم (در واقع دو موجودیت) که کاربر ممکنه وقتی یک سفارش رو ویرایش میکنه، یک آیتم رو اضافه کنه، یک آیتم رو حذف و یکی رو ویرایش کنه، در این حالت چطوری همه این تغییرات در یک `unitOfWork` و توسط یک `SaveChanges()` در سمت سرور اعمال میشن؟

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۱ ۱۸:۳۴

قسمت `Find` متد `Update` شما در حالت `detached` اضافی است. یعنی اگر می‌دونید که این `Id` در دیتابیس وجود داره نیازی به `Find` اش نیست. فقط `State` اون رو تغییر بدهید کار می‌کنه. آیا این قسمت از کد برای تشخیص `object`‌های تکراری در گراف `object`‌های ما نیست؟ ونبایستی `uncomment` شود؟ طبق این لینک.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۱ ۱۸:۵۳

صورت مساله در اینجا بر اساس خاموش کردن سیستم ردیابی بود (به سازنده کلاس توجه کنید). مابقی جملات هم بر این اساس نوشته شد. زمانیکه سیستم ردیابی خاموش شود، دیگر گراف `object`‌ایی از ابتدای کار وجود ندارد؛ چیزی ردیابی نمی‌شود. بنابراین `Find` در حلقه‌ایی بر اساس آپدیت کردن مثلاً ۱۰۰ شیء منقطع جدید، مجبور میشه ۱۰۰ بار به دیتابیس مراجعه کنه؛ چون EF هنوز از وجود آن‌ها مطلع نشده و کشی رو برای نگهداری اطلاعات آن‌ها تشکیل نداده.

نویسنده: محمد واحدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۹ ۱۳:۴۹

منم همین مشکل را دارم. چون می‌خوام از WCF استفاده کنم مجبورم از حالت غیر متصل استفاده کنم. فرم `Header-Detail` هست چند تا از آیتمها تغییر کردند یا حذف شدند. می‌خوام آبجکت هدر را وقتی میدم به سرور با بچه هاش بره چه کار باید کنم لطفاً راهنمایی کنید؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۱ ۸:۳۸

تا قبل از EF 6 برای تهیه لاغ SQL تولیدی توسط Entity framework نیاز بود به ابزارهای ثالث متصل شد. برای مثال از انواع پروفایلرها استفاده کرد ([^](#) و [^](#)). اما در EF 6 امکان توکاری به نام Command Interception تدارک دیده شده است تا توسط آن بتوان بدون نیاز به ابزارهای جانبی، به درون سیستم EF متصل شد و دستورات تولیدی آن را پیش از اجرای بر روی بانک اطلاعاتی دریافت و مثلاً لاغ کرد. در ادامه نمونه‌ای از این عملیات را بررسی خواهیم کرد.

تهیه کلاس SimpleInterceptor

برای اتصال به متدهای اجرای دستورات SQL در EF 6 تنها کافی است یک کلاس جدید را از کلاس پایه DbCommandInterceptor مشتق کرده و سپس متدهای کلاس پایه را override کنیم. در این متدها، فراخوانی متدهای کلاس پایه، معادل خواهد بود با اجرای واقعی دستور بر روی بانک اطلاعاتی. به این ترتیب حتی می‌توان مدت زمان انجام عملیات را نیز بدست آورد. در اینجا معادل است با دستور SQL در حال اجرا و همچنین نیاز است تا تمام سطوح تو در توی استشاھای احتمالی رخداده را نیز بررسی کرد:

```
using System;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity.Infrastructure.Interception;
using System.Diagnostics;
using System.Text;

namespace EFCommandInterception
{
    public class SimpleInterceptor : DbCommandInterceptor
    {
        public override void ScalarExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object> interceptionContext)
        {
            var timespan = runCommand(() => base.ScalarExecuting(command, interceptionContext));
            logData(command, interceptionContext.Exception, timespan);
        }

        public override void NonQueryExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int> interceptionContext)
        {
            var timespan = runCommand(() => base.NonQueryExecuting(command, interceptionContext));
            logData(command, interceptionContext.Exception, timespan);
        }

        public override void ReaderExecuting(DbCommand command,
DbCommandInterceptionContext<DbDataReader> interceptionContext)
        {
            var timespan = runCommand(() => base.ReaderExecuting(command, interceptionContext));
            logData(command, interceptionContext.Exception, timespan);
        }

        private static Stopwatch runCommand(Action command)
        {
            var timespan = Stopwatch.StartNew();
            command();
            timespan.Stop();
            return timespan;
        }

        private static void logData(DbCommand command, Exception exception, Stopwatch timespan)
        {
            if (exception != null)
            {
                Trace.TraceError(formatException(exception, "Error executing command: {0}", command.CommandText));
            }
            else
            {
                Trace.TraceInformation(string.Concat("Elapsed time: ", timespan.Elapsed, " Command: ", command.CommandText));
            }
        }
    }
}
```

```
    }

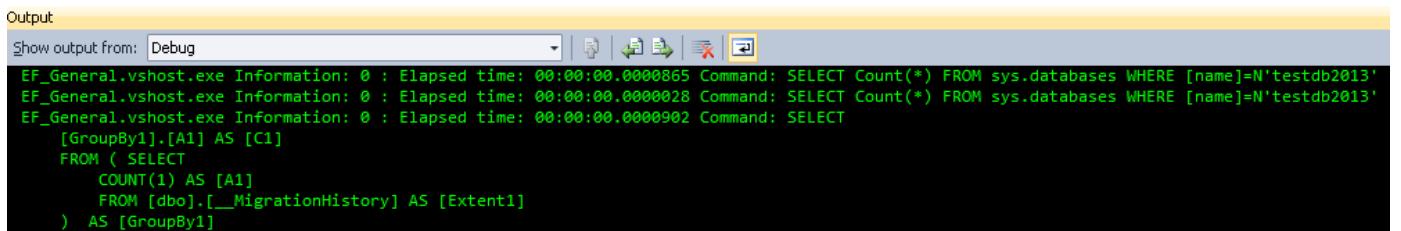
    private static string formatException(Exception exception, string fmt, params object[] vars)
    {
        var sb = new StringBuilder();
        sb.Append(string.Format(fmt, vars));
        sb.Append(" Exception: ");
        sb.Append(exception.ToString());
        while (exception.InnerException != null)
        {
            sb.Append(" Inner exception: ");
            sb.Append(exception.InnerException.ToString());
            exception = exception.InnerException;
        }
        return sb.ToString();
    }
}
```

نحوه استفاده از کلاس SimpleInterceptor

کلاس فوق را کافی است تنها یکبار در آغاز برنامه (مثلا در متده Application_Start برنامه‌های وب) به 6 EF معرفی کرد:

```
DbInterception.Add(new SimpleInterceptor());
```

اکنون اگر برنامه را اجرا کنیم، خروجی SQL و زمان‌های اجرای عملیات را در پنجره دیباگ VS.NET می‌توان مشاهده کرد:

The screenshot shows the Visual Studio Output window with the title 'Output'. A dropdown menu 'Show output from:' is set to 'Debug'. The window displays several lines of log output from 'EF_General.vshost.exe' process. The log entries show the execution of three SQL SELECT statements. The first statement is 'SELECT Count(*) FROM sys.databases WHERE [name]=N'testdb2013''. The second is 'SELECT Count(*) FROM sys.databases WHERE [name]=N'testdb2013''. The third is a more complex query involving 'SELECT', 'AS [C1]', 'FROM (SELECT COUNT(1) AS [A1] FROM [dbo].[__MigrationHistory] AS [Extent1]) AS [GroupBy1]'. The log entries include 'Information:' level, a timestamp 'Elapsed time:', and the SQL command itself.

```
EF_General.vshost.exe Information: 0 : Elapsed time: 00:00:00.0000865 Command: SELECT Count(*) FROM sys.databases WHERE [name]=N'testdb2013'
EF_General.vshost.exe Information: 0 : Elapsed time: 00:00:00.0000028 Command: SELECT Count(*) FROM sys.databases WHERE [name]=N'testdb2013'
EF_General.vshost.exe Information: 0 : Elapsed time: 00:00:00.0000902 Command: SELECT
[GroupBy1].[A1] AS [C1]
FROM ( SELECT
COUNT(1) AS [A1]
FROM [dbo].[__MigrationHistory] AS [Extent1]
) AS [GroupBy1]
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۲ ۱۷:۴۳

سلام، چه کتابی برای EF6 پیشنهاد میکنین؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۲ ۱۸:۸

از قسمت اول سری [EF Code first](#) شروع کنید. مباحث پایه‌ای همان است. فقط یک سری افزونه بیشتر شده.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۰:۳۶

البته با استفاده از خصوصیت Log نیز می‌توانیم دستورات TSQL را در خروجی لاغ کنیم :

```
public MyContext():base("MyConnectionString")
{
    Database.Log = sql => Debug.WriteLine(sql);
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۱۲:۲۱

یک نکته‌ی تکمیلی در EF 6.1 به بعد، کل روش ارائه شده در اینجا را می‌توانید به نحو ذیل در فایل کانفیگ برنامه‌های وب یا ویندوزی، برای ذخیره در فایل، فعال کنید (بدون نیاز به کدنویسی اضافه‌تری):

```
<interceptors>
<interceptor type="System.Data.Entity.Infrastructure.Interception.DatabaseLogger, EntityFramework">
    <parameters>
        <parameter value="C:\Temp\LogOutput.txt"/>
        <parameter value="true" type="System.Boolean"/>
    </parameters>
</interceptor>
</interceptors>
```

تشریح مسئله: شاید شما هم هنگام ثبت، ویرایش و حتی حذف داده های زیاد در Code First متوجه کاهش چشمگیر کارایی پروژه خود شده باشید.(برای مثال ثبت 5000 داده یا بیشتر به صورت هم زمان). برای رفع مشکل بالا چه باید کرد؟

نکته: آشنایی اولیه با مفاهیم EF CodeFirst برای درک بهتر مفاهیم الزامی است.

برای اینکه مشخص شود که چه داده هایی باید به دیتابیس ارسال شود مکانیزمی به نام Detect Changed معرفی کرده است که وظیفه آن بررسی تفاوت های بین مقادیر خواص CurrentValue و OriginalValue است که باعث افت چشمگیر سرعت هنگام اجرای عملیات CRUD می شود. هنگامی که از یک Entity کوئری گرفته می شود یا از دستور Attach برای یک Entity استفاده می کنیم مقادیر مورد نظر در حافظه ذخیره می شوند. استفاده از هر کدام دستورات زیر DbContext را مجبور به فراخوانی الگوریتم Automatic Detect Changed می کند.

DbSet.Find
 DbSet.Local
 DbSet.Remove
 DbSet.Add
 DbSet.Attach
 DbContext.SaveChanges
 DbContext.GetValidationErrors
 DbContext.Entry
 DbChangeTracker.Entries

البته Code First امکانی را فراهم کرده است که هنگام پیاده سازی عملیات CRUD اگر تعداد داده های شرکت کننده زیاد است برای رفع مشکل کاهش سرعت بهتر است این رفتار را غیر فعال کنیم . به صورت زیر:

```

using (var context = new BookContext())
{
    try
    {
        context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;

        foreach (var book in aLotOfBooks)
        {
            context.Books.Add(book);
        }
    }
    finally
    {
        context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = true;
    }
}

```

در پایان هم وضعیت را به حالت قبل بر می گردانیم.
در مورد کاهش مصرف حافظه EF CodeFirst هنگام واکنشی داده های زیاد هم می تونید از این [مقاله](#) استفاده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۹ ۱۳۹۲/۰۳/۰۳

ممنون.

- نکته دیگری که به شدت روی سرعت `bulk insert` حین کار با ORM ها (فرقی نمی کنه: تمام شون) تاثیر دارد، استراتژی انتخاب نوع primary key است. زمانی که کلید اصلی از نوع auto generated توسط بانک اطلاعاتی باشد، ORM بعد از `insert` می کنه این Id را به مصرف کننده برگردانه (چون برنامه نقشی در تعیین اون نداره). یعنی عملاً با یک `insert` و بلا فاصله با یک `select` موافق خواهیم بود. البته این مورد هم باید اضافه بشه که ORM ها برای فرآیندها و تراکنش هایی کوتاه طراحی شدن و این مساله در حالت متداول کار با ORM ها اهمیتی نداره و اصلاً به چشم نمی آید.
- همین مساله سرعت `insert` رو «فقط» در حالت فراخوانی با تعداد بالا در یک حلقه برای مثال به شدت پایین می آید و اگر مثلاً کلید اصلی توسط خود برنامه مدیریت بشه (مثلاً از نوع Guid تولید شده در برنامه باشد)، سرعت `bulk insert` به شدت بالا میره چون به شدت `select` بعد از `insert` نیازی نخواهد بود.
- در حالت `bulk insert` اگر شخص مطمئن هست که اطلاعات ارسالی توسط او اعتبارسنجی شدن، بهتره تنظیم `context.Configuration.ValidateOnSaveEnabled = false` رو هم انجام بده. این مورد اعتبارسنجی در حین ذخیره سازی رو غیرفعال می کنه.
- همچنین شخصی در اینجا در مورد تعداد بار فراخوانی متده `SaveChanges` در یک حلقه، تحقیقی رو انجام داده که جالب است.

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۲۳:۳۸ ۱۳۹۲/۰۳/۰۳

ممنون از توضیحات تکمیلی.

تحقیق مورد نظر رو هم بررسی کردم. در نوع خودش جالب بود.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۲:۲ ۱۳۹۲/۰۳/۰۴

سلام ... خیلی ممنون بابت مطلب مفیدتون ...
در چه مواردی نباید از این روش استفاده کرد؟!

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۱۲:۴۹ ۱۳۹۲/۰۳/۰۴

در کل هر زمان که قصد انجام Bulk Insert رو ندارید این رفتار را غیر فعال نکنید.(به صورت پیش فرض فعال است)
البته بهتره که هر زمان در عملیات Bulk Insert تعداد رکوردهای مورد نظر خیلی زیاد بود به ازای یک تعداد مشخص از Entity ها(برای مثال 1000) یک بار `SaveChanges` رو `DbContext` کرده و اونو `Dispose` کنید و دوباره یک `DbContext` جدید از `Instance` بسازید و ادامه کار(دلیل دوباره ساختن `DbContext` هم اینه که `DbContext` رو به `SaveChanges` دستور دیتای مورد نظر رو در دیتابیس ذخیره می کنه ولی فقط `Entity State` هر `Entity` رو به `Unchanged` تغییر میده و خود `Entity` رو `Detach` نمی کنه که این خود باعث افزایش `ObjectGraph` موجود در `DbContext` می شود و در نتیجه کاهش کارایی).

در ضمن می تونید با فراخوانی دستور `DetectChanged` مستقیماً `DbContext` رو مجبور به بررسی وضعیت خواص `CurrentValue` و `OriginalValue` هر `Entity` بکنید.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۲۶ ۱۳۹۲/۰۳/۰۵

کتابخانه `extended ef` هم به نظر در این مورد جالب است.

تمام اپلیکیشن‌ها را نمی‌توان در یک پروسس بسته بندی کرد، بدین معنا که تمام اپلیکیشن روی یک سرور فیزیکی قرار گیرد. در عصر حاضر معماری بسیاری از اپلیکیشن‌ها چند لایه است و هر لایه روی سرور مجازایی توزیع می‌شود. بنویس مثال یک معماری کلاسیک شامل سه لایه نمایش (presentation)، اپلیکیشن (application) و داده (data) است. لایه بندی منطقی (logical layering) یک اپلیکیشن می‌تواند در یک App Domain واحد پیاده شده و روی یک کامپیوتر میزبانی شود. در این صورت لازم نیست نگران مباحثتی مانند پراکسی‌ها، مرتب سازی (serialization)، پروتوكلهای شبکه و غیره باشیم. اما اپلیکیشن‌های بزرگی که چندین کلاینت دارند و در مراکز داده میزبانی می‌شوند باید تمام این مسائل را در نظر بگیرند. خوشبختانه پیاده سازی چنین اپلیکیشن‌هایی با استفاده از Entity Framework و دیگر تکنولوژی‌های مایکروسافت مانند WCF، Web API ساده‌تر شده است. منظور از n-Tier معماری اپلیکیشن‌هایی است که لایه‌های نمایش، منطق تجاری و دسترسی داده هر کدام روی سرور مجازایی میزبانی می‌شوند. این تفکیک فیزیکی لایه‌ها به بسط پذیری، مدیریت و نگهداری اپلیکیشن‌ها در دراز مدت کمک می‌کند، اما معمولاً تاثیری منفی روی کارایی کلی سیستم دارد. چرا که برای انجام عملیات مختلف باید از محدوده ماشین‌های فیریکی عبور کنیم.

معماری N-Tier چالش‌های بخصوصی را برای قابلیت‌های change-tracking در EF اضافه می‌کند. در ابتدا داده‌ها توسط یک آبجکت EF Context بارگذاری می‌شوند اما این آبجکت پس از ارسال داده‌ها به کلاینت از بین می‌رود. تغییراتی که در سمت کلاینت روی داده‌ها اعمال می‌شوند دریابی (track) نخواهند شد. هنگام بروز رسانی، آبجکت Context جدیدی برای پردازش اطلاعات ارسالی باید ایجاد شود. مسلماً آبجکت جدید هیچ چیز درباره Context پیشین یا مقادیر اصلی موجودیت‌ها نمی‌داند.

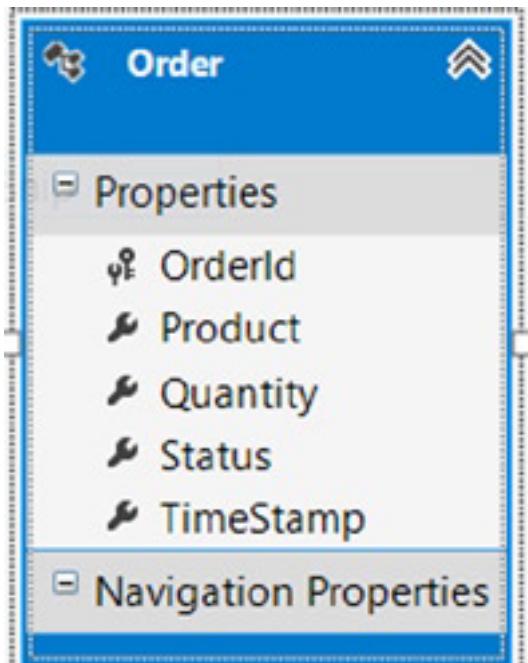
در نسخه‌های قبلی Entity Framework توسعه دهنده‌گان با استفاده از قالب ویژه ای بنام Self-Tracking Entities می‌توانستند تغییرات موجودیت‌ها را ردیابی کنند. این قابلیت در نسخه 6 EF از رده خارج شده است و گرچه هنوز توسط ObjectContext پشتیبانی می‌شود، آبجکت DbContext از آن پشتیبانی نمی‌کند.

در این سری از مقالات روی عملیات پایه CRUD تمرکز می‌کنیم که در اکثر اپلیکیشن‌های n-Tier استفاده می‌شوند. همچنین خواهیم دید چگونه می‌توان تغییرات موجودیت‌ها را ردیابی کرد. مباحثتی مانند همزمانی (concurrency) و مرتب سازی (serialization) توسعه نیز بررسی خواهند شد. در قسمت یک این سری مقالات، به بروز رسانی موجودیت‌های منفصل (disconnected) توسط سرویس‌های Web API نگاهی خواهیم داشت.

بروز رسانی موجودیت‌های منفصل با Web API

سناریویی را فرض کنید که در آن برای انجام عملیات CRUD از یک سرویس Web API استفاده می‌شود. همچنین مدیریت داده‌ها با مدل Code-First پیاده سازی شده است. در مثال جاری یک کلاینت Console Application خواهیم داشت که یک سرویس Web API را فراخوانی می‌کند. توجه داشته باشید که هر اپلیکیشن در Solution مجازایی قرار دارد. تفکیک پروژه‌ها برای شبیه سازی یک محیط n-Tier انجام شده است.

فرض کنید مدلی مانند تصویر زیر داریم.

همانطور که می‌بینید مدل جاری، سفارشات یک اپلیکیشن فرضی را معرفی می‌کند. می‌خواهیم مدل و کد دسترسی به داده‌ها را در یک سرویس Web API پیاده سازی کنیم، تا هر کلاینتی که از HTTP استفاده می‌کند بتواند عملیات CRUD را انجام دهد. برای ساختن سرویس مورد نظر مراحل زیر را دنبال کنید.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع ASP.NET Web Application بسازید و قالب پروژه را Web API انتخاب کنید. نام پروژه را به Recipe1.Service تغییر دهید.

کنترلر جدیدی از نوع WebApi Controller با نام OrderController به پروژه اضافه کنید.
کلاس جدیدی با نام Order در پوشه مدل‌ها ایجاد کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید.

```
public class Order
{
    public int OrderId { get; set; }
    public string Product { get; set; }
    public int Quantity { get; set; }
    public string Status { get; set; }
    public byte[] TimeStamp { get; set; }
}
```

با استفاده از NuGet Package Manager 6 کتابخانه Entity Framework را به پروژه اضافه کنید.
حال کلاسی با نام Recipe1Context ایجاد کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید.

```
public class Recipe1Context : DbContext
{
    public Recipe1Context() : base("Recipe1ConnectionString") { }

    public DbSet<Order> Orders { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Entity<Order>().ToTable("Orders");
        // Following configuration enables timestamp to be concurrency token
        modelBuilder.Entity<Order>().Property(x => x.TimeStamp)
            .IsConcurrencyToken()
            .HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Computed);
    }
}
```

فایل Web.config پروژه را باز کنید و رشته اتصال زیر را به قسمت ConnectionStrings اضافه نمایید.

```
<connectionStrings>
<add name="Recipe1ConnectionString"
      connectionString="Data Source=.;"
      Initial Catalog=EFRecipes;
      Integrated Security=True;
      MultipleActiveResultSets=True"
      providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

فایل Global.asax را باز کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید. این کد بررسی Entity Framework Compatibility را غیرفعال می‌کند.

```
protected void Application_Start()
{
    // Disable Entity Framework Model Compatibilty
    Database.SetInitializer<Recipe1Context>(null);
    ...
}
```

در آخر کد کنترلر Order را با لیست زیر جایگزین کنید.

```
public class OrderController : ApiController
{
    // GET api/order
    public IEnumerable<Order> Get()
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            return context.Orders.ToList();
        }
    }

    // GET api/order/5
    public Order Get(int id)
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            return context.Orders.FirstOrDefault(x => x.OrderId == id);
        }
    }

    // POST api/order
    public HttpResponseMessage Post(Order order)
    {
        // Cleanup data from previous requests
        Cleanup();

        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            context.Orders.Add(order);
            context.SaveChanges();
            // create HttpResponseMessage to wrap result, assigning Http Status code of 201,
            // which informs client that resource created successfully
            var response = Request.CreateResponse(HttpStatusCode.Created, order);
            // add location of newly-created resource to response header
            response.Headers.Location = new Uri(Url.Link("DefaultApi",
                new { id = order.OrderId }));
            return response;
        }
    }

    // PUT api/order/5
    public HttpResponseMessage Put(Order order)
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            context.Entry(order).State = EntityState.Modified;
            context.SaveChanges();
            // return Http Status code of 200, informing client that resource updated successfully
            return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK, order);
        }
    }

    // DELETE api/order/5
```

```

public HttpResponseMessage Delete(int id)
{
    using (var context = new Recipe1Context())
    {
        var order = context.Orders.FirstOrDefault(x => x.OrderId == id);
        context.Orders.Remove(order);
        context.SaveChanges();
        // Return Http Status code of 200, informing client that resource removed successfully
        return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK);
    }
}

private void Cleanup()
{
    using (var context = new Recipe1Context())
    {
        context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [orders]");
    }
}

```

قابل ذکر است که هنگام استفاده از Entity Framework در MVC یا Web API، بکارگیری قابلیت Scaffolding بسیار مفید است. این فریم ورک‌های ASP.NET می‌توانند کنترلرهایی کاملاً اجرایی برایتان تولید کنند که صرفه جویی چشمگیری در زمان و کار شما خواهد بود.

در قدم بعدی اپلیکیشن کلاینت را می‌سازیم که از سرویس Web API استفاده می‌کند.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع Console Application بسازید و نام آن را به Recipe1.Client تغییر دهید. کلاس موجودیت Order را به پروژه اضافه کنید. همان کلاسی که در سرویس Web API ساختیم.

نکته: قسمت‌هایی از اپلیکیشن که باید در لایه‌های مختلف استفاده قرار گیرند - مانند کلاس‌های موجودیت‌ها - بهتر است در لایه مجزایی قرار داده شده و به اشتراک گذاشته شوند. مثلاً می‌توانید پروژه‌ای از نوع Class Library بسازید و تمام موجودیت‌ها را در آن تعریف کنید. سپس لایه‌های مختلف این پروژه را ارجاع خواهند کرد.

فایل program.cs را باز کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید.

```

private HttpClient _client;
private Order _order;

private static void Main()
{
    Task t = Run();
    t.Wait();

    Console.WriteLine("\nPress <enter> to continue...");
    Console.ReadLine();
}

private static async Task Run()
{
    // create instance of the program class
    var program = new Program();
    program.ServiceSetup();
    program.CreateOrder();
    // do not proceed until order is added
    await program.PostOrderAsync();
    program.ChangeOrder();
    // do not proceed until order is changed
    await program.PutOrderAsync();
    // do not proceed until order is removed
    await program.RemoveOrderAsync();
}

private void ServiceSetup()
{
    // map URL for Web API call
    _client = new HttpClient { BaseAddress = new Uri("http://localhost:3237/") };
    // add Accept Header to request Web API content
}

```

```

// negotiation to return resource in JSON format
_client.DefaultRequestHeaders.Accept =
    Add(new MediaTypeWithQualityHeaderValue("application/json"));
}

private void CreateOrder()
{
    // Create new order
    _order = new Order { Product = "Camping Tent", Quantity = 3, Status = "Received" };
}

private async Task PostOrderAsync()
{
    // leverage Web API client side API to call service
    var response = await _client.PostAsJsonAsync("api/order", _order);
    Uri newOrderUri;

    if (response.IsSuccessStatusCode)
    {
        // Capture Uri of new resource
        newOrderUri = response.Headers.Location;
        // capture newly-created order returned from service,
        // which will now include the database-generated Id value
        _order = await response.Content.ReadAsAsync<Order>();
        Console.WriteLine("Successfully created order. Here is URL to new resource: {0}",
newOrderUri);
    }
    else
        Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)response.StatusCode, response.ReasonPhrase);
}

private void ChangeOrder()
{
    // update order
    _order.Quantity = 10;
}

private async Task PutOrderAsync()
{
    // construct call to generate HttpPut verb and dispatch
    // to corresponding Put method in the Web API Service
    var response = await _client.PutAsJsonAsync("api/order", _order);

    if (response.IsSuccessStatusCode)
    {
        // capture updated order returned from service, which will include new quantity
        _order = await response.Content.ReadAsAsync<Order>();
        Console.WriteLine("Successfully updated order: {0}", response.StatusCode);
    }
    else
        Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)response.StatusCode, response.ReasonPhrase);
}

private async Task RemoveOrderAsync()
{
    // remove order
    var uri = "api/order/" + _order.OrderId;
    var response = await _client.DeleteAsync(uri);

    if (response.IsSuccessStatusCode)
        Console.WriteLine("Successfully deleted order: {0}", response.StatusCode);
    else
        Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)response.StatusCode, response.ReasonPhrase);
}

```

اگر اپلیکیشن کلاینت را اجرا کنید باید با خروجی زیر مواجه شوید:

Successfully created order: http://localhost:3237/api/order/1054

Successfully updated order: OK

Successfully deleted order: OK

شرح مثال جاری

با اجرای اپلیکیشن Web API شروع کنید. این اپلیکیشن یک کنترلر Web API دارد که پس از اجرا شما را به صفحه خانه هدایت می‌کند. در این مرحله اپلیکیشن در حال اجرا است و سرویس‌های ما قابل دسترسی هستند.

حال اپلیکیشن کنسول را باز کنید. روی خط اول کد `breakpoint` یک `program.cs` تعریف کرده و اپلیکیشن را اجرا کنید. ابتدا آدرس سرویس Web API را پیکربندی کرده و خاصیت `Accept Header` را مقدار دهی می‌کنیم. با این کار از سرویس مورد نظر درخواست می‌کنیم که داده‌ها را با فرمات JSON بازگرداند. سپس یک آبجکت `Order` می‌سازیم و با فراخوانی متدهای `PostAsJsonAsync` آن را به سرویس ارسال می‌کنیم. این متدهای `Post` روی آبجکت `Order` تعریف شده است. اگر به اکشن متدهای `Post` در کنترلر `Order` یک `breakpoint` اضافه کنید، خواهید دید که این متدهای سفارش جدید را بعنوان یک پارامتر دریافت می‌کند و آن را به لیست موجودیت‌ها در `Context` جاری اضافه می‌نماید. این عمل باعث می‌شود که آبجکت جدید بعنوان `Added` علامت گذاری شود، در این مرحله `Context` جاری شروع به ردیابی تغییرات می‌کند. در آخر با فراخوانی متدهای `SaveChanges` داده‌ها را ذخیره می‌کنیم. در قدم بعدی کد وضعیت `201 Created` و آدرس منبع جدید را در یک آبجکت `HttpResponseMessage` قرار می‌دهیم و به کلاینت ارسال می‌کنیم. هنگام استفاده از Web API باید اطمینان حاصل کنیم که کلاینت‌ها درخواست‌های ایجاد رکورد جدید را بصورت POST ارسال می‌کنند. درخواست‌های HTTP Post بصورت خودکار به اکشن متدهای `Post` نگاشت می‌شوند.

در مرحله بعد عملیات بعدی را اجرا می‌کنیم، تعداد سفارش را تغییر می‌دهیم و موجودیت جاری را با فراخوانی متدهای `PutAsJsonAsync` به سرویس Web API ارسال می‌کنیم. اگر به اکشن متدهای `Put` در کنترلر سرویس یک `breakpoint` اضافه کنید، خواهید دید که آبجکت سفارش بصورت یک پارامتر دریافت می‌شود. سپس با فراخوانی متدهای `Entry` و پاس دادن موجودیت جاری بعنوان `Modified` را به `State` تغییر می‌دهیم، که این کار موجودیت را به `Context` جاری می‌چسباند. حال فراخوانی متدهای `SaveChanges` یک اسکریپت بروز رسانی تولید خواهد کرد. در مثال جاری تمام فیلد‌های آبجکت `Order` را بروز رسانی می‌کنیم. در شماره‌های بعدی این سری از مقالات، خواهیم دید چگونه می‌توان تنها فیلد‌هایی را بروز رسانی کرد که تغییر کرده‌اند. در آخر عملیات را با بازگرداندن کد وضعیت `200 OK` به اتمام می‌رسانیم.

در مرحله بعد، عملیات نهایی را اجرا می‌کنیم که موجودیت `Order` را از منبع داده حذف می‌کند. برای اینکار شناسه (`Id`) رکورد موجود نظر را به آدرس سرویس اضافه می‌کنیم و متدهای `DeleteAsync` را فراخوانی می‌کنیم. در سرویس Web API رکورد موجود نظر را از دیتابیس دریافت کرده و متدهای `Remove` را روی `Context` جاری فراخوانی می‌کنیم. این کار موجودیت مورد نظر را بعنوان `Deleted` علامت گذاری می‌کند. فراخوانی متدهای `Delete` یک اسکریپت `SaveChanges` تولید خواهد کرد که نهایتاً منجر به حذف شدن رکورد می‌شود.

در یک اپلیکیشن واقعی بهتر است کد دسترسی داده‌ها از سرویس Web API تفکیک شود و در لایه مجازایی قرار گیرد.

تمام ORM‌های خوب، دارای سطح اول کش هستند. از این سطح جهت نگهداری اطلاعات تغییرات صورت گرفته روی اشیاء و سپس اعمال نهایی آن‌ها در پایان یک تراکنش استفاده می‌شود. بدیهی است جمع آوری این اطلاعات اندکی بر روی سرعت انجام کار و همچنین بر روی میزان مصرف حافظه برنامه تاثیرگذار است. به علاوه یک سری از اعمال مانند گزارشگیری نیازی به این سطح اول EF Code first ندارند. اطلاعات مورد استفاده در آن‌ها نمایش لیستی از اطلاعات در یک گردید، حالت فقط خواندنی دارد. در برای یک چنین مواردی استفاده از متد `AsNoTracking` تدارک دیده شده است که سبب خاموش شدن سطح اول کش می‌شود. در ادامه در طی یک مثال، اثر این متد را بر روی سرعت و میزان مصرف حافظه برنامه بررسی خواهیم کرد.

کدهای کامل این مثال را در ذیل ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Diagnostics;
using System.Linq;

namespace EFGeneral
{
    public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            for (int i = 0; i < 21000; i++)
            {
                context.Users.Add(new User { Name = "name " + i });
                if (i % 1000 == 0)
                    context.SaveChanges();
            }
            base.Seed(context);
        }
    }

    public class PerformanceHelper
    {
        public static string RunActionMeasurePerformance(Action action)
        {
            GC.Collect();
            long initMemUsage = Process.GetCurrentProcess().WorkingSet64;

            var stopwatch = new Stopwatch();
            stopwatch.Start();

            action();

            stopwatch.Stop();

            var currentMemUsage = Process.GetCurrentProcess().WorkingSet64;
            var memUsage = currentMemUsage - initMemUsage;
            if (memUsage < 0) memUsage = 0;
        }
    }
}
```

```
        return string.Format("Elapsed time: {0}, Memory Usage: {1:N2} KB", stopwatch.Elapsed,
memUsage / 1024);
    }

public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        StartDb();

        for (int i = 0; i < 3; i++)
        {
            Console.WriteLine("\nRun {0}", i + 1);

            var memUsage = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() => LoadWithTracking());
            Console.WriteLine("LoadWithTracking:\n{0}", memUsage);

            memUsage = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() => LoadWithoutTracking());
            Console.WriteLine("LoadWithoutTracking:\n{0}", memUsage);
        }
    }

    private static void StartDb()
    {
        using (var ctx = new MyContext())
        {
            var user = ctx.Users.Find(1);
            if (user != null)
            {
                // keep the object in memory
            }
        }
    }

    private static void LoadWithTracking()
    {
        using (var ctx = new MyContext())
        {
            var list = ctx.Users.ToList();
            if (list.Any())
            {
                // keep the list in memory
            }
        }
    }

    private static void LoadWithoutTracking()
    {
        using (var ctx = new MyContext())
        {
            var list = ctx.Users.AsNoTracking().ToList();
            if (list.Any())
            {
                // keep the list in memory
            }
        }
    }
}
```

توضیحات:

مدل برنامه یک کلاس ساده کاربر است به همراه id و نام او. سپس این کلاس توسط Context برنامه در معرض دید EF Code first قرار می‌گیرد. در کلاس Configuration تعدادی رکورد را در ابتدای کار برنامه در بانک اطلاعاتی ثبت خواهیم کرد. قصد داریم میزان مصرف حافظه بارگذاری این اطلاعات را بررسی کنیم. کلاس PerformanceHelper معرفی شده، دو کار اندازه گیری میزان مصرف حافظه برنامه در طی اجرای یک فرمان خاص و همچنین مدت زمان سپری شدن آن را اندازه گیری می‌کند. در کلاس Test فوق چندین متد به شرح زیر وجود دارند: متد StartDb سبب می‌شود تا تنظیمات ابتدایی برنامه به بانک اطلاعاتی اعمال شوند. تا زمانیکه کوئری خاصی به بانک اطلاعاتی

ارسال نگردد، EF Code first بانک اطلاعاتی را آغاز نخواهد کرد.
در متدهای LoadWithTracking اطلاعات تمام رکوردها به صورت متد اولی بارگذاری شده است.
در متدهای LoadWithoutTracking نحوه استفاده از متدهای AsNoTracking را مشاهده می‌کنید. در این متدهای سطح اول کش به این ترتیب خاموش می‌شود.
و متدهای RunTests، این متدها را در سه بار متوالی اجرا کرده و نتیجه عملیات را نمایش خواهد داد.

برای نمونه این نتیجه در اینجا حاصل شده است:

```
Run 1
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.9332636, Memory Usage: 8,528.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.3119418, Memory Usage: 256.00 KB

Run 2
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.3611471, Memory Usage: 4,100.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.1590219, Memory Usage: 256.00 KB

Run 3
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.3750008, Memory Usage: 4,332.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.1593993, Memory Usage: 216.00 KB
```

همانطور که ملاحظه کنید، بین این دو حالت، تفاوت بسیار قابل ملاحظه است؛ چه از لحاظ مصرف حافظه و چه از لحاظ سرعت.

نتیجه گیری:

اگر قصد ندارید بر روی اطلاعات دریافتی از بانک اطلاعاتی تغییرات خاصی را انجام دهید و فقط قرار است از آنها به صورت فقط خواندنی گزارشگیری شود، بهتر است سطح اول کش را به کمک متدهای AsNoTracking خاموش کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۳ ۱۷:۸

سلام.

وقتی از متد Where و ... برای فیلتر کردن استفاده کنیم دیگه قادر به انجام این کار (خاموش کردن سطح اول کش) نیستیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۳ ۱۷:۱۵

```
// Query for all users without tracking them
var users = context.Users.AsNoTracking();

// Query for some users without tracking them
var someUsers = context.Users
    .Where(u => u.Name.EndsWith("st"))
    .AsNoTracking()
    .ToList();

//Or ...
var items = context.Users.AsNoTracking().Where(...);
```

نویسنده: احمد ولی پور
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۱۹:۴۴

سلام

اگر کش سطح اول رو غیر فعال کنیم و توی صفحه عمل Update یا Delete انجام بدیم چه اتفاقی رخ میده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۲۱:۲۸

با استفاده از متد AsNoTracking و یا غیرفعال سازی کلی این فرآیند توسط تنظیم context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false جدا شده در نظر گرفته می‌شود. بنابراین از تغییرات شما بی‌خبر بوده و ... اتفاق خاصی رخ نخواهد داد.

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۰ ۲۳:۵۲

اگر نیاز دارید مدل رو از یک Context جدا کنید (کش کردن اون رو غیر فعال کنید) باید توجه داشته باشید که غیر فعال کردن AutoDetectChangesEnabled کافی نیست باید متد AsNoTracking رو هم استفاده کنید ، مخصوصا برای زمانی که لازم داشته باشید در یک شی دیگه از Context اون مدل رو Attach کنید، اگر هر دو رو غیر فعال نکنید Attach کردن مدل (بسته به پیچیدگی مدل) زمانی تا ۵ ثانیه یا حتی بیشتر میبره.

غیر فعال کردن کلی AutoDetectChangesEnabled بیشتر زمانی که می‌خواهید رکورد به دیتابیس اضافه کنید بسیار مورد نیاز هست، سرعت رو به مقدار قابل توجهی افزایش میده (البته برای تعداد رکورد بالا تاثیر خودش رو نشون میده) برای آپدیت و حذف رکورد ، اگر از وجود رکورد اطمینان دارید (مخصوصا برای ویرایش مدل) بهتر هست مدل رو به Context ای که دارید Attach کنید که خوب بهتر از Select زدن از دیتابیس هست

نویسنده: ahmad.valipour
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۲۰:۴۸

سلام

متد بالا رو برای DataBase First هم میشه استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۵۳ ۱۳۹۲/۰۲/۱۴

برای حالت استفاده مستقیم از `:ObjectContext`

```
var context = new NorthwindDataContext();
context.tblCities.MergeOption = MergeOption.NoTracking;
```

واقعیت این است که یک EF بیشتر وجود خارجی ندارد. سورس EF هم در دسترس است :

```
public virtual IInternalQuery<TElement> AsNoTracking()
{
    return (IInternalQuery<TElement>) new InternalQuery<TElement>(this._internalContext, (ObjectQuery)
DbHelpers.CreateNoTrackingQuery((ObjectQuery) this._objectQuery));
}

public static IQueryable CreateNoTrackingQuery(ObjectQuery query)
{
    IQueryable queryable = (IQueryable) query;
    ObjectQuery objectQuery = (ObjectQuery) queryable.Provider.CreateQuery(queryable.Expression);
    objectQuery.MergeOption = MergeOption.NoTracking; // اینجا کار خاموش سازی رديابي انجام شده
    return (IQueryable) objectQuery;
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، متدهای `AsNoTracking` در پشت صحنه همان کار تنظیم `MergeOption` را انجام می‌دهند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۴۶ ۱۳۹۲/۰۹/۱۹

اهمیت استفاده از `AsNoTracking` زمانیکه نیازی به آن نیست:

[Fetch performance of various .NET ORM / Data-access frameworks](#)

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۹:۵ ۱۳۹۲/۰۹/۲۳

آیا ممکن است برای همه‌ی `Query`‌ها فعال شود؟ یعنی کلا `Change Tracker`، سطح اول `Cache` خاموش شود. در مثل پست جاری تابع `LoadWithoutTracking` را با کد زیر جایگزین کردم:

```
private static void LoadWithoutTracking()
{
    using (var ctx = new MyContext())
    {
        ctx.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
        var list = ctx.Users.ToList();
        if (list.Any())
        {
            // keep the list in memory
        }
    }
}
```

با توجه نتیجه‌ی حاصل شده به نظر مصرف حافظه بهبود نیافته:

```

    } Run 1
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2917882, Memory Usage: 22,040.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2280811, Memory Usage: 18,408.00 KB

ate s: Run 2
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2239667, Memory Usage: 16,720.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2254920, Memory Usage: 18,160.00 KB

c: Run 3
LoadWithTracking:
i: Elapsed time: 00:00:00.2216326, Memory Usage: 16,720.00 KB
{ LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2252134, Memory Usage: 18,200.00 KB
}
}

```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۴۵ ۱۳۹۲/۰۹/۲۳

با توجه به [سورس EF](#) ، در متدهای CreateNoTrackingQuery و MergeOption.NoTracking کار می‌شود و الزاماً معادل نیست با `AutoDetectChangesEnabled = false`.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۷:۲۸ ۱۳۹۲/۱۱/۲۸

سلام؛ من [اینجا](#) و [اینجا](#) را ... مطالعه کردم. اما متوجه نشدم در زمان گزارش گیری با هر ابزاری ([Stmulfsoft](#), [FastReport](#)) اطلاعات باید به صورت یک `BusinessObject` و یا هر عنوان دیگه ای به ابزار مورد نظر در قالب یک `IEnumerable` ارسال شود. در حالی که اگر ما `IQueryable` را با `ToList()` به یک `IQueryable` تبدیل شود، ممکن است در برگیرنده کل اطلاعات باشد. در این موارد راهی برای کاهش حافظه و سربار کم وجود دارد؟ متدهای `ToList` و `Lazy` پیاده سازی کرد یعنی اگر ابزار گزارش ساز فرضاً صفحه 1 را نمایش دهد اطلاعات تا صفحه یک از بانک واکنش بسیار کم خواهد بود. اگر گزارش ما 200 صفحه باشد در حالت عادی کل اطلاعات در سرور لود شده و برنامه‌های گزارش ساز صرفاً پس از تهیه گزارش اطلاعات را به صورت صفحه بندی نمایش می‌دهند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۴۲ ۱۳۹۲/۱۱/۲۸

مورد مدنظر شما اصطلاحاً `paging` نام دارد و در گزارش گیری‌های خصوصاً برنامه‌های تحت وب که گرید نهایی را برنامه نویس با کدنویسی و ارائه منبع داده مناسبی طراحی و پیاده سازی می‌کند، بسیار مرسوم است (یک `Skip` و `Take` است در سمت کوئری `LINQ` نوشته شده). مثلاً

« [واکنش اطلاعات به صورت chunk chunk \(تکه تکه\) و نمایش در ListView](#) »

این قابلیت اگر در نرم افزارهای گزارشگیری یاد شده، پیاده سازی شده است (مانند مثال یاد شده `MaximumRows` و `StartRowIndex` را هر بار در اختیار برنامه نویس قرار می‌دهند)، آنگاه قابل استفاده و پیاده سازی خواهد بود. در غیراینصورت، کار خاصی را نمی‌توان انجام داد و باید مطابق نیاز تجارتی آن‌ها رفتار کرد.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۰:۱۳ ۱۳۹۲/۱۱/۳۰

سلام؛ ممنون از پاسختون. من تمام برنامه‌های گزارش سازی را که می‌شناختم (Telerik, Fastreport, ReportViewer,) همه را بررسی کدم . اما هیچ کدام چنین پر اپرتی و یا مشابه اون و نداشتند. یعنی هر کسی می‌خواهد گزارش بگیرد یک دفعه کل اطلاعات و از بانک می‌خونه! هر چقدر هم با فیلترهای مختلف گزارش و با فیلترهای مختلف مثلاً تاریخ یا شماره رکورد محدود کنیم اما در کل کاربر در هر لحظه یک صفحه را که بیشتر نمی‌تواند ببیند. مباحثت مذکور به خوبی در انواع گرید و کنترل‌های مختلف پیاده سازی شده و شرکت‌های مختلف راه حل‌های مختلفی همانند مواردی که شما ذکر کردید ارائه کرده اند اما برای گزارش خیر !

استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first

طراحی اکثر ORM‌های موجود به نحوی است که برنامه نهایی شما را مستقل از بانک اطلاعاتی کنند و این پروایدر نهایی است که معادل‌های صحیح بسیاری از توابع توکار بانک اطلاعاتی مورد استفاده را در اختیار EF قرار می‌دهد. برای مثال در یک بانک اطلاعاتی تابعی به نام `substr` تعریف شده، در بانک اطلاعاتی دیگری همین تابع `substring` نام دارد. اگر برنامه را به کمک کوئری‌های LINQ تهیه کنیم، نهایتاً پروایدر نهایی مخصوص بانک اطلاعاتی مورد استفاده است که این معادل‌ها را در اختیار EF قرار می‌دهد و برنامه بدون مشکل کار خواهد کرد. اما یک سری از موارد شاید معادلی در سایر بانک‌های اطلاعاتی نداشته باشند؛ برای مثال رویه‌های ذخیره شده یا توابع تعریف شده توسط کاربر. امکان استفاده از یک چنین توانایی‌هایی نیز با اجرای مستقیم عبارات SQL در EF Code first پیش‌بینی شده و بدیهی است در این حالت برنامه به یک بانک اطلاعاتی خاص گره خواهد خورد؛ همچنین مزیت استفاده از کوئری‌های `Strongly typed` تحت نظر کامپایلر را نیز از دست خواهیم داد. به علاوه باید به یک سری مسائل امنیتی نیز دقت داشت که در ادامه بررسی خواهند شد.

کلاس‌های مدل مثال جاری

در مثال جاری قصد داریم نحوه استفاده از رویه‌های ذخیره شده و توابع تعریف شده توسط کاربر مخصوص SQL Server را بررسی کنیم. در اینجا کلاس‌های پزشک و بیماران او، کلاس‌های مدل برنامه را تشکیل می‌دهند:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample08.DomainClasses
{
    public class Doctor
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<Patient> Patients { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample08.DomainClasses
{
    public class Patient
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual Doctor Doctor { set; get; }
    }
}
```

کلاس `Context` برنامه به نحو زیر تعریف شده:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample08.DomainClasses;
```

```
namespace EF_Sample08.DataLayer.Context
{
    public class Sample08Context : DbContext
    {
        public DbSet<Doctor> Doctors { set; get; }
        public DbSet<Patient> Patients { set; get; }
    }
}
```

و اینبار کلاس **DbMigrationsConfiguration** تعریف شده اندکی با مثال‌های قبلی متفاوت است:

```
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample08.DomainClasses;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample08.DataLayer.Context
{
    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample08Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample08Context context)
        {
            addData(context);
            addSP(context);
            addFn(context);
            base.Seed(context);
        }

        private static void addData(Sample08Context context)
        {
            var patient1 = new Patient { Name = "p1" };
            var patient2 = new Patient { Name = "p2" };
            var doctor1 = new Doctor { Name = "doc1", Patients = new List<Patient> { patient1, patient2 } };
            context.Doctors.Add(doctor1);
        }

        private static void addFn(Sample08Context context)
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"IF EXISTS (SELECT * FROM sys.objects WHERE object_id = OBJECT_ID(N'[dbo].[FindDoctorPatientsCount]'))
                    AND type in (N'FN', N'IF', N'TF', N'FS', N'FT'))
                    DROP FUNCTION [dbo].[FindDoctorPatientsCount]");
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"CREATE FUNCTION FindDoctorPatientsCount(@Doctor_Id INT)
                    RETURNS INT
                    BEGIN
                        RETURN
                        (
                            SELECT COUNT(*)
                            FROM Patients
                            WHERE Doctor_Id = @Doctor_Id
                        );
                    END");
        }

        private static void addSP(Sample08Context context)
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"IF EXISTS (SELECT * FROM sys.objects WHERE object_id = OBJECT_ID(N'[dbo].[FindDoctorsStartWith]'))
                    AND type in (N'P', N'PC'))
                    DROP PROCEDURE [dbo].[FindDoctorsStartWith]");
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"CREATE PROCEDURE FindDoctorsStartWith(@name NVARCHAR(400))
                    AS
                    SELECT *
                    FROM Doctors
                ");
        }
    }
}
```

```

        WHERE [Name] LIKE @name + '%');
    }
}

```

در اینجا از متدهای `Seed` علاوه بر مقدار دهی اولیه جداول، برای تعریف یک رویه ذخیره شده به نام `FindDoctorsStartWith` و یک تابع سفارشی به نام `FindDoctorPatientsCount` نیز استفاده شده است. متدهای `FindDoctorsStartWith` و `FindDoctorPatientsCount` مستقیماً یک عبارت SQL را بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌کنند.

در ادامه کدهای کامل برنامه نهایی را ملاحظه می‌کنید:

```

using System;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Objects.SqlClient;
using System.Data.SqlClient;
using System.Linq;
using EF_Sample08.DataLayer.Context;
using EF_Sample08.DomainClasses;

namespace EF_Sample08
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample08Context,
Configuration>());
            using (var db = new Sample08Context())
            {
                runSp(db);
                runFn(db);
                usingSqlFunctions(db);
            }
        }

        private static void usingSqlFunctions(Sample08Context db)
        {
            var doctorsWithNumericNameList = db.Doctors.Where(x => SqlFunctions.IsNumeric(x.Name) ==
1).ToList();
            if (doctorsWithNumericNameList.Any())
            {
                //do something
            }
        }

        private static void runFn(Sample08Context db)
        {
            var doctorIdParameter = new SqlParameter
            {
                ParameterName = "@doctor_id",
                Value = 1,
                SqlDbType = SqlDbType.Int
            };
            var patientsCount = db.Database.SqlQuery<int>("select
dbo.FindDoctorPatientsCount(@doctor_id)", doctorIdParameter).FirstOrDefault();
            Console.WriteLine(patientsCount);
        }

        private static void runSp(Sample08Context db)
        {
            var nameParameter = new SqlParameter
            {
                ParameterName = "@name",
                Value = "doc",
                Direction = ParameterDirection.Input,
                SqlDbType = SqlDbType.NVarChar
            };
            var doctors = db.Database.SqlQuery<Doctor>("exec FindDoctorsStartWith @name",
nameParameter).ToList();
            if (doctors.Any())
            {

```

```
        foreach (var item in doctors)
    {
        Console.WriteLine(item.Name);
    }
}
```

توضیحات

همانطور که ملاحظه می‌کنید، برای اجرای مستقیم یک عبارت SQL صرفنظر از اینکه یک رویه ذخیره شده است یا یک کوئری معمولی، باید از متدهای db.Database.SqlQuery استفاده کرد. خروجی این متدهای نوع I Enumerable است و این توانایی را دارد که، کوئری دهای، بازگشت داده شده از بانک اطلاعات را به خواص، یک کلاس، به صورت خودکار نگاشت کند.

پارامتر اول متدهای db.Database.SqlQuery، عبارت SQL مورد نظر است. پارامتر دوم آن باید توسط ولههایی از کلاس SqlParameter نام پارامتر مورد استفاده، مقدار و نوع آن مشخص می‌گردد. همچنین مقدار دهی شود. به کمک Direction آن نیز برای استفاده از رویه‌های ذخیره شده ویژه‌ای که دارای یارامتری از نوع out هستند درنظر گرفته شده است.

چند نکته

- در متد `runSp` فوق، متد `الحقی` `ToList` را حذف کرده و برنامه را اجرا کنید. بلافضلله پیغام خطای «`The SqlParameter is already contained by another SqlParameterCollection`» ظاهر خواهد شد. علت هم این است که با بکارگیری متد `ToList` تمام عملیات یکبار انجام شده و نتیجه بازگشت داده می‌شود اما اگر به صورت مستقیم از خروجی `IEnumerable` آن استفاده کنیم، در حلقه `foreach` تعریف شده، ممکن است این فراخوانی چندبار انجام شود. به همین جهت ذکر متد `ToList` در اینجا ضروری است.

- عنوان شد که در اینجا باید به مسایل امنیتی دقت داشت. بدینه است امکان نوشتن یک چنین کوئری‌هایی نیز وجود دارد:

```
db.Database.SqlQuery<Doctor>("exec FindDoctorsStartWith " + txtName.Text, nameParameter).ToList()
```

در این حالت به ظاهر مشغول به استفاده از رویه‌های ذخیره شده‌ای هستیم که عنوان می‌شود در برابر حملات تزریق SQL در امان هستند، اما چون در کدهای ما به نحو ناصحیحی با جمع زدن رشته‌ها مقدار دهی شده است، برنامه و بانک اطلاعاتی دیگر در امان نخواهند بود. بنابراین در این حالت استفاده از پارامترها را نباید فراموش کرد.

زمانیکه از کوئری‌های LINQ استفاده می‌شود تمام این مسایل توسط EF مدیریت خواهد شد. اما اگر قصد دارید مستقیماً عبارات SQL را فراخوانی کنید، تامین امنیت برنامه به عهده خودتان خواهد بود.

- در متدهای `usingSqlFunctions` و `IsNumeric` استفاده شده است. این مورد مختص به SQL Server است و امکان استفاده از توابع توکار ویژه SQL Server را در کوئری‌های LINQ برنامه فراهم می‌سازد. برای مثال متدهایی از پیش تعریف شده‌ای به نام `IsNumeric` به صورت مستقیم در دسترس نیست، اما به کمک کلاس `SqlFunctions` این تابع و بسیاری از توابع دیگر توکار

اگر علاقمند هستید که لیست این توابع را مشاهده کنید، در ویژوال استودیو بر روی `SqlFunctions` کلیک راست کرده و گزینه `Go to definition` را انتخاب کنید.

نظرات خوانندگان

نوبسنده: Hassan
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۹ ۱۶:۴۸:۱۷

سلام

در صورتی که در query از join و group استفاده کنیم، یعنی در خروجی ResultSet فیلدهای چند جدول و همچنین یکسری فیلدهای جدید که توسط توابع تولید می شوند را داشته باشیم، نحوه نگاشت به کلاس ها چگونه خواهد بود؟ EF خودش آن را مدیریت می کند؟

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۹ ۱۷:۱۱:۲۸

یک کلاس جدید تعریف کنید که شامل فیلدهای متناظر با select شما باشد. کار نگاشت نهایی به اینها خودکار خواهد بود.

نوبسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۰۰:۲۱:۰۹

زبان ESQL را شما کاربردی برایش می بینید؟
شاید مایکروسافت می خواست یک MSIL برای تکنولوژی Data Access داشته باشد!

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۰۸:۱۷:۲۷

ESQL هم قابل استفاده است: ([^](#))

نوبسنده: آرش عظیمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۲ ۲:۲۲

در این روش چطوری می شه دستور Where رو به صورت یک رشته اجرا نمود
به طور مثال این دستور

```
DBEntities MyDB = new DBEntities();
var Query1 = from P in MyDB.Per
where P.IDRANK == 2
select P;
```

تبديل بشه به يه چنین دستوري

```
string strquery = "where P.IDRANK == 2";
DBEntities MyDB = new DBEntities();
var Query1 = from P in MyDB.Per
            strquery
select P;
```

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۲ ۹:۴۲

باید از [Dynamic LINQ](#) استفاده کنید.

نوبسنده: rezal110
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۲۹ ۹:۱۶

با سلام

یک SP داریم که محتویات یک جدول را از دیتابیس موجود در سرور 1 به دیتابیس موجود در سرور 2 انتقال می‌دهد. بین دو سرور از لینک سرور استفاده کرده ایم و وقتی SP را از محیط دیتابیس که در سرور 2 قرار دارد مستقیماً اجرا می‌کنیم بدرستی کار می‌کند ولی وقتی از دستور db.Database.SqlQuery استفاده می‌کنیم برنامه ساعتها در حالت اجرا می‌ماند و کاری نمی‌کند و خطای هم نمی‌دهد و داده‌ای هم منتقل نمی‌کند حتی timeout را هم افزایش داده‌ام. آیا این نوع SP‌ها در CodeFirst قابل اجرا هستند؟

با تشکر فراوان

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: **۹:۲۴ ۱۳۹۳/۰۸/۲۹**

EF برای اجرای بسیاری از اعمال خودش، دستورات را داخل تراکنش‌ها اجرا می‌کند:
[«سرورهای متصل شده‌ی SQL Server و مبحث تراکنش‌ها»](#)

EF Code first و بانک‌های اطلاعاتی متفاوت

در آخرین قسمت از سری EF Code first بد نیست نحوه استفاده از بانک‌های اطلاعاتی دیگری را بجز SQL Server نیز بررسی کنیم. در اینجا کلاس‌های مدل و کدهای مورد استفاده نیز همانند قسمت 14 است و تنها به ذکر تفاوت‌ها و نکات مرتبط اکتفاء خواهد شد.

حالت کلی پشتیبانی از بانک‌های اطلاعاتی مختلف توسط EF Code first

با کلیه پروایدرهای تهیه شده برای ADO.NET 3.5 که پشتیبانی از EF را لحاظ کرده باشند، به خوبی کار می‌کند. پروایدرهای مخصوص ADO.NET 4.0، تنها سه گزینه DeleteDatabase/CreateDatabase/DatabaseExists را نسبت به نگارش قبلی بیشتر دارند و EF Code first ویژگی‌های بیشتری را طلب نمی‌کند.

بنابراین اگر حین استفاده از پروایدر ADO.NET مخصوص بانک اطلاعاتی خاصی با پیغام «the provider CreateDatabase is not supported by the provider» مواجه شدید، به این معنا است که این پروایدر برای دات نت 4 به روز نشده است. اما به این معنا نیست که با Database Migrations EF Code first کار نمی‌کند. فقط باید یک دیتابیس خالی از پیش تهیه شده را به برنامه معرفی کنید تا مباحثت به خوبی کار کنند؛ یا اینکه کلامی توانید Database Migrations را خاموش کرده (متده Database.SetInitializer را با پارامتر نال فراخوانی کنید) و فیلدها و جداول را دستی ایجاد کنید.

استفاده از SQLite با EF Code first

برای استفاده از SQLite در دات نت ابتدا نیاز به پروایدر ADO.NET آن است: «[مکان دریافت درایورهای جدید SQLite مخصوص دات نت](#)»

ضمن اینکه به نکته «استفاده از اسمبلی‌های دات نت 2 در یک پروژه دات نت 4» نیز باید دقت داشت. و یکی از بهترین management studio هایی که برای آن تهیه شده: «[SQLite Manager](#)» پس از دریافت پروایدر آن، ارجاعی را به اسمبلی System.Data.SQLite.dll به برنامه اضافه کنید. سپس فایل کانفیگ برنامه را به نحو زیر تغییر دهید:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<configuration>
  <configSections>
    <section name="entityFramework"
      type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=4.3.1.0,
      Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" />
  </configSections>
  <startup useLegacyV2RuntimeActivationPolicy="true">
    <supportedRuntime version="v4.0"/>
  </startup>

  <connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Sample09Context"
      connectionString="Data Source=CodeFirst.db"
      providerName="System.Data.SQLite"/>
  </connectionStrings>
</configuration>
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، تفاوت آن با قبل، تغییر providerName و connectionString است.

اکنون اگر همان برنامه قسمت قبل را اجرا کنیم به خطای زیر برخواهیم خورد:
 «The given key was not present in the dictionary»

در این مورد هم توضیح داده شد. سه گزینه DeleteDatabase/CreateDatabase/DatabaseExists در پروایدر جاری SQLite برای دات نت وجود ندارد. به همین جهت نیاز است فایل «CodeFirst.db» ذکر شده در کانکشن استرینگ را ابتدای دستی درست کرد. برای مثال از افزونه SQLite Manager استفاده کنید. ابتدایک بانک اطلاعاتی خالی را درست کرده و سپس دستورات زیر را بر روی بانک اطلاعاتی اجرا کنید تا دو جدول خالی را ایجاد کند (در برگه Execute SQL افزونه SQLite Manager):

```
CREATE TABLE [Payees](
    [Id] [integer] PRIMARY KEY AUTOINCREMENT NOT NULL,
    [Name] [text] NULL,
    [CreatedOn] [datetime] NOT NULL,
    [CreatedBy] [text] NULL,
    [ModifiedOn] [datetime] NOT NULL,
    [ModifiedBy] [text] NULL
);

CREATE TABLE [Bills](
    [Id] [integer] PRIMARY KEY AUTOINCREMENT NOT NULL,
    [Amount] [float](18, 2) NOT NULL,
    [Description] [text] NULL,
    [CreatedOn] [datetime] NOT NULL,
    [CreatedBy] [text] NULL,
    [ModifiedOn] [datetime] NOT NULL,
    [ModifiedBy] [text] NULL,
    [Payee_Id] [integer] NULL
);
```

سپس سطر زیر را نیز به ابتدای برنامه اضافه کنید:

```
Database.SetInitializer<Sample09Context>(null);
```

به این ترتیب database migrations خاموش می‌شود و اکنون برنامه بدون مشکل کار خواهد کرد. فقط باید به یک سری نکات مانند نوع داده‌ها در بانک‌های اطلاعاتی مختلف دقت داشت. برای مثال integer در اینجا از نوع Int64 است؛ بنابراین در برنامه نیز باید به همین ترتیب تعریف شود تا نگاشت‌ها به درستی انجام شوند.

در کل تنها مشکل پروایدر فعلی SQLite عدم پشتیبانی از مباحث database migrations است. این مورد را خاموش کرده و تغییرات ساختار بانک اطلاعاتی را به صورت دستی به بانک اطلاعاتی اعمال کنید. بدون مشکل کار خواهد کرد.

البته اگر به دنبال پروایدری تجاری با پشتیبانی از آخرین نگارش EF Code first هستید، گزینه زیر نیز مهیا است:

<http://devart.com/dotconnect/sqlite>

برای مثال اگر علاقمند به استفاده از حالت تشکیل بانک اطلاعاتی SQLite در حافظه هستید (با رشته اتصالی ویژه Database=Source=:memory:;Version=3;New=True)، فعلاً تنها گزینه مهیا استفاده از پروایدر تجاری فوق است؛ زیرا مبحث Migrations را به خوبی پشتیبانی می‌کند.

استفاده از SQL Server CE با EF Code first

قبل‌در مورد «[استفاده از SQL-CE به کمک NHibernate](#)» مطلبی را در این سایت مطالعه کرده‌اید. سه مورد اول آن با first یکی است و تفاوتی نمی‌کند (یک سری بحث عمومی مشترک است). البته با یک تفاوت؛ در اینجا EF Code first قادر است یک بانک اطلاعاتی خالی SQL Server CE را به صورت خودکار ایجاد کند و نیازی نیست تا آن را دستی ایجاد کرد. مباحث database migrations و به روز رسانی خودکار ساختار بانک اطلاعاتی نیز در اینجا پشتیبانی می‌شود.

برای استفاده از آن ابتدا ارجاعی را به اسمبلی `System.Data.SqlClient.dll` قرار گرفته در مسیر `Program Files\Microsoft\Microsoft SQL Server Compact Edition\v4.0\Desktop` اضافه کنید.
سپس رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی و `providerName` را به نحو زیر تغییر دهید:

```
<connectionStrings>
  <clear/>
  <add name="Sample09Context"
    connectionString="Data Source=mydb.sdf;Password=1234;Encrypt Database=True"
    providerName="System.Data.SqlClient.4.0"/>
</connectionStrings>
```

بدون نیاز به هیچگونه تغییری در کدهای برنامه، همین مقدار تغییر در تنظیمات ابتدایی برنامه برای کار با SQL Server CE کافی است.

ضمیر مشکلی هم با فیلد `Identity` در آخرین نگارش `database first` وجود ندارد؛ برخلاف حالت `EF Code first` آن که پیشتر `Server-generated keys and server-generated values are not supported by SQL Server` «این اجازه را نمی‌داد و خطای Compact را ظاهر می‌کرد.

استفاده از MySQL با EF Code first

برای استفاده از MySQL با `EF Code first` (نگارش 5 به بعد البته) ابتدا نیاز است پروایدر مخصوص `ADO.NET` آن را دریافت کرد: ([^](#))
که از EF نیز پشتیبانی می‌کند. پس از نصب آن، ارجاعی را به اسمبلی `MySQL.Data.dll` قرار گرفته در مسیر `Program Files\MySQL\MySQL Connector Net 6.5.4\Assemblies\v4.0` به پروژه اضافه نمائید.
سپس رشته اتصالی و `providerName` را به نحو زیر تغییر دهید:

```
<connectionStrings>
  <clear/>
  <add name="Sample09Context"
    connectionString="Datasource=localhost; Database=testdb2; Uid=root; Pwd=123;" 
    providerName=" MySql.Data.MySqlClient "/>
</connectionStrings>

<system.data>
  <DbProviderFactories>
    <remove invariant=" MySql.Data.MySqlClient "/>
    <add name="MySQL Data Provider"
      invariant=" MySql.Data.MySqlClient "
      description=".Net Framework Data Provider for MySQL"
      type=" MySql.Data.MySqlClient.MySqlClientFactory, MySql.Data, Version=6.5.4.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=c5687fc88969c44d " />
  </DbProviderFactories>
</system.data>
```

همانطور که مشاهده می‌کنید در اینجا شماره نگارش دقیق پروایدر مورد استفاده نیز ذکر شده است. برای مثال اگر چندین پروایدر روی سیستم نصب است، با مقدار دهی `DbProviderFactories` می‌توان از نگارش مخصوصی استفاده کرد.

با این تغییرات پس از اجرای برنامه قسمت قبل، به خطای زیر برخواهیم خورد:

The given key was not present in the dictionary

توضیحات این مورد با قسمت SQLite یکی است؛ به عبارتی نیاز است بانک اطلاعاتی `testdb` را دستی درست کرد. همچنین

جداول و فیلدها را نیز باید دستی ایجاد کرد و `database migrations` را نیز باید خاموش کرد (پارامتر `Database.SetInitializer` را به نال مقدار دهی کنید). برای این منظور یک دیتابیس خالی را ایجاد کرده و سپس دو جدول زیر را به آن اضافه کنید:

```
CREATE TABLE IF NOT EXISTS `bills` (
  `Id` int(11) NOT NULL AUTO_INCREMENT,
  `Amount` float DEFAULT NULL,
  `Description` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `CreatedOn` datetime NOT NULL,
  `CreatedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `ModifiedOn` datetime NOT NULL,
  `ModifiedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `Payee_Id` int(11) NOT NULL,
  PRIMARY KEY (`Id`)
) ENGINE=MyISAM DEFAULT CHARSET=utf8 COLLATE=utf8_persian_ci AUTO_INCREMENT=1 ;

CREATE TABLE IF NOT EXISTS `payees` (
  `Id` int(11) NOT NULL AUTO_INCREMENT,
  `Name` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `CreatedOn` datetime NOT NULL,
  `CreatedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `ModifiedOn` datetime NOT NULL,
  `ModifiedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  PRIMARY KEY (`Id`)
) ENGINE=MyISAM DEFAULT CHARSET=utf8 COLLATE=utf8_persian_ci AUTO_INCREMENT=1 ;
```

پس از این تغییرات، برنامه بدون مشکل اجرا خواهد شد (ایجاد بانک اطلاعاتی خالی به همراه ایجاد ساختار جداول و خاموش کردن `database migrations` که توسط این پروایدر پشتیبانی نمی‌شود).

به علاوه پروایدر تجاری دیگری هم در سایت devart.com برای MySQL و EF Code first مهیا است که مباحثت `migrations` را به خوبی مدیریت می‌کند.

مشکل!

اگر به همین نحو برنامه را اجرا کنیم، فیلدهای یونیکد فارسی ثبت شده در MySQL با «?????? ??????» مقدار دهی خواهد شد و تنظیم `CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci` نیز کافی نبوده است (این مورد با SQLite یا نگارش‌های مختلف SQL بدون مشکل کار می‌کند و نیاز به تنظیم اضافه‌تری ندارد):

```
ALTER TABLE `bills` DEFAULT CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci
```

برای رفع این مشکل توصیه شده است که `CharSet=UTF8` را به رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی اضافه کنیم. اما در این حالت خطای زیر ظاهر می‌شود:

`The provider did not return a ProviderManifestToken string`

این مورد فقط به اشتباه بودن تعاریف رشته اتصالی بر می‌گردد؛ یا عدم پشتیبانی از تنظیم اضافه‌ای که در رشته اتصالی ذکر شده است.

مقدار صحیح آن دقیقاً مساوی `CHARSET=utf8` است (با همین نگارش و رعایت کوچکی و بزرگی حروف؛ مهم!):

```
<connectionStrings>
  <clear/>
  <add name="Sample09Context"
    connectionString="Datasource=localhost; Database=testdb; Uid=root; Pwd=123; CHARSET=utf8"
    providerName=" MySql.Data.MySqlClient" />
</connectionStrings>
```

به این ترتیب، مشکل ثبت عبارات یونیکد فارسی بر طرف می‌شود (البته جدول هم بهتر است به DEFAULT CHARACTER SET utf8 تغییر پیدا کند؛ مطابق دستور Alter ایی که در بالا ذکر شد).

نظرات خوانندگان

نویسنده: MehdiPayervand
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۲:۴۱:۵۱

اول اینکه دستتون درد نکنه، واقعا سری هایی که شما برای اشتراک داشتون توی بلاگ میداریم بروز و کارآمد هستند، امیدوارم بتونیم به بهترین نحو از این دانسته ها استفاده کنیم.
و دانشمن اونقدری بشه که به اشتراک گذاشت (؛

نویسنده: NTC
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۲۰:۳۶:۱۴

مطلوب کامل و جامعی رو نوشته.
از خدمات بی دریغتوں کمال تشکر را دارم.
اما همچنان منتظر مطلب دیگر هم هستیم.

نویسنده: فرشید ابراهیمی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۸:۳۷

اگر امکان دارد نحوه اتصال به ارakk را نیز توضیح دهید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۸:۴۷

تعداد بانک های اطلاعاتی مهیا خیلی زیاد است. اگر این قسمت را مرور کرده باشید، حدود کار دستتان آمده است و این مهم است. چه خطاهایی را ممکن است دریافت کنید. راه حل چیست. پروایدر مخصوص نیاز دارید که احتمالا در سایت مربوطه قابل دسترسی است و از این دست موارد.

برای نمونه پروایدر رسمی EF Code first [Oracle ODP.Net](#) با Oracle ODP.Net کار می کند و یا یک نمونه دیگر در اینجا ([^](#))

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۴ ۱۹:۹

میخواستم بدونم Entity Framework چه تفاوتی با EntityFramework.SqlServerCompact معمولی داره؟
من دیتابیسیم Sql Ce هستش. یعنی استفاده از این Package بهتر هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۴ ۱۹:۲۰

سورس کد EF رو که دریافت کنید، یک پوشه به نام EntityFramework.SqlServerCompact داخل آن هست. به عبارتی آخرین نگارش EF به همراه پروایدر توکار SQL CE هم هست (و بوده). ضمنا این پروایدر به تنها ی کار نمی کند و نیاز خواهد داشت که پروایدر ADO.NET مربوط به SQL CE را هم به پروژه [اضافه کنید](#).

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۸ ۱۳:۵۹

لطفا پروایدر MySQL [ADO.NET](#) را که در [وب سایت رسمی MySQL](#) قابل دریافت نیست، در صورتی که برآتون مقدور بود (حجم و ...) در اینجا بارگذاری کنید
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

- لینک اصلی: <http://cdn.mysql.com/Downloads/Connector-Net/mysql-connector-net-6.7.4.msi>
- لینک کمکی در اینجا: [Entity Framework on MySQL](#)
- جزئیات نحوه استفاده از آن توسط یکی از اعضای تیم EF در اینجا:

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۴:۲۷ ۱۳۹۲/۰۸/۱۸

بسیار عالی / با سپاس

نویسنده: سوین
تاریخ: ۲۳:۴۷ ۱۳۹۲/۱۰/۰۴

با سلام؛ در دیتابیس Sql Server برای اینکه اطلاعات در صورت Valid بودن از Log فایل حذف بشه می‌باییم و دیتابیس رو به صورت Simple قرار می‌دم قرار می‌دانم تا اندازه فایل Log افزایش پیدا نکنه و دستورش هم به این صورته

```
ALTER DataBase DBName SET RECOVERY SIMPLE
```

حالا این رو در ORM‌ها و بطبع در EF Code First چطور میشه پیاده سازی کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۱۰ ۱۳۹۲/۱۰/۰۵

- امکان «[استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first](#)» وجود دارد؛ برای تمام حالاتی که EF آن‌ها را به صورت توکار پشتیبانی نمی‌کند.
- محل قرار دادن تنظیمات مقدماتی از این دست، در متدهای Seed مهاجرت هست. [یک مثال](#) و [مثال دیگر](#) در مورد کار با Seed.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۷:۹ ۱۳۹۲/۱۱/۲۹

نمونه‌ای از پیاده سازی اتصال به اوراکل 11g در Entity Framework 6 بوسیله پروایدر تجاری شرکت [devart](#) :

ابتدا نسخه آزمایشی dotconnect for oracle 8.2 professional را از [این آدرس](#) دریافت و آن را نصب می‌کنیم.

نصب آخرین نسخه Entity Framework از طریق پاور شل نیوگت.
افزودن Devart.Data.Oracle.Entity و Devart.Data.Oracle به Solution
حذف تگ .entityFramework defaultConnectionFactory در providers همانند کد زیر:
افزودن تگ زیر در قسمت providers کد زیر:

```
<provider invariantName="Devart.Data.Oracle"  
type="Devart.Data.Entity.OracleEntityProviderServices, Devart.Data.Entity,  
Version=8.2.100.6, Culture=neutral, PublicKeyToken=09af7300eec23701" />
```

تکمیلی: اصول کلی دسترسی به اوراکل به شرح بالاست، ولی نکته مهم مقداردهی به خصیصه Version=X.X.X.X با توجه به نسخه Devart.Data.Entity می‌باشد.

dotConnect for Oracle

dotConnect for Oracle

نوشتن پرس و جو در Entity Framework با استفاده از LINQ To Entity قسمت اول

عنوان:

محسن جمشیدی

نویسنده:

۱۳۹۲/۰۴/۰۷

تاریخ:

www.dotnettips.info

آدرس:

Entity framework, LINQ to Entity

گروهها:

موجودیت‌های زیر را در نظر بگیرید:

```
public class Customer
{
    public Customer()
    {
        Orders = new ObservableCollection<Order>();
    }
    public Guid Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string Family { get; set; }

    public string FullName
    {
        get
        {
            return Name + " " + Family;
        }
    }
    public virtual IList<Order> Orders { get; set; }
}
```

```
public class Product
{
    public Product()
    {

    }

    public Guid Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public int Price { get; set; }
}
public class OrderDetail
{
    public Guid Id { get; set; }
    public Guid ProductId { get; set; }
    public int Count { get; set; }
    public Guid OrderId { get; set; }
    public int Price { get; set; }

    public virtual Order Order { get; set; }
    public virtual Product Product { get; set; }

    public string ProductName
    {
        get
        {
            return Product != null ? Product.Name : string.Empty;
        }
    }
}
```

```
public class Order
{
    public Order()
    {
        OrderDetail = new ObservableCollection<OrderDetail>();
    }
    public Guid Id { get; set; }
    public DateTime Date { get; set; }

    public Guid CustomerId { get; set; }
    public virtual Customer Customer { get; set; }
    public virtual IList<OrderDetail> OrderDetail { get; set; }

    public string CustomerFullName
    {
        get
    }
}
```

```

        {
            return Customer == null ? string.Empty : Customer.FullName;
        }
    }

    public int TotalPrice
    {
        get
        {
            if (OrderDetail == null)
                return 0;

            return OrderDetail.Where(orderdetail => orderdetail.Product != null)
                .Sum(orderdetail => orderdetail.Price * orderdetail.Count);
        }
    }
}

```

و نگاشت موجودیت ها:

```

public class CustomerConfiguration : EntityTypeConfiguration<Customer>
{
    public CustomerConfiguration()
    {
        HasKey(c => c.Id);
        Property(c => c.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}

public class ProductConfiguration : EntityTypeConfiguration<Product>
{
    public ProductConfiguration()
    {
        HasKey(p => p.Id);
        Property(p => p.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}

public class OrderDetailConfiguration : EntityTypeConfiguration<OrderDetail>
{
    public OrderDetailConfiguration()
    {
        HasKey(od => od.Id);
        Property(od => od.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}

public class OrderConfiguration : EntityTypeConfiguration<Order>
{
    public OrderConfiguration()
    {
        HasKey(o => o.Id);
        Property(o => o.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}

```

و برای معرفی موجودیت ها به StoreDbContext کلاس Entity Framework را به صورت زیر تعریف می کنیم:

```

public class StoreDbContext : DbContext
{
    public StoreDbContext()
        : base("name=StoreDb")
    {

    }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Configurations.Add(new CustomerConfiguration());
        modelBuilder.Configurations.Add(new OrderConfiguration());
        modelBuilder.Configurations.Add(new OrderDetailConfiguration());
        modelBuilder.Configurations.Add(new ProductConfiguration());
    }
}

```

```
public DbSet<Customer> Customers { get; set; }
public DbSet<Product> Products { get; set; }
public DbSet<Order> Orders { get; set; }
public DbSet<OrderDetail> OrderDetails { get; set; }
}
```

جهت مقدار دهنده اولیه به database تستی یک DataBaseInitializer می‌کنیم:

```
public class MyTestDb : DropCreateDatabaseAlways<StoreDbContext>
{
    protected override void Seed(StoreDbContext context)
    {
        var customer1 = new Customer { Name = "Vahid", Family = "Nasiri" };
        var customer2 = new Customer { Name = "Mohsen", Family = "Jamshidi" };
        var customer3 = new Customer { Name = "Mohsen", Family = "Akbari" };

        var product1 = new Product { Name = "CPU", Price = 350000 };
        var product2 = new Product { Name = "Monitor", Price = 500000 };
        var product3 = new Product { Name = "Keyboard", Price = 30000 };
        var product4 = new Product { Name = "Mouse", Price = 20000 };
        var product5 = new Product { Name = "Power", Price = 70000 };
        var product6 = new Product { Name = "Hard", Price = 250000 };

        var order1 = new Order
        {
            Customer = customer1, Date = new DateTime(2013, 1, 1),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail { Product = product1, Count = 1, Price = product1.Price },
                new OrderDetail { Product = product2, Count = 1, Price = product2.Price },
                new OrderDetail { Product = product3, Count = 1, Price = product3.Price },
            }
        };

        var order2 = new Order
        {
            Customer = customer1,
            Date = new DateTime(2013, 1, 5),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail { Product = product1, Count = 2, Price = product1.Price },
                new OrderDetail { Product = product3, Count = 4, Price = product3.Price },
            }
        };

        var order3 = new Order
        {
            Customer = customer1,
            Date = new DateTime(2013, 1, 9),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail { Product = product1, Count = 4, Price = product1.Price },
                new OrderDetail { Product = product3, Count = 5, Price = product3.Price },
                new OrderDetail { Product = product5, Count = 6, Price = product5.Price },
            }
        };

        var order4 = new Order
        {
            Customer = customer2,
            Date = new DateTime(2013, 1, 9),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail { Product = product4, Count = 1, Price = product4.Price },
                new OrderDetail { Product = product3, Count = 1, Price = product3.Price },
                new OrderDetail { Product = product6, Count = 1, Price = product6.Price },
            }
        };

        var order5 = new Order
        {
            Customer = customer2,
            Date = new DateTime(2013, 1, 12),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
```

نوشتن پرس و جو در Entity Framework با استفاده از LINQ To Entity قسمت اول

```
        new OrderDetail {Product = product4, Count = 1, Price = product4.Price},
        new OrderDetail {Product = product5, Count = 2, Price = product5.Price},
        new OrderDetail {Product = product6, Count = 5, Price = product6.Price},
    }
};

context.Customers.Add(customer3);

context.Orders.Add(order1);
context.Orders.Add(order2);
context.Orders.Add(order3);
context.Orders.Add(order4);
context.Orders.Add(order5);

context.SaveChanges();
}
```

و در ابتدای برنامه کد زیر را جهت مقداردهی اولیه به Database مان قرار می‌دهیم:

```
Database.SetInitializer(new MyTestDb());
```

در انتهای App.Config را در به صورت زیر تعریف می‌کنیم:

```
<connectionStrings>
  <add name="StoreDb" connectionString="Data Source=.\SQLEXPRESS;
Initial Catalog=StoreDBTest;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient"/>
</connectionStrings>
```

بسیار خوب، حالا همه چیز محیاست برای اجرای اولین پرس و جو:

```
using (var context = new StoreDbContext())
{
    var query = context.Customers;

    foreach (var customer in query)
    {
        Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}",
                          customer.Name, customer.Family);
    }
}
```

پرس و جوی تعریف شده لیست تمام Customer‌ها را باز می‌گرداند. query فقط یک "عبارت" پرس و جو هست و زمانی اجرا می‌شود که از آن درخواست نتیجه شود. در مثال بالا این درخواست در اجرای حلقه foreach اتفاق می‌افتد و درست در این لحظه است که دستور SQL ساخته شده و به Database فرستاده می‌شود. EF در این حالت تمام داده‌ها را در یک لحظه باز نمی‌گرداند بلکه این ارتباط فعال است تا حلقه به پایان برسد و تمام داده‌ها از database واکشی شود. خروجی به صورت زیر خواهد بود:

```
Customer Name: Vahid, Customer Family: Nasiri
Customer Name: Mohsen, Customer Family: Jamshidi
Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari
```

نکته: با هر بار درخواست نتیجه از query، پرس و جوی مربوطه دوباره به database فرستاده می‌شود که ممکن است مطلوب ما نباشد و باعث افت سرعت شود. برای جلوگیری از تکرار این عمل کافیست با استفاده از متod `ToList` پرس و جو را در لحظه تعریف به اجرا در آوریم

```
var customers = context.Customers.ToList();
```

خط بالا دیگر یک عبارت پرس و جو نخواهد بود بلکه لیست تمام Customer هاست که به یکباره از database بازگشت داده شده است. در ادامه هرجا که از `customers` استفاده کنیم دیگر پرس و جویی به database فرستاده نخواهد شد.

پرس و جوی زیر مشتریهایی که نام آنها Mohsen هست را باز می‌گرداند:

```
private static void Query3()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var methodSyntaxquery = context.Customers
            .Where(c => c.Name == "Mohsen");
        var sqlSyntaxquery = from c in context.Customers
            where c.Name == "Mohsen"
            select c;

        foreach (var customer in methodSyntaxquery)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}",
                customer.Name, customer.Family);
        }
    }

    // Output:
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Jamshidi
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید پرس و جو به دو روش SQL Syntax و Method Syntax نوشته شده است.

روش Method Syntax روشنی است که از متدهای الحاقی (Extention Method) و عبارت‌های لامبدا (Lambda Expression) برای نوشتن پرس و جو استفاده می‌شود. اما C# روش SQL Syntax را که همانند دستورات SQL هست، نیز فراهم کرده است تا کسانی که آشنایی با این روش دارند، از این روش استفاده کنند. در نهایت این روش به Method Syntax تبدیل خواهد شد بنابراین پیشنهاد می‌شود که از همین روش استفاده شود تا با دست و پنجه نرم کردن با این روش، از مزایای آن در بخش‌های دیگر کدنویسی استفاده شود.

اگر به نوع `Customers` که در `DbContext` تعریف شده است، دقت کرده باشید، خواهید دید که `DbSet` می‌باشد. `DbSet` کلاس و اینترفیس‌های متفاوتی را پیاده سازی کرده است که در ادامه با آنها آشنا خواهیم شد:

`IQueryable< TEntity >, IEnumerable< TEntity >, IQueryable, IEnumerable`: که امکان استفاده از متدهای نام آشنای LINQ را برای ما فراهم می‌کند. البته فراموش نشود که از EF ای با نام Provider LINQ To Entity ای با نام LINQ To Object استفاده می‌کند. بنابراین تمامی متدهایی که در LINQ To Object استفاده می‌شوند در اینجا قابل استفاده نیستند. بطور مثال اگر در پرس و جو از `LastOrDefault` روی `Customer` استفاده شود در زمان اجرا با خطای زیر مواجه خواهیم شد و در نتیجه در استفاده از این متدها به این مسئله باید دقت شود.

LastOrDefault[Customer](System.Linq.IQueryable`1[Store.Model.Customer], System.Linq.Expressions.Expression`1[System.Func`2[Store.Model.Customer, System.Boolean]])' method, and this .method cannot be translated into a store expression

که دارای متدهای Add, Attach, Create, Find, Remove, Local میباشد و برای بحث ما Local و Find جهت ساخت پرس و جو استفاده میشوند که در ادامه توضیح داده خواهند شد.

که دارای متدهای Include و AsNoTracking میباشد و در ادامه توضیح داده خواهند شد.

متدهای Find: این متدهای کلید اصلی را به عنوان ورودی گرفته و برای بازگرداندن نتیجه مراحل زیر را طی میکند:

داده های موجود در حافظه را بررسی میکند یعنی آنها یعنی که Load و یا Attach شده اند.

داده هایی که به DbContext اضافه (Add) ولی هنوز در database درج نشده اند.

داده هایی که در database هستند ولی هنوز Load نشده اند.

در صورت پیدا نکردن Exception ای صادر نمیکند بلکه مقدار null را بر میگرداند.

```
private static void Query4()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.Find(new Guid("2ee2fd32-e0e9-4955-bace-1995839d4367"));

        if (customer == null)
            Console.WriteLine("Customer not found");
        else
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
    }
}
```

با توجه به اینکه Id ها توسط Database ساخته میشوند. شما باید از Id دیگری که موجود میباشد، استفاده کنید تا نتیجه ای برگشت داده شود.

نکته: در صورتیکه کلید اصلی شما از دو یا چند فیلد تشکیل شده بود. میبایست این دو یا چند مقدار را به عنوان پارامتر به Find بفرستید.

متدهای Single: گاهی نیاز هست که داده ای پرس و جو شود اما نه با کلید اصلی بلکه با شرط دیگری، در این حالت از exception استفاده میشود. این متدهای مقدار را باز میگرداند و در صورتی که صفر یا بیش از یک مقدار در شرط صدق کند صادر میکند. متدهای SingleOrDefault رفتاری مشابه دارد اما اگر مقداری در شرط صدق نکند مقدار پیش فرض را باز میگرداند.

نکته: مقدار پیش فرض بستگی به نوع خروجی دارد که اگر object باشد مقدار null و اگر بطور مثال نوع عددی باشد، صفر میباشد.

```
private static void Query5()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        try
        {
            var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Name == "Unknown"); // Exception: Sequence
contains no elements
        }
        catch (Exception ex)
        {
            Console.WriteLine(ex.Message);
        }
    }
}
```

```
        }

        try
        {
            var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Name == "Mohsen"); // Exception: Sequence
contains more than one element
        }
        catch (Exception ex)
        {
            Console.WriteLine(ex.Message);
        }

        var customer3 = context.Customers.SingleOrDefault(c => c.Name == "Unkown"); // customer3 ==
null

        var customer4 = context.Customers.Single(c => c.Name == "Vahid"); // customer4 != null
    }
}
```

متد First: در صورتیکه به اولین نتیجه پرس و جو نیاز هست میتوان از First استفاده کرد. اگر پرس و جو نتیجه در بر نداشته باشد یعنی null باشد exception صادر خواهد شد اما اگر FirstOrDefault استفاده شود مقدار پیش فرض برگردانده خواهد شد.

```
private static void Query6()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        try
        {
            var customer1 = context.Customers.First(c => c.Name == "Unkown"); // Exception: Sequence
contains no elements
        }
        catch (Exception ex)
        {
            Console.WriteLine(ex.Message);
        }

        var customer2 = context.Customers.FirstOrDefault(c => c.Name == "Unknown"); // customer2 ==
null
        var customer3 = context.Customers.First(c => c.Name == "Mohsen");
    }
}
```

نظرات خوانندگان

نوبسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۵

خیلی ممنون مهندس، فقط اینکه در داخل سازنده StoreDbContext چرا به این شکل عمل کرده اید:

```
public StoreDbContext()
: base("name=StoreDb")
{ }
```

نوبسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۳۳

نام مدخل StoreDb ایجاد شده ای هست که در AppConfig Connection String

نوبسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۴۶

ممنون از پاسخگوییتون ، در واقع اگر اینکارو نمیکردید باید در Connection AppConfig را نام StoredDbContext میگذاشتم؟

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۲:۲۶

چندین روش برای تعریف رشته اتصالی در EF وجود دارد. بیشتر در اینجا

نوبسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۴:۳۰

بله البته به همراه namespace اگه اشتباه نکنم

نوبسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۱۱:۳۷

متده FirstOrDefault باعث اجرای کوئری روی database میشه یا از context درون حافظه رکورد مورد نظر را بر میگرداند؟
اگر نیاز باشه که یک رکورد با اجرای کوئری از دیتابیس بازیابی بشه، و نه از context جاری، راه حل چیه؟

نوبسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۱۲:۲۹

بجای حدس و گمان، خروجی رو لاغ کنید: [نمایش خروجی SQL کدهای Entity framework 6 در کنسول دیباگ ویژوال استودیو](#)

نوبسنده: حمیدرضا کبیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۰ ۱۴:۴۷

در پرس و جوهای معمولی ، بدین شکل عمل میشود که در نهایت نتیجه با شرط یک Id یا چیزی شبیه این مقایسه میشود .

```
var Id=1;
var books = (from b in db.Books
             where b.bookId == Id
             select new
             {
                 //...
```

```
}).ToList();
```

حالا اگر شرط من بجای داشتن فقط یک Id لیستی از Id باشد چطور عمل کنم ؟

```
var booksId= new list<int>(){ 1 , 2 , 6 , 7};  
var books = (from b in db.Books  
            where b.bookId == ???  
            select new  
            {  
                //...  
            }).ToList();
```

چطور میتونم لیستی رو که دارم بجای مقایسه با یک Id ، با یک لیستی از Idها مقایسه کنم و نتیجه را بگیرم ؟

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۵۸ ۱۳۹۳/۰۸/۱۰

از متده استفاده کنید که به where in ترجمه میشود:

```
from book in db.Books  
where booksId.Contains(book.bookId)
```

در قسمت قبل با نحوه اجرای پرس و جو آشنا شدید و همچنین به بررسی متدهای First و Single و Find و تفاوت‌های آنها پرداختیم. در این قسمت با خصوصیت Local و متده Load آشنا خواهیم شد. همانطور که در قسمت قبل دیدید، مقادیر اولیه‌ای برای Database و جداولمان مشخص کردیم. برای جدول Customer این داده‌ها را داشتیم:

ID	Name	Family
یک مقدار Guid	Vahid	Nasiri
یک مقدار Guid	Mohsen	Akbari
یک مقدار Guid	Mohsen	Jamshidi

توسط Database ID تولید می‌شوند به همین دلیل از ذکر مقداری مشخص خودداری شده است.
به کد زیر دقت کنید:

```
private static void Query7()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        // Add
        context.Customers.Add(new Customer { Name = "Ali", Family = "Jamshidi" });

        // change
        var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Jamshidi");
        customer1.Name = "Mohammad";

        // Remove
        var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Akbari");
        context.Customers.Remove(customer2);

        var customers = context.Customers.Where(c => c.Name != "Vahid");

        foreach (var cust in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family)
        }
    }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید عمل اضافه، تغییر و حذف روی Customer انجام شده ولی هنوز هیچ تغییری در Database ذخیره نشده است. آخرین پرس و جو چه نتیجه‌ای را دربر خواهد داشت؟

بله، فقط تغییر یک موجودیت در نظر گرفته شده است ولی اضافه و حذف نه!
نتیجه مهمی که حاصل می‌شود این است که در پرس و جوهایی که روی Database اجرا می‌شوند سه مورد را باید در نظر داشت:

داده‌هایی که اخیرا به DbContext اضافه شده‌اند ولی هنوز در Database ذخیره نشده‌اند، درنظر گرفته نخواهند شد.

داده‌هایی که در DbContext حذف شده‌اند ولی در Database هستند، در نتیجه پرس و جو خواهند بود.

داده‌هایی که قبل از database توسط پرس و جوی دیگری گرفته شده و تغییر کرده‌اند، آن تغییرات در نتیجه پرس و جو موثر

خواهد بود.

پس پرس و جوهای LINQ ابتدا روی database می‌شوند و idهای بازگشت داده شده با idهای موجود در مطابقت داده می‌شوند یا در DbContext وجود دارند که در این صورت آن موجودیت بازگشت داده می‌شود یا وجود ندارند که در این صورت موجودیتی که از Database خوانده شده، بازگشت داده می‌شوند.
برای درک بیشتر کد زیر را در نظر بگیرید:

```
private static void Query7_1()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        // Add
        context.Customers.Add(new Customer { Name = "Ali", Family = "Jamshidi" });

        // change
        var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Jamshidi");
        customer1.Name = "Vahid";

        // Remove
        var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Akbari");
        context.Customers.Remove(customer2);

        var customers = context.Customers.Where(c => c.Name != "Vahid");
        foreach (var cust in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family)
        }
    }
}
```

این کد همان کد قبلی است اما نام customer1 در Mohsen DbContext به Vahid تغییر کرده و پرس و جو روی نام هایی زده شده است که Vahid نباشد خروجی به صورت زیر خواهد بود:
Customer Name: Vahid, Customer Family: Jamshidi

در خروجی آمده در صورتیکه در شرط صدق نمی‌کند چراکه پرس و جو روی Database زده شده، جاییکه نام این مشتری Mohsen بوده اما موجودیتی بازگشت داده شده که دارای همان Id هست اما در DbContext دستخوش تغییر شده است.

Local: همانطور که قبلاً اشاره شد خصوصیتی از DbSet می‌باشد که شامل تمام داده‌هایی هست که:

اخیراً از database پرس و جو شده است (می‌تواند تغییر کرده یا نکرده باشد)

اخیراً به Context اضافه شده است (توسط متد Add)

دقت شود که Local شامل داده‌هایی که از database خوانده شده و از Context، حذف (Remove) شده‌اند، نمی‌باشد.
نوع این خصوصیت ObservableCollection می‌باشد که می‌توان از آن برای Binding در پروژه‌های ویندوزی استفاده کرد.
به کد زیر دقت کنید:

```
private static void Query8()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        // Add
        context.Customers.Add(new Customer { Name = "Ali", Family = "Jamshidi" });

        // change
        var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Jamshidi");
```

```

customer1.Name = "Mohammad";

// Remove
var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Akbari");
context.Customers.Remove(customer2);

var customers = context.Customers.Local;
foreach (var cust in customers)
{
    Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family);
}
}
}

```

کد بالا شبیه به کد قبلی می‌باشد با این تفاوت که در انتهای foreach روی Local زده شده است. خروجی به صورت زیر خواهد بود:

همانطور که ملاحظه می‌کنید Local شامل Ali Jamshidi که اخیراً اضافه شده (ولی در Database ذخیره نشده) و Mohammad که از Database خوانده شده و تغییر کرده، می‌باشد اما شامل Mohsen Akbari که از Database خوانده شده اما در Context حذف شده است، نمی‌باشد.
می‌توان روی Local نیز پرس و جوی اجرا کرد. در این صورت از پروایدر LINQ To Object استفاده خواهد شد و درنتیجه دست بازتر هست و تمام امکانات این پروایدر می‌توان استفاده کرد.

Load: یک دیگر از مواردی که باعث اجرای پرس و جو می‌شود متدهای Load می‌باشد که یک Extension Method می‌باشد. این متدهای Load حقیقت یک پیمایش روی پرس و جو انجام می‌دهد و باعث بارگذاری داده‌ها در Context می‌شود. مانند استفاده از `ToList` البته بدون ساختن List که سربار ایجاد می‌کند.

```

private static void Query9()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers.Where(c => c.Name == "Mohsen");
        customers.Load();

        foreach (var cust in context.Customers.Local)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family);
        }
    }
    // Output:
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Jamshidi
}
}

```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۳ ۱۰:۴۸

این دو جمله رو

- داده هایی که اخیرا به DbContext اضافه شده‌اند ولی هنوز در Database ذخیره نشده‌اند، درنظر گرفته نخواهند شد.
- داده هایی که در DbContext حذف شده‌اند ولی در Database هستند، در نتیجه پرس و جو خواهند بود.»

میشه خلاصه اش کرد به «تا زمانیکه SaveChanges فراخوانی نشه، از اطلاعات تغییر کرده نمیشه کوئری گرفت (کوئری‌ها همیشه روی دیتابیس انجام می‌شن)؛ اما خاصیت Local این تغییرات محلی رو داره یا اینکه در change tracker میشه موارد EntityState.Added | EntityState.Modified | EntityState.Unchanged رو هم کوئری گرفت.»

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۳ ۱۴:۷

دقیقا!

جهت تأکید بیشتر روی "اجرا شدن پرس و جو در Database نه DbContext" متد Query7_1 به متن اضافه شد

نویسنده: مجید_فضلی نسب
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۶ ۲۳:۱۴

DbContext دقیقا چیه ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۷ ۰:۵۱

قسمت‌های [11](#) و [12](#) سری EF رو مطالعه کنید.

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۶:۵۳

با تشکر از مقاله آموزندتون، خواستم بدونم که مثلا در چه سناریویی بهتر است از متد Local استفاده کرد (یا به عبارتی این متد کی به درد کار ما میخورد)، با توجه به اینکه این متد اطلاعاتی که به اصطلاح In-Memory هستند را برای ما می‌آوردد؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۷:۷

[بیشتر برای استفاده در WPF و برنامه‌های دسکتاب است](#).

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۷:۱۰

خیلی ممنون، در مورد Load هم تو نت گشتم چیزی دستگیرم نشد، اگه در این مورد هم مقاله‌ای باز سراغ دارید ممنون میشم لینکشو بدید ممنون

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۷:۲۵

در همان مقاله‌ای که لینک دادم، اواسط آن به Load هم پرداخته. کاربرد عملی آن در پروژه [طراحی فریم ورک EF](#) با [WPF](#) در سایت هست.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۸:۱۲

[یکی از کاربرداش در حذف اشیاء مرتبط](#)

اجرای پرس و جو روی داده‌های به هم مرتبط (Related Data)

اگر به موجودیت Customer دقت کنید دارای خصوصیتی با نام Orders می‌باشد که از نوع `IList<Order>` هست یعنی دارای لیستی از Order هاست بنابراین یک رابطه یک به چند بین Customer و Order وجود دارد. در ادامه به بررسی نحوه پرس و جو کردن روی داده‌های به هم مرتبط خواهیم پرداخت.

ابتدا به کد زیر دقت کنید:

```
private static void Query10()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers;
        foreach (var customer in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
            foreach (var order in customer.Orders)
            {
                Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
            }
        }
    }
}
```

اگر کد بالا را اجرا کنید هنگام اجرای حلقه داخلی با خطای زیر مواجه خواهید شد:

`System.InvalidOperationException: There is already an open DataReader associated with this Command which must be closed first`

همانطور که قبل اشاره شد EF با اجرای یک پرس و جو به یکباره داده‌ها را باز نمی‌گرداند بنابراین در حلقه اصلی که روی Customers زده شده است با هر پیمایش یک customer از Database فراخوانی می‌شود درنتیجه DataReader تا پایان یافتن حلقه باز می‌ماند. حال آنکه حلقه داخلی نیز برای خواندن Order ها نیاز به اجرای یک پرس و جو دارد بنابراین DataReader ای جدید باز می‌شود و در نتیجه با خطای مبنی بر اینکه DataReader دیگری باز است، مواجه می‌شویم. برای حل این مشکل می‌بایست جهت باز بودن چند DataReader همزمان، کد زیر را به `ConnectionString` اضافه کنیم

```
MultipleActiveResultSets = true
```

که با این تغییر کد بالا به درستی اجرا می‌شود.

در بارگذاری داده‌های به هم مرتبط EF سه روش را در اختیار ما قرار می‌دهد:

Lazy Loading

Eager Loading

Explicit Loading

که در ادامه به بررسی آنها خواهیم پرداخت.

Lazy Loading: در این روش داده‌های مرتبط در صورت نیاز با یک پرس و جوی جدید که به صورت اتوماتیک توسط EF ساخته می‌شود، گرفته خواهند شد. کد زیر را در نظر بگیرید:

```

private static void Query11()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.First();

        Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name, customer.Family);
        foreach (var order in customer.Orders)
        {
            Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
        }
    }
}

```

اگر این کد را اجرا کنید خواهد دید که یک بار پرس و جویی مبنی بر دریافت اولین Customer روی database زده خواهد شد و پس از چاپ آن در ادامه برای نمایش Order های این Customer پرس و جوی دیگری زده خواهد شد. در حقیقت پرس و جوی اول فقط Customer را بازگشت می‌دهد و در ادامه، اول حلقه، اول Order های این Customer می‌شود EF پرس و جو دوم را بصورت هوشمندانه و اتوماتیک اجرا می‌کند. به این روش بارگذاری داده‌های مرتبط Lazy Loading گفته می‌شود که به صورت پیش فرض در EF فعال است.

برای غیرفعال کردن این روش، کد زیر را اجرا کنید:

```
context.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
```

از EF از dynamic proxy برای Lazy Loading استفاده می‌کند. به این صورت که در زمان اجرا کلاسی جدید که از کلاس POCO مان ارت برده است، ساخته می‌شود. این کلاس proxy می‌باشد و در آن navigation property بازنویسی شده‌اند و کمی منطق برای خواندن داده‌های وابسته اضافه شده است.

- برای ایجاد dynamic proxy شروط زیر لازم است:
 - کلاس POCO می‌بایست public بوده و sealed نباشد.
 - Navigation property می‌بایست virtual باشد.

در صورتی که هر کدام از این دو شرط برقرار نباشند کلاس proxy ساخته نمی‌شود و Lazy Loading حتی در صورت فعال بودن انجام نخواهد شد. مثلاً اگر پردازشی Select n+1 در کلاس Customer مان Orders باشد. در شروع حلقه کد بالا پرس و جوی جدید اجرا نشده و در نتیجه مقدار این پردازشی null خواهد ماند.

به ما در عدم بارگذاری داده‌های مرتبط که به آنها نیازی نداریم، کمک می‌کند. اما در صورتی که به داده‌های مرتبط نیاز داشته باشیم "Select n+1" مسئله پیش خواهد آمد که باید این مسئله را مد نظر داشته باشیم.

مسئله Select n+1: کد زیر را در نظر بگیرد

```

private static void Query12()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers;
        foreach (var customer in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
            foreach (var order in customer.Orders)
            {
                Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
            }
        }
    }
}

```

هنگام اجرای کد بالا یک پرس و جو برای خواندن Customer ها زده خواهد شد و به ازای هر Order یک پرس و جوی دیگر برای گرفتن Order ها زده خواهد شد. در این صورت پرس و جوی اول ما اگر n مشتری را برگرداند، n پرس و جویی برای گرفتن Order ها زده خواهد شد که روهم Select n+1 دستور می‌شود. این تعداد پرس و جو موجب عدم کارایی می‌شود و برای رفع این مسئله نیاز به امکانی جهت بارگذاری هم زمان داده‌های مرتبط مورد نیاز خواهد بود. این امکان با استفاده از Eager Loading

برآورده می‌شود.

روش Eager Loading: هنگامی که در یک پرس و جو نیاز به بارگذاری همزمان داده‌های مرتبط نیز باشد، از این روش استفاده می‌شود. برای این منظور از متدهای `Include` استفاده می‌شود که ورودی آن `navigation property` مربوطه می‌باشد. این پارامتر ورودی را همانطور که در کد زیر مشاهده می‌کنید، می‌توان به صورت `string` و یا `Lambda Expression` مشخص کرد. دقیق شود که برای حالت `Lambda Expression` باید `System.Data.Entity` using باشد.

```
private static void Query13()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers.Include(c => c.Orders);
        //var customers = context.Customers.Include("Orders");
        foreach (var customer in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
            foreach (var order in customer.Orders)
            {
                Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
            }
        }
    }
}
```

در این صورت یک پرس و جو به صورت `join` اجرا خواهد شد. اگر داده‌های مرتبط در چند سطح باشند، می‌توان با دادن مسیر داده‌های مرتبط اقدام به بارگذاری آنها کرد. به مثالهای زیر توجه کنید:

```
context.OrderDetails.Include(o => o.Order.Customer)
```

در پرس و جوی بالا به ازای هر `OrderDetail` داده‌های مرتبط `Order` و `Customer` آن بارگذاری می‌شود.

```
context.Orders.Include(o => o.OrderDetail.Select(od => od.Product))
```

در پرس و جوی بالا به ازای هر `Order` لیست `OrderDetail` ها و برای هر `OrderDetail` داده مرتبط `Product` آن بارگذاری می‌شود.

```
context.Orders.Include(o => o.Customer).Include(o => o.OrderDetail)
```

در پرس و جوی بالا به ازای هر `Order` داده‌های مرتبط `OrderDetail` و `Customer` آن بارگذاری می‌شود.

روش Explicit Loading: این روش مانند `Lazy Loading` می‌باشد که می‌توان داده‌های مرتبط را جداگانه فراخوانی کرد اما نه به صورت اتوماتیک توسط EF بلکه به صورت صریح توسط خودمان انجام می‌شود. این روش حتی اگر `navigation property` های `virtual` نباشند نیز قابل انجام است. برای انجام این روش از متدهای `DbContext.Entry` استفاده می‌شود.

```
private static void Query14()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.First(c => c.Family == "Jamshidi");

        context.Entry(customer).Collection(c => c.Orders).Load();

        foreach (var order in customer.Orders)
        {
            Console.WriteLine(order.Date);
        }
    }
}
```

در پرس و جوی بالا تمام Order های یک Customer به صورت جدا گرفته شده است برای این منظور از چون Orders یک لیست می باشد، از متد Collection استفاده شده است.

```
private static void Query15()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var order = context.Orders.First();
        context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).Load();
        Console.WriteLine(order.Customer.FullName);
    }
}
```

در پرس و جوی بالا Order یک Customer صراحتا و به صورت جداگانه از database گرفته شده است.
با توجه به دو مثال بالا مشخص است که اگر داده مرتبط ما به صورت لیست است از Collection و در غیر این صورت از Reference استفاده می شود.

در صورتی که بخواهیم ببینیم آیا داده مرتبط مان بازگذاری شده است یا خیر، از خصوصیت IsLoaded به صورت زیر استفاده می کنیم:

```
if (context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).IsLoaded)
    context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).Load();
```

و در آخر اگر بخواهیم روی داده های مرتبط پرس و جو اجرا کنیم نیز این قابلیت وجود دارد. برای این منظور از Query استفاده می کنیم.

```
private static void Query16()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.First(c => c.Family == "Jamshidi");
        IQueryables<Order> query = context.Entry(customer).Collection(c => c.Orders).Query();
        var order = query.First();
    }
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی زارعی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۹ ۱۱:۱۴

این سری مطالب بسیار خوب و مفید است. از نویسنده محترم خواهش می‌کنم نگارش این مجموعه را متوقف نکند.
در صورتی که برای ایشون امکان پذیر نیست خواهش می‌کنم منبع یا منابعی که از آن‌ها در مورد این سری مقالات به آن رجوع کرده اند را معرفی کنند.
با تشکر از زحماتشان

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۹ ۱۲:۸

منبع کتابهایی هست که در [اینجا](#) معرفی شده

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۳۱ ۰:۴۰

در خصوص این قسمت:

".... در پرس و جوی بالا به ازای هر OrderDetail داده‌های مرتبط Order و Customer آن بارگذاری می‌شود.

```
context.Orders.Include(o => o.OrderDetail.Select(od => od.Product))
```

1

" بهتره برای ابهام زدایی ذکر کنید که OrderDetail یک Collection است و نمیتوان مانند پرس و جوی مثال قبلی از o => o.OrderDerail.Product است و نمیتوان مانند پرس و جوی مثال قبلی از o => o.OrderDetail.Select(od => od.Product) است.

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۳۱ ۰:۴۳

در صورتیکه بخواهیم ببینیم آیا داده‌ی مرتبط مان بازگذاری شده است یا خیر، از خصوصیت IsLoaded به صورت زیر استفاده می‌کنیم:

```
if (context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).IsLoaded)
```

منظور Not Isloaded بوده که ظاهرا ! جا افتاده

متد زیر را که یکی از اشتباهات رایج حین استفاده از LINQ خصوصاً جهت Binding اطلاعات است، در نظر بگیرید:

```
IQueryable<Customer> GetCustomers()
```

این متد در حقیقت هیچ چیزی را `Get` نمی‌کند! نام اصلی آن `GetQueryObjectForCustomers` و یا `GetQueryableCustomers` است و تنها بیانگر یک عبارت (expression) از رکوردهایی می‌باشد که مد نظر شما است و نه بیشتر.

```
IQueryable<Customer> youngCustomers = repo.GetCustomers().Where(m => m.Age < 15);
```

برای مثال زمانیکه یک `IQueryable` را همانند مثال فوق فیلتر می‌کنید نیز هنوز چیزی از بانک اطلاعاتی یا منبع داده‌ای دریافت نشده است. هنوز هیچ اتفاقی رخ نداده است و هنوز رفت و برگشتی به منبع داده‌ای صورت نگرفته است. به آن باید به شکل یک `expression builder` نگاه کرد و نه لیستی از اشیاء فیلتر شده‌ی ما. به این مفهوم، `deferred execution` (اجرای به تأخیر افتاده) نیز گفته می‌شود (باید وقت داشت که `IQueryable` هم یک نوع `IEnumerable` است به علاوه `expression trees` که مهمترین وجہ تمایز آن نیز می‌باشد).

برای مثال در عبارت زیر تنها در زمانیکه متد `ToList` فراخوانی می‌شود، کل عبارت LINQ ساخته شده، به عبارت SQL متناظر با آن ترجمه شده، اطلاعات از دیتابیس اخذ گردیده و حاصل به صورت یک لیست بازگشت داده می‌شود:

```
IList<Competitor> competitorRecords = competitorRepository
    .Competitors
    .Where(m => !m.Deleted)
    .OrderBy(m => m.countryId)
    .ToList();
```

فقط اینجا است که اس کیوال نهایی تولید می‌شود //;

در مورد `IEnumerable` ها چطور؟

```
IEnumerable<Product> products = repository.GetProducts();
var productsOver25 = products.Where(p => p.Cost >= 25.00);
```

دو سطر فوق به این معنا است: لطفاً ابتدا به بانک اطلاعاتی رجوع کن و تمام رکوردهای محصولات موجود را بازگشت بد. سپس بر روی این حجم بالای اطلاعات، محصولاتی را که قیمت بالای 25 دارند، فیلتر کن.

اگر همین دو سطر را با `IQueryable` بازنویسی کنیم چطور؟

```
IQueryable<Product> products = repository.GetQueryableProducts();
var productsOver25 = products.Where(p => p.Cost >= 25.00);
```

در سطر اول تنها یک عبارت LINQ ساخته شده است و بس. در سطر دوم نیز به همین صورت. در طی این دو سطر حتی یک رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی صورت نخواهد گرفت. در ادامه اگر این اطلاعات به نحوی `Select` شوند (یا `ToList` فراخوانی شود)، یا در طی یک حلقه برای مثال `Iteration` ای روی این حاصل صورت گیرد یا موارد مشابه دیگر، آنگاه کوئری SQL متناظر با عبارت `LINQ` فوق ساخته شده و بر روی بانک اطلاعاتی اجرا خواهد شد.

بدیهی است این روش منابع کمتری را نسبت به حالتی که تمام اطلاعات ابتدا دریافت شده و سپس فیلتر می‌شوند، مصرف می‌کند (حالت بازگشت تمام اطلاعات ممکن است شامل 20000 رکورد باشد، اما حالت دوم شاید فقط 5 رکورد را بازگشت دهد).

سؤال: پس IQueryable بسیار عالی است و از این پس کلا از IEnumarable ها دیگر نباید استفاده کرد؟ خیر! توصیه اکید طراحان این است که لطفاً تا حد امکان متدهایی که دوست داشتی با آن در طی لایه‌های مختلف انجام بده و هر اینکه این نقطه‌ی آغازین کوئری در اختیار شما، بعد برو هر کاری که دوست داشتی با آن در طی لایه‌های مختلف انجام بده و هر زمانیکه دوست داشتی از آن یک خروجی تهیه کن. خروجی IQueryable به معنای مشخص نبودن زمان اجرای نهایی کوئری و همچنین مبهم بودن نحوه‌ی استفاده از آن است. به همین جهت متدهایی را طراحی کنید که IQueryable بازگشت می‌دهند اما در بدنه‌ی آن‌ها به نحو صحیح و مطلوبی از IQueryable استفاده شده است. به این صورت حد و مرز یک متد کاملاً مشخص می‌شود. متدی که واقعاً همان فیلتر کردن محصولات را انجام می‌دهد، همان 5 رکورد را بازگشت خواهد داد؛ اما با استفاده از یک لیست یا یک IQueryable و نه یک IEnumarable که پس از فراخوانی متد نیز به هر نحو دلخواهی قابل تغییر است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Afshar Mohebbi | تاریخ: ۰۷/۰۸/۱۳۸۹

جالب بود. من هم چند وقت پیش به این موضوع برخورد کرده بودم؛ <http://stackoverflow.com/questions/3949823/why-skip-and-take-does-not-work-when-passing-through-a-method>

حتی یک مطلب کوچولو هم برای آن آماده کرده و در سیستم اتوماتیک و بلاگم برای انتشار گذاشته‌ام.

نویسنده: سامان نام نیک | تاریخ: ۰۸/۰۸/۱۳۸۹

مدت‌ها بود که سوال فوق در ذهنم بود
از توضیح مختصر و مفید‌تون ممنون

نویسنده: علی اقدم | تاریخ: ۰۹/۰۸/۱۳۸۹

کاملا درسته، به خاطر Tricky بودن IQueryable شدیداً توصیه می‌کنم که اگر معماری چند لایه کار می‌کنید اصلاً لایه Business داده‌ها را به صورت IQueryable به UI پاس نکنه و در عوض می‌توانید از IList استفاده کنید.

آقای نصیری بسیار جالب و آموزنده بود، ممنون

نویسنده: کیان | تاریخ: ۲۸/۰۶/۱۳۹۱

آیا می‌شه به نوع IList بسته کرد یا کاملاً بسته به جایی که استفاده می‌کنیم ممکنه فرق کنه این قضیه؟

نویسنده: وحید نصیری | تاریخ: ۲۸/۰۶/۱۳۹۱

بستگی به مکان استفاده دارد. اگر قرار است دو یا چند جستجو را انجام دهید، اینکارها باید با IQueryable داخل یک متدها انجام شود، اما خروجی متدها فقط باشد؛ نه IQueryable ای که انتهای آن باز است و سبب نشتنی لایه سرویس شما در لایه‌های دیگر خواهد شد. هنوز اجرا نشده. زمانیکه expression فقط یک IQueryable است. در امثال آن روی این عبارت فراخوانی شود تبدیل به SQL شده و سپس بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌شود. به این deferred execution یا اجرای به تعویق افتاده گفته می‌شود.

اگر این عبارت را در اختیار لایه‌های دیگر قرار دهید، یعنی انتهای کار را بازگداشت‌اید و حد و حدود سیستم شما مشخص نیست. شما اگر IQueryable بازگشت دهید، در لایه‌ای دیگر می‌شود یک join روی آن نوشته و اطلاعات چندین جدول دیگر را استخراج کرد؛ در حالیکه نام متدهای GetUsers بوده. بنابراین بهتر است به صورت صریح اطلاعات را به شکل List بازگشت دهید، تا انتهای کار باز نمانده و طراحی شما نشتنی نداشته باشد.

طراحی یک لایه سرویس که خروجی IQueryable دارد نشتنی دار در نظر گرفته شده و توصیه نمی‌شود. اصطلاحاً leaky abstraction هم به آن گفته می‌شود؛ چون طراح نتوانسته حد و مرز سیستم خودش را مشخص کند و همچنین نتوانسته سازوکار درونی آن را به خوبی کپسوله سازی و مخفی نماید.

نویسنده: رضا بزرگی | تاریخ: ۲۹/۰۶/۱۳۹۱

تفاوت بازگشت متدها از نوع List و IList در اینجا چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۱ ۱۳۹۱/۰۶/۲۹

این‌ها بیشتر مباحث طراحی API است. اگر از `List` استفاده کنید، مصرف کننده کتابخانه شما مجبور است فقط از `List` استفاده کند. صرفاً یک پیاده‌سازی خاص از `IList` است. اگر از اینترفیس و قرارداد `IList` استفاده شود، آزادی عمل بیشتری را در اختیار مصرف کننده خواهد گذاشت. در اینجا مصرف کننده می‌تواند از هر پیاده‌سازی دلخواهی از `IList` برای کار با API شما استفاده کند. حتی مواردی که در زمان طراحی API اصلی وجود خارجی نداشته‌اند و بعدها پیاده‌سازی خواهند شد.

حين کار با ORM های پیشرفته، ویژگی های جالب توجهی در اختیار برنامه نویس ها قرار می گیرد که در زمان استفاده از کلاس های متداول SQLHelper از آن ها خبری نیست؛ مانند:

- (الف) Deferred execution
- (ب) Lazy loading
- (ج) Eager loading

نحوه بررسی SQL نهایی تولیدی توسط EF

برای توضیح موارد فوق، [نیاز به مشاهده خروجی SQL](#) نهایی حاصل از ORM است و همچنین شمارش تعداد بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی. بهترین ابزاری را که برای این منظور می توان پیشنهاد داد، برنامه EF Profiler است. برای دریافت آن می توانید به این آدرس مراجعه کنید: ([^](#)) و ([^](#))

پس از وارد کردن نام و آدرس ایمیل، یک مجوز یک ماهه آزمایشی، به آدرس ایمیل شما ارسال خواهد شد. زمانیکه این فایل را در ابتدای اجرای برنامه به آن معرفی می کنید، محل ذخیره سازی نهایی آن جهت بازبینی بعدی، مسیر MyUserName\Local Settings\Application Data\EntityFramework Profiler

استفاده از این برنامه هم بسیار ساده است:

(الف) در برنامه خود، ارجاعی را به اسملی EFProf HibernatingRhinos.Profiler.Appender.dll که در پوشه برنامه EFProfiler موجود است، اضافه کنید.

(ب) در نقطه آغاز برنامه، متده زیر را فراخوانی نمائید:

```
HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
```

نقطه آغاز برنامه می تواند مت Application_Start برنامه های وب، در مت Program.Main برنامه های ویندوزی کنسول و WinForms و در سازنده کلاس App برنامه های WPF باشد.

(ج) برنامه EFProf را اجرا کنید.

مزایای استفاده از این برنامه

(۱) واپسیه به بانک اطلاعاتی مورد استفاده نیست. (برخلاف برای مثال برنامه معروف SQL Server Profiler که فقط به همراه Server ارائه می شود)

(۲) خروجی SQL نمایش داده شده را فرمت کرده و به همراه Syntax highlighting نیز هست.

(۳) کار این برنامه صرفا به لاغ کردن SQL تولیدی خلاصه نمی شود. یک سری از Best practices را نیز به شما گوشزد می کند. بنابراین اگر نیاز دارید سیستم خود را بر اساس دیدگاه یک متخصص بررسی کنید (یک Code review ارزشمند)، این ابزار می تواند بسیار مفید باشد.

(۴) می تواند کوئری های سنگین و سبک را به خوبی تشخیص داده و گزارشات آماری جالبی را به شما ارائه دهد.

(۵) می تواند دقیقا مشخص کند، کوئری را که مشاهده می کنید از طریق کدام متده در کدام کلاس صادر شده است و دقیقا از چه سطحی.

(۶) امکان گروه بندی خود کار کوئری های صادر شده را بر اساس DbContext مورد استفاده به همراه دارد.

استفاده از این برنامه حین کار با EF «الزمی» است! (البته نسخه‌های NH و سایر ORM‌های دیگر آن نیز موجود است و این مباحث در مورد تمام ORM‌های پیشرفته صادق است) مدام باید بررسی کرد که صفحه جاری چه تعداد کوئری را به بانک اطلاعاتی ارسال کرده و به چه نحوی. همچنین آیا می‌توان با اعمال اصلاحاتی، این وضع را بهبود بخشید. بنابراین عدم استفاده از این برنامه حین کار با ORMs، همانند راه رفتن در خواب است! ممکن است تصور کنید برنامه دارد به خوبی کار می‌کند اما ... در پشت صحنه فقط صفحه جاری برنامه، 100 کوئری را به بانک اطلاعاتی ارسال کرده، در حالیکه شما تنها نیاز به یک کوئری داشته‌اید.

کلاس‌های مدل مثال جاری

کلاس‌های مدل مثال جاری از یک دپارتمان که دارای تعدادی کارمند می‌باشد، تشکیل شده است. ضمناً هر کارمند تنها در یک دپارتمان می‌تواند مشغول به کار باشد و رابطه many-to-many نیست :

```
using System.Collections.Generic;
namespace EF_Sample06.Models
{
    public class Department
    {
        public int DepartmentId { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        //Creates Employee navigation property for Lazy Loading (1:many)
        public virtual ICollection<Employee> Employees { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample06.Models
{
    public class Employee
    {
        public int EmployeeId { get; set; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }

        //Creates Department navigation property for Lazy Loading
        public virtual Department Department { get; set; }
    }
}
```

نگاشت دستی این کلاس‌ها هم ضرورتی ندارد، زیرا قراردادهای توکار EF Code first را رعایت کرده و EF در اینجا به سادگی می‌تواند primary key و روابط one-to-many را بر اساس navigation properties تعريف شده، تشخیص دهد.

در اینجا کلاس Context برنامه به شرح زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample06.Models;

namespace EF_Sample06.DataLayer
{
    public class Sample06Context : DbContext
    {
        public DbSet<Department> Departments { set; get; }
        public DbSet<Employee> Employees { set; get; }
    }
}
```

و تنظیمات ابتدایی نحوه به روز رسانی و آغاز بانک اطلاعاتی نیز مطابق کدهای زیر می‌باشد:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample06.Models;

namespace EF_Sample06.DataLayer
{
    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample06Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample06Context context)
        {
            var employee1 = new Employee { FirstName = "f name1", LastName = "l name1" };
            var employee2 = new Employee { FirstName = "f name2", LastName = "l name2" };
            var employee3 = new Employee { FirstName = "f name3", LastName = "l name3" };
            var employee4 = new Employee { FirstName = "f name4", LastName = "l name4" };

            var dept1 = new Department { Name = "dept 1", Employees = new List<Employee> { employee1, employee2 } };
            var dept2 = new Department { Name = "dept 2", Employees = new List<Employee> { employee3 } };
            var dept3 = new Department { Name = "dept 3", Employees = new List<Employee> { employee4 } };

            context.Departments.Add(dept1);
            context.Departments.Add(dept2);
            context.Departments.Add(dept3);
            base.Seed(context);
        }
    }
}
```

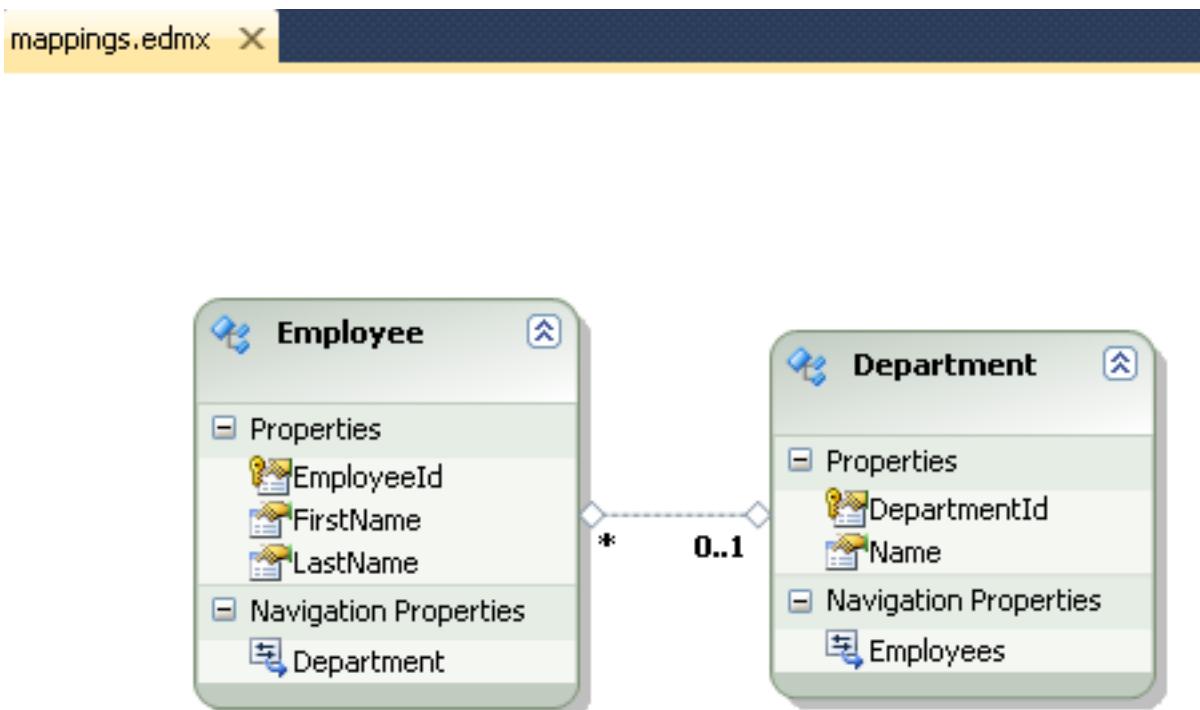
نکته: تهیه خروجی XML از نگاشت‌های خودکار تهیه شده

اگر علاقمند باشید که پشت صحنه نگاشت‌های خودکار EF Code first XML را در یک فایل جهت بررسی بیشتر ذخیره کنید، می‌توان از متد کمکی زیر استفاده کرد:

```
void ExportMappings(DbContext context, string edmxFile)
{
    var settings = new XmlWriterSettings { Indent = true };
    using (XmlWriter writer = XmlWriter.Create(edmxFile, settings))
    {
        System.Data.Entity.Infrastructure.EdmxWriter.WriteEdmx(context, writer);
    }
}
```

بهتر است پسوند فایل XML تولیدی را edmx قید کنید تا بتوان آنرا با دوبار کلیک بر روی فایل، در ویژوال استودیو نیز مشاهده کرد:

```
using (var db = new Sample06Context())
{
    ExportMappings(db, "mappings.edmx");
}
```


الف) بررسی Deferred execution یا بارگذاری به تأخیر افتاده

برای توضیح مفهوم Deferred loading/execution بهترین مثالی را که می‌توان ارائه داد، صفحات جستجوی ترکیبی در برنامه‌ها است. برای مثال یک صفحه جستجو را طراحی کرده‌اید که حاوی دو تکست باکس دریافت FirstName و LastName کاربر است. کنار هر کدام از این تکست باکس‌ها نیز یک چک‌باکس قرار دارد. به عبارتی کاربر می‌تواند جستجویی ترکیبی را در اینجا انجام دهد. نحوه پیاده سازی صحیح این نوع مثال‌ها در EF Code first به چه نحوی است؟

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample06.DataLayer;
using EF_Sample06.Models;

namespace EF_Sample06
{
    class Program
    {
        static IList<Employee> FindEmployees(string fName, string lName, bool byName, bool byLName)
        {
            using (var db = new Sample06Context())
            {
                IQueryable<Employee> query = db.Employees.AsQueryable();

                if (byLName)
                {
                    query = query.Where(x => x.LastName == lName);
                }

                if (byName)
                {
                    query = query.Where(x => x.FirstName == fName);
                }
            }
        }
    }
}
  
```

```
        return query.ToList();
    }
}

static void Main(string[] args)
{
    // note: remove this line if you received : create database is not supported by this
provider.    HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();

    Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample06Context,
Configuration>());

    var list = FindEmployees("f name1", "l name1", true, true);
    foreach (var item in list)
    {
        Console.WriteLine(item.FirstName);
    }
}
}
```

نحوه صحیح این نوع پیاده سازی ترکیبی را در متد `FindEmployees` مشاهده می کنید. نکته مهم آن، استفاده از نوع `IQueryable` و متد `AsQueryable` است و امکان ترکیب کوئری ها با هم.

به نظر شما با فراخوانی متد `FindEmployees` به نحو زیر که هر دو شرط آن توسط کاربر انتخاب شده است، چه تعداد کوئری به بانک اطلاعات، ارسال می شود؟

```
var list = FindEmployees("f_name1", "l_name1", true, true);
```

شاید پاسخ دهید که سه بار : یکبار در متدهای db.Employees.AsQueryable و دوبار هم در حین ورود به بدنه شرطهای یاد شده و اینجا است که کسانی که قبلاً با رویه‌های ذخیره شده کار کرده باشند، شروع به فریاد و فگان می‌کنند که ما قبل این مسایل رو با یک SP در یک رفت و برگشت مدیریت می‌کردیم!

پاسخ صحیح: «فقط یکبار»! آن‌هم تنها در زمان فراخوانی متدهای `ToList` و `None` قبل از آن.

برای اثبات این مدعای نیاز است به خروجی SQL لاغ شده توسط EF Profiler مراجعه کرد:

```
SELECT [Extent1].[EmployeeId] AS [EmployeeId],  
       [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],  
       [Extent1].[LastName] AS [LastName],  
       [Extent1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]  
FROM   [dbo].[Employees] AS [Extent1]  
WHERE  ([Extent1].[LastName] = 'l name1' /* @p_linq_0 */)  
AND    ([Extent1].[FirstName] = 'f name1' /* @p_linq_1 */)
```

IQueryable LINQ است و تنها بیانگر یک عبارت (expression) از رکوردهایی می‌باشد که مد نظر شما است و نه بیشتر. برای مثال زمانیکه یک IQueryable را همانند مثال فوق فیلتر می‌کنید، هنوز چیزی از بانک اطلاعاتی یا منبع داده‌ای دریافت نشده است. هنوز هیچ اتفاقی رخ نداده است و هنوز رفت و برگشتی به منبع داده‌ای صورت نگرفته است. به آن باید به شکل یک expression builder نگاه کرد و نه لیستی از اشیاء فیلتر شده‌ی ما. به این مفهوم، deferred execution (اجرای به تأخیر افتاده) نبز گفته می‌شود.

کوئری LINQ شما تنها زمانی بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌شود که کاری بر روی آن صورت گیرد مانند فرآخوانی متدهای `FirstOrDefault` یا `First` و امثال آن. تا پیش از این فقط به شکل یک عبارت در برنامه وجود دارد و نه بیشتر. اطلاعات بیشتر: «[تفاوت بین `IQueryable` و `IEnumerable`](#) در [حین کار با ORMs](#)»

«تفاوت بین IQueryable و IEnumerable در حین کار با ORMs»

ب) بررسی واکشی در صورت نیاز Lazy Loading یا

در مطلب جاری اگر به کلاس‌های مدل برنامه دقت کنید، تعدادی از خواص به صورت `virtual` تعریف شده‌اند. چرا؟ تعریف یک خاصیت به صورت `virtual`، پایه و اساس `lazy loading` است و به کمک آن، تا به اطلاعات شی‌ءای نیاز نباشد، و هله سازی نخواهد شد. به این ترتیب می‌توان به کارآیی بیشتری در حین کار با ORMs رسید. برای مثال در کلاس‌های فوق، اگر تنها نیاز به دریافت نام یک دپارتمان هست، نباید حین و هله سازی از شیء لیست کارمندان مرتبط با آن نیز و هله سازی شده و از بانک اطلاعاتی دریافت شوند. به این و هله سازی با تأخیر، `lazy loading` گفته می‌شود.

Lazy loading پیاده سازی ساده‌ای نداشته و مبتنی است بر بکارگیری AOP frameworks یا کتابخانه‌هایی که امکان تشکیل اشیاء Proxy پویا را در پشت صحنه فراهم می‌کنند. علت `virtual` تعریف کردن خواص رابط نیز به همین مساله بر می‌گردد، تا این نوع کتابخانه‌ها بتوانند در نحوه تعریف اینگونه خواص `virtual` در زمان اجرا، در پشت صحنه دخل و تصرف کنند. البته حین استفاده از EF یا انواع و اقسام ORMs دیگر با این نوع پیچیدگی‌ها روبرو نخواهیم شد و تشکیل اشیاء Proxy در پشت صحنه انجام می‌شوند.

یک مثال: قصد داریم اولین دپارتمان ثبت شده در حین آغاز برنامه را یافته و سپس لیست کارمندان آن را نمایش دهیم:

```
using (var db = new Sample06Context())
{
    var dept1 = db.Departments.Find(1);
    if (dept1 != null)
    {
        Console.WriteLine(dept1.Name);
        foreach (var item in dept1.Employees)
        {
            Console.WriteLine(item.FirstName);
        }
    }
}
```

رفتار یک ORM جهت تعیین اینکه آیا نیاز است برای دریافت اطلاعات بین جداول `Join` صورت گیرد یا خیر، واکشی حریصانه و غیرحریصانه را مشخص می‌سازد.

در حالت واکشی حریصانه به ORM خواهیم گفت که لطفاً جهت دریافت اطلاعات فیلد‌های جداول مختلف، از همان ابتدای کار در پشت صحنه، `Join`‌های لازم را تدارک ببین. در حالت واکشی غیرحریصانه به ORM خواهیم گفت به هیچ عنوان حق نداری `Join` ای را تشکیل دهی. هر زمانی که نیاز به اطلاعات فیلدی از جدولی دیگر بود باید به صورت مستقیم به آن مراجعه کرده و آن مقدار را دریافت کنی.

به صورت خلاصه برنامه نویس در حین کار با ORM های پیشرفته نیازی نیست `Join` بنویسد. تنها باید ORM را طوری تنظیم کند که آیا اینکار را حتماً خودش در پشت صحنه انجام دهد (واکشی حریصانه)، یا اینکه خیر، به هیچ عنوان SQL های تولیدی در پشت صحنه نباید حاوی `Join` باشند (`lazy loading`).

در مثال فوق به صورت خودکار دو کوئری به بانک اطلاعاتی ارسال می‌گردد:

```
SELECT [Limit1].[DepartmentId] AS [DepartmentId],
       [Limit1].[Name]          AS [Name]
  FROM  (SELECT TOP (2) [Extent1].[DepartmentId] AS [DepartmentId],
                    [Extent1].[Name]          AS [Name]
               FROM [dbo].[Departments] AS [Extent1]
              WHERE [Extent1].[DepartmentId] = 1 /* @p0 */) AS [Limit1]

SELECT [Extent1].[EmployeeId]           AS [EmployeeId],
       [Extent1].[FirstName]         AS [FirstName],
       [Extent1].[LastName]          AS [LastName],
       [Extent1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]
  FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1]
```

```
WHERE ([Extent1].[Department_DepartmentId] IS NOT NULL)
AND ([Extent1].[Department_DepartmentId] = 1 /* @EntityKeyValue1 */)
```

یکبار زمانیکه قرار است اطلاعات دپارتمان یک (db.Departments.Find) دریافت شود. تا این لحظه خبری از جدول Employees نیست. چون lazy loading فعال است و فقط اطلاعاتی را که نیاز داشتهایم فراهم کرده است. زمانیکه برنامه به حلقه میرسد، نیاز است اطلاعات dept1.Employees را دریافت کند. در اینجا است که کوئری دوم، به بانک اطلاعاتی صادر خواهد شد (بارگذاری در صورت نیاز).

ج) بررسی Eager Loading یا واکشی حریصانه

حالت lazy loading بسیار جذاب به نظر میرسد؛ برای مثال میتوان خواص حجیم یک جدول را به جدول مرتبط دیگری منتقل کرد. مثلاً فیلدهای متغیر طولانی یا اطلاعات باینتری فایل‌های ذخیره شده، تصاویر و امثال آن. به این ترتیب تا زمانیکه نیازی به اینگونه اطلاعات نباشد، lazy loading از بارگذاری آن‌ها جلوگیری کرده و سبب افزایش کارآیی برنامه می‌شود. اما ... همین lazy loading در صورت استفاده ناکامانه میتواند سرور بانک اطلاعاتی را در یک برنامه چندکاربره از پا درآورد! نیازی هم نیست تا شخصی به سایت شما حمله کند. مهاجم اصلی همان برنامه نویس کم اطلاع است! اینبار مثال زیر را درنظر بگیرید که بجای دریافت اطلاعات یک شخص، مثلاً قصد داریم، اطلاعات کلیه دپارتمان‌ها را توسط یک Grid نمایش دهیم (فرقی نمی‌کند برنامه وب یا ویندوز باشد؛ اصول یکی است):

```
using (var db = new Sample06Context())
{
    foreach (var dept in db.Departments)
    {
        Console.WriteLine(dept.Name);
        foreach (var item in dept.Employees)
        {
            Console.WriteLine(item.FirstName);
        }
    }
}
```

یک نکته: اگر سعی کنیم کد فوق را اجرا کنیم به خطای زیر بروخواهیم خورد:

```
There is already an open DataReader associated with this Command which must be closed first
```

برای رفع این مشکل نیاز است گزینه MultipleActiveResultSets=True را به کانکشن استرینگ اضافه کرد:

```
<connectionStrings>
  <clear/>
  <add
    name="Sample06Context"
    connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security =
true;MultipleActiveResultSets=True;" 
    providerName="System.Data.SqlClient"
  />
</connectionStrings>
```

سؤال: به نظر شما در دو حلقه تو در توی فوق چندبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی صورت می‌گیرد؟ با توجه به اینکه در متدهای ذکر شده در ابتدای مطلب، تعداد رکوردها مشخص است.

Object context #15

Statements	Object context Usage	Row Count	Duration	Alerts
Short SQL				
SELECT ... FROM [dbo].[Departments] AS [Extent1]		6	27 ms / 891 ms	●
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...		2	63 ms / 94 ms	●
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...		1	44 ms / 47 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...		1	294 ms / 297 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...		2	38 ms / 47 ms	● ●
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...		1	162 ms / 172 ms	●
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...		1	209 ms / 203 ms	●

Details	Alerts	Stack Trace
<pre> 1 SELECT [Extent1].[EmployeeId] AS [EmployeeId], 2 [Extent1].[FirstName] AS [FirstName], 3 [Extent1].[LastName] AS [LastName], 4 [Extent1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId] 5 FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] 6 WHERE ([Extent1].[Department_DepartmentId] IS NOT NULL) 7 AND ([Extent1].[Department_DepartmentId] = 21 /* @EntityKeyValue1 */ </pre>		
	Param Value	@EntityKey 21

و اینجا است که عنوان شد استفاده از EF Profiler در حین توسعه برنامه‌های مبتنی بر ORM «الزامی» است! اگر از این نکته اطلاعی نداشتهید، بهتر است یکبار تمام صفحات گزارش‌گیری برنامه‌های خود را که حاوی یک Grid هستند، توسط بررسی کنید. اگر در این برنامه پیغام خطای `n+1 select` را دریافت کردید، یعنی در حال استفاده ناصحیح از امکانات lazy loading می‌باشد.

آیا می‌توان این وضعیت را بهبود بخشید؟ زمانیکه کار ما گزارشگیری از اطلاعات با تعداد رکوردهای بالا است، استفاده ناصحیح از ویژگی Lazy loading می‌تواند به شدت کارآیی بانک اطلاعاتی را پایین بیاورد. برای حل این مساله در زمان‌های قدیم (!) بین جداول join می‌نوشتند؛ الان چطور؟ در EF متدی به نام Eager loading جهت Include اطلاعات موجودیت‌های مرتبط به هم درنظر گرفته شده است که در پشت صحنه همینکار را انجام می‌دهد:

```

using (var db = new Sample06Context())
{
    foreach (var dept in db.Departments.Include(x => x.Employees))
    {
        Console.WriteLine(dept.Name);
        foreach (var item in dept.Employees)
        {
            Console.WriteLine(item.FirstName);
        }
    }
}

```

همانطور که ملاحظه می‌کنید اینبار به کمک متدهای `Include`، `Join` و `Brackets` اقدام کردی‌ایم. اکنون اگر برنامه را اجرا کنیم، فقط یک رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی انجام خواهد شد و کار `Join` نویسی به صورت خودکار توسط EF مدیریت می‌گردد:

```

SELECT [Project1].[DepartmentId] AS [DepartmentId],
       [Project1].[Name] AS [Name],
       [Project1].[C1] AS [C1],
       [Project1].[EmployeeId] AS [EmployeeId],
       [Project1].[FirstName] AS [FirstName],
       [Project1].[LastName] AS [LastName],
       [Project1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]
  FROM (SELECT [Extent1].[DepartmentId] AS [DepartmentId],
              [Extent1].[Name] AS [Name],
              [Extent2].[EmployeeId] AS [EmployeeId],
              [Extent2].[FirstName] AS [FirstName],
              [Extent2].[LastName] AS [LastName],
              [Extent2].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId],
             CASE
               WHEN ([Extent2].[EmployeeId] IS NULL) THEN CAST(NULL AS int)
               ELSE 1
             END AS [C1]
   FROM [dbo].[Departments] AS [Extent1]
    LEFT OUTER JOIN [dbo].[Employees] AS [Extent2]
      ON [Extent1].[DepartmentId] = [Extent2].[Department_DepartmentId]) AS [Project1]
 ORDER BY [Project1].[DepartmentId] ASC,
          [Project1].[C1] ASC

```

متدهای `Include` در نگارش‌های اخیر EF پیشرفت کرده است و همانند مثال فوق، امکان کار با `lambda expressions` را جهت تعریف خواص مورد نظر به صورت `strongly typed` ارائه می‌دهد. در نگارش‌های قبلی این متدهای `Include` تنها امکان استفاده از رشته‌ها برای معرفی خواص وجود داشت.

همچنین توسط متدهای `eager loading` چندین سطح با هم نیز وجود دارد؛ مثلاً `Employees.Kids` و همانند آن.

چند نکته در مورد نحوه خاموش کردن Lazy loading

امکان خاموش کردن `Lazy loading` در تمام کلاس‌های برنامه با تنظیم خاصیت `LazyLoadingEnabled` کلاس `Configuration` برنامه به نحو زیر میسر است:

```

public class Sample06Context : DbContext
{
    public Sample06Context()
    {
        this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
    }
}

```

یا اگر تنها در مورد یک کلاس نیاز است این خاموش سازی صورت گیرد، کلمه کلیدی `virtual` را حذف کنید. برای مثال با نوشتند `public virtual ICollection<Employee> Employees` بجای `public ICollection<Employee> Employees` سازی کلاس دپارتمان، لیست کارمندان آن به نال تنظیم می‌شود. البته در این حالت `null object pattern` را نیز فراموش نکنید (وھله سازی پیش فرض `Employees` در سازنده کلاس):

```

public class Department
{
    public int DepartmentId { get; set; }
}

```

```
public string Name { get; set; }

public ICollection<Employee> Employees { get; set; }
public Department()
{
    Employees = new HashSet<Employee>();
}
```

به این ترتیب به خطای null reference object بر نخواهیم خورد. همچنین وھله سازی، با مقدار دھی لیست دریافتی از بانک اطلاعاتی متفاوت است. در اینجا نیز باید از متده `Include` استفاده کرد.

بنابراین در صورت خاموش کردن `lazy loading`، حتما نیاز است از متده `Include` استفاده شود. اگر `lazy loading` فعال است، جهت تبدیل آن به از متده `eager loading` استفاده کنید (اما اجباری نیست).

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۸:۲۶:۲۷

باسلام. متشرکم از مقالات عالی شما. Code First با آموزش شما کاملاً لذت بخش است. همیشه سلامت باشید. یاعلی

نویسنده: mohammad
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۳ ۱۸:۵۹:۴۱

استاد این Alert ها (دایره های خاکستری رنگ) هم خیلی مهم هستند؟ آلتاش هم Unbound result set هست که تقریباً برای بیشتر Entity هام همینه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۳ ۱۹:۵۶:۲۲

بستگی به تعداد رکورد دارد. اگر کم است مهم نیست. اگر زیاد است می‌توانه به مصرف بالای حافظه سرور منتهی بشه. این مورد رو میشه با متد الحقی take کنترل کرد که ترجمه می‌شود به `select top n`.

نویسنده: Naser Tahery
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۴ ۱۹:۰۴:۱۳

لایک و رای جوابگوی تشکر از شما نیست
بسیار ممنون

نویسنده: بهزاد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۸ ۱۸:۴۲

سلام
ابزار efprof ابزار بسیار خوبی است ولی متاسفانه ما در ایران مشکل خرید داریم و مجبوریم از کرک استفاده کنیم، آیا کرک این نرم افزار هم موجود است؟
بنده نتوانستم چیزی پیدا کنم، ممنون میشم اگر می‌توانیم کمک کنیم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۸ ۱۸:۵۵

نیازی به کرک ندارد. در متن توضیح دادم. ایمیل خودتون رو در سایت آن وارد کرده و یک مجوز یک ماهه دریافت کنید. این مجوز رسمی، دسترسی کامل استفاده از برنامه رو به شما میده.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۸:۵۵

در رابطه با lazy loading سئوالی داشتم. در روش db first ، خود به خود navigation property ها در مدل ساخته میشه. از اونجایی که lazy loading به طور پیش فرض فعال هست ، اینطور که شما اینجا توضیح دادید هیچکدام از navigation property ها به جداول موردنظر رجوع نمی‌کنند. اگه تا اینجا رو درست گفته باشم سئوال اصلی من اینه: وقتی جداول بزرگ باشند و تعداد navigation property ها زیاد، مخصوصاً وقتی مراجعه به یک جدول چندبار اتفاق بیفتند (مثلاً فیلد هایی مثل DeleteUserId و InsertUserId داشته باشیم که هردو به جدول user مراجعه می‌کنند) EF نامهای نامناسبی تولید میکنه که هنگام استفاده نمیشه تشخیص داد کدوم کی مثلاً به InsertUserId و کدوم یکی به DeleteUserId مربوط میشه. اگر هم بخوایم دستی نامگذاری ها رو تغییر بدیم، علاوه بر وقتگیر بودن، با هر بار تغییر مدل، دوباره باید اینکار رو تکرار کنیم. راه حلی که به ذهن من میرسه اینه که تویی یه partial class، یه همچین property هایی اضافه کنم. (کد زیر) در واقع موقع

نمایش در گرید، از `InsertUsername` به عنوان نام کاربری درج کننده استفاده می‌کنم. امیدوارم تونسته باشم درست توضیح بدم.
می‌خواهم بدونم این روش تا چه حد درسته.

```
public string InsertUsername
{
    get { return DB.Users.Where(x=>x.Id == InsertUserId).Select(x=>x.Username).FirstOrDefault(); }

    private set {}

};
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۰ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

- شما می‌توانید با استفاده از fluent api کنترل کاملی بر روی نام‌های خودکار تولیدی داشته باشید. یک سری پیش فرض در ابتدای امر هست؛ اما تمام این‌ها با fluent api قابل بازنویسی است.
- اینکه چه نامی در بانک اطلاعاتی تولید شده در EF Code first اهمیتی ندارد. شما با اشیاء سروکار دارید. قرار نیست مستقیماً از فیلدی کوئری بگیرید یا قرار نیست مستقیماً SQL خام بنویسید. زمانیکه از LINQ استفاده می‌کنید تمام ترجمه‌ها خودکار است صرفنظر از اینکه نام‌ها در سمت دیتابیس الان چه چیزی هست.
- تمام navigation property به جداول مورد نظر مراجعه می‌کنند. lazy loading به معنای عدم بارگذاری اطلاعات اشیاء مرتبط در بار اول فراخوانی شیء پایه است و تنها بارگذاری اطلاعات اشیاء وابسته در زمان نیاز. دقیقاً در زمانیکه خاصیتی از آن شیء مرتبط فراخوانی شود و نه قبل از آن.
- زمانیکه primary key یک جدول رو دارید بهتر است از متدهای Find استفاده کنید بجای کوئری LINQ فوق. به این ترتیب از سطح اول کش برخوردار خواهد شد (تعداد کمتر رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی).
- شما بدون مشکل می‌توانید مستقیماً از خواص اشیاء مرتبط استفاده کنید و اگر می‌خواهید lazy loading را متوقف کنید (خصوصاً برای نمایش اطلاعات در یک گرید) فقط کافی است از متدهای Include یاد شده استفاده کنید.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۹:۵۲ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

- 1- اهمیت نام تولید شده اونجاست که توی `insertUserId` و `user1`، برای `navigation property` `deleteUserId` و `user2` تولید می‌شه و به فرض وقتی بخوایم نام کاربر درج کننده (`user1.username`) را نمایش بدیم، ممکنه به اشتباه نام کاربر حذف کننده (`user2.username`) را نمایش بدهیم. چون `user1` و `user2` نامهای شفافی نیستن.
- 2- که فرمودین رو بررسی می‌کنم، ولی راستش متوجه نشدم که روشی که استفاده کردم درست هست یا نه. در واقع به جای استفاده از `navigation property` `InsertUsername` property با اضافه کردن یه `InsertUsername` مثلاً با نام `InsertUsername` درج کننده رو برمیگردونم. (همون که تو کد کامنت قبلی نوشتم).
اینجا هم به نظرم تا موقعی که از `InsertUsername` استفاده نشه، مراجعه به دیتابیس انجام نمیشه، درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۱۶ ۱۳۹۱/۰۴/۱۹

- روش دیگر تعیین نام صریح کلیدهای خارجی تشکیل شده در سمت دیتابیس در EF Code first استفاده از ویژگی `ForeignKey` بر روی یک `navigation property` است. در قسمت سوم این سری به آن اشاره شده است (مورد هشتم متدیتای بررسی شده در آن).
- بله. ولی اگر در این حالت اطلاعات شما در یک گرید نمایش داده شود ۷ هزار بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی خواهد داشت. در مبحث جاری به آن با ذکر ریزجزئیات و روش حل خاص آن، پرداخته شده است.

نویسنده: فرید صالحی
تاریخ: ۹:۲۵ ۱۳۹۱/۰۴/۲۰

هنگام استفاده از EF بوسیله WCF، ما خطای در یافت می‌کنیم با این عنوان:
underlying connection was closed. the connection was closed unexpectedly

جستجو شد و جاهای مختلف اینطور گفته شده که در هنگام استفاده از EF با WCF، باید lazy loading غیرفعال شه، در غیر اینصورت حلقه ایجاد می‌شود! مثلاً [اینجا](#) حالا این سوال پیش می‌آید که علت این مسال چیه، آیا راه دیگه ای وجود نداره. و مهمتر اینکه غیر فعال کردن lazy loading کارایی برنامه رو پایین نمی‌ماره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۵۵ ۱۳۹۱/۰۴/۲۰

دنیای WCF ایی که از طریق وب در دسترس است، یک دنیای اصطلاحاً detached است. در این حالت زمانیکه ctx.Bills.ToList را فراخوانی می‌کنید، لیست صورتحساب‌ها از سرور دریافت شده و اتصال خاتمه پیدا می‌کند. اینجا دیگر lazy loading معنایی ندارد چون context جاری در سمت سرور بسته شده. شما زمانی می‌توانید از lazy loading برای بارگذاری اشیاء مرتبط مانند حلقه زیر استفاده کنید:

```
foreach (var dept in db.Departments)
{
    Console.WriteLine(dept.Name);
    foreach (var item in dept.Employees)
    {
        Console.WriteLine(item.FirstName);
    }
}
```

که در یک context و در یک اتصال باز به سرور قرار داشته باشد. در این حالت EF تمام اتصالات و رفت و برگشت‌های مورد نیاز را بدون کوئری نوشتن خاصی مدیریت می‌کند. در WCF یکبار اطلاعات serialize شده و اتصال بسته می‌شود (البته WCF فراتر است از حالت http binding ساده؛ ولی عموماً این مورد در برنامه‌های وب مدنظر است). بنابراین اینبار اگر dept.Employees را روی لیست تهیه شده فراخوانی کنید، پیغام بسته بودن اتصال رو دریافت می‌کنید. به همین جهت اگر نیاز به اطلاعات کارمندان هم هست، همه را باید به یکباره از سرور دریافت کرد.

نویسنده: فرید صالحی
تاریخ: ۱۰:۵ ۱۳۹۱/۰۴/۲۰

متشرک از پاسخ شما. پس میشه اینطور نتیجه گرفت که :

موقع استفاده از WCF، با غیرفعال کردن entity loading فقط می‌شوند و تاثیری روی کارایی برنامه نداره. و در مثال شما، اگه بخوایم به dept.Employees دسترسی داشته باشیم، باید صریحاً اونها رو دریافت کرد.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۰:۲۴ ۱۳۹۱/۰۷/۰۱

آقای نصیری سلام.
روشی برای خرید یا استفاده دائمی از Ef profiler نیست؟ من تابحال چندین ایمیل ساختم و اونو دانلود کردم تا برام کار کنه. ممنون میشم اگه راهنمایی کنید. ياعلى.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰:۴۲

- سازنده Ef [یک اسرائیلی](#) است (همان سازنده RavenDB). من بعید می‌دونم بتونید خرید کنید.
- پیشنهاد من استفاده از [mini-profiler](#) سورس باز است که با EF Code first هم کار می‌کند.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰:۵۵

متشرکم. فراوان

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴:۳۷

آیا کار `join` را انجام می‌دهد؟ چه تفاوتی بین `include` و `join` وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴:۱۵

در EF یک سری متد وجود دارند که حجم کوئری‌های LINQ نوشته شده را کاهش می‌دهند. یک نمونه آن `Include` است، نمونه دیگر استفاده از خواص راهبری است: ([^](#) و [_](#))

نویسنده: bluesky
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱:۳۶

چیه دقیقاً و چرا استفاده می‌شه توسط `ef`؟ (منظور اینکه چرا در `runtime` بجای یک آبجکت واقعی از کلاس `DynamicProxies` مورد نظرم با یک اون کلاس رو برو می‌شم؟! چرا این رو هم `ef` نبرده پشت صحنه؟) من بعضی جاهای برنامم که می‌خوام ابجکتی رو `cast` کنم بخاطر اینکه اون ابجکت یک `dynamicProxy` هست (در واقع یک `wrapper` روی کلاس مورد نظرم هست) نمی‌تونم و باید `underlying type` اش رو بگیرم. و اینکه دقیقاً نمی‌دونم (در `runtime` جایی که بخوام `cast` انجام بدم آیا با یک `dynamicProxy` رو برو هستم یا آبجکتی که مد نظرم هست!

با استفاده از `DbContext.Configuration.ProxyCreationEnabled=false` می‌شه غیرفعالش کرد. ولی نمی‌دونم چه هایی داره! و کجاها چه تعییری می‌کنه!

می‌تونین کمک کنین آقای نصیری و سایر دوستان؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱:۳۸

در تمام ORMs می‌شه. در EF از کلاس‌های پروکسی به دو منظور `Lazy loading` و `change tracking` استفاده می‌شه. به همین جهت خواصی که در `lazy loading` مورد استفاده قرار می‌گیرند باید `virtual` تعریف شوند. به این ترتیب ORM مورد استفاده می‌توانه این خواص رو جهت کاربردهای خودش، به صورت پویا بازنویسی و `override` کنه. با تنظیم `DbContext.Configuration.ProxyCreationEnabled=false`، دو کاربرد یاد شده از کار خواهد افتاد. اطلاعات بیشتر رو می‌تونید در بلاگ یکی از اعضای تیم [EF بخونید](#).

نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱:۲۵

وقتی کلاینت Silverlight ای یا Java Script ای در سمت کلاینت داره Change Tracking رو انحصار می‌ده و برای Update داره Original و Current رو با هم ارسال می‌کنه، و تغییرات سمت سرور واقعاً ناجیزه، واقعاً می‌طلبه که نه تنها Save Changes در Overriding کرد، که بندۀ حتی Automatic Change Tracking رو هم غیر فعال می‌کنم، فقط در در کردن Save Changes در یک بار دستی DbContext

موقع Load کردن اطلاعات برای ارسال به سمت کلاینت نیز همیشه از As No Tracking استفاده می‌کنم، و واقعاً تا این لحظه به هیچ وجه حس نکردم که چیزی رو از دست دادم، Lazy Loading هم واقعاً آیتم حیاتی ای نیست.

ولی از اون طرف من نه ساخته شدن Proxy رو دارم، نه فراخونی Detect Changes رو به صورت پشت صحنه ای در اکثر متدهای EF و نه سربار ساخته شدن Entry‌ها هنگام Load (البته در بازگشت از کلاینت به سرور، Attach می‌کنم، که راه در رویی هم نداره)

چون این موارد همه در Repository قرار داده شدند، عملکرد نویسی خودم رو هم تحت الشعاع قرار ندادم به همه افراد توصیه می‌کنم که این کار رو انجام بند

نویسنده: bluesky

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۳:۳۳

بله مرسى اینا رو و چنجای دیگه رو هم خوندم مطالب رو اما مشکلم رو نتونستم براش راه حل اصولی پیدا کنم متأسفانه مشکل اینه که من در runtime در بعضی شرایط وقتی entity خودم رو (چون بصورت ارث بری کار شده یک entity type اون، DynamicProxy می‌خوام (مثلاً) کنم به یک entity cast که می‌دونم نوعش دقیقاً چیه)، که می‌باشد) اما مشکل بدتره زمانی که من نمی‌دونم دقیقاً کی نوع این entity از جنس DynamicProxy های ef هست و کی از جنس wrapper مورد نظر خودم (احتمالاً پشت صحنه ef وقتی که entity بندۀ درگیر سیستم changetracking می‌شده برای خوبش تا کارای خودشو بکنه ولی کاش این dynamicProxy رو هم مثل خیلی چیزی دیگه تو این DbContextApi می‌بردن پشت صحنه تا زندگی‌مونو بکنیم؛)

امیدوارم منظورم رو رسونده باشم
مثلاً من کلاس پایه‌ی زیر رو دارم برای تمام موجودیت‌های:

```
public class MyBaseEntity
{
    public int Id {get;set;}
}
```

و یک کلاس معمولی (که در واقع جدولی در بانک هست مثلاً):

```
public class Student : MyBaseEntity
{
    public string Name {get;set;}
    //...
}
```

حالا من یک کلاس جنریک دارم مثل زیر (که صرفاً جهت ساده سازی سناریوی مورد اشاره اینجوری نوشتمش و وجود خارجی نداره) :

```
public class SomeGenericWorker < TEntity > where TEntity : BaseEntity
{
    //...
    public void DoSth(TEntity entity)
    {
        if (entity is Student)
```

```
{
  // ...
}
```

مشخصه که من تو تابع `DoSth` می‌خوام چیکار کنم. حالا مشکل اینه که در بعضی جاهای این روال درسته (یعنی `type` موجودیت `entity`، واقعاً `Student` هست) اما بعضی شرایط `type` موجودیت هام از جنس `DynamicProxies.Student_23323123124546454576646` هستن و باید `underlyingType` شون رو بگیرم اونوقت می‌تونم با نوع مد نظر خودم کار کنم.

در برنامه ای که نوشتیم همه چی درست کار می‌کنه و برنامه داره کارشو می‌کنه و فعلاً برای مشکل بالا که عرض کردم من راه حل درستی پیدا نکردم و خیلی دست و پاشکسته کار کردم جاهایی که اون مسئله وجود داره و اسه همین دنبال حواب درست می‌گردم کماکان..

در ضمن با `disable` کردن امکان `DynamicProxy` در `Config` `DbContext` مربوط به `ChangeTracking` خودم، از مزایای خوبی مثل `LazyLoading` بی‌بهره می‌شم و اصلاً جالب نیست. پس باید این گزینه `true` باشه. اما می‌خوام که `entity` واقعی یک `type` رو هر لحظه سرراست بتونم بگیرم

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۲۳:۴۱ ۱۳۹۱/۱۰/۲۱

از متدهای `ObjectContext.GetObjectType` استفاده کنید. برای نمونه در [پیاده‌سازی سطح دوم](#) کش ازش استفاده شده:

```
var changedEntityNames = ctx.ChangeTracker
    .Entries()
    .Where(x => x.State == EntityState.Added || 
                x.State == EntityState.Modified || 
                x.State == EntityState.Deleted)
    .Select(x =>
        ObjectContext.GetObjectType(x.Entity.GetType()).FullName)
    .Distinct()
    .ToList();
```

نویسنده: **bluesky**
تاریخ: ۲۳:۵۱ ۱۳۹۱/۱۰/۲۱

مرسى
می‌رم رو این که گفتین کار کنم
با تشکر

نویسنده: **یاسر مرادی**
تاریخ: ۱۰:۴۱ ۱۳۹۱/۱۰/۲۲

دوست عزیز، من که `Proxy Creation` رو غیر فعال کردم، و اضافه بر اون `Automatic Change Tracking` رو هم غیر فعال کردم، با سناریویی که گفتم کماکان `Change Tracking` رو دارم، و فکر کنم صحبت من رو شما اشتباه متوجه شدید، مگه می‌شه آدم `Change Tracking` رو کاملاً بذاره کnar، من فقط روش رو عوض کردم مسلماً تنها راه با استفاده از `Dynamic Proxy` نیست، در `NHibernate` هم من به جای استفاده از `Dynamic Proxy` استفاده از `Post Sharp` ایجاد کردم از `IL Injection` به غیر از زمان `Save` نیز به صورت آنی نیاز بود.

برای درک این که چرا من این کارها رو انجام می‌دم، [به این صفحه بروید](#) و شماره ۳.۱.۱ را مطالعه کنید.
با این حال، با فرض این که شما بنا به هر علتی، `Dynamic Proxy` رو بخواهید، کدی که اینجا نوشته‌ید باید در هر حالتی کار کنه، چون در هر حال اون `Student` از `Dynamic Proxy` ارث بری کرده، پس `is` شما `True` بر می‌گردونه. اگه باز کدی رو که کار نمی‌کنه رو اینجا بنویسید، شاید مشکل چیز دیگه ای هستش [Program.cs](#)

فایلی که دارد کار می‌کند و حاوی شرط شما است.
علاوه بر این من یک Real Type Extension Method نوشتم، که مد نظر شما رو بر می‌گردونه، حال چه تو NHibernate، چه تو Entity Framework، چه هر جای دیگه ای

```
public static class ReflectionExt
{
    public static Type GetRealType(this Type type)
    {
        if (Object.ReferenceEquals(type, null))
            throw new ArgumentNullException("type");

        if (type.Assembly.IsDynamic)
            return GetRealType(type.BaseType);
        else
            return type;
    }
}
```

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۱۳:۴

سلام
من در حین استفاده از EF-Profiler با خطای Exception has been thrown by the target of an invocation مواجه میشم.
روی کد پروژه خودتون هم تست کردم ، همین خطا رو میداد.
EF-profiler رو بعد از دانلود کردن اجرا میکنم، Dll مربوطه رو به برنامه اضافه کردم و برنامه رو Run میکنم . این خطا روی خط
HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();

اتفاق می‌افتد.

روی کد پروژه خودتون هم تست کردم ، همین خطا رو میداد.
ممnon میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۱۳:۴۵

- بله. همینطوره. به همین جهت یک قسمت در کد فوق کامنت شده نوشته شده:
`// note: remove this line if you received : CreateDatabase is not supported by the provider.`

EF Prof با سیستم به روز رسانی بانک اطلاعاتی EF Code first تداخل ایجاد می‌کنه. اول دیتابیس رو به روز کنید. بعد تنظیمات Prof رو اضافه کنید و بعد هم آغاز دیتابیس رو با null مقدار دهی کنید.

- ضمناً گروه مرتبط با EF Prof و محصولات مشابه اینجا است:

<http://groups.google.com/group/efprof>

بهتر است این نوع مشکلات را با خودشون مطرح کنید.

نویسنده: محمود داوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۰ ۱۷:۲۹

با سلام
من مشکلی که با متدهای Include معرفی شده دارم عدم شناخت اون داخل کدهاست.
من از EF5 و .NET 4.5 استفاده میکنم ولی زمان استفاده از این متدها ، به رنگ قرمز در میاد و البته هیچ خطایی توسط ویژوال استودیو هم دریافت نمیکنم و تعجب اینکه به خوبی هم کار میکنه. ولی به اصطلاح باید مانند نوشتن در یک فایل txt کار کنم چون هیچ وجود نداره. Intellisense

در تصویر بهتر میتوانید بینید :

```

public Post GetPostWithTags(int? id)
{
    var post =
        _tEntities.Where(p => p.Id == id)
            .Include(p => p.Tags)
            .FirstOrDefault();

    return post;
}

public int GetPostsCount()
{
    return _tEntities.Count();
}

public IList<PostListViewModels> GetPostDataTable(int page, int count, string[] roll, string username)
{
    var posts = _tEntities.Include(p => p.PostLocales).Include(p => p.User).Where(p => p.Username == username)
        .Select(post => new Cannot resolve symbol 'Include'
    {
        Id = post.Id,
        Title = post.PostLocales.FirstOrDefault().Title,
        PublishedDateEn = post.PublishedDateEn,
        PublishedDateFa = post.PublishedDateFa,
        PublishedTime = post.PublishedTime,
        Status = post.PostLocales.FirstOrDefault().Status,
        Permination = post.PostLocales.FirstOrDefault().Permination,
        CultureId = post.PostLocales.FirstOrDefault().CultureId,
        Username = post.Username
    }).ToList();
    return posts;
}

```

نویسنده: محمود داوری
تاریخ: ۱۷:۳۶ ۱۳۹۲/۰۵/۲۰

البته فضای نام System.Data.Entity به رنگ خاکستری در اومده ، یعنی عملا هیچ استفاده ای از اون نمیشه.
آیا این فضای نام ارتباطی با ورژن EF و .NET 4.5 نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۸ ۱۳۹۲/۰۵/۲۰

- فضای نام System.Data.Entity مربوط به متدهای جدید `Include` و `ThenInclude` در اسمنبلی EntityFramework.dll وجود دارد. بنابراین برای استفاده از آن نیاز است اسمنبلی EntityFramework.dll را هم به پروژه کتابخانه‌ای جدید خود، الحاق کنید.
- اگر مورد فوق برقرار است و Intellisense کار نمی‌کند، اما برنامه کامپایل می‌شود، احتمالا مشکل از ReSharper ایی است که دارید استفاده می‌کنید. VS.NET را با دستور خط فرمان ذیل، در حالت `safe mode` اجرا کنید:

```
"c:\__path to__\IDE\devenv.exe" /safemode /nosplash /log
```

در این حالت افزونه‌ها بارگذاری نمی‌شوند. اگر مشکلی نبود، یعنی باید ReSharper را به روز یا مجدداً نصب کنید.

نویسنده: محمود داوری
تاریخ: ۱۸:۲۱ ۱۳۹۲/۰۵/۲۰

بسیار منون. همینطور که شما فرمودید بدون بارگذاری افزونه‌ها کار کرد و مشکلی نبود.

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۲:۲۳ ۱۳۹۲/۱۱/۰۳

سلام

من EF رو از طریق NuGet نصب کردم ، اسمنبلی‌ها به برنامه الحاق شد،تابع استارت اون به صورت خودکار به برنامه اضافه شد... همه درست. ولی وقتی برنامه رو اجرا میکنم هیچ اتفاقی نمیوقته و EF Profiler هیچ چیزی رو نمیتوانه لگ کنه. خیلی در مورد این مشکل گشتم ولی چیزی بپدا نمیکنم در ضمن وقتی EF Profiler رو قبل از ایجاد بانک اطلاعاتی به برنامه اضافه میکنم

خطای زیر رو میده.

An unhandled exception of type 'System.NotSupportedException' occurred in EntityFramework.dll

Additional information: Unable to determine the DbProviderFactory type for connection of type 'System.Data.SqlClient.SqlConnection'. Make sure that the ADO.NET provider is installed or registered in the application config.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۱۳:۲۴

- در ۶ EF نیاز است یک سری تعاریف را به فایل کانفیگ اضافه کنید : [ارتقاء به ۶ EF](#) و [استفاده از ۶ EF](#)
- در ۶ EF اصلا نیازی به پروفایلر خاصی ندارید : [نحوه‌ی لاغ کردن توکار با ۶ mini profiler](#)
- برنامه‌های دیگری هم برای لاغ کردن وجود دارند (سورس باز و رایگان). مثل [mini profiler](#)

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۸:۵۴

سلام؛ من از sql server 2008 استفاده میکنم(روی یک سرور دیگر هست)، از اول هم EF6 رو نصب کردم.
باز با این حال همین خطای پا بر جاست، همچنین چیزی که متوجه نمیشم اینکه وقتی EFProfiler رو از پروژه حذف میکنم (حذف `App_Start.EntityFrameworkProfilerBootstrapper.PreStart`) این خطای رفع میشه.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۱۳:۳۳

به نظر [EF Profiler با نگارش ۶ مشکل داره](#) . بهتره از روش‌های دیگری که گفتند مثل [mini profiler](#) استفاده کنید.

در این مطلب تعدادی از شایع‌ترین مشکلات حین کار با Entity framework که نهایتاً به تولید برنامه‌هایی کند منجر می‌شوند، بررسی خواهند شد.

مدل مورد بررسی

```
public class User
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
}

public class BlogPost
{
    public int Id { get; set; }
    public string Title { get; set; }
    public string Content { get; set; }

    [ForeignKey("UserId")]
    public virtual User User { get; set; }
    public int UserId { get; set; }
}
```

کوئری‌هایی که در ادامه بررسی خواهند شد، بر روی رابطه‌ی one-to-many فوق تعریف شده‌اند؛ یک کاربر به همراه تعدادی مطلب منتشر شده.

مشکل 1: بارگذاری تعداد زیادی ردیف

```
var data = context.BlogPosts.ToList();
```

در بسیاری از اوقات، در برنامه‌های خود تنها نیاز به مشاهده‌ی قسمت خاصی از یک سری از اطلاعات، وجود دارد. به همین جهت بکارگیری متد `ToList` بدون محدود سازی تعداد ردیف‌های بازگشت داده شده، سبب بالا رفتن مصرف حافظه‌ی سرور و همچنین بالا رفتن میزان داده‌ای که هر بار باید بین سرور و کلاینت منتقل شوند، خواهد شد. یک چنین برنامه‌هایی بسیار مستعد به استثنایی از نوع `out of memory` هستند.

راه حل: با استفاده از `Skip` و `Take`، [مباحث صفحه‌ی بندی](#) را اعمال کنید.

مشکل 2: بازگرداندن تعداد زیادی ستون

```
var data = context.BlogPosts.ToList();
```

فرض کنید View برنامه، در حال نمایش عنوانین مطالب ارسالی است. کوئری فوق، علاوه بر عنوانین، شامل تمام خواص تعریف شده‌ی دیگر نیز هست. یک چنین کوئری‌هایی نیز هر بار سبب هدر رفتن منابع سرور می‌شوند.

راه حل: اگر تنها نیاز به خاصیت `Content` است، از `Select` و سپس `ToList` استفاده کنید؛ البته به همراه نکته ۱.

```
var list = context.BlogPosts.Select(x => x.Content).Skip(15).Take(15).ToList();
```

مشکل 3: گزارشگیری‌هایی که بی‌شباهت به حمله‌ی به دیتابیس نیستند

```
foreach (var post in context.BlogPosts)
{
    Console.WriteLine(post.User.Name);
}
```

فرض کنید قرار است رکوردهای مطالب را نمایش دهیم. در حین نمایش این مطالب، در قسمتی از آن باید نام نویسنده نیز درج شود. با توجه به رابطه‌ی تعریف شده، نوشتن `post.User.Name` به ازای هر مطلب، بسیار ساده به نظر می‌رسد و بدون مشکل هم کار می‌کند. اما ... اگر خروجی SQL این گزارش را مشاهده کنیم، به ازای هر ردیف نمایش داده شده، یکبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی، جهت دریافت نام نویسنده یک مطلب وجود دارد.

این مورد به [lazy loading](#) مشهور است و در مواردی که قرار است با یک مطلب و یک نویسنده کار شود، شاید اهمیتی نداشته باشد. اما در حین نمایش لیستی از اطلاعات، بی‌شباهت به یک حمله‌ی شدید به بانک اطلاعاتی نیست.
راه حل: در گزارشگیری‌ها اگر نیاز به نمایش اطلاعات روابط یک موجودیت وجود دارد، از متدهای `Include` استفاده کنید تا `loading` لغو شود.

```
foreach (var post in context.BlogPosts.Include(x=>x.User))
```

مشکل 4: فعال بودن بی‌جهت مباحثه‌ی ردیابی اطلاعات

```
var data = context.BlogPosts.ToList();
```

در اینجا ما فقط قصد داریم که لیستی از اطلاعات را دریافت و سپس نمایش دهیم. در این بین، هدف، ویرایش یا حذف اطلاعات این لیست نیست. یک چنین کوئری‌هایی مساوی هستند با تشکیل `dynamic proxies` مخصوص EF جهت ردیابی تغییرات اطلاعات (مباحثه‌ی [AOP](#) توکار). EF توسط این `dynamic proxies`، محصور کننده‌هایی را برای تک تک آیتم‌های بازگشت داده شده از لیست `EF` تهیه می‌کند. در این حالت اگر خاصیتی را تغییر دهید، ابتدا وارد این محصور کننده (غشاء نامرئی) می‌شود، در سیستم ردیابی `EF` ذخیره شده و سپس به شیء اصلی اعمال می‌گردد. به عبارتی شیء در حال استفاده، هر چند به ظاهر `post.User` است اما در واقعیت یک `User` دارای روشی نامرئی از جنس `dynamic proxy` است. تهیه این روش‌ها، هزینه‌بر هستند؛ چه از لحاظ میزان مصرف حافظه و چه از نظر سرعت کار.

راه حل: در گزارشگیری‌ها، `dynamic proxies` را توسط متدهای [AsNoTracking](#) غیرفعال کنید:

```
var data = context.BlogPosts.AsNoTracking().Skip(15).Take(15).ToList();
```

مشکل 5: باز کردن تعداد اتصالات زیاد به بانک اطلاعاتی در طول یک درخواست

هر `Context` دارای اتصال منحصر به فرد خود به بانک اطلاعاتی است. اگر در طول یک درخواست، بیش از یک `Context` مورد استفاده قرار گیرد، بدیهی است به همین تعداد اتصال باز شده به بانک اطلاعاتی، خواهیم داشت. نتیجه‌ی آن فشار بیشتر بر بانک اطلاعاتی و همچنین کاهش سرعت برنامه است؛ از این لحاظ که اتصالات TCP برقرار شده، هزینه‌ی بالایی را به همراه دارند.

روش تشخیص:

```
private void problem5MoreThan1ConnectionPerRequest()
{
    using (var context = new MyContext())
    {
        var count = context.BlogPosts.ToList();
    }
}
```

داشتن متدهایی که در آن‌ها کار و هله سازی و `dispose` زمینه‌ی EF انجام می‌شود (متدهایی که در آن‌ها `new Context` وجود دارد).

راه حل: برای حل این مساله باید از [روش‌های تزریق وابستگی‌ها](#) استفاده کرد. یک Context و هله سازی شده‌ی در طول عمر یک درخواست، باید بین و هله‌های مختلف اشیایی که نیاز به Context دارند، زنده نگه داشته شده و به اشتراک گذاشته شود.

مشکل 6: فرق است بین `IEnumerable` و `IList`

```
DataContext = from user in context.Users
             where user.Id>10
             select user;
```

خروجی کوئری LINQ نوشته شده از نوع `IEnumerable` است. در EF، هر بار مراجعه‌ی مجدد به یک کوئری که خروجی `IEnumerable` دارد، مساوی است با ارزیابی مجدد آن کوئری. به عبارتی، یکبار دیگر این کوئری بر روی بانک اطلاعاتی اجرا خواهد شد و رفت و برگشت مجددی صورت می‌گیرد. زمانیکه در حال تهیه‌ی گزارشی هستید، ابزارهای گزارشگیر ممکن است چندین بار از نتیجه‌ی کوئری شما در حین تهیه‌ی گزارش استفاده کنند. بنابراین برخلاف تصویر، تنها یکبار سبب اجرای این کوئری نمی‌شود؛ بسته به ساز و کار درونی گزارشگیر، چندین بار ممکن است این کوئری فرآخوانی شود. راه حل: یک `ToList` را به انتهای این کوئری اضافه کنید. به این ترتیب از نتیجه‌ی کوئری، بجای اصل کوئری استفاده خواهد شد و در این حالت تنها یکبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را شاهد خواهید بود.

مشکل 7: فرق است بین `IEnumerable` و `IQueryable`

خروجی `IEnumerable`، یعنی این عبارت را محاسبه کن. خروجی `IQueryable` یعنی این عبارت را درنظر داشته باش. اگر نیاز است نتایج کوئری‌ها با هم ترکیب شوند، مثلاً بر اساس رابطه کاربری برنامه، کاربر بتواند شرط‌های مختلف را با هم ترکیب کند، [باید از ترکیب `IQueryable` استفاده کرد تا سبب رفت و برگشت اضافی به بانک اطلاعاتی نشویم.](#)

مشکل 8: استفاده از کوئری‌های Like دار

```
var list = context.BlogPosts.Where(x => x.Content.Contains("test"))
```

این نوع کوئری‌ها که در نهایت به `Like` در SQL ترجمه می‌شوند، سبب `full table scan` خواهند شد که کارآیی بسیار پایینی دارند. در این نوع موارد توصیه شده‌است که از روش‌های [full text search](#) استفاده کنید.

مشکل 9: استفاده از `Count` بجای Any

اگر نیاز است بررسی کنید مجموعه‌ای دارای مقداری است یا خیر، از `Count > 0` استفاده نکنید. کارآیی `Any` و کوئری SQL ای که تولید می‌کند، [به مرتب بیشتر و بهینه‌تر است](#) از `Count > 0`.

مشکل 10: سرعت `insert` پایین است

ردیابی تغییرات را [خاموش کرده](#) و از متدهای `AddRange` استفاده کنید. همچنین افزونه‌هایی برای [Bulk insert](#) نیز موجود هستند.

مشکل 11: شروع برنامه کند است

می‌توان تمام مباحث نگاشتهای پویای کلاس‌های برنامه به جداول و روابط بانک اطلاعاتی را [به صورت کامپایل شده در برنامه ذخیره کرد](#). این مورد سبب بالا رفتن سرعت شروع برنامه خصوصاً در حالتیکه تعداد جداول بالا است می‌شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد شیران
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۴ ۱۷:۳۰

مطلوب فوق العاده آموزنده ای بود. لطفا در خصوص نحوه استفاده از ساز و کار full text search در EF هم اگه روشی هست توضیح بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۴ ۱۷:۳۵

- در کنفرانس techEd 2014 کار با « [Entity Framework: Building Applications with Entity Framework 6](#) » در جلسه EF در 6، جزو مثال‌های مطرح شده‌است.
- روش دوم هم در اینجا « [Full text search in Microsoft's Entity Framework](#) »
- روش سوم با استفاده از IDbCommandInterceptor در اینجا « [Microsoft's Full Text Search in Entity Framework 6](#) »

نویسنده: فواد عبدالله
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۵ ۱۹:۳۳

ممnon از مطلب مفید تون من با راه حل شماره 5 و استفاده همزمان از (select, add, delete (update) modify addrange) یا ... (جز (select, add, delete (update) modify addrange) همزمان مشکل دارم! اگر ممکنه یه sample در این رابطه معرفی کنید.
ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۵ ۲۰:۳۹

```
((DbSet<Category>)_categories).AddRange(...);  
// or in the Sample07Context  
public IEnumerable< TEntity > AddThisRange< TEntity >( IEnumerable< TEntity > entities ) where TEntity : class  
{  
    return ((DbSet< TEntity >)this.Set< TEntity >()).AddRange(entities);  
}
```

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۰ ۱۷:۴۷

سلام: خروجی [IQueryable](#)، یعنی این عبارت را محاسبه کن وقتی خروجی query مثلا در نوع [IQueryable](#) ذخیره میشه تا وقتی مورد استفاده قرار نگرفته رفت و برگشتی به بانک صورت نگرفته مثل [IQueryable](#):

```
private IQueryable< Entity1 > ienumerableEntites;  
private IQueryable< Entity1 > queryableEntities;  
  
ienumerableEntites = context.Entity1.Where(x=>x.EntityID>50);  
queryableEntites = context.Entity1.Where(x => x.EntityID > 50);
```

منظورتون از جمله بالا چیست؟

نویسنده: وحید نصیری

۱۸:۲۹ ۱۳۹۳/۰۵/۲۰

تاریخ:

«بررسی Deferred execution یا بارگذاری به تأخیر افتاده»

نویسنده: Elham

تاریخ: ۱۷:۱۹ ۱۳۹۳/۰۸/۳۰

به نظر شما کوئری‌های پایین رو چطور میشه بهینه نوشت؟

```

List<Stat> allQuestion = (from a in TempClass.Stats
    where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
        a.Subject.SubjectID == tileNumber
    select a).AsParallel().ToList();

int allQuestionCount = allQuestion.Count;

int correctCount = (from a in allQuestion
    where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
        a.Subject.SubjectID == tileNumber
    select a.CorrectQuestionCount).Sum();

int totalTime = (from a in allQuestion
    where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
        a.Subject.SubjectID == tileNumber
    select a.TotalTime).Sum();

double score = (from a in allQuestion
    where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
        a.Subject.SubjectID == tileNumber
    select a.Score).Sum();

```

50 بار دستورات بالا اجرا میشه و یک مکث حدودا 20 ثانیه‌ای داره

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۷:۴۹ ۱۳۹۳/۰۸/۳۰

چندبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را می‌شود تبدیل کرد به یکبار رفت و برگشت: «اعمال توابع تجمعی بر روی چند ستون در Entity framework

نویسنده: علیرضا م

تاریخ: ۱۵:۱۳ ۱۳۹۳/۰۹/۰۴

سلام

ایشان یکبار در ابتدا از `ToList` استفاده نموده اند. اعمال تجمعی که بعد از کویری اول نوشته شده است در حافظه محاسبه می‌شود یا در سمت بانک اطلاعاتی؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۵:۲۸ ۱۳۹۳/۰۹/۰۴

- در حافظه.

- ولی در کل روش محاسبه‌ی `sum` این نیست که رکوردها را به همراه تمام ستون‌های جدول از بانک اطلاعاتی واکشی کرد و بعد در برنامه چند ستون انتخابی آن‌ها را جمع زد؛ زمانیکه خود بانک اطلاعاتی این توانایی را به نحو بهینه‌تری دارد.

استفاده از Aggregate functions یا توابع تجمعی چه در زمان SQL نویسی مستقیم و یا در حالت استفاده از LINQ to Entities نیاز به ملاحظات خاصی دارد که عدم رعایت آن‌ها سبب کرش برنامه در زمان موعد خواهد شد. در ادامه تعدادی از این موارد را مرور خواهیم کرد.

ابتدا مدل‌های برنامه را در نظر بگیرید که از یک صورتحساب، به همراه ریز قیمت‌های آیتم‌های مرتبط با آن تشکیل شده است:

```
public class Bill
{
    public int Id { set; get; }
    public string Name { set; get; }

    public virtual ICollection<Transaction> Transactions { set; get; }
}

public class Transaction
{
    public int Id { set; get; }
    public DateTime AddDate { set; get; }
    public int Amount { set; get; }

    [ForeignKey("BillId")]
    public virtual Bill Bill { set; get; }
    public int BillId { set; get; }
}
```

در ادامه این کلاس‌ها را در معرض دید EF Code first قرار می‌دهیم:

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<Bill> Bills { get; set; }
    public DbSet<Transaction> Transactions { get; set; }
}
```

همچنین تعدادی رکورد اولیه را نیز جهت انجام آزمایشات به بانک اطلاعاتی متناظر، اضافه خواهیم کرد:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        var bill1 = new Bill { Name = "bill-1" };
        context.Bills.Add(bill1);

        for (int i = 0; i < 11; i++)
        {
            context.Transactions.Add(new Transaction
            {
                AddDate = DateTime.Now.AddDays(-i),
                Amount = 100000000 + i,
                Bill = bill1
            });
        }
        base.Seed(context);
    }
}
```

در اینجا به عمد از ارقام بزرگ استفاده شده است تا نمایانگر عملکرد یک سیستم واقعی در طول زمان باشد.

اولین مثال: یک جمع ساده

```
public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        using (var context = new MyContext())
        {
            var sum = context.Transactions.Sum(x => x.Amount);
            Console.WriteLine(sum);
        }
    }
}
```

ساده‌ترین نیازی را که در اینجا می‌توان مدنظر داشت، جمع کل تراکنش‌های سیستم است. به نظر شما خروجی کوئری فوق چیست؟ خروجی SQL کوئری فوق به نحو زیر است:

```
SELECT
    [GroupBy1].[A1] AS [C1]
FROM (
    SELECT
        SUM([Extent1].[Amount]) AS [A1]
        FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
    ) AS [GroupBy1]
```

و خروجی واقعی آن استثنای زیر می‌باشد:

```
Arithmetic overflow error converting expression to data type int.
```

بله. محاسبه ممکن نیست؛ چون جمع حاصل از بازه اعداد صحیح خارج شده است.

راه حل:

نیاز است جمع را بر روی Int64 بجای Int32 انجام دهیم:

```
var sum2 = context.Transactions.Sum(x => (Int64)x.Amount);
```

```
SELECT
    [GroupBy1].[A1] AS [C1]
FROM (
    SELECT
        SUM( CAST( [Extent1].[Amount] AS bigint)) AS [A1]
        FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
    ) AS [GroupBy1]
```

مثال دوم: سیستم باید بتواند با نبود رکوردها نیز صحیح کار کند برای نمونه کوئری زیر را بر روی بازه‌ای که سیستم عملکرد نداشته است، در نظر بگیرید:

```
var date = DateTime.Now.AddDays(10);
var sum3 = context.Transactions
    .Where(x => x.AddDate > date)
    .Sum(x => (Int64)x.Amount);
```

یک چنین خروجی SQL ای دارد:

```
SELECT
    [GroupBy1].[A1] AS [C1]
    FROM ( SELECT
        SUM( CAST( [Extent1].[Amount] AS bigint)) AS [A1]
        FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
        WHERE [Extent1].[AddDate] > @p__linq_0
    ) AS [GroupBy1]
```

اما در سمت کدهای ما با خطای زیر متوقف می‌شود:

The cast to value type 'Int64' failed because the materialized value is null.
Either the result type's generic parameter or the query must use a nullable type.

راه حل: استفاده از نوعهای nullable در اینجا ضروری است:

```
var date = DateTime.Now.AddDays(10);
var sum3 = context.Transactions
    .Where(x => x.AddDate > date)
    .Sum(x => (Int64?)x.Amount) ?? 0;
```

به این ترتیب، خروجی صفر را بدون مشکل، دریافت خواهیم کرد.

مثال سوم: حالت‌های خاص استفاده از خواص راهبری
کوئری زیر را در نظر بگیرید:

```
var sum4 = context.Bills.First().Transactions.Sum(x => (Int64?)x.Amount) ?? 0;
```

در اینجا قصد داریم جمع تراکنش‌های صورتحساب اول را بدست بیاوریم که از طریق استفاده از خاصیت راهبری Transactions کلاس Bill، به نحو فوق میسر شده است. به نظر شما خروجی SQL آن به چه صورتی است؟

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[AddDate] AS [AddDate],
    [Extent1].[Amount] AS [Amount],
    [Extent1].[BillId] AS [BillId]
    FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
    WHERE [Extent1].[BillId] = @EntityKeyValue1
```

بله! در اینجا خبری از Sum نیست. ابتدا کل اطلاعات دریافت شده و سپس جمع و منهای نهایی در سمت کلاینت بر روی آن‌ها انجام می‌شود؛ که بسیار ناکارآمد است. (قرار است این مورد ویژه، در نگارش‌های بعدی بهبود یابد)
راه حل کنونی:

```
var entry = context.Bills.First();
var sum5 = context.Entry(entry).Collection(x => x.Transactions).Query().Sum(x => (Int64?)x.Amount) ?? 0;
```

در اینجا باید از روش خاصی که مشاهده می‌کنید جهت کار با خواص راهبری استفاده کرد و نکته اصلی آن استفاده از متدهای Query است. حاصل کوئری SQL فوق اینبار مطلوب زیر است که سمت سرور عملیات جمع را انجام می‌دهد و نه سمت کلاینت:

```
SELECT
    [GroupBy1].[A1] AS [C1]
    FROM ( SELECT
        SUM( CAST( [Extent1].[Amount] AS bigint)) AS [A1]
        FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
        WHERE [Extent1].[BillId] = @EntityKeyValue1
    ) AS [GroupBy1]
```

نکاتی که در اینجا ذکر شدند در مورد تمام توابع تجمعی مانند `Sum`, `Count`, `Max` و `Min` و غیره صادق هستند و باید به آنها نیز دقت داشت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا بزرگی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۸:۵۴

ممنون از این سری پست‌ها. عالین.
و خیلی جالب نشون دادید که استفاده از پروفایلر چقدر اهمیت دارد. مرسى.

با توجه به اصل [Dry](#) تا می‌توان باید از نوشتن کدهای تکراری خودداری کرد و کدها را تا جایی که ممکن است به قسمت هایی با قابلیت استفاده مجدد تبدیل کرد. حین کار کردن با [ORM](#)های معروف مثل [NHibernate](#) و [EntityFramework](#) زمان زیادی نوشتن کوئری‌ها جهت واکشی داده‌ها از دیتابیس صرف می‌شود. اگر بتوان کوئری‌هایی با قابلیت استفاده مجدد نوشت علاوه بر کاهش زمان توسعه قابلیت‌های قدرتمندی مانند زنجیر کردن کوئری‌ها به دنبال هم به دست می‌آید.
 با یک مثال نحوه نوشتن و مزایای کوئری با قابلیت استفاده مجدد را بررسی می‌کنیم:
 برای مثال دو جدول شهرها و دانش آموزان را درنظر بگیرید:

```

namespace ReUsableQueries.Model
{
  public class Student
  {
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
    public int Age { get; set; }
    [ForeignKey("BornInCityId")]
    public virtual City BornInCity { get; set; }
    public int BornInCityId { get; set; }
  }

  public class City
  {
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public virtual ICollection<Student> Students { get; set; }
  }
}
  
```

در ادامه این کlassen را در معرض دید EF Code first قرار داده:

```

using System.Data.Entity;
using ReUsableQueries.Model;

namespace ReUsableQueries.DAL
{
  public class MyContext : DbContext
  {
    public DbSet<City> Cities { get; set; }
    public DbSet<Student> Students { get; set; }
  }
}
  
```

و همچنین تعدادی رکورد آغازین را نیز به جداول مرتبط اضافه می‌کنیم:

```

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
  public Configuration()
  {
    AutomaticMigrationsEnabled = true;
    AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
  }
  protected override void Seed(MyContext context)
  {
    var city1 = new City { Name = "city-1" };
    var city2 = new City { Name = "city-2" };
    context.Cities.Add(city1);
    context.Cities.Add(city2);
    var student1 = new Student() { Name = "Shaahin", LastName = "Kiassat", Age=22, BornInCity =
city1};
    var student2 = new Student() { Name = "Mehdi", LastName = "Farzad", Age = 31, BornInCity =
  }
}
  
```

کوئری هایی با قابلیت استفاده مجدد

```
city1 }; var student3 = new Student() { Name = "James", LastName = "Hetfield", Age = 49, BornInCity = city2 }; context.Students.Add(student1); context.Students.Add(student2); context.Students.Add(student3); base.Seed(context); } }
```

فرض کنید قرار است یک کوئری نوشته شود که در جدول دانش آموزان بر اساس نام ، نام خانوادگی و سن جستجو کند :

```
var context = new MyContext(); var query= context.Students.Where(x => x.Name.Contains(name)).Where(x => x.LastName.Contains(lastName)).Where( x => x.Age == age);
```

احتمالا هنوز کسانی هستند که فکر می کنند کوئری های LINQ همان لحظه که تعریف می شوند اجرا می شوند اما اینگونه نیست . در واقع این کوئری فقط یک Expression از رکوردهای جستجو شده است و تا زمانی که متدهای `ToList` یا `ToArray` روی آن اجرا نشود هیچ داده ای برگردانده نمی شود.

در یک برنامه واقعی داده های باید به صورت صفحه بندی شده و مرتب شده برگردانده شود پس کوئری به این صورت خواهد بود :

```
var query= context.Students.Where(x => x.Name.Contains(name)).Where(x => x.LastName.Contains(lastName)).Where( x => x.Age == age).OrderBy(x=>x.LastName).Skip(skip).Take(take);
```

ممکن است بخواهیم در متدهای `skip` و `take` در لیست دانش آموزان بر اساس نام ، نام خانوادگی ، سن و شهر جستجو کنیم و سپس خروجی را اینبار بر اساس سن مرتب کرده و صفحه بندی نکنیم:

```
var query = context.Students.Where(x => x.Name.Contains(name)).Where(x => x.LastName.Contains(lastName)).Where( ( x => x.Age == age).Where(x => x.BornInCityId == 1).OrderBy(x => x.Age);
```

همانطور که می بینید قسمت هایی از این کوئری با کوئری هایی که قبل نوشتمیم یکی است ، همچنین حتی ممکن است در قسمت دیگری از برنامه نتیجه هایی همین کوئری را به صورت صفحه بندی شده لازم داشته باشیم.

اکنون نوشتن این کوئری ها میان کد های Business Logic باعث شده هیچ استفاده مجددی نتوانیم از این کوئری ها داشته باشیم. حال بررسی می کنیم که چگونه می توان کوئری هایی با قابلیت استفاده مجدد نوشت :

```
namespace ReUsableQueries.Quries { public static class StudentQueryExtension { public static IQueryable<Student> FindStudentsByName(this IQueryable<Student> students, string name) { return students.Where(x => x.Name.Contains(name)); } public static IQueryable<Student> FindStudentsByLastName(this IQueryable<Student> students, string lastName) { return students.Where(x => x.LastName.Contains(lastName)); } public static IQueryable<Student> SkipAndTake(this IQueryable<Student> students, int skip , int take) { return students.Skip(skip).Take(take); } public static IQueryable<Student> OrderByAge(this IQueryable<Student> students)
```

کوئری هایی با قابلیت استفاده مجدد

```
{  
    return students.OrderBy(x=>x.Age);  
}  
}
```

همان طور که مشاهده می کنید به کمک متدهای الحاقی برای شیء `IQueryable<Student>` چند کوئری نوشته ایم . اکنون در محل استفاده از کوئری ها می توان این کوئری ها را به راحتی به هم زنجیر کرد. همچنین اگر روزی قرار شد منطق یکی از کوئری ها عوض شود با عوض کردن آن در یک قسمت برنامه همه جا اعمال می شود. نحوه استفاده از این متدهای الحاقی به این صورت خواهد بود :

```
var query =  
context.Students.FindStudentsByName(name).FindStudentsByLastName(lastName).SkipAndTake(skip, take);
```

فرض کنید قرار است یک سیستم جستجوی پیشرفته به برنامه اضافه شود که بر اساس شرط های مختلف باید یک شرط در کوئری اعمال شود یا نشود ، به کمک این طراحی جدید به راحتی می توان بر اساس شرط های مختلف یک کوئری را اعمال کرد یا نکرد :

```
var query = context.Students.AsQueryable();  
if (searchByName)  
{  
    query= query.FindStudentsByName(name);  
}  
if (orderByAge)  
{  
    query = query.OrderByAge();  
}  
if (paging)  
{  
    query = query.SkipAndTake(skip, take);  
}  
return query.ToList();
```

همچنین این کوئری ها وابسته به ORM خاصی نیستند البته این نکته هم مد نظر است که LINQ Provider بعضی ها ممکن است بعضی کوئری ها را پشتیبانی نکند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۲۲:۲۳ ۱۳۹۱/۰۸/۱۸

ممنون از مطلب خوبتون... می خواستم بدونم اگه بخواام این متدها رو (در کلاس StudentQueryExtension) جوری بنویسم که با Anonymous Type هم قابل استفاده باشه چه راه حلی وجود داره؟ (یعنی تمام ستونها رو برنگردونم و فقط اونهایی رو که نیاز دارم نمایش بدم و این اعلام نیاز بتونه داینامیک باشه و از طریق پارامتر به تابع پاس داده بشه یا چیزی شبیه این !) . نوع خروجی متدها بهتره چجوری نوشته بشن؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۲۲:۴۱ ۱۳۹۱/۰۸/۱۸

خواهش می کنم.
با توجه به این که متدهای الحقی برای

IQueryable<Entity>

نوشته شده اند پس نوع خروجی هم باید از همین نوع باشد ، راه حلی که به نظرم می آید اینه که برای برگدازدن چند ستون نوع برگشتی را از نوع یک CustomObject بگذارید مثلا StudentDTO در مورد داینامیک بودن نمی دانم چه کار باید کرد اما برای خودم هم جالب هست که آیا میشه این کار رو کرد یا خیر .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱:۲۵ ۱۳۹۱/۰۸/۱۹

- هیچ تغییری را در متدهای الحقی همه منظوره ایجاد نکنید. این متدها رکوردي رو بر نمی گردونند (در متن لینک داده شده). فقط یک سری عبارت هستند. Select نهایی ویژه را پیش ازToList آخر کار انجام بدید.
- برای پویا کردن LINQ امکان استفاده از رشته ها وجود داره (^)
- نوع خروجی متدهای این حالت خاص می تونه object یا IEnumerable خالی باشد.

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱:۴۷ ۱۳۹۱/۰۸/۱۹

اول تشکر می کنم بابت مطلب خوبتون ..
اگر سوال جناب سیف اللهی رو درست متوجه شده باشم ، ایشون می خوان که فیلدهایی رو که از یک تابع برگشت داده میشه خودشون انتخاب کنن و محدود به مقدار بازگشتی از نوع Student برای مثال نباشن .
ایده ای که به ذهن من رسید (بر اساس برداشتی که از سوال داشتم) استفاده از قابلیت بسیار کاربردی Func هستش . یک Func با ورودی از نوع Entity و مقدار بازگشتی از نوع anonymous Type . در هنگام فراخوانی هم میشه از نوع dynamic برای دریافت نتیجه استفاده کرد . یک نمونه از پیاده سازی همچین چیزی رو [اینجا](#) قرار دادم .

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۲:۱۸ ۱۳۹۱/۰۸/۱۹

ممنونم.
نمونه کد خیلی خوبی بود تشکر.

نویسنده: ابراهیم
تاریخ: ۱۱:۴۶ ۱۳۹۱/۰۸/۱۹

کوئری هایی با قابلیت استفاده مجدد

سلام. ممنون از مطلب خوبتان. می خواستم نظرتان را در رابطه با الگوی [Repository](#) بدانم، به نظر من این الگو با اینکه محبوبیت زیادی هم پیدا کرده ولی به پیچیدگی نالازمی نسبت به روش شما دارد. سوالی نیز داشتم، امکان نداشت به شیوه‌ای از [IQueryable](#) استفاده شود؟ به نظر من مزیت آن در این است که بتوان خارج از چارچوب ORM از این کوئری‌ها استفاده شود و برای آن‌ها تست ایجاد نمود.

باز هم ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱۲:۱

- مطلب جاری نقی کننده وجود لایه سرویس در برنامه نیست و مکمل آن است.
- پیاده سازی الگوی مخزنی را که لینک دادید اشتباه است. دلایل اشتباه بودن آن را در این مطلب مطالعه کنید: ([^](#))

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱۲:۲

سلام : استفاده از الگوی [Repository](#) اضافی در EF Code first آری یا خیر؟!

لطفاً مطلب [تفاوت‌های IEnumarable و IQueryable](#) را مطالعه بفرمایید.
اگر از [IEnumarable](#) استفاده شود دیگر نمی‌توان کوئری‌ها را به هم زنجیر کرد.

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۹:۴

بسیار ممنون از تمام دوستان...

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۷:۹

در قسمت زنجیر کردن کوئری‌ها ناید

```
var query =  
context.Students.FindStudentsByName(name).FindStudentsByLastName(lastName).SkipAndTake(skip, take);
```

به

```
var query =  
context.Students.AsQueryable().FindStudentsByName(name).FindStudentsByLastName(lastName).SkipAndTake(sk  
ip, take);
```

تغییر کند؟! اگر جواب منفی است چرا؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۸:۴۷

نیازی نیست چون [DbSet](#) از یک سری کلاس منجمله [IQueryable](#) مشتق می‌شود.

نویسنده: کیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۹:۱۲

برای حالتی که بخواین بصورت داینامیک و [Anonymous](#) ستونها رو پاس بدین می‌توینی بصورت زیر عمل کنین. در سمت سرویس :

```
public IEnumerable<dynamic> GetCustomColumnsDynamic(Func<Student, dynamic> pColumns)
{
    return _entities.Select(pColumns).ToList();
}
```

و برای استفاده :

```
var resultDynamic = _serviceStudent.GetCustomColumnsDynamic
(
    x=> new { x.Id, x.LastName, x.Age }
);

MessageBox.Show(resultDynamic.LastName);
```

و البته همونطور که می‌دونیں چون نتیجه بصورت `dynamic` در اختیار شما قرار می‌گیره از امکانات کامپایلر بی نصیب هستید

نویسنده: محمد جواد تواضعی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۹ ۱۷:۳۰

سلام

شاهین جان بابت مطلب بسیار عالی بود.

می خواستم نظرت در مورد اینکه برای گرفتن کوئری با قابلیت مجدد از این روش استفاده بشود چیست ؟

و برای کوئری با قابلیت مجدد کدام روش بهینه‌تر می‌باشد ؟

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۳:۱۷

با توجه به مطلبی که در مبحث « [تفاوت بین IQueryble و IEnumerable](#) در حین کار با [ORMs](#) » بیان شده، خروجی متدهای `IEnumerable` و `List` یا `IQueryable` باید باشد ؟
اگه مثالی هم بیان بشه این مهم بیشتر قابل درک است و یا لینکی که با مثال این رو توضیح داده باشه.
متشرکر.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۳:۳۴

بسنگی داره در چه لایه‌ای کار می‌کنید و این خروجی قراره در چه لایه‌ای استفاده بشه. خروجی لایه سرویس قراره در لایه UI نمایش داده بشه؟ خروجی لایه سرویس نباید `IQueryable` باشه. داخل لایه سرویس می‌خواهید کوئری‌ها را با هم ترکیب کنید؟
باید `IQueryable` باشه.

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۵:۱۳

با توجه به موارد و بستگی‌هایی که بیان کردین، فقط در لایه سرویس(بیزینس) باید `IQueryable` بودن یا نبودن خروجی متدهای `Queryable` و `Repository` یا همچنین در لایه DAL هم باید این موارد رو در نظر بگیریم ؟
با تشکر.

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۱۶:۵۷

اگر منبع معتبری هم باشه که این موارد رو در قبال مثال توضیح داده باشه، میتونه خیلی بیشتر مثمر ثمر واقع بشه.
من خیلی گوگل کردم ولی روش‌ها بسیار متنوع بود و آدم سردرگم میشه بیشتر.
متشرکم.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۱۷:۳۰

من یک دور بازخوردهای شما را خواندم اما متوجه موردی که برای شما ابهام ایجاد کرده نشدم.
آیا شما از Entity Framework استفاده می‌کنید؟ اگر پاسخ مثبت است، خود EF لایه‌ی Repository را پیاده سازی کرده است، و
این پیاده سازی یک IQueryable جهت انجام Query‌های متفاوت در اختیار شما قرار می‌دهد. شما می‌توانید مستقیماً از DbContext
سمت لایه‌ی سرویس استفاده کنید و داده‌ها را جهت استفاده برای استفاده کننده‌ی لایه‌ی سرویس فراهم کنید.
لایه‌ی سرویس باید داده‌ها را درون حافظه برگرداند، نه اینکه یک IQueryable برگرداند که استفاده کننده آن را اجرا کند.
از Repository در لایه‌ی سرویس استفاده کنید.

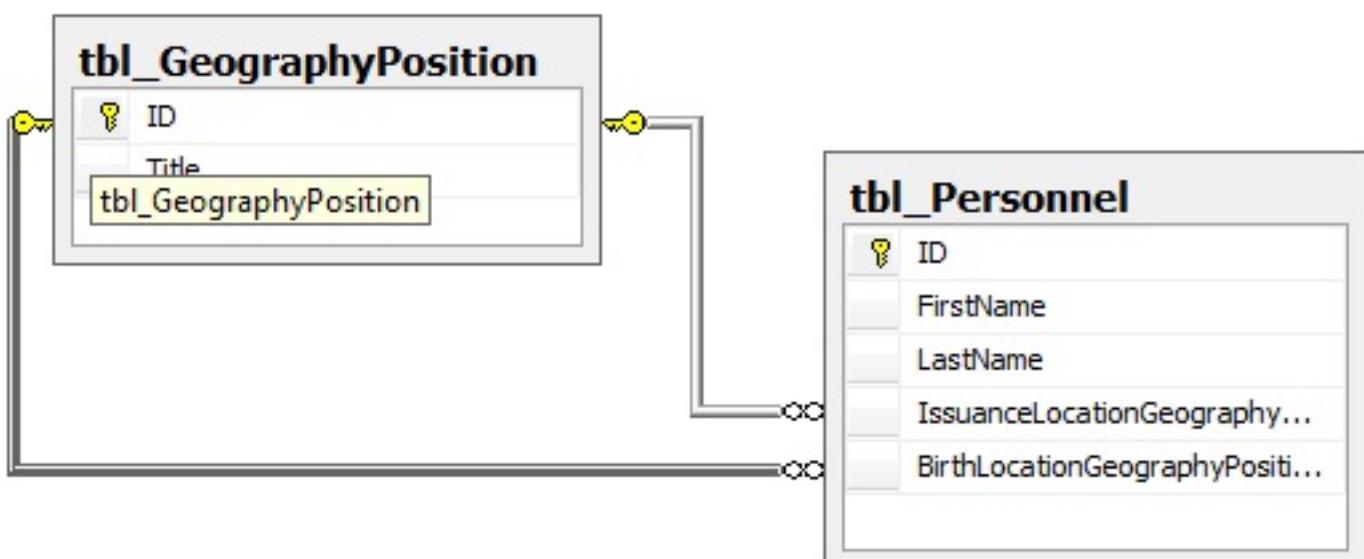
نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۲ ۱۸:۱۴

آیا با این روش ORM هم می‌فهمم که فقط اون اطلاعات رو باید از دیتابیس بگیره؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۲ ۱۸:۳۶

همیشه میشه خروجی دقیق ORM رو بدون حدس و گمان لاگ و بررسی کرد: [نمایش خروجی SQL کدهای 6 Entity framework در کنسول دیباگ ویژوال استودیو](#)

فرض کنید دو جدول پرسنل و شهر را در دیتا بیس خود دارید و 2 بار کد شهر در جدول پرسنل ارتباط داده شده که یکی برای محل تولد و دیگری برای محل صدور و میخواهید توسط outer join لیست تمامی پرسنل و محل تولد و محل صدور را (در صورت وجود) داشته باشد.

در sql گرفتن نتیجه ذکر شده بصورت زیر به راحتی قابل انجام است

```
SELECT
    dbo.tbl_Personnel.ID,
    dbo.tbl_Personnel.FirstName,
    dbo.tbl_Personnel.LastName,
    dbo.tbl_GeographyPosition.Title AS IssuanceLocation,
    dbo.tbl_GeographyPosition_1.Title AS Birthlocation
FROM dbo.tbl_Personnel LEFT OUTER JOIN
    dbo.tbl_GeographyPosition AS dbo.tbl_GeographyPosition_1 ON
    dbo.tbl_Personnel.IssuanceLocationGeographyPositionID = dbo.tbl_GeographyPosition_1.ID LEFT OUTER
JOIN
    dbo.tbl_GeographyPosition ON dbo.tbl_Personnel.BirthLocationGeographyPositionID =
    dbo.tbl_GeographyPosition.ID
```

اما در ef با توجه به [خواص راهبری](#) کمتر از join استفاده میکنیم در ضمن به هیچ وجه از Right Outer Join و Left Outer Join استفاده نمیشود و باید کوئری فوق را با کد زیر شبیه سازی کرد

```
var context = new PersonnelEntities();
var Query = from Personnel in context.tbl_Personnel
            join IssuanceLocation in context.tbl_GeographyPosition on
                Personnel.IssuanceLocationGeographyPositionID equals IssuanceLocation.ID
            into AIssuanceLocation
            from IL in AIssuanceLocation.DefaultIfEmpty()
            join BirthLocation in context.tbl_GeographyPosition on
                Personnel.BirthLocationGeographyPositionID equals BirthLocation.ID into
            ABirthLocation
            from BL in ABirthLocation.DefaultIfEmpty()
            //where
            select new
            {
                Personnel.ID,
```

```
Personnel.FirstName,  
Personnel.LastName,  
IssuanceLocation = IL.Title,  
BirthLocation = BL.Title  
};
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۳:۲۱

جهت تکمیل بحث، اگر مدل‌های برنامه به این صورت باشند (محل تولد اجباری است و Id کلید خارجی آن نال پذیر نیست؛ به همراه محل صدور اختیاری، که Id نال پذیر دارد):

```
public class Place
{
    public int Id { set; get; }
    public string Name { set; get; }

    public virtual ICollection<Person> Personnel { set; get; }
}

public class Person
{
    public int Id { set; get; }
    public string FirstName { set; get; }
    public string LastName { set; get; }

    [ForeignKey("BirthPlaceId")]
    public virtual Place BirthPlace { set; get; }
    public int BirthPlaceId { set; get; }

    [ForeignKey("IssuanceLocationId")]
    public virtual Place IssuanceLocation { set; get; }
    public int? IssuanceLocationId { set; get; }
}
```

: Context با این

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<Place> Places { get; set; }
    public DbSet<Person> Personnel { get; set; }

    public MyContext()
    {
        this.Database.Log = sql => Console.WriteLine(sql);
    }
}
```

آنگاه خروجی کوئری ذیل (که یک include دارد روی خاصیت راهبری که مقدار Id کلید خارجی آن ممکن است نال باشد (محل صدور) و نه مورد دومی که Id غیرنال پذیر دارد (محل تولد))

```
context.Personnel.Include(x => x.IssuanceLocation)
```

معادل خواهد بود با (left outer join) به صورت خودکار تشکیل شده

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],
    [Extent1].[LastName] AS [LastName],
    [Extent1].[BirthPlaceId] AS [BirthPlaceId],
    [Extent1].[IssuanceLocationId] AS [IssuanceLocationId],
    [Extent2].[Id] AS [Id1],
    [Extent2].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Place_Id] AS [Place_Id]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent2] ON [Extent1].[IssuanceLocationId] = [Extent2].[Id]
```

و خروجی کوئری زیر که DefaultIfEmpty را هم لحاظ کرده و join نویسی صریحی هم دارد (مطابق مقاله فوق):

```
var query = from personnel in context.Personnel
            join issuanceLocation in context.Places on
                personnel.IssuanceLocationId equals issuanceLocation.Id into
aIssuanceLocation
            from IL in aIssuanceLocation.DefaultIfEmpty()
            join birthLocation in context.Places on
                personnel.BirthPlaceId equals birthLocation.Id into aBirthLocation
            from BL in aBirthLocation.DefaultIfEmpty()
            select new
            {
                personnel.Id,
                personnel.FirstName,
                personnel.LastName,
                IssuanceLocation = IL.Name,
                BirthLocation = BL.Name
            };

```

معادل است با:

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],
    [Extent1].[LastName] AS [LastName],
    [Extent2].[Name] AS [Name],
    [Extent3].[Name] AS [Name1]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent2] ON [Extent1].[IssuanceLocationId] =
[Extent2].[Id]
INNER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent3] ON [Extent1].[BirthPlaceId] =
[Extent3].[Id]
```

و البته این خروجی دوم فقط در صورتی تشکیل می‌شود که قسمت `select new` ذکر شود. در غیراینصورت مشکل [select n+1](#) را پیدا می‌کند و اصلاً چنین `join` ای بی تشکیل نخواهد شد (در یک حلقه، به ازای هر شخص، یکبار کوئری `select` به جدول مکان‌ها تشکیل می‌شود). همچنین یک `inner join` هم علاوه بر `left outer join` تشكیل شده (برای فیلد غیرنال پذیر). حتی همین حالت دوم را هم با کوئری ذیل که از خواص راهبری استفاده کرده، می‌توان تولید کرد:

```
var query = context.Personnel.Select(x => new
{
    x.Id,
    x.FirstName,
    x.LastName,
    BirthPlaceName = x.BirthPlace.Name,
    IssuanceLocationName = x.IssuanceLocation == null ? "" : x.IssuanceLocation.Name
});
```

با این خروجی SQL (به صورت خودکار برای فیلد نال پذیر، `left outer join` و برای غیر نال پذیر `inner join` تشکیل داده)

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],
    [Extent1].[LastName] AS [LastName],
    [Extent2].[Name] AS [Name],
    CASE WHEN ([Extent3].[Id] IS NULL) THEN N'' ELSE [Extent3].[Name] END AS [C1]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
INNER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent2] ON [Extent1].[BirthPlaceId] = [Extent2].[Id]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent3] ON [Extent1].[IssuanceLocationId] = [Extent3].[Id]
```

نویسنده: شاهد محمودی
تاریخ: ۲۴۱۳۹۲/۰۸/۲۲

با تشکر اما جناب نصیری برای این مشکل من، که هر 2 جدول اختیاری است و نال پذیر است فکر نکنم بشه از این روش استفاده کرد

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۱۸ ۱۳۹۲/۰۸/۲۲

فکر کنم خلاصه مطلبی که عنوان شده اینه که اگر در طراحی، فیلد نال پذیر داشته باشد ، در صورت استفاده از خواص راهبری متناظر با این فیلدها، به صورت خودکار left outer join درست میشه. بررسی اش هم نیازی به حدس و گمان نداره. [مطلوب لایگ](#) [کردن خروجی SQL می تونه کمک کنه](#).

فرض کنید که می‌خواهیم معادل کوئری زیر را که اعمال توابع تجمعی به چند ستون است،

```
SELECT sum([Rating_TotalRating]), sum([Rating_TotalRaters]), sum([Rating_AverageRating]) FROM [BlogPosts]
```

در کمک LINQ to Entities تهیه کنیم.
 نکته‌ای که در اینجا وجود دارد، نبود گروه بندی (حداقل به ظاهر) در کوئری نوشته شده است. اما واقعیت این است که یک بانک اطلاعاتی به صورت ضمنی در مورد یک چنین کوئری‌هایی نیز گروه بندی را انجام می‌دهد. برای اینکار، کل رکوردهای مدنظر را یک گروه تصور می‌کند.

اگر سعی کنیم چنین کوئری را توسط عبارات LINQ ایجاد کنیم، در سعی اول به چنین کوئری خواهیم رسید که اصلاً کامپایل نمی‌شود:

```
context.BlogPost.Select(r =>
    new
    {
        Sum1 = r.Sum(x => x.RatingTotalRating),
        Sum2 = r.Sum(x => x.RatingTotalRaters),
        Sum3 = r.Sum(x => x.RatingAverageRating)
    }).FirstOrDefault();
```

بنابراین به نظر می‌رسد که شاید بهتر باشد از روش ذیل استفاده کنیم:

```
var sum1 = context.BlogPost.Sum(x => x.RatingTotalRating);
var sum2 = context.BlogPost.Sum(x => x.RatingTotalRaters);
var sum2 = context.BlogPost.Sum(x => x.RatingAverageRating);
```

این روش کار می‌کند و نهایتاً معادل نتایج کوئری اول را نیز حاصل خواهد کرد؛ اما با سه بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی که اصلاً بهینه نیست.

راه حل: ایجاد گروه بندی ضمنی SQL به صورت صریح در عبارات LINQ

```
context.BlogPost
    .GroupBy(dummyNumber => 0)
    .Select(r =>
        new
        {
            Sum1 = r.Sum(x => x.RatingTotalRating),
            Sum2 = r.Sum(x => x.RatingTotalRaters),
            Sum3 = r.Sum(x => x.RatingAverageRating)
        }).FirstOrDefault();
```

در این کوئری جدید که بر اساس عدد ثابت صفر گروه بندی شده است، یک چنین SQL ایی تولید می‌شود:

```
SELECT TOP (1)
    [Extent1].[K1] AS [K1],
    Sum([Extent1].[A1]) AS [A1],
    Sum([Extent1].[A2]) AS [A2],
    Sum([Extent1].[A3]) AS [A3]
FROM (
    SELECT
        0 AS [K1],
        [Extent1].[RatingTotalRating] AS [A1],
        [Extent1].[RatingTotalRaters] AS [A2],
        [Extent1].[RatingAverageRating] AS [A3]
)
```

```
FROM [dbo].[BlogPosts] AS [Extent1]
) AS [Extent1]
GROUP BY [K1]
```

ابتدا یک ستون فرضی با مقدار ثابت صفر به رکوردها اضافه می‌شود. سپس بر اساس این ستون فرضی، کلیه ردیف‌ها گروه بندی شده و در ادامه توابع تجمعی بر روی آن‌ها اعمال می‌گردند. به این ترتیب تعداد رفت و برگشت‌ها به بانک اطلاعاتی به همان یک مورد کاهش خواهد یافت.

عنوان: متد LastOrDefault در EF

نویسنده: حسین مرادی نیا

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۸:۳۰

آدرس: www.dotnettips.info

برچسبها: Entity framework, LINQ to Entity

اگر بخواهیم اولین رکورد از یک جدول را توسط EF درخواست نماییم از متد FirstOrDefault یا First استفاده می‌شود. برای مثال واکشی اولین رکورد از جدول Student به صورت زیر است:

```
var student=context.Students.FirstOrDefault();
```

در این حالت اولین رکورد از جدول student واکشی می‌شود و اگر رکوردی موجود نباشد یک مقدار null بازگشت داده می‌شود. حال اگر بخواهید به جای اولین رکورد آخرین رکورد را واکشی نمایید چطور؟ برای یافتن آخرین رکورد در لیست‌های Generic و کلا لیست‌های Enumerable از متد LastOrDefault استفاده می‌شود. با این حال این متد توسط Entity Framework پشتیبانی نمی‌شود و در صورتی که از کد زیر استفاده کنید برنامه با خطأ متوقف خواهد شد:

```
var student=context.Students.LastOrDefault();
```

دو راه حل برای رفع این مشکل به ذهن می‌رسد:

روش اول: می‌توان خروجی را ابتدا به یک نوع List تبدیل کرد و سپس از متد LastOrDefault استفاده کرد.
کد زیر را در نظر بگیرید:

```
var student=context.Students.ToList().LastOrDefault();
```

در کد بالا ابتدا رکوردهای جدول Student از درون بانک اطلاعات به صورت کامل واکشی شده و سپس رکورد آخر از میان آنها جدا می‌شود. این حالت در حالی که رکوردهای کمی در جدول وجود داشته باشد روش بدی به حساب نمی‌آید ولی اگر تعداد رکوردها زیاد باشد (اکثر موقع نیز به همین شکل است) روش مناسبی نمی‌باشد و باعث کندی برنامه می‌شود.

روش دوم: با توجه به اینکه تنها به یک رکورد (آخرین رکورد) نیاز داریم بهتر است یک رکورد هم واکشی شود. در این روش برای اینکه بتوان به آخرین رکورد رسید ابتدا رکوردهای جدول را به صورت نزولی مرتب می‌کنیم و سپس از متد FirstOrDefault برای واکشی آخرین رکورد استفاده می‌نماییم. برای مثال:

```
var student=context.Students.OrderByDescending(s=>s.Id).FirstOrDefault();
```

در کد بالا ابتدا رکوردها را بر اساس فیلد مورد نظر به صورت نزولی مرتب کرده ایم (در نظر داشته باشید عملیات مرتب سازی را می‌توان بر اساس فیلدی که مورد نظر است انجام داد) و پس از آن با توجه به اینکه رکوردها به صورت نزولی مرتب شده اند و رکورد آخر به اول منتقل شده است از متد LastOrDefault جهت دسترسی به آخرین رکورد که در حال حاضر اول لیست رکوردها است استفاده شده است. سرعت این روش به مراتب از روش اول بیشتر می‌باشد. برای بالا رفتن سرعت مرتب سازی در جداول بزرگ نیز می‌توان از تدبیری همچون Index گذاری بر روی فیلدها در DataBase استفاده کرد (با توجه به فیلدی که قرار است مرتب سازی بر اساس آن انجام شود).

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۸:۳۸

ممنون. روش دوم به ۱ select top در حین استفاده از SQL Server ترجمه میشه.

نویسنده: سامان هاشمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۱۱:۵۴

مورد اول اصلاً توصیه نکنید بعدها به دلیل مشکل کارآیی که داره خیلی اذیت میکنه همون مورد دوم تنها گزینه و بهترین گزینه است!

نویسنده: ابوالفضل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۲ ۱۲:۳۴

یک نکته اینکه : زمانی که قصد داریم آخرین رکورد افزوده شده رو به این طریق و بر اساس فیلدی غیر از کلید واکشی کنیم (به فرض تاریخ فاکتور و ...) حتماً باید برای آن فیلد در صورت کلید نبودنش ، ایندکس ایجاد کنیم تا واکشی در کوتاهترین زمان ممکن در حجم بالای اطلاعات صورت گیرد .

نویسنده: باగبان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۳ ۱۵:۳۹

ممنون از آموزش خوبتون میخواستم بپرسم در حالت دوم فقط یک رکورد از دیتابیس واکشی میشه؟ یا اینکه از میون رکوردهای واکشی شده یک رکورد را انتخاب میکنه؟

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۳ ۱۷:۸

در روش دوم فقط یک رکورد واکشی میشود.

با بررسی کدهای مختلف Entity framework گاهی از اوقات در امضا توابع کمکی نوشته شده، `<> Func` مشاهده می‌شود و در بعضی از موارد `<> Expression` و ... به نظر استفاده کنندگان دقیقاً نمی‌دانند که تفاوت این دو در چیست و کدامیک را باید/یا بهتر است بکار برد.

ابتدا مثال کامل ذیل را در نظر بگیرید:

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;
using System.Linq.Expressions;

namespace Sample
{
  public abstract class BaseEntity
  {
    public int Id { set; get; }
  }

  public class Receipt : BaseEntity
  {
    public int TotalPrice { set; get; }
  }

  public class MyContext : DbContext
  {
    public DbSet<Receipt> Receipts { get; set; }
  }

  public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
  {
    public Configuration()
    {
      AutomaticMigrationsEnabled = true;
      AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
      if (!context.Receipts.Any())
      {
        for (int i = 0; i < 20; i++)
        {
          context.Receipts.Add(new Receipt { TotalPrice = i });
        }
      }
      base.Seed(context);
    }
  }

  public static class EFUtils
  {
    public static IList<T> LoadEntities<T>(this DbContext ctx, Expression<Func<T, bool>> predicate)
    where T : class
    {
      return ctx.Set<T>().Where(predicate).ToList();
    }

    public static IList<T> LoadData<T>(this DbContext ctx, Func<T, bool> predicate) where T : class
    {
      return ctx.Set<T>().Where(predicate).ToList();
    }
  }

  public static class Test
  {
    public static void RunTests()
    {
  
```

```
        startDB();

        using (var context = new MyContext())
        {
            var list1 = context.LoadEntities<Receipt>(x => x.TotalPrice == 10);
            var list2 = context.LoadData<Receipt>(x => x.TotalPrice == 20);
        }
    }

private static void startDB()
{
    Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
    // Forces initialization of database on model changes.
    using (var context = new MyContext())
    {
        context.Database.Initialize(force: true);
    }
}
```

در این مثال ابتدا کلاس Receipt تعریف شده و سپس توسط کلاس MyContext در معرض دید EF قرار گرفته است. در ادامه توسط کلاس Configuration نحوه آغاز بانک اطلاعاتی مشخص گردیده است؛ به همراه ثبت تعدادی رکورد نمونه. نکته اصلی مورد بحث، کلاس کمکی EFUtils است که در آن دو متدهای LoadEntities و LoadData تعریف شده‌اند. در متد LoadEntities، امضای متدهای شامل Expression Func است و در متد LoadData فقط Func ذکر شده است. در ادامه اگر برنامه را توسط فراخوانی متدهای RunTests SQL اجرا کنیم، به نظر شما خروجی SQL حاصل از list1 و list2 چیست؟ احتمالاً شاید عنوان کنید که هر دو یک خروجی SQL دارند (با توجه به اینکه بدنه متدهای LoadEntities و LoadData دقیقاً یا به نظر یکی هستند) اما یکی از پارامتر 10 استفاده می‌کند و دیگری از پارامتر 20. تفاوت دیگری ندارند. اما ... اینطور نیست!

```
SELECT  
[Extent1].[Id] AS [Id],  
[Extent1].[TotalPrice] AS [TotalPrice]  
FROM [dbo].[Receipts] AS [Extent1]  
WHERE 10 = [Extent1].[TotalPrice]
```

و ... خروجی متدهای LoadData به نحو زیر:

```
SELECT  
[Extent1].[Id] AS [Id],  
[Extent1].[TotalPrice] AS [TotalPrice]  
FROM [dbo].[Receipts] AS [Extent1]
```

بله. در لیست دوم هیچ فیلتری انجام نشده (در حالت استفاده از Func خالی) و کل اطلاعات موجود در جدول Receipts، بازگشت داده شده است.

اشاره‌گری است به یک متدهای `lambda` که عبارت درختی ساختار ساختاری نوشته شده است. این ساختار درختی `Func` صرافی ممکن است که عبارت `lambda` منتبس، جه کاری را قرار داشت باشد، تواند انعام دهد؛ بحای، انعام واقع، آن.

```
public static IQueryable<TSource> Where<TSource>(this IQueryable<TSource> source,  
Expression<Func<TSource, bool>> predicate);  
public static IEnumerable<TSource> Where<TSource>(this IEnumerable<TSource> source, Func<TSource, bool>  
predicate);
```

اگر از `Expression Func` استفاده شود، از متدهای `Where` و `Enumerable` ای استفاده خواهد شد که خروجی `IQueryable` دارد. اگر از `Func` استفاده شود، از `overload` دیگری، که خروجی `Enumerable` دارد به صورت خودکار استفاده می‌گردد.

بنابراین هر چند بدن دو متد LoadData و LoadEntities به ظاهر یکی هستند، اما بر اساس نوع ورودی Where ای که دریافت م، کنند، اگر Expression باشد، EF فریت آنالیز و ترجیح عبارت ورودی، را خواهد یافت اما اگر Func باشد، ابتدا باید کار

اطلاعات را به صورت یک لیست `IEnumerable` دریافت و سپس سمت کلاینت، خروجی نهایی را فیلتر کند.
اگر برنامه را اجرا کنید نهایتا هر دو لیست یک و دو، بر اساس شرط عنوان شده عمل خواهند کرد و فیلتر خواهند شد. اما در
حالت اول این فیلتر شدن سمت بانک اطلاعاتی است و در حالت دوم کل اطلاعات بارگذاری شده و سپس سمت کاربر فیلتر
می شود (که کارآیی پایینی دارد).

نتیجه گیری

به امضای متدهای `Where` ایی که در حال استفاده است دقیق کنید. همینطور در مورد `Sum`، `Count` و یا موارد مشابه دیگری که
قبول می کنند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۲۰:۱ ۱۳۹۲/۰۴/۲۶

اوایل که از Entity Framework استفاده میکردم دچار همین مشکل شدم. در یک برنامه تمام متدهای دارای شرط لایه سرویسم رو با استفاده از Func پیاده سازی کرده بودم و بعد از مدتی متوجه شدم که برای دریافت یک رکورد از جدول هم برنامه خیلی کند عمل میکنه. کد زیر رو نگاه کنید:

```
public virtual TEntity Find(Func<

```

در این حالت همه رکوردها از جدول مورد نظر واکشی میشه و بعد فقط یکی از آنها (اولین رکورد) در سمت کلاینت جدا و بازگشت داده میشه.

نویسنده: Saleh
تاریخ: ۱۰:۴۲ ۱۳۹۲/۰۵/۱۰

با تشکر از شما
جهت اطلاع دوستان:
کتاب Functional Programming In CS نوشته Oliver Sturm به طور کامل مبحث Generic ها را پوشش داده و موضوعات Func و Expression ها را مفصل تشریح کرده است.

نویسنده: Saleh
تاریخ: ۱۲:۰ ۱۳۹۲/۰۵/۱۰

استفاده از Predicate<> چه تفاوتی با استفاده شما از Func دارد؟

حتی آقای نصیری هم به همین صورت استفاده کرده اند.

```
public virtual TEntity Find(Expression<Func<

```

```
public virtual TEntity Find(Expression<Predicate< TEntity >> predicate)
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۳۸ ۱۳۹۲/۰۵/۱۰

استفاده نشده. فرق است بین یک پارامتر با نام predicate و یک delegate به نام [Predicate](#). ضمناً Func هم یک [Delegate](#) است.

همونطور که میدونیم درج یکباره چندین رکورد هنگام استفاده از Entity Framework فعلاً امکان پذیر نیست و باید از یک حلقه استفاده کرد و آنها رو یک وارد کرد که هنگامی تعداد رکوردها زیاد باشن زمان اجرا یکم زیاد میشه. برای رفع این مشکل در EF Code First میتوانیم خاصیت `AutoDetectChangesEnabled` رو برای `Context` غیرفعال کنید که استفاده از این روش قبلاً در [این](#) مقاله توضیح داده شده است. راه دیگه استفاده از `SqlBulkCopy` هست که میتوانید هنگام استفاده از ORM‌ها ازش استفاده کنید. اگه قبل از ADO.NET استفاده کرده باشید و خواسته باشید تعداد زیادی رکورد رو بصورت همزمان وارد دیتابیس کنید حتماً با `SqlBulkCopy` آشنایی دارید.

فرض کنید دارید در پروژه، از Entity Framework استفاده میکنید و یک مدل با نام `Person` دارید که تعریفش به صورت زیر است

```
public class Person
{
    public int PersonId { get; set; }
    public string Name { get; set; }
}
```

حالا میخوایم تعداد ۵۰۰۰ رکورد از `Person` رو یکجا وارد دیتابیس کنیم. برای استفاده از `SqlBulkCopy`، روش به این شکل هست که ابتدا یک `DataTable` ایجاد میکنیم. سپس ستونهای متناظر با جدول `Person` رو با استفاده از `DataColumn` ایجاد میکنیم و `DataTable`‌های ایجاد شده رو به `addColumn` اضافه میکنیم و سپس اطلاعات رو وارد `DataTable` میکنیم و اون رو با استفاده از `SqlBulkCopy` وارد دیتابیس میکنیم که این روش یکم وقتگیر و خسته کننده است.

راه آسانتر استفاده از یک کتابخانه با نام `EntityDataReader` هست که توسط مايكروسافت نوشته شده که دیگه نیازی به ساختن `DataTable` نیست و این کتابخانه کارهای لازم رو خودش انجام میده. در پروژتون یک کلاس با نام `EntityDataReader` ایجاد کنید و سورس مربوط این کلاس رو از [اینجا](#) `copy` و در داخل کلاس `paste` کنید.

حالا یک لیست از `Pesron` با نام `personList` ایجاد مینماییم و با استفاده از یک حلقه تعداد ۵۰۰۰ تا نمونه از `Person` ایجاد و به لیست اضافه میکنیم.

```
var personList = new List<Person>();
for (var i = 0; i < 5000; i++)
{
    var person = new Person
    {
        Name = "John Doe",
    };
}
```

در ادامه برای استفاده از `SqlBulkCopy` نیاز به `ConnectionString` و نام جدول متناظر با کلاس `Person` در دیتابیس داریم.

اگر از پروژه وب استفاده میکنید میتوانید با این خط کد `ConnectionString` رو که در فایل `web.config` ذخیره شده است بروگردونید که در اینجا `ConnectionString` نام `DataConnection` ذخیره شده در `web.config` هست.

```
var connectionString = ConfigurationManager.ConnectionStrings["DataConnection"].ConnectionString;
```

اگر از EF Code First استفاده میکنید و در تنظیمات Context خاصیت PluralizingTableNameConvention را حذف کردید اید نام جدول dbo.Person هست و در غیر اینصورت db.People هست.

و در ادامه داریم:

```
var connectionString = ConfigurationManager.ConnectionStrings["DataConnection"].ConnectionString;
var bulkCopy = new SqlBulkCopy(connectionString) { DestinationTableName = "dbo.Person" };
bulkCopy.WriteToServer(personList.AsDataReader());
```

سرعت این روش بسیار بالاست و برای درجهای با تعداد بالا بهینه است.

برای ویرایش و حذف چندین رکورد بصورت همزمان ممکن است کتابخانه [Entity Framework Extended Library](#) استفاده کنید که امکانات دیگری هم دارد و از طریق nuget هم قابل نصب است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۲۰:۱۰ ۱۳۹۲/۰۳/۰۵

این روش یک مشکل خیلی بد دارد که اگه تو کلاس مدل از `complextype` استفاده کرده باشین دیگه نمیشه از کلاس `EntityDataReader` استفاده کرد مشکل دوم اینه که اگه پر اپرتی های مدلتون رو تو فایل کانفیگ به یک ستون غیر هم نام مپ کرده باشین بازم نمیشه از این روش استفاده کرد

نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۲۲:۱۲ ۱۳۹۲/۰۳/۰۵

برای رفع مشکل دوم میتوانید از `DataTable` استفاده کنید و نام خاصیتی که ستون متناظرش در جدول فرق داره رو هنگام تعریف `DataColumn` عوض کنید. روال کار همینه فقط اضافه کاری داره.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۸:۴۵ ۱۳۹۲/۰۳/۰۶

جسارتا در انتهای مقاله به گمانم غلط تایپی یا اشتباه لبی باشد:
" و در غیر اینصورت `db.Persons` هست . ".

باید باشد: " و در غیر اینصورت `db.People` هست

نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۲۳:۱۵ ۱۳۹۲/۰۳/۰۶

با تشکر از توجه شما، اصلاح گردید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۸:۲۴ ۱۳۹۲/۰۳/۱۴

یک خبر خوب:

در 6 EF نسخه بتا، متده اضافه شده به نام `AddRange` که افزودن تعداد زیادی رکورد رو سهولت بخشیده [INSERTing many rows with Entity Framework 6 beta 1 and SQL Server Compact](#)

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۱:۵۰ ۱۳۹۲/۰۳/۲۳

سلام

من خطای زیر رو دارم. برای ویرایش چند رکورد به صورت یکجا از `Entity Framework Extended Library` استفاده کردم. اما مشکلی دارم این است من یک جدول در پایگاه دارم که می خواهم به صورت یکجا ویرایش کنم به این صورت که ابتدا شماره فیلد هایی که را قرار است تغییر دهم (فیلد ID) داخل یک لیست ریختم و سپس از جدول فقط اون فیلدها رو ویرایش کنم چند روش برای `join` جدول با این لیست امتحان کردم یا `join` خطا می دهد اگر `join` نیز مشکلی نداشت مقدار برگشتن از نوع `enumerable` هست و زمانی که از `update` کلاس `Entity Framework Extended Library` استفاده میکنم خطای دهد که لیستی که قرار است `update` شود باید از نوع `dbquery` باشد

Unable to create a constant value of type 'extendeexample.MyClass'. Only primitive types or enumeration types are supported in this context

سورس پروژه به همراه پایگاه داده

[project.rar](#)

یکی از مزایای مهم استفاده از Entity framework، خواص راهبری (navigation properties) آن هستند که امکان تهیه کوئری‌های بین جداول را به سادگی و به نحوی منطقی فراهم می‌کنند. برای مثال دو جدول شهرها و افراد را درنظر بگیرید. مقصود از تعریف جدول شهرها در اینجا، مشخص سازی محل تولد افراد است:

```
public class Person
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    [ForeignKey("BornInCityId")]
    public virtual City BornInCity { get; set; }
    public int BornInCityId { get; set; }
}

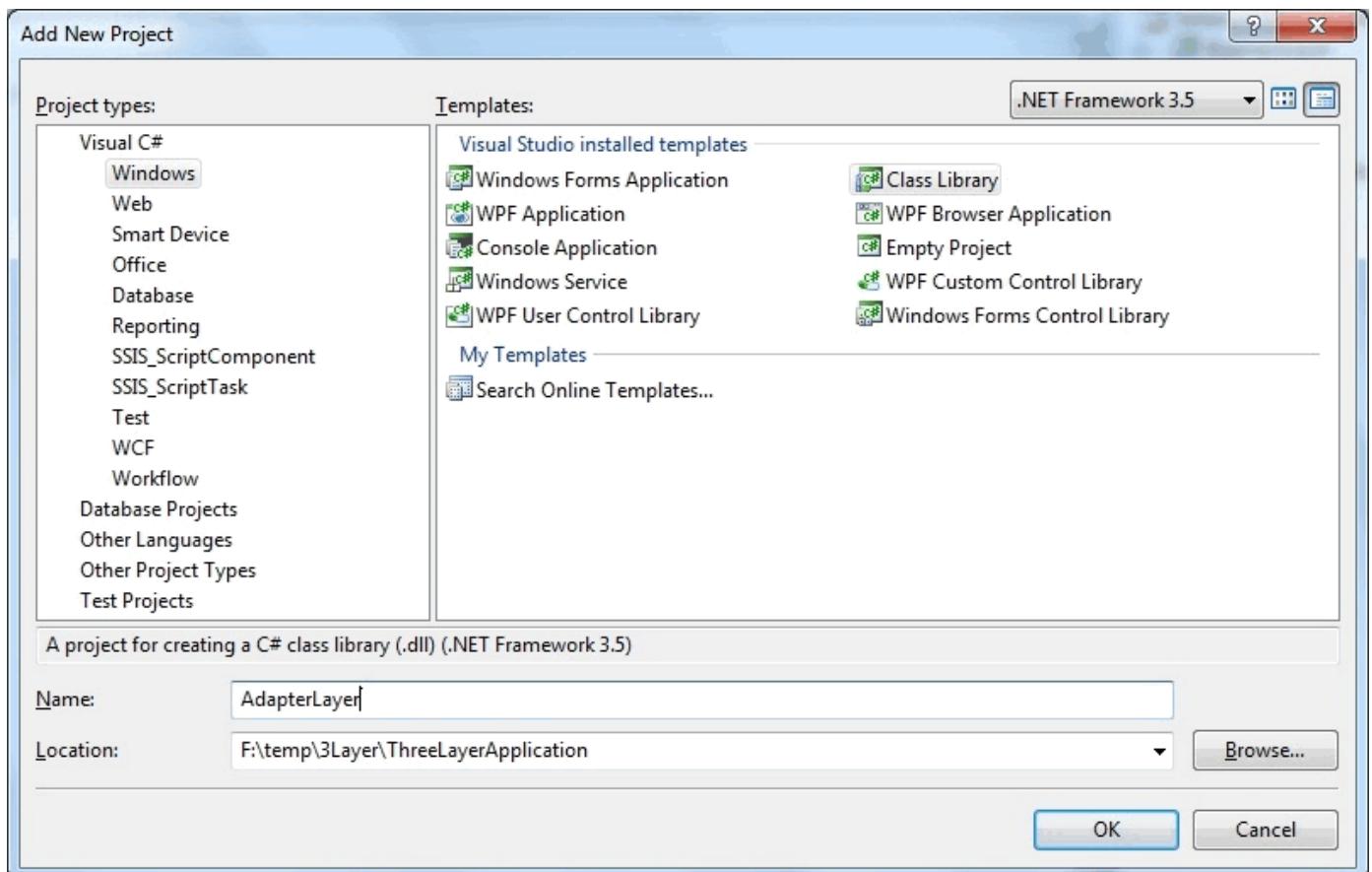
public class City
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public virtual ICollection<Person> People { get; set; }
}
```

در ادامه این کلاس‌ها را در معرض دید EF Code first قرار داده:

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<City> Cities { get; set; }
    public DbSet<Person> People { get; set; }
}
```

استفاده از خواص راهبری در Entity framework Join نویسی

و همچنین تعدادی رکورد آغازین را نیز به جداول مرتبط اضافه می‌کنیم:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        var city1 = new City { Name = "city-1" };
        var city2 = new City { Name = "city-2" };
        context.Cities.Add(city1);
        context.Cities.Add(city2);

        var person1 = new Person { Name = "user-1", BornInCity = city1 };
        var person2 = new Person { Name = "user-2", BornInCity = city1 };
        context.People.Add(person1);
        context.People.Add(person2);

        base.Seed(context);
    }
}
```

در این حالت برای نمایش لیست نام افراد به همراه محل تولد آنها، بنابر روال سابق SQL نویسی، نوشتن کوئری LINQ زیر بسیار متداول است:

```
public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
```

استفاده از خواص راهبری در Join بجای Entity framework

```
using (var context = new MyContext())
{
    var peopleAndCitiesList = from person in context.People
                             join city in context.Cities
                             on person.BornInCityId equals city.Id
                             select new
                             {
                                 PersonName = person.Name,
                                 CityName = city.Name
                             };

    foreach (var item in peopleAndCitiesList)
    {
        Console.WriteLine("{0}:{1}", item.PersonName, item.CityName);
    }
}
```

که حاصل آن اجرای کوئری ذیل بر روی بانک اطلاعاتی خواهد بود:

```
SELECT
    [Extent1].[BornInCityId] AS [BornInCityId],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent2].[Name] AS [Name1]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
INNER JOIN [dbo].[Cities] AS [Extent2] ON [Extent1].[BornInCityId] = [Extent2].[Id]
```

این نوع کوئری‌های join دار را به نحو ساده‌تری نیز می‌توان در EF با استفاده از خواص راهبری و بدون join نویسی مستقیم تهیه کرد:

```
var peopleAndCitiesList = context.People
                        .Select(person => new
                        {
                            PersonName = person.Name,
                            CityName = person.BornInCity.Name
                        });
```

که دقیقاً همان خروجی SQL یاد شده را تولید می‌کند.

مثال دوم:

می‌خواهیم لیست شهرها را بر اساس تعداد کاربر متناظر به صورت نزولی مرتب کنیم:

```
var citiesList = context.Cities.OrderByDescending(x => x.People.Count());
foreach (var item in citiesList)
{
    Console.WriteLine("{0}", item.Name);
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید از خواص راهبری در قسمت order by هم می‌شود استفاده کرد. خروجی SQL کوئری فوق به صورت زیر است:

```
SELECT
    [Project1].[Id] AS [Id],
    [Project1].[Name] AS [Name]
FROM ( SELECT
            [Extent1].[Id] AS [Id],
            [Extent1].[Name] AS [Name],
            (SELECT
                COUNT(1) AS [A1]
                FROM [dbo].[People] AS [Extent2]
                WHERE [Extent1].[Id] = [Extent2].[BornInCityId]) AS [C1]
        ) AS [Project1]
ORDER BY [Project1].[C1] DESC
```

مثال سوم:

در ادامه قصد داریم لیست شهرها را به همراه تعداد نفرات متناظر با آنها نمایش دهیم:

```
var peopleAndCitiesList = context.Cities
    .Select(city => new
    {
        InUseCount = city.People.Count(),
        CityName = city.Name
    });
foreach (var item in peopleAndCitiesList)
{
    Console.WriteLine("{0}:{1}", item.CityName, item.InUseCount);
}
```

در اینجا از خاصیت راهبری People برای شمارش تعداد اعضای متناظر با هر شهر استفاده شده است.
خروجی SQL کوئری فوق به نحو ذیل است:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
(SELECT
    COUNT(1) AS [A1]
    FROM [dbo].[People] AS [Extent2]
    WHERE [Extent1].[Id] = [Extent2].[BornInCityId]) AS [C1],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[Cities] AS [Extent1]
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا

تاریخ: ۲۰:۳۲ ۱۳۹۱/۰۷/۰۸

مختصر و مفید. عالی. سپاس.

نویسنده: میرزا^{yi}

تاریخ: ۱۲:۵۸ ۱۳۹۱/۰۷/۱۰

با سلام

به موضوع جالب و کاربردی ای اشاره فرمودید.

لطفاً روش کار در هنگامی که ارتباط دو جدول به صورت یک به چند باشد و قصد بازیابی رکوردهایی را از جدول اول در حالتی که حداقل یک رکورد در جدول دوم با شرط ما وجود داشته باشد را بیان فرمایید.

مثلاً جدول کارمندان یک شرکت با شرکت هایی که هر فرد قبلاً در آن سابقه کار داشته است.
میخواهیم کارمندانی را که در شرکت × کار کرده اند را به دست آوریم.

با تشکر از مطالب مفید شما.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳:۹ ۱۳۹۱/۰۷/۱۰

معادل سؤال شما با توجه به مدل‌های فوق به صورت زیر است:
می‌خواهیم لیست افرادی را بدست بیاوریم که در شهر × متولد شده‌اند.
روش اول: اگر شماره شهر را داریم:

```
var cityId = 1;
var list = context.People.Where(x => x.BornInCityId == cityId).ToList();
```

روش دوم: اگر نام شهر را داریم:

```
var cityName = "city-1";
var list2 = context.People.Where(x => x.BornInCity.Name == cityName).ToList();
```

در روش اول از [نکته تعریف کلید خارجی](#) استفاده شده.

در روش دوم از نکته استفاده از خواص راهبری، استفاده شده.

نویسنده: سید مهران موسوی

تاریخ: ۱:۵۷ ۱۳۹۱/۰۹/۱۶

ممنون از مطلب مفیدتون . جالب اینه که بدون هیچ دردرسی از خواص راهبری میشه برای به روز رسانی و افزودن رکوردهای مرتبه در صورت وجود رابطه‌های صحیح و نرم‌مال سازی دقیق پایگاه داده بهترین استفاده رو کرد ... واقعاًORMها برنامه نویسарو از شر کد نویسی تکراری و خسته کننده‌ی بانک اطلاعاتی تا حد زیادی راحت کردن ...

نویسنده: debugger

تاریخ: ۰:۲۹ ۱۳۹۲/۰۴/۲۳

استفاده از خواص راهبری در Entity framework بجای Join نویسی

با سلام؛ اگه حالتی که برای کاربر میرزایی پاسخ دادید برعکس بشه کوئری به چه صورت میشه ، یعنی اگر بخوایم فهرست شهرهایی که در اون فردی به اسم خاصی متولد شده رو بدست بیاریم (خروجی کوئری از جنس لیستی از شهر باشه) کوئری رو به صورت زیر نوشتیم اگه راهنمایی کنید در صورتی که بخوایم از طریق cities به خروجی مورد نظر بررسیم ممنون میشم .

```
string personName = "user-1";
var result = context.People.Where(p => p.Name == personName).Select(c =>
c.BornInCity).ToList();
```

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۵۷ ۱۳۹۲/۰۴/۲۳

از استفاده کنید:

```
var citiesContainPerson = context.Cities.Where(city => city.People.Any(person => person.Name == "user-1")).ToList();
```

با این خروجی SQL:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[Cities] AS [Extent1]
WHERE EXISTS (SELECT
1 AS [C1]
FROM [dbo].[People] AS [Extent2]
WHERE ([Extent1].[Id] = [Extent2].[BornInCityId]) AND (N'user-1' = [Extent2].[Name]))
```

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۹:۵۴ ۱۳۹۲/۰۹/۱۱

سلام واقعا ممنون بابت این مطالب کلی مسائل جدید یاد گرفتم از سایتتون.
یه سوال داشتم اگر برآتون مقدوره راهنماییم کنید ممنون : تو این خاصیت راهبری کوئری ایجاد شده به صورت join inner - left - right outer join full بشه کوئریمون به چه صورت باید عمل کنیم؟ اصلا با خاصیت راهبری EF میشه همچین کاری رو انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۶ ۱۳۹۲/۰۹/۱۱

اینجا بحث شده: « [شیوه سازی outer Join در entity framework](#) »

نویسنده: saeed
تاریخ: ۱۷:۵۲ ۱۳۹۲/۱۰/۰۹

سلام؛ میشه منظورتون رو در مورد خواص راهبری بگید ؟ یعنی به چی میگن خواص راهبری ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۵۹ ۱۳۹۲/۱۰/۰۹

خاصیتی که یک entity را به entity دیگر وصل میکند : [navigation property](#) در مثال بالا خاصیت‌هایی که به صورت virtual تعریف شدن، از این دست هستند.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۴:۴ ۱۳۹۲/۱۱/۲۰

سلام؛ در یک رابطه many-to-many چطور میشه اطلاعات رو واکشی کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۸ ۱۳۹۲/۱۱/۲۰

« [بررسی تفصیلی رابطه Many-to-Many در EF Code first](#) »

نویسنده: فخاری
تاریخ: ۱۸:۴۸ ۱۳۹۳/۰۴/۰۵

با سلام
اگه یک کلاس مخاطب با کد زیر باشه:

```
public class Contact
{
    public int ContactId { get; set; }
    public string FName { get; set; }
    public string LName { get; set; }
    public string FatherName { get; set; }
    public string Email { get; set; }
    public virtual ICollection<Phone> Phones { get; set; }
}
```

و یک کلاس هم برای شماره تلفنها با کد زیر:

```
public class Phone
{
    public int PhoneId { get; set; }
    public string PhoneNumber { get; set; }
    public string PhoneNote { get; set; }
    public string PhoneAddress { get; set; }
    public int PhoneTypeId { get; set; }
    public virtual PhoneType PhoneType { get; set; }

    [ForeignKey("ContactId")]
    public virtual Contact Contact { get; set; }
    public int ContactId { get; set; }
}
```

حالا در زمان جستجو من از کد زیر استفاده نموده ام :

```
var listContacts = db.Contacts.Include(p => p.Phones).AsQueryable();
if (searchContact.ByName)
    listContacts = listContacts.Where(c => c.LName.Contains(searchContact.Name));
if (searchContact.ByNumber)
{
    listContacts = listContacts.Where(c=>c.);
}

var phonelistmodel = await
    listContacts.OrderBy(p => p.ContactId)
    .Skip(page * count)
    .Take(count)
    .Select(c => new ListPhoneNumberViewmodel()
    {
        ContactId = c.ContactId,
        Email = c.Email,
        Name = c.FName + " " + c.LName,
        Phones = c.Phones
    }).ToListAsync();
```

ولی اصلاً به اطلاعات جدول phone دسترسی ندارم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۴ ۱۳۹۳/۰۴/۰۵

- از Any استفاده کنید، برای رسیدن به لیست اشخاص:

```
listContacts = listContacts.Where(c => c.Phones.Any(x => x.PhoneNumber == "1234....."));
```

- قل از SelectMany یک where قرار دهید، برای رسیدن به لیست تلفن‌ها:

```
listContacts.SelectMany(c=>c.Phones).Where(c=>c.PhoneNumber=="123....")
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۰:۵۹ ۱۳۹۳/۱۰/۰۳

- 1- برای این کوئیری‌ها چطور از سطح دوم کش استفاده کنیم؟
- 2- برای تبدیل به ویو مدل مورد نظر در کدام لایه تبدیلات انجام شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱:۲۳ ۱۳۹۳/۱۰/۰۳

- [مانند قبل](#)
- [در همان لایه سرویس](#)

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۱:۲۰ ۱۳۹۳/۱۰/۰۳

منم دقیقاً همین کارو کردم اما به [این خطای](#) برخورد کردم. پس از رفع خطای با روش معرفی شده، این دفعه با این خطای مواجه می‌شم:

```
The entity or complex type 'PWS.DataLayer.Context.Tag' cannot be constructed in a LINQ to Entities query.
```

کوئیری منم اینه

```
return tags.Cacheable(x => x.Select(item => new Tag
{
    Id = item.Id,
    ArticlesCount = item.Articles.Count(),
    Name = item.Name,
    CreatedBy = item.CreatedBy,
    CreatedOn = item.CreatedOn,
    ModifiedBy = item.ModifiedBy,
    ModifiedOn = item.ModifiedOn
})).ToList();
```

که در اون خصیصه NotMapped با ArticlesCount تعداد مقالات اون تگ تو شرط قرار بگیره

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۳۷ ۱۳۹۳/۱۰/۰۳

این خطای خود EF هست ([^](#)). به این معنا که در LINQ to Entities مجاز نیستید در حین projection، از کلاس‌هایی که به جداول بانک اطلاعاتی نگاشت شده‌اند استفاده کنید. از یک ViewModel یا یک DTO استفاده کنید تا مشکل برطرف شود. [اطلاعات بیشتر](#)

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۵:۲۹ ۱۳۹۳/۱۰/۰۴

سلام

این روش استفاده کردم با استفاده از یک ویو مدل اما اشکالی که پیش میامد این بود که در صورت تغییر در مدل‌های اصلی حافظه کش خالی نمی‌شد. پس از بررسی به این نتیجه رسیدم چون ویو مدل در زمان ثبت در حافظه کش rootKey متفاوتی نسبت به DBSET ایجاد میکرد و در زمان تغییرات حافظه کش پاک نمی‌شد. در پیاده سازی کش سطح دوم یک فیلد RootKey اضافه کردم به صورت اپشنال، در صورتی که می‌خواستیم روت کی دستی تعیین کنیم به مشکل برخوریم در نتیجه مشکل نا معتبر کردن کش هم حل شد.

یکی از انواع روش‌هایی که در SQL Server و مشتقات آن برای نمایش رکوردها به صورت اتفاقی مورد استفاده قرار می‌گیرد، استفاده از کوئری زیر است:

```
SELECT * FROM table
ORDER BY NEWID()
```

سؤال: ترجمه و معادل کوئری فوق در Entity framework به چه صورتی است؟

پاسخ:

یک مثال کامل را در این زمینه در ادامه ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;

namespace Sample
{
    public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public int Age { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            context.Users.Add(new User { Name = "User 1", Age = 20 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 2", Age = 25 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 3", Age = 30 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 4", Age = 35 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 5", Age = 40 });
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());

            using (var context = new MyContext())
            {
                var randomListOfUsers =
                    context.Users
                        .Where(person => person.Age >= 25 && person.Age < 40)
                        .OrderBy(person => Guid.NewGuid())
                        .ToList();

                foreach (var person in randomListOfUsers)
                    Console.WriteLine("{0}:{1}", person.Name, person.Age);
            }
        }
    }
}
```

مرتب سازی رکوردها به صورت اتفاقی در Entity framework

```
}
```

تنها نکته مهم آن سطر ذیل است که برای مرتب سازی اتفاقی استفاده شده است:

```
.OrderBy(person => Guid.NewGuid())
```

که معادل

```
ORDER BY NEWID()
```

در SQL Server است.

خروجی SQL تولیدی کوئری LINQ فوق را نیز در ادامه مشاهده می‌کنید:

```
SELECT
[Project1].[Id] AS [Id],
[Project1].[Name] AS [Name],
[Project1].[Age] AS [Age]
FROM ( SELECT
NEWID() AS [C1], ----- Guid created here
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name],
[Extent1].[Age] AS [Age]
FROM [dbo].[Users] AS [Extent1]
WHERE ([Extent1].[Age] >= 25) AND ([Extent1].[Age] < 40)
) AS [Project1]
ORDER BY [Project1].[C1] ASC ----- Used for sorting here
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۳:۳۰

مرسى بابت مطلب خوبتون
اما کاربرد این روش مرتب سازی در کجاست؟
به شخصه اولین بار است که این روش مرتب سازی را میبینم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۳:۳۲

یک نمونه از کاربرد آن

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۳:۳۶

مرسى
جالب بود
دقت نکرده بودم

نویسنده: Mohsen
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۸:۱۵

تشکر از مطالبات زیباتون

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۸:۳۸

مرسى واقعاً مفید بود.

نویسنده: محمد صاحب
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۱:۴۳

این روش رو جداول حجیم سرعت رو میاره پایین تو محیط sql میشه از TABLESAMPLE استفاده کرد که متناسبانه معادلی برآش تو linq نیست و ... آقای نصیری به روش هم به این صورته

```
SELECT * FROM Table1
WHERE (ABS(CAST(
(BINARY_CHECKSUM(*) *
RAND()) as int)) % 100) < 10
```

میخواستم بدونم این روش رو میشه به linq تبدیل کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۲:۴۴

خیر، کوئری‌های EF طوری طراحی شدن که قابل انتقال به بانک‌های اطلاعاتی دیگر هم باشند و بتونید با تغییر کانکشن استرینگ بدون نگرانی آنچنانی، واقعاً از یک بانک اطلاعاتی دیگر استفاده کنید.
در EF می‌شود raw sql هم نوشت: (^). در این حالت برنامه شما صرفاً به بانک اطلاعاتی مورد استفاده گره خواهد خورد و اگر

مثلاً این `BINARY_CHECKSUM` در SQLite وجود خارجی نداشت، این برنامه و سیستم دیگر قابل انتقال نخواهند بود.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۶:۰

یه سری دستورات هستند که EF معادلی برashون توی SQL نداره به طور مثال EF نمی‌دونه که متده `Parse` رو در SQL به چی تبدیل کنه، به طور مثال کد زیر :

```
var query = (from list in dbContext.Packages
              where list.Id == Int32.Parse(Request["Id"].ToString())
              select list).FirstOrDefault();
```

باید به صورت زیر تغییر بدیم :

```
Int32 ID = Int32.Parse(Request["Id"].ToString());
var query = (from list in dbContext.Packages
              where list.Id == ID
              select list).FirstOrDefault();
```

به نظرتون توی نسخه‌های بعد این مشکلات رو برطرف می‌کنن؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۶:۳۹

لطفاً از موضوع بحث که مرتب سازی اتفاقی است خارج نشید.
در مورد پیشنهادها و انتقادهای مرتبط با EF می‌توانید به اینجا مراجعه کنید: ([^](#))

نویسنده: احسان آرک
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۱ ۱۹:۲

با سلام
آیا می‌شود جدولی که هر آیتم آن میتواند لیستی از همین جدول را داشته باشد در entity مرتب کرد؟ مانند یک لیست تو در تو.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۱ ۱۹:۳۰

در مطلب «[مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first](#)» بعد از `Where` (که نوشته `for TreeViewHelper`) یک `OrderBy` قرار بگیرد. نمونه‌اش همین مرتب سازی کامنت‌های تو در توی سایت جاری است بر اساس `ID` آن‌ها از بالا به پایین ذیل هر مطلب.

گاهی از اوقات یافتن معادل LINQ کوئری‌های SQL‌ای که پیشتر به سادگی و بر اساس ممارست، در کسری از دقیقه نوشته می‌شدند، آنچنان ساده نیست. برای مثال فرض کنید یک سری پروژه وجود دارند که به ازای هر پروژه، تعدادی بازخورد ثبت شده است. هر بازخورد نیز دارای وضعیت‌هایی مانند «در حال انجام» و «انجام شد» است. می‌خواهیم کوئری LINQ سازگار با EF ای را تهیه کنیم که تعداد موارد «در حال انجام» را نمایش دهد.

بر این اساس، کلاس‌های مدل دومین مساله به صورت زیر خواهند بود:

```
public class Project
{
    public int Id { set; get; }
    public string Name { set; get; }

    public virtual ICollection<ProjectIssue> ProjectIssues { set; get; }
}

public class ProjectIssue
{
    public int Id { set; get; }
    public string Body { set; get; }

    [ForeignKey("ProjectStatusId")]
    public virtual ProjectIssueStatus ProjectIssueStatus { set; get; }
    public int ProjectStatusId { set; get; }

    [ForeignKey("ProjectId")]
    public virtual Project Project { set; get; }
    public int ProjectId { set; get; }
}

public class ProjectIssueStatus
{
    public int Id { set; get; }
    public string Name { set; get; }

    public virtual ICollection<ProjectIssue> ProjectIssues { set; get; }
}
```

یک پروژه می‌تواند تعدادی Issue ثبت شده داشته باشد. هر Issue نیز دارای وضعیتی مشخص است. اگر EF Code first را وادرار به تهیه جداول و روابط معادل کلاس‌های فوق کنیم:

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<ProjectIssueStatus> ProjectStatus { get; set; }
    public DbSet<ProjectIssue> ProjectIssues { get; set; }
    public DbSet<Project> Projects { get; set; }
}

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        var project1 = new Project { Name = "پروژه جدید" };
        context.Projects.Add(project1);

        var stat1 = new ProjectIssueStatus { Name = "درحال انجام" };
        var stat2 = new ProjectIssueStatus { Name = "انجام شد" };
        context.ProjectStatus.Add(stat1);
        context.ProjectStatus.Add(stat2);

        var issue1 = new ProjectIssue
        {
```

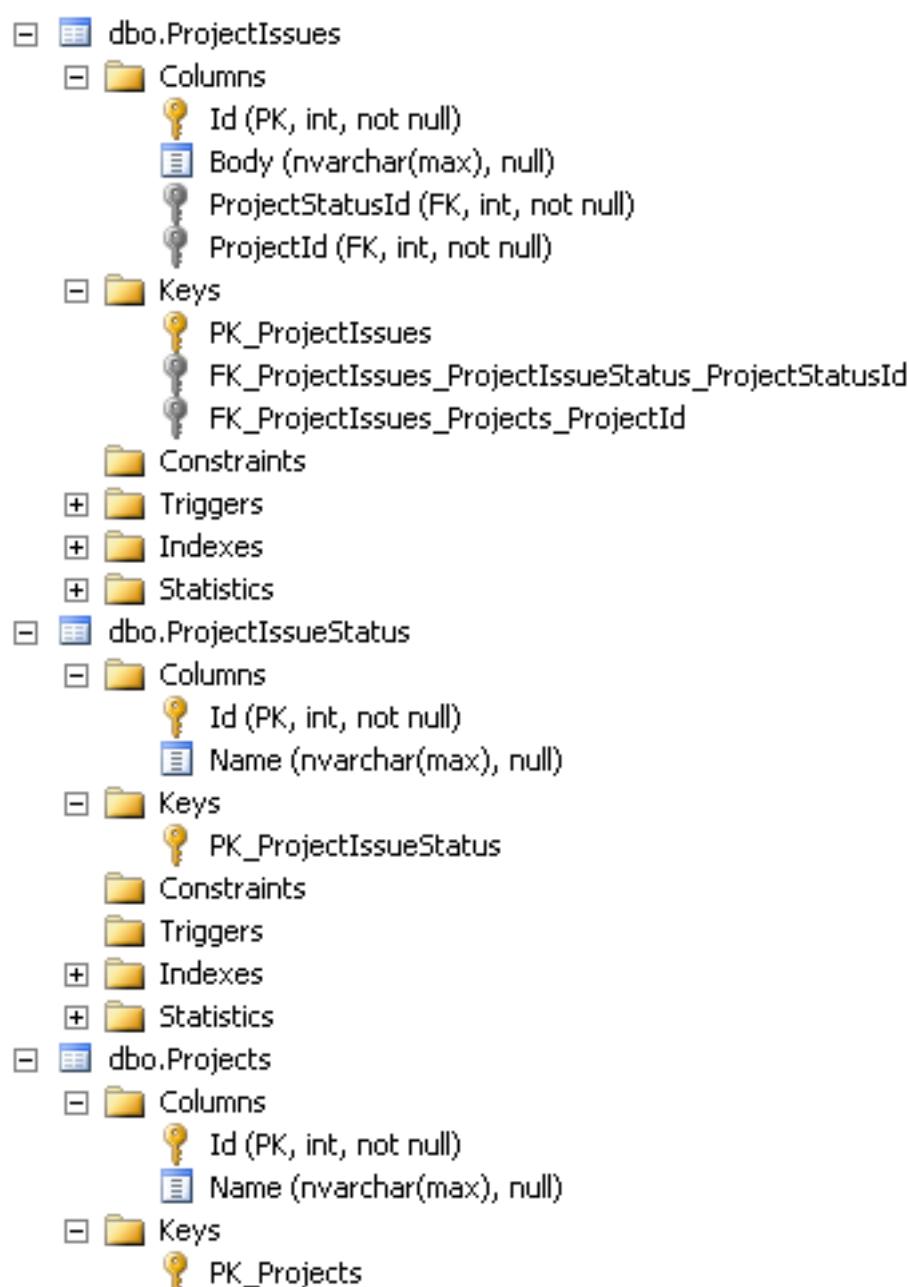
```

        Body = "تغییر قلم گزارش",
        ProjectIssueStatus = stat1,
        Project = project1
    };
    var issue2 = new ProjectIssue
    {
        Body = "تغییر لوگوی گزارش",
        ProjectIssueStatus = stat1,
        Project = project1
    };
    context.ProjectIssues.Add(issue1);
    context.ProjectIssues.Add(issue2);

    base.Seed(context);
}
}

```

به شکل زیر خواهیم رسید:

سابقا برای یافتن تعداد متناظر با هر IssueStatus خیلی سریع می‌شد چنین کوئری را نوشت:

```

1  SELECT [Id],
2      [Name],
3      InUseCount = (
4          SELECT COUNT(*)
5          FROM ProjectIssues
6          WHERE ProjectStatusId = [ProjectIssueStatus].id
7      )
8  FROM [ProjectIssueStatus]

```

	Id	Name	InUseCount
1	1	درحال انجام	2
2	2	انجام شد	0

اما اکنون معادل آن با EF Code first چیست؟

```

public static class Test
{
    public static void RunTests()
    {
        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
        using (var ctx = new MyContext())
        {
            var projectId = 1;
            var list = ctx.ProjectStatus.Select(x => new
            {
                Id = x.Id,
                Name = x.Name,
                Count = x.ProjectIssues.Count(p => p.ProjectId
== projectId)
            }).ToList();
            foreach (var item in list)
                Console.WriteLine("{0}:{1}", item.Name, item.Count);
        }
    }
}

```

بله. همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا به کوئری بسیار ساده و واضحی با کمک استفاده از navigation properties (خواص راهبری مانند ProjectIssues) تعریف شده رسیده‌ایم. خروجی SQL تولید شده توسط EF نیز به صورت زیر است:

```

SELECT [Project1].[Id] AS [Id],
[Project1].[Name] AS [Name],
[Project1].[C1] AS [C1]
FROM (
    SELECT [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    (
        SELECT COUNT(1) AS [A1]
        FROM [dbo].[ProjectIssues] AS [Extent2]
        WHERE ([Extent1].[Id] = [Extent2].[ProjectStatusId])
    )
)
```

استفاده از خواص راهبری در EF Code first جهت ساده سازی کوئری‌ها

```
        AND ([Extent2].[ProjectId] = 1 /*@p__linq__0*/)
    ) AS [C1]
  FROM [dbo].[ProjectIssueStatus] AS [Extent1]
) AS [Project1]
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۷:۲۱ ۱۳۹۱/۰۷/۰۵

وای، منظورتون Navigation Property بود؟ نیم ساعته دارم فکر می‌کنم خواص راهبری دیگه چیه؟

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۶:۸ ۱۳۹۱/۰۷/۰۵

در بسیاری از مثالهای این سایت از `IList` استفاده کردید و در این مثال از `ICollection` . فرق اینها دقیقاً در چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۴۳ ۱۳۹۱/۰۷/۰۵

فقط خواندنی است.

`IEnumerable` یک `ICollection` است که قابلیت `Add` و `Remove` به آن اضافه شده.

یک `ICollection` است که به اعضای آن از طریق ایندکس‌ها می‌توان دسترسی اتفاقی داشت.

در تمام مثالهای EF Code first این سایت از `ICollection` برای معرفی خواص راهبری استفاده شده چون EF برای انجام اعمال داخلی خودش به مجموعه‌هایی که قابلیت افزودن یا حذف عناصر را داشته باشند، نیاز دارد. به علاوه اگر به سورس EF هم مراجعه کنید برای تشخیص روابط بین کلاس‌ها به دنبال `ICollection` می‌گردد.

همچنین رسم است حین انتخاب اینترفیس‌هایی از این دست که از هم مشتق می‌شوند، روال انتخاب «`the least specific`» رعایت شود. یعنی انتخاب کوچکترین پیاده سازی با حداقل نیازهایی که کاربرد مورد نظر را برآورده می‌کند.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۰:۱۴ ۱۳۹۱/۰۷/۰۶

مرسی
خیلی کامل بود.

نویسنده: Alex
تاریخ: ۰:۲۳ ۱۳۹۱/۰۷/۰۶

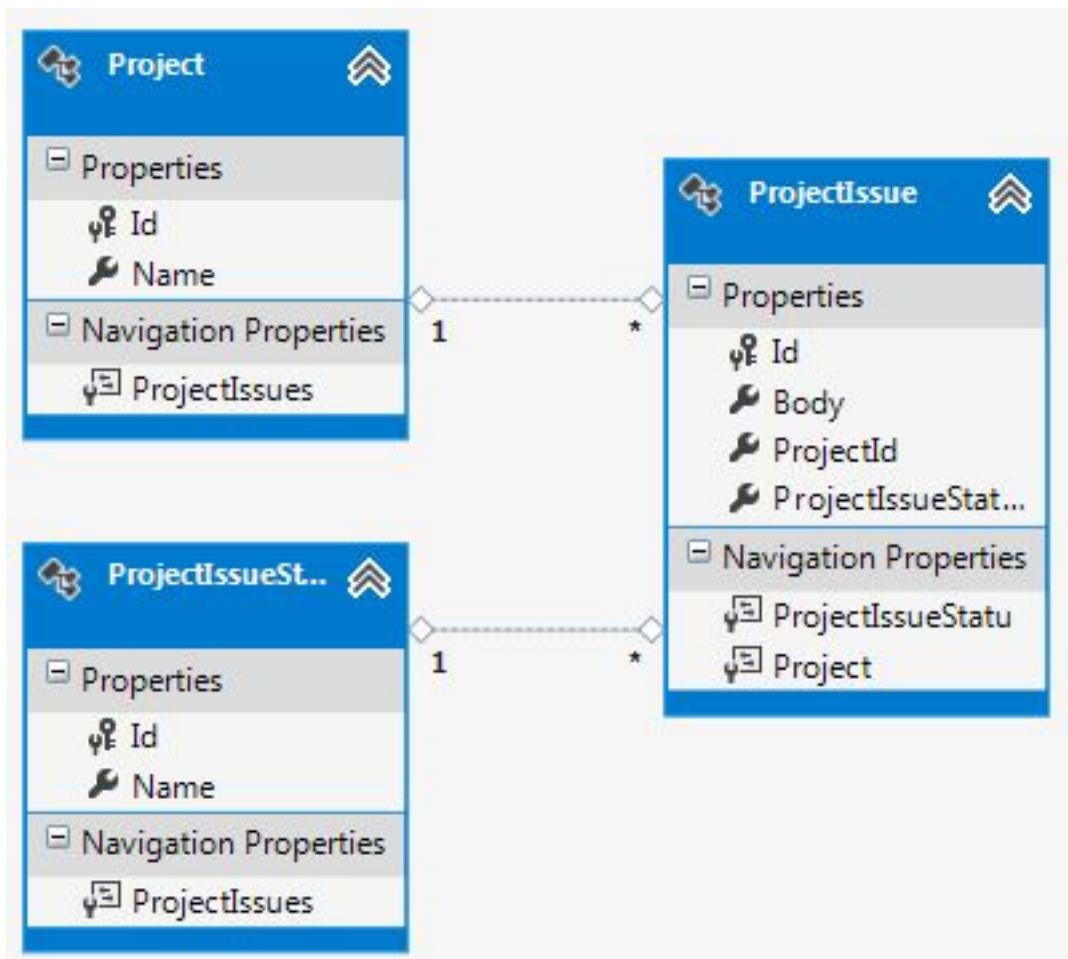
میتونم بپرسم چرا از `toList` استفاده کردید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۴۵ ۱۳۹۱/۰۷/۰۶

این یک عادت خوب در EF است. زمانیکه خروجی کار شما `IEnumerable` باشد، هر بار دسترسی به نتیجه آن، یکبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را سبب خواهد شد. برای نمونه در مثال زیر دوبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی خواهیم داشت (یکبار در حلقه اول و یکبار در حلقه دوم). اما با استفاده از `ToList` فقط یکبار رفت و برگشت صورت گرفته و اطلاعات اصطلاحاً خواهند شد `materialized`.

```
var list = ctx.ProjectStatus.Select(...);  
foreach (var item in list)  
{...}  
foreach (var item in list)  
{...}
```

نویسنده: رضا بزرگی
تاریخ: ۱۸:۲۳ ۱۳۹۱/۰۷/۰۶

شماتی edmx برای درک بهتر.

نویسنده: alireza
تاریخ: ۰:۲۸ ۱۳۹۱/۰۸/۰۲

لطفا راهنمایی کنید برای اینکه ببینیم ef برای یک کوئری sql چه عبارت linq ای تولید میکند و آن را اجرا میکند، چه کاری باید انجام داد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۵۱ ۱۳۹۱/۰۸/۰۲

نحوه مشاهده خروجی SQL تولید شده توسط WCF RIA Services

نویسنده: ایمان باقری
تاریخ: ۱۰:۴۴ ۱۳۹۳/۰۱/۲۷

من وقتی از IList استفاده میکنم برای تعریف خواص راهبری زمانی که اون رو به یک گرید بایند میکنم AddNewRow گردید کار

استفاده از خواص راهبری در EF Code first جهت ساده سازی کوئری‌ها

نمیکنند (devExpress) با جستجو و تعریف bindingList به جای لیست مشکل حل شد.
میخواستم ببینم تعریف خواص راهبری از نوع bindingList مشکلی ندارد؟
 فقط متد AddRange برای اضافه کردن چند لیست به آن باید از foreach استفاده کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۱۱ ۱۳۹۳/۰۱/۲۷

این‌ها بیشتر مباحث دو طرفه است. تیم EF هم یک ObservableListSource را برای برنامه‌های WinForm تدارک دیده:
[اینجا](#). برای WPF هم [اینجا](#)

نویسنده: آحمد
تاریخ: ۱۹:۴۳ ۱۳۹۳/۰۶/۳۱

با سلام
من یه سوال داشتم، این سوال مربوط میشه به جدول هایی که توی [اینجا](#) ساختید
میخواستم بدونم بهینه‌ترین نوع دستور توی EF برای گرفتن خروجی زیر چی میتونه باشه :
گرفتن LastName و FirstName کاستومر هایی که در نقش با Name ادمین هستند!
ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۴۵ ۱۳۹۳/۰۶/۳۱

در انتهای مطلب «[بررسی تفصیلی رابطه Many-to-Many در EF Code first](#)» در این مورد بحث شده.

کلاس شخص زیر را در نظر بگیرید

```
public class Person
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public int? Age { get; set; }
}
```

در اینجا با توجه به اینکه `Name` از نوع `string` است، خودبخود به فیلدی نال پذیر نگاشت خواهد شد و همچنین `Age` عددی نیز در سمت کدهای ما `Nullable` است، بنابراین خاصیت سن هم به فیلدی نال پذیر نگاشت می شود.
اگر تمام مراحل متداول ایجاد `Context` را طی کنیم، به نظر شما خروجی SQL عبارت زیر چه خواهد بود؟

```
string name = null;
var list1 = ctx.Users.Where(x => x.Name == name).ToList();
```

در این عبارت، `name` به صورت یک متغیر ارسال شده است و نه یک مقدار ثابت (فرض کنید یک متداهنده اید که `name` را به صورت پارامتر دریافت می کند).
خروجی SQL آن به نحو زیر است:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name],
[Extent1].[Age] AS [Age]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Name] = @p__linq_0
-- p__linq_0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = null
```

به عبارتی خروجی مورد انتظار `name is null` را تولید نکرده است و کوئری ما حداقل با SQL Server نتیجه‌ای را به همراه نخواهد داشت. در مورد `Age` نیز به همین صورت است.

راه حل:

برای حالت `Age`، روش زیر خروجی `age is null` را تولید می کند:

```
var list2 = ctx.Users.Where(x => !x.Age.HasValue).ToList();
```

و یا استفاده از `object.Equals` نیز مشکل را برطرف خواهد کرد:

```
int? age = null;
var list2 = ctx.Users.Where(x => object.Equals(x.Age, age)).ToList();
```

برای حالت `Name` رشته‌ای می توان از روش زیر استفاده کرد:

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => string.IsNullOrEmpty(x.Name)).ToList();
```

و یا روش کلی تر زیر نیز جواب می دهد:

```
string name = null;
```

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => name == null ? x.Name == null : x.Name == name).ToList();
```

کاری که در اینجا انجام شده استفاده از `x.Name == null` در حالت نال بودن `name` است. از این جهت که EF با کوئری ذیل به علت عدم استفاده از پارامتر برای معرفی مقداری نال، [مشکلی ندارد](#) :

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => x.Name == null).ToList();
```

نظرات خوانندگان

نوبسند: نیما
تاریخ: ۹:۴۷ ۱۳۹۱/۰۶/۲۸

سلام آقای نصیری

ممnon از مطلب مفیدتون راستش من به این نکته ای که فرمودین توجه نکرده بودم. من دستوراتی را روی دیتابیس northwind اجرا کردم که اولین دستور به این صورت بود:

```
rg = ent.regions.where(x => x.regionid != null).ToList();
```

این دستور در sql server به اینصورت تبدیل میشود :

```
select
[extent1].[regionid] as [regionid],
[extent1].[regiondescription] as [regiondescription]
from [dbo].[region] as [extent1]
```

آیا اینکه اصلا در دستور sql ما چک کردن برای null نداریم به این خاطر است که ef بطور اتوماتیک چک میکند که فیلد regionid از نوع nullable هست و چنانچه نباشه اصلا شرط رو دخالت نمیده؟

من در گام بعدی این دستور را اجرا کردم :

```
rg = ent.regions.where(x => x.regiondescription == null).ToList();
```

که خروجی آن به این صورت بود:

```
select
cast(null as int) as [c1],
cast(null as varchar(1)) as [c2]
from ( select 1 as x ) as [singlerowtable1]
where 1 = 0
```

میخواستم اگر ممکنه کمی راجع به این دستور توضیح بفرمایید آیا این دستور همون کار is null رو انجام میده یا خیر.

باز هم سپاسگزارم

نوبسند: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۵۹ ۱۳۹۱/۰۶/۲۸

خروجی SQL شما منطبق با خروجی EF حاصل از SQL نیست. روش کار را [اینجا توضیح دادم](#) که چگونه میشود این خروجی را دقیقا به دست آورد. در حالت

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => x.Name != null).ToList();
```

این خروجی حاصل میشود:

SELECT

```
[Extent1].[Id] AS [Id],  
[Extent1].[Name] AS [Name],  
[Extent1].[Age] AS [Age]  
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]  
WHERE [Extent1].[Name] IS NOT NULL
```

در حالت

```
var list2 = ctx.Users.Where(x => x.Name == null).ToList();
```

دقیقاً این خروجی را خواهیم داشت:

```
SELECT  
[Extent1].[Id] AS [Id],  
[Extent1].[Name] AS [Name],  
[Extent1].[Age] AS [Age]  
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]  
WHERE [Extent1].[Name] IS NULL
```

نویسنده: 1p

تاریخ: ۱۴:۲۱ ۱۳۹۱/۰۶/۲۹

ممنون از توضیحتون

نویسنده: debugger

تاریخ: ۱۱:۰ ۱۳۹۲/۰۴/۰۱

با سلام

ببخشید آیا امکان پیاده سازی تابع `isnull` هم توسط EF هست ؟

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۱:۲۵ ۱۳۹۲/۰۴/۰۱

- از عملگر ?? استفاده کنید تا با تمام بانک‌های اطلاعاتی سازگار باشد.

+ یک سری متدهای SQL خاص هم در EF وجود دارند که البته وابسته‌اند به بانک اطلاعاتی مورد استفاده و قابل استفاده در عبارات LINQ.

یکی از مسائلی که در هنگام کار با کنترلهای داده‌ای نظیر ListView, GridView و ... با آن روبرو هستیم مسئله صفحه بندی می‌باشد و در بسیاری از موارد، کل اطلاعات در هر درخواست، بارگذاری می‌شود. در حالیکه روش بهینه به این صورت است که با توجه به Index و PageSize رکورد، می‌توان تعداد رکورد مورد نظر در همان صفحه را بارگذاری کرد، نه کل رکوردها را. در این مثال که از Unit Of Work استفاده کرده ام، قصد نمایش اطلاعات در یک ListView و صفحه بندی آن را بصورت chunk chunk دارم. برای آشنایی بیشتر با الگوی Unit Of Work می‌توانید به مقاله [UOW](#) در همین سایت مراجعه کنید.

ابتدا یک کنترل ListView روی صفحه ایجاد می‌کنیم. برای آشنایی بیشتر با این کنترل و بررسی قابلیتهای آن می‌توان از این مقاله [معرفی کنترلهای DataPager و ListView](#) استفاده کنید.

سپس با توجه به الگوی Unit Of Work از یک مدل ساده استفاده می‌کنیم. همچنین برای بارگذاری اطلاعات به صورت صفحه به صفحه، نیاز به داشتن Index رکورد و PageSize، جهت محاسبه تعداد رکورد مورد نیاز داریم.

```
public class User
{
    public Int64 UserId { get; set; }
    public String UserName { get; set; }
}
```

```
public interface IUserService
{
    int GetCustomerCount();
    List<User> GetCustomers(int StartIndex, int PageSize);
}
```

```
public class ImplUserService : IUserService
{
    IUnitOfWork _uow;
    IDbSet<User> _user;

    public ImplUserService(IUnitOfWork uow)
    {
        _uow = uow;
        _user = uow.Set<User>();
    }

    public int GetCustomerCount()
    {
        int totalCount = _user.ToList().Count;
        return totalCount;
    }

    public List<User> GetCustomers(int StartIndex, int PageSize)
    {
        return _user.OrderBy(i => i.UserId).Skip(StartIndex).Take(PageSize).ToList();
    }
}
```

در کدهای بالا متدهای GetCustomerCount کل رکوردهایی که باید واکشی شوند را مشخص می‌کند. همچنین می‌توان این تعداد را در ViewState یا cache ذخیره کرد تا در دفعات بعدی در صورت خالی نبودن مقدار ViewState با Cache، نیاز به محاسبه مجدد count نداشته باشیم.

متدهای اصلی را انجام میدهد از دو پارامتر استفاده می‌کند: StartIndex نقطه شروع و PageSize تعداد رکورد مورد نظر. در اینجا از دستورات Linq استفاده شده و دستور Skip مشخص می‌کند از کدام شماره رکورد به بعد شروع به واکشی

واکشی اطلاعات به صورت chunk chunk (تکه تکه) و نمایش در ListView

نماید و دستور Take مشخص می‌کند که چه تعداد رکورد را واکشی نماید.

حالا به سراغ کدهای HTML می‌رویم. در آنجا علاوه بر ListView نیاز به DataPager جهت صفحه بندی و ObjectDataSource می‌باشد. کنترل بارگذاری اطلاعات به صورت chunk chunk داریم.

```
<asp:ListView ID="ListView1" runat="server" DataSourceID="ObjectDataSource1">
    <ItemTemplate>
        <tr style="background-color: #DCDCDC; color: #000000;">
            <td>
                <asp:Label ID="UserIdLabel" runat="server" Text='<%# Eval("UserId") %>' />
            </td>
            <td>
                <asp:Label ID="UserNameLabel" runat="server" Text='<%# Eval("UserName") %>' />
            </td>
        </tr>
    </ItemTemplate>

    <LayoutTemplate>
        <table runat="server">
            <tr runat="server">
                <td runat="server">
                    <table id="itemPlaceholderContainer" runat="server" border="1"
style="background-color: #FFFFFF; border-collapse: collapse; border-color: #999999; border-style: none;
border-width: 1px;">
                        <tr runat="server" style="background-color: #DCDCDC; color: #000000;">
                            <th runat="server">
                                UserId
                            </th>
                            <th runat="server">
                                UserName
                            </th>
                        </tr>
                        <tr id="itemPlaceholder" runat="server">
                            </tr>
                        </table>
                    </td>
                </tr>
                <tr runat="server">
                    <td runat="server" style="text-align: center; background-color: #CCCCCC;
color: #000000;">
                        <asp:DataPager ID="DataPager1" runat="server" PageSize="2">
                            <Fields>
                                <asp:NextPreviousPagerField ButtonType="Button"
ShowFirstPageButton="True" ShowNextPageButton="False"
                                    ShowPreviousPageButton="False" />
                                <asp:NumericPagerField />
                                <asp:NextPreviousPagerField ButtonType="Button"
ShowLastPageButton="True" ShowNextPageButton="False"
                                    ShowPreviousPageButton="False" />
                            </Fields>
                        </asp:DataPager>
                    </td>
                </tr>
            </table>
        </LayoutTemplate>
    </asp:ListView>
```

همانظور که مشاهده می‌کنید در DataPager مقدار PageSize مشخص شده است. اما

```
<asp:ObjectDataSource ID="ObjectDataSource1" runat="server" EnablePaging="True"
SelectCountMethod="GetCustomerCount"
    SelectMethod="GetCustomers" TypeName="UserServiceImpl.UserService" EnableViewState="False"
    MaximumRowsParameterName="PageSize" StartRowIndexParameterName="StartIndex">
```

که فکر می‌کنم با توجه به متدهای تعریف شده در بالا، تعریف ObjectDataSource کاملاً گویا می‌باشد.

نکته مهم:

اگر الان برنامه را اجرا کنید با خطای No parameterless constructor defined for this object روبرو خواهد شد که جهت

حل این مشکل از کد زیر استفاده میکنیم.

```
protected void ObjectDataSource1_ObjectCreating(object sender, ObjectDataSourceEventArgs e)
{
    e.ObjectInstance = ObjectFactory.GetInstance<IUserService>();
}
```

در واقع نیاز است تا یک وله از کلاس مورد نظر را به `ObjectDataSource` معرفی کنیم.
حال با اجرای برنامه و آن متوجه خواهید شد که با کلیک بر روی شماره صفحه، تنها به تعداد رکوردهای همان صفحه،
واکشی خواهیم داشت.

با تشکر از راهنمایی‌های آقای نصیری، امیدوارم این مقاله برای دوستان مفید باشد. منتظر نظرات دوستان هستم و اینکه چه جوری
بتوانیم اینکار رو با `jquery ajax` و به صورت سبکتر انجام بدیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۲۵ ۱۳۹۱/۰۴/۳۰

یک نکته تکمیلی: در اینجا بهتر است جهت محاسبه تعداد رکوردها از متدها Count مستقیما بر روی dbSet استفاده کنید (نیازی به `ToList` ندارد).

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۴:۳۴ ۱۳۹۱/۰۴/۳۰

بله کاملاً درسته
ممnon مهندس.

نویسنده: علیرضا اسمراهم
تاریخ: ۱۵:۵۵ ۱۳۹۱/۰۴/۳۰

سلام و تشکر از شما بخاطر این مطلب. پیشنهاد می‌کنم جهت توسعه این ترفند (همانطور که اشاره کردید) نگاهی به [+](#) و [-](#) و [±](#) بیاندازید.
موفق باشید.

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۶:۳۰ ۱۳۹۱/۰۴/۳۰

با سلام و تشکر از شما بابت نظرتون
scrolling هم راه خوبیه برای اینکار که کاربردهای زیادی داره
ممnonم.

سؤال: LINQ to SQL تا چه میزان در برابر حملات تزریق SQL امن است؟
جواب کوتاه: بسیار زیاد!

توضیحات:

```
string query = @"SELECT * FROM USER_PROFILE  
WHERE LOGIN_ID = '" + loginId+@""' AND PASSWORD = '" + password+@""";
```

کاهی از اوقات هر چقدر هم در مورد خطرات کوئری‌هایی از نوع فوق مقاله نوشته شود کافی نیست و باز هم شاهد این نوع جمع‌zden‌ها و نوشتن کوئری‌هایی به شدت آسیب پذیر در حالت استفاده از ADO.NET کلاسیک هستیم. مثال فوق یک نمونه کلاسیک از نمایش آسیب پذیری در مورد تزریق اس کیوال است. یا نمونه‌ی بسیار متداول دیگری از این دست که با ورودی خطرناک می‌تواند تا نمایش کلیه اطلاعات تمامی جداول موجود هم پیش برود:

```
protected void btnSearch_Click(object sender, EventArgs e)  
{  
    String cmd = @"SELECT [CustomerID], [CompanyName], [ContactName]  
    FROM [Customers] WHERE CompanyName = '" + txtCompanyName.Text  
    + @"';  
  
    SqlDataSource1.SelectCommand = cmd;  
  
    GridView1.Visible = true;  
}
```

در اینجا فقط کافی است مهاجم با تزریق عبارت SQL مورد نظر خود، کوئری اولیه را کاملاً غیرمعتبر کرده و از یک جدول دیگر در سیستم کوئری تهیه کند! راه حلی که برای مقابله با آن در دات نت ارائه شده نوشتن کوئری‌های پارامتری است و در این حالت کار encoding execution plan عمل خواهد کرد. برای مثال:

```
SqlCommand cmd = new SqlCommand("SELECT UserID FROM Users WHERE UserName=@UserName AND  
Password=@Password");  
cmd.Parameters.Add(new SqlParameter("@UserName", System.Data.SqlDbType.NVarChar, 255, UserName));  
cmd.Parameters.Add(new SqlParameter("@Password", System.Data.SqlDbType.NVarChar, 255, Password));  
dr = cmd.ExecuteReader();  
if (dr.Read()) userId = dr.GetInt32(dr.GetOrdinal("UserID"));
```

زمانیکه از کوئری پارامتری استفاده شود، مقدار پارامتر، هیچگاه فرصت و قدرت اجرا پیدا نمی‌کند. در این حالت صرفاً به آن به عنوان یک مقدار معمولی نگاه خواهد شد و نه جزء قابل تغییر بدن کوئری وارد شده که در حالت جمع زدن رشته‌ها همانند اولین کوئری معرفی شده، تا حد انحراف کوئری به یک کوئری دلخواه مهاجم قابل تغییر است.

اما در مورد LINQ to SQL چطور؟ این سیستم به صورت پیش فرض طوری طراحی شده است که تمام کوئری‌های SQL نهایی حاصل از کوئری‌های LINQ نوشته شده توسط آن، پارامتری هستند. به عبارت دیگر این سیستم به صورت پیش فرض برای افرادی که دارای حداقل اطلاعات امنیتی هستند به شدت امنیت بالایی را به همراه خواهد آورد.

برای مثال کوئری LINQ زیر را در نظر بگیرید:

```
var products = from p in db.products
    where p.description.StartsWith(_txtSearch.Text)
    select new
    {
        p.description,
        p.price,
        p.stock
    };
}
```

اکنون فرض کنید کاربر به دنبال کلمه sony باشد، آنچه که بر روی اس کیوال سرور اجرا خواهد شد، دستور زیر است (ترجمه نهایی کوئری فوق به زبان T-SQL) :

```
exec sp_executesql N'SELECT [t0].[description], [t0].[price], [t0].[stock]
FROM [dbo].[products] AS [t0]
WHERE [t0].[description] LIKE @p0',N'@p0 varchar(5)',@p0='sony%'
```

برای لگ کردن این عبارات SQL یا می‌توان از SQL profiler استفاده نمود و یا خاصیت log زمینه مورد استفاده را باید مقدار دهی کرد:

```
db.Log = Console.Out;
```

و یا می‌توان بر روی کوئری مورد نظر در VS.Net یک break point قرار داد و سپس از debug visualizer مخصوص آن استفاده نمود.

همانطور که ملاحظه می‌کنید، کوئری نهایی تولید شده پارامتری است و در صورت ورود اطلاعات خطرناک در پارامتر p0 ، هیچ اتفاق خاصی نخواهد افتاد و صرفا رکوردي بازگشت داده نمی‌شود.

و یا همان مثال کلاسیک اعتبار سنجی کاربر را در نظر بگیرید:

```
public bool Validate(string loginId, string password)
{
    DataClassesDataContext db = new DataClassesDataContext();

    var validUsers = from user in db.USER_PROFILEs
        where user.LOGIN_ID == loginId
        && user.PASSWORD == password
        select user;

    if (validUsers.Count() > 0) return true;
    else return false;
}
```

کوئری نهایی T-SQL تولید شده توسط این ORM از کوئری LINQ فوق به شکل زیر است:

```
SELECT [t0].[LOGIN_ID], [t0].[PASSWORD]
FROM [dbo].[USER_PROFILE] AS [t0]
WHERE ([t0].[LOGIN_ID] = @p0) AND ([t0].[PASSWORD] = @p1)
```

و این کوئری پارامتری نیز در برابر حملات تزریق اس کیوال امن است.

تذکر مهم هنگام استفاده از سیستم : LINQ to SQL

اگر با استفاده از LINQ to SQL مجدداً به روش قدیمی اجرای مستقیم کوئری‌های SQL خود همانند مثال زیر روی بیاورید (این امکان نیز وجود دارد)، نتیجه این نوع کوئری‌های حاصل از جمع زدن رشته‌ها، پارامتری "نبوده" و مستعد به تزریق اس کیوال هستند:

```
string sql = "select * from Trade where DealMember=' " + this.txtParams.Text + " '";
var trades = driveHax.ExecuteQuery<Trade>(sql);
```

در اینجا باید در نظر داشت که اگر شخصی مجدداً بخواهد از این نوع روش‌های کلاسیک استفاده کند شاید همان ADO.Net برای او کافی باشد و نیازی به تحمیل سربار یک ORM را به سیستم نداشته باشد. در این حالت برنامه از type safety کوئری‌های LINQ نیز محروم شده و یک لایه بررسی مقادیر و پارامترها را توسط کامپایلر نیز از دست خواهد داد.

اما روش صحیحی نیز در مورد بکارگیری متدهای ExecuteQuery وجود دارد. استفاده از این متدهای زیر مشکل را حل خواهد کرد:

```
IEnumerable<Customer> results = db.ExecuteQuery<Customer>(
    "SELECT contactname FROM customers WHERE city = {0}", "Tehran");
```

در این حالت، پارامترهای بکارگرفته شده (همان {0} ذکر شده در کوئری) به صورت خودکار به پارامترهای T-SQL ترجمه خواهد شد و مشکل تزریق اس کیوال برطرف خواهد شد (به عبارت دیگر استفاده از +، علامت مستعد بودن به تزریق اس کیوال است و بر عکس).

زمانی که از LINQ To Entity استفاده می‌کنیم، با هر بار اجرای یک کوئری به سمت دیتابیس ارسال شده و اطلاعات مورد نظر را بازیابی می‌کند. حال اگر ما موجودیت جدیدی را به Context جاری اضافه کرده ولی آن را ذخیره نکرده باشیم، به علت عدم وجود موجودیت در دیتابیس (در حافظه وجود دارد) کوئری ارسالی ما این موجودیت جدید را شامل نمی‌شود. البته شایان ذکر است زمانیکه از متدهای Find استفاده می‌کنیم، به صورت پیش فرض ابتدا داخل حافظه کاوش شده و در صورت عدم وجود اطلاعات، کوئری را در دیتابیس اجرا می‌کند.

نکته قابل توجه این است که بعنوان مثال ما نیاز داریم یک لیست از موجودیت‌ها را به اشکال زیر داشته باشیم.
به صورت لیست

به صورت لیست sort شده براساس Name
فیلتر بر روی لیستی از فیلد های موجود
این لیست باید شامل تمامی داده های موجود (چه در رم و چه در دیتابیس) باشد.

نکته: توسط متدهایToList میتوان به لیستی از موجودیت‌های مورد نظر دست یافت ولی امکان استفاده از تمامی داده‌های موجود (چه در رم و چه در دیتابیس) میسر نمی‌باشد.

کلاس DbSet خاصیتی به نام Local دارد که امکان استفاده از تمامی داده‌های موجود را به ما می‌دهد و شامل هر داده‌ای که از دیتابیس Load شده، هر داده‌ای که اضافه شده، هر داده‌ای که پاک شده (Delete Flag) ولی هنوز ذخیره نشده می‌شود. بنابراین در هنگام استفاده باید توجه داشت به علت اینکه هیچ نوع کوئری به دیتابیس ارسال نشده، قطعه کد زیر دارای مقدار Destinations in memory: 0 خواهد بود

```
private static void GetLocalDestinationCount()
{
  using (var context = new BreakAwayContext())
  {
    var count = context.Destinations.Local.Count;
    Console.WriteLine("Destinations in memory: {0}", count);
  }
}
```

استفاده از متدهای Load

برای مثال می‌توانیم از Foreach استفاده کنیم و تمام اطلاعات مورد نظر را بدست آوریم

```
private static void GetLocalDestinationCount()
{
  using (var context = new BreakAwayContext())
  {
    foreach (var destination in context.Destinations)
    {
      Console.WriteLine(destination.Name);
    }
    var count = context.Destinations.Local.Count;
    Console.WriteLine("Destinations in memory: {0}", count);
  }
}
```

کد بالا یک حلقه بر روی موجودیت‌های Destinations است که نیازی به توضیح خاصی ندارد.
حال با استفاده از متدهای Load قادر به جمع آوری اطلاعات دیتابیس به داخل رم نیز خواهیم بود و کد بالا تمیزتر خواهد شد.

```
private static void GetLocalDestinationCountWithLoad()
{
  using (var context = new BreakAwayContext())
  {
    context.Destinations.Load();
    var count = context.Destinations.Local.Count;
    Console.WriteLine("Destinations in memory: {0}", count);
  }
}
```

متدهای Load یک extension method بر روی `IQueryable<T>` موجود است. پس امکان اجرای یک LINQ query و سپس Load کردن آن را در حافظه را خواهیم داشت. به کد زیر توجه کنید:

```
private static void LoadAustralianDestinations()
{
    using (var context = new BreakAwayContext())
    {
        var query = from d in context.Destinations
                    where d.Country == "Australia"
                    select d;
        query.Load();
        var count = context.Destinations.Local.Count;
        Console.WriteLine("Aussie destinations in memory: {0}", count);
    }
}
```

همچنین ما قادر به استفاده از LINQ query روی داده‌های Local که این متدهای Load در حافظه جمع آوری کرده، نیز خواهیم بود.

به کد زیر توجه کنید.

```
private static void LocalLinqQueries()
{
    using (var context = new BreakAwayContext())
    {
        context.Destinations.Load();
        var sortedDestinations = from d in context.Destinations.Local
                                orderby d.Name
                                select d;
        Console.WriteLine("All Destinations:");
        foreach (var destination in sortedDestinations)
        {
            Console.WriteLine(destination.Name);
        }
        var aussieDestinations = from d in context.Destinations.Local
                                where d.Country == "Australia"
                                select d;
        Console.WriteLine();
        Console.WriteLine("Australian Destinations:");
        foreach (var destination in aussieDestinations)
        {
            Console.WriteLine(destination.Name);
        }
    }
}
```

ابتدا کلیه داده‌ها Load می‌شود سپس به وسیله Foreach نامها استخراج می‌شوند. سپس ار همان داده‌ها جهت اعمال فیلتر، استفاده مشود.

تفاوت بین Linq provider های مختلف:

عموماً دیتابیسها حساس به حروف کوچک و بزرگ نیستند؛ به عنوان مثال اگر Great و great در دیتابیس وجود داشته باشد اگر به دیتابیس کوئری اسال شود و درخواست great داشته باشد هر دو را شامل می‌شود. حال اگر از Local استفاده شود به جهت اینکه در واقع از Linq to Object استفاده می‌کند فقط great را شامل خواهد شد.
تفاوت دیگر این است که Last از متدهای LINQ to Object پشتیبانی می‌کند ولی LINQ to Entities خیر.
در پست بعدی قصد دارم در مورد ObservableCollection توضیحاتی کلی بدهم.

در مبحث [استفاده از خاصیت Local در Entity Framework](#) ملاحظه نمودید که خاصیت Local به راحتی می‌تواند از رفت و آمد های بی جهت به دیتابیس جلوگیری کند.

حال قصد معرفی یک collection را به نام ObservableCollection دارم. همانطور که از نامش پیداست برای مشاهده و تحت نظر قرار دادن داده‌های اضافه شده یا پاک شده کاربرد دارد. به کد زیر دقت کنید.

```
private static void ListenToLocalChanges()
{
    using (var context = new BreakAwayContext())
    {
        context.Destinations.Local.CollectionChanged += (sender, args) =>
        {
            if (args.NewItems != null)
            {
                foreach (Destination item in args.NewItems)
                {
                    Console.WriteLine("Added: " + item.Name);
                }
            }
            if (args.OldItems != null)
            {
                foreach (Destination item in args.OldItems)
                {
                    Console.WriteLine("Removed: " + item.Name);
                }
            }
        };
        context.Destinations.Load();
    }
}
```

در بالا به وسیله یک event handler جدید به collection محلی ما (Local) نظر می‌اندازد و در صورت اضافه شدن یا حذف موجودیتی، آن را به ما نشان می‌دهد. فقط توجه کنید که اگر نیاز دارید در صفحه‌ای این تغییرات را مشاهده کنید باید عمل Refresh کردن صفحه را چه به صورت دستی یا با نوشتن کد خودتان مدیریت کنید. البته با استفاده از WPF میتوان (استفاده از کنترل‌های مانند `ListBox`) این کار را به صورت خودکار انجام داد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد زارع
تاریخ: ۱۴۰۵/۰۵/۱۳۹۱:۰

سلام آقای جعفری. ممنون از مطلب مفیدتون. شاید سوالم خیلی ربطی به مطلب شما نداشته باشه ولی میخواستم ازتون بپرسم که ما وقتی توی پروژه WPF از Entity Framework Code First استفاده میکنیم باید اینترفیس INotifyPropertyChanged رو برای هر Entity پیاده سازی کنیم یا نه؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵۰۵/۰۵/۱۳۹۱:۸

- بله. باید اینکار را انجام دهید.
- استفاده مستقیم از مدل‌های EF در WPF یا MVC یا هر جای دیگری کار توصیه شده‌ای نیست. View شما باید Model مخصوص به خود را داشته باشد و این مدل الزاماً با موجودیت‌های بانک اطلاعاتی شما یکی نیست. برای نگاشت اطلاعات مدل یک View به مدل داده‌ای می‌شود از کتابخانه‌هایی مانند Auto-Mapper استفاده کرد.

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۲۷/۰۶/۱۳۹۱:۰۹:۱۴

با سلام.

در پروژه WPF در لایه سرویس یکبار Local را بر میگردانم مانند زیر:

```
public override IList<City> GetAll()
{
    var query = from item in _tEntities
                select item;
    query.Load();
    return _tEntities.Local;
}
```

همه چیز درست است ولی وقتی برای جستجو متذکر زیر را اجرا می‌کنم همان داده‌های قبلی است:

```
public override IList<City> GetAll(Func<City, bool> predicate)
{
    var query = from item in _tEntities
                select item;
    query.Where<City>(predicate);
    query.Load();
    return _tEntities.Local;
}
```

لطفاً راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۷/۰۶/۱۳۹۱:۱۴

در مثال [رسمی](#) EF و WPF یک سری Refresh هم هست که باید وقت بگذارید و مطالعه کنید.

نویسنده: kianush
تاریخ: ۰۳/۰۸/۱۳۹۱:۲۹

من در Winform یک BindingSource دارم و این رو به گرید می‌دم. گرید به یک BindingSource بایند شده، اگه مقادیری رو تغییر بدم یا اضافه کنم در گرید (در واقع به BindingSource پشت صحنه)، ChangeTracker تشخیص می‌ده و می‌تونم کار رو هندل کنم

اما اگه سطري رو از BindingSource (يا همون گريد) حذف کنم ChangeTracker متوجه نمیشه و وضعیتشون Unchanged میمونه! هم فایده نداره و نمیتونم کل تغییرات رو ذخیره کنم با صدا زدن SaveChanges در Local ایتم هایی با State را میتونم Add, Modified بینم ولی اگه ایتمی رو Delete کنم نمیتونم بینم و کاری انجام بدم! مشکل از کجاست؟ اینا مربوط به Context هست برای بررسی وضعیت تغییرات:

```
public bool HasChanges()
{
    return this.ChangeTracker.Entries().Any(e => e.State != EntityState.Unchanged);
}

public void RejectChanges()
{
    foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries())
    {
        switch (entry.State)
        {
            case EntityState.Modified:
                entry.State = EntityState.Unchanged;
                break;

            case EntityState.Added:
                entry.State = EntityState.Detached;
                break;
        }
    }
}
```

توضیحات بیشتر:

چرا مثل Add , Modify عمل Delete در ChangeTracker بصورت خودکار شنیده نمیشه؟! من یک کتابخانه‌ی مستقل تهیه کردم که گرید ، خودش یک کنترل BindingSource داره و اصلا نباید به EntityFramework و سرویس‌هایی که با Entityها کار می‌کنن در ارتباط باشه ، CurrentItem باید بتونه BindingSource اش رو Remove کنه در حافظه مثل کاری که برای Add,Update انجام می‌ده و در انتهای آن (عنوان کاربر نهایی) در لایه نمایش تصمیم بگیرم که تمام تغییرات انجام شده در گرید (,) رو ذخیره یا لغو کنم.

***** شاید بشه با کمک رویداد BindingSource.ListChanged به نحوی حل کرد ولی اصلا جالب نمیشه چون من یک POCO Entity هست و فقط و فقط چننا property داره و اصلا از وضعیت خودش خبر نداره و قرار هم نیست بیشتر از این باشه و من نمیتونم وضعیتش رو تغییر بدم در این رویداد چون همچین چیزی نداره اصلا!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۰ ۱۳۹۱/۰۸/۰۳

- در مورد [یک مطلب جداگانه](#) Tracking API در سایت هست. همان Tracking API در سایرORM‌ها نامی به شکل سطح اول کش دارد (first level caching).
- با توجه به اینکه برای بررسی کارهای شخصی و کتابخانه‌های مستقل، نیاز به کد کامل هست، بهتر است به مقاله زیر مراجعه کرده و جزئیات کار خودتان را با آن مقایسه کنید:
[« Implementing Undo/Redo feature for DbContext of Entity Framework »](#)

نویسنده: kianush
تاریخ: ۱۴:۳ ۱۳۹۱/۰۸/۰۳

ممnon.. بررسی می‌کنم بینم می‌تونم اصولی حل کنم این مسئله رو یا خیر :-)
ولی یه نکته ، اینکه گفتین "نیاز به کد کامل هست.." اصلا تصور کنین کتابخانه‌ی مستقلی نیست. مثلا یک Form, BindingSource, DataGridView رو داشته باشین و رو اوال بالا که توضیحشو دادم. انگار یک Bug هست! یجورایی که وضعیت "حذف" رو مثل "افزوده شدن" و "تغییر کرده" نمی‌تونه اعلام کنه به دیتا سورس پشت سرش bindingsource

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۲۳ ۱۳۹۱/۰۸/۰۳

- فقط داخل یک Context مفهوم پیدا می‌کند نه مجزای آن.
- همچنین این API دارای متد [DetectChanges](#) هم هست که می‌شود به صورت دستی جهت اطمینان بیشتر آن را در هر زمانی (مثلاً داخل بررسی HasChanges) فراخوانی کرد.

نویسنده: kianush
تاریخ: ۱۶:۶ ۱۳۹۱/۰۸/۰۳

برای این مسئله‌ی من راه حل اصولی ای پیدا نکردم. یه راهی که الان پیاده کردم و جواب گرفتم ولی جالب نیست: در [پرایمیتی BaseEntity](#) `IsDeleted` رو کار گذاشتم مثلاً یه همچین چیزی فک کنین:

```
public abstract class BaseEntity
{
    [ColumnInfo("کد",pWidth:70)]
    public int Id { get; set; }

    [ColumnInfo("",pIsVisible:false,pIsEditable:false)]
    [NotMapped]
    public bool IsDeleted { get; set; }
}
```

و جایی که BindingSource CurrentItem (تصویرت dynamic) گذاشتم `BindingSource.Current.IsDeleted=true` پاک می‌شه، در خط دیگه اضافه کردم که این رو هندل کنم برای تمام موجودیت‌ها.. کار می‌کنه ولی بدیش اینه که یک پرایمیتی با ربط (شاید به نوعی) رو در `BaseEntity` و در واقع در تمام موجودیت‌ها تعریف کردم (که البته NotMapped هست) و "رفتار" رو با "خاصیت" قاطی کردم و الان هم عذاب وجدان دارم: دی پ.ن: کماکان دنبال راهی می‌گردم با خوندن مقالات

استفاده از الگوی EF Code first اضافی در Repository؛ آری یا خیر؟!

اگر در ویژوال استودیو، اشاره‌گر ماوس را بر روی تعریف DbContext قرار دهیم، راهنمای زیر ظاهر می‌شود:

A DbContext instance represents a combination of the Unit Of Work and Repository patterns such that it can be used to query from a database and group together changes that will then be written back to the store as a unit. DbContext is conceptually similar to ObjectContext.

در اینجا تیم EF صراحتا عنوان می‌کند که DbContext در EF Code first همان الگوی Unit Of Work است. DbContext پیاده سازی کرده و در داخل کلاس مشتق شده از آن، همان DbSet ها همان Repositories هستند (فقط نام‌ها تغییر کرده‌اند؛ اصول یکی است). به عبارت دیگر با نام بردن صریح از این الگوها، مقصود زیر را دنبال می‌کنند: لطفا بر روی این لایه Abstraction ای که ما تهیه دیده‌ایم، یک لایه Abstraction دیگر را ایجاد نکنید! لایه Abstraction دیگر» یعنی پیاده سازی الگوهای Repository و Unit Of Work جدید، بر فراز الگوهای Unit Of Work و Repository توکار موجود!

کار اضافه‌ای که در بسیاری از سایتها مشاهده می‌شود و ... متأسفانه اکثر آن‌ها هم اشتباه هستند! در ذیل روش‌های تشخیص پیاده سازی‌های نادرست الگوی Repository را بر خواهیم شمرد:

1) قرار دادن متدهای Save تغییرات نهایی انجام شده، در داخل کلاس Repository

متدهای Save باید داخل کلاس Unit of work تعریف شود نه داخل کلاس Repository. دقیقا همان کاری که در EF Code first به درستی انجام شده. متدهای Save Changes در DbContext ارائه می‌شود. علت هم این است که در زمان Save ممکن است با چندین Entity و چندین جدول مشغول به کار باشیم. حاصل یک تراکنش، باید نهایتاً ذخیره شود نه اینکه هر کدام از این‌ها، تراکنش خاص خودشان را داشته باشند.

2) نداشتن درکی از الگوی Unit of work

به شکل یک تراکنش نگاه کنید. در داخل آن با انواع و اقسام موجودیت‌ها از کلاس‌ها و جداول مختلف کار شده و حاصل عملیات، به بانک اطلاعاتی اعمال می‌گردد. پیاده سازی‌های اشتباه الگوی Repository، تمام امکانات را در داخل همان کلاس قرار می‌دهند؛ که اشتباه است. این نوع کلاس‌ها فقط برای کار با یک Entity بهینه شده‌اند؛ در حالیکه در دنیای واقعی، اطلاعات ممکن است از دو Entity مختلف دریافت و نتیجه محاسبات مفروضی به سوم اعمال شود. تمام این عملیات یک تراکنش را تشکیل می‌دهد، نه اینکه هر کدام، تراکنش مجزای خود را داشته باشد.

3) وله سازی از DbContext به صورت مستقیم داخل کلاس Repository

4) اشیاء DbContext داخل کلاس Dispose

هر بار وله سازی DbContext مساوی است با باز شدن یک اتصال به بانک اطلاعاتی و همچنین از آنجائیکه راهنمای ذکر شده فوق را در مورد DbContext مطالعه نکرده‌اند، زمانیکه در یک متدهای سه وله از سه Repository موجودیت‌های مختلف کار می‌کنید، سه تراکنش و سه اتصال مختلف به بانک اطلاعاتی گشوده شده است. این مورد ذاتاً اشتباه است و سربار بالای رانیز به همراه دارد. ضمن اینکه بستن DbContext در یک Repository، امکان اعمال کوئری‌های بعدی LINQ را غیرممکن می‌کند. به ظاهر یک شیء در اختیار داریم که می‌توان بر روی آن انواع و اقسام کوئری‌های LINQ را تعریف کرد اما ... در اینجا با IQueryable Objects که بر روی اطلاعات موجود در حافظه کار می‌کند سر و کار نداریم. اتصال به بانک اطلاعاتی با بستن DbContext قطع شده، بنابراین کوئری LINQ بعدی شما کار نخواهد کرد.

همچنین در EF نمی‌توان یک Entity را از یک Context به دیگری ارسال کرد. در پیاده سازی صحیح الگوی Repository (دقیقا همان چیزی که در EF Code first به صورت توکار وجود دارد)، باید بین Contexts باشد که در اینجا فقط نامش

DbSet تعریف شده، به اشتراک گذاشته شود. علت هم این است که EF از Context برای ردیابی تغییرات انجام شده بر روی موجودیت‌ها می‌کند (همان سطح اول کش که در قسمت‌های قبل به آن اشاره شد). اگر به ازای هر Repository یکبار وله سازی DbContext انجام شود، هر کدام کش جداگانه خاص خود را خواهد داشت.

(5) عدم امکان استفاده از تنها یک DbSet به ازای یک Http Request هنگامیکه وله سازی DbContext به داخل یک Repository منتقل می‌شود و الگوی واحد کار رعایت نمی‌گردد، امکان به اشتراک گذاری آن بین Repository‌های تعریف شده وجود نخواهد داشت. این مساله در برنامه‌های وب سبب کاهش کارآیی می‌گردد (باز و بسته شدن بیش از حد اتصال به بانک اطلاعاتی در حالیکه می‌شد تمام این عملیات را با یک DbContext انجام داد).

نمونه‌ای از این پیاده سازی اشتباه را در اینجا می‌توانید پیدا کنید. متناسبانه شبیه به همین پیاده سازی، در پروژه MVC نیز بکارگرفته شده است.

چرا تعریف لایه دیگری بر روی لایه Abstraction موجود در EF Code first اشتباه است؟

یکی از دلایلی که حین تعریف الگوی Repository دوم بر روی لایه موجود عنوان می‌شود، این است: « به این ترتیب به سادگی می‌توان ORM مورد استفاده را تغییر داد » چون پیاده سازی استفاده از ORM، در پشت این لایه مخفی شده و ما هر زمان که بخواهیم به ORM دیگری کوچ کنیم، فقط کافی است این لایه را تغییر دهیم و نه کل برنامه را. ولی سؤال این است که هرچند این مساله از هزار فرسنگ بالاتر درست است، اما واقعاً تابحال دیده‌اید که پروژه‌ای را با یک ORM شروع کنند و بعد سوئیچ کنند به ORM دیگری؟!

ضمناً برای اینکه واقعاً لایه اضافی پیاده سازی شده انتقال پذیر باشد، شما باید کاملاً دست و پایی ORM موجود را ببریده و توافقی‌های در دسترس آن را به سطح نازلی کاهش دهید تا پیاده سازی شما قابل انتقال باشد. برای مثال یک سری از قابلیت‌های پیشرفته و بسیار جالب در NH هست که در EF نیست و برعکس. آیا واقعاً می‌توان به همین سادگی ORM مورد استفاده را تغییر داد؟ فقط در یک حالت این امر میسر است: از قابلیت‌های پیشرفته ابزار موجود استفاده نکنیم و از آن در سطحی بسیار ساده و ابتدایی کمک بگیریم تا از قابلیت‌های مشترک بینORM‌های موجود استفاده شود.

ضمن اینکه مباحث نگاشت کلاس‌ها به جداول را چکار خواهید کرد؟ EF راه و روش خاص خودش را دارد، NH چندین و چند روش خاص خودش را دارد! این‌ها به این سادگی قابل انتقال نیستند که شخصی عنوان کند: « هر زمان که علاقمند بودیم، ORM مورد استفاده را می‌شود عوض کرد! »

دلیل دومی که برای تهیه لایه اضافه‌تری بر روی DbContext عنوان می‌کند این است:

« با استفاده از الگوی Repository نوشتن آزمون‌های واحد ساده‌تر می‌شود ». زمانیکه برنامه بر اساس Interface‌ها کار می‌کند می‌توان آن‌ها را بجای اشاره به بانک اطلاعاتی، به نمونه‌ای موجود در حافظه، در زمان آزمون تغییر داد. این مورد در حالت کلی درست است اما نه در مورد بانک‌های اطلاعاتی!

زمانیکه در یک آزمون واحد، پیاده سازی جدیدی از الگوی Interface مخزن ما تهیه می‌شود و اینبار بجای بانک اطلاعاتی با یک سری شیء قرارگرفته در حافظه سروکار داریم، آیا موارد زیر را هم می‌توان به سادگی آزمایش کرد؟ ارتباطات بین جداول را، cascade delete، فیلد‌های identity، کلید‌های ترکیبی، unique، نوع‌های خاص تعریف شده در بانک اطلاعاتی و مسائلی از این دست.

پاسخ: خیر! تغییر انجام شده، سبب کار برنامه با اطلاعات موجود در حافظه خواهد شد، یعنی LINQ to Objects. شما در حالت استفاده از LINQ to Objects آزادی عمل فوق العاده‌ای دارید. می‌توانید از انواع و اقسام متدها حین تهیه کوئری‌های استفاده کنید که هیچکدام معادلی در بانک اطلاعاتی نداشته و ... به ظاهر آزمون واحد شما پاس می‌شود؛ اما در عمل بر روی یک بانک اطلاعاتی واقعی کار نخواهد کرد.

البته شاید شخصی عنوان که بله می‌شود تمام این‌ها نیازمندی‌ها را در حالت کار با اشیاء درون حافظه هم پیاده سازی کرد ولي ... در نهایت پیاده سازی آن بسیار پیچیده و در حد پیاده سازی یک بانک اطلاعاتی واقعی خواهد شد که واقعاً ضرورتی ندارد.

و پاسخ صحیح در اینجا و این مساله خاص این است:

لطفاً در حین کار با بانک‌های اطلاعاتی مباحثت mocking را فراموش کنید. بجای SQL Server، رشته اتصالی و تنظیمات برنامه را به SQL Server CE تغییر داده و آزمایشات خود را انجام دهید. پس از پایان کار هم بانک اطلاعاتی را delete کنید. به این نوع آزمون‌ها اصطلاحاً گفته می‌شود. لازم است برنامه با یک بانک اطلاعاتی واقعی تست شود و نه یک سری شیء ساده integration tests.

قرار گرفته در حافظه که هیچ قیدی همانند شرایط کار با یک بانک اطلاعاتی واقعی، بر روی آنها اعمال نمی‌شود. ضمناً باید درنظر داشت بانک‌های اطلاعاتی که تنها در حافظه کار کنند نیز وجود دارند. برای مثال SQLite حالت کار کردن صرفاً در حافظه را پشتیبانی می‌کند. زمانیکه آزمون واحد شروع می‌شود، یک بانک اطلاعاتی واقعی را در حافظه تشکیل داده و پس از پایان کار هم ... اثری از این بانک اطلاعاتی باقی نخواهد ماند و برای این نوع کارها بسیار سریع است.

نتیجه گیری:

حين استفاده از EF code first، الگوی واحد کار، همان `DbContext` است و الگوی مخزن، همان `DbSet`ها. ضرورتی به ایجاد یک لایه محافظ اضافی بر روی این‌ها وجود ندارد.

در اینجا بهتر است یک لایه اضافی را به نام مثلا `Service` ایجاد کرد و تمام اعمال کار با EF را به آن منتقل نمود. سپس در قسمت‌های مختلف برنامه می‌توان از متد‌های این لایه استفاده کرد. به عبارتی در فایل‌های `Code behind` برنامه شما نباید کدهای مشاهده شوند. یا در کنترلرهای MVC نیز به همین ترتیب. این‌ها مصرف کننده نهايی لایه سرويس ایجاد شده خواهند بود. همچنین بجای نوشتن آزمون‌های واحد، به `Integration tests` سوئیچ کنید تا بتوان برنامه را در شرایط کار با یک بانک اطلاعاتی واقعی تست کرد.

برای مطالعه بیشتر:

[Abstracting your ORM is a futile exercise](#)

[Repository is the new Singleton](#)

[Night of the living Repositories](#)

[Architecting in the pit of doom: The evils of the repository abstraction layer](#)

[?Is Repository old skool](#)

[?EF Code First: Where's My Repository](#)

[Generic Repository With EF 4.1 what is the point](#)

نظرات خوانندگان

نوبت‌دهنده: NTC
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۴ ۱۹:۵۵:۲۳

سلام و ممنون
میشود در مورد خط زیر بیشتر توضیح دهید؟
در اینجا بهتر است یک لایه اضافی را به نام مثلا Service ایجاد کرد و تمام اعمال کار با EF را به آن منتقل نمود. سپس در قسمت‌های مختلف برنامه می‌توان از متدهای این لایه استفاده کرد.
یعنی چی تمام اعمال کار با EF را به آن منتقل کنیم؟
چطور؟

نوبت‌دهنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۴ ۰۵:۵۱:۵۶

http://www.dotnettips.info/2009/10/nhibernate_17.html قبل که این روش رو توصیه می‌کردید "کلا استفاده از هر کدام از موجود بدون پیاده سازی الگوی Repository اشتباه است. به چند دلیل: " و همین دلایل بالا رو نوشه بودید؟ ORMs

نوبت‌دهنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۰:۰۰:۳۹

توی این سری پست‌ها، از این پست واقعاً واقعاً لذت بردم. دست گلتون درد نکنه. خدا خیرتون بده. زنده باشین.

نوبت‌دهنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۰:۰۲:۲۶

جانا سخن از زبان ما می‌گویی...
توی این سری پست‌ها، از این پست واقعاً واقعاً لذت بردم. دست گلتون درد نکنه. خدا خیرتون بده. زنده باشین.

نوبت‌دهنده: mohammad
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۰:۲۸:۰۳

سلام آقای نصیری. آیا این روش که در خود سایت asp.net انجام شده هم اشتباه هستش؟

<http://www.asp.net/mvc/tutorials/getting-started-with-ef-using-mvc/implementing-the-repository-and-unit-of-work-patterns-in-an-asp-net-mvc-application>

نوبت‌دهنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۱:۴۵:۴۵

سلام ،

ذکر کردید "بهتر است یک لایه‌ی اضافی به نام سرویس ایجاد شود و اعمال مربوط به EF را به آن منتقل نمود" یعنی به ازای هر موجودیت یک سرویس هم داشته باشیم ؟ این (<http://pastebin.com/iUCn1303>) نمونه کدی که اینجا قرار دادم صحیح است ؟ - همان Business logic ما خواهد بود ؟ یعنی علاوه بر اعمال CRUD ، بررسی منطق تجاری ، Validate کردن Entity و یا اعمال شرط‌های مختلف در Query ها در همین لایه‌ی سرویس انجام می‌شود ؟ - اگر بخواهیم اطلاعات User را با اطلاعات پروفایل در قالب یک لیست برای لایه‌ی پایین تر بفرستیم ، نوع خروجی چه باید باشد ؟ - مثلا UserProfileDataTransferObject ؟

در سری هشتم Refactoring در مورد God Classes توضیح دادید. برای منطق های پیچیده روی یک Entity مثل User مثلاً چندین Query با حالت های مختلف کلاس UserService به God Class تبدیل می شود. راه حل چیست؟ اگر ممکن است پروژه کد باز مورد تایید خودتون برای مرور کدها معرفی کنید. خیلی ممنون

نویسنده: مهمان

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

۰۸:۴۳:۰۷

سلام. با توجه به مواردی که تا این شماره در مورد EF Code First فرمودید، بنده یک معماری مناسب برنامه را با استفاده از EF اینگونه درک کردم:

(Data Annotation و Mapping) با استفاده از Entity First فقط Entityها تعريف می شود (بدون Model Layer یا Domain Layer 1-

DAL 2- Mapped DbContext و Fluent API و Data Annotation و Mapping و ساخت DbSet موارد مرتبط با

Facade DAL 3- با استفاده از WCF یا هر تکنیک سرویس گرایی دیگر یک لایه سطح بالا بر روی DAL کشیده می شود تا در BLL تنها از آن استفاده شود و عمل لایه های BLL و UI از EF هیچ اطلاعی نخواهد داشت.

BLL 4- کلاس های مربوط به برنامه Rule ها و Infrastructure ها

UI 5- شامل پروژه ASP.NET MVC، WPF و یا برنامه های موبایلی

آیا این معماری درک درستی از مطالب ارائه شده توسط شما است؟

و سوال دوم اینکه در مورد برنامه هایی با منطق MVC و یا MVVM لایه مدل تقریباً با این معماری چیزی نخواهد بود و تنها ویو مدل ها به چشم خواهند خورد. آیا این مورد هم درست است؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

۰۹:۲۴:۲۶

اون پیاده سازی هم اشتباه است! چون متدهای Save داخل خود Repository است.

ضمناً اون مطالب رو بر اساس اطلاعات آن روز نوشتم. الان هم پیاده سازی UOW و Repository کاملی رو از NH دارم ولی ... هیچ وقت NH رو در پروژه ای که از آن استفاده کردم، تغییر ندادم یا از آن repository برای Unit testing استفاده نکردم.

وابستگی به ORM در عمل زیاد خواهد بود. بنابراین تعویض آن غیرممکن می شود.

استفاده از بانک اطلاعاتی واقعی بهتر است و به همین جهت دو کاربردی که برای آن در اکثر سایتها ذکر شده، در عمل استفاده نمی شود.

بنابراین استفاده از Repository صرفاً پیچیدگی بی موردی را به سیستم تحمیل می کند.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

۰۹:۳۳:۴۶

اولین StudentRepository را که نوشته، بله. در اینجا Unit of work را نقض کرده.

ولی در ادامه ... خیر (زمانیکه UnitOfWork را ارائه داده). ولی کار اضافی انجام داده.

بینید در کلاس UnitOfWork کار و هله سازی Context انجام شده. بنابراین درست است. در همین کلاس هم Save قرار دارد بنابراین درست عمل شده و می شود با این سیستم یک تراکنش را انجام داد. ضمناً در این کلاس Uow کار معرفی Repository ها رو انجام داده.

ولی ... خود Context اصلی هم این موارد را دارد (خودش Uow است. کلاس مشتق شده از آن دارای DbSet است). شما به چه نتیجه ای از این Abstraction بی مورد خواهید رسید؟ احتمالاً دو مورد عنوان شده در بالا ... که توضیح دادم در عمل هیچ وقت رخ نخواهد داد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۴۴:۴۶

- 1- بله.
- 2- بله.
- 3- این هم خوبه ولی اگر بانک اطلاعاتی و برنامه وب شما مثلا در یک سرور قرار دارند ضرورتی به استفاده از WCF نیست و به کار آبی بیشتری حین استفاده مستقیم از بانک اطلاعاتی خواهد رسید. WCF برای معماری چند tier توصیه می شود (هر tier رو یک سرور در اینجا فرض کنید. یک سرور جدای وب، یک سرور جدای اس کیوال و ال آخر)
- 4- همان لایه سرویسی است که عنوان کردم. جایی که از EF استفاده می شود.
- 5- بله.

این M در MVC مرتبط با ASP.NET MVC جای بحث زیاد دارد. بیشتر ViewModel است تا Domain Classes به معنای Model است

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۵۳:۱۳

- بله. چیزی شبیه به همین، البته وجود Interface هم در اینجا غیرضروری است. چون در مورد mocking صحبت کردم که در بانک های اطلاعاتی روش مناسبی نیست و بیشتر «توهم» صحیح کار کردن سیستم را به همراه خواهد داشت. توهم پاس شدن آزمون های واحدی که در عمل ممکن است تعداد زیادی از آن ها روی بانک اطلاعاتی واقعی اجرا نشوند. فرق است بین کار با اشیاء درون حافظه و بانک اطلاعاتی واقعی که بسیاری از قیود را اعمال می کند.
- بله. اسامی مهم نیست. یکی عنوان می کند BLL یکی Infrastructure یکی Service ...
- خروجی لایه سرویس فقط باید از نوع اشیاء معمولی، لیست یا IEnumarable باشد. اگر از God Class استفاده کردید، به یک Abstraction دارای «نشتی» خواهد رسید. چون به سادگی خارج از منطقی که مدنظر بوده کاملا قابل تغییر است.
- کلاسی است که اطلاعات زیادی را در اختیار سایرین قرار می دهد، نه کلاسی که جهت برآورده سازی منطق تجاری برنامه، از اطلاعات زیادی استفاده می کند. کلاسی که ۱۰۰۰ تا متد را در اختیار سایر کلاس ها قرار می دهد God class نام دارد. نه متدهایی که برای عملکرد صحیح خود نیاز به اطلاعات زیادی است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۵۷:۲۶

یک مثال ساده: بجای اینکه در Code behind برنامه شروع کنید به وله سازی از DbContext و بعد کوئری بنویسید و حاصل را مثلا در اختیار یک Grid قرار دهید، یک کلاسی ... جایی در یک پروژه Class library مجزا درست کنید که حاوی متد مشخص است که فقط یک IList را بر می گرداند. این متد، محل کار با EF است نه Code behind یک فرم. در آنجا فقط باید از لیست نهایی تهیه شده استفاده شود.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۰۶:۵۷

- 1- پس به نظر شما نیازی به ایجاد یک لایه facade که بین DAL و BLL قرار گیرد و توابع EF و LINQ را برای استفاده در لایه بیزینس Wrap کند نیست و می توان از EF و LINQ مستقیما در BLL استفاده کرد و نهایتا به یک معماری چهار لایه رسید؟
- 2- سوال دیگر اینکه جدا سازی Domain ها از لایه DAL چه مزایایی دارد؟ آیا در مهاجرت به یک ORM دیگر مفید است یا ملاحظات دیگری در میان است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۱۴:۴۳

- 3- به همین دلیل در مورد عدم استفاده از Repository توضیح دادم. کار Repository همین warping عملکرد یک ORM است که نه

تنها ضرورتی ندارد بلکه در یک پروژه واقعی به شدت جلوی آزادی عمل شما را خواهد گرفت و همچنین پیاده سازی شما هم قابل انتقال نخواهد بود. استفاده از ORM‌ها وابستگی‌های زیادی را به همراه دارند که شاید تنها قسمتی از آن‌ها را بتوانید مخفی کنید. همچنین برای اینکار باید از قابلیت‌های پیشرفته آن‌ها که ممکن است در سایر ORMs موجود نباشد، صرف نظر کرد. آزمون‌های واحد مرتبه با بانک‌های اطلاعاتی واقعی دارند تا بتوانند قیود را اعمال کند. کار با اشیاء درون حافظه در اینجا اصلاً توصیه نمی‌شود.

- بهتره. ضرورتی نداره. در حد یک مدیریت پروژه بهتر است که با یک نگاه بتوان تشخیص داد ... حداقل یک پوشه Models در برنامه هست. تا این حد کفایت می‌کند.

نویسنده: A. Karimi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۵۴:۲۱

یک دلیل مهم برای ایجاد یک Abstraction بر روی EF CodeFirst وجود دارد و آن هم استقلال از EF و IQueryable است. مثلاً ممکن است شما بخواهید بعداً به جای EF از NHibernate استفاده کنید. و یا ممکن است (حتی) تکنولوژی جدیدتری بعد از EF وارد کار شود. از همه مهمتر ممکن است بخواهید از الگوی Adapter یا Decorator استفاده کنید. مثلاً یک Repository که اطلاعات یک جدول را به صورت Encrypt شده در بانک اطلاعات ذخیره می‌کند. و مثلاً به صفحه بندی سمت سرور هم نیاز دارید و حتی امکان استفاده از IQueryable هم وجود ندارند.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۳۲:۰۵

این همان مورد «به این ترتیب به سادگی می‌توان ORM مورد استفاده را تغییر داد» است که در بالا توضیح دادم. نمی‌توانید به این سادگی وابستگی‌های ذاتی به ORM مورد استفاده را حذف کنید. تمام کار با ORM به Update و Delete ختم نمی‌شود. برای نوشتن یک لایه قابل انتقال نیاز خواهید داشت دست و پایی ORM مورد استفاده را قطع کنید که مثال زدید ... استقلال از IQueryable . و سؤال اینجا است که تمام لطف EF همین IQueryable است؛ چرا باید از این مستقل شد. من از کار کردن مستقیم با آن لذت می‌برم! به همین دلیل EF را انتخاب کرده‌ام. فقط لایه سرویس مورد استفاده نباید IQueryable را بازگرداند.

نویسنده: A. Karimi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۱:۱۵:۴۸

ما با ایجاد لایه‌های متفاوت از Abstraction این قضیه را حل می‌کنیم. مثلاً در چهارچوب که تهیه کرده‌ام، یک اینترفیس IRepository دارم که از 7 دولت آزاد است. و یک IRepository که مخصوصORM‌های با پشتیبانی از IQueryable است. شاید شما بفرمایید وقتی از IRepository در برنامه استفاده کنی به IQueryable بله، درست است، اما مثلاً برای عملیات CRUD کلاس‌هایی برای ASP.NET MVC یا WPF در چهارچوب دارم که کاملاً از ORM مستقل هستند. به این ترتیب وقتی بخواهیم از یک ORM به دیگری Switch کنیم حداقل نیازی نیست کلاس‌های Base (همان کلاس‌هایی که در چهارچوب و طی زمان بیشتری تهیه شده) کوچکترین تغییری بکنند. و با این مکانیزم در صورتی که پروژه بلند مدت باشد باز هم می‌توان این استقلال را در لایه‌های [1] دیگر حفظ کرد به این ترتیب:

1. لایه Infrastructure دارای یک Data Access است که فقط اینترفیس‌های UnitOfWork و Repository در آن تعریف شده و هیچ خبری از IQueryable نیست مثلاً برای دریافت داده صفحه بندی شده چیزی شبیه startIndex و maximumRows و حتی sortExpression پاس داده می‌شود. برای هر ORM یک پروژه جدا که به Data.Infrastructure ارجانس دارد ایجاد می‌شود. حال در این پروژه Repository و UnitOfWork پیاده‌سازی می‌شود که از نظر داخلی به IQueryable وابسته است و مثلاً در پیاده‌سازی همان متد صفحه بندی شده به راحتی از LINQ استفاده می‌کند. 3. هیچ کس حق ندارد در لایه‌های دیگر از IQueryable استفاده کند و باید ابتدا متد مورد نظرش را به Data.Infrastructure اضافه و بعد در لایه مرحله دو پیاده‌سازی کند. 4. با استفاده از DI مسئله جایگذین کردن لایه مرحله 2 به راحتی اتفاق می‌افتد و هیچ لایه‌ای مستقیم به پیاده‌سازی سمت Data وابسته نیست بلکه به Data.Infrastructure وابسته است.

من قبول دارم که این کار زمان بیشتری را می‌گیرد اما شما هم خوب می‌دانید که اگر می‌خواهیم وقت صرف کنیم و یک چهارچوب ماندگار ایجاد کنیم باید طراحی مستقل از تکنولوژی داشته باشیم (برای مثال حتی WPF و MVC که عرض کردم هم در چهارچوب جز

Concrete class به حساب می‌آیند؛ هر چند از دید پروژه نهایی و مصرف کننده چهارچوب اینطور نیست).

مثال کاربردی این قضیه این است که در یک پروژه مجبور بودیم اطلاعات را رمزگاری شده در DB ذخیره و بازیابی کنیم و البته فرم مورد نظر از هما CRUD های داخل چهارچوب بود و اگر این طراحی استفاده نمی‌شد مجبور بودیم برای آن یک فرم از یک ابتدا پیاده‌سازی کنیم و چون CRUD موجود در چهارچوب دارای امکانات قابل توجهی بود در زمان و هزینه تاثیر زیادی داشت.

[1] منظور از لایه، لایه‌های فیزیکی و سنتی نیست.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۱:۵۳:۱۱ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

- ORM‌های با پشتیبانی از `IQueryable`، پشتیبانی یکسانی از متدهای الحاقی تعریف شده ندارد. کد شما قابل انتقال نیست. برای مثال NH یک سری متدهای خاص خودش را دارد. بنابراین اگر تصور می‌کنید که می‌توان این پیاده‌سازی را به ORM دیگری تغییر داد، در عمل ممکن نیست؛ مگر اینکه از توانایی‌های محدود و مشترکی استفاده کنید.

- یکی دیگر از اشتباهات طراحی الگوی Repository متدهای عمومی هستند که دارای خروجی `IQueryable` است. به این نوع طراحی، طراحی نشیتی دار گفته می‌شود چون ابتدای کار مشخص است اما انتهای کار بازگذاشته شده است: (^)

- یک مثال دیگر: NH دارای متدهای است به نام `tofeautre sum` که توانایی اجرای چندین و چند مثلا `sum` را بر روی بانک اطلاعاتی در یک رفت و برگشت دارد. لایه Repository شما نمی‌تواند این را مخفی کند و در صورت استفاده از آن قابل انتقال نخواهد بود. استفاده از آن هم ایرادی ندارد چون دلیل استفاده از یک ORM، استفاده از توانایی‌های پیشرفته آن‌ها است. از این نمونه مثال زیاد است. حالا اینجا اگر شخصی از الگوی Repository استفاده کند، هم بجهت خودش را محدود کرده و هم نهایتاً به یک `leaky abstraction` رسیده.

- «چهارچوبی دارم که کاملاً از ORM مستقل هستند» این همان لایه سرویس است که از آن صحبت شد. نباید کدهای یک ORM (هر آی) داخل `Code behind` یا کنترلرهای MVC مشاهده شوند. این روش توصیه شده است.

- رمزگاری را می‌شود با یک سری متدهای در یک پروژه دیگری به نام Common پیاده‌سازی کرد. در لایه Service از آن استفاده کرد. بحث ما در اینجا در مورد Repository و عدم ضرورت استفاده از آن است. یا مباحثت صفحه بندی هم به همین ترتیب. این‌ها یک سری متدهای عمومی هستند؛ خارج از تعریف الگوی Repository قرار می‌گیرند.

نویسنده: Javad Darvish Amiry

تاریخ: ۱۲:۰۱:۳۴ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

و فکر می‌کنم یک دلیل مهم برای ایجاد انتزاعی (Abstraction) به نام Service پیش بینی همچین مهاجرتی هست. من Service رو لایه BLL نمیدونم (شخصاً و طبق تحلیل و تجربه خودم؛ درست و غلطش رو نمیدونم) بلکه یه لایه واسط بین BLL و DAL میدونم. به این ترتیب همیشه به DAL کاملاً مستقل و متنزع از بقیه برنامه دارم. هر وقت خواستم از آن به NH برم - یا تجربه واقعی تر این که اگه خواستم به یه تکنولوژی جدیدتر کوچ کنم- کافیه لایه DAL جدیدم رو بنویسم و فقط نحوه دسترسی در سرویس تغییر میکنه. پس باز هم انتزاع مورد نیاز رو دارم.

اما در مورد IoU خوب باز هم طبق تجربه حتی با وجود Session (و DbContext در NH) فکر میکنم وجودش خیلی مفیده. مثلاً تو برنامه‌های وب IoU را برپایه `HttpModule` قرار میدم و موقع `Dispose` شدن مازول، تغییرات رو ذخیره میکنم. در مورد M در MVC کاملاً با آقای نصیری موافقم. این بحثو مدتی پیش با یه دوستی هم داشتم که زیر بار نرفت. مثالی که اونجا زدم اینجا میزارم، فکر کنم مفیده.

فکر کنید شیئی به نام Member دارید با مثلاً 20 پر اپری. و این 20 خاصیت، در 5 ویوی مختلف نمایش داده میشون. یعنی یه ویو 6 تا، یه ویو 3 تا و همینطور تا آخر. خوب عاقلانه نیست که وقتی که به 20 خاصیت نیاز داریم، همشو واکشی کنیم. پس دو تا راه داریم. یا باید اون 3 تا خاصیتی که نیاز داریم رو جداگانه (مثلاً تو یه Anon یا Tuple یا Tuple) یا حتی متغیرهای منحصر) واکشی کنیم و در اختیار ویو بذاریم؛ یا بیایم و یه ساختمنون (`struct` یا `class`) تعریف کنیم مخصوص اون 3 تا پر اپری. خوب من روش دوم رو ترجیح میدم که همون view-model های منو میسازه. یا نمایی رو در نظر بگیرید که لازمه از ترکیبی از دو یا چند مدل داده استفاده کنه. تو همون مثال Member، فرض کنید نمایی هست که نام کاربری و نام و نام خانوادگی رو از Member و تعداد ارسال ها رو از Comments و آخرین فعالیت رو از MemberActivitis و آدرس ایمیل عمومی رو از AuthTokens میخونه! چه میکنید؟

ضمنا به فلسفه وجودی مثل AutoMapper هم فکر کنیم.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۰۸:۵۲

{ORM}های با پشتیبانی از IQueryable، پشتیبانی یکسانی از متدهای الحقی تعریف شده ندارد. مثلاً واقعی و زنده ای که همین الان میشه زد تفاوت پیاده سازی L2E در NH و EF هست. عملاً مهاجرت غیر ممکنه مگه از روشی که آقای نصیری گفتند. (دیدم که میگم ;)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۱۲:۲۱

همه اینها نیکو! ولی زمانیکه از یک ORM استفاده میکنید، DAL همین ORM است. تعویض آن هم به سادگی میسر نیست. من با شناختی که مثلاً از NH دارم عرض میکنم که از NH استفاده میکنم که از کسی که از ORM استفاده میکنند نمیتونه توانایی های توکار آنرا با هیچ ORM دیگری عوض کنم. سطح دوم کش، غیرفعال کردن سطح اول کش برای مباحث گزارشگیری. متدهای ویژه ای که در QueryOver آن پیش بینی شده استفاده از HQL آن برای اعمالی که نه با LINQ میسر است و نه با QueryOver است. خلاصه از سطحی خیلی بالا اینطور به نظر میرسه که میشود یک لایه انتزاعی بر روی ORM درست کرد ولی در عمل اینطور نیست. این لایه قابل انتقال نیست مثلاً به EF یا نمونه های مشابه.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۲۳:۵۶

خوب منم همینو عرض میکنم. میگم انتقال ممکن نیست مگر به روش شما (محدود کردن ORM و صرفنظر از کلی از قابلیت هاشون). اگه سرویس رو بین DAL و بقیه اجزا برنامه داشته باشیم چی؟ من از EF استفاده میکنم. سرویس من نه انتیتی ها بلکه viewmodel های مشخصی که هر بخش برنامه نیاز داره میگیره یا بر میگردونه. مثلاً متدهای که تو همون بخش MVC مثالشو گفتم در نظر بگیرید. اسمیشو میداریم GetMemberInfo. سرویس موظفه viewmodel مرتبط رو پر کنه و برگردونه. امروز از EF استفاده میکنه؛ پس عاقلانه ترین راه استفاده از پروژکشن هست. فردا روزی به هر دلیلی مجبورم به NH کوچ کنم. خوب باقی اجزا برنامه از این تغییر بی خبر میمونم. حالا NH هم پروژکشن داره هم tofeautre که عنوان یه نمونه، فکر میکنم استفاده از امکان tofeautre اینجا بهتره. خوب کی از این تغییر باخبره؟ فقط سرویس. سرویس که داره پیاده سازی های مختلفی میشه. بقیه اجزا کاملاً از این تغییر مصون میمونن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۳۰:۰۹

بله. این روش طراحی خیلی خوبه؛ برنامه استفاده کننده از نحوه پیاده سازی GetMemberInfo بی خبر است. حالا می خواهد NH باشد یا EF یا هر مورد دیگری. ضمن اینکه این لایه میانی رو که عنوان کردید هم در برنامه های وب می تونه استفاده شود و هم ویندوزی.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۳۴:۱۴

اگه باز بخواه توضیح بدم زیاده گویی میشه. ولی راه حل خودم اینه: برای هر بخش منطقی برنامه که نیاز به داده پایگاه داره یه سرویس در نظر میگیرم. یه interface برای اون سرویس میگیرم. مثلاً IMemberService. حالا لایه دسترسی به داده تو یه پروژه جدا قرار میگیره. اگه قراره از EF استفاده کنم، EfMemberService رو میسازم. به همه قابلیت های EF هم دسترسی دارم. متود GetMemberInfo هم به هر روشی که خودش میدونه موظفه اطلاعات مورد نیاز رو واکشی و برگردونه. چون روشنش در اختیار خودشه پس میتوونه از همه قابلیت های EF استفاده کنه. حالا مثلاً اگه بیام و استفاده کنم (که میکنم) میتونم فایل رجیستری برای IMemberService رو هم تو همون پروژه بذارم. با استارت StructureMap برنامه، DependencyResolver میفهمه هر جا به IMemberService نیاز داشت، باید از EfMemberService کنه. فردا یه تکنولوژی جدیدتر میاد و EF رو به نابودی (یا حداقل حاشیه) میره. مثلاً اسم اون ORM رو میداریم NH. یه پروژه جدید تعریف میکنم برای NH. سرویس ها رو توش پیاده سازی میکنم. مثلاً حالا NhMemberService دارم. فایل رجیستری تو همون پروژه قرار

داره DLL نهایی رو با قبلى عوض میکنم و برنامه رو دوباره استارت میکنم. حالا هر جا به IMemberService نیاز داشتم، NhMemberService استفاده میشه. NhMemberService کاملا مستقل هستن و هر کدام میتونن از تمام قابلیت های ORM مورد استفاده شون استفاده کنن. کل منظورم همین بود.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۰۰:۳۵

{هم در برنامه های وب می تونه استفاده شود و هم ویندوزی} خوب این هم باز یه نکته است. اون UoW که گفتم بالا، دقیقاً مربوط میشه به این بخش. مثال: تو کامنت قبلی از استقلال لایه سرویس عرض کردم. حالا اضافه میکنم، سرویس من داره از EF استفاده میکنه. اما مستقیماً نمیاد DbContext رو صدا بزن. بلکه اون رو از یه UoW میگیره. خاصیتش اینه که UoW من از طریق یه IHttpModule و هله سازی و نابود میشه. تو نابود شدنی dirty بودنش رو بررسی و در صورت نیاز commit میشه. حالا چطور برم رو ویندوز؟ HttpContext null باشه پس رو وب نیستم! راهکارم شبیه سازی HttpContext مثلاً با یه کلاس به اسم HttpContext هست. حالا میتونم لایه سرویس رو هم در وب و هم در ویندوز استفاده کنم. UoW هم سه مرحله توسعه داره. بالاترین سطح، فقط IsDirty رو در اختیار میداره. سطح دوم فقط Commit و Rollback و سطح سوم Forward و سوم فقط در اختیار سرویس قرار داره (internal). سطح اول در اختیار کل برنامه است (public). پس IsDirty، مثلًا تو WPF خیلی میتونه مفید واقع بشه. حالا Kardن انواع (مثلًا با StructureMap) کمک میکنه که دسترسی به هر کدام از interface های سه گانه بالا، فقط یه نمونه رو برگردانه.

{این یه مثال انتزاعی نیست؛ دقیقاً یه پروژه‌ی واقعی بود که درگیرش بودم.}

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۰۸:۰۵

بله. این مورد به الگوی «Session Per Request» معروف است که کار آن به اشتراک گذاری یک DbContext در طول مدت عمر یک Http Request است. در این مورد یک مطلب خواهیم نوشت.

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۲۲:۲۰

- همانطور که عرض کردم ما به هیچ عنوان وابستگی Contract را نداریم. دقت بفرمایید که برای چیزی مثل NH اصلًا از IQueryable استفاده نخواهیم کرد. صحبت بندе Abstract Data Access دارای یک Infrastructure است که فقط اینترفیس‌های Repository و UnitOfWork در آن تعریف شده و هیچ خبری از IQueryable نیست.

- طراحی Repository اصلی خروجی و ورودی IQueryable ندارد با این صحبت کاملاً موافق هستم و غیر از این هم نیست.

- همانطور که عرض کردم این موضوع کاملاً قابل اجراست. شما به ازاء هر ORM یک DataAccess خواهید داشت و امکانات قوی هر ORM را در داخل DataAccess خودش به راحتی استفاده می‌کنید به لایه بندی و ارجاعاتی که عرض کردم دقت بفرمایید. مصرف کننده DataAccess به جای استفاده از Concrete DataAccess های از سطوح بالاتری استفاده می‌کنند و DI این موضوع را حل کرده است. شما می‌توانید از هر امکانی که دوست دارید و مخصوصاً ORM خودتان است در آن استفاده کنید.

- لایه سرویس با لایه Data متفاوت است. با چیزی که شما فرمودید اگر ORM تغییر کند باید کدهای لایه سرویس را دستی تغییر دهید و با Breaking Change روبرو می‌شویم. اما همانطور که قبلاً هم گفتم، با وجود این Abstraction که گفتم، فقط با یک Config ساده در DI این موضوع به طور کامل حل می‌شود. کلاً فلسفه وجودی Repository همین ورود و خروج داده (ذخیره و بازیابی) و Abstract بودن آنهاست. کدهای ORM نه تنها باید در Code Behind در Abstract Service باید در Business Service سیستم هم باشند. به همان دلیلی که عرض کردم، و البته مثال رمزنگاری مثال خوبی است (Service) چرا باید درگیر رمزنگاری شود؟ این

وظیفه لایه ذخیره و بازیابی است که همان Repository خواهد بود).

- Repository http://martinfowler.com/eaaCatalog/repository.html همانطور که از نامش پیداست یک مخزن است که ما نمی‌دانید اطلاعات را در کجا نگهداری خواهد کرد (حافظه، بانک و ...) حال در یک پروژه این محل نگهداری باید امن باشد همین! به جای حافظه و بانک و ... تصور کنید یک جای امن را. آیا برای این نمی‌توان (باید) یک Repository ساخت؟ مورد بعدی اینکه رمزنگاری به لایه دیگری منتقل شده و Repository که گفتم از همان استفاده می‌کند. نکته بعدی اینکه با چیزی که شما فرمودید، باید مراقبت از اینکه همه چیز رمزنگاری شود را به برنامه نویس محول کرد و حتماً حواسش باشد که فراموش نکند قبل از ذخیره یا بازیابی یک Entity متدهای لازم برای رمزنگاری را فراخوانی کند. در صورتی که لایه سرویس باید مرکز بر روی Business کار باشد نه فراخوانی متدهای رمزنگاری برای ذخیره سازی و ...

نویسنده: A. Karimi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۳۰:۳۵

"لایه Data Access دارای یک Infrastructure است که فقط اینترفیس‌های UnitOfWork و Repository در آن تعریف شده و هیچ خبری از IQueryable نیست"

صحبت بندۀ این بوده؛ ما به این فکر می‌کنیم که از Abstract هم IQueryable باشیم. چرا فکر می‌کنید قرار است ORM ها پشتیبانی از متدهای الحاقی داشته باشند؟ مشخص است که یکسان نیست! در صورتی که بخواهیم از NH استفاده کنیم انتخاب اول است نه LINQ to NH. غیر از مورد نشتشی، یکی دیگر از دلایل اینکه گفته می‌شود از IQueryable در Contract ها استفاده نشود همین عدم سازگاری و پشتیبانی است.

به طوری کلی، به عبارت ساده‌تر لایه DataAccess ما پیمانه‌ای تر است (دارای Modularity بالاتری است) و بحث اصلاً بر سر IQueryable نیست شما باید بتوانید یک Repository بسازید که حتی به عنوان محل ذخیره سازی از یک فایل Text استفاده کند.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۳۳:۲۵

چندتا بحث هست. مدیریت پروژه. استفاده از Repository. اینکه پوشه درست کنید، class library درست کنید. اسم‌های متفاوت استفاده کنید. همه این‌ها خوب است. باز هم در طراحی خودتون اومدید ORM رو مخفی کردید. کل بحث جاری این است که اینکار اتلاف وقت است. «فقط با یک Config ساده در DI این موضوع به طور کامل حل می‌شود»: نمی‌شود. خیر! قصد ندارم مواردی رو که عنوان کردم تکرار کنم، مدتی با یک ORM با قابلیت‌های بالا کار کنید، این مطلب رو دیگر عنوان نخواهید کرد. به نظر در مورد اسامی کمی تداخل اینجا هست. مفهومی رو که از Repository دنبال می‌کنید، همان چیزی است که در لایه سرویس من به آن اشاره کردم. اگر علاقمند بودید، به پیاده سازی generic repository که لینک دادم مراجعه کنید. واژه‌های مورد استفاده رو اگر یکسان کنید، شاید خیلی از سوءتفاهم‌ها برطرف شود.

نویسنده: A. Karimi

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۴:۰۴:۰۰

موافقم، بحث مدیریت پروژه و دیگر مسائل خیلی مطرح و تاثیر گذارند.

در خصوص Config ساده در DI و حلی شدن موضوع، با نظر شما موافق نیستم و این کار انجام شدنیست (بحث مخفی کردن یا پیمانه‌ای کردن). این بحث‌ها بسیار جالب و جذاب است و ای کاش در محیط مناسب تر و راحتتری به بحث می‌پرداختیم.

نویسنده: Javad Darvish Amiry

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۴:۰۹:۰۶

{شما باید بتوانید یک Repository بسازید که حتی به عنوان محل ذخیره سازی از یک فایل Text استفاده کند} کاملاً موافقم. و این همون چیزیه که ازش بعنوان لایه سرویس یاد کردم. توضیحات کامل رو تو کامنت های پایین تر دادم. فکر کنم اختلاف رو نامگذاری ها و برداشت متفاوتی که از تعاریف داریم، باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۲۵:۳۵ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

من فکر می کنم طرحی که از Repository در ذهن شما است، تعریف یک اینترفیس که دارای متدهای مثل `Add` و `Get` و امثال آن است. سپس پیاده سازی کامل آن با EF. چون مبتنی بر Interface است می شود یک پیاده سازی مبتنی با NH را هم برای آن تدارک دید. بعد اینها رو میشه با DI مدیریت کرد. بله. این شدنی است. فقط واژه های استفاده شده در اینجا بین من و شما یکی نیست. من Repository رو به عنوان یک لایه سبک محصور کننده خود EF مدنظر دارم. یعنی پیاده سازی که در هزاران سایت اینترنتی داره تبلیغ میشه و به نظر من لزومی ندارد. انتقال پذیر نیست و لذت استفاده از یک ORM واقعی رو از بین میبره. در کل من از واژه سرویس استفاده کردم شما از واژه مخزن. ولی به نظر برداشت هر دو یکی است.

نویسنده: مجید شمخانی
تاریخ: ۱۷:۵۳:۰۸ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

به نظر من در این بحث «تعویض ORM» اصل YAGNI را نباید فراموش کرد، ولی با این حال آیا شما استفاده از الگوی Repository و UOW را برای NH پیشنهاد می کنید یا خیر؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۳۰:۱۱ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

شما فقط به uow برای پیاده سازی session per request نیاز خواهید داشت (به اشتراک گذاری فقط یک سشن در طول عمر یک http request در لایه های مختلف برنامه). الگوی Repository خصوصاً در مورد NH قابل انتقال نیست. چون تا حد بسیار زیادی به جزئیات LINQ, QueryOver و حتی HQL وابسته می شود که در سایرORM های دیگر معادل ندارد. به همین جهت تحمیل این لایه به سیستم غیر ضروری است. یعنی در ابتدا مقالات را که مطالعه کنید، همه عنوان می کنند که با استفاده از Repository به سیستم خواهید رسید که می توانید ORM آن را به سادگی تعویض کنید. اما در مورد NH ابداً اینطور نیست. هنوز حتی خیلی از حالات mapping رو که این سیستم پشتیبانی می کنند در سایرORM ها نمی تونید پیدا کنید. بنابراین این Repository قابل تعویض نیست. بهتره بگم این ORM اصلاً قابل تعویض نیست؛ چون اصطلاحاً feature rich است. مگر اینکه از توانایی های پیشرفته آن استفاده نشود که آن وقت ضرورت استفاده از آن را زیر سؤال می برد.

نویسنده: مجید شمخانی
تاریخ: ۲۲:۲۶:۴۰ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

اگر امکان دارد نمونه ای از این نوع پیاده سازی را برای NH معرفی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۳۸:۳۹ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

این مورد برای مثال: ([^](#))

نویسنده: Mohsen Esmailpour
تاریخ: ۰۱:۵۳:۰۶ ۱۳۹۱/۰۲/۲۶

از وقتی که شروع به یاد گرفتن ASP.NET MVC 3 Framework گرفت تا آموزش‌های خود سایت [Pro ASP.NET MVC 3 Framework](#) در بسیاری از وبلاگها همه استفاده از repository رو به عنوان best pratice توصیه کردن. استفاده از Interface + EF و در بسیاری از unit test به نظر خوب می‌آید. حالا این سؤال برام پیش اومند آیا از اشکال از تیم EF هست که در پیاده سازی + DI در [mock](#) استفاده کرده و یک لایه Abstraction روی اون کشیده و یا ابراد از بی اطلاعی کسانی هست از الگوی Unit of Work DbContext

الگوی EF Code First و Repository رو با هم به کار میبرن. این موضوع برای من مثل این میمونه که یک اینترفیس رو با پیادسازی اجزاش به آدم بدن و بعد خودت دوباره بیای اجزاش رو پیاده سازی کنی و خبر نداشته که قبل پیاده سازی شدن. من که گیج شدم.

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: **۰۸:۲۹:۰۶ ۱۳۹۱/۰۲/۲۶**

- استفاده از uow صحیح است. نیاز است یک uow بین لایه‌های مختلف به اشتراک گذاشته شود.
 - استفاده از Repository که به صورت یک لایه سبک روی EF عمل کند اتفاق وقت است. به دلایلی که عرض کردم.
 - استفاده از لایه سرویس توصیه شده است.
- این موارد رو به صورت یک مثال عملی در قسمت بعدی توضیح خواهم داد.

نویسنده: **بازرگان**
تاریخ: **۲۰:۳۳ ۱۳۹۱/۱۱/۲۰**

با سلام:

خواهشمند یه پروژه نمونه برای entity framework code first و unit of work در آن از 5 asp.net mvc4 که در آن استفاده شده و بحث فوق در آن رعایت شده باشد معرفی نمایید.

آیا پروژه [efmvc](#) آنچه شما در اینجا گفته اید رعایت کرده و اگر نه موارد را بیان نمایید.

با سپاس فراوان

نویسنده: **سعید**
تاریخ: **۱۹:۵۲ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱**

پروژه قسمت 12 رو که من دیدم با ef5 و mvc4 سازگار است و اصولش فرقی نکرده.

نویسنده: **ناظم**
تاریخ: **۲۲:۲۵ ۱۳۹۲/۱۰/۱۷**

با سلام

- جناب نصیری من پس از خواندن مطالب واقعاً مفید شما و چند تا مطلب دیگه تو سایتهاي CodeProject , Stackoverflow ... تقریباً گیج شدم بنابر این چند تا سوال دارم
- 1- وقتی از یک orm مثلاً EF استفاده میکنم داشتن یک class library یا کلاس‌های edmx به نام DAL و انتقال add و انتقال entities به اون code first اشکالی که نداره؟
 - 2- لایه سرویس همان BLL هست؟ میتوان اونجا مستقیم به DbContext و توابع اون مثل add , Delete و غیره دسترسی داشت؟
 - 3- یه جا مثل اینکه فرموده بودید UoW خوبه استفاده کنیم و مخزن نه درسته ؟ اگه آره چرا و چطور ؟
 - 4- من یه Classlibrary تشکیا میدم به اسم Entities و POCO‌های EF رو منتقل میکنم اونجا در آینده مشکل ساز که نیست؟
 - 5- جای صحیح استفاده از الگوهای مخزن و UoW کجاست؟
 - 6- میشه یه مثال که همه اینهارو که فرمودید رو رعایت کرده و مورد تایید شماست رو معرفی بفرمایید؟

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: **۲۲:۳۴ ۱۳۹۲/۱۰/۱۷**

لطفاً قسمت بعدی یعنی 12 را به همراه تمام پرسش و پاسخ‌های آن، مطالعه کنید. پیاده سازی UoW، مثال لایه بندی، تزریق وابستگی‌ها، بحث و غیره، تمامی در آن موجود است. در پرسش و پاسخ‌های آن، دوره‌های پیشناز مرتب و پروژه‌های تکمیلی مرتب هم معرفی شده‌اند.

در دنیای دات نت گرایشی برای تجزیه (abstract) کردن EF پشت الگوی Repository وجود دارد. این تمایل اساساً بد است و در ادامه سعی می‌کنم چراً آن را توضیح دهم.

پایه و اساس

عموماً این باور وجود دارد که با استفاده از الگوی Repository می‌توانید (در مجموع) دسترسی به داده‌ها را از لایه دامنه (Domain) تقسیک کنید و "داده‌ها را بصورت سازگار و استوار عرضه کنید".

اگر به هر کدام از بیاده سازی‌های الگوی Repository در کنار UnitOfWork (EF) دقت کنید خواهید دید که تقسیک (decoupling) قابل ملاحظه‌ای وجود ندارد.

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Data;
using ContosoUniversity.Models;

namespace ContosoUniversity.DAL
{
    public class StudentRepository : IStudentRepository, IDisposable
    {
        private SchoolContext context;

        public StudentRepository(SchoolContext context)
        {
            this.context = context;
        }

        public IEnumerable<Student> GetStudents()
        {
            return context.Students.ToList();
        }

        public Student GetStudentByID(int id)
        {
            return context.Students.Find(id);
        }

        //<snip>
        public void Save()
        {
            context.SaveChanges();
        }
    }
}

```

این کلاس بدون SchoolContext نمی‌تواند وجود داشته باشد، پس دقیقاً چه چیزی را در اینجا decouple کردیم؟ هیچ چیز را!

در این قطعه کد - از MSDN - چیزی که داریم یک پیاده سازی مجدد از LINQ است که مشکل کلاسیک Repository‌های بی‌انتها را بدست می‌دهد. منظور از Repository‌های بی‌انتها، متدهای جالبی مانند GetStudentById، GetStudentByBirthday، GetStudentByOrderNumber و غیره است.

اما این مشکل اساسی نیست. مشکل اصلی روتین Save() است. این متدهای که دانش آموز (Student) را ذخیره می‌کند .. اینطور بنظر می‌رسد. دیگر چه چیزی را ذخیره می‌کند؟ آیا می‌توانید حدس بزنید؟ من که نمی‌توانم .. بیشتر در ادامه.

عملیاتی تراکنشی است یک UnitOfWork همانطور که از نامش بر می‌آید برای انجام کاری وجود دارد. این کار می‌تواند به

садگی و اکشی اطلاعات و نمایش آنها، و یا به پیچیدگی پردازش یک سفارش جدید باشد. هنگامی که شما از EntityFramework استفاده می‌کنید و یک DbContext را وله سازی می‌کنید، در واقع یک UnitOfWork می‌سازید.

در EF می‌توانید با فراخوانی (`SubmitChanges()`) تمام تغییرات را فلاش کرده و بازنیشانی کنید (flush and reset). این کار بیت‌های مقایسه change tracker را تغییر می‌دهد. افزودن رکوردهای جدید، بروز رسانی و حذف آنها. هر چیزی که تعیین کرده باشد. و تمام این دستورات در یک تراکنش یا Transaction انجام می‌شوند.

یک Repository مطلقاً یک UnitOfWork نیست

هر متدهای در یک Repository قرار است فرمانی اتمی (Atomic) باشد - چه و اکشی اطلاعات و چه ذخیره آنها. مثلاً می‌توانید یک Repository داشته باشید با نام SalesRepository که اطلاعات کاتالوگ شما را واکشی می‌کند، و یا یک سفارش جدید را ثبت می‌کند. منظور از فرمان‌های اتمیک این است، که هر متدهای تنها یک دستور را باید اجرا کند. تراکنشی وجود ندارد و امکاناتی مانند ردیابی تغییرات و غیره هم جایی ندارند.

یک دیگر از مشکلات استفاده از Repository‌ها این است که بزودی و به آسانی از کنترل خارج می‌شوند و نیاز به ارجاع دیگر مخازن پیدا می‌کنند. به دلیل اینکه مثلاً نمی‌دانستید که SalesRepository نیاز به ارجاع ReportRepository داشته است (یا چیزی مانند این).

این مشکل به سرعت مشکل ساز می‌شود، و نیز به همین دلیل است که به UnitOfWork تمایل پیدا می‌کنیم.

بدترین کاری که می‌توانید انجام دهید: `<T> Repository<T>` این الگو دیوانه وار است. این کار عملاً انتزاعی از یک انتزاع دیگر است. به قطعه کد زیر دقت کنید، که به دلیلی نامشخص بسیار هم محبوب است. (abstraction of an abstraction)

```
public class CustomerRepository : Repository < Customer > {
    public CustomerRepository(DbContext context){
        //a property on the base class
        this.DB = context;
    }
    //base class has Add/Save/Remove/Get/Fetch
}
```

در نگاه اول شاید بگویید مشکل این کلاس چیست؟ همه چیز را کپسوله می‌کند و کلاس پایه Repository هم به کانتکست دسترسی دارد. پس مشکل کجاست؟

مشکلات عدیده اند .. بگذرید نگاهی بیاندازیم.

آیا می‌دانید این DbContext از کجا آمده است؟

خیر، نمی‌دانید. این آبجکت به کلاس تزریق (Inject) می‌شود، و نمی‌دانید که چه متدهای آن را باز کرده و به چه دلیلی. ایده اصلی پشت الگوی Repository استفاده مجدد از کد است. بدین منظور که مثلاً برای عملیات CRUD از کلاسی پایه استفاده کنید تا برای هر موجودیت و فرمی نیاز به کدنویسی مجدد نباشد. برگ برنده این الگو نیز دقیقاً همین است. مثلاً اگر بخواهید از کدی در چند فرم مختلف استفاده کنید از این الگو استفاده می‌شود.

الگوی UnitOfWork همه چیز در نامش مشخص است. اگر قرار باشد آنرا بدین شکل تزریق کنید، نمی‌توانید بدانید که از کجا آمده است.

شناسه مشتری جدید را نیاز داشتم

کد بالا در CustomerRepository را در نظر بگیرید - که یک مشتری جدید را به دیتابیس اضافه می‌کند. اما CustomerID جدید چه می‌شود؟ مثلاً به این شناسه نیاز دارید تا یک log بسازید. چه می‌کنید؟ گزینه‌های شما اینها هستند:

متدهای SubmitChanges() را صدابزند تا تعییرات ثبت شوند و بتوانید به CustomerID جدید دسترسی پیدا کنید خود را باز کنید و متدهای Add را بازنویسی (override) کنید. بدین منظور که پیش از بازگشت دادن، متدهای SubmitChanges() را فراخوانی کند. این راه حلی است که MSDN به آن تشویق می‌کند، و بمبی ساعتی است که در انتظار انفجار است

تصمیم بگیرید که تمام متدهای Add/Remove/Save در مخازن شما باید () SubmitChanges را فراخوانی کنند

مشکل را می‌بینید؟ مشکل در خود پیاده سازی است. در نظر بگیرید که چرا New Customer ID را نیاز دارید؟ احتمالاً برای استفاده از آن در ثبت یک سفارش جدید، و یا ثبت یک ActivityLog است.

اگر بخواهیم از StudentRepository بالا برای ایجاد دانش آموزان جدید پس از خرید آنها از فروشگاه کتاب مان استفاده کنیم چه؟ اگر DbContext خود را به مخزن تزریق کنید و دانش آموز جدید را ذخیره کنید .. او .. تمام تراکنش شما فلاش شده و از بین رفته!

حالا گزینه‌های شما اینها هستند: 1) از StudentRepository استفاده نکنید (از OrderRepository یا چیز دیگری استفاده کنید). و یا 2) فراخوانی () SubmitChanges را حذف کنید و به باگ‌های متعددی اجازه ورود به کد تان را بدهید.

اگر تصمیم بگیرید که از StudentRepository استفاده نکنید، حالا کدهای تکراری (duplicate) خواهید داشت.

شاید بگویید که برای دستیابی به شناسه رکورد جدید نیازی به () SubmitChanges نیست، چرا که خود EF این عملیات را در قالب یک تراکنش انجام می‌دهد!

دقیقاً درست است، و نکته من نیز همین است. در ادامه به این قسمت باز خواهیم گشت.

متدهای Repositories قرار است اتمیک باشند

به هر حال تئوری اش که چنین است. چیزی که در Repository‌ها داریم حتی اصلاً Repository هم نیست. بلکه یک abstraction برای عملیات CRUD است که هیچ کاری مربوط به منطق تجاری اپلیکیشن را هم انجام نمی‌دهد. مخازن قرار است روی دستورات مشخصی تمرکز کنند (مثلاً ثبت یک رکورد یا واکشی لیستی از اطلاعات)، اما این مثال‌ها چنین نیستند.

همانطور که گفته شده استفاده از چنین رویکردهایی به سرعت مشکل ساز می‌شوند و با رشد اپلیکیشن شما نیز مشکلات عدیده ای برایتان بوجود می‌آورند.

خوب، راه حل چیست؟

برای جلوگیری از این abstractions غیر منطقی دو راه وجود دارد. اولین راه استفاده از Command/Query Separation است که ممکن است در ابتدا کمی عجیب و بنظر بررسند اما لازم نیست کاملاً CQRS را دنبال کنید. تنها از سادگی انجام کاری که مورد نیاز است لذت ببرید، و نه بیشتر.

آبجکت‌های Command/Query

Jimmy Bogard مطلب خوبی در اینباره نوشته است و با تغییراتی جزئی برای بکارگیری Properties کدی مانند لیست زیر خواهیم داشت. مثلاً برای مطالعه بیشتر درباره آبجکت‌های Command/Query به [این لینک](#) سری بزنید.

```
public class TransactOrderCommand {  
    public Customer NewCustomer {get;set;}  
    public Customer ExistingCustomer {get;set;}  
    public List<Product> Cart {get;set;}  
    //all the parameters we need, as properties...  
    //...  
  
    //our UnitOfWork  
    StoreContext _context;  
    public TransactOrderCommand(StoreContext context){  
        //allow it to be injected - though that's only for testing
```

```

    _context = context;
}

public Order Execute(){
    //allow for mocking and passing in... otherwise new it up
    _context = _context ?? new StoreContext();

    //add products to a new order, assign the customer, etc
    //then...
    _context.SubmitChanges();

    return newOrder;
}
}

```

همین کار را با یک آبجکت Query نیز می‌توانید انجام دهید. می‌توانید پست Jimmy را بیشتر مطالعه کنید، اما ایده اصلی این است که آبجکت‌های Command و Query برای دلیل مشخصی وجود دارند. می‌توانید آبجکت‌ها را در صورت نیاز تغییر دهید و یا mock کنید.

DataContext خود را در آگوش بگیرید ایده ای که در ادامه خواهید دید را شخصاً بسیار می‌پسندم (که توسط [Ayende](#) معرفی شد). چیزهایی که به آنها نیاز دارید را در قالب یک فیلتر wrap کنید و یا از یک کلاس کنترلر پایه استفاده کنید (با این فرض که از اپلیکیشن‌های وب استفاده می‌کنید).

```

using System;
using System.Web.Mvc;

namespace Web.Controllers
{
    public class DataController : Controller
    {
        protected StoreContext _context;

        protected override void OnActionExecuting(ActionExecutingContext filterContext)
        {
            //make sure your DB context is globally accessible
            MyApp.StoreDB = new StoreDB();
        }

        protected override void OnActionExecuted(ActionExecutedContext filterContext)
        {
            MyApp.StoreDB.SubmitChanges();
        }
    }
}

```

این کار به شما اجازه می‌دهد که از **DataContext** خود در خلال یک درخواست واحد (request) استفاده کنید. تنها کاری که باید بکنید این است که از این کلاس پایه ارث بری کنید. این بدین معنا است که هر درخواست به اپلیکیشن شما یک **UnitOfWork** خواهد بود. که بسیار هم منطقی و قابل قبول است. در برخی موارد هم شاید این فرض درست یا کارآمد نباشد، که در این هنگام می‌توانید از آبجکت‌های **Command/Query** استفاده کنید.

ایدههای بعدی: چه چیزی بدست آوردیم؟ چیزهای متعددی بدست آوردیم.

تراکنش‌های روشن و صریح: دقیقاً می‌دانیم که DbContext ما از کجا آمده و در هر مرحله روی چه UnitOfWork ای کار می‌کنیم. این امر هم الان، و هم در آینده بسیار مفید خواهد بود
انتزاع کمتر == شفافیت بیشتر: ما Repository‌ها را از دست دادیم، که دلیلی برای وجود داشتن نداشتند. به جز اینکه یک abstraction از abstraction دیگر باشند. رویکرد آبجکت‌های **Command/Query** تمیزتر است و دلیل وجود هر کدام و مسئولیت آنها نیز روشن‌تر است
شانس کمتر برای باگ‌ها: رویکردهای مبتنی بر Repository باعث می‌شوند که با تراکنش‌های ناموفق یا پاره‌ای (*partially executed*) مواجه شویم که نهایتاً به یکپارچگی و صحت داده‌ها صدمه می‌زند. لازم به ذکر نیست که خطایابی و رفع چنین مشکلاتی شدیداً زمان بر و دردرس ساز است

برای مطالعه بیشتر

[ایجاد UnitOfWork بر روی Repositories](#)

[به الگوی Repository در لایه DAL خود نه بگویید!](#)

[پیاده سازی generic repository یک ضد الگو است](#)

[نگاهی به generic repositories](#)

[بدون معکوس سازی و استنگ‌ها، طراحی چند لایه شما ایجاد دارد](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۱۹:۵۴

سلام آرمین جان ممنون از مطلب
به نظرم جای یک بحثی خالی اونم تست پذیری کد.

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۱:۱۳

ممنون.
با بیشتر مطالب شما موافقم ولی Repository‌ها نیز دلیلی برای وجود دارند.
«الگوی Repository بسیار پرروژه را تست پذیر می‌کند. به راحتی با استفاده از کتابخانه‌های Mock می‌توان بخش دسترسی به داده را تست کرد.
«اگر منظور شما از StoreContext، کلاسی است که مستقیم از DBContext ارث برده است، در نتیجه امکان استفاده از دستوراتی نظیر T Entry of T یا مواردی مربوط به Change Tracking نیز به صورت مستقیم حتی در الگوی CQRS نیز وجود دارد. چگونه می‌توانید دستوراتی این چنینی را Mock کنید؟ استفاده از کتابخانه‌های Mock برای تست دستوراتی نظیر T Entry Of T و GetCurrentValue و SetCurrentValues کمکی به شما نمی‌کند. (برای DbSet کتابخانه‌ای نظیر FakeDbSet وجود دارد ولی برای سایر دستورات خیر...).

«اگر از روش توصیه شده در [اینجا](#) استفاده کنید باز برای Mock آبجکت IUnitOfWork به مشکل برخواهد خورد. در این حالت برای تست لایه‌های دسترسی بهتر است از کتابخانه‌هایی نظیر Effort استفاده نمایید.

«در بخش شناسه مشتری جدید را نیاز داشتم یک راه حل را فراموش کردید و آن استفاده از GUID برای تعریف Id هر entity است در نتیجه دیگر نیازی به واکنشی مجدد رکورد نخواهد داشت.

«بهتر است متod Save را نیز در Repository قرار ندهید. متod Save باید توسط UnitOfWork به اشتراک گذاشته شده فراخوانی شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۱:۴۰

[How EF6 Enables Mocking DbSets more easily - Testing with a mocking framework - EF6 onwards -](#)

+ شخصا اعتقادی به Unit tests درون حافظه‌ای، در مورد لایه دسترسی به داده‌ها ندارم . به قسمت « [Limitations of EF in-](#) memory test doubles » مراجعه کنید؛ توضیحات خوبی را ارائه داده‌است.
تست درون حافظه‌ای LINQ to Objects با تست واقعی LINQ to Entities که روی یک بانک اطلاعاتی واقعی اجرا می‌شود، الزاماً نتایج یکسانی نخواهد داشت (به دلیل انواع قیود بانک اطلاعاتی، پشتیبانی از SQL خاص تولید شده تا بارگذاری اشیاء مرتبط و غیره) و نتایج مثبت آن به معنای درست کار کردن برنامه در دنیای واقعی نخواهد بود. در اینجا Integration tests بهتر جواب می‌دهند و نه Unit tests.

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۱:۵۷

خدا از دهننت بشنو! مدت هاست منم به همین نتیجه رسیدم تازه وقتی فهمیدم بدون اون بازم میشه قابلیت تست پذیری رو داشت. کافیه یه [واسط از خود DbContext](#) برنامه بسازی .
ولی الگوی Repository توی استفاده از کلاس‌های پایه ADO.NET مثل DbConnection و DbCommand کارایی خوبی داره.

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۲۲:۲ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

ممnonم جناب نصیری. دلیل اشاره من به عدم تست پذیری قابل قبول در حالت استفاده مستقیم از Context به خاطر وجود دستوراتی نظیر `T` یا موارد مربوط به `ChangeTracking` است که با تست درون حافظه ای نتیجه مطلوب حاصل نمی‌شود، در نتیجه بهتر است از `Effort` برای تست لایه دسترسی استفاده شود که عملیات را در قالب یک دیتابیس `Sq1CE` تست می‌کند و نسخه `Entity Framework` آن نیز از `6` `Entity Framework.Ef6` نیز است.

نویسنده: Ara
تاریخ: ۲۳:۱۳ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

با توجه به متن قضاوتون عجولانه است !

تو پروژه‌های Huge که توصیه خود مایکروسافت استفاده از `Domain Driven` و `CQRS` می‌باشد ، `Repository` یکی از اصول `Enterprise Application Pattern` و `Driven` می‌باشد !

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۲۳:۵۹ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

با تشکر از همگی دوستان

شخصا نظرم به نظر جناب نصیری نزدیک‌تر است. جناب پاکدل هم به نکات خوبی اشاره فرمودند. اما صرفا توصیه‌های مایکروسافت و دیگران دال بر درستی یا کارآمدی یک رویکرد نمی‌تواند باشد. مطلب پست شده مبتنی بر چندین پست از توسعه دهندگان مطرح دنیای دات نت ترجمه و تالیف شده. مسلما هیچ راه حل نهایی (*silver-bullet*) ای وجود ندارد و توسعه ساختار پروژه بر اساس نیازها و تعاریف اپلیکیشن‌ها به پیش می‌رود. اما در کل می‌توان اینگونه نتیجه گیری کرد که استفاده از الگوی `ORM` در کنار فریم ورک‌های `EF` مانند `UnitOfWork` کار می‌کند ایده خوبی نیست. برای مطالعات بیشتر به چند لینک نمونه زیر مراجعه شود.

^, ^, ^, ^, ^, ^

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱:۲ ۱۳۹۳/۰۲/۰۹

در پروژه `nopCommerce` استفاده از `Repository` جهت اجبار به رویکرد `Command/Query` بوده است.(البته اینطور برداشت می‌شود) جهت مطالعه <http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs> و همینطور تست پذیری پروژه، راه حل‌های اشاره شده را پیاده سازی کرده.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱:۱۱ ۱۳۹۳/۰۲/۰۹

آقای پاکدل لطفاً راجع به این جمله بیشتر توضیح بدید:

«بهتر است متده `Save` را نیز در `Repository` قرار ندهید. متده `Save` به اشتراک گذاشته شده فراخوانی شود. در پروژه <http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs> اینگونه عمل شده در نهایت این لایه سرویس است که باید اطمینان از انجام عملیات درخواستی و یا عدم انجام آنرا بدهد و برای عملیات‌های

پیچیده‌تر نیز بایستی سیاست خودرا بسط دهد. منظور انجام عملیات Save و ادامه عملیات میباشد.
لایه UI وظیفه فراهم آوری اطلاعات را دارد و مابقی مسائل در لایه سرویس پوشش داده میشوند.
الزام این کار هم به وظیفه این لایه برミگردد که یا این کار را میتوانم انجام دهم و یا خیر.
پیاده سازی ارائه شده نقضی بر جمله‌ی نقل قول شده میباشد؟

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۱

به طور کلی هدف اصلی از الگوی واحد کار یا UnitOfWork به اشتراک گذاشتن یک Context بین همه نمونه‌های ساخته شده از Repository یا سرویس‌های برنامه است. فرض کنید در یک کنترلر شما از دو یا سه نمونه از سرویس‌ها یا Repository‌ها و هله سازی کرده اید. اگر قرار باشد برای اعمال تغییرات، مجبور به فراخوانی متدهای Save هر Repository باشیم چرا اصلاً الگوی واحد کار را به کار بردم؟ فراخوانی SaveChanges الگوی واحد کار معادل است با فراخوانی متدهای Save تمام Repository‌های و هله سازی شده در طی یک درخواست.

نویسنده: آرایه
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۲۰

دلیل منطقی هستند و کد ارائه شده در مثال‌ها واقعاً مشکل دارد. بعضی آثار را شاید بتوان کاهش داد. مثلاً برای رفع Repository API‌های بی‌انتها شاید استفاده از متدهای IQueryble برگرداند و بعد ادامه دادن کوئری در خروجی آن متدهای کمک کند. یک پژوهش برای پیاده سازی Generic Repository و Unit Of Work اینجا هست که مشکلات کمتری دارد.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۲۸

صد در صد درست. ولی فکر میکنم این مسئله باید در لایه سرویس حل بشه. در یک Application انتظار چندین و چند عملیات در طی یک Request میره. برای نمونه میگم:

- در یک کنترلر قراره یک مشتری تعریف بشه. از طرفی هم لاغ گیری‌های عمومی سیستم نیز باید انجام باشه که اصولاً در بعضی از عملیات‌ها مستقل از همیگه باید باشند. پس باید چند بار SaveChanges فراخوانی بشه. عملیات لاغ گیری سیستم حتماً باید انجام بشه و لی عملیات تعریف یک مشتری میتوانه دارای خطایی باشه. (استقلال بعضی از عملیات‌های سیستم در UOW)

- عملیات‌هایی که در طی یک Action در کنترلر انجام میشه: بایستی تمام اینها به لایه‌ی سرویس منتقل بشه و اونجا در طی یک SaveChange عملیات مورد نظر نتیجه بده. (رویکرد Command/Query)

الگوی واحد کار

- مسئولیت هر متدهای در لایه سرویس مشخصه و نتیجه بازگشته از لایه سرویس عملیاتی دلالت بر نتیجه‌ی عملیات رو داشته باشنه. نه اینکه در یک متدهای در لایه سرویس عملیاتی درج رو انجام بده و بعد در UI عملیات خطأ بده.

- جدا سازی منطق لایه‌ها در این کار مشخص نیست. (تا حدی)

* مدیریت پیچیده وظایف در لایه سرویس به درستی انجام بشه SaveChanges‌ها با کمترین سربار و بهترین کارایی انجام میشه. البته فکر میکنم در پژوهش اشاره شده نیز به همین مسئله دلالت داره.

<http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs>

و اینکه در بعضی از مسائل نیز باید تغییراتی صورت بگیره. مانند عملیات‌های گروهی.

و در نهایت صحبت آقای ضیا دلالت بر تفکرات متفاوت درستره.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۱:۳

[This is a leaky abstraction](#)

نویسنده: Ara
تاریخ: ۰۲/۱۳/۱۳۹۳:۵۳

تو مبحث DDD دلیل اصلی که Repository وارد داستان شده Persistence Ignorance می‌باشد، همونطور که میدونید، این قضیه می‌گوید EF این طوری Select می‌زنه NHibernate یک نوع دیگر، یک نحو دیگر NoSQL (NoSQL) ها هم با خاطر اینکه می‌توانند براحتی یک Aggregate را ذخیره کنند می‌توانند ابزار خوبی برای DDD باشند!

چون Domain نباید به تکنولوژی وابسته باشد! نباید رفرنسی به دیتا اکسیس یا EF یا ... داشته باشد فقط یک سری Interface تعريف می‌کند، که یکی که بعداً به نام لایه دیتا اکسیس می‌باشد باید این اینترفیس را Implement کند! در مورد CQRS هم چون معمولاً Application Layer بر روی Rest هاست می‌شوند پس هر Request فقط شامل یک Command می‌باشد که Unit Of work رو هم فقط روی همان Command ایجاد می‌کند جالبه برآتون بگم که در Domain Driven Design اصل بر این هست که شما در هر ترانزاكشن فقط یک Aggregate را باید ذخیره کنید و تغییر در Aggregate های دیگه بوسیله Event Source می‌شه

و از توصیه‌های اولیه DDD اینه که برای پروژه‌های Complex و Huge استفاده بشه، پس قطعاً برای یک پروژه که از این متاد استفاده نمی‌شه و یا در ابعاد کوچکتر می‌باشد کاملاً حرف شما درست باشد و از پیچیده شدن برنامه جلوگیری می‌کند

نویسنده: Ara
تاریخ: ۰۲/۱۳/۱۳۹۳:۱۳

پیاده سازی خوبیه البته زمانی که از DDD استفاده می‌شه استفاده از IRepository در IQueryable به عنوان نشت اطلاعات خوانده می‌شود و تاکیداً نباید استفاده شود!

این Generic Repository های می‌توانند داخل یک کلاس که IRepository را Implement کرده استفاده شوند و یا به عنوان کلاس Base

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۰۲/۱۳/۱۳۹۳:۱۸

این generic repository الان از امکانات async در EF 6 داره استفاده می‌کنه. برای مثال NH چنین توانمندی async ای رو در حال حاضر نداره. آیا در این حالت Persistence Ignorance تامین شده؟ یعنی راحت می‌شه زیر ساخت این مخزن رو عوض کرد و سوئیچ کرد به یک ORM دیگه؟ و اگر نخواهیم از async استفاده کنیم، خوب یک ORM داریم که توانمندی‌های جدیدش رو باید ازش صرفنظر کرد. خروجی IQueryable آن که جای خودش. ORM‌های مختلف متدهای الحاقی خاص خودشون رو دارند و پیاده سازی یکسانی از LINQ رو ندارند. یعنی اگر با EF کار کردي و متاد Include آن توسط این generic repository با خاطر خروجی در دسترس بود، معادلی در سایر ORMs نداره (متدهای الحاقی اون‌ها فرق می‌کنه). یا مثلاً NH سطح دوم کش رو با متاد الحاقی Cacheable پیاده سازی کرده. فرض کنید این رو در generic repository قراردادیم (یک روکش روی این متاد تا به ظاهر مستقیماً در دسترس نباشه). خوب، الان فلان ORM دیگه که متاد Cacheable رو نداره چکار باید باهش کرد؟ این برنامه و سیستم به این سادگی‌ها قابل تبدیل به یک ORM دیگه نیست. رسیدن به Persistence Ignorance در دنیای واقعی کار ساده‌ای نیست مگر اینکه از توانمندی‌های خوب ORM انتخاب شده صرفنظر کنیم و به قولی دست و پاشو ببریم تا قد بقیه بشه.

گذشته از این‌ها بحث مدل سازی هم هست. نگاشتهای کلاس‌ها و خواص اون‌ها به جداول بانک اطلاعاتی در ORMs مختلف 100 درصد با هم متفاوت هست. حداقل EF و NH روش‌های خاص خودشون رو دارند که انطباقی با هم ندارن. یعنی این Persistence Ignorance محدود نیست به روکش کشیدن روی insert/update/delete. اینجا صحبت از یک سیستم هست که اجزای هم‌اهمگ زیادی داره که باید درنظر گرفته بشه؛ از نگاشتهای تا اعتبارسنجی‌های خاص تا قابلیت‌های ویژه و صدرصد اختصاصی. به این می‌گن تا خرخره فرو رفتن!

نویسنده: Ara
تاریخ: ۰۲/۱۳/۱۳۹۳:۷:۴۱

در مورد `async` راست می‌گید ! باید بینم راهی داره یا نه ، در ضمن در لایه دیتا اکسیس هر جور که می‌خواهید می‌توانید `include` و غیره بزنید مشکلی وجود نداره ، چون رو اینترفیس از شما می‌خواهد که یک `entity` چه چیزهایی همراهش باشه یا نباشه خوب اگه به `cqrs` نگاه کنید در سمت `Command` شما قسمت اصلی و `insert` ، `update` ، `delete` و `Get` رو دارید و برخی موقع `query` که خیلی کم می‌ولی سمت `query` کاملاً دستتون بازه هر جور که کار کنید کلا پشت `query` سرویس هر جور که راحتی با هر چی که راحتی کار کن !

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۷:۱۷ ۱۳۹۳/۰۲/۱۳

مثل اینکه `async` کردن متدهای `Repository` زیاد پیچیده نمی‌باشد !

پس می‌شه `query` های `NH` رو هم `Async` کرد ، پس روی `IRepository` می‌توانیم هم متدهای `Sync` رو با هم داشته باشیم

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۲:۵۷ ۱۳۹۳/۰۲/۲۶

1- من دقیقاً متوجه نشدم منظور شما از `decoupling` اول مقاله چیه؟ منظورتون تفکیک `Domain` از `DAL` هست؟ اگر اینطوره چه ربطی به `UoW` و انواع پیاده سازی اون داره؟ اگر منظور شما انفکاک بین `EFContext` و `Repository` هست، متوجه شما رو به این نکته جلب میکنم که در `StudentRepository` که در `EFStudentRepository` هست به عبارتی `EF` هست یک پیاده سازی برپایه `EF` است مناسب‌تری می‌توانه باشه. بنابراین تزریق `IStudentRepository` یک پیاده سازی خاص از `Context` است.

2- وجود متدهای `Save` در `Repository`؟ نه تنها قابل قبول نیست که اصلاً اگر قرار باشه هر `Repository` مستقل از `Save` رو صدا بزنیم. مفهوم `Transaction` از بین میره یا حداقل سخت میشه بهش رسید.

3- با شما موافقم که `Generic Repository` ایده خوبی نیست. البته فقط تا اینجا موافقم که این الگو برای کردن `Interface` یک `Repository` مناسب نیست. چه بسا `Repository` هایی که فقط `SELECT` میکنند. ولی اگر پیاده سازی خاصی از یک `Generic Repository` مد نظر دارید (مثلاً پیاده سازی برپایه `EF` یا `NHibernate`) اونوقت دقیقاً چیزی که به کمک شما می‌آید همین `Generic Repository` برای جلوگیری از کدهای تکراریه.

4- اصولاً `Repository` برای اینکه منطق برنامه (یا به قول شما منطق تجاری) رو پیاده سازی کنه نیست. در حقیقت لایه ای که استفاده کننده مستقیم از `Repository` است میداند که چه موقع به چه فرمانهای `CRUD` بده تا منطق برنامه پیاده سازی بشه.

5- در واقع استفاده از امکانات هر `ORM` تا حد بینهایتی امکان پذیره به شرطی که `ORM` و `Towamendihaشو` در همون لایه `DAL` محصور کنید مثلاً `IQueriable` و `Cachable` و گرنه `Leaky Abstraction` برخی از این مفاهیم می‌آیند. این مفاهیم به طور خزندگانی و ساکتی کل برنامه رو مثل سلطان در خودش می‌کشند.

نهایتاً اینکه نمیشه یک پیاده سازی مشکل دار از مفهوم `UoW` رو بدون درنظر گرفتن مفاهیم مهمی مثل `Service` و `Domain Model` نقد کرد و بعداً نتیجه گرفت که این الگوها صحیح نیستند. ضمن اینکه این موضوع بسته به تجربه و نظر هر برنامه نویس و معماری می‌توانه پیاده سازی خاصی خودشو داشته باشه که من شخصاً هنوز موارد جالب و جدیدی که یک برنامه نویس باهوش برداشت کرده رو می‌بینم و نتیجه می‌گیرم که مفهوم `Repository + UoW` در بین ماها هنوز به یک تعریف جهان‌شمول نرسیده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۱۸ ۱۳۹۳/۰۲/۲۶

- مباحث الگوی مخزن، در حالت کلی درست هستند؛ یک بحث انتزاعی، بدون درنظر گرفتن فناوری پیاده سازی کننده‌ی آن.
- در مورد EF به خصوص (در این مطلب)، DbSet و DbContext آن پیاده سازی کننده‌ی الگوهای Repository و Uow هستند (و منکر آن نیستند). به همین جهت عنوان می‌کنند که روی Repository آن، دوباره یک Repository درست نکنید. در بحث هم اشاره به «یک abstraction از abstraction دیگر» همین مطلب است.

```
public class MyContext : DbContext
    class System.Data.Entity.DbContext
        A DbContext instance represents a combination of the Unit Of Work and Repository patterns
```

تصویری است از قرار دادن کرسر ماوس بر روی DbContext در VS.NET که به صراحت در آن از پیاده سازی الگوی مخزن یاد شده

اینترفیس [IDbSet](#) معروف در EF دقیقاً یک abstraction است و بیانگر ساختار الگوی مخزن. کاملاً هم قابلیت mocking دارد؛ از نگارش 6 به بعد EF البته ([^](#) و [_](#) و [^](#)) .

- راه حل‌های ارائه شده به دلیل اینکه Uow را تزیریق نمی‌کنند مشکل دارند. اساساً هرگونه لایه بندی بدون تزیریق وابستگی‌ها مشکل دارد؛ نمی‌شود یک وله از یک شء را بین چندین کلاس درگیر به اشتراک گذاشت (مباحث مدیریت طول عمر در IOC Containerها). مثلاً در راه حل آخر ارائه شده فقط آغاز و پایان اجرای یک متد از یک کنترلر مشخص تحت نظر هستند. واقعیت این است که تا اجرای یک اکشن متد به پایان برسد، در طول یک درخواست، پردازش referer رسانید هم در کلاسی دیگر به موازت آن باید انجام شود (در یک HTTP Module مجزا) و امثال آن. در این حالت چون یک وله از Uow به اشتراک گذاشته نشده، مدام باید وله سازی شود؛ بجای اینکه از آن تا پایان درخواست، استفاده‌ی مجدد شود. برای حل آن، در متن ذکر شده مطمئن شوید که «globally accessible» است. این مورد و راه حل‌های استاتیک (مانند نحوه فراخوانی MyApp آن) و singleton در برنامه‌های وب تا حد ممکن باید پرهیز شود. چون به معنای به اشتراک گذاری آن در بین تمام کاربران سایت. این مورد تحریب اطلاعات را به همراه خواهد داشت. چون DbContext جاری در حال استفاده توسط کاربر الف است و در همان زمان کاربر ب هم چون دسترسی عمومی به آن تعریف شده، مشغول به استفاده از آن خواهد شد. در این بین عملکرد تراکنش تعریف شده بی‌معنا است. همچنین به دلیل عدم تزیریق وابستگی‌ها، پیاده سازی‌های آن تعویض پذیر نیستند و قابلیت آزمایش واحد پایینی خواهند داشت. برای مثال در بحث mocking که مطرح شد، می‌توانید بگویید بجای این متد خاص از کلاس اصلی، نمونه‌ی آزمایشی من را استفاده کن.

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۴:۱۰ ۱۳۹۳/۱۱/۲۵

سلام؛ کاملاً با گفته شما موافقم. فقط مشکلی که دارم اینه که با کدهای تکراری لایه سرویس چه کنیم (CRUD). آیا راهی برای فرار از این کدها و صرفه جویی در زمان داریم؟

پیاده سازی الگوی Context Per Request در برنامه های مبتنی بر EF

در طراحی برنامه های چند لایه مبتنی بر EF مرسوم نیست که در هر کلاس و متده که قرار است از امکانات آن استفاده کند، یکبار DbContext و کلاس مشتق شده از آن و هله سازی شوند؛ به این ترتیب امکان انجام امور مختلف در طی یک تراکنش از بین می روند. برای حل این مشکل الگوی مطرح شده است به نام Session/Context Per Request و یا به اشتراک گذاری یک Unit of work یک دارای لایه های مختلف برنامه در طی یک درخواست، که در ادامه یک پیاده سازی آن را با هم مرور خواهیم کرد.

البته این سشن با سشن ASP.NET یکی نیست. در NHibernate معادل DbContext آیی که در اینجا ملاحظه می کنید، Session نام دارد.

اهمیت بکارگیری الگوی Unit of work و به اشتراک گذاری آن در طی یک درخواست

در الگوی واحد کار یا همان DbContext در اینجا، تمام درخواست های رسیده به آن، در صفت قرار گرفته و تمام آن ها در پایان کار، به بانک اطلاعاتی اعمال می شوند. برای مثال زمانی که شیءایی را به یک و هله از DbContext اضافه/حذف می کنیم، یا در ادامه مقدار خاصیتی را تغییر می دهیم، هیچ کدام از این تغییرات تا زمانی که متده SaveChanges فراخوانی نشود، به بانک اطلاعاتی اعمال نخواهد شد. این مساله مزایای زیر را به همراه خواهد داشت:

الف) کارآیی بهتر

در اینجا از یک کانکشن باز شده، حداکثر استفاده صورت می گیرد. چندین و چند عملیات در طی یک batch به بانک اطلاعاتی اعمال می گردد؛ بدین معنی که برای اعمال هر کدام، یکبار اتصال جداگانه ای به بانک اطلاعاتی باز شود.

ب) بررسی مسایل همزمانی

استفاده از یک الگوی واحد کار، امکان بررسی خودکار تمام تغییرات انجام شده بر روی یک موجودیت را در متدها و لایه های مختلف میسر کرده و به این ترتیب مسایل مرتبط با ConcurrencyMode عنوان شده در قسمت های قبل به نحو بهتری قابل مدیریت خواهد بود.

ج) استفاده صحیح از تراکنش ها

الگوی واحد کار به صورت خودکار از تراکنش ها استفاده می کند. اگر در حین فراخوانی متده SaveChanges مشکلی رخ دهد، کل عملیات Rollback خواهد شد و تغییری در بانک اطلاعاتی رخ نخواهد داد. بنابراین استفاده از یک تراکنش در حین چند عملیات ناشی از لایه های مختلف برنامه، منطقی تر است تا اینکه هر کدام، در تراکنشی جدا مشغول به کار باشند.

کلاس های مدل مثال جاری

در مثالی که در این قسمت بررسی خواهیم کرد، از کلاس های مدل گروه محصولات کمک گرفته شده است:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample07.DomainClasses
{
    public class Category
    {
        public int Id { get; set; }
        public virtual string Name { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
```

```
        public virtual ICollection<Product> Products { get; set; }  
    }  
}
```

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
```

```
namespace EF_Sample07.DomainClasses
{
    public class Product
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public decimal Price { get; set; }

        [ForeignKey("CategoryId")]
        public virtual Category Category { get; set; }
        public int CategoryId { get; set; }
    }
}
```

در کلاس Product، یک خاصیت اضافی به نام CategoryId اضافه شده است که توسط ویژگی ForeignKey، به عنوان کلید خارجی جدول معرفی خواهد شد. از این خاصیت در برنامه‌های ASP.NET برای مقدار دهی یک کلید خارجی توسط یک DropDownList پر شده با لیست گروه‌ها، استفاده خواهیم کرد.

پیاده سازی الگوی واحد کار

همانطور که در قسمت قبل نیز ذکر شد، DbContext در EF Code first بر اساس الگوی واحد کار تهیه شده است، اما برای به اشتراک گذاشتن آن بین لایه‌های مختلف برنامه نیاز است یک لایه انتزاعی را برای آن تهیه کنیم، تا بتوان آن را به صورت خودکار توسط کتابخانه‌های Dependency Injection یا به اختصار DI در زمان نیاز به استفاده از آن، به کلاس‌های استفاده کننده تزریق کنیم. کتابخانه‌ی DI ایی که در این قسمت مورد استفاده قرار می‌گیرد، کتابخانه معروف [StructureMap](#) است. برای دریافت آن می‌توانید از Nuget استفاده کنید؛ یا از صفحه اصلی آن در [Github](#) ([^](#)) اینترفیس پایه الگوی واحد کار ما به شرح زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using System;

namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
        int SaveChanges();
    }
}
```

برای استفاده اولیه آن، تنها تغییری که در برنامه حاصل می‌شود به نحو زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample07.DomainClasses;

namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
```

```

    {
        public DbSet<Category> Categories { set; get; }
        public DbSet<Product> Products { set; get; }

        #region IUnitOfWork Members
        public new IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class
        {
            return base.Set< TEntity >();
        }
        #endregion
    }
}

```

توضیحات:

با کلاس Context در قسمت‌های قبل آشنا شده‌ایم. در اینجا به معرفی کلاس‌های خواهیم پرداخت که در معرض دید first قرار خواهند گرفت.

با هم معرف الگوی Repository هستند. کلاس Sample07Context، معرف الگوی واحد کار یا Unit of work برنامه است. برای اینکه بتوانیم تعاریف کلاس‌های سرویس برنامه را مستقل از تعریف کلاس Sample07Context کنیم، یک اینترفیس جدید را به نام IUnitOfWork به برنامه اضافه کردیم.

در اینجا کلاس Sample07Context پیاده سازی کننده اینترفیس IUnitOfWork خواهد بود (اولین تغییر). دومین تغییر هم استفاده از متدهای base.Set می‌باشد. به این ترتیب به سادگی می‌توان به IDbSet‌ها مختلف در حین کار با IUnitOfWork دسترسی پیدا کرد. به عبارتی ضرورتی ندارد به ازای تک تک IDbSet‌ها یکبار خاصیت جدیدی را به اینترفیس اضافه کرد. به کمک استفاده از امکانات Generics مهیا، اینبار

```
uow.Set<Product>
```

معادل همان db.Products سابق است؛ در حالتیکه از Sample07Context به صورت مستقیم استفاده شود. همچنین نیازی به پیاده سازی متدهای SaveChanges نیست؛ زیرا پیاده سازی آن در کلاس DbContext قرار دارد.

استفاده از الگوی واحد کار در کلاس‌های لایه سرویس برنامه

```

using EF_Sample07.DomainClasses;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public interface ICategoryService
    {
        void AddNewCategory(Category category);
        IList<Category> GetAllCategories();
    }
}

```

```

using EF_Sample07.DomainClasses;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public interface IProductService
    {
        void AddNewProduct(Product product);
        IList<Product> GetAllProducts();
    }
}

```

لایه سرویس برنامه را با دو اینترفیس جدید شروع می‌کنیم. هدف از این اینترفیس‌ها، ارائه پیاده سازی‌های متفاوت، به ازای

ORM‌های مختلف است. برای مثال در کلاس‌های زیر که نام آن‌ها با Ef شروع شده است، پیاده سازی خاص Ef Code first را تدارک خواهیم دید. این پیاده سازی، قابل انتقال به سایر ORM‌ها نیست چون نه پیاده سازی یکسانی را از مباحث LINQ ارائه می‌دهند و نه متدهای الحاقی همانندی را به همراه دارند و نه اینکه مباحث نگاشت کلاس‌های آن‌ها به جداول مختلف یکی است:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;

namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public class EfCategoryService : ICategoryService
    {
        IUnitOfWork _uow;
        IDbSet<Category> _categories;
        public EfCategoryService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _categories = _uow.Set<Category>();
        }

        public void AddNewCategory(Category category)
        {
            _categories.Add(category);
        }

        public IList<Category> GetAllCategories()
        {
            return _categories.ToList();
        }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;

namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public class EfProductService : IProductService
    {
        IUnitOfWork _uow;
        IDbSet<Product> _products;
        public EfProductService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _products = _uow.Set<Product>();
        }

        public void AddNewProduct(Product product)
        {
            _products.Add(product);
        }

        public IList<Product> GetAllProducts()
        {
            return _products.Include(x => x.Category).ToList();
        }
    }
}
```

توضیحات:

همانطور که ملاحظه می‌کنید در هیچکدام از کلاس‌های سرویس برنامه، وله سازی مستقیمی از الگوی واحد کار وجود ندارد. این لایه از برنامه اصلاً نمی‌داند که کلاسی به نام Sample07Context وجود خارجی دارد یا خیر. همچنین لایه اضافی دیگری را به نام Repository جهت مخفی سازی سازوکار EF به برنامه اضافه نکرده‌ایم. این لایه شاید در نگاه اول برنامه را مستقل از ORM جلوه دهد اما در عمل قابل انتقال نیست و سبب تحمیل سربار اضافی بی‌موردی به برنامه می‌شود؛ این ORM‌ها ویژگی‌های یکسانی را ارائه نمی‌دهند. حتی در حالت استفاده از LINQ، پیاده سازی‌های یکسانی را به همراه ندارند. بنابراین اگر قرار است برنامه مستقل از ORM کار کند، نیاز است لایه استفاده کننده از سرویس برنامه، با دو اینترفیس ICategoryService و IProductService کار کند و نه به صورت مستقیم با پیاده سازی آن‌ها. به این ترتیب هر زمان که لازم شد، فقط باید پیاده سازی‌های کلاس‌های سرویس را تغییر داد؛ باز هم برنامه نهایی بدون نیاز به تغییری کار خواهد کرد.

تا اینجا به معماری پیچیده‌ای نرسیده‌ایم و اصطلاحاً [over-engineering](#) صورت نگرفته است. یک اینترفیس بسیار ساده IUnitOfWork به برنامه اضافه شده؛ در ادامه این اینترفیس به کلاس‌های سرویس برنامه تزریق شده است (تزریق وابستگی در سازنده کلاس). کلاس‌های سرویس ما «می‌دانند» که EF وجود خارجی دارد و سعی نکرده‌ایم توسط لایه اضافی دیگری آن را مخفی کنیم. شیوه کار با IDbSet تعریف شده دقیقاً همانند روال متدالی است که با EF Code first کار می‌شود و بسیار طبیعی جلوه می‌کند.

استفاده از الگوی واحد کار و کلاس‌های سرویس تهیه شده در یک برنامه کنسول ویندوزی

در ادامه برای وله سازی اینترفیس‌های سرویس واحد کار برنامه، از کتابخانه StructureMap که یاد شد، استفاده خواهیم کرد. بنابراین، تمام برنامه‌های نهایی ارائه شده در این قسمت، ارجاعی را به اسمبلی StructureMap.dll نیاز خواهند داشت. کدهای برنامه کنسول مثال جاری را در ادامه ملاحظه خواهید کرد:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;

namespace EF_Sample07
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());

            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().CacheBy(InstanceScope.Hybrid).Use<Sample07Context>();
                x.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
            });
        }

        var uow = ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>();
        var categoryService = ObjectFactory.GetInstance<ICategoryService>();

        var product1 = new Product { Name = "P100", Price = 100 };
        var product2 = new Product { Name = "P200", Price = 200 };
        var category1 = new Category
        {
            Name = "Cat100",
            Title = "Title100",
            Products = new List<Product> { product1, product2 }
        };
        categoryService.AddNewCategory(category1);
        uow.SaveChanges();
    }
}
```

}

در اینجا بیشتر هدف، معرفی نحوه استفاده از StructureMap است.

ابتدا توسط متدهای ObjectFactory.Initialize و مشخص کنید که اگر برنامه نیاز به اینترفیس IUnitOfWork داشت، لطفاً کلاس Sample07Context را وله سازی کرده و مورد استفاده قرار بده. اگر ICategoryService مورد استفاده قرار گرفت، وله مورد نظر باید از کلاس EfCategoryService تامین شود. توسط uow.SaveChanges نیز می‌توان به وله‌ای از این کلاس‌ها دست یافت و نهایتاً با فراخوانی InstanceScope.GetInstanceOfEfCategoryService می‌توان اطلاعات را ذخیره کرد.

چند نکته:

- به کمک کتابخانه StructureMap، تزریق EfCategoryService به سازنده کلاس IUnitOfWork به صورت خودکار انجام می‌شود. اگر به کدهای فوق دقت کنید ما فقط با اینترفیس‌ها مشغول به کار هستیم، اما وله‌سازی‌ها در پشت صحنه انجام می‌شود.
- حین معرفی IUnitOfWork از متدهای CacheBy InstanceScope.Hybrid استفاده شده است. این enum مقادیر زیر را می‌تواند پیذیرد:

```
public enum InstanceScope
{
    PerRequest = 0,
    Singleton = 1,
    ThreadLocal = 2,
    HttpContext = 3,
    Hybrid = 4,
    HttpSession = 5,
    HybridHttpSession = 6,
    Unique = 7,
    Transient = 8,
}
```

برای مثال اگر در برنامه‌ای نیاز داشتید یک کلاس به صورت Singleton عمل کند، فقط کافی است نحوه کش شدن آن را تغییر دهید.

حالت PerRequest در برنامه‌های وب کاربرد دارد (و حالت پیش فرض است). با انتخاب آن وله سازی کلاس مورد نظر به ازای هر درخواست رسیده انجام خواهد شد.

در حالت ThreadLocal، به ازای هر Thread، وله‌ای متفاوت در اختیار مصرف کننده قرار می‌گیرد. با انتخاب حالت HttpContext، به ازای هر HttpContext ایجاد شده، کلاس معرفی شده یکبار وله سازی می‌گردد. حالت Hybrid ترکیبی است از حالت‌های HttpContext و ThreadLocal. اگر برنامه وب بود، از HttpContext استفاده خواهد کرد در غیراینصورت به ThreadLocal سوئیچ می‌کند.

استفاده از الگوی واحد کار و کلاس‌های سرویس تهیه شده در یک برنامه ASP.NET MVC

یک برنامه خالی ASP.NET MVC را آغاز کنید. سپس یک HomeController جدید را نیز به آن اضافه نمایید و کدهای آن را مطابق اطلاعات زیر تغییر دهید:

```
using System.Web.Mvc;
using EF_Sample07.DomainClasses;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample07.MvcAppSample.Controllers
{
    public class HomeController : Controller
    {
        IProductService _productService;
        ICategoryService _categoryService;
        IUnitOfWork _uow;
```

```

public HomeController(IUnitOfWork uow, IProductService productService, ICategoryService
categoryService)
{
    _productService = productService;
    _categoryService = categoryService;
    _uow = uow;
}

[HttpGet]
public ActionResult Index()
{
    var list = _productService.GetAllProducts();
    return View(list);
}

[HttpGet]
public ActionResult Create()
{
    ViewBag.CategoriesList = new SelectList(_categoryService.GetAllCategories(), "Id", "Name");
    return View();
}

[HttpPost]
public ActionResult Create(Product product)
{
    if (this.ModelState.IsValid)
    {
        _productService.AddNewProduct(product);
        _uow.SaveChanges();
    }

    return RedirectToAction("Index");
}

[HttpGet]
public ActionResult CreateCategory()
{
    return View();
}

[HttpPost]
public ActionResult CreateCategory(Category category)
{
    if (this.ModelState.IsValid)
    {
        _categoryService.AddNewCategory(category);
        _uow.SaveChanges();
    }

    return RedirectToAction("Index");
}
}
}

```

نکته مهم این کنترلر، تزریق وابستگی‌ها در سازنده کلاس کنترلر است؛ به این ترتیب کنترلر جاری نمی‌داند که با کدام پیاده سازی خاصی از این اینترفیس‌ها قرار است کار کند.

اگر برنامه را به همین نحو اجرا کنیم، موتور ASP.NET MVC ایراد خواهد گرفت که یک کنترلر باید دارای سازنده‌ای بدون پارامتر باشد تا من بتوانم به صورت خودکار و هله‌ای از آن را ایجاد کنم. برای رفع این مشکل از کتابخانه StructureMap برای تزریق خودکار وابستگی‌ها کمک خواهیم گرفت:

```

using System;
using System.Data.Entity;
using System.Web.Mvc;
using System.Web.Routing;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;

```

EF Code First #12

```
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;

namespace EF_Sample07.MvcAppSample
{
    // Note: For instructions on enabling IIS6 or IIS7 classic mode,
    // visit http://go.microsoft.com/?LinkId=9394801

    public class MvcApplication : System.Web.HttpApplication
    {
        public static void RegisterGlobalFilters(GlobalFilterCollection filters)
        {
            filters.Add(new HandleErrorAttribute());
        }

        public static void RegisterRoutes(RouteCollection routes)
        {
            routes.IgnoreRoute("{resource}.axd/{*pathInfo}");

            routes.MapRoute(
                "Default", // Route name
                "{controller}/{action}/{id}", // URL with parameters
                new { controller = "Home", action = "Index", id = UrlParameter.Optional } // Parameter
        }

        protected void Application_Start()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());
            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
            AreaRegistration.RegisterAllAreas();
            RegisterGlobalFilters(GlobalFilters.Filters);
            RegisterRoutes(RouteTable.Routes);
            initStructureMap();
        }

        private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
                x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
                x.ForRequestedType<IP ProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();
            });

            //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
            ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
        }

        protected void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects();
        }
    }

    public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
        {
            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }
}
```

توضیحات:

کدهای فوق متعلق به کلاس Global.asax هستند. در اینجا در متدهای initStructureMap و Application_Start فراخوانی شده است.

با پیاده سازی ObjectFactory.Initialize در کدهای برنامه کنسول معرفی شده آشنا شدیم. اینبار فقط حالت کش شدن کلاس Context برنامه را HttpContextScoped قرار داده ایم تا به ازای هر درخواست رسیده یک بار الگوی واحد کار و هله سازی شود. نکته مهمی که در اینجا اضافه شده است، استفاده از متدهای ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory و DefaultControllerFactory دارد که نمونه ای از آن را در کلاس StructureMapControllerFactory می باشد. این متدهای نیاز به وله هایی از نوع StructureMap وارد عمل شده و وابستگی های برنامه مشاهده می کنید. به این ترتیب در زمان وله سازی خود کار یک کنترلر، اینبار StructureMap وارد عمل شده و وابستگی های برنامه را مطابق تعاریف ObjectFactory.Initialize ذکر شده، به سازنده کلاس کنترلر تزریق می کند. همچنین در متدهای Application_EndRequest و ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects از نشتنی اتصالات به بانک اطلاعاتی جلوگیری خواهیم کرد. چون وله الگوی کار برنامه HttpScoped تعریف شده، در پایان یک درخواست به صورت خود کار توسط StructureMap پاکسازی می شود و به نشتی منابع نخواهیم رسید.

استفاده از الگوی واحد کار و کلاس های سرویس تهیه شده در یک برنامه ASP.NET Web forms

در یک برنامه ASP.NET نیز می توان این مباحث را پیاده سازی کرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;

namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public class Global : System.Web.HttpApplication
    {
        private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
                x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
                x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();

                x.SetAllProperties(y=>
                {
                    y.OfType<IUnitOfWork>();
                    y.OfType<ICategoryService>();
                    y.OfType<IProductService>();
                });
            });
        }

        void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());
            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
            initStructureMap();
        }

        void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects();
        }
    }
}
```

در اینجا کدهای کلاس Global.asax.cs را ملاحظه می کنید. توضیحات آن با قسمت ASP.NET MVC آنچنان تفاوتی ندارد و یکی است. البته منهای تعاریف SetAllProperties که جدید است و در ادامه به علت اضافه کردن آنها خواهیم رسید. در ASP.NET Web forms برخلاف ASP.NET MVC نیاز است کار وله سازی اینترفیس ها را به صورت دستی انجام دهیم. برای این

منظور و کاهش کدهای تکراری برنامه می‌توان یک کلاس پایه را به نحو زیر تعریف کرد:

```
using System.Web.UI;
using StructureMap;

namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public class BasePage : Page
    {
        public BasePage()
        {
            ObjectFactory.BuildUp(this);
        }
    }
}
```

سپس برای استفاده از آن خواهیم داشت:

```
using System;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;
using EF_Sample07.ServiceLayer;

namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public partial class AddProduct : BasePage
    {
        public IUnitOfWork Uow { set; get; }
        public IProductService ProductService { set; get; }
        public ICategoryService CategoryService { set; get; }

        protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            if (!IsPostBack)
            {
                bindToCategories();
            }
        }

        private void bindToCategories()
        {
            ddlCategories.DataTextField = "Name";
            ddlCategories.DataValueField = "Id";
            ddlCategories.DataSource = CategoryService.GetAllCategories();
            ddlCategories.DataBind();
        }

        protected void btnAdd_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            var product = new Product
            {
                Name = txtName.Text,
                Price = int.Parse(txtPrice.Text),
                CategoryId = int.Parse(ddlCategories.SelectedItem.Value)
            };
            ProductService.AddNewProduct(product);
            Uow.SaveChanges();
            Response.Redirect("~/Default.aspx");
        }
    }
}
```

اینبار وابستگی‌های کلاس افزودن محصولات، به صورت خواصی عمومی تعریف شده‌اند. این خواص عمومی توسط متدهای `SetAllProperties` که در فایل `global.asax.cs` معرفی شدند، باید یکبار تعریف شوند (مهمن!).

سپس اگر دقت کرده باشید، اینبار کلاس AddProduct از BasePage ما ارث بری کرده است. در سازند کلاس BasePage، با فراخوانی متد `ObjectFactory.BuildUp`، تزریق وابستگی‌ها به خواص عمومی کلاس جاری صورت می‌گیرد. در ادامه نحوه استفاده از این اینترفیس‌ها را جهت مقدار دهی یک `DropDownList` یا ذخیره سازی اطلاعات یک محصول مشاهده می‌کنید. در اینجا نیز کار با اینترفیس‌ها انجام شده و کلاس جاری دقیقاً نمی‌داند که با چه وظله‌ای مشغول به کار است. تنها در زمان اجرا است که توسط `StructureMap`، به ازای هر اینترفیس معرفی شده، وظله‌ای مناسب بر اساس تعاریف فایل `Global.asax.cs` در اختیار برنامه قرار می‌گیرد.

کدهای کامل مثال‌های این سری را از آدرس زیر هم می‌توانید دریافت کنید: ([^](#))

به روز رسانی

کدهای قسمت جاری را به روز شده جهت استفاده از EF 6 و 3 در VS 2013 می‌توانید دریافت کنید:

[EF_Sample07.zip](#)

نظرات خوانندگان

نوبسنده: Sh Mjsoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۱۸:۵۳:۵۱

واقعاً ممنون از مطالبات

نوبسنده: NTC
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۲۲:۳۷:۰۴

این قسمت کمی مشکل بود. کمی گیج شدم تصویر زیر را بینید.
در یک Win Application جای تعاریف درست است؟؟
چرا عبارت "HibernatingRhinos" شناخته نمیشود؟

نوبسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۲۲:۴۸:۱۳

سلام استاد خیلی ممنون
یه سوال :

این متده SaveChanges خودش به صورت توکار کار مدیریت کانکشن (Open و Close کردن کانکشن) رو انجام میده مثل متده Fill کلاس SqlDataAdapter در ADO.NET یا روال کار در اینجا به صورت دیگری است؟ در کل منظورم همون بحث Connection Pooling

نوبسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۲۲:۵۲:۲۳

استاد راستی برای یادگیری و تسلط به این الگوهای شما کتابی خاصی رو میتوانید بهم معرفی کنید؟
چون اطلاعاتم در رابطه با این الگوهای کم بود نتوانستم از کل مطالبتون استفاده کنم.
در هر حال ممنون از اینکه دانش خودتون رو به اشتراک میذارید.

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۰۰:۱۴:۰۲

قبل‌ا در این مورد مطلب نوشتم: [\(۱\)](#) | [\(۲\)](#)

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۰۰:۱۵:۳۳

مدیریت اتصالات توسط DbContext مدیریت می‌شود؛ با وله سازی و سپس dispose آن.

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۰۰:۱۶:۵۰

HibernatingRhinos مربوط است به برنامه EF Prodiler که در قسمت 10 توضیح دادم.

نوبسنده: amir hosein jelodari
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۱:۰۶:۱۰

فقط میتونم بگم که دمتون گرم ... یعنی ایول بدی

نویسنده: Hossein Raziee
تاریخ: ۱۱:۱۱:۲۴ ۱۳۹۱/۰۲/۲۷

با درود

ابتدا سپاس به خاطر مطالب بسیار مفیدی که مینویسید.

در یک پروژه وب که به صورت مازولات تعریف شده باشد و در ابتدا مشخص نباشد که چه امکاناتی دارد و قرار باشد در آینده به پروژه اضافه بشد، نمیتوانیم Model های مختلف رو در ابتدا در DbContext تعریف کرد.
بنابراین باید برای هر مازول dll ای تولید کرد که حاوی DomainClass ها و Controller ها و ServiceLayer ها مربوط به اون مازول باشد.

به نظر شما برای تعریف این قسمت ها در Application_Start باید چه کار کید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۲۹:۴۱ ۱۳۹۱/۰۲/۲۷

امکان اسکن اسembly های اضافه شده به سیستم را دارد. باید وقت بگذارید مستندات آن را مطالعه کنید: ([^](#))

نویسنده: NTC
تاریخ: ۱۴:۲۹:۳۰ ۱۳۹۱/۰۲/۲۷

شروع

کتابخانه `i Structuremap` را هم از NuGet اضافه کردم و هم از `.Github` ولی هر دور در زمان اجرا اخطار زیر را میدهد :

`The type or namespace name 'StructureMap' could not be found (are you missing a using directive or an assembly" "(?reference`

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۰۷:۴۷ ۱۳۹۱/۰۲/۲۷

در حالت استفاده از `Client profile` کار نمیکند و `load` نمیشود. علت هم این است که ارجاعی را به اسembly System.Web دارد. به همین جهت به خواص پروژه مراجعه کرده و `Client profile` را به حالت Full تغییر دهید، مشکل حل میشود.

نویسنده: Mona
تاریخ: ۰۹:۱۱:۵۸ ۱۳۹۱/۰۲/۳۰

با سلام خدمت آقای نصیری

با تشکر فراوان از مطالب بسیار حوب و سطح بالای شما.
متاسفانه این مطلب کمی برای من سنگین است.

سوال: اگر به هیچ عنوان قصد تغییر ORM را در برنامه نداشته باشیم و فقط بخواهیم از قابلیت های Session/Context Per Request استفاده کنیم و کلاس واسط Service را پیاده سازی کنیم (فرضا در ASP.NET MVC)، امکان دارد راهنمایی بفرمایید یا نمونه ای را معرفی کنید.

با تشکر
(کمی هنگ کردم)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۱۱:۳۴ ۱۳۹۱/۰۲/۳۰

اصل قضیه در اینجا مدیریت Context در طی یک درخواست Http است که به خوبی توسط StructureMap مدیریت میشود؛ فقط

با چند سطر کد نویسی (قسمت `ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects` و بعد هم `HttpContext.Scoped`)، اگر بخواهید اینترفیس‌ها را حذف کنید و از `StructureMap` استفاده نکنید به چند صد سطر کد برای جایگزینی آن خواهید رسید که ضرورتی ندارد.

نویسنده: Mona

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۰:۵۰:۰۹

بسیار متشکرم از پاسخ کامل و سریع شما.
البته مشکل اصلی من با تعدد کلاس‌ها و زمانبر بودن پیاده‌سازی آنها است.
مثلًا برای کلاس `Product` یک بار باید خود آن را ساخت، یک بار `IProductService` و `EfProductService` آیا راه ساده‌تری وجود دارد؟ یا من کلاً قضیه را اشتباه متوجه شدم؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۱:۰۰:۲۰

ساخت اینترفیس از روی کلاس در ویژوال استودیو ساده است. روی نام کلاس کلیک راست کنید. بعد گزینه `Refactor` و سپس گزینه `Extract Interface` را انتخاب کنید. با چند کلیک، یک اینترفیس کامل برای شما تولید خواهد شد.

نویسنده: iman

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۲:۲۶

با سلام خدمت استاد عزیز
اول از همه بی نهایت از مطالب خوبتون تشکر میکنم. مقالات شما در پیشرفت من فوق العاده تاثیر داشت. برای تشکر فقط میتونم بگم واقعاً خسته نباشی و امیدوارم همیشه سلامت باشید.
من این pattern را در پروژه خودم استفاده کردم و واقعاً سودمند بود. من برای `validation` سمت سرور از `data annotation` استفاده کردم و هنگام `save changes` عمل `validation` فراخوانی و اجرا می‌شود. اما چون میخواستم `code behind` رو کاملاً خلوت کنم، `exception` و مقادیر خروجی `validation error` رو در ایمپلیمنت اینترفیس بررسی کردم و برای اینکار `_unitOfWork.SaveChanges();`

رو بجای `code behind` در ایمپلیمنت اینترفیس نوشتم. این روش درست است؟

آیا شما برای چک کردن `validation` با `code first` روش دیگری را پیشنهاد میکنید؟ البته با توجه به pattern فوق.

در ضمن پروژه بندۀ `asp.net web form` می باشد.

با تشکر از استاد و معذرت بخاطر طولانی شدن سوال

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۲:۳۲

سلام؛ من هم تقریباً همین کار رو انجام می‌دم.

```
public class MyDbContextBase : DbContext, IUnitOfWork
```

یک کلاس پایه `MyDbContextBase` دارم که پیاده‌سازی `DbContext` و `IUnitOfWork` اصلی خود EF را دارد. به این ترتیب حجم کدهای تکراری من کم می‌شود و از این کلاس پایه استفاده می‌کنم. داخلش در زمان `Save` تغییرات می‌شود `DbEntityValidationException` را هم بررسی کرد و مواردی از این دست. البته اگر از MVC استفاده کنید این `data annotation` در سمت کلاینت هم به صورت خودکار اعمال می‌شود.

نوبسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۲:۳۹

ممنون استاد. یه سوال دیگه که شاید مربوط به این بخش نباشد.
mvc بر خلاف asp.net web form
برای attribute compare validation ندارد. این مشکل رو چگونه حل کنم؟
حقیقتش خودم خواستم با ایمپلیمنت کلاس validation Attribute اینکار رو انجام بدم ولی نشد.
ممنون میشم کمک کنید

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۳:۴۳

دستی باید این مساله رو مدیریت کنید. سمت سرور آن: دو فیلد دارید که باید مقایسه شوند. سمت کلاینت آن هم در اینجا بحث شد.

نوبسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۴:۷

متشکرم استاد
سمت کلاینت رو با Validation انجام دادم. مشکلم سمت سرور بود که میخواستم مثل بقیه attribute ها، واسه این
مورد هم از attribue استفاده کنم که انگار راهی نیست و باید دستی انجام داد.
ممنون از وقتی که گذاشتید. هر روز منتظر مطالب پر بارتون هستم

نوبسنده: Mona
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۳:۴۶

با سلام خدمت جناب نصیری عزیز
بسیار متشکرم از مطالب شما
آیا امکان دارد روش خودتان را که میفرمایید به صورت یک پروژه Open Source ارائه کنید؟

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۳:۵۶

ترکیبی است از همین مثال سورس باز فوق و قسمت tracking که در مورد یکی کردن و ک ارسالی پیشتر بحث شد. مورد
بیشتری ندارد. فقط یک try/catch اضافه شده در زمان save نهایی که DbContextValidationException را بررسی میکند.

نوبسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۷:۳۲

بار دیگر سلام ... سوالی که دارم اینه که آیا استفاده از context (در اینجا sample07context) در لایه‌ی سرویس کار درستی
است؟! ... چون بعضی از موقعیت به ویژگی‌های کلاس DbContext نیاز میشود مثه Entry !

نوبسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۸:۲۰

در طراحی فوق در تمام موقع در لایه سرویس از IUnitOfWork شرح داده شده استفاده می‌شود؛ که توسط IDbSet های متناظر
با اشیاء در معرض دید EF، با EF ارتباط برقرار می‌کند.

نوبسنده: امیرحسین جلوداری

بنده همین محدودیت رو عرض کردم! ... اصلن چه دلیلی داره که لایه‌ی سرویس رو به استفاده از `IunitOfWork` محدود کنیم؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۳:۵۳

این محدودیت نیست. `IUnitOfWork` دسترسی کاملی رو به شما می‌ده. مطلب رو یکبار لطفاً از ابتدا مطالعه کنید. اگر از `IUnitOfWork` استفاده نشه باید به صورت مستقیم `Context` رو وله سازی کنید. یعنی هر کلاسی یکبار تراکنش خاص خودش را باید باز کند، یکبار کانکشن خاص خودش را. با استفاده از `IUnitOfWork` اگر متدهای `Context` شما از ۱۰ کلاس هم استفاده کند، تماماً با یک وله از `Context` کار می‌کنند (یعنی یک کانکشن و یک تراکنش که نحوه صحیح کار به این صورت است).

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۰:۱۷

یعنی اگه بخواه فرض از متدهای `DbContext` استفاده کنم باید اونو تو اینترفیس `IUnitOfWork` قرار بدم؟

```
public interface IUnitOfWork
{
    IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
    int SaveChanges();
    DbEntityEntry< TEntity > Entry< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۰:۴۷

بله. اینکار رو میشه انجام داد. در زمان استفاده، نیازی هم به پیاده سازی نداره چون در `DbContext` تعریف شده و از همان استفاده می‌شود.

مزیت استفاده از اینترفیس در اینجا این است که کتابخانه DI مورد استفاده کار تزریق تنها یک وله از `Context` رو به ۱۰ کلاسی که هم اکنون مثلاً در روال جاری کلیک برنامه درگیر هستند و تنها `IUnitOfWork` رو می‌شناسند به صورت خودکار انجام می‌ده. یک کانکشن؛ یک تراکنش؛ سریار کم و سرعت بالای کار.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱:۱۹

خیلی ممنون ... شیرفهم شدم :دی

نویسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱۲:۲۰

با سلام و تشکر از زحمات استاد نصیری من چند روز پیش مطلبی رو راجع به ساخت `validation attribute` برای `code first` در روش `validation compare` عنوان کردم(البته در `asp.net web form`). که در واقع اصلی‌ترین کاربردش همون کاربرد معروف مقایسه رمز عبور و تکرار رمز عبور هست. یه سری کارایی در این زمینه انجام دادم و خواستم در مورد مشکل مربوطه و در کل ، صحیح یا غلط بودن این روش کمک کنید.

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Class | AttributeTargets.Property | AttributeTargets.Field |
AttributeTargets.Parameter, AllowMultiple = true, Inherited = true)]
public class CompareAttribute : ValidationAttribute
{
    public CompareAttribute(string originalProperty, string confirmProperty)
    {
        OriginalProperty = originalProperty;
        ConfirmProperty = confirmProperty;
    }
    public string ConfirmProperty
    {
        get;
    }
}
```

```

        private set;
    }
    public string OriginalProperty
    {
        get;
        private set;
    }
    public override bool IsValid(object value)
    {
        PropertyDescriptorCollection properties = TypeDescriptor.GetProperties(value);
        return String.Equals((User)value).Password, ((User)value).RepeatPassword);
    }
}

```

تا اینجا یه کلاس تعریف شده که خیلی خلاصه Validation Attribute رو پیاده سازی کرده. این هم از کلاس User ، فقط در حد تعریف property های لازم این مثال

```

// [CompareAttribute("Password", "RepeatPassword", ErrorMessage = "Not Compare!")]
public class User
{
    public Int64 UserId { get; set; }

    [Required(ErrorMessageResourceName = "Password", ErrorMessageResourceType =
typeof(ErrorMessageResource))]
    public String Password { get; set; }

    [NotMapped]
    [Required(ErrorMessageResourceName = "RepeatPassword", ErrorMessageResourceType =
typeof(ErrorMessageResource))]
    // [CompareAttribute("Password", "RepeatPassword", ErrorMessage = "Not Compare!")]
    public String RepeatPassword { get; set; }
}

```

مشکل اصلی استفاده از همین compare attribute هست که ساخته شده . وقتی اونو بالای کلاس User میزارم کار میکنه. ولی خب این یه کار خیلی زشتیه! چون به ازای همه property ها اجرا میشه. ولی وقتی اونو تو جای اصلیش که همون بالای repeat password هست میزارم کار نمیکنه. یه جورایی مشکل از اینه که نمیشه انگار مقدار property رو به این سمت پاس داد. ولی در حالتی که بالای کلاس میزارم ش چون خود کلاس رو پاس میده ، طبیعتاً اسم property ها رو هم پیدا میکنه. ممنون میشم راهنماییم کنید .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱۳:۴۵

به این ترتیب باید پیاده سازی بشه. یک حالت عمومی است و به کلاس و شیء خاصی گره نخورد:

```

using System;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
namespace Test
{
    [AttributeUsage(AttributeTargets.Property, AllowMultiple = false)]
    public class CompareAttribute : ValidationAttribute
    {
        public CompareAttribute(string originalProperty, string confirmProperty)
        {
            OriginalProperty = originalProperty;
            ConfirmProperty = confirmProperty;
        }
    }
}

```

```

    }
    public string ConfirmProperty { get; private set; }
    public string OriginalProperty { get; private set; }
    protected override ValidationResult IsValid(object value, ValidationContext ctx)
    {
        if (value == null)
            return new ValidationResult("لطفاً فیلد را تکمیل نمایید");
        var confirmProperty = ctx.ObjectType.GetProperty(ConfirmProperty);
        if (confirmProperty == null)
            throw new InvalidOperationException(string.Format("لطفاً فیلد {0} را تعریف نمایید", ConfirmProperty));
        var confirmValue = confirmProperty.GetValue(ctx.ObjectInstance, null) as string;
        if (string.IsNullOrWhiteSpace(confirmValue))
            return new ValidationResult(string.Format("لطفاً فیلد {0} را تکمیل نمایید", ConfirmProperty));
        var originalProperty = ctx.ObjectType.GetProperty(OriginalProperty);
        if (originalProperty == null)
            throw new InvalidOperationException(string.Format("لطفاً فیلد {0} را تعریف نمایید", OriginalProperty));
        var originalValue = originalProperty.GetValue(ctx.ObjectInstance, null) as string;
        if (string.IsNullOrWhiteSpace(originalValue))
            return new ValidationResult(string.Format("لطفاً فیلد {0} را تکمیل نمایید", OriginalProperty));
        return originalValue == confirmValue ? ValidationResult.Success : new
ValidationResult("مقدار وارد شده یکسان نیستند");
    }
}
}

```

نویسنده: iman

تاریخ: ۱۴:۲۸ ۱۳۹۱/۰۳/۳۰

مثل همیشه کامل و بی نقص
عالی بود. ممنونم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۲ ۱۳۹۱/۰۳/۳۰

خواهش می‌کنم.

لطفاً از این پس مطالبی رو که در قسمت نظرات عنوان می‌کنید متناسب با عنوان موضوع جاری آن (برای مثال context per request در اینجا) باشد. با تشکر.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۲۰:۲۷ ۱۳۹۱/۰۴/۱۱

سلام:

من از وله سازی نوع HybridHttpOrThreadLocalScoped در یک برنامه ویندوزی استفاده کردم. اما فکر می‌کنم چون حالت ThreadLocal رو برای این حالت انتخاب می‌کنه، وله مربوط به اشیاء ساخته شده تا زمان بستن برنامه در حافظه باقی بمونه. از این رو فکر می‌کنم چون وله ساخته شده از بین نمیره، کانکشن به DataBase تا زمان بسته شدن برنامه باز بمونه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۴۸ ۱۳۹۱/۰۴/۱۱

توضیحات بالا برای برنامه‌های وب بهینه شده. در آنجا در Application_EndRequest به صورت خودکار کانکشن بسته می‌شود (با کد ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects که نوشته شد). در برنامه‌های ویندوزی این مدیریت رو باید خودتون دستی انجام بدید و چنین مکانیزمی در آن طراحی نشده.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۶:۱۶ ۱۳۹۱/۰۴/۱۴

سلام آقای نصیری . خسته نباشید همونطور که من توی یکی از کامنت‌ها به اینجا ارجاع داد بودین، مطلب رو خوندم، ولی متأسفانه کمی گیج شدم. من توی پروژه ام از روش EF Code First استفاده نکردم. روش من اینجوری بود که دیتابیس رو ساختم و بعد از روی اون فایل edmx رو ساختم و باهش توی کلاس هام کار کردم. حالا میخواستم بدونم آیا من می‌تونم با توجه به این موضوع از توضیحاتی که در بالا گفته‌ن استفاده کنم یا حتماً باید EF Code First باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۳۷ ۱۳۹۱/۰۴/۱۴

طراحی فوق برای روش database first نیست و بحث اینجا متفاوت است. اینترفیس‌های تعریف شده مطلب فوق و زیرساخت آن متفاوت است با database first. ضمن اینکه از ef code first برای کار با بانک اطلاعاتی موجود هم می‌شود استفاده کرد. روش و ابزار مهندسی معکوس آن وجود دارد: ([^](#))

نویسنده: میثم
تاریخ: ۲۲:۵۷ ۱۳۹۱/۰۴/۱۶

سلام و خسته نباشید استاد نصیری

سوال بندۀ اینه که استفاده از لایه سرویس ضرورتی داره ؟ مشکلی پیش میاد اگه این لایه رو به طور کامل خذف کنیم و مستقیم با لایه سرویس کار کنیم؟

چون با استفاده از این لایه به ازای یک عمل مانند ذخیره کردن یک شی در پایگاه داده باید ۲ شی (یکی از لایه مدل و دیگری از لایه سرویس) تعریف بشه ضمن آنکه وقتی تعداد کلاس‌ها زیاد بشه متده initStructureMap() پیچیده میشه

تشکر فراوان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۴۰ ۱۳۹۱/۰۴/۱۶

منهای تمام مباحثی که عنوان شد، یکی دیگر از مزایای استفاده از لایه سرویس، جدا سازی منطقی قسمت‌های مختلف برنامه از هم است. به این ترتیب الان شما دقیقاً می‌دونید اعمال کار با یک موجودیت دقیقاً در کدام کلاس قرار گرفته و مرتب‌آ در قسمت‌های مختلف برنامه پراکنده و تکرار نشده. اگر مشکلی وجود داشته باشد، در یکجا باید اصلاح شده و اثرش به صورت خودکار به تمام برنامه اعمال می‌شود.

نویسنده: صابر فتح الله
تاریخ: ۱۴:۵۸ ۱۳۹۱/۰۴/۲۳

سلام مهندس

توی پیاده سازی قسمت MVC شما کد زیر توی فایل global فراخوانی کردین

```
private static void initStructureMap()
{
    ObjectFactory.Initialize(x =>
    {

```

```

x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();
});
//Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
}

```

اینجا تعداد Entity‌های ما از قبل ثابت و مشخصه اگر خواستیم به این لیست های جدیدی اضافه بشه چکار باید بکنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۶:۳۵

امکان اسکن اسembly‌های اضافه شده به سیستم هم وجود دارد: ([^](#))

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۴ ۱۳:۱۰

سلام و خسته نباشید استاد آیا نحوه استفاده که برای asp.net MVC و asp.net معرفی نمودید کامل است ، یعنی با ناتمام ماندن یک درخواست از سمت کلاینت (به هر دلیل) منابع به طور کامل آزاد میگردند و یا نیاز است تا با استفاده از IHttpModule اشیا نابود بشوند. شبیه چیزی که تو NH انجام میدادیم یا [اینجا](#) ذکر شده است همیشه دعايتان میکنم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۴ ۱۳:۳۲

همان اعمال قابل تنظیم در global.asax را در اختیار شما قرار می‌دهد. فقط اینبار کدهای شما اندکی نظم بهتری پیدا می‌کنند؛ به علاوه تعدادی روال رخدادگردان بیشتر نیز در اختیار شما خواهند بود. در global.asax.cs دارید:

```
protected void Application_BeginRequest
```

در یک مازول خواهید داشت:

```
public void Init(HttpContext context)
{
    context.BeginRequest += beginRequest;
}
```

و الی آخر.

نویسنده: بابک
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۳:۲۶

در این روش شما نحوه ویرایش رکورد را چطور انجام می‌دهید؟ می‌خواهم در متدهای add و update در صورتیکه رکورد موجود باشد شود و اگر نباشد در دیتابیس اینزرت شود یا اینگه 2 متدهای add و edit در لایه سرویس داشته باشم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۸:۳۷

این یک سری به هم پیوسته است.
 در مورد [add or update](#)
 در مورد [نحوه صحیح به روز رسانی اطلاعات](#) و اشتباهات متد اول مرتبط

نویسنده: صابر فتح الله
 تاریخ: ۱۴:۱ ۱۳۹۱/۰۴/۳۱

ممنون از پاسخ شما
[اینجا](#) هم نمونه خوبی از Scan گذاشته

نویسنده: بابک
 تاریخ: ۰۶ ۱۳۹۱/۰۵/۰۱

من از ۴.۳.۱ EF استفاده می‌کنم ولی متد AddOrUpdate ندارد

نویسنده: وحید نصیری
 تاریخ: ۰۲ ۱۳۹۱/۰۵/۰۱

در فضای نام System.Data.Entity.Migrations قرار دارد.

نویسنده: صابر فتح الله
 تاریخ: ۰۴۷ ۱۳۹۱/۰۵/۰۳

سلام

مهندس نصیری [این لینک](#) یه نگاه بندازین بد نیست ظاهرا که کامل کار کرده روی موضوع شما

نویسنده: صابر فتح الله
 تاریخ: ۰۵۰ ۱۳۹۱/۰۵/۰۳

[اینجا](#) هم نمونه خوبی از Scan کردن اسمبلی‌ها گذاشته

نویسنده: وحید نصیری
 تاریخ: ۱۰ ۱۳۹۱/۰۵/۰۳

- مربوط است به db first و این مشکلات را دارد:
- کلاس واحد کار رو استاتیک تعریف کرده. این مورد در یک برنامه asp.net یعنی به اشتراک گذاری واحد کار جاری با تمام کاربران سایت.
- از StructureMap استفاده کرده اما چون درک درستی از تزریق وابستگی‌ها نداشته از الگوی service locator آن ObjectFactory.GetInstance(role) برای وله سازی استفاده کرده (از این مورد فقط در حالت‌های ناچاری مانند تهیه یک provider سفارشی که وله سازی آن در کنترل ما نیست و رASA مدیریت می‌شود باید استفاده کرد)
- از StructureMap استفاده کرده اما نمی‌دونسته که این کتابخانه خودش می‌توانه در پایان درخواست‌های وب اشیاء مورد استفاده رو dispose کنه و کار اضافی انجام داده.

....

نویسنده: صابر فتح الله
 تاریخ: ۹:۲۴ ۱۳۹۱/۰۵/۰۳

ممنونم مهندس

مثل همیشه کامل و بی نقص

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۱:۴۷

من همین پیاده سازی رو انجام دادم و در متدهم Seed هم دیتای اولیه رو قرار دادم ولی هر دفعه حین اجرای برنامه این متدهم فراخوانی میشه و دیتای تکراری وارد بانک میکنه، میشه جلوی این کار رو گرفت یا نه، مگر این تنظیم

```
void Application_Start(object sender, EventArgs e)
{
    Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());
```

برای بروز کردن بانک نیست

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۱:۵۲

به این ترتیب طراحی شده. نظر یکی از اعضای تیم EF در این مورد: ([^](#)). اگر میخواهید رکورد تکراری ثبت نشود از متدهم AddOrUpdate استفاده کنید.

استفاده ای که من از متدهم seed میکنم در عمل، تعریف قیودی مانند unique است با sql نویسی (داخل try/catch البته).

نویسنده: عرفان رضایی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۷ ۱۲:۱۲

سلام آقای نصیری،
یه سوال داشتم ازتون:

در عمل ما تو یه برنامه‌ی وب (مثلا mvc) به متدهای زیادی فقط برای سرویس دهی به موضوعات احتیاج داریم، مثلًا

```
getTopCategories
getLastCategories
(getCategoryByID(int Id
(getCategoriesByDate(Datetime date
()getProductCategories
...
و
```

حالا سوالم اینه پیاده سازی‌های این متدها باید تو کدوم لایه انجام بشه؟

1- مثلا باید لیست موضوعات، (همین متدهم GetAllCategories مربوط به سرویس شما)، رو از سرویس برگرداند و داخل controller کویری‌های Linq رو روش اجرا کرد و اطلاعاتی که میخوایم رو ازش بکشیم بیرون و نمایش داد?

2- یا باید توی اینترفیس ICategoriesService تک تک متدهایی که احتیاج داریم رو تعریف و بعد توی EFCategoriesService تو لایه سرویس اونارو پیاده سازی کنیم و فقط نتیجه رو به controller برگرداند و ازش استفاده کرد (یعنی تو controller فقط پارامترهای موردنیاز متدهای لایه سرویس رو بهش پاس کنیم)؟

امیدوارم مفهوم رو رسونده باشم.

ممnon به خاطر زحمت هایی که میکشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۷ ۱۲:۱۸

حالت دوم صحیح است. تمام پیاده سازی‌ها باید در لایه سرویس باشند. استفاده نهایی در یک کنترلر یا code behind و امثال آن.

نویسنده: عرفان رضایی

۱۲:۲۵ ۱۳۹۱/۰۶/۰۷

تاریخ:

واقعًا ممنونم از سرعتتون

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۰:۱۸ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

سلام آقای نصیری،
شما تو این مقاله گفتید که:
”همچنین نیازی به پیاده سازی متدهای `SaveChanges` نیست؛ زیرا پیاده سازی آن در کلاس `DbContext` قرار دارد.“
ولی این متدهای `IUnitOfWork` ذکر کردید، اینجوری که اگه پیاده سازیه این متدهای `SaveChanges` را انجام ندیم ارور میده!

بالاخره این متدهای `IUnitOfWork` ذکر بشه و توی `Context` هم پیاده سازی بشه
یا

توی اینترفیس `IUnitOfWork` ذکر نشه که در اینصورت نیاز باشه توی `Context` هم پیاده سازی بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۳۷ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

- پیاده سازی متدهای `SaveChanges` در کلاس پایه `DbContext` که توسط تیم EF ارائه شده، انجام شده و وجود دارد.
 - ذکر یک متدهای `IUnitOfWork` به جهت امکان استفاده از آن است. شما نهایتاً با متدهای تعریف شده در طراحی `IUnitOfWork` در لایه سرویس قرار است کار کنید نه مستقیماً با کلاس مشتق شده از `DbContext`.
- زمانیکه می‌نویسید:

```
public class MyContext : DbContext, IUnitOfWork
```

چند کار با هم انجام می‌شود:
MyContext به صورت خودکار امکان دسترسی به متدهای `SaveChanges` موجود در `DbContext` را پیدا می‌کند. کتابخانه `StructureMap` می‌توانه زمانیکه نیازی به یک و هله پیاده ساز `IUnitOfWork` باشد، از `MyContext` استفاده کنه. همچنین چون الان `MyContext` با امضایی که در اینترفیس `IUnitOfWork` وجود دارد در کلاس `MyContext` هم قابل دسترسی است، نیازی به پیاده سازی مجدد آن نیست.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۰:۴۴ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

آخه برای بنده ارور میده که این متدهای `SaveChanges` را باید پیاده سازی بشه!
منظور شما این نیست که باید تو پیاده سازی متدهای `SaveChanges` اینترفیس `IUnitOfWork` فقط کد زیر را بنویسیم؟

```
Return Base.SaveChanges();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۵۱ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

کدهای کامل و قابل کامپایل مورد نظر این قسمت [از این آدرس](#) قابل دریافت است. می‌توانید وقت بذارید و با کدهای خودتون مقایسه اش کنید.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۱:۱ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

ببخشید آقای نصیری من این کدا رو دیدم، یه سوالم پیش او مدمد، اینکه همونطور که [اینجا](#) عنوان شد ما باید پیاده سازی اینترفیس `IUnitOfWork` را تو کلاس `MyDbContextBase` انجام بدیم، حالا پیاده سازی متدهای `SaveChanges` و `Db.SaveChanges()` را در کلاس `IUnitOfWork` تعریف کنیم، اینکه همانطور که در اینجا باشد؟

```
try
{
    applyCorrectYeKe();

    auditFields();

    //and another methods ...

    Return base.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
    //...
}
catch (DbUpdateConcurrencyException concurrencyException)
{
    //...
}
catch (DbUpdateException updateException)
{
    //...
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۱۹ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

بله. اگر اینها رو بخواهید با هم ترکیب کنید همین شکل است.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۱:۲۵ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

نمیدونم چطور خوبیتونو جبران کنم ...
 فقط میتونم بگم ممنونم ...

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۱:۳۹ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

بازم ببخشید آقای نصیری،
در اینصورت به پیاده سازی متدهای `SaveChanges` و `Db.SaveChanges()` هم اضافه بشه که کامپایلر بدونه متدهای `Overrides` را در کلاس `MyDbContext` تعریف کرده، درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۴۳ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

اگر این متدهای `SaveChanges` را بر میگرداند نیازی به ذکر `override` نیست و میتوانید برای متدهای `SaveChanges` و `Db.SaveChanges()` پارامتر هم تعریف کنید (البته اینترفیس هم باید به همین شکل اصلاح شود):

```
public int SaveChanges(string userName, bool updateAuditFields = true)
```

این شکل است که من خودم ازش استفاده میکنم.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۱:۵۳ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

به خدا گیج شدم، این هشدارها رو برای من میده:

Warning 1 function 'SaveChanges' shadows an overridable method in the base class 'DbContext'. To override the base method, this method must be declared 'Overrides'.

در صورتیکه شما گفتید "اگر این متدها را بر می‌گرداند نیازی به ذکر `override` نیست!"

Warning 2 Function 'SaveChanges' doesn't return a value on all code paths. Are you missing a 'Return' statement?

این پیاده سازی متدهای `SaveChanges` اینترفیس `IUnitOfWork` من هستش:

```
Public Function SaveChanges() As Integer Implements IUnitOfWork.SaveChanges
    Try
        ApplyCorrectYoke()
        'auditFields()
        Return MyBase.SaveChanges()
    Catch validationException As DbEntityValidationException
        ...
    Catch concurrencyException As DbUpdateConcurrencyException
        ...
    Catch updateException As DbUpdateException
        ...
    End Try
End Function
```

به نظر شما مشکل چیه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۰ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

- من تمام مطالبی رو که اینجا عنوان کردم در مورد سی شارپ بود و الان در کارهای خودم دارم ازش استفاده می‌کنم. نمونه قابل کامپایل هم در سایت گذاشتمن که لینکش رو دادم.

- این متدهای `SaveChanges` آخری با امضای جدید آن، دیگر متدهای `SaveChanges` کلاس پایه رو مخفی نمی‌کنه. به همین جهت نیازی به `override` نداره. بحث من در این مورد بود. نهایتاً شما فرآوره با `IUnitOfWork` کار کنید. نام این متدها رو اصلاً تغییر بدهید به `ApplyChanges` بعد هم داخل آن کارهای خودتون رو قرار بدهید و دست آخر `return base.SaveChanges()` بازگشت داده شود. ضرورتی ندارد حتماً در این اینترفیس از نام `SaveChanges` استفاده شود. این یک انتخاب بود، بر اساس قسمت 12 جاری که ترکیبی نیست از چند قسمت دیگر. به این صورت می‌شد مبحث رو ساده‌تر و طبیعی‌تر توضیح داد.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۲۲:۶ ۱۳۹۱/۰۶/۱۶

ظاهرًا تو VB باید `Overrides` هم اضافه بشه.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۵:۴۵ ۱۳۹۱/۰۶/۲۱

بنظرتون میشه این قسمتی که مربوط به `StructureMap` هست رو بیرون از پروژه سرویس نگهداری کرد یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۱۶ ۱۳۹۱/۰۶/۲۱

در مثال ([^](#)) فوق، تنظیمات StructureMap فقط در فایل Global.asax.cs و WebForms برنامه‌های MVC تعریف شدند نه در لایه سرویس.

نویسنده: مهدی پایرونده
تاریخ: ۱۶:۴۱ ۱۳۹۱/۰۶/۲۱

ممنون از جوابتون، تو نگاه به این پروژه بنظرم اومد شاید بشه این تنظیمات رو توی یک پروژه جداگانه نگهداری کرد!

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۱:۴۰ ۱۳۹۱/۰۶/۲۶

سلام:

کد زیر که درون `IUow` تعریف شده آیا برای NH هم قابل استفاده است؟ آیا مستقل از `Orm` است؟

```
IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
```

درون `Wpf` من نیاز به خاصیت `Local` دارم که از نوع `ObservableCollection` است. آیا درست است که از لایه `Service` این نوع را برگردانم؟ آیا برای پیاده سازی NH نیز این قابل استفاده است؟ آخه من درون `Vm` مجبورم

```
_uow.Set<Person>().Local
```

استفاده کنم.

در صورت امکان راهنمایی کنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۳ ۱۳۹۱/۰۶/۲۶

- `IDbSet` یک اینترفیس است؛ پیاده سازی نیست. اینترفیسی به همین نام را برای هر ORM دلخواه دیگری طراحی و پیاده سازی کنید. کدهای شما قابل انتقال خواهند بود.

- بله. دسترسی به خاصیت `Local` داخل لایه سرویس صورت گرفته و کپسوله شده. به همین جهت امضای متده که ارائه شده به هر ORM نیز قابل انتقال است. فقط در آنجا یک تبدیل لیست به `ObservableCollection` را در پیاده سازی داخلی لایه سرویس خود خواهید داشت. اما استفاده کنندهنهایی فقط با اینترفیس و قراردادهای تعریف شده در آن هست که کار می‌کند و کاری به جزئیات پیاده سازی لایه سرویس شما ندارد.

به همین جهت است که در اینجا کار با اینترفیس‌ها و قراردادها ترویج شده؛ تا جزئیات پیاده سازی لایه سرویس از دید استفاده کننده مخفی باقی بماند.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۴:۵ ۱۳۹۱/۰۶/۲۶

متشرکم آقای نصیری.

الان حدود ۳ ماه میشه هر روز به سایتتون سر میزنم، این مطالب منو بیشتر به برنامه نویسی علاقه مند کرد. مطالب عالی شما . نمی‌دونم چطوری تشکر کنم از شما، ولی می‌دونم که شناسایی حق در حق شناسیست ، ممنون.

نویسنده: رضا

۱۱:۳۰ ۱۳۹۱/۰۷/۰۱

تاریخ:

آقای نصیری من دو تا سوال داشتم:

اول اینکه معادل دستور زیر، در صورتی که بخواهیم از این روش استفاده کنیم چه چیزی میشود؟

```
db.Entry(post).State = EntityState.Modified;
```

و سوال بعدیم اینکه برای DI چه کتابخوانه ای رو توصیه میکنید؟ همین StructureMap یا Ninject و ...؟
منون.

نویسنده: وحید نصیری

۱۲:۱۵ ۱۳۹۱/۰۷/۰۱

تاریخ:

- نیاز خواهید داشت یک چنین تعریفی را اضافه کنید:

```
public interface IUnitOfWork
{
    //...
    DbEntityEntry< TEntity> Entry< TEntity>( TEntity entity ) where TEntity : class;
}
```

+ در این حالت این IUnitOfWork آنچنان قابل انتقال و تعویض نخواهد بود چون DbEntityEntry کلاس خاصی است در EF و در سایر ORM‌ها معادلی ندارد. اما اگر فقط با EF کار می‌کنید و قصد تعویض ORM را ندارید، این روش کار می‌کنه و مناسب است.

- از این موارد زیاد است. فرقی هم نمی‌کند (سرعت هم به تنها ی ملاک نیست). با هر کدام که راحت هستید، همان مطلوب است.

نویسنده: ایمان اسلامی

۹:۵۱ ۱۳۹۱/۰۷/۰۵

تاریخ:

با سلام و خسته نباشد
آیا برای مسائلی نظیر transaction rollback و transaction commit در الگوی UOW راهی وجود داره؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

۱۰:۳ ۱۳۹۱/۰۷/۰۵

تاریخ:

طراحی EF Code first مبتنی است بر روان بودن و سادگی؛ هر چند پشت صفحه ساده‌ای ندارد. هر وله از DbContext به صورت خودکار یک تراکنش را تشکیل می‌دهد و در زمان بسته شدن و dispose، این تراکنش را commit می‌کند (همچنین متدهای SaveChanges در پشت صفحه از تراکنش‌ها بهره می‌گیرد). هر استثنایی این بین رخداد، تراکنش rollback خواهد شد. به همین جهت الگوی واحد کار مطرح شده تا تعداد وله‌های زیادی از DbContext هربار ایجاد نشوند و کل عملیات در یک DbContext یا یک تراکنش انجام شود.

نویسنده: ایمان اسلامی

۱۰:۵۱ ۱۳۹۱/۰۷/۰۵

تاریخ:

منون از پاسخ کاملتون.

فقط برای روشنتر شدن موضوع این سوال را میپرسم.

پس یعنی وقتی که ما در پیاده سازی متدهای Interface، درج و حذف و بروزرسانی‌های مختلفی در آن متدهای داریم و در نتیجه چند بار از saveChanges استفاده میکنیم.

در این حالت کلیه این عملیات در قالب یک transaction به حساب می‌آید و در صورت بروز استثنای کل عملیات داخل متدها rollback خواهد شد؟

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۱:۳۶

خیر. به ازای هر SaveChanges یک تراکنش خاتمه یافته و تراکنش جدیدی آغاز می‌شود (این موارد رو می‌توانند با Profiler دقیقاً مشاهده کنید).
+ ضرورتی ندارد در یک تراکنش، از چندین و چند SaveChanges استفاده کنید؛ از این جهت که EF از مکانیزم Tracking برخوردار است و می‌تواند با یک SaveChanges، چندین و چند عملیات insert و update را (بهینه‌ترین حالتی را که محاسبه کرده) با هم در طی یک تراکنش بر اساس مواردی که ردیابی کرده، انجام دهد.

نویسنده: **ایمان اسلامی**
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۱:۵۲

ممnon مهندس بابت پاسخ کاملتون من ذهنم به سمت TransactionScope رفته بود و به Tracking در EF توجه نکرده بودم. متشرکم.

نویسنده: **مهران**
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۲:۵۱

با عرض سلام
چه موقع نیاز است از UnitOfWork در EF استفاده کرد؟

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۳:۵

در تمام برنامه‌های واقعی که حالت مثال نداشته باشند.

نویسنده: **kia**
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۷:۲

سلام و ممنون از این سری codeFirst. یک سوال؟

چرا توی لایه UI مستقیم به لایه DL دسترسی پیدا کردین؟ فقط چون مثال هست اینکارو کردین؟
چون چیزی که هست گفته می‌شه اینکارو نکنین.
و در یک پروژه واقعی به چه صورت باید کار کرد؟ چجوری می‌شه UOW (که در DL هست) رو مخفی کرد از دید UI؟ یا اصلاً همچین کاری باید کرد؟ (منظور اینکه راه درست استفاده در سمت UI وقتی که قراره با این دید برمی‌جوییم جلو به چه صورت است؟ چون در نهایت باید یک Container ای باشه که موجودیتها در داخل اون باشند و اون کانتینر بتونه کارایی مثل Transaction رو انجام بدنه.
من روی WinForm الان می‌خواستم پیاده کنم که با این مسئله به مشکل برخوردم)

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۷:۱۶

خیر. زمانیکه از EF استفاده می‌کنید، DAL همان EF است و تنظیمات آن.
پیشنهاد من این است که یکبار [پروژه مربوطه رو](#) دریافت کنید و بعد پروژه‌های DataLayer و همچنین ServiceLayer و غیره آن را بررسی کنید.

در این مثال‌ها فقط از اینترفیس‌های ServiceLayer (و نه DataLayer مجزای آن) به کمک ترزیق وابستگی‌ها در لایه نمایشی

استفاده شده.

نوبتندۀ: kia
تاریخ: ۲۰:۵۵ ۱۳۹۱/۰۷/۰۹

اینکه DAL همان EF هست درست، من پروژه رو اجرا و بررسی کردم و مشکلی با روالها ندارم الان مطالبی می‌خونم از [این پست](#) و [کامنتاش](#) و البته جاهای دیگه راجع به ابهاماتی که برام هست هنوز اما راستش هنوز جواب سوالمو نگرفتم:
شما می‌گین که

در این مثال‌ها فقط از اینترفیس‌های ServiceLayer (و نه DataLayer مجزای آن) به کمک ترزیق وابستگی‌ها در لایه نمایشی استفاده شده.

اما چرا (مثلا) در پروژه EF_Sample07 Console (یا همون لایه نمایشی UI) رفرانسی به DataLayer زده شده و از UOW که اینترفیسی در لایه DL هست استفاده شده؟ ایا اینکار یکسری قراردادها رو نقض نمی‌کنه؟ [+](#)

```
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
```

```
_uow.SaveChanges();
```

درسته که یکسری قرارداد هست این چیزا ولی هرچی خوندم بیشتر در مورد این بود که از سمت UI هیچ دسترسی ای به DL نباید باشه و UI با BL یا ServiceLayer در تعامل باید باشه.
مثلا در برنامه‌ای که بصورت nTier قراره اجرا بشه اینکار مشکل ساز خواهد بود و شاید اصلاً مجوز قرارگیری DAL روی سیستمی که UI هست داده نشه

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۱۲ ۱۳۹۱/۰۷/۰۹

- من در مورد الگوی مخزن در قسمت 11 این سری بحث کردم (کامنت‌های آن را هم بخوانید)؛ همچنین این مباحث در مورد EF است و نه db first و نه EF 4. به علاوه این لینک‌هایی که مطرح کردید مثلاً نمونه code project، داخل به اصطلاح BLL خودش، پر است از وله سازی Context و من در این مطلب توضیح دادم که چرا اینکار غلط است و چگونه استفاده از یک تراکنش برای چندین عملیات مرتبط را زیر سؤال می‌برد.

- اون اینترفیس IUnitOfWork مطرح شده در مثال جاری، وابستگی خاصی به DataLayer نداره. می‌توونه در لایه سرویس هم تعریف بشه (منظور این است می‌توونه در یک اسمبلی و پروژه جداگانه هم قرار بگیره و مشکلی نیست). اما DataLayer باید بتوونه در حین ترزیق وابستگی‌ها وله‌ای از IUnitOfWork رو فراهم کنه تا به اون معنا بیخشه؛ به همین جهت Context برنامه باید آن را پیاده سازی کند تا توسط StructureMap قابل شناسایی و استفاده شود.

اما نهایتاً وله سازی اینترفیس یاد شده توسط DAL صورت می‌گیره. uow به خودی خود موجودیتی نداره. در اینجا مثلاً EF هست که به اون معنا می‌بخشه و سبب وله سازی آن خواهد شد. هر چند به ظاهر برنامه با اینترفیس‌ها کار می‌کند اما ترزیق وابستگی‌ها است که به این اینترفیس‌ها موجودیت می‌بخشد و سبب دسترسی به وله‌ای که قرار داد ارائه شده توسط آن‌ها را پیاده سازی کرده می‌شود.

- در یک سیستم nTier هم مباحث ذکر شده در این قسمت، جاری است. مثلاً یک WCF Service قرار گرفته روی یک سرور مجزا هم می‌توونه از ServiceLayer و DataLayer مثال جاری استفاده کند. استفاده کننده نهایی برای نمایش آن در UI با هیچکدام از دو مورد ذکر شده کاری ندارد و فقط با قراردادهای WCF Service کار می‌کنه.

نوبتندۀ: مهمان
تاریخ: ۱۱:۳۲ ۱۳۹۱/۰۷/۱۱

با عرض سلام

با اجرای این sample خطای زیر رخ داد. علت خطای زیر چیست؟

CreateDatabase is not supported by the provider. **Description:** An unhandled exception occurred during the execution of the current web request. Please review the stack trace for more information about the error and where it originated in the code

Exception Details: System.Data.ProviderIncompatibleException: CreateDatabase is not supported by the provider

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۱:۵۵

سطر «HibernatingRhinos.Profiler» را حذف کنید. اطلاعات بیشتر در [اینجا](#).

نوبتندۀ: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۸ ۱۶:۳۱

با تشکر از مطالبتون در هنگام دیباگ نسخه کنسول این مثال و ردگیری کوئری‌ها در EFProf به نظر می‌آید که کوئری‌های Insert درست بعد از uow اجرا نمی‌گردند؛ بلکه این امر در انتهای کار و پس از این رفتن ابجکت uow صورت می‌پذیرد. قاعده‌تا با توجه به توضیحاتتان نباید این اتفاق می‌افتد.

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۸ ۲۲:۴۸

علت این است که یک SaveChanges در اینجا تعریف شده (ضمناً زمان اجرای این‌ها مهم نیست، بحث ما در مورد تعدد تراکنش‌ها بود). چند سطر زیر را اضافه کنید بعد از سطر آخر و مجدداً تست کنید:

```
//...
uow.SaveChanges();
//...
var product3 = new Product { Name = "P300", Price = 300 };
var category2 = new Category
{
    Name = "Cat200",
    Title = "Title200",
    Products = new List<Product> { product3 }
};
categoryService.AddNewCategory(category2);
uow.SaveChanges();
```

من دو تراکنش مجزا رو در برنامه مطمئن و تست شده مشاهده می‌کنم (به ازای هر بار فراخوانی .(SaveChanges

نوبتندۀ: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۹ ۰:۱۲

آقای نصیری این پیاده سازی (Context per request) مناسب برنامه‌های Silverlight هست؟ یا لزومی دارد؟

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۹ ۰:۱۹

ORM‌ها کلا در سیلورلایت مستقیما قابل استفاده نیستند چون سیلورلایت سمت کاربر اجرا می‌شود و دسترسی کاملی هم به کل دات نت ندارد. سیلورلایت از طریق سرویس‌های WCF می‌توانه با سرور ارتباط برقرار کنے و این مباحثت در سرویس‌های WCF هم قابل استفاده است.

البته برای سیلورلایت **WCF RIA Services** تعریف شده که روش مرجح است و در آن امکان دسترسی به **EF Code first وجود دارد**.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۷:۵۴ ۱۳۹۱/۰۷/۱۹

با سپاس SQL Server Profiler تست شد و نتیجه درست بود.
احتمالا مسئله بر می‌گردد به عدم آشنایی من با طرز کار دقیق EFProfil.

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۲۱:۳۵ ۱۳۹۱/۰۷/۲۶

وقت بخیر مهندس نصیری. خسته نباشید.
یک سوال.
در لایه سرویس اگر یک عملیات مشترک باشد (به عنوان مثال درهم سازی Hash) کلمه عبور کاربر) به نظر شما بهتر است در کجا قرار گیرد.

- 1) به عنوان مثال اگر در Ef.....Service قرار گیرد خیلی جالب، زیبا و مربوط نیست.
- 2) میشه در یک بخش دیگر (مثلا مشترک) قرار گیره، که خوب بازم مسئله اینه که این متدهایی که این متد همیشه به بخش کاربران سرویس میده و عملا نباید جدا باشه.
- 3) میشه از یک کلاس میانی انتزاعی استفاده کرد و متدهای مشترک در تمام انواع سرویس (EF، Fake، ...) در دسترس باشه.
ممنون میشم که راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۳۲ ۱۳۹۱/۰۷/۲۶

من در تمام پروژه‌هام یک class library به نام MyProject.Common ایجاد می‌کنم برای قرار دادن توابعی که می‌توانه در پروژه‌های دیگر بدون وابستگی خاصی به پروژه جاری مورد استفاده قرار گیرد. دیدم جاهای دیگر اسمش رو گذاشتند Application framework من اسمش رو گذاشتمن MyProject.Common. مثلا تابع SHA1 می‌توانه در چندین و چند پروژه بدون وابستگی خاصی استفاده شود و بین این‌ها مشترک است یا مثلا تابع فشرده سازی یک فایل هم به همین صورت و الى آخر. سرویس‌های برنامه هم می‌توانند از این کتابخانه مشترک استفاده کنند و سرویس دهند.

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۰:۲۴ ۱۳۹۱/۰۷/۲۷

ممنون.

نویسنده: حسینی
تاریخ: ۱۱:۴۱ ۱۳۹۱/۰۸/۰۴

با سلام
از مطالب مفیدتون بینهایت سپاسگزارم.
من برای فهم بهتر این مطلب به نمونه ویندوزی اون احتیاج دارم.
با سپاس

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴ ۱۲:۱

نمونه ویندوزی آن برنامه کنسولی است که به همراه کد این قسمت ارائه شده: ([^](#))

نویسنده: حسینی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۵ ۱۵:۱۶

با سلام

از پاسختون ممنون

در برنامه ای که یکی از دوستان زحمت کشیده بود؛ علاوه بر اینترفیس هایی که به ازای هر کلاس تعریف کرده بودند؛ یک اینترفیس هم تعریف کرده بودند و تمام متدها رو در اون تعریف کرده بودند. همه اینترفیس ها از اون ارث بری کرده بودند و تمام متدها رو به اون منتقل کرده بودند. داخل خودشون هیچ متدهای باقی نمونده بود.

۱- این روش مورد تائید شما میباشد؟

۲- تعریف اینترفیسی که در روش بالا عرض کردم به شکل زیر است:
منظور از `IDisposable` چیست؟

۳- در صورت تائید روش ذکر شده، چه لزومی به تعریف مابقی اینترفیس ها است در صورتی که همه `EFClass` ها میتوانند مستقیماً از اون اینترفیس ارث بری کنند.

```
public interface IGenericService<T>: IDisposable where
    T : class
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۵ ۱۶:۱۳

به صورت خلاصه: شما می‌تونید یک سری متدهای عمومی رو در یک `base class` جنریک هم قرار بدهید و از اون ارث بری کنید. به این ترتیب حجم کد نویسی کمتری خواهد داشت. اما این چند متدهای عمومی پاسخگوی نیاز یک برنامه واقعی نیستند. به همین جهت نیاز است مابقی اینترفیس ها و کلاس ها هم به صورت مجزا تعریف شوند.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۱۶

سلام:

من اگر بخواهم `map` استفاده بکنم باید چکار کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۲۵

- لطفاً نظرات این مطلب را یکبار مطالعه کنید. پیشتر به این سؤال پاسخ داده شده:
خلاصه آن: قسمت «استفاده از الگوی واحد کار و کلاس های سرویس تهیه شده در یک برنامه کنسول ویندوزی» عنوان شده در مطلب فوق، یک برنامه ویندوزی است. سورس کامل این سری هم در دسترس است (لینک داده شده در پایان مطلب). شبیه به برنامه های وب که یک سری روال مانند شروع و پایان درخواست را دارند، در اینجا شروع یک فرم، پایان یک فرم، شروع و پایان مثلث یک کلیک را دارید.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۳۱

بله شما درست می‌فرمایید ولی شما یه جا فرمودید که باید دستی کانکشن را از بین برد.
این چه طوری هستش و باید در کدام قسمت انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۵۷

بحث ASP.NET متفاوت است با Windows Forms یا WPF. در برنامه‌های وب یک زیر ساخت آماده برای آغاز و پایان درخواست‌ها و مدیریت خودکار این مسایل وجود دارد. معادل آن مثلا در یک برنامه مبتنی بر MVVM، مدیریت طول عمر یک context در طول عمر ViewModel برگزینه است. علت این مساله هم به بودن برنامه‌های وب و state-full بودن برنامه‌های ویندوزی بر می‌گردد. در یک برنامه وب در پایان درخواست، تمام اشیاء یک فرم در سمت سرور تخریب می‌شوند. اما در یک برنامه ویندوزی تا زمانیکه یک فرم باز است، اشیاء آن تخریب نخواهد شد. بنابراین مدیریت context در برنامه‌های ویندوزی «دستی» است. در زمان شروع فرم context شروع خواهد شد، زمان تخریب/بستن آن، با بستن یا dispose یک context، خودبخود اتصالات هم قطع خواهد شد.

در متدهم می‌توانید تنظیمات اولیه Application_Start را قرار بدهید (شبیه به برنامه‌های وب). بنابراین در برنامه‌های وب «context/session per http request» داریم؛ در برنامه‌های ویندوزی «context per operation or form». یعنی می‌توانید بسته به معماری برنامه ویندوزی خود، context را در سطح یک فرم تعریف کنید و مدیریت؛ یا در سطح یک عملیات کوتاه مانند یک کلیک. تمام مباحث uow.SaveChanges، ObjectFactory.GetInstance و یا آن هم Dispose دستی است و زیر ساختی برای مدیریت خودکار آن‌ها همانند برنامه‌های مثلا ASP.NET MVC وجود ندارد. حداکثر اینکه یک سری Web forms را شبیه به مثل base class زده شده تهیه کنید، تا میزان کدهای تکراری را کاهش بدهید.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۱:۲

واقعاً ممنون از توضیحات جامعتوں

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۸ ۲۳:۵۰

وقت بخیر
یک سوال

اگر من به دلایلی لازم باشه از جند DbContext استفاده کنم (فرض کنید یکی برای اطلاعات اصلی و یکی برای فایل‌ها و ...) در این حالت به چه شکلی می‌توان از این الگو استفاده کرد؟ آیا لازم است که چند نوع UOW ایجاد شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۹ ۰:۰

بله. به ازای هر DbContext یک سری تنظیمات مجزا نیاز است. ردیابی تغییرات در یک context کار می‌کند. همچنین مباحث migrations هم به ازای یک context عمل خواهد کرد.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۹ ۹:۲۷

سلام. من توی برنامه MVVM ای که نوشتتم یه Context توی هر ViewModel می‌کنم و در پایان توی بستن ویومدل Dispose رو می‌کنم. قبل از using برای مدیریت اتصال به دیتابیس استفاده می‌کرم ولی وقتی از using استفاده می‌کنم دیگه تغییراتی که اعمال می‌کنم (حذف، ویرایش، افزودن) UI متوجه نمی‌شده. میخواستم بدونم این مشکل با استفاده از الگوی Context Per Request حل میشه یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۹ ۹:۴۸

خیر. این الگو خارج از توضیحات مطلب فوق در مورد «اهمیت بکارگیری الگوی Unit of work و به اشتراک گذاری آن در طی یک درخواست» کار دیگری را انجام نمی‌دهد.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۹:۹ ۱۳۹۱/۱۱/۰۳

سلام
را در پروژه ویندوزی Add کردم اما خطای زیر را دارد:
Error 36 The type or namespace name 'StructureMap' could not be found

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۹ ۱۳۹۱/۱۱/۰۳

[قبلًا بحث شده](#). لطفا نظرات را یکبار کامل مطالعه کنید.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۶:۳۰ ۱۳۹۱/۱۱/۰۵

سلام، در مثالی که برای MVC ذکر کردید، آیا امکان داره که تزریق وابستگی به این صورت زیر انجام بشه:

```
public static class DataFactory
{
    public static IUnitOfWork UnitOfWork
    {
        get { return ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>(); }
    }

    public static ICategoryService CategoryService
    {
        get { return ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>(); }
    }

    public static IProductService ProductService
    {
        get { return ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>(); }
    }
}

...

public HomeController()
{
    _productService = DataFactory.ProductService;
    _categoryService = DataFactory.CategoryService;
    _uow = DataFactory.UnitOfWork;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۲۳ ۱۳۹۱/۱۱/۰۵

خیر. برنامه‌های وب چند کاربری هستند. ProductService استاتیک یعنی به اشتراک گذاری یک و هله [بین تمام کاربران سایت](#).

نویسنده: علی
تاریخ: ۲۱:۲۵ ۱۳۹۱/۱۱/۰۵

ممnon، ولی مگر

```
ObjectFactory.GetInstance<IPersonService>()
```

هر بار یک و هله از کلاس پیاده سازی شده‌ی آن (ProductService) ارائه نمی‌دیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۳ ۱۳۹۱/۱۱/۰۶

بله. مسایل همزمانی رو چطور مدیریت می‌کنید؟ زمانی که یک و هله استاتیک در اختیار برنامه قرار دادید آیا می‌توانید تضمین کنید که از بین مثلا 100 نفری که دارند از سایت استفاده می‌کنند، هیچکدام به صورت اتفاقی در آن واحد به همان و هله استاتیک دریافتی دسترسی پیدا نمی‌کنند؟ این و هله به اشتراک گذاشته شده می‌توانه اطلاعات مدیریتی باشه که باید در اختیار یک کاربر با سطح دسترسی معمولی قرار بگیره.

ضمن اینکه در EF و هله DbContext به صورت Thread safe طراحی نشده و امکان به اشتراک گذاری آن بین چندین ترد وجود ندارد. به ازای هر ترد باید یک و هله جداگانه از آن تهیه شود تا شاهد تخریب اطلاعات نباشد.

نویسنده: سجاد
تاریخ: ۱۳:۲۷ ۱۳۹۱/۱۱/۰۶

با سلام:

با این شرایط باید متدهای add, edit, delete,... را در لایه سرویس برای همه کلاس‌ها بصورت جداگانه تعریف کرد امکانش وجود ندارد که لایه سرویس مون رو به صورت جنریک برای همه کلاس‌ها مون داشته باشیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۴۸ ۱۳۹۱/۱۱/۰۶

خیر. هستند یک سری الگوی مخزن عمومی به این شکل که در قسمت 11 سری EF نقد شدند و دارای مشکلات زیادی بوده که نیازی به تکرار آن در اینجا نیست. به علاوه دنیای واقعی با چند مورد متدهای عمومی مدل نمی‌شود. عموماً جمع چند عملیات هست که در قالب یک متدهای مشخص، خروجی یک سرویس را تشکیل می‌دهد. این عملیات هم می‌تواند مرتبط به چندین موجودیت باشد در آن واحد. تمام این موارد باید به صورت بسته بندی شده در قالب یک متدهای اختیار لایه‌های دیگر قرار گیرد.

نویسنده: نوید
تاریخ: ۲۳:۴۱ ۱۳۹۱/۱۲/۱۰

با سلام

من در حین اجرای نمونه کدهای این مقاله در بخش MVC به خطای Value Cannot be null در کلاس

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
{
    protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type controllerType)
    {
        return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
    }
}
```

مواجه شدم که با اضافه کردن :

```
routes.IgnoreRoute("{*favicon}", new { favicon = @"(.*/)?favicon.ico(/.*)?" });
```

به متدهای Register Route برطرف شد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۶ ۱۳۹۱/۱۲/۱۱

برای استفاده در شرایط واقعی:

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
{
    protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type controllerType)
    {
        if (controllerType == null)
            throw new InvalidOperationException(string.Format("Page not found: {0}", requestContext.HttpContext.Request.Url.AbsoluteUri.ToString(CultureInfo.InvariantCulture)));
        return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
    }
}
```

نویسنده: Masoud
تاریخ: ۲۱:۲۲ ۱۳۹۱/۱۲/۲۸

سلام

با توجه به گفته دوستمنون (بنابر این باید برای هر ماژول d11 ای تولید کرد که حاوی `DomainClass` ها، `ServiceLayer` ها و `Controller` ها مربوط به اون ماژول باشند)

اگر از این الگو برای طراحی نرم افزار استفاده شود خوب برای ارتباط بین ماژول ها که باید رفرنس هم دیگر را در خود درج نمایند و در این صورت با `circular dependency` رو به رو می شویم

برای جلوگیری ای این خطأ چه راه حلی پیشنهاد میدهید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۳۷ ۱۳۹۱/۱۲/۲۸

- من هر نوع طراحی رو تائید نمی کنم. چرا یک برنامه باید چندین `DbContext` داشته باشد؟ نیازی نداره. چرا باید چندین ماژول کنترلر داشته باشند؟

- سؤال شما خارج از موضوع بحث است (در اینجا بحثی در مورد طراحی «افزونه پذیر» مطرح نشده). برای طراحی افزونه پذیر می تونید به مباحث زیر مراجعه کنید:

ابتدا فقط و فقط یک `DbContext` مرکزی را در کل برنامه تعریف کنید. بعد [تنظیمات نگاشت ها](#) را به صورت پویا یافته و به آن اضافه کنید. سپس [موجودیت های مهیا](#) را به صورت پویا یافته و به `Context` مرکزی اضافه نمایید.

+ در EF نمی تونید در عمل چندین `DbContext` داشته باشید مرتبط با یک دیتابیس. `Change tracking` در EF بر مبنای یک کار می کند. اگر قرار باشد چندین `DbContext` های مختلف مثلا در طی یک درخواست وجود داشته باشند، یعنی چندین اتصال باز شده به دیتابیس و چندین تراکنش مجزا در حال انجام است (کل بحث جاری از ابتداء). به علاوه قابلیت کار کردن با چندین موجودیت را به صورت همزمان در طی یک تراکنش از دست می دهد.

- برای اینکه در حین کار با `Structure Map` [خطای Circular dependency](#) را مشاهده نکنید، نیاز است یک کتابخانه یا حتی یک کلاس واسط طراحی کنید تا مشترکات در آن قرار گیرند.

نویسنده: behrouz
تاریخ: ۱۸:۳۲ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

با سلام

به نظر می رسد با توجه به معماری که ارائه دادید منطق سیستم (BLL) و کدهای دستکاری داده ها یعنی کدهایی که اعمال CRUD را در دیتابیس انجام می دهند (DAL) را در یک لایه به نام لایه سرویس قرار دادید به نظر شما برای خوانایی بیشتر بهتر نیست این دو از یکدیگر جدا شوند؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۸:۴۸ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

لایه‌ی Data Access در این معماری همان ORM مورد استفاده هست.

نوبتندۀ: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۳ ۲:۵۸

نظر شما در مورد این پیاده سازی الگوی کار چیه؟

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۳ ۹:۳۸

- ابتدای کار یک روش غلط رو شروع کرده، بعد اواسط کار اون رو نقد کرده و رد.
 - چون از لایه سرویس استفاده نکرده کل منطق کار رو برده داخل کنترلرهای.
 - از تزریق وابستگی‌ها استفاده نکرده، بنابراین برخلاف شکلی که در ابتدای کار گذاشته، کنترلرهاش رو نمی‌تونه مستقل از یک سری کلاس کاملاً مشخص، تست کنه.
 - الگوی مخزنی که ارائه داده در این مثال ساده کار می‌کنه اما اگر قرار باشه با چند موجودیت کار کرد و نتیجه رو ترکیب، کارآیی خوبی نداره چون خیلی از قابلیت‌های ذاتی EF مثل کوئری‌های به تأخیر افتاده (deferred LINQ queries) در اینجا قابل پیاده سازی نیست. اگر هم بخوان این رو اضافه کنن باید به لایه مخزن خروجی IQueryable اضافه کنن که به یک طراحی نشتی دار خواهد رسید چون انتهای کار با خروجی IQueryable کاملاً باز باقی می‌ماند (نمونه‌اش متدهای Get آیی است که طراحی کرده).
 - یا یک دیگر از اهداف ظاهری لایه مخزن، امکان تعویض آن در صورت نیاز است و مثلاً کوچ به یک ORM دیگر. دنیای واقعی: include آیی که اینجا تعریف شده فقط در EF وجود خارجی دارد یا یک سری از نکات دیگر بکار گرفته شده در این الگوی مخزن.
- (در قسمت 11 سری EF سایت بحث شده)
- در مثالی که زده باگ امنیتی وجود دارد. متدهای Update و Add به دلیل عدم استفاده از ViewModel آسیب پذیر هست. (در این مورد در سری MVC بحث شده)

نوبتندۀ: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۸:۴۱

- سلام
عالی مثل همیشه.
مهندسان شما فرمودین:
- الگوی مخزنی که ارائه داده در این مثال ساده کار می‌کنه اما اگر قرار باشه با چند موجودیت کار کرد و نتیجه رو ترکیب، کارآیی خوبی نداره چون خیلی از قابلیت‌های ذاتی EF مثل کوئری‌های به تأخیر افتاده (deferred LINQ queries) در اینجا قابل پیاده سازی نیست. اگر هم بخوان این رو اضافه کنن باید به لایه مخزن خروجی IQueryable اضافه کنن که به یک طراحی نشتی دار خواهد رسید چون انتهای کار با خروجی IQueryable کاملاً باز باقی می‌ماند (نمونه‌اش متدهای Get آیی است که طراحی کرده).

البته (البته چندین جای دیگه هم گفته شده) در مورد نشتی حافظه، کاربرد IQueryable پس توی کدام لایه از کار ما می‌توانه باشه با توجه به انعطاف پذیری که به کار ما میده؟

نوبتندۀ: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۰:۵۷

نشتی طراحی مد نظر بوده؛ نه نشتی حافظه. نشتی طراحی به این معنا است که اگر متدهای شما خروجی IQueryable داشته باشه، در لایه‌های دیگر می‌شود کلاً مقصود آن را تغییر شکل داد به فرم دیگری که اصلاً شاید هدف اولیه این نبوده (چون یک IQueryable این عبارت است و نه اجرای یک فرمان). به همین جهت باید در لایه سرویس و بدنه متدهای آن از IQueryable استفاده شود و نهایتاً این متدها باید IEnumarable یا IList را بازگشت دهند. به این ترتیب حد و مرز یک لایه مشخص می‌شود.

نوبتندۀ: صابر فتح الهی

آخه بعضا دیده شده (مثلا متدی مانند `GetAll`) کل رکوردهارو به صورت یكجا از بانک واکشی میکنه، اما ما میخواهیم قسمتی از اوها واکشی بشه مثلا 20 رکورد اول، با این تقاضای در صورتی که خروجی از نوع `IList` (یا هر نوعی شبیه این) باشه اون وقت یکبار واکشی میشه کل رکوردها و بعد متد ما روی اون عمل انتخاب انجام میده.

- 1- آیا این باعث عدم کارایی نمیشه؟
- 2- خروجی نوع `IQueryable` کجا به کار ببریم؟
- 3- در کدام لایه تبدیل `IQueryable` به `IList` (یا انواع مشابه) باید انجام بشه.

معذرتر دیگه زیادی دارم بحث کش میدم و میدونم اینجا جای پرسش و پاسخ نیست، بازم به بزرگواری و تجربتون من را ببخشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۱۸ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۴

لایه سرویس شما میتوانه متد `Paging` دار هم داشته باشه. مثلا:

```
public IList<BlogPost> GetLatestBlogPosts(int pageNumber, int recordsPerPage = 4)
{
    var skipRecords = pageNumber * recordsPerPage;
    return _blogPosts
        .OrderByDescending(x => x.Id)
        .Skip(skipRecords)
        .Take(recordsPerPage)
        .ToList();
}
```

در این حالت در بدنه این متد لایه سرویس از `IQueryable` استفاده شده اما خروجی آن یک لیست مشخص است.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۱:۱۹ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۴

به این [مطلوب](#) مراجعه کنید. یه پیاده سازی کوچیکه که کلی از ابهامات را رفع میکنه.

نویسنده: عبدی
تاریخ: ۱۳:۸ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۴

سلام و تبریک سال نو

آقای نصیری نظر شما در مورد انتخاب بین `IList` یا `IEnumerable` میشم یه توصیه و توضیحی راجع به این مورد بدم. کدوم را استفاده و توصیه میفرمایید. ممنون میشم یه توصیه و توضیحی راجع به این مورد بدم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۲۳ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۴

- این مساله در لابلای قسمت‌های مختلف سری EF در سایت بحث شده. قسمت 12 رو قسمت آخر تلقی کنید نه قسمت شروع.
- `IList` هم دقیقا از `IEnumerable` مشتق شده و یک سری قابلیت مانند افزودن آیتم به آن و همچنین دسترسی بر اساس ایندکس به آن اضافه شده.
- اگر در حین کار با خروجی لیستی یک متد، فراخوانی‌های بعدی نتیجه آن، فقط یکبار است، از `IEnumerable` استفاده کنید. اگر بیشتر از یکبار است از `IList` استفاده کنید. چون در EF هربار مراجعه به نتیجه یک `IEnumerable` مساوی است با واکشی دوباره اطلاعات از سورور. در حالت استفاده از `IList` کار یکبار انجام شده و تمام می‌شود.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۱:۴۹

اگر در یک سناریو نیاز باشد رشته‌ی اتصال در زمان اجرا عوض شود (مثلا در یک برنامه‌ی ویندوزی که طراحی به گونه‌ای هست که به ازای هر یک از یک موجودیت خاص یک دیتابیس ایجاد شود)، یک روش پاس دادن آن در زمان وله سازی DbContext به سازنده هست.

در این روش که DbContext به صورت مستقیم در دسترس نیست، چه روشی برای انجام این کار پیشنهاد می‌کنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۲:۴۳

- DbContext در زمان شروع برنامه در دسترس است. مانند کلاس Sample07Context مثال این قسمت.
- اگر قرار است به ازای هر موجودیت یک دیتابیس داشته باشید یعنی چندین DbContext مجزا نیاز هست با تعاریف مختلف DbSet‌ها در ابتدای کار. هر کدام را باید جداگانه در شروع برنامه با روش زیر مدیریت کرد. مثلا:

```
public partial class MyCtx1 : DbContext
{
    public MyCtx1(string connectionString) : base(connectionString) { }
```

و در این حالت بدیهی است هر کدام در Context مختلفی کار می‌کنند و بحث اعمال الگوی واحد کار در یک Context معنا دارد نه در چندین Tracking Context. در EF مباحث فقط در یک Context کار می‌کنند. و اگر قرار است تمام موجودیت‌ها در یک کلاس DbContext باشند، خوب ... همگی نهایتاً در زمان فعال سازی migrations باید در دیتابیس مشترکی قرار گیرند و گرنۀ برنامه آغاز نخواهد شد یا اینکه migrations را کلا از کار انداخت.

- به علاوه در همین مثال جاری در زمان تزریق وابستگی‌ها می‌شود نوشته:

```
x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() =>
{
    var ctx = new Sample07Context();
    ctx.Database.Connection.ConnectionString = "...";
    return ctx;
});
```

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۴:۳۳

متشرکم.

منظور من از داشتن دیتابیس به ازای هر موجودیت بد بیان شد. یک DbContext داریم حاوی DbSet‌ها. در یک برنامه‌ی ویندوزی کاربر می‌تواند دیتابیس‌های مختلف با نام‌های مختلف با یک طراحی داشته باشد. در واقع به دلایلی مثل محدودیت SQL Server Express در ذخیره سازی (10 گیگ) طراحی به گونه‌ای انجام شده که برنامه بتواند به ازای هر پروژه یک دیتابیس داشته باشد. برنامه به یک دیتابیس وصل است و زمانی که کاربر قصد ایجاد یک پروژه‌ی جدید دارد باید یک دیتابیس جدید ایجاد شود و Connection String عوض شود. و از این پس DbContext باید به دیتابیس جدید متصل شود.

```
public static void ChangeDatabase(string name)
{
    var sqlConnectionStringBuilder =
        new SqlConnectionStringBuilder(ConfigHelper.ActiveConnection);
    sqlConnectionStringBuilder["Database"] = name
    ConfigHelper.ActiveConnection = sqlConnectionStringBuilder.ToString();
    Database.DefaultConnectionFactory =
        new
    System.Data.Entity.Infrastructure.SqlConnectionFactory(ConfigHelper.ActiveConnectionString());

    Database.SetInitializer(
        new MigrateDatabaseToLatestVersion<TestContext, MigrationConfiguration>());
    using (var context = new TestContext())
```

```
{
    context.Database.Initialize(true);
}
```

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۶:۲۴ ۱۳۹۲/۰۱/۱۸

با استفاده از [این لینک](#) و پاس دادن رشته‌ی اتصال هنگام تزریق وابستگی مشکلم حل شد.

نویسنده: حامد
تاریخ: ۱۰:۵۱ ۱۳۹۲/۰۲/۰۷

ممnon آقای نصیری
یه سوال مهم دارم
من اگه بخوام پروژه سیلورلایت انجام بدم با استفاده از معماری MVVM ، ترکیب اون با این مدل ۵ لایه به چه شکل خواهد شد؟
میشه یه مثال خوب هم در این زمینه معرفی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۸ ۱۳۹۲/۰۲/۰۷

- مباحث سمت سرور آن تفاوتی نمی‌کند؛ از این جهت که سیلورلایت نهایتاً با استفاده از سرویس‌های سمت سرور WCF و یا WCF RIA Services قرار است به بانک اطلاعاتی دسترسی پیدا کند و برای نمونه امکان استفاده از EF Code first در RIA Services مدتی هست که [فراههم شده](#).
- ضمن اینکه سیلورلایت [آینده مشخصی نداره](#)؛ بهتره روی ASP.MVC سرمایه گذاری کنید.

نویسنده: سجاد
تاریخ: ۲۳:۱۷ ۱۳۹۲/۰۲/۰۸

با سلام
وقتی از IOC استفاده می‌کنم کد زیر به درستی کار نمی‌کنه و خطای *No parameterless constructor defined for this object* رو میده
با تشکر

```
<asp:ObjectDataSource ID="ObjectDataSource1" runat="server"
    SelectMethod="GetAllProducts" TypeName="ServiceLayer.EfProductService">
</asp:ObjectDataSource>
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۲۳ ۱۳۹۲/۰۲/۰۸

مراجعةه کنید به مطلب [صفحه بندی اطلاعات در ListView](#).

نویسنده: debugger
تاریخ: ۲۰:۵۱ ۱۳۹۲/۰۲/۲۲

با سلام

"در پاسخ یکی از سوالهای فرمودید با استفاده از `IUnitOfWork` اگر متدهای جاری شما از ۱۰ کلاس هم استفاده کند، تماماً با یک وله از `Context` کار می‌کنند"

موقعیت که از `context` یک وله می‌گیریم و از `Using` استفاده می‌کنیم آیا به ازا هر کلاسی که در این `scope` هست جدیدی استفاده می‌شود؟

آیا هنگام استفاده از `Using` موارد مربوط به همزمانی و `transaction` مدیریت نمی‌شود؟

اگر این طور نیست مزیت روش بالا نسبت به استفاده از `Using` چیست؟

ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۱۰ ۱۳۹۲/۰۲/۲۲

مزیت این روش، استفاده از یک [IoC Container](#) برای مدیریت طول عمر `DbContext` در طول یک درخواست است. در برنامه‌های وب، کار صرفاً به یک کلیک ساده ختم نمی‌شود که در همان لحظه، یک `Context` آغاز و پایان یابد. در طی یک درخواست وب، قسمتی از صفحه لیست گروه‌ها، قسمتی دیگر لیست نویسندها، قسمتی دیگر گزارش درصد استفاده از مرورگرها و قسمتی دیگر لیست آخرین مطالب را نمایش می‌دهد. تمام این‌ها هم در طی یک درخواست رخ می‌دهند و هر کدام، مازل مژول طراحی شده‌اند و از هم جدا.

اینجا است که ارزش استفاده از قابلیت‌های مدیریت طول عمر `IoC containers` برای به اشتراک گذاری یک `DbContext` در طی یک درخواست بهتر مشخص می‌شود. به این ترتیب می‌شود به سرباری کم و سرعتی بالا دست یافت چون مدام به ازای قسمت‌های مختلف برنامه `Context` ایجاد و تخریب نمی‌شود.

نویسنده: سجاد ف
تاریخ: ۸:۱۴ ۱۳۹۲/۰۲/۲۸

با سلام

من از یک سری توابع جنریک استفاده می‌کنم که نیاز به دسترسی `DbContext` داره آیا تعریف این توابع در `IUnitOfWork` درسته؟ یک نمونه

```
public interface IUnitOfWork
{
    IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
    int SaveChanges();
    void Update< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class;
}

public class MyContext : DbContext, IUnitOfWork
{
    public void Update< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class
    {
        var fgen = GetEntityName< TEntity >();

        object originalItem;
        EntityKey key = ( IObjectContextAdapter ) this ).ObjectContext.CreateEntityKey
            ( fgen, entity );
        if ( ( IObjectContextAdapter ) this ).ObjectContext.TryGetObjectByKey( key, out
            originalItem )
        {
            ( ( IObjectContextAdapter ) this ).ObjectContext.ApplyCurrentValues
                ( key.EntitySetName, entity );
        }
        ( ( IObjectContextAdapter ) this ).ObjectContext.ApplyCurrentValues
            ( key.EntitySetName, entity );
    }
}
```

```

private string GetEntityName< TEntity >() where TEntity : class
{
    return string.Format("{0}.{1}", ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.
        DefaultContainerName, _pluralizer.Pluralize(typeof(TEntity).Name));
}

#region IUnitOfWork Members
public new IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class
{
    return base.Set< TEntity >();
}
#endregion
}

```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۰ ۱۳۹۲/۰۲/۲۸

نیازی به این پیچ و تاب‌ها در EF Code first [Find](#) استاندارد نیست. [تابع استاندارد](#) ای که در آن اضافه شده همین کار ابتدا مراجعه به کش و بعد مراجعه به دیتابیس رو انجام می‌دیم.

نویسنده: داود
تاریخ: ۹:۱۳ ۱۳۹۲/۰۲/۲۸

با سلام
ما چرا در mvc موجودیت هامون رو تو [Model](#) تعریف نکردیم و تو [Domain Classes](#) تعریف کردیم حالا اگر نیاز به اعتبارسنجی بود آیا باید تو همون [DomainClasses](#) اینکار رو با [Metadata](#) که فرموده بودید انجام بدیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۸ ۱۳۹۲/۰۲/۲۸

نیاز است با یک سری پیشناز مانند [ViewModel](#) و همچنین «[مقابله با مشکل امنیتی Mass Assignment](#)» در جین کار با [Model](#) آشنا باشید تا علت جدا سازی این موارد از هم مشخص بشه.

نویسنده: داود
تاریخ: ۱۰:۴۲ ۱۳۹۲/۰۲/۲۸

با سلام و تشکر از پاسختون
من با [ViewModel](#) آشنایی دارم و مطالب Mvc شما رو کامل خوندم آیا درست متوجه شدم جهت اعتبار سنجی باید یک کلاس در [ViewModel](#) بسازم و اعتبارسنجی رو انجام بدیم و بعد کلاس [ViewModel](#) رو تبدیل به کلاس اصلی کرده و برای انجام عملیات مربوطه به [Service](#) بفرستیم؟ یا نه باید یک کلاس مشابه کلاس موجود در [Model](#) بسازم و اعتبارسنجی رو اونجا انجام بدم و بعد ارسال به [Service](#) یا باید به صورت زیر توی همون [domainClasses](#) انجام بدم

```

[MetadataType(typeof(CustomerMetadata))]
public partial class Customer
{
    class CustomerMetadata
    {
    }
}
public partial class Customer : IValidatableObject
{

```

نویسنده: وحید نصیری

۱۰:۵۹ ۱۳۹۲/۰۲/۲۸

تاریخ:

ViewModel متناظر است با اشیاء یک View که الزاماً تطابق یک به یکی با Domain Model و موجودیت‌های بانک اطلاعاتی ندارند. مثلاً یک صفحه تعویض پسورد هست و فقط یک فیلد پسورد دارد. اینجا در معرض دید قرار دادن کل موجودیت کاربر در یک برنامه وب MVC اشتباه است چون به سادگی مورد حمله واقع خواهد شد. خلاصه هر دو مورد ViewModel و Domain model نیاز به اعتبارسنجی دارند؛ به هر روشی که صلاح می‌دونید.

نهایتاً اطلاعات ViewModel در حالت Post، به اطلاعات Model انتساب داده می‌شود. یا دستی و یا مثلاً توسط [AutoMapper](#)؛ در این حالت هم هر طور که راحت هستید عمل کنید. قانون یا روش بهتری برای این نوع انتساب‌ها وجود ندارد.

نویسنده: مهدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۱ ۱۵:۳۰

سلام

نمونه‌ای از پیاده‌سازی روش بالا در WPF با MVVM سراغ دارید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۱ ۱۶:۲۶

پیشنباز تئوری قسمت 12، دوره‌ای است به نام «[بررسی مفاهیم معکوس سازی و ابستگی‌ها و ابزارهای مرتبه با آن](#)» در حدود 11 قسمت.

بعد از مطالعه آن، خودتان به سادگی می‌توانید این مباحث را در الگوهای مختلف پیاده سازی کنید.

نویسنده: m.d
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۲:۳۵

با تشکر از معرفی دوره آموزشی شما متاسفانه هنوز متوجه نشدم چگونه uow را در ViewModel‌های برنامه استفاده کنم ترکیب EF Code First ، MVVM Light ، StructureMap

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۲:۴۲

دوره جدیدی به سایت اضافه شده تحت عنوان «[طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و MVVM توسط الگوی EF Code First](#)».

دسترسی به آن فقط برای نویسنندگان سایت با حداقل یک مطلب ارسالی در طی یک ماه قبل است. البته [همه‌ی کاربران عضو](#)، می‌توانند مشارکت کنند و در سایت مطلب ارسال کنند. از این لحاظ محدودیتی وجود ندارد.

نویسنده: m.d
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۴:۲۳

یعنی برای استفاده از این دوره می‌بایست یک مطلب به سایت ارسال کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۴:۲۷

بله. البته پس از تائید محتوای آن و انتشار در صفحه اول سایت، بلافاصله دسترسی شما باز خواهد شد.

نویسنده: پویا امینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۹ ۰:۱۵

با سلام، من کد شما را به صورت زیر تغییر دادم

ابتدا یک اینترفیس به صورت زیر ایجاد کردم

```

namespace Service.Interfaces
{
    public interface IGenericService<T>
    {
        void AddOrUpdate(T entity);
        void Delete(T entity);
        T Find(Func<T, bool> predicate);
        T GetLast(Func<T, bool> predicate);
        IList<T> GetAll();
        IList<T> GetAll(Func<T, bool> predicate);
        IList<T> GetAll(Expression<Func<T, object>> orderby);
        IList<T> GetAll(Func<T, bool> predicate, Expression<Func<T, object>> orderby);

        Task<List<T>> GetAllAsync();
        Task<List<T>> GetAllAsync(Func<T, bool> predicate);
        Task<List<T>> GetAllAsync(Expression<Func<T, object>> orderby);
        Task<List<T>> GetAllAsync(Func<T, bool> predicate, Expression<Func<T, object>> orderby);

        int Count();
        int Count(Func<T, bool> predicate);
    }
}

```

و تمام اینترفیس‌های دیگر از این به صورت زیر به ارث برده شده‌اند

```

public interface IBookGroupService:IGenericService<BookGroup>
{
}

```

و در قسمت Servise یک کلاس ایجاد کردم که اینترفیس IGenericService را پیاده سازی می‌کند که کدهای آن به صورت زیر است

```

public class EFGenericService< TEntity > : IGenericService< TEntity >
    where TEntity : class
{
    protected IUnitOfWork _uow;
    protected IDbSet< TEntity > _tEntities;

    public EFGenericService(IUnitOfWork uow)
    {
        _uow = uow;
        _tEntities = _uow.Set< TEntity >();
    }

    public void AddOrUpdate(TEntity entity)
    {
        _tEntities.AddOrUpdate(entity);
    }

    public virtual void Delete(TEntity entity)
    {
        _tEntities.Remove(entity);
    }

    public virtual TEntity Find(Func< TEntity, bool> predicate)
    {
        return _tEntities.Where(predicate).FirstOrDefault();
    }

    public virtual TEntity GetLast(Func< TEntity, bool> predicate)
    {
        return _tEntities.Where(predicate).Last();
    }

    public virtual IList< TEntity > GetAll()
    {
        return _tEntities.ToList();
    }
}

```

```

    }

    public virtual IList< TEntity > GetAll(Func< TEntity, bool> predicate)
    {
        return _tEntities.Where(predicate).ToList();
    }

    public virtual IList< TEntity > GetAll(Expression< Func< TEntity, object>> @orderby)
    {
        return _tEntities.OrderBy(@orderby).ToList();
    }

    public virtual IList< TEntity > GetAll(Func< TEntity, bool> predicate, Expression< Func< TEntity,
object>> @orderby)
    {
        return _tEntities.OrderBy(@orderby).Where(predicate).ToList();
    }

    public async Task< List< TEntity >> GetAllAsync()
    {
        return await Task.Run(() => _tEntities.ToList());
    }

    public async Task< List< TEntity >> GetAllAsync(Func< TEntity, bool> predicate)
    {
        return await Task.Run(() => _tEntities.Where(predicate).ToList());
    }

    public async Task< List< TEntity >> GetAllAsync(Expression< Func< TEntity, object>> @orderby)
    {
        return await Task.Run(() => _tEntities.OrderBy(@orderby).ToList());
    }

    public async Task< List< TEntity >> GetAllAsync(Func< TEntity, bool> predicate,
Expression< Func< TEntity, object>> @orderby)
    {
        return await Task.Run(() => _tEntities.OrderBy(@orderby).Where(predicate).ToList());
    }

    public virtual int Count()
    {
        return _tEntities.Count();
    }

    public virtual int Count(Func< TEntity, bool> predicate)
    {
        return _tEntities.Count(predicate);
    }
}

```

و بقیه کلاس‌ها از کلاس بالا به ارث می‌برند.

```

public class EFBorrowService : EFGenericService< Borrow >, IBorrowService
{
    public EFBorrowService(IUnitOfWork uow) : base(uow)
    {
    }
}

```

حال سوال من اینه که این پیاده سازی از لحاظ پیاده سازی مشکلی ندارد؟ و می‌توانم در پروژه هام از این روش استفاده کنم یا خیر؟

ممونم

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۹:۲۱ ۱۳۹۲/۰۴/۰۱

با سلام.

من کل پوشه Controllers را درون یک اسمبلی جداگانه قرار دادم. ولی هنگام اجرای برنامه خطای زیر رخ میدهد.

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
{
    protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type controllerType)
    {
        if (controllerType == null)
        {
            throw new InvalidOperationException(string.Format("Page not found: {0}", requestContext.HttpContext.Request.Url.AbsoluteUri.ToString(CultureInfo.InvariantCulture)));
        }
        return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
    }
}

StructureMap Exception Code: 202
No Default Instance defined for PluginFamily MyProject.Controllers.HomeController,
MyProject.Controllers, Version=1.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=null
```

با تشکر.

نویسنده: اکبر بابامرادی
تاریخ: ۰:۴ ۱۳۹۲/۰۴/۲۰

با سلام و خسته نباشید

آقای نصیری با توجه به توضیحات شما اگه نیاز به متدهای (مثلا: ...,where, Skip,take) داشته باشیم آیا این متدها رو هم باید پیاده سازی کنیم؟

یا اینکه لیستی از مقادیر موجود رو بخونیم و بعد با استفاده از linq کوری مورد نظر رو استخراج کنیم؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۱۳ ۱۳۹۲/۰۴/۲۰

- منطق تجاری مورد نظر رو باید به صورت یک متدهایی با حد و مرز مشخص، کپسوله و داخل این متدها از Skip و Take و سایر امکانات استفاده کنید. LINQ
- ضمناً نباید لیست تهیه کنید و بعد روی آن Take انجام دهید؛ چون کارآیی پایینی دارد:

« تقاضا بین [IQueryable](#) و [IEnumerable](#) در حین کار با [ORMs](#) »

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۰:۲ ۱۳۹۲/۰۴/۲۷

با سلام

یکی از دوستان در این قسمت نظری به شرح {در حین اجرای نمونه کدهای این مقاله در بخش MVC به خطای Value Cannot be null مواجه شدم } بیان کردند و راه حل نیز ارائه کردند و شما نیز پاسخی برای نظر ایشان ذکر کردید میشه در مورد وقوع این خطای بیشتر توضیح بدید ؟

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۰:۳۸

علت وقوع خطأ، در استثنای صادره ذكر شده: `Page not found`. يعني كاربر يا حتی مرورگر درخواست آدرسی رو کرده که در سایت شما موجود نیست (مثلاً کروم اولین کاری که انجام می‌ده، وجود فایل استاندارد آیکن سایت رو به صورت خودکار بررسی می‌کنه). بنابراین امکان وله سازی کنترلر معادل آن صفحه يا آدرس یافت نشده، وجود ندارد.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۴:۲۴

اين يعني به ازاء تمام درخواستهاي که سمت سرور ارسال ميشه `context` تشكيل ميشه (نياز به `context` باشه يا نه ، مثلاً يه تصویر قرار هست در صفحه نمایش داده شود و نياز به کنترلر هم نداره. خطاي گزارش شده نمایش آيکون بود) ؟ آيا از لحاظ Performance مشکلي نداره ؟

ممnon

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۸:۵

- `Context` زمانی تشكيل خواهد شد که کار وله سازی کنترلر متناظر و موجودی با موفقیت انجام شده باشد.
+ زمانیکه `runAllManagedModulesForAllRequests` در وب کانفیگ به `true` تنظیم شده تمام درخواستها به موتور ASP.NET نگاشت می‌شوند. می‌شود این وضعیت را کنترل کرد؛ مراجعه کنید به قسمت «[تنظیمات ثانویه پس از فعال سازی](#)

«[RouteExistingFiles](#)

در کل تهیه یک برنامه ASP.NET MVC نیاز به رعایت یک سری موارد دارد که پیشتر در این سایت بحث شده: «[چک لیست تهیه یک برنامه ASP.NET MVC](#)». یکی از نکات آن هم «پوشه‌های `Content` و `Scripts` از سیستم مسیریابی تعریف شده در `Global.asax` خارج شوند» است.

نویسنده: hossein101211
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۵ ۲۱:۸

با سلام و خسته نباشید
من به کلاس استاتیک دارم میخواستم ببینم لزومی داره داخل متدهای استاتیک هم الگوی `unit of work` استفاده بشه يا نه؟
چون به نظرم متدى که استاتیک تعریف میشه یه جورایی الگوهایی که باید رعایت بشه (خصوصاً `unit of work`) رو دور میزنم!
نمیدونم تا چه حد درست فکر میکنم یانه؟

```
private static readonly ICatHotellService _catHotellService;
private static readonly ICatTourismService _catTourismService;
private static readonly ICatTourService _catTourService;
private static readonly IUnitOfWork _uow;
public DropDownList(ICatHotellService CatHotellService, IUnitOfWork ouw, ICatTourService
CatTourService, ICatTourismService CatTourismService)
{
_uow=ouw;
_catHotellService = CatHotellService;
_catTourismService = CatTourismService;
_catTourService = CatTourService;
}
```

ولی دیگه نمیشه داخل سازنده `DropDownList` اوナ رو بهم نسبت داد
لطفاً کمی راهنمایی کنید با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

اگر برنامه وب است، به هیچ عنوان نباید از سرویس‌هایی که به صورت یک فیلد استاتیک تعریف شدند استفاده کنید:

[بررسی واژه کلیدی static](#)
[متغیرهای استاتیک و برنامه‌های ASP.NET](#)

- اگر برنامه دسکتاپ است و نیاز دارید که اطلاعات یک سرویس خاص را در طول عمر برنامه زنده نگه دارید، برای نمونه در حالت طول عمر `Singleton` هم وجود دارد برای مدیریت این نوع سرویس‌ها و نیازی نیست باز هم متغیر استاتیک تعریف کنید. (یک نمونه آن در دوره «[طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First توسط الگوی MVVM](#)» بحث شده به همراه مثال کاربردی)

- ضمناً زنده نگه داشتن اطلاعات یک سرویس در طول عمر یک برنامه، باید با آگاهی کامل صورت گیرد. در اینجا و در حالت استفاده از EF، به این ترتیب `Context` ایجاد شده `Dispose` نخواهد شد و همین مساله مشکلات زیادی مانند خطاهای ثبت اطلاعات جدیدی که پیشتر در صفحه‌ای دیگر به `Context` وارد شدن را سبب می‌شود. همچنین در محیط‌های چند کاربری مانند وب، یک `Context` به اشتراک گذاشته بین تمام کاربران (مفهوم متغیرهای استاتیک)، `thread safe` نیست و مشکلات تداخل اطلاعات و یا حتی تخریب آن‌ها را شاهد خواهید بود.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۵:۹ ۱۳۹۲/۰۵/۱۳

سلام

در مثال مربوط به MVC برای controller‌ها از یک کلاس به عنوان `base` استفاده کردم و متده `ExecuteCore` رو جهت تنظیمات `Globalization` تحریف کردم . در این حالت متده `ExecuteCore` اجرا نشد . چند تا سوال داشتم ممنون میشم راهنمایی کنید

1- آیا تحریف متده `ExecuteCore` برای تنظیمات `Globalization` جای مناسبی هست ؟
2- مشکل مربوط به اجرا نشدن `ExecuteCore` رو با توجه به اینکه `StructureMap` و هله جدیدی از controller ایجاد میکنه رو چه طور میشه برطرف کرد .
ممنون

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۹:۱۱ ۱۳۹۲/۰۵/۱۴

سلام. اگر بخواهیم با استفاده از الگوی واحد کار یک کوئری دستی ایجاد کنیم روش کار به چه صورتی خواهد بود؟ یعنی من به صورت عادی از کد زیر استفاده میکنم:

```
using (var context = new MyContext())
{
    context.Database.SqlQuery.....
```

حالا با استفاده از `UnitOfWork` چگونه باید این کار رو انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۵۸ ۱۳۹۲/۰۵/۱۵

شما محدود نیستید به چند متده اولیه‌ای که در اینترفیس `Uow` ذکر شده. یک متده با امضای اجرای SQL به آن اضافه کنید و پیاده سازی آن را در کلاس `Context` خود که از اینترفیس `Uow` مشتق می‌شود، انجام دهید (مانند `this.Database` الى آخر). بعد کلاس‌های استفاده کننده از `Uow` به آن دسترسی خواهند داشت.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۲۸ ۱۳۹۲/۰۵/۱۵

- خیر. یک فریم ورک AOP سر خود است. این مسایل رو باید با فیلترها پیاده سازی کنید.

و هله جدیدی را ایجاد می‌کند، اما ... کار استفاده (یا عدم استفاده) از آن به عهده ASP.NET MVC است و StructureMap - دخالتی در آن ندارد.

- این مورد (عدم فراخوانی ExecuteCore تحریف شده) تغییری است که در MVC4 اعمال شد

```
public class MyBaseController : Controller
{
    /// <summary>
    /// from
    http://forums.asp.net/t/1776480.aspx/1?ExecuteCore+in+base+class+not+-fired+in+MVC+4+beta
    /// </summary>
    protected override bool DisableAsyncSupport
    {
        get { return true; }
    }

    protected override void ExecuteCore()
    {
        base.ExecuteCore();
    }
}
```

باید DisableAsyncSupport را اضافه کنید.

نویسنده: محمد تیموری بادله
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۹:۴۰

با سلام و تشکر از مطالب مفیدتون

اگر بخواهیم تحت هر شرایطی به کلاس DbContext دسترسی داشته باشیم به چه شکلی خواهد بود؟ در این حالت اگر بخواهیم یکی از Entity‌ها را ویرایش کنیم به چه صورتی هست؟ من هر کاری م کنم با ارور برخورد می‌کنم و فکری غیر از اینکه DbContext را داخل uow بیارم به ذهنم نمی‌رسه!

به چه شکلی می‌شود این مشکل را حل کرد؟

با احترام.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۲۱:۵۳

[سیستم مدیریت محتوای IRIS](#) از الگوی واحد کار استفاده کرده. از کدهاش برای انجام یک پروژه واقعی ایده بگیرید. برای برنامه‌های دسکتاب هم دوره [طراحی یک فریم ورک برای WPF و EF Code First](#) و [TOSST طبقه‌بندی MVVM](#) از الگوی واحد کار استفاده می‌کنه.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۶:۱۲

با خوندن مطالب فوق این طور بر میاد که در Ef یک Context به صورت Singleton ایجاد بشه تا هم بهینه باشه و هم مباحث مدیریت Transaction‌ها و غیره به راحتی مدیریت بشه.

اما در اینجا [StackOverflow](#) در این خصوص خوندم که بهتره برای هر thread یک Context مجزا ایجاد کرد و سیستم Pools کانکشن تکراری و ارتباط متعدد را چک می‌کند.

بنده اشتباه برداشت کردم و یا سیستم Pool استفاده دیگره ای دارد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲۰۹۰۲ ۱۸:۴۶

- یک Context در EF باید طول عمر کوتاهی داشته باشد. سینگلتون تعریف کردن آن یعنی زنده نگه داشتن آن در طول عمر برنامه. در یک برنامه وب به این ترتیب اگر جایی کاربری به مشکلی برخورد، چون یک Context در این حالت بیشتر وجود نخواهد داشت، تمام خطاهای آن کاربر به سایر کاربران نیز منعکس می‌شود. همچنین Context به صورت thread safe طراحی نشده و به این ترتیب به مشکلات تخریب اطلاعات در برنامه‌های چند کاربره نیز برخواهد خورد.

- در مطلب فوق به ازای هر درخواست یک Context ایجاد می‌شود (مقدمه بحث). در طول عمر یک درخواست کاربری خاص، زنده نگه داشته شده و بعد در پایان کار آن درخواست Dispose می‌شود. نه فقط بحث مدیریت اتصالات در اینجا مطرح است، بحث مدیریت یک تراکنش واحد در طول عمر یک درخواست نیز باید درنظر گرفته شود.

چند پیشنهاد:

- یکبار مطلب جاری را مطالعه کنید.
- یکبار وقت بگذارید نظرات آن را هم بررسی کنید. در مورد سینگلتون یا حتی Context‌های استاتیک و امثال آن قبلاً بحث شده.
- یکبار دوره پیشنباز این مطلب را مطالعه کنید: «[بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن](#)»
- یکبار دوره خاص برنامه‌های دسکتاب طراحی شده با این الگو را هم مطالعه کنید: «[طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و MVVM](#) توسط الگوی Code First
- نگاهی هم به یک پروژه کامل ASP.NET MVC که با درنظر گرفتن الگوی مطرح شده در این بحث تهیه شده، داشته باشید: «[سیستم مدیریت محتوای IRIS](#)

این مبحث باز شده‌اش بالای 20 قسمت است.

نویسنده: rezal110
تاریخ: ۱۳۹۲۰۹۰۱۸ ۱۷:۱۲

یکی از اشکالات repository این بود که در عمل و دنیای واقعی، قابلیتی برای تعویض ORM ایجاد نمی‌کرد و گفتید در صورتی می‌توان این کار را کرد که دست و پای ORM را بیندیم و از مشترکات استفاده کنیم. اما در الگویی که معرفی کردید یعنی IUnitOfWork هم ظاهراً دست و پایمان برای پیاده سازی متدهای خاص بسته است مانند متد ساده زیر

```
public void ChangeState<T>(T entity, EntityState state) where T : class
{
    Entry<T>(entity).State = state;
}
```

یا متدی که در بالا ذکر شد یعنی:

```
DbEntityEntry< TEntity > Entry< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class;
```

اینطور نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲۰۹۰۱۸ ۱۸:۲۸

برای «پیاده سازی متدهای خاص» متد اضافه کن؛ اینترفیس رو تغییر بد. در مثالی که زده شده، من دو تا متد تعریف کردم. شما بسطش بد. مثلا:

```
public interface IUnitOfWork
{
    //...
```

```
    DbSet< TEntity > Entry< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class;
}
```

نویسنده: rezaillo
تاریخ: ۱۴:۲۰ ۱۳۹۲/۰۹/۲۳

در مدلی که ارایه کردید هم نمی‌توان متدهای خاصی استفاده کرده اند را بکار برد مثل `DbEntityEntry` یا `EntityState`

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۳۱ ۱۳۹۲/۰۹/۲۳

عرض کردم، اینترفیس را بسط دهید؛ مثلاً مانند کدهای زیر. به عبارتی نحوه کار با `base.Entry` را بهتر می‌شود از دید مصرف کننده مخفی کرد تا حتماً او نیازی نداشته باشد خودش مستقیماً `base.Entry(entity).State = EntityState.Modified` را در کدهای نهایی مورد استفاده قرار دهد. فقط کافی باشد تا متد عمومی `base.Entry(entity).State` استفاده می‌کند، بکار گیرد.

```
namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
        int SaveAllChanges();
        void MarkAsChanged< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class;
    }
}

namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public DbSet< Category > Categories { set; get; }
        public DbSet< Product > Products { set; get; }

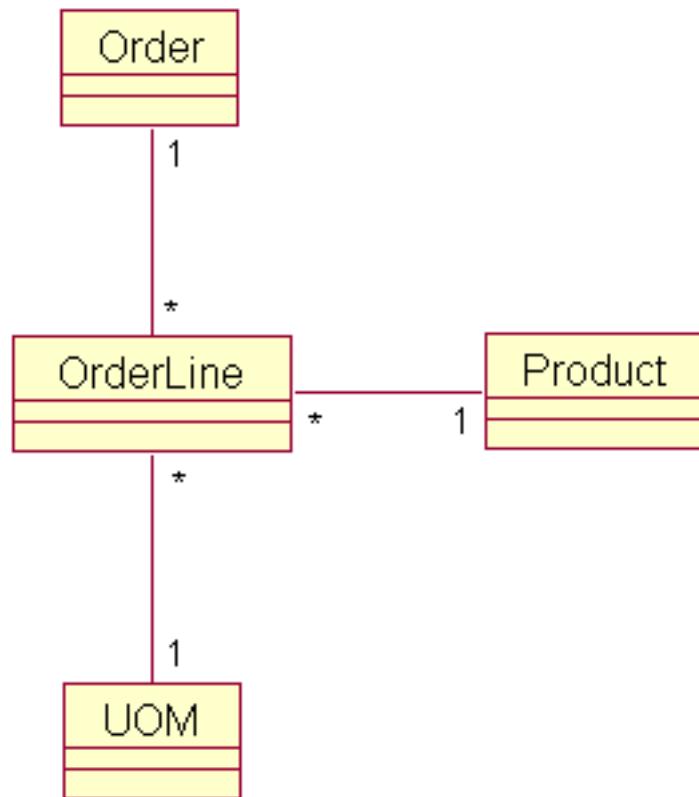
        public new IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class
        {
            return base.Set< TEntity >();
        }

        public int SaveAllChanges()
        {
            return base.SaveChanges();
        }

        public void MarkAsChanged< TEntity >( TEntity entity ) where TEntity : class
        {
            base.Entry< TEntity >( entity ).State = EntityState.Modified;
        }
    }
}
```

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۴:۴۴ ۱۳۹۲/۰۹/۲۵

آیا امکان ثبت یک گراف از اشیائی مرتبط، بصورت یکجا در طی یک درخواست وجود دارد؟ (در یک برنامه multi-tier وب یا ویندوزی) منظورم این است که فرضاً مدلی داریم به شکل زیر:

آیا امکان این وجود دارد که کاربر یک سفارش را بصورت زیر ویرایش کند:

ویرایش تاریخ سفارش در کلاس Order

اضافه نمودن یک OrderLine جدید به Order
حذف یکی از OrderLine های موجود
ویرایش OrderLine مربوط به یک Product

و سپس دکمه Save را بزند؟

نویسنده: حمید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۵

اخیرا [کتابی منتشر شده](#) به نام [Entity Framework 6 Recipes](#) . این کتاب فوق العاده است. جزو معدود کتابهای چند سال اخیر است که ارزش یکبار خواندن را دارد. فصل ۹ آن دقیقا مرتبط است به موضوع «Using the Entity Framework in N-Tier» .«Applications

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۵

سلام
من دقیقا طبق همین الگویی که عرض کردید درحال نوشتن پروژه هستم ، در بعضی از نقاط پروژه باید از ajax استفاده کنم ، به عنوان مثال ورود کاربر ، حالا مسئله ای که هست من باید در webmethod static یک method static را صدا بزنم ، توی این الگو چطور می تونم مثلا ثبت یک رکورد رو بصورت یک method static انجام بدم ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۱ ۱۳۹۲/۱۰/۰۵

- باید از الگوی [Service locator](#) استفاده کنید در این موارد خاص فناوری‌های قدیمی که برای تزریق وابستگی‌ها طراحی نشده‌اند. [پیشناز این بحث دوره «بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن»](#) است.
- ضمن اینکه الان با بودن [ASP.NET Web API](#) که هم با وب فرم‌ها سازگار است و هم با MVC، دلیلی برای استفاده از وب متدهای استاتیک عهد عتیق وجود ندارد. ASP.NET Web API طوری طراحی شده تا تزریق وابستگی‌ها در آن ممکن و آزمون پذیری آن بالا باشد.

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۲۲:۹ ۱۳۹۲/۱۰/۰۶

فرض کنید که بخواهیم در این مثال این کارها را انجام بدیم:
در یک صفحه لیست کالاها و دسته بندی اونها رو نشون بدیم.

کاربر قادر باشه در همون صفحه مشخصات یک کالا شامل گروه کالا یا نام کالا رو ویرایش کنه.

در این حالت برای ویرایش آیا بایستی از همون وله DbContext که جهت گرفتن لیست کالاها استفاده شده، استفاده بشه؟ یا برای ویرایش بایستی یک وله جدید DbContext ساخته بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۴۰ ۱۳۹۲/۱۰/۰۶

برنامه وب هست یا برنامه ویندوز؟ اگر برنامه ویندوز Context Dispose شما شده در سرور. اگر برنامه ویندوزی هست، بله می‌توانید از همان وله استفاده کنید. چون تا زمانیکه فرم باز است، آن وله هم می‌تواند باز باشد، یا زنده نگه داشته شود. نمونه آن در مثال «[طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First و MVVM توسط الگوی](#)» مطرح شده. یکبار مثال آن را اجرا کنید. «لطفاً»

نویسنده: محمدرضا برنتی
تاریخ: ۲۳:۱۵ ۱۳۹۲/۱۰/۰۷

```
private static void initStructureMap()
{
    ObjectFactory.Initialize(x =>
    {
        x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
        x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
        x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();
    });
    //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
    ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
}
```

دقیقا در هر خط چه کاری انجام می‌دهند؟ امکان داره یه مثال حقیقی بزنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۲۳ ۱۳۹۲/۱۰/۰۷

در دوره «[بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن](#)» مفصل بحث شده و جزئیات آن کاملا بررسی شده‌اند.

نویسنده: vici

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۴ ۱۵:۲۴

ممnon: در برنامه ای که از linq to sql استفاده شده، بخواهیم همین روش (Unit of work) رو پیاده کنیم چه کاری باید انجام بشه؟ با تشکر

نویسنده: vici

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۲۲:۴۱

سلام: من از روش شما استفاده کردم در این خط کد

```
x.For<IUnitOfWork>().CacheBy(InstanceScope.Hybrid).Use<Context>();
```

یه هشدار میده که به این صورت

```
Warning 1 '....CacheBy(StructureMap.InstanceScope)' is obsolete:
```

این جوری که من متوجه شدم میگه این روش absolute شده درسته؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۲۲:۵۰

- ویژگی CacheBy یعنی متد [absolute](#) در نگارش بعدی احتمالا حذف خواهد شد؛ نه اینکه در نگارش فعلی قابل استفاده نیست.
- مبحث تزریق وابستگی‌ها و به روز شده‌ی این مطالب [در دوره‌ای به همین نام](#) در سایت ارائه شده

```
x.For<IUserService>().HybridHttpOrThreadLocalScoped().Use<UserService>();
```

نویسنده: ناظم

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۲۳:۷

سلام: در اینترفیس IUnitOfWork ما 2 تا متد زیر روداریم

```
IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
int SaveChanges();
```

که هر 2 تا تو dbcontext پیاده سازی شدن، ولی تو context خودمون متد Set دوباره پیاده سازی شده که همون متد dbcontext رو اجرا میکنه، چه نیازی به این کار بود؟ و با متد savechanges چرا اینکارو نکردیم؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۲۳:۱۳

جهت نیازهای آموزشی مفاهیم ارث بری در کلاس‌ها؛ مثلا اگر متدی هم نام با یکی از متدهای کلاس پایه [DbContext](#) را خواستید بازنویسی کنید، چکار باید کرد و امثال آن. این بازنویسی‌ها ممکن است به همراه یک سری کد اضافی از طرف شما هم باشند. مثلاً متد Save کلاس پایه را بازنویسی کنید و قبل از آن خودتان اعتبارسنجی خاصی را اضافه کنید. ضمناً ضرورتی هم در بکارگیری متدهای هم نام با کلاس پایه، نیست. الان حداقل مشاهده کرده‌اید که با کدام متدهای کلاس پایه باید کار کرد و به چه صورتی.

نویسنده: ح مراداف

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۵ ۱۵:۷

سلام، با تشکر از مقاله عالیتون. بنده 2 تا علامت سوال توی ذهنم پدید اومنده که اگر کمکم کنین، بسیار ممنون میشم :

- 1- در تمامی کدها خبری از try catch نیست، آیا نیاز نیست؟ یعنی اگر جایی مشکلی پیش بیاد کاربر صفحه ارور معروف asp رو

نمی‌بینه ؟

اگر نیاز هست ، آیا در داخل کنترلر باید استفاده شود ؟

{تا جایی که من می‌دونم گویا در لایه سرویس باید اطلاعات رو درست در نظر بگیریم و بررسی اطلاعات ورودی و مدیریت خطا باید در کنترلر باشه}

2- در بخش زیر ، برای بنده که از First Database استفاده می‌کنم ، باید چکار کنم ؟

```
public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
```

آیا باید یک کلاس دیگه بسازم و از کانتکس اصلیم ارث بدم ؟

با تشکر از وقتتون.

یا حق

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۳۳ ۱۳۹۲/۱۱/۲۵

- نیازی نیست. کرش بسیار پدیده‌ی نیکویی است و مشخصه‌ی وجود مشکل در سیستم. [ELMAH](#) را به پروژه اضافه کنید برای ثبت خودکار جزئیات استثناهای رخ داده و همچنین [صفحه‌ی عمومی](#) نمایش خطای رخ داده‌است (کاربر به دلایل امنیتی نباید هیچ صفحه‌ی دیگری را در این حالت مشاهده کند). همین کافی است. پس از یک مدت کار کردن با ELMAH به ارزش آن در بالا بردن کیفیت برنامه پی‌خواهید برد.
- من راه حل آماده‌ای برای سایر حالات EF ندارم. این سری فقط code first بوده.

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۱:۳۱ ۱۳۹۲/۱۲/۱۰

با سلام

در زمان پیاده سازی الگوی واحد کار در برنامه‌های MVC زمانی که در کنترلر می‌خواهیم یک view بسازیم اگر گزینه `a` `create` از بخش `model Class` باید کدام مدل را انتخاب کنیم؟
فایل‌های داخل پروژه Model که به عنوان `ViewModel` تعریف شده اند یا ... ! ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۱۶ ۱۳۹۲/۱۲/۱۰

این مساله ارتباطی به الگوی واحد کار ندارد. شما به عنوان برنامه نویس باید پس از بررسی تشخیص دهید که آیا خطر [mass assignment](#) در حین کار با شیء در حال دریافت از کاربر (هر نامی که دارد)، برنامه را تهدید می‌کند یا خیر. همچنین آیا View در حال استفاده [نیاز به چند Model](#) برای کار کردن دارد یا خیر. در این حالات استفاده از `ViewModel` توصیه می‌شود. در غیر اینصورت استفاده از `Domain model`ها نه مشکل امنیتی را به همراه خواهند داشت و نه برای صرفا گزارش گیری، کم و کسری دارند.

نویسنده: رضا شش
تاریخ: ۱۷:۱۹ ۱۳۹۲/۱۲/۱۸

با الگوی `unitOfWork` ظاهرا می‌توان کانتکس‌های مختلف تعریف کرد اما سوال من این است که مثلا به دلایل کلاس مدل من مثل `Order` به دلیل ساختار مختلف دیتابیس در سالهای مختلف فرق می‌کند قبل از برای رفع این مشکل از الگوی `Factory` استفاده می‌کردم اما در EF چگونه باید این تنظیمات در کانتکس تعریف شود. ظاهرا همه این کارها در پشت صحنه و زمان اجرا انجام می‌شود و خودکار `DbSet`ها پر می‌شوند.

نویسنده: وحید نصیری

« استفاده از چندین Context در EF 6 Code first »

نویسنده: سناei
تاریخ: ۷:۲۵ ۱۳۹۲/۱۲/۱۹

چنانچه بخواهیم از BoundedContext استفاده کنیم، نحوه استفاده از الگوی واحد کار به چه صورت است؟ فرضاً چنانچه داشته باشیم که هر دو از SaleDbContext، ShipmentDbContext به ارت رفته اند و در یک سرویس بخواهیم عملیاتی را در هر دو Context و طی یک transaction انجام دهیم، IUnitOfwork container، Ioc container هنگام وله سازی IUnitOfwork، چه کلاسی را بایستی new کند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۷ ۱۳۹۲/۱۲/۱۹

« آشنایی با TransactionScope » مطلب + نظرات
« استفاده از چندین Context در EF 6 Code first » نکات قسمت داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت تراکنش‌ها
« برای روش مدیریت بانک اطلاعاتی Shrink EF Models with DDD Bounded Contexts »

نویسنده: رضا شش
تاریخ: ۹:۴۶ ۱۳۹۲/۱۲/۲۰

با عرض معذرت ، من بخش چندین Context را مطالعه کردم ولی هنوز به پیاده سازی درست نرسیدم. نمونه مثال ساده ای که گذاشته ام فکر می‌کنم سوالم را واضح‌تر کند.

```
//search for person with ID = 1 in year 92.
using (var context = new TestContextNew())
{
    // در اینجا هم باید بنحوی بتوان با مشخص کردن سال مورد نظر اطلاعات از جدول مربوطه لود //
    // مثلًا برای سال ۹۲ از جدول Info_News
    var result = from h in context.Info_News where h.ID == 1 select h;
    dataGridView1.DataSource = result.ToList();
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۵ ۱۳۹۲/۱۲/۲۰

- می‌شود به ازای هر سال یک Entity مجزا با Context کار می‌کند در نظرات همان مطلب « استفاده از چندین Context در EF 6 Code first » پیوست شده است: [Sample25.cs](#)

ولی این روش سبب خواهد شد مجبور شوید به ازای هر سال، کوئری‌های LINQ مختلفی را هم بنویسید. یعنی لایه سرویس برنامه را باید هر بار بازنویسی کنید، فقط برای اینکه نمی‌خواهد ساختار بانک اطلاعاتی را به روز کنید. چرا؟

- EF با استفاده از امکانات Migration به سادگی ساختار بانک‌های اطلاعاتی را به صورت خودکار می‌تواند به روز کند. باید هم اینکار را انجام بدھید چون کوئری‌های مختلف LINQ شما نهایتاً به SQL ترجمه شده و چون یک سری از فیلدها در بانک اطلاعاتی سال قبل حضور ندارند، عملاً برنامه کار نخواهد کرد. یعنی قسمت عمده‌ای از برنامه شما (کل لایه سرویس) از کار می‌افتد. کامپایل شدن برنامه در این حالت مهم نیست. آیا مثلاً تنها کوئری GetAll آیی که تهیه شده، بر روی تمام سال‌ها و با ساختارهای مختلف اجرا می‌شود؟ خیر.

- سپس برای کار با بانک‌های اطلاعاتی دارای یک ساختار و مربوط به سال‌های مختلف، امکان تعیین رشته اتصالی به ازای هر Context هست:

```
context.Database.Connection.ConnectionString = "...";
```

نویسنده: reza

من می‌خواهم در پروژه ام از `uow` استفاده کنم و نیاز به متدهای زیر دارم

```
context.Database.SqlQuery(type, sql, parameters)
```

ولی نوعی که برای `DbRawSqlQuery` می‌باشد. چگونه باید متدهای سازگار با متدهای فوق را در `uow` بازنویسی کنم که `uow` وابسته به EF خاصی نشود.

با تشکر

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۷:۲۵ ۱۳۹۲/۱۲/۲۷

یک `ToList` به آخر آن اضافه کنید:

```
public class MyContext : DbContext, IUnitOfWork
{
    // ...
    public IList<T> GetRows<T>(string sql, params object[] parameters) where T: class
    {
        return this.Database.SqlQuery<T>(sql, parameters).ToList();
    }
}
```

نویسنده: **reza**
تاریخ: ۱:۳۸ ۱۳۹۳/۰۱/۰۱

ضمن تبریک سال نو.
 منظورم متدهای غیر جنریک `SqlQuery` بود . نوع انتیتی در زمان اجرا مشخص می‌شود. این متدهای `ToList` ندارد.
 کلا آیا روشی وجود دارد که بتوان در درون متدهای غیر جنریک نوع جنریک آن را صدای زد. مثلا همین `SqlQuery` هم جنریک دارد و هم
 غیر جنریک
 با تشکر

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۹:۴۰ ۱۳۹۳/۰۱/۰۱

در این حالت خاص، خروجی متدهای کلیدی `dynamic` قرار دهد. [یک مثال](#)

نویسنده: **میرزا**
تاریخ: ۱۳:۵۱ ۱۳۹۳/۰۱/۰۱

با سلام و عرض تشکر فراوان به خاطر مطلب مفیدتون
 سوالی که با خواندن این مطلب برای من پیش آمد اینه که فرض بگیرید بعد از مدتی شما تصمیم می‌گیرید ORM تون رو عوض کنید
 و تبدیل کنید به `Nhibernate` ولی شما چون در همه جا از جمله در UI و `IUnitOfWork` استفاده کردید اید
 چه طور می‌خواهید این کار را انجام دهید
 با تشکر فراوان

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۱۳:۵۸ ۱۳۹۳/۰۱/۰۱

- من قصد ندارم چنین تعبیه‌ی انجام دهم. علتیش را [در اینجا](#) توضیح دادم.
- در لایه UI فقط از اینترفیس‌های لایه سرویس استفاده شده و این لایه از جزئیات پیاده سازی‌ها بی‌اطلاع است. کلاس‌های مورد
 نیاز از طریق [تزریق وابستگی‌ها](#) در اختیار آن قرار می‌گیرند. هر زمان که نیاز به تعبیه‌ی این لایه سرویس را

تغییر دهید.

نوبسته: behrouz
تاریخ: ۲۰:۴۰ ۱۳۹۳/۰ ۱/۰۲

سلام

در طراحی لایه سرویس شما کدامیک را پیشنهاد می‌کنید؟
به ازای هر موجودیت در لایه دومین یک کلاس سرویس داشته باشیم
یا
به ازای چندین موجودیت به هم وابسته در دومین یک کلاس سرویس.
آیا استانداردی در این زمینه وجود دارد؟

نوبسته: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۲:۵۲ ۱۳۹۳/۰ ۱/۱۹

با سلام

آیا نحوه کار با StructureMap در VS 2013 و.NET 4.5 و MVC5 متفاوت است؟
آخه من از نوگت StructureMap را نصب نمودم و در فایل global نیز کدهای شما را وارد نمودم ولی در این خط
;
();x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context

به این خط HttpContextScoped و در این خط ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects
به ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects گیر میده.

نوبسته: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۳ ۱۳۹۳/۰ ۱/۱۹

خیر. نگارش سوم structure map تغییراتی داشته که در انتهای مطلب «[تزریق خودکار وابستگی‌ها در برنامه‌های Web](#)» به صورت یک نکتهٔ تکمیلی مستند شده. مطلب جاری برای نگارش 2.6 تهیه شده بود.

نوبسته: مجتبی فخاری
تاریخ: ۰:۳۳ ۱۳۹۳/۰ ۱/۲۰

با سلام

الان باید اول structuremap , structuremap.web بنویسم:

```
private static void initStructureMap()
{
    ObjectFactory.Initialize(x =>
    {
        x.For<IPhoneTypeService>().Use<EFPhoneTypeService>();

        x.Policies.SetAllProperties(y =>
        {
            y.OfType<IPhoneTypeService>();
        });
    });
    //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
    ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
}

protected void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
{
    HttpContextLifecycle.DisposeAndClearAll ();
}

public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
{
    protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
```

```
controllerType)
{
    return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
}
```

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۲۳:۱

با سلام؛ موقع اجرا با خطای زیر مواجه می‌شم:

StructureMap Exception Code: 202
No Default Instance defined for PluginFamily Iris.Datalayer.Context.IUnitOfWork, baran.Datalayer, Version=1.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=null

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۲۳:۱۶

«No Default Instance» یعنی در تنظیمات اولیه IoC Container مورد استفاده، برای اینترفیس خاصی، کلاس پیاده سازی کننده‌ای را تعریف نکرده‌اید. برای مشاهده بحث مشابهی در این مورد به نظرات مطلب «[تزریق خودکار و ابستگی‌ها در برنامه‌های ASP.NET](#)» مراجعه کنید.

نویسنده: سارا کیانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۳:۹

سلام آقای نصیری من در حال نوشتمن یک پروژه ویندوزی با روش‌های گفته شده در این سایت هستم، منظور استفاده از EF Code First و StructureMap و ... می‌باشد، کاربران فقط و فقط از طریق اجرای سیستم مرکزی قادر به ورود به سیستم‌های نرم افزاری دستمزد- خرید و فروش می‌باشد، با توجه به مطالب فوق الذکر و پرسش و پاسخ‌های کلیه دوستان، متوجه شدم که فقط باید از یک Context خود می‌باشند، با توجه از مطالب فوق الذکر و پرسش و پاسخ‌های کلیه دوستان، متوجه شدم که فقط باید از یک سیستم مالی و تای دیگر از برنامه‌ها رو خرید و مورد استفاده قرار دهد، و چون فعلای کلیه عملیات مرتبط با بانک اطلاعاتی در یک MainProject و در Context انجام می‌شه، شرکتی که از یک نرم افزار من استفاده خواهد کرد همان ساختار جداول و بانک اطلاعاتی را دارد که شرکتی دیگر از چند نرم افزار دیگر از همین پروژه استفاده می‌کند. در کل نکته مهم برآمده است که با چه تکنیک و روشی می‌توان از uow استفاده و پیروی کرد ولی هر پروژه Context خودش رو داشته باشد که با ورود به آن زیرسیستم، عملیات ساخت یا ویرایش DataBase و جداول مرتبط فقط بر روی آن زیر سیستم انجام شود و هیچ تاثیری رو جداول سیستم‌های دیگر نداشته باشد؟ (در ضمن کلیه سیستم‌های از یک DataBase استفاده خواهند کرد). با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۳:۱۴

مطلوب + نظرات «[استفاده از چندین Context در EF 6 Code first](#)

نویسنده: بهنام
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۶

با عرض سلام و خسته نباشد
من از روش ذکر شده در اجرای یک پروژه استفاده کردم و خیلی مفید بود.
به همین خاطر روش‌های مشابه رو سرج کردم و به دو تا لینک زیر رسیدم :
<http://www.pr0g33k.com/blog/2003/Getting-Started-MVC-4-Entity-Framework-5-Code-First-and-Unity>
<http://geekswithblogs.net/danemorgridge/archive/2010/06/28/entity-framework-repository-amp-unit-of-work-t4-template-on.aspx>

میخواستم ببینم که آیا این‌ها الگوی واحد کار رو نقض می‌کنن همونطور که گفته بودید یا خیر؟

و اینکه بین این دو کدام روش بهتر هست؟ (در صورت عدم نقض الگوی واحد کار) با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۲۴ ۱۳۹۳/۰۱/۲۶

هیچکدام. قسمت 11 را ابتدا مطالعه کنید (در مورد اینکه چرا نیازی به استفاده از الگوی مخزن با EF نیست). سپس در سایت به مطالب تکمیلی زیر مراجعه کنید:
به الگوی Repository در لایه DAL خود نه بگویید!
پیاده سازی generic repository یک ضد الگو است
ایجاد UnitOfWork بر روی Repositories
نگاهی به generic repositories
بدون معکوس سازی وابستگی‌ها، طراحی چند لایه شما ایجاد دارد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۶ ۱۳۹۳/۰۲/۲۱

به روز رسانی
کدهای قسمت جاری را به روز شده جهت استفاده از EF 6 و 3 در StructureMap 3 و VS 2013 می‌توانید دریافت کنید:
[EF_Sample07.zip](#)

نویسنده: ارم وب
تاریخ: ۱۶:۱۹ ۱۳۹۳/۰۷/۱۲

سلام؛ تو این قسمت تمام کارهای که شما گفته‌اید را انجام دادم با Structuremap چوای میگیرم ولی با Ninject فقط اطلاعات اولیه را که در متدهای Seed وارد کردم نشون میده یعنی برای نمایش جواب میده ولی زمانی که می‌خواهم عملیات درج را انجام بدم انجام نمیده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۵۰ ۱۳۹۳/۰۷/۱۲

مفاهیم یکی هست. فقط تنظیمات اولیه IoC Container ها متفاوت است. برای MVC 3 خاص Ninject تهیه شده: [در اینجا](#). پوششی آن تا 5 MVC را هم پوشش می‌دهد. این افزونه یک مثال آماده هم دارد. ضمناً تنظیم طول عمر یک وله از IoC در طول یک درخواست توسط متدهای InRequestScope آن انجام می‌شود.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۸:۴۵ ۱۳۹۳/۰۷/۱۳

در صورتی که بخواهیم Context را به ازای هر ویندوز فرم زنده نگه داریم در WinForm، پیاده سازی زیر صحیح است:

```
static class Program
{
    /// <summary>
    /// The main entry point for the application.
    /// </summary>
    [STAThread]
    static void Main()
    {
        Database.SetInitializer<LoanContext>(null);
        // تنظیمات اولیه برنامه که فقط یکبار باید در طول عمر برنامه انجام شود
        ObjectFactory.Initialize(x =>
        {
            x.For<IUnitOfWork>().Use<LoanContext>();
            x.For<IEmployeeService>().Use<EmployeeService>();
        });
    }
}
```

EF Code First #12

```
    });
    Application.EnableVisualStyles();
    Application.SetCompatibleTextRenderingDefault(false);
}
}
```

و در `frmMain` به شکل زیر پیاده سازی را انجام دهیم:

```
public partial class frmMain : Form
{
    private IContainer _container;
    private IUnitOfWork _uow;

    public frmMain()
    {
        InitializeComponent();

        _container = ObjectFactory.Container.GetNestedContainer();
        _uow = _container.GetInstance<IUnitOfWork>();
    }

    private void btnHomeLoanRequest_Click(object sender, System.EventArgs e)
    {
        var employeeService = _container.GetInstance<IEmployeeService>();
        .
        .
        .
        _uow.SaveChanges();
    }
    private void btnEditLoan_Click(object sender, System.EventArgs e)
    {
        var categoryService = container.GetInstance<ICategoryService>();
        .
        .
        .
        _uow.SaveChanges();
    }
}
```

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۲۹:۲۹

تزریق وابستگی‌های اصولی تا حد امکان از وجود خود `IoC Container` خالی است ([^](#)). یک نمونه پیاده سازی آن برای ([^](#) WinForms

نوبنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۲۲:۱۹

باتوجه به توضیح شما، پیاده سازی صحیح‌تر بصورت زیر است؟

`Program.cs`:

```
Application.Run(ObjectFactory.GetInstance<frmMain>());
```

```
frmMain:
private IContainer _container;
private IUnitOfWork _uow;

public frmMain(IUnitOfWork uow, IContainer container)
{
    InitializeComponent();

    _container = container;
    _uow = uow;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۲۲:۵۲

وابستگی‌ها (سرویس‌های مورد نیاز)، از طریق سازنده کلاس دریافت می‌شوند و نیازی نیست از طریق `IContainer` یا `ObjectFactory` که در اصل یک وابستگی اضافی داخل کلاسی خاص هستند، دریافت شوند. کلاس‌های شما باید تا حد امکان از ها خالی باشند. باید تا جایی که ممکن است بالای یک کلاس `using StructureMap` مشاهده شود ([^](#) و [^](#)).

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۸:۸

یک سوال:

در نگارش سوم `map`، شما از دستور زیر استفاده کردید:

```
private void btnHomeLoanRequest_Click(object sender, System.EventArgs e)
{
    using (var container = ObjectFactory.Container.GetNestedContainer())
    {
        خودکار دیسپوز می‌کند
        {
            var uow = container.GetInstance<IUnitOfWork>();
            var employeeService = container.GetInstance<IEmployeeService>();
```

که با توجه به توضیح شما ([^](#)) نیازی به استفاده آن در متدهای فوق نیست و با تزریق `frmMain` در `program.cs` این وابستگی‌ها بوسیله `container` تزریق و تخریب می‌شوند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۹:۱۲

[این نکته](#) برای برنامه‌های کنسول و سرویس ویندوز است. در برنامه‌های [WPF](#) و [WinForms](#) با بسته شدن فرم، به صورت خودکار این اشیاء هم تخریب می‌شوند.

```
public class MyContext : DbContext
{
    protected override void Dispose(bool disposing)
    {
        Debug.WriteLine("MyContext Dispose() is called.");
        base.Dispose(disposing);
    }
}
```

برای بررسی بهتر این موضوع، متدهای فوق را به کلاس `Context` برنامه اضافه کنید. یک `breakpoint` روی آن قرار دهید و بعد فرم را باز کرده، با بانک اطلاعاتی کار کنید و سپس فرم را بیندید.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۱۸:۳۴

آیا لازم است در ویندوز فرم‌ها بصورت صریح حین معرفی `IUnitOfWork` از متدهای `CacheBy` با پارامتر `InstanceScope.ThreadLocal` استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۱۸:۳۹

«[نکته‌ای در مورد مدیریت طول عمر اشیاء در حالت HybridHttpOrThreadLocalScoped](#)»

نویسنده: رضا میر داماد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۹:۵۰

عرض سلام. در مثالی که قرار دادین در متدهای `Set` در کلاس `Context` عمل `Shadowing` انجام شده :

```
public new IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class
```

ولی متدهای `SaveChanges` عمل `Shadowing` نشده!
چرا؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۳۱ ۱۳۹۳/۰۹/۰۳

چون نام متدهای آن `Save All Changes` است و با نام متدهای `SaveChanges` یکی نیست.

نویسنده: رضا میرداماد
تاریخ: ۲۰:۵۶ ۱۳۹۳/۰۹/۰۳

- اینطوری متدهای `SaveChanges` در لایه بالاتر (عنوان مثال `DataLayer`) قابل دسترسی است، ولی اگر متدهای `SaveChanges` در کلاس `Context`، لایه بالاتر به متدهای `SaveChanges` در کلاس `DbContext` دسترسی ندارد و فقط به متدهای `SaveChanges` در کلاس `Context` دسترسی دارد.
- چرا باید لایه بالاتر به متدهای `SaveChanges` در کلاس `DbContext` دسترسی داشته باشد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۳۳ ۱۳۹۳/۰۹/۰۳

- نیازی به بازنویسی `SaveChanges` اصلی نیست؛ چون تعریف و پیاده‌سازی آن در کلاس `DbContext` قرار دارد.
- در اینجا متدهای `SaveAllChanges` تعریف شده تا بدانند اگر خواستید پیش از `SaveChanges` اصلی، مثلاً کار اعتبارسنجی دستی را انجام دهید ([برای نمونه در برنامه‌های دسکتاپ مثلاً](#))، چگونه می‌توان به آن دسترسی داشت.
- در `DataLayer` در `DbContext` قرار دارد. زمانیکه با یک `ORM` کار می‌کنید، خود `ORM` همان `DataLayer` شما است. لایه‌ای که از آن استفاده می‌کند (لایه سرویس)، صرفاً با اینترفیس `IUnitOfWork` کار می‌کند و تعاریف موجود در آن و نه چیزی بیشتر از آن.
- زمانیکه با `IUnitOfWork` کار می‌کنید، در هیچ قسمی از برنامه قرار نیست مستقیماً `new MyContext` مشاهده شود. تامین این و هله صرفاً از طریق [تزریق وابستگی‌ها](#) صورت می‌گیرد (کل بحث جاری یا همان پیاده‌سازی الگوی `Context Per Request` بر همین مبنای است؛ یک و هله از `Context` در طول یک درخواست. [نه اینکه](#) هر جایی علاقمند بودیم یک `new MyContext` دستی نوشته شود).

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۱:۵۶ ۱۳۹۳/۱۰/۰۱

عرض سلام :

آقای نصیری روش پیشنهادیتون برای `Context Per Request` در مدل `DataBase First` به چه صورتی؟
انتزاع `IUnitOfWork` به چه صورت باشه و `Context` به چه صورت پیاده‌سازی بشه با توجه به اینکه موجودیت‌های دامنه به صورت خودکار توسط EF تولید شده ...

کلا یک روش پیشنهادی برای `Context Per Request` در `DataBase First` توسط `Structure Map` مد نظرم هست
نظرتون راجع به این شکل چیه؟

```
ObjectFactory.Initialize(x =>
{
    x.For<Entities>().HttpContextScoped().Use(() => new Entities());
});
```

با تشکر

اگر از VS 2013 و EF 6 استفاده می‌کنید، حالت DB First آن در حقیقت مهندسی معکوس دیتابیس موجود به حالت است. برای مثال اگر این فایل `DbModel.edmx` را تولید کند، ذیل آن فایل `DbModel.Context.tt` مشخص است که حاصل آن تولید خودکار یک چنین کلاسی است:

```

//-----
// <auto-generated>
//   This code was generated from a template.
//
//   Manual changes to this file may cause unexpected behavior in your application.
//   Manual changes to this file will be overwritten if the code is regenerated.
// </auto-generated>
//-----

namespace EFDbFirstDependencyInjection.DataLayer
{
    using System;
    using System.Data.Entity;
    using System.Data.Entity.Infrastructure;

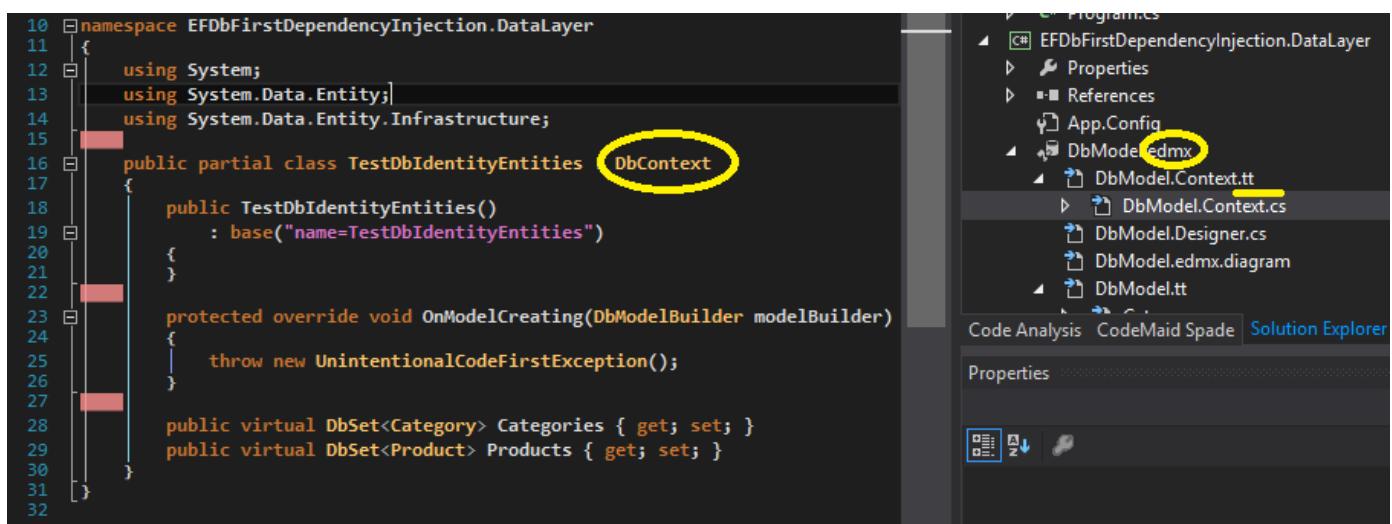
    public partial class TestDbIdentityEntities : DbContext
    {
        public TestDbIdentityEntities()
            : base("name=TestDbIdentityEntities")
        {}

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            throw new UnintentionalCodeFirstException();
        }

        public virtual DbSet<Category> Categories { get; set; }
        public virtual DbSet<Product> Products { get; set; }
    }
}

```

این کلاس دقیقاً از `DbContext` استفاده می‌کند و کلاس `ObjectContext` قدیمی را کنار گذاشته‌اند (حتی برای حالت .(DB First

بنابراین تمام نکات مطلب جاری در مورد حالت DB First موجود در VS 2013 صادق است. فقط باید فایل `DbModel.Context.tt` را به صورت خودکار به انتهای تعریف کلاس `Context` اضافه کند. مابقی مسایل آن یکی است.

نوبنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۵:۵۶ ۱۳۹۳/۱۰/۰۱

سپاس جناب نصیری .
در تکمیل بحث آقای نصیری ، برای افزوده شدن خودکار IUnitOfWork به DbContext ایجاد شده به صورت خودکار ، دوستانی که با آشنایی ندارن ، دقیقا خطوط زیر را در مکان‌های مشخص شده اضافه کنید تا IUnitOfWork به صورت خودکار به ... DbContext اضافه بشه ...
ابتدا :

```
<#=Accessibility.ForType(container)#> partial class <#=code.Escape(container)#> : DbContext, IUnitOfWork
{
    public <#=code.Escape(container)#>()
        : base("name=<#=container.Name#>")
    {
<#
if (!loader.IsLazyLoadingEnabled(container))
{
#>
        this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
<#
}
}
```

و سپس بعد از نوشته شدن FunctionImports کدهای زیر را اضافه کنید و در نهایت بر روی Template راست کلیک کرده و run (: congratulation و در نهایت custom tool

```
foreach (var edmFunction in container.FunctionImports)
{
    WriteFunctionImport(typeMapper, codeStringGenerator, edmFunction, modelNamespace, includeMergeOption: false);
}

public new IDbSet Set() where TEntity : class
{
    return base.Set();
}

public interface IUnitOfWork
{
    IDbSet Set() where TEntity : class;
    int SaveChanges();
}
```

نوبنده: م سليماني
تاریخ: ۴:۲۹ ۱۳۹۳/۱۱/۰۶

با عرض سلام
لطفا به [Generic Repository and Unit of Work Pattern](#) یه نگاهی بندازید و نظرتون رو بفرمائید.
اگه معایبی هم داره بگید ممنون میشم.

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۵ ۱۳۹۳/۱۱/۰۶

تزریق مستقیم یک concrete class در سازنده‌ی یک کلاس، تزریق وابستگی‌ها نام ندارد. [اطلاعات بیشتر](#)

برای نمونه نوشتن (public UnitOfWork(DbContext context) به معنای استفاده مستقیم از DbContext در سازنده کلاس است. در اینجا یک concrete class (یک کلاس معمولی دات نت) در سازنده کلاس تزریق شده و عملیات [معکوس سازی وابستگی‌ها](#) رخ نداده است. این کلاس کاملاً وابسته است به جزئیات کامل پیاده سازی کلاس DbContext .

نویسنده: م سلیمانی
تاریخ: ۱۹:۴۱ ۱۳۹۳/۱۱/۰۶

با عرض سلام

ممnon میشم اگه توضیح بدین این خط کد یعنی چی؟

```
IDbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
```

TEntity از کجا اومده و کجا و چطور سیستم ازش استفاده میکنه؟
در مورد ساختار این کد توضیح بدید.
با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۰ ۱۳۹۳/۱۱/۰۶

- یکبار متن را بخوانید. در قسمت «... دو مین تغییر هم استفاده از متده است base.Set می باشد ...» توضیح داده شده است.
- TEntity به معنای entity type است. کلاس های موجودیت هایی که از طریق DbSet ها در معرض دید EF قرار می گیرند، اینجا قابل استفاده خواهند شد.

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۲۳:۱۵ ۱۳۹۳/۱۱/۲۴

سلام:

- 1- آیا می شود بجای map استفاده از inject استفاده کرد ؟
- 2- من تو پروژه ام چهار لایه دارم UI,DomainModel,Data Layer,Service Layer. آیا درسته که IUnitOfWork رو تو DataLayer بزارم یا باید تو domainClasses بزارم ؟
- 3- چیزی که من از کاربرد UnitOfWork درک کردم اینه : که برای تمام اشیایی که با آنها کار میکنیم فقط یک شی context داشته باشیم .
- 4- آیا می توان گفت کار `Set< TEntity >()` تقریباً یه چیزی مثل singleton است ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۳۱ ۱۳۹۳/۱۱/۲۴

- بله. لایه سرویس وابستگی به IoC Container ندارد. پروژه ای اصلی هم فقط در حین آغاز کار یک سری تنظیمات اولیه دارد. بنابراین IoC Container آن قابل تعویض است و در اصل هم باید باشد: « [بایدها و نباید های استفاده از IoC Containers](#) »
- مثال را از انتهای بحث دریافت کنید. کلاس های domain نباید وابستگی به Context داشته باشند.
- البته فقط در طی یک درخواست؛ برای یک واحد کاری متشکل از چند موجودیت.
- خیر. در ابتدای هر درخواست و هله سازی می شود و در پایان آن dispose. طول عمر سراسری ندارد و نباید داشته باشد چون thread safe نیست.

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱:۴۱ ۱۳۹۳/۱۱/۲۵

طبق مطالبی که فرمودید جلو رفتم ولی یه سوال داشتم : من یک کلاس پایه دارم و دو تا زیر کلاس . یک اینترفیس نوشتم که عملیات CRUD رو برای این دو کلاس انجام میده :

و اما اینترفیس رو به صورت زیر نوشتم :

```
interface IPostService
{
    void AddPost(Post post);
    IList<Post> GetPosts();
    Post GetPost(int PostId);
    int RemovePost(Post post);
    int UpdatePost(Post post);
}
```

و کلاس زیر رو برای پیاده سازی اینترفیس بالا:

```
public class PostService<T>:IPostService where T:Post
{
    private readonly IUnitOfWork _uow;
    private readonly IDbSet<T> _post;
    public PostService(IUnitOfWork uow)
    {
        _uow = uow;
        _post = _uow.Set<T>();
    }
    public void AddPost(T post)
    {}
    public IList<T> GetPosts()
    {}
//...
}
```

حال سوال من اینه : آیا به نظر شما بیام برای هر کدام از زیر کلاس‌های یک کلاس جداگانه تعریف کنم یا همین چیزی که نوشتم درسته . مثلا یک کلاس برای `Subclass2Service`, یکی برای `subClassService` ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱۴:۴۹

- تعریف `T` به شکلی که در این مثال خاص، محدود شده به کلاس `Post`, با سرویس معمولی به نام `Post` تفاوتی ندارد و یک کار اضافی است. اگر محدودیت `Post` این `T` را بر داردید به الگوی `Repository` می‌رسید که در قسمت 11 این سری در مورد آن بحث شده است. همچنین مطالب دیگری هم در سایت در مورد الگوی مخزن و نقد آن موجود هستند.
- جهت مدیریت ساده‌تر کار، بهتر است هر کدام از موجودیت‌ها یک کلاس سرویس مجزا داشته باشند. ضمناً در دنیای واقعی در بسیاری از اوقات نیاز است این کلاس‌های سرویس با چندین موجودیت جهت برآورده ساختن یک منطق تجاری کار کنند. بنابراین محدود کردن آن‌ها به `T` عملاً پاسخ نخواهد داد.
- پیشتر هم در نظرات قبلی عنوان شده، نمونه‌ی پرژه‌ی خوب در این مورد، [سیستم مدیریت محتوای IRIS](#) است که مطالعه‌ی کدهای آن می‌تواند دید بهتری به شما بدهد.

نویسنده: عثمان رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۶ ۱۷:۴۹

نظر شما در مورد افزودن

```
DbContext GetGontext();
```

به اینترفیس `uow` چیست ؟
و پیاده سازی آن به شکل زیر در `context` اصلی به صورت :

```
public DbContext GetGontext()
{
    return new DbContext();
```

```
}
```

هدفم از این کار برای بخش‌های بروز رسانی اشیا هست که تک تک فیلد‌ها رو ننویسیم و به صورت زیر عمل کنیم :

```
public EditedMember Edit(Member member)
{
    _context.Entry(member).State = EntityState.Modified;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۶ ۱۸:۱۷

متد `MarkAsChanged` را در [نظرات قبلی](#) یا در مثال پیوست شده‌ی در انتهای بحث، پیگیری کنید.

نویسنده: حسین مسلمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۴ ۱۸:۳۷

با تشکر؛ حالت پیشفرض و هله سازی در `Structuremap` چیست؟ بعنوان مثال اگر در این خط :

```
x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context)
```

عبارت `HttpContextScoped()` حذف شود چه اتفاقی می‌افتد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۴ ۱۸:۵۳

- در هر قسمتی که نیازی به آن وجود داشته باشد، یک و هله‌ی جدید از `Context` ساخته خواهد شد.
- + در توضیحات متن مطلب جاری در قسمت معرفی `InstanceScope` به این موضوع پرداخته شده‌است.
- + در دوره «[بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبه با آن](#)» اطلاعات بیشتری را در این مورد می‌توانید مطالعه کنید.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۴ ۱۶:۵۴

سلام و عرض ادب

من از این روش توانی وب فرم استفاده می‌کنم ولی با ارور `object refrence not set to an instance of an object` مواجه می‌شم.

تمام کدهای مورد نیاز رو نوشتم. به نظرتون مشکل از چی می‌تونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۴ ۱۸:۳۱

- جزئیات کارtan را با مطلب «[تزریق خودکار وابستگی‌ها در برنامه‌های ASP.NET Web forms](#)
- » مطابقت دهید (روش بهبود یافته‌ی مطلب جاری است).
- همچنین سورس کامل پروژه در انتهای بحث پیوست شده و یا در این مخزن کد نیز موجود است: [Uow-Sample](#)

در این پست قصد دارم یک EntityFramework CodeFirst به روش MEF پیاده سازی کنم. ORM مورد نظر MEF آشنایی ندارید از لینک های زیر استفاده کنید:

[MEF](#)

[UnitOfWork](#)

برای شروع ابتدا مدل برنامه رو به صورت زیر تعریف کنید.

```
public class Category
{
    public int Id { get; set; }
    public string Title { get; set; }
}
```

سپس فایل Map رو برای مدل بالا به صورت زیر تعریف کنید.

```
public class CategoryMap : EntityTypeConfiguration<Entity.Category>
{
    public CategoryMap()
    {
        ToTable( "Category" );
        HasKey( _field => _field.Id );
        Property( _field => _field.Title )
            .IsRequired();
    }
}
```

برای پیاده سازی الگوی واحد کار ابتدا باید یک اینترفیس به صورت زیر تعریف کنید.

```
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;

namespace DataAccess
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        DbSet< TEntity > Set< TEntity >() where TEntity : class;
        DbEntityEntry< TEntity > Entry< TEntity >() where TEntity : class;
        void SaveChanges();
        void Dispose();
    }
}
```

مورد نظر باید اینترفیس مورد نظر را پیاده سازی کند و برای اینکه بتونیم اونو در DbContext اضافه کنیم باید از Export Attribute استفاده کنیم.

چون کلاس DatabaseContext از اینترفیس IUnitOfWork ارث برده است برای همین از InheritedExport استفاده می کنیم.

```
[InheritedExport( typeof( IUnitOfWork ) )]
public class DatabaseContext : DbContext, IUnitOfWork
{
    private DbTransaction transaction = null;

    public DatabaseContext()
    {
        this.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
        this.Configuration.LazyLoadingEnabled = true;
    }
}
```

```

protected override void OnModelCreating( DbModelBuilder modelBuilder )
{
    modelBuilder.Conventions.Remove<PluralizingTableNameConvention>();
    modelBuilder.AddFormAssembly( Assembly.GetAssembly( typeof( Entity.Map.CategoryMap ) ) );
}

public DbSet<TEntity> Entry<TEntity>() where TEntity : class
{
    return this.Entry<TEntity>();
}
}

```

نکته قابل ذکر در قسمت OnModelCreating این است که یک Extension Method به نام AddFromAssembly (همانند NHibernate) مورد نظر تمام کلاس‌های Map را پیدا می‌کنند و اونو به ModelBuilder اضافه می‌کنند. کد متد به صورت زیر است:

```

public static class ModelBuilderExtension
{
    public static void AddFormAssembly( this DbModelBuilder modelBuilder, Assembly assembly )
    {
        Array.ForEach<Type>( assembly.GetTypes().Where( type => type.BaseType != null &&
type.BaseType.IsGenericType && type.BaseType.GetGenericTypeDefinition() == typeof(
EntityTypeConfiguration<>) ).ToArray(), delegate( Type type )
        {
            dynamic instance = Activator.CreateInstance( type );
            modelBuilder.Configurations.Add( instance );
        } );
    }
}

```

برای پیاده سازی قسمت BusinessLogic ابتدا کلاس BusinessBase را در آن قرار دهید:

```

public class BusinessBase<TEntity> where TEntity : class
{
    public BusinessBase( IUnitOfWork unitOfWork )
    {
        this.UnitOfWork = unitOfWork;
    }

    [Import]
    public IUnitOfWork UnitOfWork
    {
        get;
        private set;
    }

    public virtual IEnumerable<TEntity> GetAll()
    {
        return UnitOfWork.Set<TEntity>().AsNoTracking();
    }

    public virtual void Add( TEntity entity )
    {
        try
        {
            UnitOfWork.Set<TEntity>().Add( entity );
            UnitOfWork.SaveChanges();
        }
        catch
        {
            throw;
        }
        finally
        {
            UnitOfWork.Dispose();
        }
    }
}

```

تمام متدهای پایه مورد نظر را باید در این کلاس قرار داد که برای مثال من متد GetAll , Add را برآتون پیاده سازی کردم.
توسط ImportAttribute مقدار دهی می شود و نیاز به وله سازی از آن نیست
کلاس Category رو هم باید به صورت زیر اضافه کنید.

```
public class Category : BusinessBase<Entity.Category>
{
    [ImportingConstructor]
    public Category( [Import( typeof( IUnitOfWork ) )] IUnitOfWork unitOfWork )
        : base( unitOfWork )
    {
    }
}
```

در انتهای UI مورد نظر طراحی شود که من در اینجا از Console Application استفاده کردم. یک کلاس به نام Plugin ایجاد کنید و کدهای زیر را در آن قرار دهید.

```
public class Plugin
{
    public void Run()
    {
        AggregateCatalog catalog = new AggregateCatalog();
        Container = new CompositionContainer( catalog );
        CompositionBatch batch = new CompositionBatch();
        catalog.Catalogs.Add( new AssemblyCatalog( Assembly.GetExecutingAssembly() ) );
        batch.AddPart( this );
        Container.Compose( batch );
    }

    public CompositionContainer Container
    {
        get;
        private set;
    }
}
```

در کلاس Plugin توسط AssemblyCatalog تمام Export Attribute های موجود جستجو می شود و بعد به عنوان کاتالوگ مورد نظر به Container اضافه می شود. انواع Catalog در MEF به شرح زیر است:
AssemblyCatalog : در اسمبلی مورد نظر به دنبال تمام Export Attribute ها می گردد و آنها را به عنوان ExportedValue در Container اضافه می کند.

TypeCatalog : فقط یک نوع مشخص را به عنوان ExportAttribute در نظر می گیرد.
DirectoryCatalog : در یک مسیر مشخص تمام Export Attribute را از نظر Assembly مورد نظر جستجو می کند و آنها را به عنوان ExportedValue در Container اضافه می کند.

ApplicationCatalog : در اسمبلی و فایل های (EXE) مورد نظر به دنبال تمام Export Attribute ها می گردد و آنها را به عنوان ExportedValue در Container اضافه می کند.
AggregateCatalog : تمام موارد فوق را Support می کند.

کلاس Program رو به صورت زیر بازنویسی کنید.

```
class Program
{
    static void Main( string[] args )
    {
        Plugin plugin = new Plugin();
        plugin.Run();

        Category category = new Category(plugin.Container.GetExportedValue<IUnitOfWork>());
        category.GetAll().ToList().ForEach( _record => Console.WriteLine( _record.Title ) );
    }
}
```

```
}
```

بروزه اجرا کرده و نتیجه رو مشاهده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۲:۵ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

سلام
سپاس از مطلبتون
در قسمت زیر شما نام کلاس CategoryMap را ذکر کردید
در این صورت به ازای هر کلاس باید در این قسمت نام Map اون ذکر شود؟
خوب اگر قرار باشه به ازای هر کلاس نام Map آن ذکر شود دیگر نیازی به AddFormAssembly نبود مستقیماً نام در CategoryMap اضافه میکردیم

```
protected override void OnModelCreating( DbModelBuilder modelBuilder )
{
    modelBuilder.Conventions.Remove<PluralizingTableNameConvention>();
    modelBuilder.AddFormAssembly( Assembly.GetAssembly( typeof( Entity.Map.CategoryMap ) ) );
}
```

نویسنده: محسن
تاریخ: ۸:۲۵ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

اگر به پیاده سازی AddFromAssembly دقت کنید یک ForEach داره. یعنی فقط شما یک اسمبلی رو بهش می‌دی، خودش مابقی [رو پیدا می‌کنه](#). حتی اضافه کردن DbSet‌ها هم قابلیت [خودکار سازی دارد](#).

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۱:۱۱ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

یک نکته که در مورد پیاده سازی بالا وجود داره اینه که متده save رو در خود توابع مربوط به repository‌ها قرار داده اید و این با [الگوی unitOfWork](#) همخوانی نداره.

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۱:۲۵ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

بله در جریانم
اما در اینجا به صورت مستقیم نام Map مستقیم ذکر شده
برای این این سوال برام پیش امد. چون اگر قرار بود خود کار ذکر بشن پس دیگه به ذکر Entity.Map.CategoryMap نبود

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۲:۳ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

مهم نیست. همینقدر که ایده اینکار مطرح شده مابقی اش هنر Reflection مصرف کننده است. مثلا از یک رشته (ذخیره شده در تنظیمات برنامه) هم می‌شود این نام‌ها را دریافت کرد: [Assembly.Load](#)

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۲۳:۴۶ ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

متده Savechange در interface IUnitOfWork در DatabaseContext قرار دارد. اما در [پیاده سازی](#) نشده که اون هم احتمالاً یادشون رفته باشه.

نویسنده: مسعود م پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۰۵:۲۳

در مورد سوال اول که چرا CategoryMap رو به متده AddFromAssembly پاس دادم. متده AddFromAssembly نیاز به یک Assembly دارد تا بتونه تمام کلاس هایی رو که از کلاس EntityTypeConfiguration ارث برده اند رو پیدا کنه و اونها رو به صورت خودکار به ModelBuilder اضافه کنه. به همین دلیل من Assembly کلاس CategoryMap رو به ClassLibrary داشتم باز توسط همین دستور این کار به صورت خودکار انجام می شد. (پیشنهاد می کنم تست کنید) نکته: این متده برگرفته شده از متده AddFromAssembly در NHibernate Session Configuration است. البته بهتر است که یک کلاس پایه برای این کار بسازید و اون کلاس رو به AddFromAssembly پاس بدم.

در مورد سوال دوست عزیز مبنی بر اینکه متده Save رو در خود توابع Repository قرار دادم. اگر به کدهای نوشته شده دقت کنید من اصلا مفهومی به نام Repository رو پیاده سازی نکردم. به این دلیل که خود DbContext ترکیبی از SaveChange Repository Pattern , UnitOfWork است. متده SaveChange همان متده Save در DbContext است. فرض کنید من یک کلاس Business به صورت زیر داشتم.

```
public class MyBusiness : BusinessBase<Entity.MyEntity>
{
    [ImportingConstructor]
    public MyBusiness ( [Import( typeof( IUnitOfWork ) )] IUnitOfWork unitOfWork )
        : base( unitOfWork )
    {
    }
    public void Add(Entity.MyEntity entity)
    {
        unitOfWork.Set<MyEntity>().Add(entity);
    }
}
```

حالا کد کلاس به صورت زیر تغییر می کنه.

```
public class Category : BusinessBase<Entity.Category>
{
    [ImportingConstructor]
    public Category( [Import( typeof( IUnitOfWork ) )] IUnitOfWork unitOfWork )
        : base( unitOfWork )
    {
    }
    public override void Add( Entity.Category entity )
    {
        new MyBusiness().Add( new Entity.MyEntity() );
        unitOfWork.Set<Entity.Category>().Add( entity );
        unitOfWork.SaveChanges();
    }
}
```

همان طور که می بینید فقط یک بار متده SaveChange فراخوانی شده است. Virtual کردن متده SaveChange دقیقا به همین دلیل است.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۰:۲۶

کلاس پایه DbContext پیاده سازی SaveChanges رو دارد.

نویسنده: MehRad
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۳:۴۹

تشکر میکنم بابت مقاله خوب و کاملتون.

نویسنده: Masoud

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۱۸:۴۶

اگه به جای category که شما تعریف کردین . موجودیتهای مثل خبرها یا آخرین نظرات و ... داشتیم چطور میتوانیم اینا رو گروه بندی کنیم جوری که بشه هر کدوم رو در صفحه اصلی نشون داد؟ مثلا همه موجودیت‌ها رو بررسی کنه و بر اساس گروهشون اونایی که گروه خاصی دارن در قسمت منوی صفحه اصلی نمایش بده. ایا این امکان در MEF هست؟

نویسنده: ج.زوسر

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۷ ۲۱:۵۹

مرسى از مقاله خیلی خوبتون .

چه جور می‌تونم این روش روی local تست کنم . که اثرش رو مشاهده کنم .

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۱۲:۱۵

مهندس سلام

من از MEF برای تزریق کامپوننت هام به یک الگوی کار در MVC استفاده کردم، کار به درستی انجام میشه اما Attribute های کلاس‌ها مثل پیام‌های خطای طول فیلد و ... روی خروجی نهایی اعمال نمیشه و دیتابیس طبق پیش فرض‌ها ساخته میشه. البته اگر از یک فایل کانفیگ (fluent API) جدا استفاده کنم مشکل حل میشه اما در این فایلها نمی‌توان پیام خطای برای حالت‌های مختلف تعریف کرد (البته به نظرم)

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۱۷:۲۵

در کدهای این مطلب نکات خودکار کردن تعاریف DbSet‌ها در EF Code first ذکر نشدند. فقط نکات افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌ها در EF Code first پیاده سازی شدند.

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۲۱:۱۷

اما این پست‌ها ربطی به سوال من نداره قبل همش بررسی کردم مهندس. مشکل توی عدم تزریق Metadata‌های کلاس مانند FluentApi‌ها و ... است که در `DisplayName`, `ErrorMessage`

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۲۲:۴۴

من الان یک ویژگی `StringLength` به طول 30 روی خاصیت `Title` کلاس `Category` مقاله جاری اضافه کردم. با همین کدهای فوق، این فیلد با طول 30 الان در دیتابیس قابل مشاهده است. آغاز دیتابیس اصلاً کاری به MEF نداره.

این هم فایل مثالی که در آن ویژگی طول رشته اعمال شده برای آزمایش:

[MefSample.cs](#)

من کلاس‌های من کلاس کانتکس‌های من

```

public class VegaContext : DbContext, IUnitOfWork, IDbContext
{
#region Constructors (2)

    /// <summary>
    /// Initializes the <see cref="VegaContext" /> class.
    /// </summary>
    static VegaContext()
    {
        Database.SetInitializer<VegaContext>(null);
    }

    /// <summary>
    /// Initializes a new instance of the <see cref="VegaContext" /> class.
    /// </summary>
    public VegaContext() : base("LocalSqlServer") { }

#endregion Constructors

#region Properties (2)

    /// <summary>
    /// Gets or sets the languages.
    /// </summary>
    /// <value>
    /// The languages.
    /// </value>
    public DbSet<Language> Languages { get; set; }

    /// <summary>
    /// Gets or sets the resources.
    /// </summary>
    /// <value>
    /// The resources.
    /// </value>
    public DbSet<Resource> Resources { get; set; }

#endregion Properties

#region Methods (2)

// Public Methods (1)

    /// <summary>
    /// Sets up the specified model builder.
    /// </summary>
    /// <param name="modelBuilder">The model builder.</param>
    public void Setup(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        //todo
        modelBuilder.Configurations.Add(new ResourceMap());
        modelBuilder.Configurations.Add(new LanguageMap());
        modelBuilder.Entity<Resource>().ToTable("Vega_Languages_Resources");
        modelBuilder.Entity<Language>().ToTable("Vega_Languages_Languages");
        //base.OnModelCreating(modelBuilder);
    }
// Protected Methods (1)

    /// <summary>
    /// This method is called when the model for a derived context has been initialized, but
    /// before the model has been locked down and used to initialize the context. The default
    /// implementation of this method does nothing, but it can be overridden in a derived class
    /// such that the model can be further configured before it is locked down.
    /// </summary>
    /// <param name="modelBuilder">The builder that defines the model for the context being
    created.</param>
    /// <remarks>
    /// Typically, this method is called only once when the first instance of a derived context
    /// is created. The model for that context is then cached and is for all further instances of
    /// the context in the app domain. This caching can be disabled by setting the ModelCaching
    /// property on the given ModelBuilder, but note that this can seriously degrade performance.
    /// More control over caching is provided through use of the DbModelBuilder and
    DbContextFactory
}

```

```

/// classes directly.
/// </remarks>
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
    modelBuilder.Configurations.Add(new ResourceMap());
    modelBuilder.Configurations.Add(new LanguageMap());
    modelBuilder.Entity<Resource>().ToTable("Vega_Languages_Resources");
    modelBuilder.Entity<Language>().ToTable("Vega_Languages_Languages");
    base.OnModelCreating(modelBuilder);
}

#endregion Methods

#region IUnitOfWork Members
/// <summary>
/// Sets this instance.
/// </summary>
/// <typeparam name="TEntity">The type of the entity.</typeparam>
/// <returns></returns>
public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
{
    return base.Set<TEntity>();
}
#endregion
}

```

در تعاریف کلاس‌هایی که از `IDBContext` ارث می‌برن اکسپورت شدن (این یک نمونه از کلاس‌های منه) در طرف دیگر برای لود کردن کلاس زیر نوشتم

```

public class LoadContexts
{
    public LoadContexts()
    {
        var directoryPath = HttpRuntime.BinDirectory;//AppDomain.CurrentDomain.BaseDirectory;
        //Dll folder path;

        var directoryCatalog = new DirectoryCatalog(directoryPath, "*.dll");

        var aggregateCatalog = new AggregateCatalog();
        aggregateCatalog.Catalogs.Add(directoryCatalog);

        var container = new CompositionContainer(aggregateCatalog);
        container.ComposeParts(this);
    }

    //#[Import]
    //public IPlugin Plugin { get; set; }

    [ImportMany]
    public IEnumerable<IDbContext> Contexts { get; set; }
}

```

و در کانتکس اصلی برنامه این پلاگین هارو لود می‌کنم

```

public class MainContext : DbContext, IUnitOfWork
{
    public MainContext() : base("LocalSqlServer") { }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        base.OnModelCreating(modelBuilder);
        var contextList = new LoadContexts(); //ObjectFactory.GetAllInstances<IDbContext>();
        foreach (var context in contextList.Contexts)
            context.Setup(modelBuilder);

        Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MainContext, Configuration>());
        //Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<MainContext>());
    }

    /// <summary>
    /// Sets this instance.
    /// </summary>
    /// <typeparam name="TEntity">The type of the entity.</typeparam>
    /// <returns></returns>
    public IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class

```

```
{  
    return base.Set<TEntity>();  
}
```

با موفقیت همه پلاگین‌ها لود می‌شوند و مشکلی در عملیات نیست. اما `Attribute`‌های کلاس هارو نمی‌شناسند. اما در MVC نمایش داده نمی‌شوند و وجود نداره ولی وقتی کلاس مورد نظر از `IValidatableObject` ارث می‌بره خطای‌های من نمایش داده می‌شوند. می‌خواهیم از خود متادیتاهای استاندارد استفاده کنیم.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۵۱ ۱۳۹۲/۰۷/۱۵

- بنابراین روی ساختار دیتابیس تاثیر دارد. مثالش هم پیوست شد برای آزمایش.

- عمل نکردن خطاهای اعتبارسنجی به بود و نبود یک سری از تعاریف لازم در View هم بر می‌گردد. توضیح شما یعنی عمل نکردن اعتبارسنجی سمت کلاینت ولی عمل کردن اعتبارسنجی سمت سرور. به ترتیب باید `jquery.validate.min.js`، `jquery.min.js` و `ClientValidationEnabled` و `ValidationMessageFor` View به `jquery.validate.unobtrusive.min.js` اضافه مانند `ValidationMessageFor` استفاده شده باشد. این متدها یک سری ویژگی‌های خاص `unobtrusive` را به عناصر HTML برای شناسایی توسط `jquery.validate` اضافه می‌کنند و بدون این‌ها عمل اعتبارسنجی سمت کاربر رخ نمی‌دهند.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۰:۳۵ ۱۳۹۲/۰۷/۱۵

ممنون از پاسخ شما.

اما مهندس توی کامنت قبلی گفت "با موفقیت همه پلاگین‌ها لود می‌شوند و مشکلی در عملیات نیست. اما `Attribute`‌های کلاس هارو نمی‌شناسند. مثلاً پیام خطای تعریف شده در MVC نمایش داده نمی‌شوند و وجود نداره ولی وقتی کلاس مورد نظر از `IValidatableObject` ارث می‌بره خطای‌های من نمایش داده می‌شوند. می‌خواهیم از خود متادیتاهای استاندارد استفاده کنیم."

پس خطای نمایش داده می‌شوند و مشکلی توی طرف کلاینت ندارم.
در هر صورت ممنون از اینکه وقت گذاشتید و پاسخ دادید.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۲۱:۵۳ ۱۳۹۲/۰۷/۱۵

پردازش `IValidatableObject` سمت سرور هست. فقط نمایش نتیجه این نوع اعتبارسنجی سمت سرور، در سمت کلاینت بعد از `post back` کامل نمایش داده می‌شوند.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۰:۵۸ ۱۳۹۲/۰۷/۱۶

بله درسته
بعد از تست متوجه شدم وقتی خودم متأذی تعیین می‌کنم (ارث بری از متادیتای استاندارد) خطای طرف کلاینت عمل نمی‌کنه اما وقتی از متادیتای استاندارد خود دات نت استفاده می‌کنم خطای طرف کلاینت فعال نمی‌شوند

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۱:۴ ۱۳۹۲/۰۷/۱۶

مطلوب [چطور باید سؤال پرسید](#) رو اگر از ابتدا رعایت کرده بودید بحث به درازا نمیکشید. (سؤالی که در هر مرحله داره صورت مساله توضیح داده نشده اش عوض میشه؛ مثالی که نمیتونی از راه دور سریع تستش کنی و جزئیات متغیرش مشخص نیست)

نویسنده: reza110

تاریخ: ۱۷:۱۴ ۱۳۹۲/۰۹/۱۸

اگر امکان دارد سورس مثال را در سایت قرار دهید.
با تشکر

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۸:۳۴ ۱۳۹۲/۰۹/۱۸

من [کمی بالاتر](#) ارسالش کردم.